

ZODIAC ACADEMY

SORROW AND STARLIGHT

CAROLINE
PECKHAM

SUSANNE
VALENTI

ZODYAK AKADEMİSİ

HÜZÜN VE YILDIZ IŞIĞI

CAROLINE PECKHAM

SUSANNE VALENTI

Hüzün ve Yıldız Işığı

Zodyak Akademisi #8

Telif hakkı © 2022 Caroline Peckham ve Susanne Valenti

Wild Elegance Formatting ile İç Mekan Formatlama ve Tasarım

Zodyak Akademisi Haritası, Fred Kroner

Her hakkı saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü elektronik, mekanik, hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya iletilemez.
telif hakkı sahibinin önceden izni olmaksızın fotokopi veya başka bir şekilde.

Sorrow and Starlight/Caroline Peckham & Susanne Valenti – 1. baskı.

ISBN-13 - 978-1-914425-59-2

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[4. Bölüm](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[10. Bölüm](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[17. Bölüm](#)

[18. Bölüm](#)

[19. Bölüm](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[38. Bölüm](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[51.Bölüm](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Bölüm 83](#)

Mart 2023'te Yepyeni Bir Fantastik Romantik Dizi Geliyor
Yazar Notu

Ayrıca Caroline Peckham ve Susanne Valenti tarafından

Bu kitap, kaybın derinliklerinde boğulan herkese ithaf edilmiştir.

Güneşin parçaları gibi avucunuzun içinde sıkışmış anılarla.

Parlayabilmeleri için parmaklarının arasına bakacak kadar cesur olabilir misin?

Tekrar.

Solaria'ya hoş geldiniz. Tüm Fae'lere not:

Küçük Emirler, Order hediyelerinin agresif bir şekilde kullanıldığı görülürse, Nebula Engizisyon Merkezlerine gönderilecektir. Kraliyetin tüm hainleri ölüm cezasına çarptırılacak saray amfi tiyatrosunda ve infazları televizyondan televizyondan yayınlanacak.
isyancılara uyarı

Kral Lionel Acrux, Solaria'yı bir kez daha güçlü kılma sözü verdi ve ulusun sadık, onurlu Fae'lerini korumak için yıldızlara yemin etti.

Herhangi bir masraf.

King's United Nebular Görev Gücü izliyor olacak.

Herkes Dragon King'i selamlasın

PKayalık dağa tırmanırken göğsüm parçalandı, bedenim hala beni Lavinia'nın lanetine bağlayan canavarca yaratığın şeklini alıyor.

Geriye kalan her şeyimle kendi zihnime tutunuyordum ama Gölge Canavarı'nın arzuları düşüncelerimin her birini çevreliyor ve titreyen bir aleve karşı şiddetli bir fırtına gibi onları söndürüyordu. Varlığı ezici, boğucu ve o kadar güçlüydü ki, beni ben yapan şeyin derinliklerine çatlaklar açıyormuş gibi hissettirdi. *Ben.*

Bedenimi çalan bu yaratığın sorumluluğunu almak için gücümü kullandığımda boğazımdan bir çığlık koptu, ama bu tüm dağın yamacını sarsan muazzam bir kükreme olarak çıktı. Sihrim içimde sessizce yatıyordu, sanki artık bana ait değilmiş gibi yalvarışlarıma yanıt vermiyordu.

Canavarın geri dönme, savaşa geri dönme arzusunu hissedebiliyordum ve daha fazla katliam talep ederek boğazımın ortasında kabaran kana susamışlığımla bastırıyordum. Bu, tanıdığım en şiddetli Zorlama gibi beni rehin tutan bir emirdi. Ama yine de oradaki kız kardeşimi ve kalbimin her atışında sevdiğim adamı düşünerek dayandım. Onlara zarar vermezdim. Asla.

Bir şekilde savaş alanıyla aramdaki mesafeyi artırmayı başardım, herkesi terk etmekten nefret ediyordum ama varlığımın durumu daha da kötüleştireceğini bilmekten nefret ediyordum.

Burnuma kan bulaşmıştı ve ölümün kokusu aynı anda iğrenç ve sarhoş ediciydi. Tek bir bedende barınan iki zıt yaratıktım ve buraya ait olmayana hükmedecek kadar güçlü olmadığımın korkuyordum.

Ya bu varlığa karışıyor, bir canavara dönüşüyorsam? Ve benimle işi bittiğinde, beni geri püskürtür ve beni kısır bırakırdı, Darcy Vega sadece rüzgara karışmış bir anı.

Büyümün genellikle yaşadığı göğsümdeki oyuk boşluk, büyünün bir parçasını bile yardımına teşvik etmeye çalışırken donuk bir şekilde yankılandı.

Hiçbir şey yoktu. Boşum ve ölümcül hale geldiğime dair korku, neredeyse beni paramparça edene kadar içimdeki diğer tüm terörlerle iç içe geçti. Bu, Lavinia'nın bana yapabileceği her şeyden daha kötüydü; ruhumu alıyor, göğsümden ayırıyor ve küle çeviriyordu. Gölge Canavarı arzularıyla besleniyordu ve benim mahvolmamı istiyordu.

Yorgunluk kemiklerimi şingirdatıyor, koşmayı bırakıp ağrıyan kaslarımı dinlendirmem için yalvarıyordu. Artık dağların yükseklerine tırmanmıştım ve soğuk hava etrafımı süpürdü, üzerimdeki karla kaplı zirveler neredeyse ulaşılabilir bir mesafedeydi.

En yakın dağın tepesi, kayan yıldızın gökyüzünden geçip ona çarptığı yerde hasar gördü, yan tarafına kayalar ve kayalar saçıldı ve önümde bir yerde bir vadide kayboldu.

Onu neden burada hiçliğin derinliklerine kadar kovaladığımı bilmiyordum ama sanki adımı çağıran, beni harekete geçiren, kendi kaderim üzerinde bir parça kontrol sahibi olmama yardım eden ve bana bir şeyler veren bir fener gibiydi. amacıyla.

Kalbim tehlikeli bir şekilde hızlı atıyordu ve nefeslerim o kadar ağırdı ki ciğerlerim patlayacakmış gibi hissettim. Ama irademin sarsılması ihtimaline karşı durmayı reddettim ve Gölge Canavarı bizi döndürmeyi ve beni savaş alanına geri götürmeyi başardı.

Sık bir çam ağaçları grubuna rastladım, sonu hiç gelmeyen dik bir tepeye tırmandım, parıldayan yıldızlar, sanki beni daha iyi görmeye çalışıyormuş gibi yukarıdaki karanlık gölgelikten dışarıyı gözetliyorlardı.

Sonunda tepeye tırmandım, ağaçların arasından dışarı fırladım ve kendimi çıkmaz bir sokakta buldum, patilerim uğursuzca karanlık bir gölün kenarındaki siyah kayaların üzerinde kayarak durdu.

Büyük su kütlesi, etrafında dev bir çanak gibi yarım ay şeklinde yükselen, bir tarafı kayan yıldızın çarpmasıyla paramparça olmuş, tunç grisi kayalıklarla çevriliydi. Gölün içine akan sular bir heyecan yaratmadığına göre, göl hareketsiz olmalıydı, ama yüzey sakindi.

sanki bir şey onu hareket ettirmiş gibi dalgalanıyordu ve havada da tuhaf bir metalik koku asılıydı.

Pençelerimin altındaki zemin ıslaktı ve atmosferde bir enerji hissettim, bu da zihnime o kadar umutsuzca geri kazanmaya çalıştığım bir keskinlik getirdi. Dayanması acı, ıstırap verici bir şey olmasına rağmen, çünkü bu netlikle birlikte kalbimi kanıyormuş gibi hissettiren keder geldi.

Geraldine.

Sayısız kişi bu Gölge Canavarının dişlerine ve pençelerine düşmüştü. Bu canavar. *Ben.* Tanıma şansına sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biri de dahil.

Duygularım içime akarken, kıyafet omurgamdan aşağı dalgalandı, Gölge Canavarı'nın siyah kürkü tenime doğru çekildi ve aniden Fae biçimimde dizlerimin üzerinde yere çarptım.

Yansımam gölün yüzeyinden bana geri döndü ve saçlarıma yapışan gölgeleri ortaya çıkardı. Etrafımda Lavinia'nın gibi, gece gökyüzü kadar siyah süzülüyorlardı. En derin gölgelerden oluşan bir elbise de etrafımı sardı, sürekli hareket ediyor ve değişiyor, vücudumu kaplıyordu. Sanki nemli parmaklar bana yapışmış, tenimi okşuyor gibiydi. Bu his hem tiksindirici hem de zevkle doluydu, gölgelerin çağrısı kulağıma fısıldıyordu. Ama en kötüsü bu değildi çünkü gözlerim benim değildi. Obsidyendiler, yeşilden eser yoktu ve bundan daha da kötüsü, gümüş yüzükler yoktu, Orion'la Cennet çiftleşmemin izi silinmişti.

Boğazımdan bir hıçkırık koptu ve keder beni tüketirken öne doğru eğildim ve yansımamı bir elimle kestim. Ben bir canavardım.

Çok fazla insan öldürmüştüm. İyi insanlar. O savaş alanında zafer kazandıktan ve özgürlüğümüzü talep etmeye gelen kötülüğü yendikten sonra ailelerinin yanına dönmeyi hak eden insanlar. Bu dünyadan bu kadar şiddetle çalınmaları doğru değildi.

"Üzgünüm," diye mırıldandım anlamsız olduğunu bildiğim halde. Sadece rüzgara karşı söylenen kelimeler ve kelimelerin zamanı geri döndürme gücü hiçbir zaman olmadı.

Geraldine'in kaybı beni paramparça ederken, zihnim ona yaptığım acımasız saldırıyı, kanının ağzımda nasıl tattığını düşünürken. Çaresiz bir hıçkırık beni terk edince ürperdim ve kalbim dışarı çıkıp benden kaçmaya çalışıyormuş gibi hissederken ellerimi göğsüme bastırdım. Ben de benden kaçmak istedim.

Umutsuzluğumun derinliklerinde o kadar uzun süre oturdum ki gözyaşlarım sıırıslıklam oldu.

yanaklarıma vuran soğuk, üzerime vuran dondurucu hava, vücudumu saran gölgelerin arasından sıyrılıyor ve buzlu su dizlerime çarpıyor.

Geçen zamana rağmen, göl hâlâ o doğal olmayan şekilde dalgalanıyor ve hareket ediyordu, bu da bir şeyin onu rahatsız ettiğini gösteriyordu. Derinliklerinde başka bir canavar pusuda olsa bile ne olduğu umrumda değildi. O savaş alanında bu gece dönüştüğüm, şimdi içimde uyuyan ve her an geri dönmeyi bekleyen canavardan daha büyük bir canavar yoktu. Kendimi yeniden ona kaptırmanın dehşeti başlı başına bir işkenceydi. Canavar üzerinde herhangi bir kontrolüm var mıydı yoksa Lavinia'nın ona bir kez daha harekete geçmesi için emir vermesini mi bekliyordum?

Gölgeler, Gölge Prenses'e yaptıkları gibi, tenimi yalayarak etrafımda dans ediyorlardı ve beni içeri çekmeye çalışırken onların dokunuşlarından çekiniyordum. acımdan teselli. Ama bunu benden çalmalarına izin vermeyecektim. Şu anda beni kendime bağlayan tek şey buydu ve karanlığın kendi yolunu çizmesine izin verirsem Gölge Canavarı'nın beni yeniden ele geçireceğinden emindim.

Ellerimi kaldırdım, sihri parmak uçlarıma çekmeye çalıştım, dünya büyüümün yaratabileceği en güçlü demir zincirleri atmak ve arkadaşlarımı asla incitmek için geri dönmek için kendimi buraya bağlamak istedim.

İçimde hiçbir güç kıvılcımlanmadı, görülecek bir sihir parıltısı bile yoktu. Phoenix'im de sessizdi ve uyuyormuş gibi değildi; hayır, o... gitmişti. Beni tutsak eden ve belki de varlığı tamamen yok eden Gölge Canavarı tarafından alındı.

Gözyaşlarım akmayı bıraktı, yerini o kadar güçlü bir keder aldı ki, gözyaşlarının çok ötesine geçti. Bu, geri dönebileceğimden emin olmadığım türden bir kederdi, bildiğim şekliyle dünyanın kaybı ve sevdiklerimin orada bir yerlerde cansız bir şekilde yatıyor olabileceğine dair umutsuz bir korkuydu, ruhları Peçe'nin ötesindeydi. çok gerideyim. Güvende olup olmadıklarını kontrol etmek için geri dönemedim bile çünkü onları bulmalarından korktuğum tehlike bendim.

Yapabileceğim tek bir şey vardı ve bunun yardımcı olacağından şüpheliydim ama deneyebilirdim.

"*Lütfen*" İlgilenirlerse tüm bunları değiştirebilecek güce sahip olduklarını bildiğim için bakışlarımı yıldızlara çevirdim. Onlara hiçbir şey için yalvarmamıştım ama şimdi dizlerimin üstüne çökmüştüm ve umutsuzca dinliyor olmalarını, bir an için bile olsa umursaabilmelerini umuyordum. Belki de dünyayı değiştirmek için ihtiyacım olan tek şey bir saniyeydi. "Bırak yaşasınlar. Ölümünden kaçmalarına izin verin. Bir gün daha yaşasınlar. Bize bir şans daha ver."

Yıldızlar sessizce parlıyordu ve ne gördüklerini bilmesem de bakışlarını bana çevirdiklerini hissettiğime yemin edebilirdim. Muhtemelen onlar için toz kadar anlamsız olan kırık bir kızdı. Ama bu toz düşünebilir, hissedebilir ve Aşk ve kaderin dalgalarında savrulmaktan bıktım. Sesimi duyurmak istiyordum ve en çok da onların kudretli ellerinden dizginleri çalmak ve tüm servetimizi ışığa çevirmek istiyordum.

"Beni bu lanetten kurtar!" O kadar yüksek sesle bağırdım ki boğazım yırtıldı. "Güçlerimi geri ver. Bana dövüşme şansı verin, ben de size oradaki tünelerinizden izleyecek bir şey vereyim. Sana kan, intikam ve eğlence ihtiyacını giderecek sahte kral ve onun gölge kraliçesine bir son vereceğim," diye tükürdüm, onlar sessiz bir kayıtsızlıkla izlerken içimden bir öfke akıyordu.

Benimle eğlendiler mi? Bir parçası olduğumu bilmediğim bir oyunun kuklası mıydım? Orada şımartmayı sevdikleri bir eğlence miydi? Hastalıklı zevkleri için bir oyun olan Fae, doğduğumuz anda bizim için yazılmış bir senaryoyu takip ederek altlarında kaldı.

Belki asla kazanmak için yaratılmadık, belki bu bir trajediydi ve ben son perdedeydim, sevdiğim herkesle birlikte kaçınılmaz bir sona doğru ilerliyordum. Belki de bunun nasıl olacağı konusunda hiçbir zaman gerçekten bir seçeneğim olmadı.

Başımı öne eğdim, yıldızların sessizliği, içinde bulunduğum durumu ne kadar önemsedikleri hakkında bilmem gereken her şeyi bana söyleyen bir görevden alma gibiydi. Ciğerlerime ıstırap soluyan zararlı bir arkadaş olarak bana kalan tek şey umutsuzluktu. İçine ne kadar çok düşersem, gölgeler tenimin altında zincirler gibi o kadar kıvrılıyor ve sıkılaşıyordu. Bana, artık umutsuzluk çöktüğü için fazla cezbedici görünen, yumuşak kaçış vaatleri fısıldadılar. Tek yapmam gereken kendimi bırakmaktı ve karanlık bu acıyı dindirecekti. Mutluluk beni kollarında bekliyordu, teslim olmak zorundaydım...

Gölge Canavarı içimde uyandı ve her geçen saniye onu uzak tutmak daha da zorlaştı. Kana susamışlığı bitmek bilmezdi, bulabildiği her damlayı yutacak sonsuz bir boşluktu ve kime ait olduğu umurunda değildi.

Aklımın bir köşesinde Lavinia'nın benimle alçak sesle konuştuğunu duydum. *"Bitti, Prenses. Gölgelere teslim ol, zaten kazandılar."*

Gölgeler etrafımı sararken, tenimden sızarak beni eski bir dost gibi kucaklarken parmaklarımı kenetledim. Belki de haklıydı. Belki de sevdiğim herkes gitmişti ve bundan ben sorumluydum. Savaşın gidişatını Lionel'ın ordusu lehine çevirmiştim ve olan her şeye ben sebep olmuşum.

sonra oldu. Hepsi benim hatamdı.

Ölüm üzerime damgalanmıştı artık, ellerim iradem dışında canice dönmüştü. Ama karşılık verecek kadar güçlü olmalıydım, bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıydım, işaretleri görmeliydim. Ben bir Anka kuşuydum, var olan en ender ve en güçlü Tarikatlardan biriydim ve bundan da öte, Vahşi Kral'ın kızıydım. Önemliyen nasıl bu kadar işe yaramaz olabilmişim? Tüm bu güç nasıl bu kadar kolay elimden kayıp gitmişti? Pençelerini bu kadar derinime sokmadan önce Gölge Canavarı'nı yenecek kadar güçlü olmam gerekmez miydi?

Hayır, sonunda onu durduramayacak kadar güçsüzdüm.

Ailemi yüzüstü bırakmışım. Tory'yi hayal kırıklığına uğrattım, Lance...*Geraldine*.

Parmaklarımdaki kanı içime çekerken ve tırnaklarımın altında tıkanırken bir titreme geçti, onu temizlemeye çalışırken bir ıstırap sesi beni terk etti. Bu işe yaramayınca onları buzlu göle ittim ve yıkamaya çalıştım, acı sel gibi bana geri dönerken gölgeler tutuşlarını biraz bıraktı.*Çok üzgünüm, Geraldine*.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve asla gerçekten temizlenemeyeceğimi bilmeme rağmen ellerimden kanı almak için umutsuzca çalışırken suya damladı.

Suyun derinliklerinde gümüşü bir ışık büyüyor gibiydi ve gözlerimi temizlemek için kırıştırdım, gölün obsidyen derinliklerinde ışık daha parlak hale gelirken dudaklarımı araladım.

Derin suların dibinde kocaman bir kaya parıldarken hareketsiz kaldım ve savaş sırasında gökyüzünü yararak kayan yıldızı, dünyanın bu ıssız köşesine kadar kovaladığım yıldızı düşündüm.

Nefeslerim sığılaştı ve mantıken ellerimi sudan çekmem gerektiğini bilsem de içgüdülerim bana tersini söyledi. O gümüşü ışıktaki ve gölde nabız gibi atıp ensemdeki tüyleri diken diken etmesinde çok tanıdık bir şeyler vardı.

Su, kayan yıldızı artık göremeyecek hale gelene kadar önümde kaydı, gümüş parıltı parmak uçlarımda hemen ötesinde ayna benzeri bir parlaklık yaratana kadar yayıldı. Ellerimi esnettim, gölgeler geri çekilirken ona uzandım ve bu sihrin varlığının sorumlu olduğunu hissettim. Kalbim umutla burkuldu, kederime biraz ara verme ihtiyacı beni tüketirken farkındalıkla tüylerim diken diken oldu ve titrek bir nefes aldım.

"Anne?" Sesimde bir özlem sızıyla fısıldadım.

Parmaklarım gümüşü parıltıyla birleşti ve dokunuşumla hareket etti.

iki güzel gümüş kanada dönüşüyor. Oydu, bundan emindim. Artık onu nerede görsem tanırdım.

Bana o ışıktan baktı ve ona ne kadar yakın olmam gerektiğine dair kalbim kırıldı. Mantiken, onun gerçekten orada olmadığını, bunun sadece ortaya çıkarmam için kalan bir görüntü ya da anı olduğunu biliyordum, ama gölün içinde ona uzanırken kendimi her zamankinden daha yakın hissetti.

"Bu kesinlikle işe yaramayacak," dedi uzaktan kalın bir erkek sesi ve kanatlar bir kez daha kayarak suya batmış kusursuz bir ayna haline geldiler. Ya da belki bir pencere gerçeğe daha yakındı, çünkü annemin pencereden bana baktığını, dolgun dudaklarını hüznle büktüğünü gördüm.

Vücudunu saran ve beline mücevherlerle işlenmiş lacivert bir elbise giymişti, siyah saçları narin bir tarzda kıvrılmıştı. Muhteşem, nefes kesici, çok bilge görünüyordu ama yine de çok gençti. Önünde daha uzun yıllar vardı ama yarısını bile görememişti. Ona en çok ihtiyacım olduğu anda, hiçbir zaman gerçekten hissetmemişken, ona bakmak, bakışlarında sevgiyi hissetmek canımı yakıyordu. Hepimizden o kadar çok şey çalınmıştı ki, ailemiz paramparça oldu ve birlikte tanımamız gereken hayatlar, gerçekten başlamadan önce yok oldu.

Yatak odasına benzeyen bir yerde duruyordu, arkasında devasa bir dörtlü poster ve onun ötesinde gece göğünü gösteren kemerli bir pencere vardı.

Kaşlarımı çattım, hatıranın geçmişte olduğu gibi canlanmasını bekledim ama annem bana bakmaya devam etti. Bu bir yanılsama olmalıydı ama ona yakın olmak için o kadar çaresizdim ki, beni gerçekten görüyormuş gibi davranmasına izin verdim. Günahlarım bir pelerin gibi etrafımı sararken utanç üzerime çökse de, bedenimi lekeleyen kan suçlarımın itirafıydı.

"Merhaba sevgilim," dedi yumuşak bir sesle ve bunun imkansız olduğundan emin olarak donup kaldım. "Beni görebiliyormusun?" İnanamayarak nefes aldım, benim gerçeğimi görmesin diye gölgelerin arasına çekilmek istiyordum.

"Evet, ikimiz de yapabiliriz." Birini yaklaştırdı ve babam biraz tereddütle görüş alanıma girerek kalp atışımın teklemesine neden oldu.

Hail Vega heybetli bir figürdü, öne doğru eğilirken güçlü yüz hatları gölgede kalıyordu, bir eli annemin omzunda, sanki onu geri çekmek istiyormuş gibi, koruyucu ama aynı anda destekleyiciydi. Devasa yapısı ve neredeyse ondan yayılan güç göz önüne alındığında neden bu kadar kolay vahşi olarak adlandırıldığını anlamak zor değildi, ama içinde çok daha fazlası vardı.

ifadesi de. Kirli çenesi bana o kadar Tory'yi hatırlatan inatçı bir pozisyonda kilitlenmiş olsa da, gözlerinin çevresinde bir yumuşaklık vardı ve bunu anladığımda neredeyse ağlayacaktım. itibaren. Pahalı bir siyah ceket ve pantolon giymişti, siyah saçları geriye itilmiş ve yeşil gözleri doğrudan benimkilere bakıyor, beni o olduğum gibi değerlendiriyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum, bakışlarının yoğunluğuyla yanaklarımdan yükselen sıcaklıkla.

Belki ölüm benim için gelmişti ve bu, Peçe'nin ötesine geçen bendim. Sevdığım herkesin beni orada beklemesine karşı bile değildim.

"Ben *görmek* gelecekte olacaksın ve bizim bakmamız için aynanın içinde o geleceğe dair bir vizyon oluşturacağız. Bu sizin için bizden bir hatıra, ama bizim için gerçek. Şimdi," diye açıkladı, ancak bu sadece zihnimin düğümlenmesine neden oldu.

"Merissa," diye fısıldadı babam, bakışları korku ve umutla yüzüme dikilmişti. "Onunla gerçekten konuşabilir miyim?"

Annem, "Evet, ama sana söylediklerimi unutma," dedi, yüz hatları ciddileşti.

"Ona ne söyledin?" diye sordum ve gözlerinde acıyla bana baktı.

"Sizinle çok ihtiyaç duyduğumuz bir zamanda konuşuyoruz. Gelemem *Görmek* seni rahatsız eden her şey ve senden bundan bahsetmemeni istemek zorundayım çünkü zaman çizelgelerimiz hassas ve onların engelini hiç aşmamamız gerekiyor.

"Gwendalina," dedi babam, beni yalnızca Hamish Grus'ta hissettiğim en saf sevgiyle kucaklayarak ve birden Geraldine'in babasının bana ve Tory'ye ne kadar değer verdiğini fark ettim. Gördüğüm bu bir baba sevgisi olduğu için, bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Beni sarstı ve özledi, sıcaklığına dalmak istedi.

Bir eliyle yüzünü sıvazlarken babamın boğazı inip kalkıyordu, yüzündeki şok belirgindi. "Şu anda konuşman senin için güvenli mi?"

"Evet, sanırım," dedim, onunla gerçekten konuştuğuma inanamıyordum. Sözlerimiz çağlar boyunca bir araya geliyor, geçmiş ve bugün çarpışıyordu. "Ancak..."

"Nedir?" diye sordu, sesindeki endişe, dokunuşunu asla gerçekten hissedemeyeceğim bir babanın kucaklamasını özlememe neden oluyordu.

"Pek çok insan öldürdüm," diye itiraf ettim, utancım bedenime işliyordu. Ama bu görüşmenin önemini, annemin aldığı riski hissedebiliyordum.

yıllar boyunca bu anı bizim için şekillendirmek ve hiçbir şey olmasa bile dürüst olmak zorundaydım. "Düşmanım beni bir silaha dönüştürdü."

Merissa şiddetle, "O halde her ne yaptıysan, senin suçun değil," dedi ve bakışlarım onun mükemmel kahverengi rengiyle buluştu ve kalbimin güm güm atmasına neden oldu. "Kendini suçlama, bana bunun için söz ver."

Kelimeleri dudaklarımdan çıkarmaya çalıştım ama yapamadım. onlar bir olurdu yalan.

"Güvenli bir yere gitmen gerek," diye üsteledi babam, sanki içinde bulunduğum durumu anlamış gibi. "Merissa, olur mu? *Görmek*ne yapması gerekiyor? Ablası nerede?"

"Yapabilir misin *Görmek*? O iyi mi? O yaşıyor mu? Annemin hediyelerinin bana umutsuzca arzuladığım cevapları verebileceğini fark ederek ağzımdan kaçırdım. Yine de birdenbire bana vereceği cevaptan tüm kalbimle korktum. İkizim savaş alanında karşılık vermeye terk edilmişti ve sonuna kadar onun yanında olmalıydım. Bu dünyada bir bütün olarak ona dönecek olursam, bir daha asla onun yanından ayrılmam.

Merissa'nın ifadesi karardı, tüm ışık onu terk etti ve panik dalgalar halinde içimi süpürdü.

"Yaşıyor," diye onayladı ve içime o kadar şiddetli bir rahatlama çöktü ki öne doğru eğilmeme neden oldu.

"Ya Lance?" diye sordum, sesim korkudan çatlamıştı. Eşimi kaybetmek beni kıracaktı, annemin gözleri parlarken, hediyeleri onu ararken geçen saniyelere dayanamayacaktım.

Lütfen lütfen.

"Evet, yaşıyor. Şimdilik," dedi ve bu son sözler bende bir korku akoru uyandırır da, ilk sözler ruhumun bazı kırık parçalarını iyileştirmeye yetti. "Daha fazlasını söyleyemem, çünkü kaderin elini değiştirecek. İyi dinle sevgilim, şimdi dinlemelisin."

Başımı salladım, babam ona yaklaşırken boğazım düğümlendi ve ikisi gözlerinde o kadar büyük bir sevgiyle beni izlediler ki, bunu hiç yaşama şansım olmadığını bilmek canımı yaktı.

Hail, "İçinizde yaşayan bu karanlıktan yararlanmalısınız," dedi. "Kıramazsın ve asla ama asla pes etmemelisin. Çünkü yaparsan, her şey kaybolacak."

"Büyüm gitti, nasıl savaşabilirim?" Dehşetle sordum.

"Gitmiş?" diye hırıldadı Hail, bunun imkansızlığına çoktan başını sallayarak. "Ama nasıl?"

"Sus," diye araya girdi annem. "Buna cevap verme, Gwendalina. Bunu bilmek bizim için değil. Kaderin kırılğan."

Başımı salladım ve babam endişeyle parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, bir cevap için Merissa'ya baktı, bir cevap için benim kadar çaresiz görünüyordu.

Annem bir an için kırılmış göründü, eli ona acı veriyormuş gibi kalbine gitti ve gözleri parlarken ifadesi beni korkuttu. *testere* geleceğimde korkunç bir şey

Hail sessizce, "Seninle tanışmak en büyük hediye," dedi. "Yüz hatlarında anneni görüyorum ama ben de oradayım..." Bana uzandı, parmaklarını aynanın camına bastırdı ve parmaklarımı onunkine dokundurdum, soğuk sudan başka bir şey hissetmedim. , ama onu bir şekilde annemin Görme bağlantısı aracılığıyla hissediyorum.

Gölümsedi, gözlerine hafif bir ışık dokundu ve benim gerçekliğimin dehşetine rağmen, bu anın bir şimşek çakması kadar çabuk geçtiğini bilerek, benim dudaklarım onunkileri yansıtmak için yukarı kalktı. Keşke şişeleyip sonsuza kadar saklayabilseydim.

Merissa gözlerini kırptırdı ve bana biraz daha yaklaştı, gözleri akmasına izin vermediği yaşlarla doluydu.

"Bunun bir yolunu bulabilirsin," dedi. "Birçok karanlık yol var, ama ben *Görmek* umut ışığı."

"Ama hiçbir garanti yok?" Yalvardım ve başını iki yana sallayarak babamın çaresizlik içinde ona dönmesine neden oldu.

"Ona söyleyebileceğin bir şey olmalı, daha fazlası," diye ısrar etti, elini tutarak, yalvaran gözlerle.

"Bu konuda daha fazlasını söyleyemem," dedi özür diler gibi başını eğerek.

"Ölümlü mü olacağım?" Merissa tekrar bana baktı, soğukkanlılığını korumaya çalışırken alt dudağı titriyordu.

"Geleceğin buradan zor *Görmek*. Üzgünüm aşkım, ölümlü olmanı göz ardı edemem," dedi sıkıntılı bir bakışla, gerçek boğazıma bıçak gibi saplandı.

"*HAYIR* diye gürledi babam. "Bu kadar vahim bir kaderden kaçınmanın bir yolu olmalı." Annem daha fazla cevap ararken gözleri tekrar odaklanmadı ve babam onun yanından ayrılarak aynaya doğru ilerledi, böylece tek görebildiğim o oldu.

Dolu güçlkle yutkundu, sonra çenesini kaldırdı, bir kralın gaddarlığı üzerine çöktü. "Gwendalina, keşke bu camdan geçip şu anda yanında olabilseydim. Ama şunu bil, sen bir Vega'sın. Kanınız asil ve hayal edebileceğiniz her şeyden daha güçlü. eğer gökyüzünü hareket ettirebilirsin

Yeterince istiyorsun, ama kalbinden tüm şüpheleri uzaklaştırmalısın, çünkü o gücü senden çalacaktır. Beni anlıyor musun?"

Başımı sallarken boğazımdaki jilet gibi keskin yumruyu yuttum, beni gerçekten gören, gözlerimin içine bakan ve benimle bir şeyler paylaşan bir adam olarak onu bu şekilde ezberlemeye çalışırken gözlerim yüzünün her çizgisini oyuyordu. benimle gerçek an

"Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Neye dönüştüğümünden çok korkuyorum."

Çenesi kasıldı ve sağ eli yumruk şeklini aldı. "Böyle bir şeyden korkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi sessizce, sanki bu itiraf onu rahatsız etmiş gibi. "Ama sen benden, annenden daha güçlüsün. Sen, kız kardeşin ve erkek kardeşin olağanüstüsünüz, gerçekten hiçbir fikriniz yok. Yemin ederim, seni rahatsız eden her ne ise onu yenebilirsin."

"Baba," diye gakladım, Lionel'ın babamın aklını nasıl kendi aleyhine çevirdiğine dair bildiğim her şeyi ona anlatmak için ağzımı açarak, yaptığı her kötü şeyin onun hatası olmadığını anlattım. Ama annem görüş alanından çıktı ve acilen ileri atıldı.

"Gitme zamanı sevgilim. Kader değişiyor. Seni seviyoruz. Umut var, bunu bil. Unutma." Ellerini öptü ve onların görüntüsü solmaya başladığında bana doğru uzattı.

Varlıklarının beni soğuk ve karanlıkta geride bıraktığını hissettiğimde panik başladı.

Bekle, dedim nefes nefese.

Babam, "Biraz daha," diye yalvardı ama annem hüznle başını iki yana salladı ve aramızda hızla geçip giden o son anlarda dönüp bana baktı.

"Seni, Roxanya ve Gabriel'i kalbimizin derinliklerine kadar seviyoruz," dedi şiddetle, sözler varlığımın dokusunda yankılandı ve uzun, kırık bir şeyi bir araya getirdi.

"Her zaman ve sonsuza kadar," diye onayladı annem ve gözlerimden yaşlar boşaldı. "Ben de seni seviyorum. Lütfen kal," diye yalvardım ama görüntü çoktan solmaya başlamıştı.

"Eylemlerinize sahip çıkmayı unutmayın. Herhangi birinin sahip olması gerekenden daha büyük bir silahı kullanırken, yalnızca kalbinizin gücü ona rehberlik edebilir, onu yalnızca iradenizin gücü kontrol altına alabilir. Kendinizi tanıyın ve kim olduğunuzun her parçasına sahip çıkın. Benim gibi asla başarısız olmayacağına eminim," diye seslendi babam.

İkisi son bir saniye beni içlerine çektiler, sonra gümüşü ışık kayboldu ve görüşümde dans eden parlak noktalarla baş başa kaldım. su

altımda bir kez daha tehditkar karanlık bir havuz oldu ve onları tekrar var olmaya davet ederek uçuruma baktım. Ama gittiler.

Donmu u ellerimi sudan çektim, başımı tekrar gökyüzüne çevirdim ve ayın sağımdaki dağıın zirvesine ulaşacak kadar yükseldiğini fark ettim.

Sessizlik bastırdı ve Tory ve Lance'in hala hayatta olduğunu bilmenin verdiğı rahatlığı hissederek ailemin sözlerini tutarken topuklarımın üzerine oturdum. Ama yalnızlık ve ağırlıklı sessizlik, kendimi dünyadaki en küçük yaratık gibi hissetmeme yetti.

Babam bana kalbimin gücüne güvenmemi söylemişti ama göğsümde sıkışıp kalmış, g m güm atan kas yığını harap olmuş, kırılmış bir şeydi, o kadar çok günahla lekelenmi ti ki bir daha asla temiz olmayacağını biliyordum. Gölge Canavar bunu görmüştü, üzerimdeki lanet bir zamanlar benim olduunu iddia ettiğim tüm iyi şeyleri  arpıtmı  ve onu bir kıyıya tutunan kum kadar alakasız hale getirmişti. Gölgeler dalgası çok geçmeden onu yeniden arayacak, dağılmış taneleri yenme umudumun olmadığı bir kaos girdabına sürükleyecekti. Parçalar yavaş yavaş  alınacaktı ve onlar gittikten sonra benden geriye ne kalacak diye korkuyordum. Belki de hiçbir şey.

Gece etrafımda ağır ağır dönerken, yıldızlar karanlık gökyüzünde kendi aralarında fısılda ıyor gibiydi ve onlar planlarını yapıp kaderimizi çizerken, en kötüsünün henüz gelmediğine dair derin ve korkunç bir korkuyla sarmalandım.

Grief beni o kadar uzun süre felç etmişti ki zaman anlamını yitirmişti. Vücudum

Savaş alanının kan ve pislği içinde diz çökmüş, alnımı sevdiğim adamın sessiz göğsüne yaslamış halde kaldığım yerde uyuşmuştum.

Darius hâlâ altımdaydı ve kalbini delen güneş çeliği kılıcı, yanımızdaki toprağın içinde bizim kanımızla lekelenmiş halde dururken, elim onun buz gibi tenine giderek daha fazla kırmızı damladı.

Hıçkırıklar gözyaşlarına dönüşmüştü ve gözyaşları, savaşın geride bıraktığı yıkımda yattığımız yerde, hem soğuk hem de boş, o ve benden başka hiçbir şey kalmayana kadar sessizliğe kaydı.

Saatler geçmiş, sayısız zaman akıp gitmiş, kalbim birbirinden ayrılıp bin bir bağlanamayan parçaya bölünmüştü. Her yumuşak parçam, Darius'la birlikte olduğum kızın bu vahşi kabuğuna dönüşmüştü.

Kanatlarım üzerimizde uzanıyor, ikimizi de altın tüylerden yapılmış bir tabutun içine atıyordu ve o yanımda olmadan ayağa kalkmak istemiyordum. Ama orada, titreyerek ve daha önce hiç hissetmediğim kadar umutsuz hissederek yatarken bile, beni bu lanetli dünyada tutan tek bir şey vardı. O bıçağı alıp kendi kalbime saplamayı düşündüğümde elimi tutan bir şey vardı, böylece içindeki acıyı durdurabilir ve tek büyük aşkımın peşinden öteye gidebilirdim.

Darcy oralarda bir yerdeydi. Benim öbür yarım. Ruhum. İkizim.

Gözyaşlarım yanaklarımda kuruduğundan beri geçen saatlerde kendimi onu düşünmeye zorlamıştım. Parçalanmam, kırılmam ve kalbimin en büyük arzusunun kaybını kabullenmem için geçen sürede, onu aklımda tutmuştum.

Bana ihtiyacı vardı. Benden geriye kalanlar ne kadar hasar görmüş ve kırılmış olursa olsun.

Darius'un çenesini avucumun içine aldım ve soğuk dudaklarını son kez buldum, onu usulca öptüm ve onu serbest bırakmaya kendimi zorlarken etrafımızı saran havaya ona olan aşkımı üfledim.

Artık sözlerimi duymak için orada olmadığını bilmeme rağmen, "Ruhun benim ruhuma bağlı," diye soludum ağzına doğru, ama karanlık ve bilinmeyen bir enerji bu yeminle havayı hareket ettiriyor gibiydi. "Ve bizi ayırmaya çalıştığı için göklerdeki tüm yıldızları yere serene kadar dinlenmeyeceğim."

Sözlerim üzerine elimdeki kesik ham bir enerjiyle yandı, gaza basmış olmama rağmen kanımda sihir kıpırdandı. Perileri yok etmek için kullandığım patlama, benden her şeyimi, enerjimin son damlasını almıştı ve artık bir mezarlıktan başka bir şey olmayan bir savaş alanında onsuz kalmıştım.

Ayağa kalktım, ama vücudumdaki her kas, kendimi her şekilde bağladığım adamın cesedinin başında onca zaman diz çökerek bu hareketi protesto etti. O benimdi ve ben onundum. Aramızda dolaşan, bizi ayrı tutan ölümün gölgesi olsa bile bu değişmeyecekti. *sadece o var.* Sonsuza kadar. Her zaman.

Gözlerimi etrafımı saran karanlığa karşı kırıştırdım, dökülen yaşlardan gözlerim ağrıyordu. Nefesim beni bir buhar bulutunun içinde bıraktı ve ben savaş alanının yıkımını içime çekip yönümü bulmaya çalışırken bu bulut yükseldi ve dağıldı.

Kılıcımı aldım, ağırlığı daha önce kaldırdığım her şeyden daha ağırdı, yenilgimizin yıkımı etrafımızı saran havayı kirletirken başarısızlık metale yapışmıştı. Fae ve Perilerin kanıyla sıırılsıklam olmuştu, elimden sayısız düşman katledildi ama bu yeterli değildi. Kraliçe Avalon'un beni olmam için eğittiği savaşçı olmuştum, yanımda kız kardeşim ve iyi olan her şeyin gücü ve hemen arkamızdayken savaşa koşmuştum ama bu bir hiçti. Bize kazandırdığı tek şey ölüm ve yıkımdı, ordumuz kötülüğün gücü altında yok edildi.

Bu hikayelerin böyle gitmemesi gerekiyordu. Bu krallığın başına bela olan canavarı yok etmemiz gerekmez miydi? hepsi olmamalıydı

dünyada doğru yola koyuldu ve şafakla birlikte sonsuz bir barış ve refah saltanatı mı başladı?

Kılıcımın kabzasını daha sıkı kavradığımda avucumdaki kesik yandı, acı beni o anın merkezine yerleştirdi, bana hayat ne kadar sefil ve anlamsız olursa olsun hala hayatta olduğumu hatırlattı. Üşüdüm. Beni asla terk etmeyeceğini bildiğim bir şekilde sürekli soğuk, Darius Acrux'a olan aşkım olan ateş artık damarlarımı ısıtmıyordu.

Kılıca baktım, şimdi her şeyin ne kadar anlamsız görüldüğüne boğuldum; ondan nefret etmek ve onu sevmek, sahip olmak için doğduğum taca karşı savaşmak, sonra sırayla onun için savaşmak. Bize dağıtılan kader buysa, bunların hiçbirisi bir sonuca varmamıştı.

Bu düşünce çenemi kastı ve reddettim, tarot kartları sanki onları gerçekten görebiliyormuşum gibi zihnimde gezinirken desteyi karıştırdım, lehimize olmayanları dışarı atıp sadece istediklerimi çekmeye kararlıydım. Savaş Arabası zihnimde parladı ve ben uzun bir nefes alırken orada kaldı. İntikam, savaş, zafer. Bundan sonra bundan başka bir kaderi kabul etmem.

Gözlerimi bir kez daha açmaya zorladım, ne zaman kapanmalarına izin verdiğimden bile emin değildim ve kılıcımı hâlâ kalçamdan sarkan pis, kanlı kınına soktum.

Hissiz.

Güç patlamamla yerlerinden edilen Nymphe'lerden geriye kalan tek şey olan kömürleşmiş ve kararmış zemini alırken hiçbir şey hissetmedim, vücutları ölümle gölgelendi ve geride sadece Fae'lerle dolu bir savaş alanı bıraktı. Sebep oldukları ölümler varlıklarını şiddetle kanıtlasa da, Nympheler sanki hiç burada bulunmamış gibiydiler.

Titriyordum, vücudum tükenmişti, enerjim tükenmişti ve tek istediğim yere çöküp bir kez daha Darius'un yanına uzanmak, beni saran yorgunluğa yenik düşmek ve her şeyi bırakmaktı. Ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Kederimin beni tüketmesine izin verme lüksüne sahip değildim.

Kız kardeşim oralarda bir yerdeydi. Bana ihtiyacı vardı. Bunu iliklerimde hissedebiliyordum. Onu aramaya nereden başlayacağımı bilmiyordum. Savaşın o korkunç anlarını, Lavinia'nın ona dayattığı lanet karşısında kaderinin kontrolünü kaybetmesini ve Orion'un bu yerden kaçmayı başarırken peşinden koşmasını düşündüm. Artık birlikte olmaları gerekiyordu. İyi olmaları gerekiyordu.

Vücudumu ürpertiler sardı ve denerken boğazıma bir yumru oturdu.

nerede olduğumu değerlendirmek, gözlerimi dikkatli yıldızlara bir kez bile kaldırmadan yönümü bulurken savaş alanındaki konumumu hesaplamak.

İzlesinler. Onlara geriye dönüp bakma lütfunda bulunmazdım. Gözlerimi ancak zamanları geldiğinde onlara çevirirdim ve dönüştüğüm yaratığın gazabını hissederlerdi.

Sağ elimi yumruk yaptım, avucumdaki derin kesikten gelen keskin acı bana kalbimdeki ıstırabın yanı sıra odaklanacak bir şey veriyordu, sonra gözlerimi savaş alanının uzak, emin olduğum tarafına diktim. Darcy'yi en son görmüştüm. Dövüşün kaosu ve ardında kalan enkaz arasında, hiçbir şeyden emin olmak zordu. Az önce hayatta kaldığımın yankıları dört bir yandan üzerime geliyordu, dökülen kan, çığlıklar, ölüm; ama şimdi önemli olan tek şeye odaklanırken o uyuşukluğa gömülerek onları tekrar zorladım. Darcy.

"Geri geleceğim," diye mırıldandım Darius'a, ama artık beni duymadığını ve vücuduna ne olduğunu umursamadığını biliyordum. Ama onu orada, kargaların bulması için çamurda bırakmayacaktım, sanki bir hiçmiş gibi.

Uçmak isteyerek kanatlarımı esnettim ama ağırlıkları beni yerden kaldırmaktan çok toprağın içine doğru bastırıyor gibiydi. Bunun yerine onları kovdum, Düzen formum geri çekilirken ve bir kez daha tamamen Fae formumda kalırken ağzımdan derin bir iç çekiş kaçtı.

Kırık, kanlı bedenlere bakmamaya veya yürürken bastığım şeye odaklanmamaya çalışarak savaş alanında yürürken botlarım kurşun gibiydi. Burada ölümden başka bir şey yoktu. Hayatta kalanları avlamaya çalışmamın bir anlamı yok. Bunu havanın ağırlığında ve sessizliğin baskısında hissedebiliyordum. Ölüm bu yere gelmiş ve güzelce ziyafet çekmişti.

Bana görünen kehanetin sözleri, hafızama kazındığı için beni terk etmeyi reddeden bir ilahi gibi kafamın içinde dönüyordu ve o sözleri bana ağabeyimin gönderdiğini ruhumda biliyordum. Onlar önemliydi. Muhtemelen her şeyin anahtarı onlardı. Bana çok az mantıklı gelmelerine rağmen.

*Tüm umutlar kaybolduğunda ve en karanlık gece çöktüğünde,
bağlayıcı vaatleri hatırla.*

Güvercin aşktan kanarken, gölge savaşçıyla buluşacak.

Bir tazi, yarığın derinleştiği yerde intikam için haykıracak. Bir şans bekliyor. Hydra'nın böğürdüğü gün kral düşebilir.

kinci saray.

Bu kelimelerde anlam aradım, ama ağrıyan zihnime hiçbir anlam ifade etmiyorlardı ve onların hatırasını uzaklaştırdım, şimdilik vazgeçtim ve bu yıldızların unuttuğu dünyada ihtiyacım olan tek şeye odaklandım.

Savaş alanında durmadan yürüdüm, kalbim ağırdı ve düşüncelerim kız kardeşime odaklanmıştı. Bana ihtiyacı vardı. Bu acıya, bu kalp ağrısına, bu kedere onun için katlanabilirdim. Ve aklım diğer yarımı bulma ihtiyacından hâlâ aldığım nefeslerle başka ne yapmam gerektiğine kayarken, bu en karanlık yerlere tek bir nedenden dolayı terk edildiğimi kesinlikle biliyordum. Lionel Acrux benim elimden ölürdü. Ne pahasına olursa olsun.

Başım aniden, neredeyse kendi kendine, parçalanmış bedenlere, akıbetini artık asla öğrenemeyecekleri bir amaç için ölüirken ebedi acı çılgınlıkları içinde kalan asilerin yüzlerine bakarken ayağa kalktı.

Etrafımı saran dehşete gözlerimi kırıştırdım, öfkeden ve bu gece bizden aldıkları her şey için tüm dünyayı yakmaya yönelik çaresiz bir arzudan başka bir şey hissedemedim.

Arkamı dönmeye çalışırken çamurda bir şey gözüme takıldı ve ona yaklaşmadan önce durdum, kız kardeşimin aylardır gece gündüz taktığı kolyeyi görünce nefesim boğazımda düğümlendi.

İmparatorluk Yıldızı, orada yatarken çok masum görünüyordu, kan ve çamurla beneklenmiş, canavar babamın tahtında otururken kesinlikle ulaşılamaz olan sınırsız bir güçle doluydu. Hâlâ, bir zamanlar Darius'a ait olan ve yakından korunan hazinesinden bir parça olan zincirden sarkan girift gümüş tılsımın içinde saklıydı.

Aldım, parmaklarım yorgunluk, soğuk ve ikizim için korku karışımıyla titrerken, gözlerimi şafağın gökyüzünü en ufak bir mavilikle renklendirmeye başladığı ufka doğru kaldırdım. Bu kadar çok güç, bu kadar çok yardım vaat eden bu silah, en çok ihtiyacımız olduğu anda bize yardımcı olmak için hiçbir şey yapmamıştı.

O şeyi fırlatıp atmayı, savaşın harabesine atmayı ve tıpkı bizi terk ettiği gibi burada unutulup terk edilmesine izin vermeyi düşündüm. Sadece hüküm süren bir hükümdarın iradesine boyun eğen bir silahın ne faydası vardı? Bir zorbaya karşı savaşmak için gücünden vazgeçmeyecekse lanet olası şeyin ne anlamı vardı?

Yıldızı gizleyen tılsımı yumruğumda kavradım, dişlerimi tılsıma karşı gıcırdatırken yıldızlara yeminli yaramdan gelen kan onu işaretliyordu.

onu bir kenara atmak ve lanete atmak için karşı konulamaz bir dürtü.

"Siktir git," diye tısladım şeye, içinde hapsolmuş güç, o iyileşmeyen yarada kendi nabzımın acı verici vuruşuyla aynı anda atıyordu.

Havayı o kadar sıkı kavradım ki, acı neredeyse kör ediciydi ve bu kadar çok kaybın ortasında hayatta kalmamın cezası olarak ıstırapı memnuniyetle karşıladım. Bir fısıltı sessizliği karıştırdı, İmparatorluk Yıldızı'nın gücü onlarla birlikte gümbürderken, bilmediğim bir dilde söylenen sözler omurgamda bir ürperti uyandırdı.

Titrek bir nefes aldım, içindeki o gizli gücü çağırdım, onu bana çağırdım, emirlerime göre yükselip alçalmasını işaret ettim. Tılsımın içindeki güç yükseldi, tenimi ısıttı ve bir an için gücüme boyun eğmek için bana boyun eğeceğini düşündüm. Ama tam kaderin sonunda bizim lehimize dönebileceğine inanmaya başladığımda, Yıldız'daki enerji bir uçuşuma çarpan ve zirveye çıkamayan bir dalga gibi tekrar çekildi ve azaldı.

Bu ret karşısında, sahip olduğum ama yine de çağıramadığım gücün bilgisiyle bağırarak istedim. Lanet olası yıldızların yine bir çarpık şakası benim pahasına. Onu benden uzağa fırlatma dürtüsü neredeyse dayanılmaz hale geldiğinde kaslarım gerilmişti ve iğrenç reddi için kaya parçasını lanetledim, lanet şeyi elimde tutmaktansa onu yok etmenin daha iyi olup olmayacağını merak ettim, dünyayı potansiyelinden kurtarmak daha iyi . Ama bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve kesinlikle bu çorak arazide bunu denemenin hiçbir yolu yoktu.

Büyük bir çabayla İmparatorluk Yıldızını kendi boynuma doladım ve onu koruma yükünü kendim üstlendim. Diğer yarım için yapabileceğim en azından buydu.

"Neredesin?" Etrafımı saran durgun havayı soludum, ruhum ikizimi bulma ihtiyacıyla sızlıyordu.

Kız kardeşimden bir iz bulmak için etrafımdaki ölü boşluğu ararken korku kalbimi esir aldı ama burada benden başka hiçbir şey kalmamıştı. Ve artık saydığımın bile emin değildim.

Parlak bir metal parıltısı gözlerimi kırılmış bir kırmızı Ejderin cesedi ile yüzü hâlâ bir savaş hırlaması içinde olan, göğsündeki açık yaraya ve vücudunda kalan ruh eksikliğine rağmen eli kılıcını kavrayan bir asi arasına çekti. .

Ona doğru bir adım attım ve kılıca uzandım, parmaklarım soğuk ve cansız bıçağın kabzasını kavrarken kız kardeşimin sevdiği adam için yaptığı silahı tanıdım.

Bıçağı kirden kurtardım, gözlerim her zerre üzerinde geziniyordu.

Bu kanlı savaş alanında yatan tüm ölülerin yüzlerini aramak için dönmeden önce, onu belirleyen kan ve vahşet.

İçimde daha fazla keder için yer kaldığından emin değildim ve ölüler arasında Orion'u göremeyince derin bir nefes verdim. Hiçbir şey ifade etmiyordu. Bunu biliyordum. Tüm bu katliamda, bir cesedi görememem o kişinin hayatta kalacağına dair hiçbir garanti vermiyordu ve bu gece kaybetmiş olabileceğim herkesi düşününce boğazım düğümlendi.

Cildim minik parmaklar gibi diken diken oldu, yıldızların gözleri ruhumun üzerinde bir ağırlık ve havayı kalınlaştıran kaderin çağrısı.

Bu duyguya sırtımı döndüm, o melodiyle dans etme düşüncesiyle dudağım kıvrıldı. Yıldızların istedikleri gibi çekip çekebilecekleri bir piyon olmaktan bıktım. Benim için seçtikleri hayat buysa, kaderin çağrısı benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onları reddettiğim kadar sert bir şekilde reddettim ve yakında ateşimin intikam için ne kadar harlı olduğunu öğreneceklerdi.

Kan, parmaklarımın arasından aktı ve çizmelerimin altındaki zaten kanlı olan toprağa damlarken, etimdeki kemiklere kadar varan yorgunluğa karşı savaşıp kendimi yürümeye zorladım. Güneş çeliğinden bıçakla yıldızlara ettiğim yemin damarlarımda vızıldıyor, derin kesik hala kanıyordu ve içimdeki acı her geçen saniye daha da keskinleşiyor gibiydi.

İçinden geçtiğim yıkıma bakmak istemiyordum ama bunu kendime yaptırdım, düşmüş her isyancının yüzüne baktırdım, her birini kendime hatırlattım. Bu mücadeleye inandıkları için buraya gelmişlerdi. Bu kaderi de inkar etmek istedikleri için canlarını vermişlerdi. Gözümü ondan çevirerek fedakarlıklarına tükürmem. Baktığım her yüz, düşmanlarımızın sondalarıyla parçalanan her göğüs, hafızamda kayıtlı ve yerleşmişti. Burası artık bir mezarlıktan biraz fazlasıydı ve ben kendi ölümümün kurtuluşunu arayan oraya bağılı bir ruhtan başka bir şey değildim.

Botlarım kanlı toprak yerine sert taşa sürtünene kadar ne kadar yol yürüdüğümden ve kaç yüze baktığımdan emin değildim.

Duraksadım, dikkatim fark etmediğim bir esintiyle dalgalanan kırmızı bir kumaş parçasına takıldı, bir parçası kalktı ve botumun burnundan aşağı yuvarlandı.

Şu anda o savaş alanında ölü gibi yatan adamla evlenirken giydiğim elbisenin pahalı dantellerini tanıdığımda boğazım düğümlendi. Yıldızları yüzüme tükürmek için yıldızlardan çaldığım adam.

onu eskisinden çok daha kalıcı bir şekilde tekrar kopardı. Aynı gün içinde evlendi ve dul kaldı.

Ruhumdaki ıstırap beni ayaklarımdan çekip olduğum yerde çökmekle tehdit etti. Orada yatabilirdim. O pisliğin üzerine in ve kargaların beni almasına izin ver. Onu bu ıstıraptan uzağa ve ötesine kadar takip edebilirdim. O kadar tatlı ve basit bir cevaptı ki, bunu düşününce içim rahatladı.

Düşünürken savaş alanının derinliklerinden aldığım kılıcı daha sıkı kavradım, uğrunda yandığım adamın bedenini bıraktığım o tepeye tırmandım ve onu takip etmek için o adımı attım. Çok kolay olurdu. Ve bu dünyada çektiğim onca acıdan sonra kolayı hak etmedim mi?

Onlar bakarken yıldızların fısıltıları yeniden etrafımı sardı, dikkatli, nefret dolu gözleri beni bir o yana bir bu yana itiyor, sanki kaderim onlar için bir oyundan başka bir şey değilmiş gibi.

Ama o son kurtuluşun yumuşak kucaklamasını özlemek zorunda kalmam gereken her nedene rağmen, elimdeki kılıcı olduğundan daha yükseğe kaldırmak için hiçbir hareket yapmadım. Bu dövüşün sonunda yıldızlara veya Lionel Acrux'a bu kadar kolay bir cevap vermezdim.

Artık ne aradığımdan bile emin olamayarak, burada ölümden başka bir şey kalmadığını bilerek yürüdüm. Periler bunu kesinlikle yeterince görmüşlerdi. İyileşme şansı olabilecek herhangi bir Fae'yi arayarak savaş alanına dağılmışlar ve herhangi bir yardım onları bulamadan çok önce kalplerine bir sonda yerleştirmişlerdi.

Önümde geniş bir kaya halkası gördüğümde tökezledim, mağaranın ilerideki Burrows'un girişini belirleyen esneyen ağzının önünde yatan iki ceset.

Onları tanıdığımda kalbim durdu, yüzleri ölümden solgundu ve hala birbirine bağlı elleri bana sonuna kadar birlikte olduklarını söylüyordu.

Benim için çok önemli hale gelen kadının vücudunun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Gerçekten tanıdığım bir ebeveyne en yakın şeydi ve bunu ona hiç söylememiştim. Bana bu kadar basit bir şekilde sunduğu sevgiye ne kadar ihtiyacım olduğunu ya da birlikte geçirdiğimiz zamanda benim için ne kadar önemli olduğunu ona söylememiştim. O benim için sadece kalbimin en gizli köşelerinde hayal etmeye cesaret ettiğim bir şey olmuştu.

Catalina Acrux benim ailemdi ve şimdi katledilen Fae'lerin savaş alanında nihayet aşık olduğu adamın yanında ölü yatıyordu.

zafere götürebilmelidir.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Onun için, Hamish için, Darius için ve daha iyi bir şey umuduyla inançlarını ortaya koyan her Fae için, sadece burada tahtımızı bizden çalan canavarın gazabı altında ölmek için. "Ben çok...siktir..."

Sunacak gözyaşım kalmamıştı, bu kaybı kabul ederken kalbim zaten tamir edilemeyecek şekilde paramparça oldu ve kederim sonsuz bir şekilde kabardı. Benden çok daha fazlasını hak etmişlerdi.

Onlara o kadar uzun süre baktım ki, sihir rezervlerim dolarken nabzımı bedenimde hissetmem birkaç dakika sürdü, ama sadece en ufak bir kıvılcımla.

Başımı kaldırdığımda derin bir nefes aldım ve bir zamanlar tünellerin bir parçası olduğunu tahmin ettiğim yerin kenarında yanan küçük bir ateş buldum. Tahta kiriş kararmıştı ve ateş neredeyse sönüyordu, ama közler o son kenarda kaldı, şu anda ölümden başka bir şeye aç olmayan bir kıza bir adak.

İçgüdüsel olarak uzandım, sihrimin küçük kıvılcımı içimde kök saldı ve o aleve tutundu, onu hiç düşünmeden körükledi, titreşmesine, yanmasına ve ardından parlamasına neden oldu.

Ben gücümün küçük bir kısmını içine akıttıkça ateş büyüdü ve büyüdü, alevlerin gücü sihrimi gitgide daha hızlı yeniden doldurmaya başlarken, ısı beni uzuvlarıma işleyen kemiren soğuğu fark etmeye zorladı.

Bu yerde benim için hiçbir şey yoktu. Ama Hamish ve Catalina burada direnmişti. Bu noktada birinin yanlarından geçmesini engellemek için ölmüşlerdi ve ruhumda o kişinin Lionel olduğunu biliyordum. Onu The Burrows'a girememesi için alıkoymuşlardı ve planın o tünelleri kazmak olduğunu biliyordum.

Ve bu bana bir hedef verdi.

Ayağa kalktım, sihrim Catalina ve Hamish'e uzandı, sarmaşıklar üzerlerinde sürünerek onları yumuşakça bağladı ve vücutlarını özenle yastıklarken buz etraflarına yayıldı, onları olduğu gibi kapladı, onları bu son anda korudu. Ellerinden gelen her şeyi kurtarmak için her şeylerini verdikleri yerde fedakarlık yaptılar.

Bu isyana önderlik eden insanları burada, bu çorak arazide bırakmayacaktım. O cesur Periler için hayatlarını feda ettikten ve denenmemiş iki kraliçeye olan inançlarından sonra onları bırakmayacaktım. bırakmak şöyle dursun

sevdığım adamın annesi ya da en gerçek arkadaşımın babası.

Çalıştıkça ateşe daha fazla sihir ittim, inşa edip inşa ederken, o ruhumdaki fırını doldururken, her közle gücümü yeniden dolduruyor ve bu dünyayı, alınanların bedeli olarak yakmak için ihtiyacım olan tek şeyi besliyordu. benden.

Ölüm. Artık bana kalan tek şey buydu. Kederim içinde sürüklendim ve öfkem tarafından tamamen yutuldum. Bu kadar güçlü ve kinci olmayı bırakın, benim kadar öfkeyle doğmuş bir yaratık daha önce görülmemişti. İşim bittiğinde yıldızlar bana bu gücü verdiklerine pişman olacaktı. Artık adımları fısıldamayacaklardı; Kendim için talep ettiğim küçük bir iyiliği zehirlemek için yaptıkları her şey için onları parçalara ayırırken çılgın atacaklardı.

Bakışlarımı savaş alanından Darius'un bedeninin yattığı harap olmuş tepeye çevirdim, o yanık boğazımdan aşağı yuvarlanıp kanıma işliyor, her bir parçama ulaşır kök salıyordu.

Ben de onu burada bırakmayacaktım, ne kadar veda edeceksem. Çünkü bu bir veda değildi. Kalbimin sahibine asla o sözü söylemezdim ve onu kaçıran yaradan aldığım damarlarımdan kesilen kanla onun kanına karışarak ona verdiğim sözden asla vazgeçmezdim. benden.

Hiçbir zaman kraliçe olmak istememiştim. Ama şimdi alevlerden bir taç, alnımda bir cenaze ateşi gibi tutuşacaktı ve tek ve tek kararım, bana karşı çıkan herkesin sonunu bulmak ve ayaklarıma eğilmek zorunda kalırken çılgın atmalarını sağlamak olacaktı.

Lavinia beni Ruhlar Sarayı'nın geniş salonlarında sürükledi.

boynumun etrafındaki gölge tasması ona bir karanlık tasmasıyla bağlıydı. Bir cellatın ilmiği gibi tenime karşı buz gibiydi ve affetmezdi.

Dişlerimi birbirine kenetledi ve bu gece olan her şeyi sindirmeye başladığımda kalbim acı verici bir şekilde atmaya başladı. Darius'un kaybı beni boğuyordu, yerde öyle hareketsiz yatışının anısı göğsümde bir yarık açıyordu. O benim en iyi arkadaşımdı ve onu gerçekten tanıdığından çok daha derinden sevdim. Biz kardeşlik, birlikte büyüdük ve hayatı yan yana yaşamak için yaratılmışız. Bana yıldızlarla bir yıllık yaşam için yaptığı anlaşmadan bahsettiğinde bile, onun ölümden kaçınmasının bir yolu olduğuna inanmaya kararlıydım. Ama onun için planladığından daha erken gelmişti ve şimdi onsuz kalmıştım ve sanki yaşam gücümde bir parça sonsuza dek çalınmış gibiydi. Ona bir yıl vermişlerdi ama bu ona o zaman için ölümsüzlük vermiyordu ve o bunu biliyordu.

Bunun da ötesinde, Mavi'ye duyduğum korku, kalbime ağırlık yapan bir çapayla beni terk etti. Dışarıda yalnızdı ve sahip olduğu her güç kırıntısıyla canavarın kiskacına karşı savaşaacağını bilsem de bunun yeterli olduğundan emin olamıyordum. Lanet bu kadar derine indiğinde ve Lavinia'nın gölgelerinin tüm gücüyle beslendiğinde değil.

Tüm bunlar, savaş sırasında gözden kaçırdığım diğer herkes için duyduğum korkuyla birbirine karışıyordu ve attığım her adımda, kendimi Gölge'ye teslim ederek hayatımın en büyük hatasını yapıp yapmadığımı merak ediyordum. Prenses.

Darcy benim kararım la mahvolacaktı ve geriye kalan herkesi Lionel'ın mahvının parçalarını toplamak için terk etmiş tim. Tory hayatta kalmış mıydı? Peki ya Gabriel ve ailesi?

Bütün bunların kaygısından midem bulanıyordu, ama Gölge Prenses'i bir zamanlar Vahşi Kral'a ait olan sarayın derinliklerine kadar takip ettikçe, uyuşma başladı. Yoğun travmanın ardından gelen türden bir boşluk. Clara'yı ilk kez kaybettikten sonra aynı umutsuzluk çukuruna düştüğümü hatırladım. Dünyadaki tüm umutları emen ve ruhumdaki son ışık parıltılarını da parçalayan, geriye hiçbir şeyin büyüemeyeceği ıssız bir alan kalana kadar onları birer birer yiyip bitiren bir boşluktu.

Düşüncelerim yeniden Mavi'yi bulurken, bende kalan tek şeye tutundum; dostumun lanetini bozmak için bu borcu Lavinia'ya ödüyorum.

Onun için bunu atlatmak zorundaydım. Son ışığım. Cehennemde bin yıla bedel olan kız. Bir gün ona döneceğimden ve dünyanın tüm karanlığından korunarak güvende olacağından emin olabilseydim, o kadar uzun süre beklerdim. Savaşlarda savaşma ve ona karşı çıkanları yok etme yeteneğine sahip olabilirdi ama barış dolu bir hayatı ve sonsuz gülümsemeleri hak ediyordu. Mutluluğumuz, ben daha onun tatlı kokusunu içime çekecek bir an bile bulamadan açıp solmuş bir çiçektir. Ona bir kez daha çiçek açabileceği sonsuz bir yazı satın almanın bir yolunu bulmalıydım.

Lavinia, "Orada çok sessizsin, küçük avcı," diye seslendi. "Arkadaşlarının yasını huzur içinde mi tutmaya çalışıyorsun? Çünkü sizi temin ederim ki bu duvarlar arasında barış olmayacak."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," diye homurdandım ve başını çevirip bana baktı, boynunun açısı doğal değildi. Gözleri iki çökük siyah çukurdu ve gölgeler içinde kıvrılırken derisinin altındaki koyu damarlar dalgalanıp hareket ediyordu. Ona bakarken bile boynum karıncalanıyordu, göğsüme zehir püskürten zehirli bir yaratığa olan nefretim.

"Aşkın tadını çok uzun zaman önce biliyordum. Aşk seni ifşa eder; seni aptal yerine koyuyor," diye tısladı.

"O halde ben bir aptalım," dedim boş bir sesle.

"Benim Aptal, dedi, tekrar arkasını dönüp beni yönlendirmeden önce ağzını bir gülümseme kapladı.

Sarayda görmezden gelemeyeceğim bir gürültü vardı, Vampir işitme duyum dikkatimi ondan çevirmeme izin vermiyordu. Yaklaştıkça daha da kötüleşti ve ne olduğunu anladığımda içimi korku doldurdu. İsyancılar yakalanmış ve buranın derinliklerinde bir yerlerde işkence görüyorlardı, çığlıkları kafatasımın içini kırmızıya boyuyordu.

Bunun, Darcy ve Tory burada kaldıktan sonra ziyaret ettiğim saray olduğuna inanmak zordu; o günler artık çok kısa görünse de, bir süredir neşeyle tanıştığım bir sığınak. Keşke onlara daha sıkı sarılsaydım, ama bundan da öte, sevdiklerimin hepsini alıp Solaria'nın çok ötesinde, Lionel'ın bize asla dokunamayacağı bir cennete kaçmayı isterdim. Diğer krallıkların hepsi hoş karşılanmıyordu. Güneyde Voldrakia vahşi bir krallıktı ve doğuda okyanusun ötesindeki The Waning Land, Elementallerin bölündüğü ve halklarını diktatörlerin kontrol ettiği, savaşın parçaladığı bir dünyaydı. Hayır, düşününce gerçekten asla kaçmazdım; Solaria benim evimdi ve uğruna savaşılabilecek hiçbir şey kalmayana kadar onun için savaşıacaktım.

Çığlık seslerine yaklaştığımda, kalbimi küt küt atan bir ses kulağıma takıldı.

Gabriel, "Sana istediğini asla vermeyeceğim," diye tükürdü. "Bu dünyadaki hiçbir acı beni tek bir vizyonumu açıklamaya zorlayamaz."

"Göreceğiz," diye yanıtladı Lionel ve ben içgüdüsel olarak hareket ederek Yoldaşlığımın hızıyla ileri atıldım.

"Cebrail!" Lavinia beni gölgelerle o kadar vahşi bir şekilde geri çeker ki yere fırlattığımda onun için dehşet içinde haykırdım.

Gölgeler beni boğarken boğazım yandı, sımsıkı sıkıştı, kulaklarıma dolan kan sonunda tekrar nefes almam için yeterince gevşedi.

"Kahin?" Heyecanla nefesini tuttu, beni ayağa kaldırmadan ve peşinden çekmeden önce ellerini çırpı. "Baba iyi yapmış."

yıldızlar tarafından,HAYIR. Bu gece nasıl daha kötü olabilir?

Beni merdivenlerden yukarı çıkarırken içimde bir panik oluştu ve Gabriel'i orada, ciğerlerindeki havayı dışarı atarken Lionel'ın önünde diz çökmüş buldum.

"Durmak!" Lavinia gölgelerle beni kendine yakın tutarak Nebula Ally'ime gitmemi engellerken bağırdım. Buna karşı çaresiz olmak bana fiziksel olarak acı veriyordu ve zaten yıkıcı olan bir yenilginin son darbesi gibi geliyordu.

Lionel merakla bana baktı, kraliçesinin esirini alırken kaşları kalktı. Gökkuşağı parıltılı iki parlak, leylak rengi Pegasus kanadı arkasında yerde yatıyordu ve onların Xavier'e ait olduğunu anladığımda midem dehşetle düğümlendi.

Savaştan sonra kimin hayatta kaldığını bile merak ederken ellerim titriyordu ve şiddet, intikam alma ihtiyacıyla kaslarımı geriyordu.

"Lance Orion." Lionel acımasızca gülümsedi, yaklaşıp ona dişlerimi gösterdim, dişlerimi bir ölüm tehdidiyle uzatarak keşke yerine getirebilseydim. "Aferin Lavinia. Onu bana ver. Vard'ın anılarını çıkarmasını ve sonra onu kendim idam etmesini sağlayacağım."

Bu sözlerin etkisini zar zor hissedebiliyordum, ölüm bana nişan alındığında çok küçük bir tehdit gibi görünüyordu. Önemli olan sevdiğim insanlardı. Yerde debelenmeye devam eden, hava almak için mücadele ederken boğazını tırmalayan, ama Lionel her şeyi kontrolünde tutan Gabriel gibi.

"Bırak onu," diye emrettim, sözlerim ölçülüydü ve güçle dalgalanıyordu ama Lionel benimle hiç ilgilenmedi.

"Gel Lavinia. Onu bana ver. Lionel sabırsızca elini salladı. Hâlâ kanla beneklenmişti, bu gece doğurduğu ölümlere boyanmıştı ve iştahının doymaya yakın olmadığı açıktı.

"Hayır," dedi Lavinia, Lionel'ın eli koluma düştüğünde, sımsıkı kavradığında, gözlerindeki canavar daha fazla kana susamıştı.

Lionel kaşlarını çatı, şaşkınlıkla yanımdaki hayalete döndü. "HAYIR?" bu kelimeyi hayatında hiç duymamış gibi sorguladı.

"Bu benim. Benimle bir anlaşma yaptı." Karanlık gücünün armağanlarıyla tasmamı çekti ve ben de Lionel'ın elinden onun kine çekildim. İki kuduz köpeğin hırlaması için çiğneme oyuncağı.

Lavinia dilini yanağımda gezdirmek için parmak uçlarına basarak kalktı ve ben de karşı koyamasam da buz gibi dokunuşuyla irkildim. Artık ona bağlı olduğum için bunu yapamazdım. Yaptığım anlaşmanın bedeli buydu. Vücudum ona aitti ve bu gerçekliğin ne kadar korkunç olduğunu gerçekten anlamaya yeni başlıyordum.

Ölüm bağının sözleri, kaderin kendisi gibi kafamın içinde çınladı. "*Vücudun üç ay döngüsü boyunca isteyerek benim olacak ve bu süre dolduğunda Darcy Vega'yı lanetinden kurtaracağım.*"

Anahtar kelime, lanet 'isteyerek'.

Yüzü maviye dönerken ve nabzım daha hızlı atarken Nebula Ally'ime baktım.

"Bırak onu," diye hırladım ama Lionel yine konuşmamış gibi davrandı, bakışlarını Lavinia'ya dikti.

"Ne Anlaşması? Bu planın bir parçası değildi, diye tısladı.

Lavinia, "Vega'nın lanetini onun tek gerçek aşkına bağladım," dedi, sesine neşe katıyordu. "Şimdi bedelini üç aylık taksitle ödemeyi kabul etti.

işkence. Mükemmel değil mi baba?"

"Bunun yerine onu öldürebilecekken neden böyle bir şeyi kabul ettin?" diye sordu Lionel gürleyen bir sesle, durum üzerindeki kontrolünün olmaması onu açıkça rahatsız ediyordu. Gözleri yeşil parladı, irisleri ondan yayılan ısıyla iki sürüngen yarığına dönüştü.

"Çünkü Vega kızının Elysian Mate'inin çektiği eziyet ona verebileceğim diğer tüm cezalardan çok daha büyük. Bedeni ve ruhuyla benim olduğunu kabul etti." O vahşi, akıl almaz gülümsemesiyle gülümsedi ve içinde hiçbir insanlık yoktu.

"Lionel," diye tersledim, bayılmaya başladığında seğiren Gabriel'e gitmek için öne doğru fırladım.

Lionel'in gözleri bana dikildi ve karnıma bir hava büyü darbesi indirerek iki büklüm oldum ve nefes almak için hırıltılı soludum. "Bana bu kadar gayri resmi hitap etme. ben senin kralınım Solaria'nın hükümdarı ve sen, sarayımın zeminini bulandıran pislikten başka bir şey değilsiniz."

"Sendin, değil mi?" Kalbim yırtılıp kanatılırken kelimelerimi dolduran duygularla gıcırdadım. "Darius'u sen öldürdün."

Kaybının acısı, kıyıya vuran fırtınalı dalgalar gibi üzerime çöktü ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. O, dünyanın geri kalanı parçalanırken benim güven dayanağımdı, her şeyimi kaybettikten sonra yanımda olan adamdı. Clara'yı kaybettikten sonra bu dünyada uyanmaya değer birkaç şeyden biriydi ve bunun Lionel'in Koruyucu bağıyla hiçbir ilgisi yoktu, çünkü Darius kader tarafından benim için seçilmiş bir kardeşti. O, yıldızların bana sunduğu bu terkedilmiş dünyada yegane iyi şeylerden biriydi ve şimdi bana veda etme şansı bile vermeden onu alıp götürmüşlerdi.

Lionel'in dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Evet. Değersiz, hain oğlum öldü. Ve şimdi gelmiş geçmiş en büyük Ejderhanın kim olduğunu biliyoruz. Her ne kadar neredeyse hiç şüphe kalmasa da-"

Onu öldürmek için ihtiyacım olan büyüü ararken, bir sonraki kalp atışında onun üzerindeydim, yumruklarım kaburgalarına çarptı ve dişlerim omzunun derisini yırttı, ama bir damla kanın tadını alamadan Lavinia omzumu çekti. tasmayı sıkı tuttu, beni onun arkasına zorlayarak dizlerimin üzerinde yere çakıldım.

"Aşağı, oğlum," diye alaycı bir şekilde haşladı, göğsümdeki boş kuyu sihir özlemi çekerken ve o piçin ölümüne olan ihtiyacım iğrenç bir şekilde cevapsız kaldı.

Lionel bir adım geri sendeledi ve yırtık etini iyileştirmek için elini kaldırdı.

Omzuma vurdum ve avucumu tatmin edici bir çıtırtı ile kaburgalarının üzerinde gezdirerek sadece hafif bir şekilde yatıştırıldığımı hissettim. İyileşir iyileşmez üzerime atıldı ama Lavinia çılgınca bir kahkahayla yoluna çıktı ve Ejderha Kralı, yüzünü kan kırmızısı bir ölümle aydınlatan bir hırlamayla onun üzerine atıldı.

"Taşınmak. kenara. Oğlanın sonu benim elimde gecikti. Bana birçok kez meydan okudu ve onu küle çevirmeden önce ona acı çekeceğim," diye tükürdü. "Babası kadar işe yaramaz."

Ayağa kalkarken, "Babam işe yaramaz biri değildi," diye tısladım ve Lionel alay etti.

"Adam kara büyüyle kendini yok etti. Bu hayatta çok az amacı vardı ve bana sunduğu şeyleri, ne zaman istersem isteyerek kabul ettim. Tıpkı anneni her istediğimde aldığım gibi."

Stella hakkında ne dediği umurumda değildi ama babam başka bir konuydu. "Senin Fae'nin on katıydı," diye savurdum ona, ölümü ve Zodyak Loncası için attığı basamak taşları hakkındaki gerçeği saklayarak. Lionel'a anılarımı gözden geçirmesi ve bu bilgiyi avlaması için herhangi bir sebep vermeyecektim. Kralı ısrar ederse Lavinia'nın beni bundan koruyacağından emin olamıyordum.

"Benden daha büyük bir Fae yok. Ben gelmiş geçmiş en büyük Ejderhayım," dedi bu sözlerin ardındaki kararlılıkla titreyen bir sesle.

Lavinia boğucu bir sesle, "Evcil hayvanıma borçlu olduğu tüm acıları vereceğim, Kralım," dedi ve kolunu okşamak için öne çıktı. "Bırak ben halledeyim. Senin için çığlık atmasını ve çığlık atmasını sağlayacağım.

Gergin bir sessizlik ritmi geçti ve Lionel'ın burun deliklerinden dumanlar yükseldi, ama sonunda geri adım attı, Lavinia'nın sunduğu fikirden açıkça hoşlanmıştı.

"Pekala," diye mırıldandı, yüzünü bize çevirerek ve içimden nefret fışkırdı.

"Darius Vega gelmiş geçmiş en büyük Ejderha," diye yüksek sesle ve net bir şekilde konuşarak Lionel'ın ölümcül bir şekilde hareketsiz kalmasına neden oldum.

"Az önce ona ne dedin?" kin dolu bir şekilde sordu, tehlike yoğunluğu.
hava.

Tory ile evlendi. O ondan daha güçlü, bu da onu bir Vega yaptı," dedim, Darius'un meydan okumasının havada mırıldandığını hissederek ve Lionel'ın da hissedebileceğini bilerek, ona indirebileceğim bu son darbenin tadını çıkararak.

Omuzları gerildi ve öfkeyle Lavinia'ya baktı.

alt dudağı titriyor. "Ona ne istersen yap, Lavinia. Eti kemiklerinden ayırın ve kalbini göğsünden çıkarın, ancak ölme zamanı geldiğinde izlemek için orada olacağımdan emin olun.

"Tabii ki Kralım," dedi Lavinia bana bakarak ve paylaştığımızı fark etmediğim bir sırdan söz eden parmağını dudaklarına bastırarak. Görünüşe göre Lionel anlaşılmamızın ayrıntılarını öğrenmeyecek ve bir kez oynandığında ölümüm ihtimal dahilinde değildi.

Lionel sonunda Gabriel'i büyüünden kurtardığında ve arkadaşım yerdeki konumundan ciğer dolusu oksijeni soluduğunda içim rahatladı. Lionel onu saçından tutup ayağa kaldırdı ve iri vücutları zavallı Ejderha Loncası'nın lacivert cüppelerine sarılı, itaatkar bir şekilde koridorda bekleyen iki Ejderha dostunun ellerine fırlattı. "Onu Kraliyet Kâhini'nin odasına götür."

Arkadaşımı sürükleyip götürdüler ve Gabriel bana baktı, gözlerimiz birbirine kenetlendi ve korku benim kanıma karışırken, irisinde binlerce korkunç kaderin parladığını gördüm. Özür diler gibi başını salladı ve keşke onu üzülecek bir şey olmadığına ikna edebilseydim.

"Henüz umut var, Orio," diye seslendi. "Alevlere inanın!"

Ejderhalardan biri onu susturmak için yumruk attı, sonra bir köşede sürüklendi ve onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum. Bu sözleri sadece beni teselli etmek için mi söyledi, yoksa gerçekten doğruluk payı var mı, bilmiyordum. Alevler? İkizleri mi kastetmişti?

yapabileceğine inanmak istedim *Görmek* bundan bir çıkış yolu, ama her şeyden sonra, umut gibi bir kelimeyle teselli bulmak zordu.

"Kralım," diye reverans yaparak koridor boyunca koşan bir adam belirdi. Parlak kıvılcak saçları ve iri dişleri vardı, Lionel'a yaklaşıırken gözleri yere dönüktü. "Sana yardımcı olabilir miyim? Savaştan sonra iyi misin? Nasıl hizmet edebilirim?"

"Gevezeliği bırak ve iğrenç ikinci oğlumun kanatlarını al, Horace." Lionel yerdeki kopmuş Pegasus kanatlarını işaret etti ve onları kollarına çekmeden önce Horace'ın gözleri büyüdü.

"Krala ve tüm gücüne şükürler olsun," diye kekeledi, garip ağırlıklarını tutmaya çabalarken.

"Onları yemek salonuna asın," diye emretti Lionel, kendi kendine kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek ve koridorda yürüyerek. "Onların bir ödül olarak sergilenmesini istiyorum. Hem asilere hem de daha küçük Fae pisliklerine yaptıklarımın hepsine bir hatırlatma."

"Nasıl isterseniz, efendim," dedi Horace, kanatları sürüklerken kiremitleri işaretleyen parıltıyla parıldayan bir kan iziyle onlarla birlikte aceleyle uzaklaşmadan önce.

kralının ardından birlikte.

Titriyordum, Gabriel'i düşünüyordum ve ne yapacağımı bilemiyordum. çünkü hiçbir şeyim yoktu *abiliryap*, önümde şimdi kendimi bağladığım yoldan başka yol yok. Duygusuz bir kader karşısında çaresizdim ve dünyanın birdenbire ne kadar boğucu olduğu için neredeyse nefes alamıyordum. Çok fazla kayıp vardı, sevdiğim birçok insan benden koptu ve şimdi beni bekleyen kan ve acıdan başka bir şey yoktu.

Mavi'yi hatırla. Onun için güçlü kal.

Lavinia gölgeli saçları omuzlarının etrafında dans ederken kendi kendine ürkütücü bir melodi mırıldanarak beni tekrar koridora çekti.

Kulaklarım sarayın derinliklerinden gelen uzak çığlık seslerine çoktan alışmıştı ve buranın umutsuzluğunun dört bir yandan üzerime geldiğini hissediyordum. Ruhlar Sarayı bu gece adının hakkını veriyordu, çünkü burada kapana kısılmış sayısız ruh vardı ve kaçının şafak vakti yıldızlara salınacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gabriel'in ailesini, Catalina'yı, Hamish'i, Geraldine'i düşündüm... ve sonra aklım Mirasçılara ve onların savaşa nasıl hiç gelmemiş olduklarına döndü. Güvende miydiler? The Burrows'a dönüp kendilerini öldürülenlerin kederinde boğulurken mi bulacaklardı?

Gölge Prenses, tonozlu tavanı ve davetsiz ortamıyla devasa taht odasına girene kadar beni sarayın güzel koridorlarından geçirdi. Mavi vitray pencereler çok yukarıda oturuyor ve dikey ışık huzmelerinden içeri buz gibi bir ışık girmesine izin veriyordu.

Hydra tahtı tam ortasında sahnenin ortasındaydı, koltuğun uzun arkası canavarımsı bir Hidra kafası demetine bölündü ve pullu boyunları yılanlar gibi birbirine kıvrıldı. Bir zamanlar bu duvarların içinde barınan kralın çok önemli bir hatırasıydı. Ve bir zamanlar ona karşı beslediğim tüm kötü hisleri düşündüğümde, pişmanlık ruhuma ağır bir yük bindirdi. Lionel tüm bu süre boyunca Vegas'ın üzerinde asılı duran bir gölgeydi, göz önünde pusuda bekleyen ve tüm krallık kirlenene kadar zehrini damla damla enjekte eden bir ylandı. Keşke birisi onun ihanetini fark edip onu daha erken durdursaydı.

Lavinia beni bir duvara dayalı siyah gece demirinden bir kafesin yanından geçirerek bir koridor boyunca ve ağır metal bir kapıdan geçerek bir odaya götürdü. Arkamdan kapandı ve tavana bağlı zincirlere iki metal kelepçenin asıldığı yükseltilmiş bir taş platformun etrafına daire şeklinde yerleştirilmiş işkence aletleriyle dolu odayı gördüm.

"Beğendin mi evcil hayvanım? Lionel bana bu alanı hediye etti ve yaptığımı hissediyorum

güzel iş," diye mırıldandı Lavinia sanki bana bir oyun evi gösteriyormuş gibi.

Bıçaklardan kırbaçlara ve testerelere kadar, hepsi etraflarındaki gölgelerin baskıcı aurasını taşıyan işkence aletlerinin her birinden tanıdık, biktirici bir enerji sezdiğimde, korku omurgamdan aşağı kaydı.

Lavinia elini sırtıma koyarak beni kaderimin beklediği platforma doğru cesaretlendirdi. Benim için diz çök, evcil hayvan. Eller havaya."

Boğazımdaki yumruyu yuttum, çenemi kaldırdım ve bacaklarım kurşundan yapılmış gibi üzerimde ağırlık olmasına rağmen isteyerek ileriye doğru yürüdüm. Platforma çıkıp diz çöktüğümde, Mavi'yi düşündüm ve ellerimi başımın üzerine kaldırmadan önce onu aklımda tuttum. Aldığım en harika hediye idi ama her hediyenin bir bedeli vardı. Yıldızlara olan borcumun henüz ödenmediğini bilmeliydim. Ama benden bu fedakarlığı hak eden biri varsa o da Mavi'ydi. Beni bir gece fırtınasının öfkesiyle sevdi ve ben bu sevgiyi son yağmur damlasına kadar onurlandıracaktım.

Lavinia arkamdan sinsice yaklaştı, gömleğimi çıkarıp bir kenara fırlattı. Dişlerim hâlâ dışarıdaydı, kana olan ihtiyacım şimdiden zihnimi doğamın daha hayvani yönüne yönleltiyordu. Yine de bir sonraki yemimi ne zaman alacağım ya da beslenmeme izin verip vermeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen endişelerimin en küçüğüydü ama sihir olmasaydı delirirdim. Sadece yeniden şarj etmem gerekmiyordu, kullanmam gerekiyordu yoksa deliliğe yenik düşerdim. Bu benim de kaderim miydi?

Lavinia kelepçeleri bileklerime kilitledi ve zinciri, beni tekrar ayağa kalkmaya zorlayan bir vinçle gerdi. Bileklerimin etrafındaki metalin gücünün, yapacak büyüm olsa bile beni sihir kullanmaktan alıkoyduğunu hissettim.

Lavinia platformun etrafında dönüp beni incelemekten önce keskin bir tırnağıyla omurgam boyunca ilerledi. "Cici cici."

Aklıma binlerce kanlı ölüme bedel olan kıza çevirdim. Üç ay döngüsü, hepsi bu kadardı ve saat çoktan ilerlemeye başlamıştı. Yakında ona dönecektim ve bunu yaptığımda lanetten kurtulacaktı. Bu, irademi erimiş demire batırmak ve kırılmaz bir şeye dönüştürmek için yeterliydi.

Sona yaklaşabilmek için başlamak için sabırsızlanarak sahibime baktım. "Elinden gelenin en iyisini yap."

"Kralımın savaşını kaybeden tarafta olan yalnız bir adamdan ne kadar büyük sözler," diye mırıldandı, kara büyüyle parıldayan bir kılıcı almak için hareket ederken. "Ama elimden gelenin en kötüsünü yapmayacağım Lance Orion. Hayır, elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Bıçağı bana fırlattı ve yanıma saplandı, beni ağlattı

acı içinde. Kötü bir gücün öpücüğünü hissettim, ama beni bir hançerle kestiğim zamanki gibi çağırmadı. Bu kez, gölgelerin içine hapsolmuş ruhlar çılgılık atıyordu ve sanki onlar da işkence görüyor gibiydi, onların acısı benimkini on kat artırıyor.

Lavinia bir gölge bulanıklığı içinde bana doğru koştu, bıçağı çekip çıkardı ve kanın yan tarafımdan aşağı sıcak ve hızlı akmasına neden oldu. Ben iyileşmeden önce, beni tekrar bıçakladı ve ölüm benim için gelmesin diye hedeflerini dikkatlice seçti.

İşkencenin bana yaptığı her şey için dişlerimi sıktım, yaptığı her vuruşta zihnim karanlıkların derinliklerine iniyordu ve oraya her ziyaretim, yüzleştığım gerçeklikten daha kötüydü. Tek duyabildiğim çılgınlardı ve tek hissedebildiğim, beni içten dışa doğru kesen bıçaklardı.

Tüm karanlığın ve acının arasında, Lavinia'nın bıçağının her yanan kesiğinde o benden çekilip alınıyormuş gibi, Mavi'ye olan hakimiyetimi kaybetmeye başladım. Gölge beni alıyor, Lavinia'nın anlaşmasını anlatan bir iddia ortaya atıyor, bana tamamen sahip oluyor ve onunmuş gibi damgalıyordu.

Kendimi yıldızların altında Darcy Vega'ya sunduğumdan beri ilk kez ondan gerçekten alınabileceğimden, bu eziyetle çarpıtılıp parçalanabileceğimden, geri dönülmez bir şekilde değiştirilebileceğimden korkuyordum. Çünkü zarar verdiği sadece bedenim değildi, Lavinia'nın silahına işlenen karanlık güç beni ruhuma bağlayan bağları koparıyordu. Beni ben yapan parçam.

Bu yok edilirse, eşim artık beni ister miydi? Evreni hak eden kıza sunacak hiçbir şeyi olmayan bir adam kabuğu olsaydım, bize ne olurdu? Yıldızların gözünde onun dengi olabilir miyim?

Burada olmamın tek bir nedeni olduğunu ve bu süreçte kaybolan her şeyin artık kontrolüm dışında olduğunu bilerek bu korkuları bir kenara ittim. Bu acı yüzünden ben mahvolabilirdim ama o kurtulacaktı. Bu yüzden aşkımızın sunağında gönüllü bir kurban olurum.

Justin

MGözlerim sanki bir arı sürüsü altıma yerleşmiş gibiydi.

göz kapakları ve onlar sadece onları kapattığımda sessizleşeceklerdi.

Ah, başıma gelen ne büyük bir kaderdi. Bir esintiyle savrulan bir toz zerresiydim ve havadan kaçışımın ikinci gününde savaşırken, yıldızların beni tamamen unutup unutmadıklarını merak ettim.

Kraliçemin benim için toprak büyüünden dökülen büyük yapraklardan yaptığı paraşüt, beni kovalayan yaratıkların vahşi büyüleriyle açılmış birkaç deliğe rağmen hâlâ geçerliydi.

Periler altımda toplandılar, ayaklarımın altında hareket eden bir çürüme ormanı gibi bir sürü halindeler, engibeli ve çorak arazide beni kovalarken boğumlu yüzleri kana susamışlıkla buruşmuştu. Beklemek.

Bu ava devam ederken, beni sahiplenmek ve pençelerine çekmek için tükenmeyi bekliyorlardı. Orada elli kişi olmalıydı, küçük bir kasabayı kolayca yok edecek kadar büyük bir ordu. Ve kendi ölümlülüğümden korkmama rağmen, ne zaman ufukta ışıklar ya da uygarlık belirtileri görsem, beni destekleyen sarmaşıkları çekiştiriyor ve böyle bir kurtuluştan yüz çeviriyordum. Kendime ne pahasına olursa olsun, bu canavar istifini masum Fae'ye götürmezdim.

Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyordum, göğsüme bağladığım güvenilir uyuşuk kese sayesinde damarlarımda dolaşan az miktarda sihirle hangi umudu toplayabileceğimden emin değildim.

Annem her zaman yanımda taşımamı sağlamıştı, gücümü yenilemek için gereken Cerberus formumun gerektirdiği aconite yapraklarını içeren küçük deri kese. Yumuşacık yüzünü ve sert sözlerini düşünürken keseden bir yaprak attım. *“Uyuşuk bir kese olmadan asla yuvadan ayrılmayın.”*

Bu inanç, kaçışımın rahatsız edici saatlerinde bana iyi hizmet etti, gücümü başımın üzerinde bir alev yaratmama yetecek kadar taze tuttu, ısı paraşütümü havada tuttu ve kalbim hala atmaya devam etti. Gücümün bu son kalıntıları da harcamaya cüret ettiğim diğer tek büyü, altı saattir yapmamış olmama rağmen tuhaf uyandırma büyüydü.

Savaşın yorgunluğu üzerime ağır bir battaniye gibi çöküyor, yorgun kemiklerimi, kendimi içinde kapana kısılmış bulduğum tehlikeye rağmen dinlenmeye zorluyordu. tekrar tekrar zihnimde. Kraliçem, etrafımızda kesin ölüm belirlediğinde hayatıma onu kurtaracak kadar değer vermiş, zavallı ruhuma, o cesurca savaşırken benim için bu kaçış yöntemini geliştirecek kadar değer vermişti. Şimdi ona nasıl bir kader düşmüştü? Hükümdarımı hangi kadere terk etmek zorunda kalmıştım?

O savaşta onun yanında savaşmanın yadsınamaz onuru bana devam etme, bu kafirleri bahtsız, masum Fae'den uzaklaştırma gücümü son gücümle vermeme rağmen içimdeki utanç çekildi.

Bir keresinde uykuya yenik düşmüş ve altımdaki gaddar yaratıkların sondalarına inişimi durdurmak için tam zamanında uyanmıştım. Adrenalin ve korku, şimdiye kadar deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor, çılgınlıkları havayı aydınlatırken beni bilincime geri döndürdü. Ölümcül çingiraklar fırlatma yeteneğimi tamamen bloke etmeden hemen önce, bir ateş büyü patlaması benden kopmuştu - ısı paraşütümü bir kez daha gökyüzüne gönderirken, güç sarfiyatı yetersiz rezervlerimi kemiriyordu.

Tıpkı kaderim beni çağırırsa yapacağıma yemin ettiğim gibi Solaria'nın iyiliği için savaşmak için onlara saldırmak için ihtiyaç duyacağım güce duyduğum gibi, Periler de benim sonumu istiyordu. Ama leydim beni bu talihsiz ASS adamını kurtarmak için gökyüzüne gönderdiğinde silahlarımla birlikte o gücü de kaybetmiştim.

Ben de bekledim. Üstümde titreyen ve yanan küçük alev, hala tutunabileceğim tek umut için ufku tararken beni havada tutuyordu. bulutlar. Sadece biraz bulut örtüsü bulmam gerekiyordu ve belki de bulabilirdim.

Nymphe'leri atlat. Belki de onların amansız takibinden kurtulabilirdim. Belki onlardan kaçabilir, sihrimi yeniden doldurabilir ve leydilerimin ordusuna yeniden katılıp başka bir gün savaşmak için hayatta kalabilirdim.

Düşüncelerimin uyuşuk kesemde kalmasına izin vermedim. Şimdi sadece üç aconite yaprağı kaldı. Zamanım tükeniyordu. Ve etrafımda, sanki yıldızlar da beni terk etmiş gibi, her yöne uzanan mavi gökyüzünden başka hiçbir şey yoktu.

Bu kadar keder ve kayıpla dolu bir günün bu kadar parlak bir şekilde parlamaya hakkı yoktu ve yine de işte buradaydı, o savaşın ardından geriye kalması gereken tek şey karanlıkken dünyayı ışıkla dolduruyordu.

İleriye, dünyanın ucuna ve ötesine debelenirdim ve belki şanslıysam yine bir bulut görünebilir, ama o mavi uçurum önümde uzanırken, bana dağıtılan gerçekliğe teslim oldum. Usta Ustalar bugün ölecekti, düşmanlarımda budaklı parmaklarında sonumu bulacaktım. Yine de havadaki tatlı kokuya ve bu kaçış yöntemiyle kraliçemin bana verdiği şansa tutundum. Her seferinde bir uyuşuk yaprak, kaderime doğru yolumu çiğner ve zamanı geldiğinde onunla yüzleşirdim.

Geraldine

O kadar şiddetli bir şekilde kestim ki, tuzunun yaralara sızdığını hissettim. lanet olası ruhumun dokusunda.

Keder o kadar zehirliydi ki, bedenim muhtemelen beni ta iliklerime kadar yakan zehirli derinliklerinden dışarı çıkacaktı.

O kadar vahşi bir ıstırap ki, arkamdaki pulları kavurdu ve beni kıvranan bir kıyamet yılanbalığı üzerinde yüzdürdü.

Ve o kadar öfkeliydim ki cehennemin boynuzlarının karanlığın içinden göğsüme saplandığını hissettim.

Öfkeli kalbimin her atışıyla damarlarımda savaş çanları çalıyordu ve vahşi ateşin kavurucusu, ölümden başka hiçbir şeyle doymayan, yorulmadan yanan bir cehennem gibi alt bölgelerimde kasıp kavuruyordu. Bu gerçek ve yiğit savaşta bizden çok şey çalan Ejderha'ya ölüm. Kalması gereken yerden bir çürüme vebası gibi dünyamıza yayılan ruhsuz gölge fahişeye ölüm. Vadiyi ve vadiyi ezip geçen, kötü bir dövüşle savaşan ahmak, kabuklu lombardo ordusuna ölüm. Ve sevgili Angelica'mı bir daha hiçliğe götüren iğrenç cadıya ölüm.

Benden alınan her şey ve hâlâ kaybedebileceklerim adına intikamımı onların üzerine yağdıracaktım.

Dengeyi sıfırlamak için gereken buysa, bedeli hayatım olsun. Terazi gereğinden fazla eğilmişti, gökler kargaşa içindeydi. Bu ne değildi

Mallakin keşiflerinden kutsal parşömenlerinde söz edilmişti. Hayır, iyiyle kötünün, doğruyla yanlışın dengesini koruduklarını iddia ederek yıldızları adil ve adil olarak selamlamışlardı.

Ama adalet bunun neresindeydi? Kaderin ve şerefin eli neredeydi? Tek aradığımız gerçek ve cesur Fae'lerin, gerçek kraliçelerimin cömert ve zarif hükümdarlığı tarafından yönetilen, uyum içinde yaşayabileceği bir dünya iken neden gökler bizi terk etmişti?

Bir haydut beni iyileştirmek için bir kez daha savaşıırken, çatlamış ve kanayan dudaklarımdan bir çığlık yükseldi ve ben de onları uzaklaştırmak için kollarımı savuran kurtçuklar gibi salladım.

"Kurtboğan!" Nefesim kesildi, gırtlığımdan normalde lirik olan sesimi aralıklı çenemin arasından çıkan cam bir alana fırlatan kanlı bir kükreme çıktı.

Bir duraklama, hizmetlerinde bir sükunet, bedenimi daha fazla ıstırap sardı, beni parçalamaya çalışan canavarın zehrinden öleceğime dair hastalıklı bir vaatle içimi ısırdı.

Hanımım. Benim tatlı ve kibar leydim, artık en karanlık güçler tarafından kör edilmiş ve kaderin acımasız ve korkunç bir oyunuyla en gerçek arkadaşına karşı dönen, tutam saçlı bir gölge canavarından başka bir şey değildi. Şimdi neredeydi? Darcy kızım mı? Onun ruhunu kurtarmak için bir tecrit görevinde çalılıkların ve dikenlerin arasından dört nala koşmak mı?

*Pençeli pençelerinin altındaki rüzgarla hızlı koş, aç canavar leydim.
Nirvana'nızı bulun ve bu en kederli lanetin sonunu bulun.*

Gerçek ve sonsuz bir ıstırap içimi derinden dilimledi, sırtım yattığım sert yüzeye yaslandı, gözlerim dünyadan sımsıkı yumuldu, ben onunla yüzleşmeyi reddederken onu dışarıda tuttu. Tarifsiz acılar çekmiş olabilirim ama bu zehirli işkencenin ötesinde beni bekleyen kederin ağırlığının, herhangi bir fiziksel nimetten çok daha kötü olacağını biliyordum. Meleğim Angelica'mı ve onu en iyi döneminde öldüren o iğrenç narghoul Mildred'i düşündüm. Ah, ne acımasız, hak etmeyen bir kader. Şansımı bulduğum anda o arsız Ejderhayı vururdum.

Bir el çenemi kavradı ve kıyıda mahsur kalmış kılı bir beluga gibi çırpındım, güneş arkamdan balgamımı kavurdu ve ben taklalar atarken çakıl taşları sağrıma saplandı.

Ama el beni bırakmadı, sımsıkı ve amansız bir şekilde kavradı, ta ki dudaklarımı ayırmaya zorlanana ve tüm büyümlü varlığım için ihtiyaç duyduğum bitkinin tatlı, tamamen öldürücü tadı dilimden geçene kadar.

Umursamaz bir gökyüzünün ışığı altında gelmiş geçmiş en aç tırtıl gibi akonit yapraklarını kemiriyordum. Yalakta göbekli bir domuz gibi kemiriyordum, karnım asla doymuyordu, her zaman istiyordu. Bu lanetli dünyada tek amacı kıymak, kıymak ve kıymak olan bir munch-maker gibi yemek yiyordum.

Sonra yutkundum. Dudaklarıma daha fazla yaprak değdi ve o serserileri de kokladım. Ve dahası. Daha da fazlası.

Hepsiyle alay ettim, içimdeki canavarı, boş, kederli ruhumun ta dibinde ahenkle üç güzel nota uluyan uyuyan yaratığı uyandırdım.

Devasa, benekli, üç başlı köpek Order formum derimden çıktı. Vardiya, göğüs plakamın bol begonyalarından o kadar sert tınlamasına neden oldu ki, üzerimde çalışan şifacı, sivri uçlu bir uç gözüne takılıp kalçasına vurunca haykırdı.

Döndüm, kayan bedenim beni üzerine koydukları taş masaya sığamayacak kadar büyüktü ve üzerlerine indiğimde dört patim kayalık zemini titretiyordu.

Bizi çevreleyen taş duvarlarda yankılanan kederli bir ulumayla üç başımı kaldırdım, Düzen formumun gücü nihayet beni yok etmeye çalışan şeyi düzeltmeye başladığında bile keder ve acı içimde çarpışıyordu.

Bir Cerberus toksinlerin en ölümcülünü dişlerimizde tutuyordu, bir ısırık her türlü canavarı bitirmeye yeterdi ve kanımız da bu tür zehre direnmek için gereken güçle yoğunlaştı.

Üç kafamın üç sesi o kadar güzel bir yas şarkısı dokurken midem kasıldı ve kasıldı, omurgam kamburlaştı ve başka bir uluma yankılandı, kalbimin ikiye ayrıldığını hissedebiliyordum.

Tarikatımın armağanlarını çağırırken, kemiklerimde büyüyen gölge çürümesine karşı savaşıırken, benim türümün takımyıldızı şüphesiz gökyüzünde bir yerlerde parlak bir şekilde yanıyordu.

Tarifsiz bir şiddetle titremeye başladım ve etrafımda konuşan sesler olmasına rağmen onları duyacak kulağım yoktu.

Uğultulu şarkım sona erdi ve bedenim yalnızca içgüdüyle bildiği şeyi yapmaya çalışırken, nefes nefese karnımın üzerine çöktüm.

Bana doğmuş olan sihir beni öldürmesi gereken şeyi iyileştirirken, uzun saatler boyunca orada kederim içinde yattım.

O kadar çok cesur ve asil Fae o kan ve katliam alanında hayatını kaybederken neden böyle bir kaderden bağışlanıyordum?

Ciğerlerimden titreyen bir nefes çıktı ve ölümümün beklentisiyle geniş çenelerle esneyen uyku çukurundan çıktım.

Bugün değil, seni hain hayalet. Bugün sana boyun eğmeyeceğim.

Bir göz açıp kapayıncaya kadar kendimi taş bir odada buldum, duvarlar acı kum renginde, eski Fae'lerden kalma heykellerle boyanmıştı. Buradaki hava bayattı, ama dekorasyon bir zamanların güzel odasını, belki de yıldızlara adanmış bir tapınağı ya da ona benzer bir şeyi anlatıyordu. emin değildim

Dünyanın derinliklerine oyulmuş karanlık tünellerden, sonra yerden yukarı ve dışarı, tarlalardan ve ormanlardan, nehirlerden ve vadiler arasından sürüklendiğime dair rüzgarın savurduğu anılarım vardı. Geri çekilen isyancılar gerçekten de özgürlük için umutsuz bir hamle yapmışlardı, en kötü yaralılara ayırabilecekleri iyileştirici büyüü uygulamaktan başka bir şey yapamıyorlardı ve bir yandan da hiç durmadan koşarken ölüleri terk ediyorlardı.

Onları ateşleyen tek şey kaçmaktı, geri çekilmek ve başka bir gün savaşabilmek için duyulan acil, umutsuz ihtiyaç.

Gücüm yetenler geçişimizi gizlemeye çalışırken, damarlarımda dolaşan zehrin ıstırapıyla geçen zamanın ve mesafenin belli belirsiz farkında olarak bilincime girip çıkıyordum.

Artık kendimi bu soğuk taştan yerde bulduğuma göre, yaptıkları her şeyin işe yaradığını, isyancıların küçük bir kurtuluş ve geri çekilmek için bir süre dinlenecek bir yer bulduklarını yalnızca varsayabilirdim. Sonunda beni iyileştirmeleri için gereken zamanı bulmuşlardı ve bunun, umutsuzca iyileşmeye ihtiyacı olan diğerlerinin de tedavi gördüğü anlamına geldiğini varsaydım, ama ya savaş? Peki ya kraliçelerim ve uğrunda savaştığımız onca şey?

Alçak iniltiler, üç köpek başımdan birini kaldırmama neden oldu ve gözlerimin geri kalanını da açtım, şimdi üzerinde eğittiğim üç çift göz aracılığıyla oda daha net bir şekilde odaklandı, dış kafam her şeyi anlamak için döndü.

Kum rengi duvarlara solmuş boyayla yıldız işaretleri işaretlenmişti, tarot resimleri de, her birinin altında dönen harflerle bir şiir ya da çoktan unutulmuş bir kehanet yazıyordu. Burası eski, unutulmuş, geçmiş bir zamanın kalıntısıydı.

Ortakı başım üzerine yattığım taş masanın ötesindeki kapıya doğru döndü, kanım masayı kapladı, kurudu ve yaban arısı tükürüğü kadar yapışkandı.

Havada ölüm ve çürüme kokusu alarak derin bir nefes aldım, çok fazla ceset küçük bir alana sınıksı sarılmıştı.

Ayağa kalktım.

Hareket ettiğimde içime saplanan acı hafif bir şey değildi, ama altı hassas kulağımın hepsiyle bir inilti daha buluşunca daha fazla dinlenmeye yönelik her türlü eğilimimi bir kenara ittim.

Xavier'in sesini tanıdım. Cesur hıçkırığımı, ıstırap içinde o kadar saf bir şekilde haykırıyordu ki, beni iliklerime kadar kesiyordu.

Düşünce tamamen ortaya çıkana kadar sessiz pençeler üzerinde hareket ediyordum, sevgili üvey kardeşimin yardımına koşarken savaş alanında kesilen ve kanlar içinde kalan o tatlı, atlı adamın hatırası zihnimi yakıyordu.

Kapı aralığı, Cerberus bedenimin muazzamlığına izin vermiyordu, bu yüzden titreyen Fae bacaklarımı zorlamadan önce, bir dut çalılığından kayan bir çiy damlası gibi dudaklarımı acı dolu bir nefesle ayırarak yerimi değiştirdim.

Tozlu bir koridor beni yanına çağırıyordu, camsız pencerelerden içeri zayıf bir ışık giriyordu, ince açıklıkları sihir patlamalarının dışarı çıkmasına izin verirken, kalın duvarlar herhangi bir geri dönen ateşi uzak tutmaya yardımcı oluyordu. Burası gerçekten de eskidi.

Şafak kadar çıplak, sendeleyerek o acı dolu iniltilere yaklaştım, giderken bir elim pürüzsüz taşa dayandı, ateşin turuncu ışığı beni daha yakına çağırırdı.

O açık kapı aralığına ulaştığımda tamamen hareketsiz kaldım, gözlerim orada başka bir taş masanın üzerinde yatan ölmekte olan adamı takip etti, üç asi ona defalarca şifa büyüsü uygularken hem Tyler hem de Sofia onları izliyor, gözlerinde yaşlar parlıyordu. yanaklar

Tatlı Xavier'in ağzından acı dolu bir inilti daha kaçtı ama uyanık değildi, vücudu obsidyen gölgelerin tehdidi altında yumuşamaya başlarken gözleri kapalıydı.

"Yukarıdaki göklerin kudreti adına, gökyüzü merhamet etsin," diye mırıldandım, sesimde Fae'lere hiçbir iyilik yapmayacak histerik hıçkırıklar vardı.

"Kalktın," dedi Sofia beni içeri alırken şaşkınlıkla nefes nefese.

Gözyaşlarını ve sümükleri silmek için elimin tersiyle yüzümde kaydırarak, "Aylaklık için zaman yok," diye çıkıştım. Bu, rüzgarlı bir sabahta bir karahindiba saati gibi parçalanacak bir an değildi.

Odaya girdim, begonyalarım zıplarken, başka bir tarif edilemez acı içimi içten dışa doğru parçaladı. Ama görmezden geldim. Bana ihtiyaç duyan tatlı, havuç seven tay dışında her şeyi görmezden geldim.

yardım.

"Birinin Basilisk bulması gerekiyor," diye emrettim.

"Solaria'daki son Basilisk altı yıl önce öldürüldü," diye yanıtladı, ne tanıdığım ne de hakkında daha fazla şey öğrenmek umursadığım bir adam, elini Xavier'in yanından çekerken. "Ve onu kurtarabilecek başka hiçbir şey yok. Korkarım bu-"

Bir balık şekline dökülen su spreyi ile pirzolaralarının etrafını temiz bir şekilde tokatladım ve ona olduğum gaddarlıkla hırladım. Dönmeyi reddettiğim bir kadere kararlı bir cehennem canavarı. Xavier Acrux burada, bu masada ölmeyecekti, eksik kanatlarının kanayan yaraları ve yüzünün siskılığı, bu anın ötesinde ondan geriye kalan tek şeydi.

"Öyleyse ona böyle bir ölümden önce şişelenmiş Basilisk panzehiri bul," diye hırladım. "Git ve Oscura'dan iste, eğer zaten bilmiyorsan, bakman gereken yer orasıdır. Her türlü hazineyi ellerinde tutuyorlar ve şüphesiz bunu da sana bulabileceklerdir."

Geraldine mi? diye sordu Sofia, bana bu bilmecenin cevabını biliyormuşum gibi bakarken sulu bakışlarında bir parça umutla. Zavallı, solgun Pegasus dostum, sevgili Dom'u için o kadar kederli görünüyordu ki, onun Xavier Acrux'a olan aşkının Galgaddon'un okyanus vadileri kadar derin olduğunu biliyordum.

"Gözyaşlarıyla yabani otları ıslatmaktan daha fazlasını istiyorsan, tatlı Sofia, lütfen git ve o arkadaşını aramasına yardım et. Sen ihtiyacı olan şeyle dönene kadar sevgili kardeşime yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

O cevap veremeden yerimi değiştirdim, Xavier Acrux'u paramparça eden gölge lanetli yaraya binmeden önce başımı öne eğdim ve bir köpek inlemesi saldı. Bir Cerberus'un tükürüğünde güç vardı. Zehirlere ve toksinlere karşı güç, Basilisk'in sahip olduğu kadar olmasa da. Ama çaresizce ihtiyaç duyduğu tedaviyi bulması için gereken süreyi atlatmasını sağlayacaktım.

Sofia ve Tyler dört nala koşarak odadan çıktılar, tatlı aygırlarını kurtarma ihtiyaçları, onun çaresizce ihtiyaç duyduğu tedaviyi bulmak için hızla uzaklaşırken içlerini bir amaçla doldurdu. Kendi kanımdaki gölgelerin lanet olası zehriyle savaşıırken vücudum kendi acımla sarsılarak kalçalarımın üzerine düştüm, ama akrabama, tatlı üvey kardeşime yardım etmek adına böylesine can sıkıcı saçmalıkları görmezden geldim.

Xavier'le yatıp, hediyelerim aracılığıyla ona elimden geldiğince yardım ederken yorulmadan gece devam etti ve uyanmamasına rağmen alnı yumuşadı ve acı dolu iniltileri azaldı. Kulağımın üçü de kalbinin güçlü atışına kilitli kaldı ve biraz sabitlendiğinde, bir benzerlik buldum

güçten, inançtan.

Bunu atlatacaktı. Yıldızların ona açmaya çalıştığı yol ne olursa olsun, bunu yapacaktım.

Büyük bir gürültü patırtı sessiz nöbetimi böldü ve vahşi bir hırıltıyla başımı kaldırdım ve kapı eşiğindeki üç iri adamın beni görünce duraksamasına neden oldum.

"Sorun değil, carina," diye mırıldandı Dante Oscura, aramızdaki barışın simgesi olarak altın yüzüklerle kaplı elini kaldırarak. Kara saçları darmadağınık ve Faetalian soyunun zeytin tonu hâlâ kana bulanmış halde, iri yapılı bir Ejderha Değiştiren canavarıydı. Onun genç, yakışıklı yüzünün savaşın acılarıyla ıstırap çektiğini görmek beni üzdü. "İhtiyacın olanı getirdim."

Sofia, "Bırak geçsinler, Geraldine," diye yalvardı ve içeri giren kaslı erkeklerden oluşan duvarın arkasına gizlenmiş sarı kafasını gördüm.

Ben Cerberu'nun formunda kaldığım sürece Xavier'e yaklaşılabilecekleri yer yoktu, bu yüzden dövmeli adam ve Aslan Değiştiren'in beni geçmesi için kenara çekilirken, gözlerim bir gulyabani aynası kadar cam gibi, yerimi değiştirdim.

"İşte," diye ekledi Sofia yumuşak bir sesle, şehvetli çıplaklığımı gizlemek için küçük bir tantanayla giydiğim yeşil pelerini uzatarak.

Panzehiriniz var mı? diye sordum, her bir sözümde yorgunluk vardı.

Zavallı Xavier'e bakarken, Disney dövmeleriyle kaplı adam, "Yapıyoruz," diye homurdandı. Kahverengi saçları ensesinde bir düğüm halinde toplanmıştı ve üvey kardeşime yaklaşıırken sanki havadaki acıyı tadabiliyormuş gibi dudaklarını yaladı.

Daha fazlasını söylemek için ağzımı açtım ama bizi tutan duvarların ötesinden büyük bir çığlık yükseldi, haykırıışların arasında en çaresizce ihtiyaç duyulan şeyleri ateşlemeye yetecek tek bir cümle yakaladığımda kalbim saygı dolu bir umutla sıçradı. içimde: umut.

"Kraliçe geri dönüyor!"

Daha fazla ses duyamadan sevgili Xavier'in tutulduğu odadan kaçıyor, buradan bağırıışların daha da yükseldiği bir çıkış yolu bulmak için daha eski koridorlarda ve soğuk taş geçitlerde aceleyle ilerliyordum.

Tam zamanında bir köşeden döndüm ve iri bir Minotaur kadınının ağır bir ahşap kapıyı açıp açtığını gördüm ve onun ötesinde ortaya çıkan yıldızları görmek için koştum.

"Hanımım!" Kalabalıkla karşılaştığımda ağladım, kraliçelerimden birinin şimdi durduğu yeri netleştirmek için hepsinin akın ettiği yön.

Hepsini hareket ettirmek için bir uyarıda bulundum, birçoğu bir Mayıs sabahındaki zambak ciğeri gibi vahşiliğimin altına düştü, ama yine de pek çoğu önüme çıkıp beni ondan alıkoydu.

Ellerimi havaya kaldırdım, yediğim tüm aconite sayesinde sihrim şimdi çiçek açıyordu ve kalabalığın ortasında bir patikayı bir su fışkırtmasıyla vurdum ki bundan hiç de pişman olmadım.

O boşluktan koştum, pelerinim dalgalandı ve bana bakmak isteyenlere çıplak vücudumu gösterdi, ama bakışlarım kanlı, savaş uyarısı yapan bir savaşıya düştüğü için bu tür şeyleri umursayacak zamanım olmadı. tepenin başında önümde durdu.

Etrafımızda harabeler vardı, bazıları kırıkken diğerleri ayakta, yaralıları olduğu gibi barındırabilirdi. Bir zamanlar saygı duyulan yamaç şimdi kanlı askerlerle dolu olsa da, buranın eski bir ibadet yeri olduğunu anladım. Ağır ağır batan güneşin ışığı kraliçemizi altın ve turuncu renklerle yaldızladı ve bir an için kanatlarının parlak bronz renginde ışık parlarken bir meleğin önünde durduğuna yemin edebilirdim.

"Leydi Tory!" diye bağırdım, saçlarının oniks rengini saçlarına bulaşan kan ve pisliğin altında fark ettim ve soğuk, boş gözlerini bana çevirdi.

Güzel yüzü çukur, sıskaydı, onda her zaman çok sevdiğim o vahşi ışıltıdan yoksundu.

Kalabalık artık sessizliğe bürünüyor, etrafında yer açmak için yan yan ilerliyor, sırtlarını asilerin sığınmak için kullandıkları harabelerin yıkık dökük duvarlarına yaslıyordu.

O zaman hissettim. İçimde hayati bir şeyin kopması. Bakışlarım, arkasında yatan üç büyük nesneyi algılamak için yeşil gözlerindeki mutlak, kırık kederden düşmeden önce.

Buzdan oyulmuş üç tabut.

"Hayır," diye nefes aldım, çıplak ayaklarım soğuk, sert zeminde kraliçeme doğru sendelediğinde yıldızlara öyle olmaması için yalvardım.

Tory hiçbir şey söylemedi ve bunun isteksizlikten değil, her an ıstırap verici bir şekilde bana doğru hızla gelen korkunç gerçeği kapsayabilecek sözlerin eksikliğinden olduğunu biliyordum.

O buzdan tabutların içine bakmaya, ebedi uykularında kimi buraya bu şekilde naklettiğini görmeye, bu kadar vahşice kaybettiğimiz bu savaşın bedelini karşılamaya dayanamadım.

"Lütfen," diye yalvardım yıldızlara bir kez daha ama çıplak ayak parmaklarım birbirine değdiğinde

donmuş tabutların ilki karşısında, kaderin kölesinden başka bir şey değildim, gözlerim ölümün içinde hapsolmuş adamın yüzüne bakmak için düştü.

Babamı saran buz kutusu Nor'un böğürtlenleri gibi parlıyordu, hem güzel hem de yıkıcıydı. Gözyaşlarım sel olup yanaklarımdan hiç bitmeyen iki nehir gibi akmaya başlarken, hepsi görüş alanımda parçalandı, gözlerimde titreyen binlerce Faefly'ye bölündü.

Bir kelebek gibi kııptım ve her şey bir kez daha netleşti, kederin soğuk pençesi kalbimi tuttu ve bir Ejderhanın pençesinin tüm gücüyle onu sıkıştırdı.

Tory, sesi boş bir vazoyla, "Üzgünüm Geraldine," dedi.

Tatlı, güzel Leydi Catalina, kristalleşmiş mahzeninde, hayattayken olduğu kadar ölümde de zarif bir şekilde, babamın yanında yatıyordu. Orada dinlendiler, sessizce, bu düzlemde sonsuza kadar susturuldular. Onların ötesinde, derin ve zamansız uykusunda Kraliçe Tory'nin sevgili aşkı, onun canavarca eti ve kanı ile yıldızların kapılarına getirdiği vahşi ve yiğit adamı vardı. Sevgili Ejderhası Darius.

Hayatta hiçbir erkeğin veya kadının ayak basamayacağı Peçe'nin ötesine geçmişlerdi. Gitmiş.

Kalbim soldu, kanıyordu ve sonsuza kadar hepsi için ağlıyordu. Sevgili Babam cesareti ve umuduyla, nazik sözlerinin hepsi rüzgara kapıldı, benim için güveler gibi yakalayıp kavanozlara koymam, her zaman değer vermem ve savunmam için anılardan başka bir şey değil.

Annemin kaybının benim sonum olacağını düşünmüştüm. Keder ölmek gibiydi ve o bu dünyadan göçüp gittiğinde, ateşi göklerin nefesiyle söndüğünde onu unutulmaya doğru takip ettiğimden o kadar emindim ki.

Ama babam elimi tutmuş ve sadece bir ebeveynin yapabileceği şekilde benim için orada olmuştu. Dünyanın tüm okyanuslarından daha derin bir cesaretle ve acımı dindiren ve ağrıyan ruhumu erimiş aşkla yıkayan bir şefkatle. Ona hayatımın en kötü zamanını yaşatmıştım ama şimdi burada benden başka kimse yoktu, ben bir kez daha kaybın kıyılarında dururken, dalgalar geri çekilirken ve son vedalar ayaklarımın dibine vururken.

Ben, Geraldine Gundellifus Gabolia Gundestria Grus, yalnızdım ve kendimi gerçi dönen bir pusulanın üzerinde duruyordum, yönsüz, gerçek kuzey beni dönen bir iğnenin kaosuna bırakıyordu. Buradan nereye gittim?

Yaklaştım, ayaklarımı sürüyerek ve hareket ederken tereddütle hareket edebildim.

yüzüne bakmak için. Hareketsizdi ve yüz hatlarında hafifçe duran huzuru görünce göğsümdeki pençeler biraz gevşedi. Evet, öyle görünüyordu ki ölüm onu nazikçe kollarının arasına alarak nazik davranmıştı. Mücadele etmemişti, bunu görebiliyordum ve isteyerek yıldızların kucağına yürüdüğünü keşfetmekten memnundum. Göğsünde kesinlikle onun sonunu getiren derin bıçak yarası dışında yaralanmamıştı.

Güzel Catalina onun dinginliğini yansıtıyordu, boğazındaki bir kesik kendi ölümünün işaretiydi ve yanılmıyorsa, elleri sanki şimdi bile birleşmek, hiç ayrılmamak istiyormuş gibi birbirlerine uzanıyordu. . Onlara bu dileği kolaylıkla teklif ettim, tabutlarını tek bir varlıkta birleştirirken, elleri birbirinin üzerinde kayarken sihrimi gerçekleştirmek ve su Elementimin kontrolü ele geçirmesine izin vermek için geri çekildim.

Sırtımdan keskin bir nefes geldi ve zavallı sevgili Xavier'in bakışlarıyla karşılaştığımda boğazımdan budak otu kadar sert bir yumru yükseldi. Yüzü solgundu, aldığı yaralardan dolayı hâlâ zayıftı ama Basilisk panzehiri işini yapmış gibi görünüyordu. Bu kederden olmasa da zamanla iyileşecekti. Bunun asla ölmeyeceğini biliyordum.

"Xavier, ben..." Tory söze başladı ama kelimeler onu yarı yolda bıraktı. Gerçekten hepimiz başarısız olduk. Gözyaşları yanaklarımda düzenli bir şekilde akmaya devam etti ve onları içeride tutmanın kuzey nehirlerinin ölümcül bir danzerdile'sini savuşturmak gibi olduğunu bildiğimden, istedikleri gibi akmalarına izin verdim. Kederi içinde tutmak, onun çıkış yolunu yakana kadar kaynamasına, köpürmesine ve tükürmesine neden oluyordu, bu yüzden özgürce akmasına izin vermek ve onunla yüzleşmek daha iyiydi. Acı, tüm duygular gibi hissedilmek içindi. Ve babamın her zaman dediği gibi, *"Kötüyü deniz kadar derinden hissetmeliyiz, çünkü o zaman neşeyi ay kadar yüksek hissedebiliriz."*

"Xavier, kaybın için çok üzgünüm. Annen gökten inmiş, üzerimizde parıldayan bir yıldızdı, hepimiz tarafından, benim tarafımdan, babam tarafından çok sevildi. The Burrows'daki izi asla unutulmayacak ve ben de Yünetide'nin hacılar kadar onu tanıma ayrıcalığına sahip oldum. Darius'a gelince-" İsmi duyunca boğuldum, çaresiz bir hıçkırık kaçtı ve bir feryada dönüştü.

Xavier önümde yıkıldı, bir an ev, sonra bir harabe. Ağabeyinin donmuş mezarına doğru sendeledi, şaha kalktı ve buza karşı sessizce ağladı.

"Benim hatam," diye mırıldandı. "Babamızı benden uzaklaştırdı. Bu olmadan önce o piç kurusunu öldürmeliydim.

Tory başını salladı, onun kendi üzerine yıktığı suçlamayla çelişecek bir şeyler söylemek istiyormuş gibi göründü, ama bunun yerine başı öne eğik ve bakışları tabutlara kaydı. Çelikti, sertti, soğuktu ve kederiyle sarsılmıyordu. Bu kayıp onu mahvetmişti. Bunu görebiliyordum, ruhundan nasıl hayati bir şey yonttuğunu ve onu onsuz nasıl kısır bıraktığını, içindeki acı her şeyin önüne geçtiği için yanaklarındaki rüzgarı hissedemediğini görebiliyordum.

The Burrows'ta gözlerimin önünde erkek olan çocuğa, bu Acrux'a, Tarikatını saklamaya zorlanan, annesi canavara esaret altında tutulurken bir korku ve sıkıntı evinde yaşayan çocuğa doğru fırlattım kendimi. malikanenin. Kollarımı ona doladım ve o bana döndü, yüzünü omzuma gömdü, bu sırada kederimiz sicim gibi çözülerek aramızda gerçek bir akrabalık yaratan bir yıkım bağına dönüşmeden önce dışarı döküldü.

"Onlar olmadan devam etmek istemiyorum. Onlar yokken burada olmak istemiyorum," diye hıçkırdı, kollarının kasları beni rüzgardan uzaklaştırdı ama ben rüzgarın uçup gitmesine izin verdim. Canım bir dostum, anne babamızın birbirine olan sevgisinden doğan bir kardeş için nefessiz kalabilirdim ve şimdi ailemizin vefatında da ortak acımız var.

"Artık gerçekten öyle geliyor, tatlı Pegasus," diye fısıldadım, elimi uzatıp siyah saçlarının arasından parmaklarımı okşadım. "Bir süreliğine daha da kötü gelebilir, ama bu acıya katlanmalıyız, çünkü burada bizi güneşe ve ötesine seven başkaları kaldı, umudun tepelerine doğru ilerlemeye devam etmemize ihtiyacı olan diğerleri var."

"İstemiyorum," diye inatla homurdandı. "Bırakmak istemiyorum. Zamanı geri almak istiyorum. Babamı öldürmek istiyorum, onu öldürmek istiyorum!"

Kollarımdan kurtuldu, bir elinde ateş tutuşurken, diğer elinde sivri buz sarkıtları büyüdü. Nefesi ağır ve öfkeliydi, sihri bir kenara atıp ikiye katlanmadan önce omuzları kaskatı kesildi, ıstırap onu bir kez daha ele geçirdi.

Onunla birlikte yere oturmak için hareket ettim, kendi kalbim ölümün ürkütücü tırpanıyla parçalandı. Tory, tüm bu ölümün ardından sanki bedeni zamanın elleriyle donmuş gibi dururken sessizdi, hareketsiz bir demirdi.

Elimi ona uzatarak teklifte bulundum, ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyordu, burada bizimle birlikte düşemezdi, içinde bir şeyler çatlamış ve içinde o kadar derinden kanıyordu ki artık gözyaşları işe yaramazdı. Onu zorlamamam gerektiğini biliyordum, bu yüzden kendim olduğunu iddia ettiğim erkek kardeşime daha sıkı sarıldım.

Üçümüzün üzerine sessizlik çöktü ve ben annemin cenazesinde çalan melodiyi mırıldanmaya başlarken Xavier dizlerini göğsüne bastırdı, yüzü dizlerine gömüldü. Shaylin'in Ninnisi. Bir veda şarkısı ve henüz gelmemiş yarınlar. Aynı anda hem hüznü hem de yatıştırıcıydı, bir umut ve keder paradoksu, ikisi, düşen bir yaprağın üzerindeki iki uğur böceği gibi ritim içinde buluşuyor.

"Elimi tut ve beni burada bul. Rüzgarda ve çimende yaşıyorum canım. O yüzden bana ihtiyacın olduğunda adımları söyle. Beni yağmurun içinde yakın hissedeceksin. Çünkü ben, ben için, ben için Peçe'nin ötesinde seni bekleyeceğim. Ama lütfen aşkı, beni bekleme. Zamanım doldu, tohumlarım ekildi. Bu yüzden neşe ve sevgi dolu bir hayat yaşa, ben yukarıdan izliyor olacağım. En büyük şov şimdi başladı, yerim alındı, şarkım söylendi. Aldığın her gülümsemeyle gülümseyeceğim, harika zamanlar olduğunda seninle birlikte güleceğim. Öyleyse benim için yaşa ve senin için yaşa. Yıldızın lagününde görüşürüz...Yıldızın lagününde görüşürüz."

Şarkı sırasında bir yerlerde elim Xavier'in elini bulmuştu ve son sözler dilimden dökülürken gözyaşlarım yanaklarımda kurudu ve sessizlik bir rahatlama olarak orada oturduk. Daha fazla söze gerek olmadığı için. Gorgon saatinin çanları çalıyordu ama bu acı eninde sonunda bir hazineye dönüştürülecekti. Göğsümüzdeki bir tabutun içine nazikçe yerleştirebileceğimiz, ihtiyaç duyduğumuz zaman çıkarıp ağlayabileceğimiz biri. Ama şimdilik kederimiz içimizi kanatan kenarları olan pürüzlü bir taşı. Kasvetliydi, ıstıraplı, ölümün acımasız ve acımasız yoluydu.

Bizi izlerken elindeki bir yaradan yavaşça damlayan kanı fark ederek gözlerimi Tory'ye kaldırdım.

Kırık.

Kraliçem, leydim, sevgili dostum, hayatta kalan her şey tarafından kırılmıştı ve gözlerindeki o karanlığa baktığımda, bu dünyada onu bir daha düzeltebilecek hiçbir şeyin olmadığı gibi korkunç bir duyguya kapıldım.

Tİsyancıların geçici bir kampa dönüştürdüğü harabeler,

İssız bir dağın doğu yakası, hepimizin çok şey kaybettiği savaş alanından en fazla elli mil uzaktaydı. Bazılarının buraya Lyra Dağı dediğini duymuştum ve bazıları gerçekten de buranın Lyra takımyıldızının bahsettiği eski bir büyüye sahip olduğuna ve burayı yorgun ruhları yatıştırabilecek bir sığınak haline getirdiğine inanıyordu. Ruhum sakinleşmekten başka her şeyi hissetti.

Geldiğimden bu yana geçen saatlerde, yıkılan taş binalar ve yaklaşık iki bin yıl önce buraya gün doğumuna tapınmak için gelen eski Fae'ler hakkında, bilmek istediğimden çok daha fazla şey söylenmişti. Sessizliğimin, bana Harpies kolonisinden bahseden ve bir zamanlar burada gökleri dolaşan ve uzun zamandan beri her sabah güneşe hoşgeldin şarkısını söyleyen asiden kelimelerin akmasına neden olduğunu varsaymak zorundaydım. unutulmuş

İsyancılar etrafımda bir cenaze alayı oluştururken, zamanını bana bu kadar uzak şeyler anlatmakla harcayan Fae'ye bakmamıştım bile, onlarla birlikte döndüğüm tabutların önünden sürekli bir sıra halinde geçip vedalaşıyorlardı. Fae içlerinde barındı.

Ayaklarım durduğum yere kaynaşmış gibi hissettim, gözlerim sevdiğim adamın soğuk ve boş bedenine perçinlenirken, tanımadığı ve umursamadığı insanlar onun kaybına ağladı.

Hava kederle o kadar yoğunlu ki, üzerime bir sis bastırıyormuş gibi hissettim.

omuzlar, ağırlığı elle tutulur ama yine de bir şekilde tamamen benim dışımda.

Bu insanlar ağıladıkları Fae'yi tanımamışlardı, aşklarının sıcaklığını hiçbir zaman benim hissettiğim gibi hissetmemişlerdi ve yine de onları kaybetmenin acıları inkar edilemezdi.

Xavier ve Geraldine, isyancılar bu sonsuz vedaya giriştiklerinde yanımda kalmışlardı, ancak birkaç saat sonra Xavier, kalp ağrısı ve hâlâ iyileşmekte olan yaralarının karışımı onu yenerek adeta yere yığılmıştı. İçeriye, şifacıların en kötü yaraları olanlar üzerinde çalıştığı, hala dört duvarı ve bir çatısı olan birkaç odadan birine dönmüştü.

Tyler onu dehşete düşürerek, Geraldine'in de dinlenmesi için onunla gitmesi konusunda ısrar etmişti ve bana sadece yanımda bulunmasını emretmesi için feryat etmesine rağmen, bunu yapmamıştım. Tek kelime etmemiştim.

Alay, Fae'nin sihirlerini kullanarak küçük işaretler atmasıyla devam etti, çiçeklerden buz figürlerine ve şimdi tabutların etrafındaki boşlukta titreyen her renkte küçük sonsuz alevlere kadar her şey.

Benimle de konuştular, taziye sözleri ve gerçek kraliçelere bağlılık yemini ettiler. Eğildiler, reverans yaptılar, kendimi layık görmediğim küfürler ettiler ve Darcy'nin bir an önce sağ salim aramıza dönmesi için sürekli dileklerde bulundular.

Tüm bu süre boyunca zihnim sıkıştı ve döndü, savaşın parçaları birbiri ardına düşüncelerimi karartırken, ben bu kadar korkunç bir şekilde yanlışı giden her parçayı ve nedenini anlamaya çalışırken.

Ruhumdaki acı, yüzleşemediğim bir boşluktu. Kalp ağrısı ve keder, beni tamamen yutmayı bekleyen derin bir uçurum. Ama henüz değil. Darcy'nin bana ihtiyacı vardı. Orion da kayıptı. Mirasçılar, kendileri ve Gabriel için açılan cehennemden hâlâ dönmemişlerdi... Ağabeyimin bana gönderdiği mesajı düşünürken kaşlarımı çattım.

O olduğunu biliyordum. Kocam sandığım adamın kanında diz çöktüğümde onun gücünün öpücüğünü hissetmiştim, bana çok tanıdık gelmişti ve o kelimeleri okumuştum.

Şimdi sadece ağabeyime ait olabilecek bir sesle zihnimde yankılanan aynı sözler, onlarda anlam bulmam ve benden ne yapmamı istediğini anlamam için bana yalvarıyordu.

"Tory?" Tanıdık bir ses, dikkatimi önümde duran adama odaklamamı sağladı ve Dante Oscura'yı gördüğümde gözlerimi kırıştırdım, giysileri savaştan yırtılmış ve lekelenmişti, ancak bunun ötesinde zarar görmemiş görünüyordu, aldığı tüm yaralardan çoktan iyileşmişti. "Halkınız sizi bekliyor

emirler," dedi yumuşak ama kararlı bir şekilde, sanki benden ne beklendiğini hatırlatmaya çalışıyormuş gibi.

Gözlerim, Hamish Grus'un artık sonsuza dek Peçe'nin ötesine sürüklenmiş, isyancılara büyük bir verimlilik ve özenle liderlik etmiş olan Catalina ile yattığı tabuta kaydı. Bakışlarımı tabutun ötesine kaldırdığımda, ya görmezden geldiğim ya da kendi düşüncelerim tarafından fark edemeyecek kadar dikkatimin dağıldığı bir şey fark ettim.

İsyancılar dağın yamacına doğru benden uzaklaştılar, alayın bitişini izlerken ve benim... ne yapmamı beklerken gözleri sessizlikleri içinde bana dikilmişti. Gerçekten emir mi arıyorlardı? Yoksa cesaret verici sözler mi? İyi savaşılmış ancak kaybedilmiş bir savaşta cevaplar mı yoksa övgüler mi bekliyorlardı? Onları toplamam mı yoksa teselli etmem mi gerekiyordu?

Gerçek şu ki, bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ben sadece yanlış yerde büyümüş ve şimdi en yakınımda tuttuğum her şeyi kaybettikten sonra karşılarında duran kayıp bir prenestim. Kırıldım. Savaş alanında yok edilen onca şeyden sonra içimde parçalanan çatlakların derinliklerindeki gerçeği hissedebiliyordum. Ama ben hâlâ burada, onların önünde duruyordum.

Bakışlarımı tekrar Dante'ye çevirdim ve geri çekilmesini izleyerek başımı salladım ve güneş arkamdaki dağın arkasından batmaya başladığında halkımın önünde yalnız kaldım.

Sessizlik o kadar yoğun bir şekilde yayıldı ki, bazılarını tanıdım ama birçoğunu tanımadığım binlerce yüz bana bakarken ciğerlerimdeki havayı durdurdu. Onlara ne söylemem gerektiğinden bile emin değildim ama şimdi onlara sırtımı dönmenin tutundukları küçük kararlılığı kıracağını biliyordum.

Bu yüzden derin bir nefes aldım ve konuşmaya başlarken çenemi kaldırdım, sessizlik sözlerimin dinlemeye değer veren her Fae'ye ulaşmasını sağladı.

"Zafer, pek çok kişi tarafından gıpta edilen bir ödüldür," dedim, sesim kullanılmadığı için pürüzlü ama yine de güçlüydü. "Bu, çoğumuzun sonunda savaş alanında düşmanlarımızla karşılaştığımızda iddia etmeyi beklediğimiz bir şeydi, ama yine de çoğunuzun bulduğunu sandığınız şey bu değil. Ne de olsa yenilgide hangi ihtişam bulunabilir?

Sessizlik uzadı ve uzadı ve şimdi hiçbir hazırlık yapmadan ve bununla nereye varacağımı düşünmeden onlarla konuşmaya çalışarak ne düşündüğümü bile merak etmeye başladım. Ama artık geri adım atmam için çok geçti, bu yüzden sadece bastırdım, kalbimin paramparça kalıntılarından konuştum ve bunun Fae'lerden birinin bile kendinden geçmiş bir dikkatle dinlemesinde yankılanacağını umdum.

"Zulme ve zulme karşı birlik olup, tanımadığınız kadın ve erkeklerle omuz omuza dururken ne yücelik bulunabilir ki? Bütün bir okyanusa direnmeye çalışan bir kum tanesi gibi hissedecek kadar her şeyi kapsayan bir tiranlık dalgasına karşı sağlam dururken nasıl bir zafer bulunabilir? Sevdığınız Fae'nin gölgeler ören canavarlar ve karanlıktan doğan yaratıklar tarafından kesilip katledildiğini görmenin ne ihtişamı var? Halihazırda boğazınıza dolanan bir tasmaya karşı savaşıırken hangi zaferi elde edebilirsiniz? Haklarınıza karşı yasalar yazıldığında ve sahte bir kral bir taç giydiğinde ve hiç kimse onu şişirilmiş kafasından devirmeyi başaramadığında?"

Konuşurken kalbim göğsümde güm güm atıyordu, sözler Solaria'ya geri döndüğümüz andan itibaren kız kardeşimle birlikte karşılaştığım her adaletsizliğin taşkınlığıydı.

"Kaybedilen bir savaşta savaşmanın ne zaferi var? Elinde bıçakla ve içinde şiddetle yanan sihirle, seninkinden çok daha büyük bir güce karşı, korkmadan bir kez olsun seni korkutmadan ayakta durmak? Yıldızlar bile bize yardım etmezken ve gece gölgelerle karanlığa dönerken? O halde ne ihtişam var, soruyorum size?"

Kocaman gözler bana bu cevaba o kadar ihtiyaçla baktı ki bu, varlığımın her zerresinde bir öfke ateşi yaktı ve kendi soruma cevap olarak sesimi yükseltirken kılıcımın kabzasını kavradım.

"Önümde duran her biriniz ve bizim tarafımızda savaşan o savaş alanına düşen her Fae bu sorunun cevabını biliyor. Çünkü şerefe ihtiyacımız yok. Sadece doğru olan için savaştığımızı bilmemiz gerekiyor. Baskıdan kurtulmak ve bir zorbanın sonu için savaşıyoruz. Ayaktayız ve daha fazlasını söylemiyoruz. Ve Lionel Acrux, pul kılıcını babamın tahtına oturtmuş olabilir ama o güzel bir koltuğa tünemiş bir yilandan başka bir şey değil. Ona ya da sahte tacına boyun eğmiyorum. Yapıyor musun?"

Sağır edici bir meydan okuma kükremesi sorumu karşıladı ve dudaklarımda bir kez daha savaşma ihtiyacının yükseldiğini gördüğümde acımasız bir gülümseme dudaklarımı büktü.

"Tek bir muharebede hiçbir savaş kazanılmaz," diye devam ettim. "Hiçbir krallık tek bir dövüşle sahiplenilmedi. Ve o kaos ve katliam alanında davamız için kan dökmüş olsak da onlar da bunun için kan verdiler. O kavgada onları kestik. Bizim için kanamalarını sağladık ve binlerce küçük kesik, kalbe tek bir darbe kadar kesinlikle öldürebilir. Bu yüzden Lionel Acrux ve onun gölge kaltak gelinini elimizden gelen her şekilde kesmeye devam edelim diyorum. Onları keser, dilimler ve parçalara ayırırız ve acı sona kadar onlarla savaşmaya ve savaşmaya devam ederiz, ruhumda bildiğim zaman

herhangi birimizin dilemeye cesaret edebileceğinden daha fazla zafer talep edeceğiz!"

Kılıcımı çektim, batan güneşin son ışınları, hala üzerindeki kan lekelerinin arasındaki cilalı metale vuruyor ve başımın üzerinde bir deniz feneri gibi parlamasına neden oluyordu.

İsyancılar, hepsi bu savaşa devam etmeye yemin ederken, silahlarını da çekerek, havaya yumruk atarak ve meydan okurcasına ilahiler söyleyerek, henüz gelmemiş bir zafer için kükrediler. Kazanacağımızı bildikleri için değil. Ama bunun yapılacak doğru şey olduğunu bildikleri için.

Dönüp onlardan uzaklaştım, yürürken çenemi dik tuttum ve gözlerimi sonsuza dek nefret ettiğim ve sevdiğim Darius Acrux'un içinde bulunduğu tabuta çevirmedim.

Bu bizim sonumuz değil.

Bu yemini gerçeğe dönüştürmenin hiçbir yolu yoktu, ama avucumdaki hâlâ kanayan yara, diğer yaralarım gibi iyileşmesine izin vermemesine neden olan güneş çeliği bıçağının dilimi bu sözle sızlıyordu.

Yine de acısını memnuniyetle karşıladım, beni zihnimin içinde dönen en karanlık fikirlerden uzak tutacak bir gerçeklik dokunuşu.

"Majesteleri," diye mırıldandı bir adam, bu ibadethanenin harabelerine adımımı atıp, eski oymalar çoktan solmuş olsa da, o zamanlar güzel olması gereken taş bir salonda yürümeye başladığımda. "Beni takip etmek istersen senin için bir oda hazırlandı?"

Kafamda şekillenen plan üzerinde çalışırken biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğundan bir kez başımı salladım.

"Burada güvende miyiz?" diye sordum, sesim pürüzlü, düz ve sertti.

"Şimdilik," diye onayladı. "Meraklı gözlerin bizi aramasını engellemek için korumalar ve büyüler var. Bizi bulmanızı sağlayan işaret, sizin kanınızın bir üyesi için özel olarak tasarlandı, başkası için değil. Seni bize geri çeken çekişini başka hiç kimse hissedemezdi, Kraliçem. Başımı salladım, buraya tabutlarla birlikte uçtuğum hatırası bir acı ve keder bulanıklığıydı, ama nereye uçacağımı biliyordum, bahsettiği gücü hissetmişim ve onu buraya kadar takip etmişim. "En yetenekli Fae'lerimizden bazıları tarafından kilometrelerce öteden oyalamalar yapıldı ve etrafımızı saran her türden koruma büyüü var. Şimdilik bu harabelerden faydalanabilir, dinlenebilir, iyileşebilir, gücümüzü toplayabiliriz."

Devam etmedi ama söylemek istemediği diğer şeyleri doğrudan duydum. Kalıcı olarak burada kalamazdık. Yeniden toplanmak, davamız için daha fazla Fae toplamak, düşmanlarımıza karşılık vermek için yeni bir plan yapmak için gerçekten güvenli bir yere ihtiyacımız vardı.

Durakladım, arkamda harabelerin girişinin ötesindeki açık araziye, kararan gökyüzünde yükselen nefret dolu yıldızlara baktım.

"Bize kim ihanet etti?" diye sordum, geçide dönüp devam ettim, kimsenin bizi takip etmediğini az önce görmeme rağmen sırtımdaki bakış hissini görmezden gelmeye çalışarak.

"Ben..." adam yüzünü buruşturdu ve gözlerinin etrafındaki çizgileri, boynundaki kurumuş kanı ve solgun gözlerindeki boş bakışı fark ederek ona kaşlarımı çattım. "Bilmiyoruz Majesteleri."

Başını öne eğdi ve ben de bizi Lionel'a satan her kimse hâlâ aramızda pusuya yatmışken bu yerde gerçekten ne kadar güvende olabileceğimizi merak ederek derin bir nefes verdim.

"Kimse gitmiyor," dedim sertçe. "Hiç kimse Atlas kullanmıyor - bunu sağlamak için bir şeyler yapılabilir mi?"

"Buradaki herhangi birinin saklamış olabileceği bu tür eşyaları yok etmek için gereken tam voltajda tüm kampa sihirli bir yük gönderilebilir. Yakın çevren için biraz ayırmamı ister misin?"

"Evet," diye karar verdim. "Tyler Corbin'e bir seçim yap. Biz onları tekrar dağıtmayı düşünmeden önce, onların güvende olduğundan emin olmak için çalışabilir."

Devam etmeden önce başıyla onayladı. "Koğuşlar şu anda kimsenin gelip gitmesini engelliyor ve toprak ve su Elementalleri yiyecek, su, yiyecek meselesini görebilir."

"İyi." Adımlarımı hızlandırdım, şimdilik burada yeterince güvende olduğumuza ikna oldum ve fazla hassas düşüncelerimi sarsan sorularla işi bitirdim. Ona veya buradaki herhangi birine bundan fazlasını sunamazdım.

Benden ne beklendiğini, asilerin neye ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdim ama yine de yapacağım şey bu değildi. Bu grubun başında Hamish'in yerini almayacaktım. Asileri bir sonraki sığınaklarına götüren ve hangi savaşlarla karşılaşabileceğimizi veya en iyi nasıl karşılık vereceğimizi planlayan kişi ben olmayacaktım. En azından hemen değil. Yapmam gereken şeyler vardı, kimseyle tartışacak vaktim olmadığı şeyler ve sırf bu ordunun pruvasında bir kukla olduğum için boyun eğmeyi reddettiğim şeyler.

İsyancılar buraya geldiklerinden beri meşguldü ve burada uzun süre oyalanmamızın bizim için güvenli olmadığını bilsem de, herhangi bir acil korkuyu ortadan kaldırmak için toparlanmaya çalışırken dağ sığınağını yeterince korumayla çevrelemişlerdi.

İyileştirilmesi ve beslenmesi ve bakılması gereken bir ordunun kalıntılarına ihtiyacı olan Fae'ler vardı. Burada bir veya iki gün daha gerekliydi, ondan sonra...

o kadar ileri gittiysek sonrası için endişelen.

Kimsenin burayı terk etmesine izin verilmediğini görünce rahatladım, konumumuzu Lionel'e ihanet eden hainin korkusu hâlâ havada asılıydı. Ama kimse gitmediği sürece, yeni bir plan yapılmadan önce asilerin ihtiyaç duydukları süre boyunca burada güvende olacaklarından olabildiğince emindim.

Asi adam beni, bir zamanlar yıldızlara bakmak için kullanılmış gibi görünen, tamamen dairesel bir alana ve tepede bir cam kubbe olan bir odaya götürdü. Alanın merkezinde, toprak büyüünden büyük bir banyo yaratılmıştı, yüzeyinde havayı güzelleştiren çiçeklerin yüzdüğü bakır küvette şimdiden buharı tüten sütlü su.

Benim için de bir yatak hazırlanmıştı, yıldızlardan bulunup nerede olduğu belli olmayan temiz giysiler üzerine serilmişti. Bekleyen yiyecekler de vardı, bir sürahi soğuk suyun yanında duran ekmek ve meyve, aç karnıma sesleniyordu. Dünya Elementalleri, geldiğimizden beri bu orduyu besleme göreviyle meşguldü ve pişirmeyi gerektiren herhangi bir şeye sahip olduğum için çok şanslı olduğumu biliyordum, ancak yemek düşüncesi, hayal edebileceğim en az çekici olasılık gibi görünüyordu.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Başımı salladım, parmaklarım zırhımı sabitleyen kayışlara gitti ve otomatik olarak çözmeye başladı. Boşta çalışan ama hareket etmeyi durduramayan, hiçbirini gerçekten kaydetmeden vücudumun hareketlerini takip eden bir makine gibi hissettim. Bir anda burada ve tamamen başka bir yerdeydim ve bu parçaları yeniden birleştirmeye çalışmak için yeterince gücüm kaldığını düşünmedim, bunu yapmaya cüret etsem bile.

Ben soyunmaya, ağır, kanlı metali parça parça yere düşürmeye devam ederken eğildi ve odadan çıktı, ardından iç çamaşırlarımı çekip çıkardı ve küvete girdi.

Su beklediğimden daha sıcaktı, beni yakmaya çalışırken tenim karıncalanıyordu, ama onu soğutmak için hiçbir girişimde bulunmadım, kollarının daha derinlerine daldım, başımı yüzeyin altına sarkıttım ve savaşın pisliği gibi yavaşça nefes verdim. cildimden yıkandı.

Sonsuza kadar orada kalamayacağımı bilsem bile, bulutlu suda dünyadan ve sunduğu her şeyden saklanarak su altında kalırken etrafımı saran bir hava kalkanını kaldırdım. Ama istedim. O suda uzaklaşmak ve unutmak istedim... her şeyi.

Orada kalmak için hava büyümü kullandım, yüzeyin altında nefes aldım ve

tamamen paramparça olma dürtümle savaşırken kız kardeşimin düşüncelerine tutunmak. Döndüğümde burada olmasını ummuştum ama şimdi onu aramaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum, kaderi içinde saklandığım su kadar karanlıktı ve ona tutunurken bile beni tüketmesinden korkuyordum. sahip olduğum her şeyle birlikte hala hayatta olduğu inancı.

Parçaları bir araya getirmeye çalışırken, büyük önem taşıması gerektiğini bildiğim kelimelerde anlam bulmaya çalışırken, aklım Gabriel'in bana gönderdiği mesajın üzerinde gidip geliyordu. Bana hediye ettiği kehanet karşısında hissettiğim kafa karışıklığı, görevin diğer her şey kadar anlamsız olduğu anlamına gelse de, bana kalan birkaç net şeyden biriydi.

Bir varlık etrafımda bıraktığım kalkana çarptı ve aniden doğruldum, siyah saçımı yüzümden çekerken temiz havayı içime çektim, iki devasa figürü kavrarken kirpiklerimin üzerinden akan suyun arasından göz kırptım. odada.

"Dahiliyeyi bağışla, bella," diye homurdandı Dante Oscura, bakışlarım onunkilerle çarpıştığında, Fırtına Ejderhasının elektriğinin kıvılcımları, ikimizin de büyüğü bir kez daha durmadan önce içgüdüsel olarak benden dökülen ısı dalgasıyla buluştu.

Bakışlarım ondan, yanında duran Leon Night'a kaydı, Aslan Değiştiren onu şimdiye kadar gördüğümde daha ciddi görünüyordu, tatlı sarı saçları birbirine karışmış ve dağınıktı, gözleri hayatta kaldığı savaştan dolayı kararmıştı.

"Nedir? Saldırı altında mıyız?" talep ettim.

Banyodan kalkmadan önce beni hızla el salladılar ve Dante boğazını temizlerken kafam karışmış bir şekilde onlara baktım.

Dante usulca, "Darius Acrux, hepimizin büyük bir üzüntüyle katlanacağı bir kayıp," diye mırıldandı ve konuşmamızın aniden değişmesi ve bu adın duyulmasıyla kalbime bıçak gibi bir şey saplandı. "Bu uğurda yaptığı fedakarlık Solaria'nın tarihine geçecek ve asla unutulmayacaktır. Bir morte e ritorno."

Sağ elimi yumruk yaptım, yara kanamaya devam ederken oradan kan sızıyordu, güneş çeliğinden gelen kesik sürekli bir ağrıydı ve iyileştirmeye çalışmayı bile reddettim.

Leon'un bakışları, küvetin kenarına tünediğim yumruğuma kaydı ve altın rengi gözleri anlayışla yanıyor gibiydi.

"O kesim onu hatırlamak için mi?" diye sordu ve yetenekleri beni açmaya, bir tür rahatlama ve destek için ona yaslanmaya teşvik ederken, Aslan Karizmasının gücünün beni ittiğini hissedebiliyordum, ama ona boyun eğmedim.

bunu yapmaya teşvik edin.

"Onun ve benim kanımla, kenarda oturup bu kaderin gerçekleşmesini izleyen yıldızlara ettiğim yemini hatırlamak için," diye homurdandım boğazımın arkasından.

"Yara tutmasını mı istiyorsun?" Dante sordu ve ben de güneş çeliğinden yapılan bir kesiğin ne olursa olsun iz bırakacağını bilmeme rağmen yarayı iyileştirmek için hiçbir girişimde bulunmamamın nedenini kabul ederek başımı salladım. "Yarayı korurken kapatmana yardım edebilirim," diye ekledi elini bana uzatarak.

Yumruğumu kaldırıp tutmasına izin vermeden önce sadece bir an tereddüt ettim. Dante elimi çevirip parmaklarımı açarken odanın zeminine su damlıyordu, oradaki derin ve pürüzlü yarayı görünce koyu gözleri parladı.

"Bunun işe yaraması için Phoenix'ini geri çekmen gerekebilir," diye mırıldandı, hediyelerini çağırırken hava çatırdadı ve o gücün gücünü yeniden hissetme düşüncesiyle nabzım göğsümde güm güm atmaya başladı.

Lionel, bu adamdan doğan şimşeklerle bana işkence etmeyi o kadar çok sevmişti ki, vücudum içten dışa doğru yanarken, içimi ıstırap sararken hastalıklı bir zevkle izliyordu. O gücün öpücüğünden, kabul etmek istediğimden daha çok korktum. Ama o yara izinin kaybolmasından bundan daha çok korkuyordum.

Derin bir nefes alırken ve etrafımızda statik elektriğin yükseldiğini hissederken, irade gücümle Phoenix'imi geri çektim ve hediyelerinin cildimi yakma şansına izin verdim.

"Per amore e sacrificio," diye mırıldandı Dante, iki parmağını avucumdaki kanayan yaraya dokundurarak Faetalian dilinde, şimşeklerinin gücü etimi yakıp aramızda çatırdatarak.

Keskin bir nefes aldım, en kötü anılarımdan bazılarını aklıma getirmek için mücadele ederken, gücünün alev alev yanan öpücüğü karşısında omurgam büküldü. Ama onların yüzeye çıkmasına izin vermeyi reddettim, bunun yerine günahın kendisi kadar karanlık gözlerin anısına ve benim olduğumu yeni yeni iddia etmeye başladığım bir adamın aşkına odaklandım, dokunuşunun yankısı çok çabuk kaçtı.

Dante beni bıraktı ve kenardan sütlü su sıçrayarak küvete geri döndüm. Elim geri çekti ve şimdi avucumu süsleyen yara izine baktım. Deri kabardı ve kızardı, elektriğin yaradan biraz uzağa yayıldığı elimin üzerinden küçük çizgiler yayıldı. Kışın sonsuza dek kilitli bir ağaca benziyordu. Yaştan kalın ve pürüzlü bir gövdeden yayılan dikenli dallar. Ham, vahşi ve güzeldi. Ve önceden söylenen her şeye meydan okuyarak hem kalbimi hem de yaşam çizgilerimi kesti.

kaderin benim için sahip olabileceği beklentiler, bu andan itibaren kendi kaderimi belirlemek için beni özgür bırakıyor.

"Teşekkür ederim," yara izini incelerken nefes aldım, kendi sihrimin geçmeyen ağrısı dindirmesine izin verdiğim için yaranın acısı hiç yok oldu, sonra bir kez daha aralarına bakmak için gözlerimi kaldırdım. "Ama buraya elimi iyileştirmeye gelmedin."

Dante başını sallarken bana hayalet gibi bir gülümseme verdi. "Gabriel'in nerede olduğunu öğrenmemiz gerekiyor."

Bakışlarım ondan Leon'a kaydı, altın rengi gözleri ağabeyimin güvenliğinden duydukları korku üzerlerine çökerken dönüyordu.

"Kayboldum," diye nefes aldım, duymak istediklerinin bu olmadığını biliyordum ve sanki ruhuma yeni bir bıçak saplanmış gibi onları vuran o şok ve korku titremesini hissettim.

"Nasıl?" diye sordu Dante, elektrik bir kez daha havada çıtırdarken ve tepedeki göklerde gürleyen bir gök gürültüsüyle Faetalian aksanı kalınlaştı.

Bulutlar yıldızların tüm görüntüsünü kapatmak için bir araya gelirken cam tavandan gökyüzüne baktım ve bakışlarının ağırlığı üzerimden kalkarken rahatlayarak nefes verdim.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, sesimdeki acı netti. "Ama ben savaş alanında diz çöküp yas tutarken bana bir mesaj gönderdi. Veda tadında büyüünün aşinalığıyla dolu bir kehanet."

İçimde biraz gözyaşı kalmış olsaydı, bu sözler üzerine birinin hala içinde oturduğum suya düşeceğini biliyordum.

Olamaz, dedi Leon kararlı bir şekilde. "Gabe bizi terk etmezdi. Bir milyon, milyar yılda değil."

"Bize kehaneti anlat," diye talep etti Dante ve Leon volta atmaya başladı.

"Tüm umutlar tükendiğinde ve en karanlık gece çöktüğünde, bağlayıcı olan vaatleri hatırla. Güvercin aşktan kanarken, gölge savaşçıyla buluşacak. Bir taziye, yarığın derinleştiği yerde intikam için haykırarak. Bir şans bekliyor. Hydra kin dolu bir sarayda böğürdüğü gün kral düşebilir."

Birkaç uzun saniye birbirimize baktık, her birimiz diğerinin bu kelimelerde bize yardımcı olabilecek bir şeyler anlamasını diliyorduk.

Ama hiçbir şey yoktu.

"Gidiyoruz," dedi Leon sertçe. "Kardeşimizi aramak için savaş alanına dönüyoruz. Bize orada bir şey bırakmış olacak, bulmanın bir yolu

o. Gabe dolambaçlı kelime oyunlarına bayılıyor, biz çözeceğiz."

Dante, "Ona Gabe deme," diye mırıldandı ve ikisi, bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce kısa, dehşetli bir bakış attılar. "Şimdi gideceğiz."

Başımı salladım, daha fazla insanın beni terk edeceği düşüncesiyle kalbim hızla çarpıyordu ama bunun en iyisi olduğunu biliyordum. Gabriel'e odaklanabilirlerdi. Ona ne olduğunu anlayabilirler, onu bulabilirler... bir şey.

"Koğuşları kim kontrol ediyorsa, gidebileceğini söylediğimi söyle," dedim, isyancıların bu kuralı ancak benim emrimle gevşeteceklerini biliyordum. İkisinin de bize ihanet etmesinden endişelenmiyordum ve Gabriel'i bulma şansları varsa, yollarına çıkmayacaktım. "Benden bir şeye ihtiyacın olursa, sor yeter," diye nefes verdim gitmek için arkalarını dönerken.

"Yapabiliyorsan o Ejder pisliğini öldür," diye seslendi Leon uzun adımlarla uzaklaşırken. "Bu her türlü işe yarar."

Orada, tenimi karıncalandıran kaynar suda tek başıma, içimdeki Anka kuşu onun yanmasını durdururken, bir hıçkırık olabilecek boğuk bir kahkaha ağızdan kaçtı.

Dante'nin gücünün altında toplanan gök gürültüsü bulutlarından yağmur yağmaya başlarken arkama yaslandım ve gözlerim cam çatıdaydı ve altında tamamen güçsüz hissederken şimşek çakması ve gök gürültüsü gürlemesiyle tepemde büyüyen fırtınayı izledim.

Saatler geçti ve fırtına şiddetlenirken kamp sessizliğe büründü, isyancılar ellerinden geldiğince dinlenirken etrafımızı korku ve belirsizlik sardı.

Ama güçsüz değildim. Ben

Roxanya Vega'ydım.

Aniden ayağa kalktım, benim için hazırlanmış olan giysilere doğru uzun adımlarla ilerlerken vücudumdan sular fışkırdı ve üzerimden bir buhar bulutu halinde yükseldi.

Yanlarında bir taç giyme törenine uygun görünen saçma elbiseyi görmezden gelerek kanatlarıma yer açan siyah kot pantolonu ve lacivert kısa bluzu giydim. Gittiğim yerde ışıklığa ihtiyacım yoktu.

Sözde Dragon King'den kaçıyor olabilirdik ama bu yenilgiyi yatarak kabul etmeyecektim.

Sevdiğim insanlar dışarıdaydı ve bana ihtiyaçları vardı. Dayanabileceğimden daha fazlası kayboldu ya da hesaba katılmadı, ama savaştan önce üçünün nereye gittiğini biliyordum.

Ve Mirasçılar hala geri dönmemişlerdi.

Alevler yakalanıp derimin altını yaladı, ölüme aç ve

katlandığım her şey için acı ve hayata aç, perişan bir ruh gibi o yaygın intikam ihtiyacına düştüm.

Ateş, sihrimi sonuna kadar doldurmuştu ve ben bir dövüş için can atıyordum. Bu sonun başlangıcı olacaktı ve bir daha asla geri adım atmıyacaktım.

Darius'u benden alan hançerimi kemerime bağladım. Kaderin cilvesinin çözüldüğünü ve onunla ona açtığım yaradan Lionel'ın yaşam gücünün fışkırdığını görene kadar artık benim yanımda kalacaktı.

Dışarı adımımı attığımda fırtına şiddetleniyordu, ama yağmur damlaları bana dokunamadı, çünkü Phoenix'imin ısısı onları daha başıma ulaşmadan yakıp kül etti.

Yüzümü gökyüzüne çevirdim ve yanan kanatlarımı saldı, güneye döndüm ve gideceğim yeri zihnimde sağlam bir şekilde belirledim.

"Hanımım!" Geraldine'in sesi muhtemelen duraklamama neden olabilecek tek sestti ve o bana doğru koşarken, gözleri fal taşı gibi açılmış ve öfkeyle doluyken ona bakmak için döndüm. "Üç çapulcuyu, onları savaştan alıkoyan her şeyin pençesinden kurtarmayı mı kastediyorsunuz?" diye sordu ve ben de gideceğim yeri bu kadar kolay fark edecek kadar Görme yeteneğinden etkilenip etkilenmediğini merak ettim.

Daha önce donuk ve unutulmaya yüz tutmuş olan saçları koyu, kan kırmızısına boyanmıştı, yüz hatlarındaki öfkeli ifade, karşılığında düşmanlarının kanının döküldüğünü görmenin kendi başına bir söz olduğunu anlamamı sağlıyordu. o savaşta uğradığı kayıplar için. Ruhunun içinde sarsılmaz bir şekilde yanan ateşle eşleşen renk, parlak, acımasız ve tamamen ona yakışıyordu.

"Ediyorum," diye kabul ettim.

"O zaman seninle geliyorum. Maxy oğlum beni bekliyor ve onu geri alırken düşmanlarımızın boğazlarını deşerken sevgili babam adına intikam için haykıracağım.

Gözlerindeki ateş hiçbir tartışmaya yol açmadı ve en yakın arkadaşımın gözlerine bakarken göğsümün rahatlamayla sıkıştığını fark ettim.

"Peki o zaman," dedim, onu hava büyümlle sarıp bana bağlarken elimi ona uzattım. "Avlanma zamanımız gelmiş gibi görünüyor."

Tayaklarımın altında bir koşu bandı gibi döndü ve beni koşana kadar koşmaya zorladı.

ciğerlerim yırtılmaya hazırdı. Acrux Malikanesi'nin dışındaki kara taş sunağa bağlıydım, ay ışığı sırtımda yanıyor, yarık tarafından tekrar içimden hızla emilmeden önce sihrimi yeniden dolduruyordu. Gücümü sürükleyen gölge zincirleri zayıflıktan başımı döndürdü ve dinlenmeden koşmanın verdiği eforla bacaklarım ağrıdı.

Önümdeki yarığın karanlık ve çalkantılı portali cehenneme açılan bir kapı gibiydi, beni özümün bedenimden ayrılacağından emin olduğum bir yere çağırıyordu. O boşluğun içindeki sayısız aç ruhun çekimi bana sahip çıkmak için yalvarıyordu ve çağrıları o kadar baştan çıkarıcıydı ki direnmek neredeyse imkansızdı.

Yarık gücümü daha şiddetli bir şekilde emiyor gibiydi ve gözlerim karardı, ayaklarım ağır ağır tökezledi.

Annem, "Seth, bekle," diye seslendi ve görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptırdım ve onu mihrabın karşısında diğer Konsey Üyelerinin yanında bağlamış halde buldum. "Güçlü kal. Sen bir Alfasın."

Boğazımdaki keskin, pürüzlü şeyi yuttum ve ailem bana bakarken zayıflık göstermek istemediğim için ona başımı salladım. Güçlü olmama ihtiyaçları vardı ve sürüm için her şeyi yapabilirdim. Omurgamı dikleştirdim ve acıyı görmezden gelerek ve içimdeki o demir sandığın derinliklerinde herhangi bir savunmasızlık belirtisini kilitleyerek koştum. Sadece birkaç kişinin görmesine izin verdiğim yer

içinde.

Caleb solumdaydı, bir adamın boynundan beslenirken yere diz çökmüştü, içindeki açlık o kadar keskindi ki gözleri neredeyse bundan kızarmıştı. Adam hareketsiz kalmaya başladı, yüz hatları soldu ve direnme çabaları soldu.

"Cal!" Avucundaki Fae'yi öldürmeye yaklaştığında, parmakları kurbanının omuzlarını ısırırken ve tutuşu boyun eğmezken ona seslendim. Caleb hâlâ kana susamışlığın çılgınlığında kaybolmuşken, isimsiz adam gevşeyiyordu, gözleri kanat çırparak kapanmaya başlıyordu, yarık onu Yoldaşlığının belası karşısında güçsüz kılıyordu.

"Caleb!" Ona ulaşmaya çalışırken kayan zeminde tökezleyerek daha yüksek sesle bağırdım ama beni taş sunağa bağlayan zincirler büyüğü koşu bandından inmemi engelledi.

Caleb yukarı baktı, ağzından kan damlarken gözleri benimkileri buldu ve sonunda alev alev yanan mavi gözlerinin derinliklerinde biraz netlik uyandı.

"Seth," dedi, sesi kaba ve sertti. Bana ulaşmak istiyormuş gibi görünüyordu, hareketlerimdeki acıyı görünce yüz hatlarına panik kazınmıştı. Ama kendimizi kurtaramadığımız kadar birbirimizi de kurtaramadık.

Yarık Caleb'in yeni gücüne kilitlendi ve onu ele geçirdiği kadar hızlı tüketmeye başladı. Kana susamışlık bir kez daha hücum ederek zihnini çalmaya ve içindeki canavarı kışkırtmaya çalışırken kaşlarını çatı.

"Benimle kal," diye yalvardım, bunu onsuz yapamayacağımı biliyordum. Bu, hayat, her şey.

"Deniyorum," diye yemin etti, kasları gerilirken omuzları titriyordu ve gücünü elinde tutmaya çalışıyordu. Çatlak acımasızdı, her şeyimizi elimizden alıyordu ve bu şekilde daha ne kadar dayanabileceğimizi bilmiyordum.

Caleb endişeyle, "Anne," diye seslendi ve Melinda'ya baktım ama o kendi cehennemindeydi, Caleb'in küçük kardeşi Hadley de onlardan beslenirken başka bir kurbandan besleniyordu.

Sırtımdan aşağı ter hücum etti ve koşmaya devam ederken kaslarım itirazla kükredi ve bana güç veren tek şey, sevdiğim insanlar için bu hayatta kalmaya ihtiyaç duymamdı.

Max'in yüz hatları ıstırapla buruşmuştu, gücü havada zehirli bir gaz gibi dolaşan korku ve panikle besleniyordu. Ağabeyim büyüünü çalan gölgelere karşı savaşıyordu ama bu bir işe yaramıyordu.

Karşımda annem, Athena ve Grayson yarıktan besleniyordu ve ifadelerindeki bitkinlik beni neredeyse ümitsiz bırakıyordu.

Babam ve küçük kardeşlerim ortalıkta görünmüyordu ama burada olduklarını biliyordum, bir yerlerde kilitliydi, sıradaki onların olma tehdidi hepimizi devam etmeye, savaşmaya zorluyordu ama geçen her saniye bunu daha da zorlaştırıyordu. Bu yüzden.

Hepimiz daha ne kadar böyle devam edebiliriz? Sonsuza dek hayatta kalmamızın hiçbir yolu yoktu.

İçimde her zaman ışıkla dolu olan o yeri aramaya çalıştım. Defalarca, en karanlık durumlara bile neşe getirebildim, ama şimdi... Onu ateşleyecek yakıtı kalmamış ölmekte olan bir közden başka bir şey bulamadım.

"Cal," diye soludum, o kapüşonlu gözleriyle bana bakarken, nefesi göğsünden ağır ağır düşüyordu. "Bundan bir çıkış yolu göremiyorum."

"Biz her zaman dışarı çıkarız," diye tısladı, ama sözlerinde şüphe vardı. Ah adamım, iş ona geldiğinde her şeyi berbat etmişim. Gerçekten böyle miydi dünyadan göçüp gitmemiz? Onunla sorunu çözmek için sonsuza kadar vaktim olacaktı ama şimdi başımın üstünde bir saat varmış gibi hissettim ve son saniyelerimize gelmiştik.

"Ya bu sefer yapmazsak?" En derin korkumu dile getirdim ve başka bir Fae ona doğru sürüklenirken boğazı sarsıldı, kız tekmeler atıyor ve Nymphelerin gücüyle savaşıyordu ama bu kaybedilmiş bir savaştı.

Caleb'in gözleri onu takip etti, daha fazla kana ihtiyaç duyması çenesini gıcıklatmasına ve omuzlarının gerilmesine neden oldu. Ne kadar güçlü olursa olsun, onu kestiklerinde buna karşı koyamayacaktı; Vampirler her zaman sonunda bu tek şeyin kölesi olmuştur.

Artık Caleb'e söylemekten alıkoyduğum her şeyi söylemek için son şansım olabileceğini biliyordum ama yardım çılgınları, atmosferde cızırdayan terör ve kara bir bulut gibi üzerimize çöken umutsuzluk arasında, İhtiyacım olan kelimeleri oluşturamadım. Benimle ilgili son hatırasının bencilce bir beyan olmasını istemedim. Yeterli olmasa da paylaştığımız her güzel anı ve birlikte yaşadığımız tüm hayatı düşünmesini istedim. Geleceğe yönelik tüm planlarımız ve hayallerimiz burada ve şimdi bizimle birlikte öldüyse de en azından güzel günlerimiz oldu. En azından birlikte yüzleştığımız onca baskının arasında kahkaha ve neşe dolu yıllar yaşadık. Ben, o, Max ve Darius. Her zaman dördümüz olmuştuk ve Peçe'nin ötesine geçtiğimizde de aynı olacaktı.

"Hep birlikte maceralara atılırdık," diye homurdandım.

ciğerlerim patlamak üzereymiş gibi hissetse de nefes almaya devam et.

Caleb kesin bir şekilde başını salladı. "Birbirimizi asla geride bırakmayacağız."

"Ölüm her zaman karşılaştığımız son kişi olacaktı. Ve eğer şimdiyse, bu benim istediğimden çok daha erken demektir. Kahretsin, sonsuza dek yaşadığımızı sanıyordum. Ben çocukken dördümüzün yenilmez olduğunu düşünürdüm, şimdiye kadar da öyle hissettiğime eminim."

Henüz bitmedi, diye homurdandı Caleb, bana pes etmememi emreden sert bir bakış atarak. "Darius nerede olduğumuzu biliyor. Geri gelecek."

"Biliyorum. Ama yıldızların başka planları olursa diye, seninle yüzleşme ayrıcalığına sahip olduğumu bilmeni istiyorum."

"Belki yıldızların ötesinde bizi bekleyen daha çok macera vardır," diye mırıldandı, kız önüne itilip düşürülürken, kolu gümüş bir bıçakla yarılmıştı.

Caleb'in gözbebekleri büyüdü ve Tarikatının çekişine karşı koyamayarak açgözlü bir şekilde yaranın üzerine düştü. Bakışlarımı Max'e çevirdim ve onun her şeyi bilen gözlerle beni izlediğini gördüm, yüzünde bir veda ifadesi vardı. Tanrı aşkına, o yüzü, her santimini sevdim. Sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biriydi. Hepimizi bir arada tutan, her şeyi yoluna koyan yapıştırıcıydı. Ve Siren hediyeleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu o idi. Tamamen o. Sadakati sınır tanıımıyordu ve kardeşleri için bu evrenin bir ucundan diğer ucuna yürüyecekti. Onun ailesi. Ben de onun için aynısını yapardım.

Bana başını salladı, aramızda kelimelerin geçmesine gerek yoktu. Birbirimize yaptığımız her şeyin bir kabulü ve ölümden sonra ne olursa olsun birbirimizi takip edeceğimize dair bir sözdü.

Bacaklarım bükülmekle tehdit ederken yıldızlara baktım, ısıltılı gözlerinde bana merhamet görmedim. Ama ay bana hep merhamet etti, ben de onun yerine ona baktım ve yardım edemeyecek kadar uzakta duran kurtlarının yasını tuttuğunu hissettim. Sonra başımı geriye atıp uludum ve ailem tarafından yankılanan bu sese dünyanın tüm kederini salıverdim.

Dünyada, omurgamda bir ürperti izleyen bir değişiklik hissettim, sanki yıldızlar bana geleceğimize dair bir fikir veriyormuş gibi içimi dolduran bir bilgi duygusu.

Son geliyordu. Her yerde hissedebiliyordum.

TRüzgar yanaklarıma sert esiyordu, kanatlarımdan alevleri tek
Hem kendimi hem de Geraldine'i güneye doğru uçururken dondurucu soğuğuyla
savaşan bir şey.

Fırtınayı geride bırakmıştık, gök gürültüsü çoktan uzaklaşmıştı ve
uçarken gecenin derinliği bizi sarıyordu.

"İşte, Kraliçem!" diye bağırdı Geraldine, ufukta benim göremediğim bir
noktayı işaret ederken kolunu önüne doğru uzatmıştı. Belki bu onun köpek
görme yeteneğinin armağanıydı ya da sadece içgüdüleri idi, ama onu iki
şekilde de sorgulamayacaktım.

Halihazırda zaten bildiğim gerçekliğe teslim olmadan önce, Lionel Acrux'un
malikanesinde bizi bekleyen her şeye göğüs gerebileceğim tüm yolları
düşünmüştüm.

İncelik için fazla öfkeliydim, sakinlik için fazla öfke doluydum, Zekilik için
sabrım, ihtiyat için zamanım yoktu.

Kanat verilen öfke, güç verilen keder ve yaşam verilen güçtüm. Bizi orada
kim bekliyorsa, şimdi yanımda getirdiğim cehenneme karşı durmaya
çalışmaktansa kaçması daha iyi olurdu.

Kanatlarımı daha sert çırpıttım, Geraldine'i yakalayan hava büyüsü onu benim
hızımda fırlatırken ben de gücümü bizi birbirimize bağlayan görünmez bağlara
verdim.

Acrux Malikanesi tam güneş yükselmeye başladığında ufukta belirdi.

Yeni günün kör edici ışığı, arkamda yanan ışınlarıyla yaklaşmak için bizi döndürürken beni korudu.

Geraldine, "Ah, meyvelerimin vadisinde, tatlı Petunia yükselecek ve somon balığını alacak," diye seslendi ve dövüş hazırlığı için dövüşünü eline alıp sallamaya başladı.

Altımızdaki Acrux ailesinin geniş arazisini, ortasında bir örümcek gibi çömelmiş devasa malikaneyi gördüğümde, bizi daha yükseğe kaldırdım ve gözlerime görüş artırıcı bir büyü yaptım.

Etrafını saran muhafazalar hâlâ yerli yerindeydi, ama ben bizi onlardan yüksekte tuttum, doğan güneşin gözünde saklandım. Mülkün arkasındaki cazcaflı bir avluda kümelenmiş figür grubuna, altımızda meydana gelen dehşetin etrafında duran taş Ejderhalara baktık.

"Bu nedir?" Gözlerim, alanın ortasındaki gölgelerle nabız gibi atan ve uğuldayan bir karanlık şeridine takıldı, onu çevreleyen Fae, dinsiz bir sunakta tapınanlar gibi görünüyordu.

"Ah, yapraklarım," diye soludu Geraldine, yanımda durabileceği bir hava platformu oluşturmak için sihrimi kullanırken, sesi neredeyse bizi döven rüzgara karşı kayboluyordu. "Bir yarık."

Bu farkındalık beni vurduğunda kalbim serbest kaldı, o karanlık uçurumu çevreleyen figürler, ben onların gerçekliğini anladığımda artık tapanlara benzemiyorlardı. Köleler.

"Mirasçılar," diye tısladım, dikkatim demir ve büyü zincirleriyle o iğrenç şeye zincirlenmiş insanlar arasında gidip gelirken. Altın rengi saçları kafa derisine yapışmış ve çenesi ile gömleği kana bulanmış halde önce Caleb'i gördüm. Yanında Seth yuvarlanan bir toprak yığınının üzerinde koşuyordu, geç de olsa annesi olduğunu fark ettiğim diğer Kurtlar ve kardeşleri de benzer büyüdü düzeneklere hapsolmuştu.

"Kendini hangi dokunaçlara bulaştırdın, Maxy Boy?" Geraldine homurdandı, Cerberus'u sanki içindeki canavar kurtulmak istiyormuş gibi sözleriyle takırdadı. Max çaresiz Fae'ye işkence eden bir grup Nymph'in önünde diz çökmüştü, Siren güçleri onların acısından beslenirken yüzünde bir sıkıntı resmi vardı.

Altımızdaki sahne hakkında elimden gelen her şeyi düşünürken dudağım hırılayarak geriye doğru kıvrıldı; tutsaklar, periler, her birini çevreleyen karanlık.

"Ne diyorsun, Kraliçem?" diye sordu Geraldine, sopasını öfkeli hareketlerle savururken, çivili top başının üzerinde dönüp duruyorken,

dövüş için kıvranırken bacaklarının arasında ve vücudunun her yerinde sekizler halinde.

Gözlerim o avludaki her erkek, kadın ve hayvanın üzerinde ileri geri gezindi ve karar verdiğim gibi dudaklarımda vahşi bir gülümseme kıvrıldı.

"Fırsat geldiğinde, su büyüyle güvenen herkesi koruyabilir misin?" diye sordum.

"Tanrı aşkına, yapabileceğimi söyleyebilirim

leydim." "İyi."

Başka bir söz söylemeden kılıcımı çektim ve gökten bir taş gibi düştüm, Geraldine hemen yanımda, bizi birbirimize bağlayan hava büyüünün itici gücüyle.

"Onur, ölüm ve gerçek kraliçeler için!" diye haykırdı Geraldine, o kadar hızlı aşağı indik ki dünya etrafımızda bir bulanıklıktan başka bir şey olmadı.

Kılıcımı kaldırdım, korumaların gücü altımızda vızıldarken kılıcın boyunca fıskıran Anka ateşi ve ben onu öfkeli bir çığlıkla salladığımda ucundan kırmızı ve mavi alevlerden oluşan bir kuş fıskırdı.

Sahip olduğum her şeyi patlamaya atıp Thor'un çekicinin gücüyle muhafazalara vururken güç benden patladı.

Paramparça olurken çıkardıkları ses, gökyüzünü parçalayan bir gelgit dalgasına benzer bir şeydi. Çok uzun süredir rakipsiz duran Acrux hattının gücü bir Vega'nın gücü altında bükülüp kırılırken altımızdaki tüm gözler yukarıya çevrildi.

Düştük, benden bir savaş çılgılığı yükselirken, Geraldine üçlü bir sesle uludu, ikimizin de hayattan daha fazlasına ihtiyacımız olan bir intikam için uludu.

Yere çarptığımda içimden sihir döküldü, gücüm inişimin gücünü alırken altımda kiremitler ve toprak paramparça oldu ve kılıcımın ucu ayağımın dibindeki taşı delirken çömelerek durdum.

Geraldine sağıma indi, diğer elini savunmak için kaldırırken, savurma sallayarak ve çevresinde büyü inşa ederek. Herkes bizim gelişimize şok içinde bakarken yankılanan bir sessizlik çöktü.

Geraldine, "Yaşasın gerçek kraliçeler," diye tısladı ve alev kaplı kılıcımı kaldırıp dövüşmeye hazırlanırken acımasız ve şeytani bir gülümsemeyle gülümsediğimi hissettim.

Seth, Caleb, Max, Konsey Üyeleri ve Yedekler diz çökmüş ya da toprağın kendisinden dökülen koşu bantlarında koşuyor, kaldırım taşlarının üzerine o kadar yoğun bir şekilde oturan oniks taşından bir mihrabın etrafında, her yöne çatlaklar yayılıyor gibi yayılıyorlardı. buraya inmeden önce büyük bir yükseklikten düşmüş.

Gözlerimi kısaca hepsine çevirdim, bileklerindeki o ruhsuz taşın üzerinde duran gölgelerin kıvrımlı, girdaplı girdabına doğru hem kanın hem de büyüünün sonsuza kadar aktığı kesiklere baktım.

Çevredeki Nymphe'ler ve düşman Fae'ler yollarını bulursa benim sihrimin onlarınkiyle birleşeceğinden şüphe duymadan, korku ve huşu karışımı bir şekilde bana baktılar. Ama buna imkan yoktu. Buraya arkadaşlarımla yeniden bir araya gelmek için gelmiştim ve aramızda duran herkesi seve seve bitirirdim.

"Gerry," diye nefesi kesildi Max, kelimeyi çatlamış dudaklarından çıkarmak için savaşıırken bile merakla ona bakıyordu. "*Koşmak*"

"Nelly'de değil," diye alay etti, gözlerini kendisine en yakın Nymphe'lere dikip meydan okurcasına havlayarak uzaklaşırken, savrulan sallayarak.

Gözüme bir hareket ilişti ve kenara çekildim, Phoenix kraliçesinin bana öğrettiği dersler, ince bıçak bana doğru hızla gelirken reflekslerimi her zamankinden daha keskin hale getirdi. Bakışlarım Vard'ınkilerle buluştuğunda, tenimden bir ısı duvarı parladı ve göz açıp kapayıncaya kadar onu varoluştan eritti.

Ben kılıcımı kaldırıp bir savaş çılgılığı atarak ona doğru koşarken Kahin kalan tek gözünden bana dehşetle baktı.

Vard, Perilere saldırmaları için bir feryat kopardı ve ben ona yaklaşmadan kendimi aynı anda dört yaratıkla çevrili buldum.

Güçlerinin ağırlığı üzerime çöktü, ama boyun eğmedim, tüm vücudum Emir formumun alevleri içinde yaldızlanırken ve kılıcım kesin bir ölümcüllükle sallanırken Phoenix'ime seslendim.

İlk Nymph'in kafası yere çarptığında karolara kara kan sıçradı ve ben onun cesedinden çıkan dumanın arasından atlayarak bir sonrakini alt ettim, bıçağım onun üzerinde olduğumu fark etmeden önce kalbini deldi.

"İğne!" Caleb arkamdan bir yerlerden haykırdı, ama bir Nymphe'nin sondalarından gelen darbeyi savuşturup ikincisini göğsüne öyle bir tekmeledim ki onu yere düşürdüm.

Daha fazlası zaten benim için koşuyordu, ama ben sadece çatışmaya girdim, etrafımda o kadar parlak bir şekilde yanan ateşler vardı ki, çok yaklaşanlar küle dönerken, diğerleri benimle savaşmak için kendi silahlarını çekti.

"Bağlama iğnesi!" Kılıcımı diğerinin dizlerinin arkasında kesmeden önce, bir Nymph'in uzanmış kılıcının altında dönerken, Caleb tekrar bağırdı.

Bunun üzerine başım döndü, kelimeler içine düştüğüm çılgınca kana susamışlığı delip geçerek duraklamama neden oldu.

Tereddüt bana çok pahalıya mal oldu. Bir Su Perisi omurgama bir savaş çekici salladığında sırtımdaki ağrı alevlendi, ama derimde sımsıkı tuttuğum hava kalkanı darbenin yükünü hafifleterek canavarı kılıcıma saplamak için beni serbest bıraktı.

"Ne o, leydim?" Geraldine tepeden bir su sütununun üzerine atlarken, savurganı vahşice daireler çizerek ve onun için saldıran bir Nymph'in kafasına çarparken ağladı.

"O yarığı kapat," diye emrettim, beş Su Perisi daha aynı anda üzerime hücum ederken dönüp iğneyi aramaya gücüm yetmemişti.

Güçlerinin baskısı sihrimi ağır bir şekilde bastırdı, ama dişlerimi sıktım, Tarikatımın kudretinin derinliklerine daldım ve benden uzağa, hepsini uçuran bir hava büyüğü patlaması fırlattım.

Mirasçılar ve aileleri, güç kendileriyle de çarpıştığında haykırdı, ancak onları yere sabitleyen zincirler, onun gücüne rağmen hiçbir yere varamamalarını sağladı.

Perileri ve Lionel'in yandaşlarını Mirasçılar'dan ve ailelerinden uzaklaştırmam, onları buradan Geraldine'in halkımızı koruması için yeterince uzağa çekmem gerekiyordu, bu arada ben de düşmanlarımızın her birini Phoenix ateşiyle patlatıp yanmalarını seyrettim. Ama ne zaman onları yarıktan uzaklaştırmaya çalışsam, beni oraya doğru sürüklüyorlardı, sayıları beni o gücü açığa çıkaracaksam olabileceğimden daha fazla yakınlaştırmaya zorluyordu.

Bu yüzden onları tek tek kesecekmişim gibi görünüyordu.

Bıçağım tekrar savrulduğunda ve kaslarım eti ve kemiği parçalamak için gereken güçle yanarken, bunu o kadar da umursamadığımı fark ettim.

Bunu hissetmek istedim. İçimdeki öfke için bir çıkış istedim. Bu yüzden, Lionel Acrux'a ulaşmadan önce ona bağlılık yemini etmiş her bir yaratığın arasından yolumu oymam gerekse, bunu yapardım. Ve kaderin bu konuda ne söyleyeceği umurumda bile değildi.

Geraldine

BENÇılgılık atan birinin yüzüne Bitmeyen Göksel Karma Dövüşünü savurdu.
Nymph, onu küle çeviriyor, esintiyle uçup giderken dumanlı iç organları onun dış yüzü oluyor.

Zaferimi haykırdım, herkesin duyabileceği kadar yüksek ve doğru bir sesle şakıdım.

Caleb müthiş bir gürültü çıkarıyor, çenesini ileri doğru sallıyor ve "Bağlama iğnesi!" o haydut köpek Seth de onunla birlikte uludu.

"Anla, Gerry!" sevgili, tatlı okyanus çocuğum bana seslendi ve ona doğru koştum, sallanarak. Oh, ay taşlarım korusun, onu şiddetli bir şekilde kaçırmıştım.

Kraliçem düşmanları soldan ve sağdan vuruyordu, görkemli Phoenix ateşi havlayan eti ve havlayan kemiği kesiyor, asla unutamayacağım bir kudret ve cinayet yağmurunda düşmanlarımızı öldürüyordu. Kalbim birkaç saat önce sevgili babam için ağlıyordu, ama şimdi bu acıyı eyleme geçirebilir, şafağa uluyabilir ve gökyüzüne intikam çılgınları atabilirdim.

"Sevgili babam için!" Küfür ettim, Maxy'nin kafasının üzerinden atladım ve kılıcımı başka bir hain Nymph'in göğsüne indirdim ve ayaklarım yere çarptığında onu gözlerimin önünde bir gölgeye çevirdim.

"İşte," diye ısrar etti Caleb, dişleri Noonbar'ın denizleri gibi parıltıdı ve dizginlenemeyen bir çaresizlikle dolu cesur mavi gözleri.

Sonunda bahsettiği şeyi gördüm, yere tünemiş bir bağlama iğnesi,

atılır ve unutulur. Harika gandergeese! Gücü, arkadaşlarımızı ruhlarını besleyen yarıktan kurtarabilir.

Bir Nymph'in sondalarının darbesinden kaçınarak ve bağlama iğnesini avucuma alarak yerde yuvarlandım.

"Yaşasın!" meledim

"Evet - devam et, Geraldine," diye seslendi Seth, ayaklarının altında hiç bitmeyen bir taş tekerlek üzerinde koşarken. Kendimi göğе doğru çekmek için kolunu tuttum, omuzlarına atladım ve tekmelerimi lanetlerken onlardan kıvrak bir şekilde kıyamet mihrabına atladım.

Kanımı almak için uluyan bir Caloop hortlağı gibi derimi emen ve özümseyen yarıktan kendimi oldukça uzak tuttum. Ama bu gün değil. Hayır, çünkü bu gün bir zafer ve kurnazlık günüydü. Sahte kralı alt eder ve neşeli adamlarımızı onun elinden kurtarırdık.

Tory bir engerek gibi hareket etti, sağa ve sola saldırıp saldırganların şiddetli darbelerinden kaçtıktan sonra parlak kılıcını onların göğüslerine sapladı. Gösterişinden o kadar büyülenmişim ki, bir Nymph bir şezlongu kaldırıp kafama fırlatırken neredeyse zamanında hareket edemedim.

Ama oh-ho! hareket ettim Bir kurbağanın sırtındaki bir nilüfer yaprağı gibi eğildim ve sandalye oralarda bir yerde yere çarptı, Hadley Altair neredeyse diğerleriyle birlikte zincirlendiği yere çarpacakken korkuyla haykırdı.

Buz ve kötülükten bir mızrak, Nymph'in öldüğünü gördü, gölgeler, bana bir hakaret olarak fırlatmadan önce gökyüzüne doğru kıvrıldı ve çeteleme bir başka kanlı zaferle sııttım.

"Asla korkma, Callyfang'ın genç kardeşi!" Hadley'i aradım. "Ben senin kurtarıcınım, parlak göğüs zırhı içindeki şövalyenim!"

Kollarımı sıvadım, vahşi ve aç yarığa baktım ve bağlama iğnesini havaya kaldırdım.

"Ben Geraldine Gundellifus Gabolia Gundestria Grus ve bu gölgeleri geldikleri yere, babam ve Catalina'ya olan sevgisi adına geri vereceğim!" Görevimin ritmine sahip olduğum her şeyi koyarken kalçalarım sallanıp sallanarak, dizlerim bükölüp esneyerek yarığı kapatmaya başladım.

Muhteşem Phoenix kraliçesi düşmanlarımızın saflarını yarararak ilerlerken Mirasçılar ve aileleri beni alkışlıyordu ve ben de arkadaşlarımızı bu kötü boşluktan kurtarmak için çalışıyordum.

Bakışlarım Maxy oğluma takıldı ve bir ahmak değil nazik bir Fae olduğunu kanıtlamış olan bu yiğit adama odaklanırken kalbim güneş çeliğiyle kaplandı.

kalbindeki en derin sevgi okyanusuyla.

Bugün ona sahip çıkacaktım ve bir daha asla başka bir morina balığının belini aramayacağım. Çünkü o benim tek gerçek somonumdu ve kaderimizin nehirleri genişti ve sonsuz bir ufka doğru akıyordu. Halicimizde yıkanmanın ve tatlı suda yemek yemenin zamanı gelmişti ve bize karşı çıkan herkes benim dövüşümde can versin.

Mgölgelerin çağrısına direnme çabasıyla sarsıldı vücudun

Gerry ciğerlerinin tüm gücüyle bağıırken, "Karanlıktan dışarı, ışıktan içeri! Leydimin gücü altında her şey yanacak!"

Tory, sağımızda Nymph'lerle savaşa kilitlenmişti ve onları yalnızca öfke ve şiddetle geride tutuyordu. Başımı ona çevirirken dizlerimin üzerine çöktüm, vücudundan Phoenix ateşinin çıkmasını ve düşmanlarının dört bir yanına düşmesini izlemek için boynumu kaldırdım.

Yine de daha fazlası geliyordu. Malikane duvarlarının ötesinde bir yerden bize doğru koşarken, duygularının karanlık çürümesinin havayı çalkaladığını hissedebiliyordum, kana susamışlıkları ve hastalıklı susuzlukları, hediyeleyim onları sararken beni boğuyordu ve kendimi saymaya başlamak için zorladım.

"Vega çizgisi doğru," Melinda Altair sunağın karşısındaki konumundan nefes aldı ve tahta oturmak için doğmuş kızlardan birinin inanılmaz bir güçle dövüşünü izlerken sesindeki huşu duyabiliyordum.

"Bu tarafa gelen yaklaşık elli Peri var," diye bağırdım ve sözlerimi doğrulamak için bana bakarken Caleb'in başı döndü.

Çenesi ve göğsü, beslenmek zorunda kaldığı Fae'nin kanıyla kaplıydı ve gözlerindeki tekin olmayan bakış, o canavarca yanının yüzeye ne kadar yakın yaşadığını anlamamı sağladı, duyurumla oradaki umut soldu. .

"Ne kadardır?" Ayağının altındaki kaya dönmeye devam ederken ve güneş artık ufku tamamen kaplamış olsa da onu koşturmak zorlarken Seth nefes nefeseydi, büyüden sorumlu olan Fae şimdi kavgaya kapılmıştı.

"Beş dakika," dedim, üzerimize yaklaşan varlıktan ürkerek ve yeteneklerimin gücünü bana geri çekerek. "Şanslıysak."

"Şansın bu zar atmayla hiçbir ilgisi yok tatlı semender," diye cıvıladı Geraldine iğneyi dünyanın kendi dokusuna saplayıp çekiştirirken, o savaşırken kolunu her çekişinde cehennemin o dilimi küçülüyordu. yarığı kapatmak için.

Alnında ter vardı ve çenesi, kara büyüü yönlendirmek ve o şeyi bitirmek için ne kadar sıkı mücadele ettiğini, bunu yapmak için gereken çabayla kendi gücünün azaldığını anlatmak için fazlasıyla yeterliydi.

O muhteşemdi. Kan sıçramış ve öfkeli, taca ihtiyacı olmayan bir kraliçe, saçları kan kırmızısı bir nehir, buraya bir intikam meleği gibi gel, umutsuz zorluklara karşı en ufak bir korku belirtisi olmadan savaş.

"Zamanında kapatamazsan, kaçmalısın Gerry," diye yalvardım ona. "Eğer o Periler senden önce gelirse-"

"Şüpheli bir köpek balığından tavsiye istediğimi hatırlamıyorum," diye sözünü kesti. "Senin korkak bir aslan balığının kalbine sahip olduğunu da hatırlamıyorum, Maxy oğlum. Söylesene, yarı kalbini buzdan mı emdi, gücünü de çekip aldı mı, yoksa özellikle benim üzerimde ılık çalarken mi sırlıslık oluyorsun?"

Başımı sallarken babamın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama umursamadım. Zaten artık bir önemi yoktu, sonumuzun bize yaklaştığını hissettiğim ve bakmayı umursadığım tek ışık huzmesinin, o kara mihrapta karşımda duran kadın olduğu zaman değildi.

"Bu dünyadaki hiçbir şey beni senin kadar kıramaz, Gerry," diye kabaca itiraf ettim. "Seni koruma ihtiyacı dışında hiçbir şey beni korkutamaz veya gözümü kırpamaz. Bizimle olan bu şeye seni kırbaçlamalarını izleyemem. Vücudumun son parçalarını koparır ve onları her şeyden daha kesin bir şekilde yok ederdi.

Bağlayıcı iğneyi yarığın kenarına bir kez daha itmeye çalışırken Geraldine'in yanakları kızardı, son ayağı da sonuna direnmeye çalışan canlı bir şey gibi nabız gibi atıyor ve şişiyordu.

"O zaman, çabalarını beni caydırmaya çalışmak yerine beni neşelendirmeye odaklamanı öneririm," diye yanıtladı. "Çünkü artık ayaklarım bu noktaya lehimlendi, iradem demirlendi ve cuma günü yapılan börek gibi odağım sabitlendi. Bu mevkii ölümden başkasına teslim etmeyeceğim ve eğer onun karanlık yordakçıları çağırırsa

Yaşlı Grussy için, bu en değerli görevleri yerine getirirken onlarla sonuna kadar savaşıcağım. Kraliçem beni buraya davet etti ve oradaki koca koca güç beni yutmaya gelse bile burada duracağım.

"Geraldine," diye hırladım, mantıklı olduğunu görmesini sağlamak için savaşıırken hediyelerim ona uzanıyordu.

Bir Nymph savunmasını aşmayı başarırken ve kolunun altında yan tarafına oyulmuş bir dilimden kan akarken, bir acı çığlığı hepimizin gözlerimizi Tory'ye çevirmesine neden oldu.

Tory elini boğruüne vurduğunda ve yarıktan ona doğru dönen gölgelerin kamçısı temas edemedi, yarayı dondurduğunda, ona vuran Nymph, mavi ve kırmızı alevlerden oluşan bir alevle patladı. Acıya küfretti ama işe yaradı, gölgeler bir kez daha ona bağlı olanlarımıza ziyafet çekmek için geri çekildi, ama sanki havadaki kanının kokusu kalan her Perinin en hayvani doğasını uyandırmış gibiydi. .

Periler ona doğru atılırken çığlık attılar, pervasızca onun etrafında toplanırken artık kendilerini korumaya aldırış etmiyor gibiydiler, sondalar uzadı ve havayı öyle bir güçle dolduran çingiraklar vardı ki, kendi sihrim göğsümde tükendi ve öldü.

Yaratıkların arasında onu gözden kaybettik, Caleb onun adını haykırırken Seth meşum bir şekilde uluyordu.

"Yala, yala, yala!" Geraldine böğürdü, bağlama iğnesi, eskisinden daha hızlı havaya girip çıkarken, ağarmakta olan şafağın ışığında parlıyordu. Teninde ter parlıyordu, uzuvları yorgunluktan titriyordu ve ben Siren gücümü ona doğru gönderirken, onun bitkinliğinin katı bir güç gibi üzerime çöktüğünü hissettim.

"Girmeme izin ver!" talep ettim.

Hediyelerimi ona verdim, sahip olduğum azıcık gücü teklif ettim ve beni tutan zincirler etimi kesip daha çok kanamama neden olurken bunu kabul etmesi için yalvardım.

Gölgeler oluştuğu o yaralara kenetlendi, sihrim benden öncekinden daha hızlı akıyordu. Yarı, sadece birkaç damlası kalmasına rağmen açgözlülükle yuttu.

Geraldine yumuşadı, zihinsel bariyerleri yıkıldı ve yeteneklerim, sanki bir uçurumun tepesinden atlayıp en saf mavi denize iniyormuşum gibi onun zihninin okyanusuna girdi.

Kendi ihtiyaçlarımı hiç umursamadan ona gücümü verdim ve

sahip olduğum her şeyi ona vererek, yemin ettiği gibi bu işi bitirebilmesi için yıldızlardan bize birkaç saniye daha vermeleri için yalvardım.

Başka bir kadere izin veremezdim. Onun için değil. O benim her şeyimdi.

Görüşüm bulanıklaştı, pastel renkli balıklardan oluşan bir deniz kafamın etrafında yüzerken kendimi Geraldine'in zihninde kaybettim ve kendi bedenim üzerindeki kontrolün kaydığını hissettim. Önemli değildi. Hâlâ savaşırken değil. Verdim ve verdim, bunu yapabilmesi için benden kalan tüm gücü ona harcadım, hatta bir sonraki Nymphe dalgasının avluya çarptığını duyduğumda bile.

"Kahretsin," dedi Seth ve sesindeki umutsuz ton bana az önce gelen lejyon hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı.

Bir yaz esintisi kadar tanıdık ve on kat daha güçlü bir güç parlaması benimkine değdi. Babamın Siren büyüşü, yetenekleri, Nymph'ler yaklaşırken bizi kurtarmak için savaşan kıza giden yolu yakıp kavuruyor.

Durmayacaktı. Kendini savunmak için bile. Yarık neredeyse kapanmıştı ve bunun bedeli buysa, yarığı kapatmak için kendi hayatını feda edeceğini biliyordum.

Sırf bunun düşüncesiyle duyduğum dehşet, yalnızca içimde değil, benimkine katılan gücümde de bir şeylerin alevlenmesine neden oldu. Yeteneklerimizin artmasıyla hem ben hem de babam o güzel kıza hala sahip olduğumuz tüm gücü verdik.

"Grus imparatorluğunun son sütununu devirmeye kim geliyor?" Geraldine iğneyi son bir kez havaya saplarken kükredi. "Kim gerçek kraliçelerin iradesine karşı gelmeye cüret eder? Cesaretin varsa gel ve beni bu gölge kayasından ve fısıltılardan kurtar, ama şunu bil - ben olan, olmuş ve olacak her şey adına savaşırım. Ve yapacaksın. Olumsuz. Vur. Ben!"

İğne dünyalar arasındaki boşluğa son bir kez daldı ve yarığı acımasız bir sonla kapattı ve beni ve ona bağlı olan herkesi yere çarptırdı ve sonunda bizi serbest bıraktı.

Üç Peri onun üzerine atlarken Geraldine'e bakmak için gözlerimi fal taşı gibi açtım, ama onlar sondalarını botlarının ucuna değdirmeden önce o bir su sütunu üzerinde göğe doğru fırladı.

Geraldine cebinden bir kese çıkarıp ağzına bir avuç meşe palamudu tıkıştırırken ve gökten cehennemi yaratıkların tam ortasına düşerken giysilerini parçalamadan önce Periler cıyaklayarak çingiraklar savurdular. Zırhı her atışta ondan uzaklaştı.

Athena korkuyla bağıırken, sivri göğüs zırhı onu neredeyse delip geçecekti. Hadley onu yakaladı, sımsıkı yanına çekti ve sanki eskisi gibi zırh parçasını tekmeleyerek ondan uzaklaştırdı. oneredeyse çıkarmıştı.

Dört kudretli pençe, altımdaki kiremitleri titreten bir şingırdayarak yere çarptı ve Geraldine, üç kudretli kafasıyla yeni bir avın hemen ardından bir tazı gibi havladı.

Üç çenesinden siyah kan fışkıran Nymph'lerin arasına daldı, kocaman pençeleri savrulup tekmelendi ve daha da fazlası ondan uzağa yuvarlandı.

Kırılan camın sesi etrafımda dönmeme neden oldu ve üç donmuş Perinin şeklini alırken gözlerim büyüdü. Tory, yoldaşlarından birini daha paramparça ederek vücutlarından kurtulmanın yolunu açtı, koyu gözleri kalbimin atmasına neden olacak şekilde parlıyordu.

Yeşil bakışları yarığı tutan boş hava parçasına baktı ve vahşi, ürkütücü bir şekilde gülümsedi, bu da bana anında onun babası olan Vahşi Kral'ı düşündürdü.

"Şimdi, Geraldine!" diye haykırdı, savaşın sesini bastıran bir kraliçenin sesi.

Kızım, onayladığını haykırmak için kanlı üç kafasını kaldırdı ve koşarak Nymph'lerin dağılıp sunaktan düşmelerine, canavarların Tory'ye doğru ve bizden uzaklaşmasına neden oldu.

Ayağa kalkmak için güç toplamayı başardım, bileğimdeki kesikten hala kan damlıyordu, ancak sevdiğim kız olan güçlü canavarın üzerimize doğru koşmasını izlerken bunu zar zor fark etmişim.

Geraldine koşarak sıçradı, başlarımızın üzerinden yükseldi ve ben onun havada hareket etmesini, Fae biçiminde taş sunağın tam ortasına inişini, popo çıplaklığını ve bir savaşçı çığlığı atmasını izlemek için döndüm.

Sihir, güçle parıldayan bir buz kubbesine dönüşmeden önce, sunağa zincirlenmiş herkesi geçerek, bizi ve beni ve diğer Sirenleri beslemek için zincirlenmiş ve işkence görmüş Fae'yi çevreleyen bir su dalgasıyla ondan patladı. etrafımızda

Bir an sonra meydana gelen patlama beni neredeyse ayaklarımdan düşürecek, yer sarsıldı, bizi koruyan kalkanın üzerinde ısı alevlendi ve şiddetli ateşin altında buzlar erimeye başlayınca başımıza su damlattı.

Geraldine titreyen bir nefesle kalkanı birkaç saniye daha korudu.

dizlerinin üzerine düşmeden birkaç saniye önce, su eridikçe büyük bir dalga halinde akıp gitti ve ötesindeki bir kül yığınının arasında duran alevlerin prensesini ortaya çıkardı.

Tory'nin gücüyle ördüğü yıkımı, görünürde bir Nymph'in olmadığını ve arkamızda duran devasa malikanenin en yakın duvarının da moloz haline geldiğini anladığımda dudaklarım aralandı.

Alevler, binadaki hasar nedeniyle açığa çıkan odaları yaladı ve birkaç uzun dakika boyunca, tek yapabildiğimiz o patlamanın merkez üssündeki kıza bakmak oldu.

Tory Vega, göğsü inip kalkarak ve o büyük yaradan yan tarafında hala donmuş halde bize baktı. Phoenix'ini elinden kurtardığında derisinde daha fazla kesik ve morluk ortaya çıktı ve vücudundan ateş fışkırdı, kanatları onunla birlikte kayboldu ve tanıdığım kızı, az önce kullandığına tanık olduğumuz efsanevi yaratığın yerine koydu. tüm ölçülerin ötesinde güç.

Antonia Capella, "Yıldızlar hepimizi kurtarır," diye mırıldandı, sanki yükselen şafaktan yukarıdaki parıldayan varlıkları görebilirmiş gibi gözleri tepedeki mavi gökyüzüne kaydı.

Kırık molozların üzerinde hareket eden çıplak ayakların çıtırtısı, tekrar dönmeme neden oldu ve Geraldine'i, kendisine bakmak isteyebilecek herkese tüm vücuduyla ve gözlerinde dünyayı bir kez daha aydınlayabilecek bir bakışla tüm vücuduyla bana doğru uzun adımlarla yürürken buldum.

"Gerry, neredesin-" diye başladım ama ensemin yakalayıp beni vücuduna doğru itince sözümü kesti. Diğer kolu omurgamı sardı ve ben daha ne olduğunu tam olarak anlayamadan, kendi ağzıyla ağzımı alırken beni geriye doğru ittiğini fark ettim ve ona gemi gövdesindeki lanet olası bir midye gibi sarıldım.

Yapmak isteyebileceğim tüm itirazlar, o öpücüğün tadıyla dilimde öldü, kalbim yerinden fırladı, hızlandı ve neredeyse dört nala göğsümü delip geçecekti. Onun çağrısına boyun eğdim, şarkısı dünyadaki en büyük Sirenlerin cazibesinden bile daha güçlüydü.

Geraldine beni sanki bana sahipmiş gibi öptü ve o anda ve muhtemelen diğer tüm anlarda da öptü. İyisiyle kötüsüyle onun yaratığıydım ve ona en çok ihtiyacım olduğu anda karanlıkta benim için gelmişti.

Geraldine beni aniden serbest bıraktı, beni tekrar ayağa kaldırdı ve öyle sert bir tokat attı ki yüzüm yana doğru döndü, ona küfredip bir adım geri tökezlediğim sırada avucunun batması tenimi işaretledi.

"Bu ne içindi?"

"Kendini bu tepelik çobanpüskülüne bulaştırdığın ve beni senin müstehcen yüzünü bir daha görüp göremeyeceğimi merak etmeye bıraktığın için, işte bu, seni gezgin çiroz."

"Gerry," diyerek ona uzandım ama elini tutmama izin vermek yerine, beni bağlayan zincirleri tuttu ve toprak büyüsünün gücüyle onları kopardı.

Kelepçenin beni tuttuğu noktayı ovuşturdum ve ardından Seth'i kurtarmak için uzaklaştı. Ona doğru atladı, yüzünü yaladı ve onlara doğru yürürken daha yüksek sesle küfretmemi sağladı, yaklaşırken gömleğimi çıkardı.

"Teşekkürler, Batty Betty," diye nefes verdi, havlaması için onu yeterince sıkı.

"Evet, evet, bu kadar solgunluk ve sızlanma yeter. Şimdi hepiniz için neler yapabileceğime bir bakayım, ama gücüm biraz azaldı," dedi nefes nefese ona vururken. "Ama iyileşmek için bir anım olduğunda elimden geldiğince iyileştireceğim."

"Giy şunu," diye hırladım, gömleği yüzüne fırlatırken, o sanki ben bu dünyaya ona eziyet etmek için yüklenmiş bir yükten başka bir şey değilmişim gibi yüksek sesle içini çekti.

"Sen ve gezici petunyamla ilgili endişelerin bir gün benim sonum olacak," diye homurdandı ama bir sonraki adım Caleb'i serbest bırakmadan önce gömleği alıp omuz silkti.

Seth üzerine atladı, ona sımsıkı sarıldı ve Caleb'in yanağını yaladı. Onlara doğru koştum ve Seth beni kollarının arasına aldı, hepimiz birbirimize yapışmıştık, birimizin gücünde sadece hayati bir parça eksikti. Seth endişeyle inledi, hâlâ Caleb'in altın rengi buklelerini tırmalıyor ve burnunu boynuma sürtüyordu.

"Gittiğimizi sanıyordum. Gerçek, gerçekten gidenler için, dedi Seth.

Ölemeyiz, dedi Cal nefes nefese. "Biz Bitey C, Wolfman ve Fish Fury'yiz."

"Hatırladın," diye soludu Seth.

"Elbette hatırladım." Caleb, Seth'in uzun saçlarını karıştırdı ve ben gerçek bir kahkaha atarak Seth'i omzundan ittim.

Geraldine bizi bu işlerle baş başa bırakmaya çalıştı, ben de peşinden gittim ama o beni omuz silkip diğerlerini serbest bırakmak için hareket ederken, ben onu küçük bir fahişe gibi takip ettim. Ama kader onun şanti kaltağı olmama izin verecek kadar nazikse, o zaman ben de buna razıydım. Beni kabul ettiği her şekilde onundum ve sonuçları kahretsin.

Babamın kollarındaki prangaları kırdığında, babam neredeyse yere yığılıyordu, beni kendine çekip yarı hıçkırık gibi bir kahkaha atarken kollarını bana doladı.

"Beni Peçe'nin ötesinde takip edeceğini bildiğim halde öleceğimi düşünmüştüm," diye soludu, ben onun kucağının sıcaklığına teslim olup karşılık olarak onu tutarken, tutuşu boyun eğmezdi.

"Lionel'in şirketinde bu kadar uzun süre kalmanı asla kabul etmemeliydim," diye yanıt verdim, bu olay gerçekleşmeden önce The Burrows'ta bize katılmasında ısrar etmediğim için kendimden nefret ediyordum.

"Ne zamandan beri seçimlerimi sana göre yapıyorum?" Babam geri çekilirken şaka yaptı, avucuyla yanağımı kavrayarak bana baktı.

"Belki gelecekte yapmalısın," diye kararlı bir şekilde yanıtladım ve o da bağlarından kurtulmuş olan diğer Meclis Üyelerini kontrol etmek için etrafına bakarken ciddi bir şekilde onaylayarak başını salladı.

"Ellis nerede?" diye sordum, kız kardeşimin yokluğu, ilk fark ettiğimden beri olduğu gibi içimi ürpertiyordu. Ama bırakın bu ahlaksızlık sirkinde kaybolan tek Yedek hakkında sorular sormak bir yana, o yarığa bağlıyken kendi adımı bile tutmak zor olmuştu.

Babam, "İşbirliği yapmamız için daha fazla motivasyon sağlamak amacıyla aile üyelerinden bazıları içeride tutuldu," dedi, ama o sözleri söylerken onun rahatsızlığını hissettim, aramızda bir yalanın tadı vardı.

"Ama onlarla birlikte olduğunu düşünmüyorsun?" bastım.

Babam içini çekti, başını sallarken omuzları düştü. "Onun ve üvey annenin Melinda ve Antonia'nın kocaları ve küçük çocuklarıyla birlikte tutulduklarına inanmamı istediler, ama Linda içeri götürülürken gelen kendini beğenmişliği hissettim. Başarı hissi ve...heyecan. Korkarım gerçekten de Lionel'a şanslarını verdiler ve bizi burada tuzağa düşürmek için bu entrikaya yardım ettiler.

Sığ bir nefes verdim, bu haber beni şaşırtmasa da içimde küçük bir parça hayal kırıklığına uğrattı. Linda umursadığım her şey için cehenneme gidebilirdi; O orospu çocuğuyla müttefik olma seçimi yüzünden yanmasını umdum. Ama Ellis... Ablam bir velet ve yeteneklerinin gerçekten izin verdiğinden daha hırslı olabilirdi ama günün sonunda o hala benim kanımdı. Bu savaşın diğer tarafında saf tutmayı seçmiş olması kaderi için ne anlama gelirdi?

Omzumun üzerinden Geraldine'e doğru bakarken, dudaklarında bir tuhaflik ve ruh halindeki değişiklik beni ilgilendiği nesne konusunda uyararak, "Öyleyse," dedi.

"O halde Grus kızı, öyle mi?"

"Evet," diye yanıtladım, Geraldine'in onları takip edecek kadar yakın olan herkese havlayarak emirler vermesini izlerken, siyah bir kan birikintisine düşen göğüs zırhını alırken üst dudağı köpek gibi bir hoşnutsuzlukla kıvrılırken. "Bu."

BEN benimle savaşan Perilerin ve Perilerin külleri arasında diz çöktü, Beni savaşmaya devam ettiren adrenalin hala uzuvlarımda dans ederken nefesim ağırdı, kalbim düzensiz bir hızla atıyordu.

Koyu renk saçlardan bir perdenin ardından Geraldine'in Mirasçılar'ı ve ailelerini serbest bırakmasını, onlara şıfa büyüü sunarken cebindeki aconite yapraklarını çiğneyerek kendi büyüünü yenilemesini izledim. Hepsinin sallantılı ayaklar üzerinde yükselip onları kaderlerine bağlayan prangaları bir kenara atmasını izlerken, beni uzaktan bir rahatlama buldu.

Kılıcıma yaslandım, ağırlığıımı alırken ucu ağır bir şekilde altımdaki kaldırım taşlarına bastırdı. O noktada tamamen çökmemi engelleyen tek şey olabilirdi.

Gözlerimi kapattım, karanlık beni karşıladı ve kısa anlarda beni rahatsız eden şeylerin en kötüsünü yeniden yaşarken, anında zihnime kaos görüntüleri bastırdı. Darcy neredeydi? Cebrail mi? Avcı mı?

Kılıcı tuttuğum yerde ellerim titriyordu, Darius'u yeniden o tepede kanlar içinde, ruhu ölmüş halde yatarken gördüğümde, üçü için duyduğum korkunun yanı sıra acı beni tamamen yutmakla tehdit ediyordu.

"Siktir," diye tısladım, sözcük dişlerimin arasından zar zor kaydı.

Kılıcımın kabzasını daha sıkı kavradım, şimdi avucumu işaretleyen ve beni ona ve yıldızlara ettiğim yemine bağlayan yara izini hissettim. Onu nasıl onurlandıracağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Aklımı kederden uzaklaştırdım ve kendimi şimdi beni ayakta tutan öfkeye teslim ettim. Bu kırık zeminde buruşuk bir enkaz olarak kalsaydım hiçbir şey yapılmayacaktı.

Kılıcımdan bir elimi alıp yanımdan aşağı akan çentikli yaraya götürdüm, onu mühürlemek için kullandığım buz, tenimde ve giysilerimde kana bulanmış kristaller oluşturuyordu.

Parmaklarımı yaraya bastırdım, içimden geçen acıyla keskin bir nefes aldım, düşüncelerim biraz daha odaklanarak bir araya gelirken omurgam istemsizce büküldü. Bu, kaldırabileceğim bir acıydı, sağlam, gerçek ve kendi içimde savaştığımdan çok daha az yıkıcı.

Caleb'in sesi beni o ana geri getirdi ve parmaklarımı yaradan çektim.

"Biraz," diye itiraf ettim.

Ben bile sesimin ham tınısını, ruhumu kirletmek için sızan karanlığı duyabiliyordum.

Titrek bir nefes verdim ve ayağa kalktım, saçımı yüzümden çekmeden ve arkadaşımın koyu mavi gözlerine bakmadan önce yaptığım gibi ağırlığımı kılıcıma verdim.

Caleb bok gibi görünüyordu, gözleri perili ve yanakları çöküktü. Çenesinde kan lekesi vardı, gömleğinin önü yırtılmış ve darmadağınktı ve normalde bozulmamış sarı bukleleri birbirine dolanmış ve düğümlenmişti. Ama o yaşıyordu.

Bunun gerçekliği içime sinince kollarımı ona doladım. Kayıplar listemden bir isim daha eksildi. Aslında üç daha az. Ve Seth zıplayıp rahatlamış bir kahkahayla ikimize kollarını doladığında, onları sımsıkı tutmama izin verdim, yaram beni aralarında ezerken acıyla şarkı söylüyordu, kalbim gittiğimden beri olduğundan daha hafif hissediyordu. arkasındaki savaş alanı.

Çok erken ayrıldık, malikâneye bakmak için döndüğümde aciliyet baskısı bizi harekete geçirdi. Lionel'ın gururu ve sevinci. Ne zaman ziyaret etsem çok soğuk ve çorak hissettiren bu ruhsuz canavarlık ev. Asla bir ev olmamıştı. Catalina ya da Xavier'e ya da...o.

Burası en kötü tasarıma sahip bir hapishaneydi. Darius'un benimle paylaştığı her şeyden bile şüpheliydim ve Catalina'nın ima ettiği şey, Lionel Acrux'un burada onunla kapana kısılmışken üçüne yaşattığı dehşetin tam bir açıklamasına yaklaştı.

"Onu yakacağım," dedim, bu düşünceyle ellerimde alevler tutuşurken, içimde aynı hızla boş bir zevk yanıyordu.

"Beklemek." Caleb bir Vampir hızıyla kolumu tuttu, korkulu ses tonu beni duraksattı. "Babam oralarda bir yerde. Ya da en azından, öyle olduğunu düşünüyorum. Küçük kız kardeşlerim ve Seth'in babası ve küçük kardeşleri, Max'in üvey annesi ve-"

"Linda'yı orada bulacağımızı sanmıyorum," Max bize katılmak için hareket ederken alçak bir gümbürtüyle bize ulaştı.

İçgüdüsel olarak uzandım, hiç tereddüt etmeden elimi tutarken teninin sıcaklığı benimkini sardı.

Aramızda kelimelerin ifade edebileceğinden daha fazlasını söyleyen bir bakış geçti, ancak yeteneklerinin duygularıma ulaştığını hissettiğimde, onu dışarıda tutmak için en kalın demirden zihinsel bir duvarı yerine oturttum.

Max şaşkınlıkla kaşlarını çattı, mahremiyetime duyduğu saygıdan dolayı yetenekleri geri çekildi ve kara gözleri şu anda cevaplayamayacağım sorularla doldu. Zaten onlara cevap verecek kelimelerim bile yoktu. Onları kıracak olan sözler, tıpkı onların gerçekliğinin beni kırdığı kadar kesindi.

Darius öldü.

Elimi geri çektim ve kendime neden dik durmam, ilerlemem, savaşmam gerektiğini hatırlatarak nefes verdim. Bana ihtiyacı olan insanlar ve yerine getirmem gereken bir yeminim vardı.

Önce tamamen paramparça görünen ve Acrux Malikanesi'nde kimseyi aramak için yarışacak durumda olmayan Caleb'e, ardından da benzer bir bitkinlik içinde görünen ama en azından buna gerek kalmayacak olan Max'e baktım. Mirasçılarının ailelerinin geri kalanını avlamak için harekete geçin.

Lionel ortaya çıkmadan önce buradan kaçmaya odaklanmamız gerektiğinden onlara henüz Darius'tan bahsetmezdim. Birinin, evine saldırdığımı yakında ona ileteneğinden hiç şüphem yoktu ve kanının tadına bakmak için can atsam da, bugün o savaşı kazanamayacağımı biliyordum.

"Hediyelerle ailelerinin geri kalanını bulabilir misin?" diye sordum Max'e, parmaklarım tekrar pürüzlü yaranın kenarına gidip aşağı doğru bastırarak.

Acı, zihnimi odaklayarak bırakmayı reddettiğim bir çığlıkla boğazımı kalınlaştırdı. Max gözlerini kapatıp Caleb'in babasını ve diğerlerini yalnızca duygu yoluyla bulmak için hediyelerini uzatırken derin bir şekilde yutkundum.

"İçerideler," diye onayladı. "Batı kulesinde, korkmuş ama yaralanmamış, anlayabildiğim kadarıyla."

"Korunuyorlar mı?" diye sordum ve başını sallamadan önce bir an kaşlarını çattı.

"Sanırım bundan sorumlu olan her kimse buraya savaşmak için geldi. Herhangi biri

ya da kaçtılar.

Başımı salladım ve evin giriş noktamız olacak yarı yıkılmış duvarına doğru döndüm, sonra kendimi yıllardır düşmanımın yanında yer alan üç Meclis Üyesi ile yüz yüze bulunca hareketsiz kaldım.

Saniyeler uzadıkça aramızdaki hava gerilimle doldu. Darcy'yle Solaria'ya vardığımız andan beri oğullarına karşı sürdürdüğüm rekabetten ve her birimizin sahip olduğu gücün gücünden bahsediyordu.

Sanki birimiz eğilecekmiş gibi göründü, ama ben mi onlar mı, anlayamıyordum ve omurgam böyle bir düşünceye meydan okuyarak dimdik kalakaldı.

"Gökten böyle düştüğünde, annene baktığıma yemin edebilirdim," Melinda Altair sessizliği bozdu ve hayatımda sahip olmam gereken ama çalınan başka bir Fae'ye karşı boğazım düğümlendi. benden kader Daha doğrusu Lionel Acrux tarafından.

Bir zamanlar beyaz bir pantolon ve gömlek kombinasyonu olan bir şey giymişti, ayakları çıplaktı ve çenesi ve kıyafetleri kanla kaplıydı. O ana kadar sarı saçlarının bir buklesini daha önce hiç yerinde görmemiştim ve onu içeri alırken gözlerimi kırptırdım, genellikle dünyanın görmesine izin verdiği o mükemmel cephenin ötesini ve altında duran kadına bakarken gözlerimi kırptırdım. maske. Gözleri, Lionel Acrux'a olan nefretimizde birbirimize fazlasıyla benzediğimizi anlamamı sağlayan bir şiddetle yanıyordu ve ona ve ortak düşmanımızla yıllarca süren ittifakına karşı duyduğum kızgınlığın biraz yumuşadığını fark ettim.

"İhtiyaç anında sevdiklerimizin ruhlarını en yakınımızda taşıyoruz," diye yanıtladım, bu sözler benimkine benzemese de yine de doğru olduklarını düşündüm.

Antonia Capella yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi, dünyevi kahverengi gözleri merakla üzerimde gezinirken minnettarlıkla o kadar net parlıyordu ki inkar edemedim. Kendini duruşunda son derece acınası bir şey vardı, gözleri Kurtunun gümüş süsenleriyle parlıyordu ve dişleri her an bir saldırı bekliyormuş gibi görünüyordu, ama onda en ufak bir düşmanlık hissetmedim, sadece o acil arzu şimdi onun ve diğerlerinin paylaştığı intikam.

Minnettarlığına layık olduğumdan emin değildim ve kesinlikle şu anda aramızda biriktirdiğim tüm sırları açığa vurmaktan cevap verebilecek durumda değildim. Kaybettiğimiz savaş, hepimizin karşılaştığı keder, arkamdaki adamların henüz öldüğünün farkına bile varmadığı kardeşim.

Gözlerimi kırptırdım ve bir kez daha malikaneye dönmeden önce teşekkürlerini kabul etmek için başımı hafifçe eğdim.

"Burada oyalanamayız," dedim basitçe. "Lionel değerli malikanesine ne olduğunu yakında öğrenecek ve hiçbiriniz kavgaya hazır görünmüyorsunuz."

Gidip babamı dışarı çıkaracağım, dedi Caleb kesin bir dille, hiçbirimiz ayrılma fikrine karşı çıkamadan annesi ve erkek kardeşiyle birlikte oradan uzaklaştı.

Bunun üzerine sinirlendiğim için dilimi ısırđım.

"Ne o, leydim?" diye seslendi Geraldine, sanki bir güç merkezinin devreye girip onu sahiplenmesini bekleyen bir boşlukmuş gibi, Antonia Capella, Tiberius Rigel ve benim aramdaki boşluğa basarak bize katılmak için yürürken seslendi.

Zırhını tekrar takıyordu, zırhını sabitleyen kayışlar, hareket ettiğinde hızla serbest kalacak şekilde büyümüştü, bu da zırhın sorunsuz bir şekilde vücuduna geri döndüğü anlamına geliyordu. Altındaki gömlek ve pantolon, yarı parçalanmış paçavralara indirgenmiş olsa bile, bir sürü kış yanağı ve yan göğüs ortaya çıktı. Max'in ona giymesi için verdiğı gömlek, Max'in şimdi gösterdiği açıkta kalan deriyi protesto etmeye başlayınca yüzüne tokat attı ve Max, kimsenin görmesine bu kadar karşıysa kendi "meme uçlarını" kapatmasını emrederken ona küfretti.

"Bizi buradan çıkarmaya yetecek kadar yıldız tozun var mı?" diye sordu Seth, kendine hakim olamıyormuş gibi burnunu yüzümün yan tarafına doğru uzatarak.

İtliğı ve onun sınırları aşma saçmalıklarını kaçırdığımı görünce buna izin verdim. Kız kardeşimin saçını kesen pislik için böyle hissedeceğime inanmak zor ama işte oradaydı.

"Hayır," diye yanıtladım, bu gerçeğin doğruluğuna yüzümü buruşturarak. "Belki garajdaki arabalardan birkaçını alabiliriz..." Bunu düşünürken sesim kısıldı, Darius'un motosikletlerinden birine binme fikri hem cidden cazip hem de kesinlikle düşünülemezdi.

Max, "Lionel bizim için gelirse, birkaç araba onu geçmekte pek işe yaramaz," diye mırıldandı Max. "Bu arada nereye gidiyoruz? The Burrows'taki kavgaya ne oldu? Ne-"

"Aylaklık yapmanın zamanı değil, seni alaycı semender," diye sözünü kesti Geraldine, ben daha ağızımdan bazı kelimeler çıkmaya çalışmadan. işlemek için zaman ve alana sahip olana kadar. "Sana anlatacak çok şey var." Sesi çatladı ama devam etti. "Ama an yakın değil. Bu çürümüş lağım çukurundan kaçışımıza odaklanmalıyız ve olaydan sonra bilmeniz gereken her şeyi size anlatabiliriz. Yine de hangi ulaşım şeklini almamız gerektiğini merak etmem gerekiyor. olmadan için

Yıldız tozunun yardımıyla, korkarım büyük Ejderha gerçekten de çok geçmeden bizi avlamaya gelecek. Ama elbette, gerekirse böyle bir savaşta iğrenç canavarı bitirebileceğinizden hiç şüphem yok, Kraliçem.

"Yanında bir ordu getirirse hayır," diye mırıldandım, sorun karşısında kaşlarım çatılmıştı ki, Darius'un bana söylediği bir şeyi hatırladım. Birbirimize kendimizle ilgili her detayı ve yetiştirilme tarzımızın yozlaşmasını anlattığımız o sonsuz gecelerden birinde, bir keresinde babasının Acrux Malikânesinin altında, dünyadaki tüm diğer tüm değerli taşlar ve mücevherlerle ve bir yıldız tozu istifi de dahil olmak üzere hayal edebileceğiniz her türden değerli eşyayla dolu topraklar...

"Bir fikrim var," dedim aniden, ancak ikisi de biraz şok olmuş ifadelerle bana döndüklerinde Tiberius ve Antonia hakkında konuştuğumu fark ettim. Ama uğraşmaya alıştıkları diğer Fae'ler gibi sırtıp yaltaklanmamı bekleyeceklerse, o zaman bu konuda tamamen yanılıyorlardı. "Burada bekle, herkesi gitmeye hazırla. Buradan çıkarken mümkün olan en kısa sürede geri döneceğim.

Bir yanıt bekleme zahmetine katlanmadım, dönüp bir zamanlar malikanenin bu bölümünün arka duvarı olan yığılmış molozları aşarak içeri girdim.

Seth, katlandığı onca şeye rağmen bir köpek yavrusu enerjisiyle arkamdan sıçradı ve beni hafifçe dürtmek için hareket edip omzunu benimkine vurduğunda ona baktım.

"Üzerine işediğim zamanı hatırlıyor musun?" nostaljik bir şekilde içini çekti. "Buraya geleceğimizi kim düşünebilirdi, Wolfman ve Bitchy Flame Eyes yan yana başka bir maceraya atılırken, Fish Fury ve Batty Betty arkadan geliyor-"

"Üzerime işediğin için senin aletine yumruk attığım zamanı hatırlıyor musun?" Karşılık olarak sordum ve yumruğumu kasığına doğru sallamadan hemen önce şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

Seth, kalbimi acıtan bir kahkahayı kesmeden önce şaşkınlıkla uluyarak geri sıçradı. Beni saçmalıklarının içine çekmesine izin vermek, gerçek onlara gelmeden önce bir süreliğine her şey yolundaymış gibi davranmama izin vermek çok cazipti. Ama içimde yoktu. Ne rol yapmak için gereken çaba, ne de onlardan gerçekten hissettiklerimin ağırlığını taşımak için gereken güç.

Ben arkamı dönerken hurdaliğının çevresine ince bir hava kalkanı yaptı. Açıkça görülüyor ki, serbest bırakılmadan önce gücünün tamamı yarık tarafından tüketilmemişti.

ondan.

Yıkılmış odanın diğer tarafındaki kapıyı açtım ve buranın sıralandığı gösterişli koridorlardan birine yöneldim, Seth ise bana ayak uydururken parmak uçlarında zıplıyordu.

Geraldine ve Max arkamızda hiçbir şey söylemediler ve zihinsel kalkanlarım onu aklımdan sağlam bir şekilde uzak tutsa bile Max'in bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiğini anlayabileceği hissine kapılmaya başlamıştım. Şimdi sormanın sırası olmadığını anlamıştı.

Sıcak bir el yanıma bastırdı ve gücü derimde serbestçe dolaşırken yaranın acısını çalan bir şifa büyüsü parıltısı içimi süpürürken Geraldine'e baktım.

Fiziksel acı, ruhumun içinde köpüren ıstırabın hoş bir müdafaası olmuştu, ama ben sadece teşekkür etmek için elini okşadım ve bu konuda hiçbir şey söylemedim. Cebinden bir çikolata çıkardı ve bana teklif etti, ama yemek yeme düşüncesi hiç de çekici gelmediği için başımı salladım.

"Yedek atıştıracak hiç yemeğin olmadığını sanıyordum?" Seth keskin bir bakış attı ve alay etti.

Hayır, ayaktakımı için değil. Bu, en görkemli türden kraliçe çikolatası. Onları sözde kraliyet atıştırmalıkları konusunda çekeştirirken bıraktım ve doğruca büyük giriş salonuna yöneldim, ardından Darius'un bana bahsettiği merdivenlerin arkasındaki gizli panele geçtim. Lionel'ın gücünün uğultusu her yerde asılı kaldı, saklanma büyüleri zihinsel savunmalarımı zorlarken, gidip başka bir yere gitme dürtüsü içimi doldurdu ama bunu bekliyordum.

Kendi gücümle geri ittim, irademi büyülere karşı zorlayarak paramparça olana kadar parmaklarımı gizli kapıya fırlatıp basitçe menteşelerinden fırlattım.

Altımızda sarmal bir merdiven uzanıyordu, basamaklar ve tırabzan altınla kaplıydı, taş duvarlardan duvar halıları ve resimler sarkıyordu, her biri şişkin ihtişamın çeşitli hallerinde yeşil bir Ejderhayı tasvir ediyordu.

Parmağımın ucunda tutuşan bir alevle, o piç kurusunun kendisi için ısmarladığı her paha biçilmez sanat eserinin her birine için için yanan bir çizgi çizmek için kullandım.

Aşağı yukarı yürüdük, etrafımızı saran taş ve toprak baskısı ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Geraldine grubumuzun arkasından "Canavarın göbeğinin derinliklerine, ahmak hobbinlerin saklandığı ve bombadillerin yaşadığı yere kadar kazdık," diye cıvıladı.

Bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, sesinin unutulmaz tonu beni onlara karşı temkinli yaptı.

Sonunda merdivenler durdu ve tam Darius'un tarif ettiği gibi, yolu kapatan devasa altın bir kapı durdu, bir tekerlek bizim geçişimizi engelleyen ve ötesinde sayısız hazine saklayan kilidi işaret ediyordu.

"Bunun üstesinden nasıl geleceğiz?" Seth kısık bir sesle sordu.
"Dolunaydaki aletimden daha kalın görünüyor."

"Hiçbir şey bundan daha kalın olamaz," diye yanıtladı Max sahte bir korkuyla ve Seth sırtı.

"Sadece bu kapı," dedi ciddi bir şekilde.

Geraldine, "Sihirli bukleler konusunda çok bilgiliyim," diye onların şakalarını yarıda kesti. "Belki onları kırabilirim ve sonra fiziksel kilitleri de kırmanın bir yolunu bulabiliriz..."

Devasa kapının üzerinden bakarken sustu, bunların herhangi birini yapmanın çok uzun süreceğini açıkça fark etti, ama ben orada pes etmeyecektim.

"Solaria'ya ayak basmadan çok önce hırsızdım," dedim basitçe. "Ve daha önce hiçbir şey beni ödülümü almaktan alıkoymadı."

Bir düşünceden biraz daha fazlası ile, ruhumun özünü gizlendiği yerden çağırdım ve Düzen formum içimde fırladı, etimde bir ateş yaktı ve yanan kanatlarımı omurgam boyunca yerine oturtmaya ikna etti.

"Darius bir keresinde bana bu kapının Solaria'daki bilinen tüm güçlere, hatta Ejderha ateşine bile dayanacak şekilde yapıldığını söylemişti. Sekiz inç kalınlığında ve tamamen aşılmaz. Ama onu inşa eden Fae'nin Solaria'da Anka Kuşlarının ortaya çıkma olasılığını hesaba katmadığına bahse girerim."

İleriye doğru bir adım attım ve açıklamamı bitirirken elimi kapının ortasına bastırdım, soğuk, sert metal birkaç saniye direndikten sonra sıcak bir bıçağın kestiği tereyağı gibi eriyip gitti.

Karanlık bir şekilde sırttım, kanatlarımı iki yanımda açarak kapıya doğru adım attım, öne adım atıp önümde varoluş için bir delik açarken alevlerin yanmasını, erimesini, yok olmasını diledim.

Kapının üzerinde de sihirli kilitler vardı ama hepsi, tam ortasına bir delik açmadan, birinin onu açmaya çalışması fikrine odaklanmıştı, bu yüzden hiçbirisi benim gücümle tetiklenmemişti. Kendimi Lionel Acrux'un en değerli eşyalarının ortasında dururken bulana kadar erimiş metalin içinden geçerken yaptığım hareketler.

Seth arkamdan, "Lanet olası deliler," diye soludu.

Sipariş formumdan çekildim, alevleri söndürdüm ve bakmak için döndüm.

şimdi o geçilmez kapının içinde eritilmiş olan bir Phoenix'in mükemmel silüeti aracılığıyla ona bakıyordu. Lionel burayı en çok imrendiği her şeyden yoksun bulduğunda, bunu kimin yaptığına dair hiçbir şüphe kalmayacaktı.

İyi.

Elimi kaldırıp kapıya buz attım, üçünün de içeri girmesine yetecek kadar soğudum, sonra dönüp bizi bekleyen hazineye baktım.

Yankılanan alanı aydınlatmak için parmak uçlarımdan bir avuç Faelight fırlattım ve Max, duvarlara ve raflara yığılmış olarak önümüzde uzanan altın, elmas ve zenginlik yığınlarına alçak bir ısıklık çaldı. Dünyada var olduğunu bildiğimden bile daha fazla paraydı ve işte buradaydı, toplanmak için olgunlaşmıştı.

"Bir gofret gözetliyorum," diye seslendi Geraldine, bize göstermek için bir tutam alarak yıldız tozuyla dolu kadife torbalarla kaplı bir rafa doğru aceleyle yanımdan geçerken.

Ben de bir çanta almak için harekete geçtim, kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken sayısız hazineye baktım.

"Bunu asilere geri göndermek için yıldız tozu kullanabilir miyiz?" Umutla sordum. Vardığımızda burayı çevreleyen muhafazaları kırmıştım, böylece içeri girip çıkmak için yıldız tozunu kullanabilecektik. Ne de olsa bir ordu çok pahalıydı ve bizim için savaşanları ödüllendirmek için savaştığımız Ejderhanın ininden çıkmış bir hazine parçasından daha iyi bir yol var mıydı? Bu, karşılaştığımız kayıptan sonra morallerini yükseltmeye yardımcı olmadıysa, o zaman ne yapacağımı bilmiyordum.

Geraldine, "Elbette, Kraliçem," dedi. "Kendini taşımak kadar basit - söz konusu nesnenin üzerine yıldız tozunu atmanız ve yıldızlara onu nereye götüreceklerini söylemeniz yeterli. Puf!"

En yakın hazine yığına bir yıldız tozu serpiştirdi ve o, dudaklarımı kaldıran neredeyse gerçek bir gülümsemeyle parıldayan bir parıltıyla kayboldu.

Bir kese yıldız tozu aldım ve hızla odadaki hazinenin üzerine fırlatmaya başladım, yıldızların kanatları üzerinde dağlarda bıraktığımız kampa gönderdim.

Geraldine ve ben elimizden geldiğince hızlı bir şekilde büyük mahzenden geçerken Seth heyecanla haykırdı ve her bir altın yığını, paha biçilmez mücevherleri ve değerli önemsiz şeyleri o odadan çıkarıp asi kampının kalbine gönderdik.

Olması gerekenden daha kısa sürdü, her bir hazine parçası yanıp sönerek yok oldu, kapısı harap olmuş boş bir mahzende birkaç kese yıldız tozundan başka hiçbir şey kalmayana kadar krallık boyunca fırladı.

"Hadi, pullu kıcı burada görünmeden gitmemiz gerekiyor," diye ısrar ettim kapıya doğru dönerek ama Geraldine arka duvara giderken elinde bir hançerle geri koştu ve aceleyle kapıya bir mesaj kazıdı. orada taş.

Yaşasın gerçek kraliçeler.

Lionel Asscrux'a bırakılan nota kurt gibi gülümsedim ve yıldız tozunun son parçasını - bizi ve diğerlerini buradan çıkarmak için ihtiyacımız olan her şeyi - aldım ve merdivenlere yöneldim. Ama o gülümseme dudaklarımda parçalanınca buza dönüştü, kalbime gelen enayi bir yumruk neredeyse beni ikiye katlayacaktı ve sonra Darius'u düşündüğümde ve benimle bu katliama katılırken onun gümbürdeyen kahkahasını hayal ettiğimde.

Burada olmayı, içine doğduğu bu cehennemi yağmalamayı ve boktan babasının hazinesini çalmayı hak ediyordu.

Lionel tüm hazinesinin gittiğini anladığında aklını kaybedecekti ama bu, bir ayının pençesini sokan bir yaban arısı gibi hissettirdi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, ona daha sert vurmalıyım.

Max, içimdeki ezici acının bir kısmı kaçarken bana temkinli bir bakış attı ve elimi duvara dayayıp onu tekrar sustururken gözlerimi onunkinden ayırdım. Burası güvenli değildi, bunun için zaman yoktu ama elim beton duvarı avucumun altında çatlayacak kadar ısıttığında, kendimi toparlamam için gereken netliği veren bir fikir aklıma geldi.

"Devam et ve herkesi gitmeye hazırla," dedim, kanatlarım omurgamda genişledi, ben Düzen biçimime daha derinden düşerken bronz tüyler boyunca ateş dalgalandı ve diğerleri yanımdan geçti. "Burayı yakacağım."

Ellerimde alevler canlanırken Seth çılgınca uludu ve üçü merdivenlere adım atar atmaz koşmaya başladılar.

Onların peşinden giderken parmaklarımı duvarlarda gezdirdim, sihrim alevlere şarkı söylüyor ve onları büyümeye, büyümeye ve büyümeye teşvik ediyordu, ayaklarımı hareket ettirmek için Phoenix'imın gücünü çağırırken etimin her santimi tutuşuyordu. zamanında.

Malikanenin odalarından birer birer geçerken ve hepsinin yanmasını izlerken, dumanı içime çekerken ve alevleri okşarken beni yutan ateşin sıcaklığında yıkandım. Parmaklarım portreler ve duvar halıları arasında gezinirken, turuncu ve altın renkli çizgiler benden hızla akıyordu.

her mobilyayı, her perdeyi, her halıyı tüketmek. Duvarlarda asılı olan ve tırabzanları kaplayan altın süslemeler eridikçe kanıyor, erimiş sıvı yağmur gibi duvarlardan aşağı ve zemine dökülüyordu.

Darius'un yetiştirilme tarzı, her yumruk ve tekme, her ders ve ceza hakkında benimle paylaştığı her korkunç hikayeyi düşündüm. Bu cehennemde dövülmüş, tüm katlanmalarına rağmen kalbi cesur ve sadık olan adamı düşündüm.

Oda oda dolaşırken onu düşündüm ve alevlerin sıcaklığı yanaklarımdan dökülen yaşları sanki hiç akımıyormuş gibi yaktı. Yaptığım tek duraklama, eski yatak odasından bir şeyler toplamaktı, Heirs ve Xavier büyürken çekilmiş değerli fotoğrafları, ondan birkaç tane ve Catalina da. Bu yerde bulunan tek neşe kaynağı onlardı ve evin içine doğru ilerlerken diğer her şeyi alevlere bıraktım.

Gücümün altında çatlayan çatının gürleyen gümbürtüsü, göğsümdeki düğümü ancak nefes almama yetecek kadar gevşetti. Yanımda onun hayaletini hissederken gözlerimi kapattım, sevdiğim adam bu kabusun yıkımına tanık olmaya geldi.

Ya aklım kederimle parçalanıyordu ya da duman soluduğum için halüsinasyon görüyordum ama dudaklarının dokunuşunu boynumda hissettiğime, kolları beni sararken güçlü vücudunu sırtıma bastırduğına yemin edebilirdim.

"Ne pahasına olursa olsun hepsini yakacağım," diye nefes verdim, his kaybolurken, göğsüm bir kez daha boş, içi boş bir şeyken, bu his yok olup gidiyor ve beni onun hiç orada olmadığını kabul etmeye zorluyordu.

Ama ateşin ısısı içimi tutuştururken, günün serin ışığına adım attığımda, gökyüzüne gülümsedim. Onun için. Çok sevdiğim ve o zamanlar kendime çok yakın hissettiğim adam, sanki dünyayı yakmamı izliyor ve bunu yaparken beni neşelendiriyordu.

Caleb, Mirasçıların ailelerinin kayıp üyeleri, kendisinin ve Seth'in babaları ve annelerine yapışmış küçük kardeşleriyle dönmüştü. Geraldine hepsine seyahate hazırlanmalarını emrederken, yarığa bağlı olanlara güç beslemek için işkence görmüş küçük bir Fae grubu, arkalarında oyalandı ve ayaklarını sürüyerek yaklaştı.

Onlara doğru yürüdüm, yaklaşırken ateşi vücudumdan uzaklaştırdım, değişmiş halimin çektiği huşu, merak ve korku bakışlarını görmezden geldim ve burada işimizin bitip bitmediğini görmek için bana bakan arkadaşlarıma başımı salladım.

Aralarına adım attığımda, Geraldine üzerlerine bir avuç yıldız tozu fırlattı.

Toplanmış grubumuz ve biliyordum ki, Lionel Acrux bir zamanlar evim dediği yere vardığında, közden ve tam ortasında erimiş Anka kuşu şeklinde bir deliği olan altın tonozlu bir kapıdan başka bir şey bulamayacağını biliyordum.

Geraldine'in mesajı, onun yararına ifadede yaptığım küçük değişikliğin yanında onu bekliyordu.

Yaşasın lanet olası Kraliçeler.

T Yıldızlar bir girdap içinde etrafımızda dönüyordu, zihnim onlarla birlikte dönüyordu. bizi tekrar sert, rüzgarlı bir dağ yamacına fırlatmadan önce karada ve uzayda taşıdılar.

Lionel'ın hazinesi dört bir yanımıza yayılmıştı, yükselen güneşin ışığında parıldayan altın yığınları sırtımı ısıtıyordu ve inanamayarak rahatlayarak aileme ve arkadaşlarıma baktım.

Güvendeydik. Canlı.

Bir ses gürültüsü dikkatimi dağın yukarısındaki harabelere doğru çekti, toprak büyüünden yapılmış sonsuz bir çadır denizinin arasından gözetleyen ufalanan soluk kahverengi taş yapılar, onları oluşturan yapraklar ve sarmaşıklar onları çevreleyen çimenli zemine karışıyor.

"Duygularını buradan hissedebiliyorum," dedi Max ve ona bir bakışı bana etrafımızdakilerin duygularından sihrini çoktan kurtardığını söyledi. Dişlerim karıncalanırken düşüncelerimin akışını yakaladı ve nazik bir şekilde bileğini uzattı, ondan içmeme izin verdi ve göğsümdeki ağrıyı dindirdi.

O yarığın yanında beslemek zorunda kaldığım Fae'leri, ne kadar vahşi ve derin sarhoş olduğumu düşünmemeye çalıştım. Doğamın en kötüsüne kapılmıştım ve bir an için bile kenara bu kadar yakın sallanmak istemiyordum.

"Kraliçe Ordusu bu kampı kurmak için yorulmadan çalıştı"

Geraldine içini çekti ve ben Max'i bırakıp geri adım attığımda onlara doğru baktı.

"Ne-" diye başladım ama Tory konuşurken sözümü kesti.

"Savaşı kaybettik," dedi gözleri de harabelerdeyken, rüzgar saçlarını yüzünden çekip arkasına savuruyordu. Konuşurken hiçbirimize bakmadı ve sesinde kalbimin göğsümde teklemesine neden olan kırılğan, acı verici bir ton vardı. Bunu şimdiye kadar bizden saklamıştı, bu yıkıcı haberi vermeden önce burada olmamızı istiyordu ve o kavga patlak verdiğiinde The Burrows'ta olan tanıdığım tüm insanları düşündükçe içimi bir korku kapladı.

"Ne oldu?" Yakınlarda kamp kuran asilerin duygularını algımlarken yüzü solgunlaşan Max'e bakarak yalvardım. Yüzlerce, binlerce çadır vardı ama The Burrows'ta komuta ettiğimiz kuvveti kontrol altına almaya yetecek kadar değildi.

"Çok savaştık ama çok fazla Nymph vardı ve..." Tory sustu. "Çok fazla insan kaybettik."

Geraldine, "Tatlı babam ve Aşk Leydisi, ordumuzun geri çekilmesi için canlarını verdiler," dedi.

"Siktir, Gerry." Max bir kalp atışı içinde kollarını ona doladı, bu kaybın hissettiği acı, benim kendi üzüntüm sözcükleri imkansız kılsa bile, bana çarptı.

"Catalina," diye nefes verdi annem, babam elini tutup sıkıca sıkarken bir eli kalbine gitti.

Antonia kederli bir uluma attı ve Seth ve ailesinin geri kalanı, hatta iki yaşını henüz geçmiş olan en küçüğü bile katıldı, ciğerlerim bu beyanın ağırlığıyla daralırken acıları havayı renklendirdi. İkizler, Athena ve Grayson birbirlerine sarıldılar ve küçük kardeşim Hadley, ifadesine yayılan acıyla onlara baktı.

Ama dikkatimi tekrar Tory'ye çevirdiğimde, bu ağırlık üçe, dörde katlandı, bunun tehdidi beni tamamen eziyordu çünkü o boş bakışlarını bana çevirmişti ve söyleyecek sözleri yokmuş gibi görünse de. onu rahatsız eden neydi, ben *biliyordu*.

Onu hissettim. Dünyadaki boşluğu ve asla doldurulamayacak yankılanan boşluğu hissettim, beni yanına çağırırken kollarını iki yana açtı ve geri çekilme dürtüsüne karşı savaşıırken başımı salladım.

Ona doğru ateş ettim, kollarını o kadar sıkı kavradım ki muhtemelen canını yakacaktım ama bunun doğru olmadığını bana söylemesine ihtiyacım vardı. Şimdi bizi selamlamak için burada olmaması, yarığı kapatmak ve zavallı kızıımızı kurtarmak için onunla gelmemesi için başka bir açıklamaya ihtiyacım vardı.

"O nerede?" diye sordum, sesim o kadar yüksekti ki herkesin dikkati bana çevrildi.

Tory'nin yeşil gözleri duyguyla parladı ve ben onların derinlerine baktım, orada acı ve karanlıktan başka bir şey bulamadım. Kayıp ve keder.

Hayır, diye inkar ettim, başımı şiddetle sallayarak onu serbest bıraktım ve az önce ondan talep ettiğim cevaptan kaçabilirmişim gibi bir adım geri çekildim.

Gerçeği hissettiğinde, onun duygularında sezdiğinde Max'in dudaklarından bir çığlık kaçtı. Öyle güçlü bir ıstırap kükremesiyle dizlerinin üzerine çöktü ki, ondan fırladı ve hepimize çarptı, kederi beni neredeyse ayaklarımdan yere devirecekti.

"Hayır," diye tekrar hırladım, o yeşil gözlerdeki gerçeklerden, arkadaşlarımdan ve ailemden uzaklaşıp dağın yamacına doğru uzanan kampa bakarken içimde bir çatlak oluştu.

Bu doğru değildi. İçinde onsuz düşünebileceğim bir dünya yoktu. Dördümüz kan bağıyla kardeşтик, yakın zamanda gelmeyecek olan hayatımızın sonuna kadar da öyle kalacaktık.

Seth yine arkamda uludu ve o tek, kırılmamış notadaki acı, ruhumu parçalayan pençeler gibiydi.

"HAYIRTepeyi tırmanıp kampa girerken yeteneklerimin hızıyla onlardan uzaklaşıp koşmaya başlamadan önce neredeyse bağıracaktım. Orada, beni beklerken, yüzünde her zaman ölüme ve tehlikeye meydan okurcasına kendini beğenmiş ve kendini beğenmiş sırıtış onları onu ısırmaya cesaretlendiriyordu. Hareket ettirilemezdi, içine girilemezdi, tamamen yok edilemez bir varlıktı ve ben bundan başka bir gerçek duyamazdım.

Çadırların ve isyancı kalabalığının arasından ateş ettim, yoluma çıktıklarında Fae'yi kenara ittim ve adını haykırırken onların öfke çığlıklarını görmezden gelerek saklandığı yerden çıkıp bana bunun iğrenç bir şaka olduğunu söylemesini talep ettim.

"Darius!" Bağırdım, boğazım o tek talebin gücüyle paramparça olurken, kamp alanı o kadar hızlı yanımdan geçti ki, yanından geçtiğim yüzlere odaklanmak benim için bile zordu. Ama hiçbirisi o değildi. Hiçbiri o havayı, o küstahlığı, bu dünyadan koparılması mümkün olmayan o lanet olası ölümsüz varlığı taşımıyordu.

Yüksek kayaların arasına kurulmuş bir açıklığa fırladım.

ötesinde uzanan düzlüklerin sonsuz manzarası ve yukarıda apaçık gökyüzü.

Bu alanın ortasında, birden fazla kişiyi barındıracak şekilde inşa edilmiş, biri diğerinin iki katı genişliğinde iki buz kutusu vardı. Düşmüş savaşçılar için mezarlar o kadar değerliydi ki, birileri onları ölülerin geri kalanıyla birlikte savaş alanında bırakmak yerine buralara kadar getirmişti.

İçerde yatanların yüzlerini göremeyerek, ayaklarının dibinde kayarak durdum. Bu acı gerçeğe yüzleşemiyordum, gerçi bunu zaten iliklerime kadar hissetmiştim.

Rüzgâr, tabutları çevreleyen kayaların arasında uluyarak bu kayıp için haykırıyor gibiydi, zemini süsleyen anma ve şükran nişanları olan çiçekler ve sonsuz alevler denizinin o rüzgarın pençesinde ileri geri hareket etmesine neden oldu.

Ayaklarım benim iznim olmadan hareket etmeye başladı ve en yakınimdaki erimeyen buz tabutuna yaklaşırken tökezledi.

Titreyen elimi kaldırdım ve ona uzandım, zaten uyuşmuş olan parmaklarım donmuş buz bloğunun üzerinde gezinirken, bir yük treni gibi üzerime doğru hızla gelen gerçekliğe, kornanın uğultusuna yaklaştım. Kafatasımın içinden geçerek, olduğum yerde bağlı kalırken koşmam için beni uyardı, bunu yapamadım.

Sonunda bakışlarım o buzun içindeki kardeşimin yüzüne takıldı, yüz hatları hareketsiz ve boş, vücudu kanlı ve savaştan yıpranmış, yanında savaş baltası ve yumruklu eli baltaya o kadar yakın ki neredeyse yapacakmış gibi uzan ve bir kez daha al. Ama yapmazdı. Bir daha asla. Güçlü bedeninin gücü bile kaderin bu sefil cilvesini yarıp geçemedi. Hayatım önümde esniyordu, bu adamdan ve onun benim için anlamı olan her şeyden yoksundu.

Dizlerim büküldü.

Yere sert bir şekilde çarptım, ciğerlerimden bir ıstırap kükremesi çıkmadan önce göğsümden bir hıçkırık yükseldi, içime kadar tıngırdadı ama yine de beni altında ezmekle tehdit eden acının ağırlığını hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Başımı öne eğdim, alnımı bizi ayıran donmuş buz tabakasına yasladım, ruhumun bir parçasına sahip olan adama doğru eğildim. Öyle bitip tükenmez bir keder ki, dört bir yanıma kavrayamamıştım.

Bu adamın güzelliğini ve gücünü hiç tanımamış yabancılardan gelen keder belirtileriyle çevrili, nefret dolu gökyüzünün altına daldım.

şimdi burada ölü yat. Bir daha asla bir bütün haline getiremeyeceğini bildiğim binlerce parçaya ayrıldım.

Parmaklarımı buza batırırken bir başka güçlü hıçkırık beni boğdu, yetenekli gücüm sanki onu içinden çıkarıp uyandırabilir, bize, ait olduğu yere geri gönderebilirim gibi onu kırıp açmakla tehdit ediyordu.

Bu kin dolu kaderi değiştirmeleri için yıldızlara sessiz, umutsuz bir ıstırap içinde yalvardım. Her birine isimleriyle yalvardım, Darius'un doğumuyla en ufak bir bağı olan tüm göksel varlıkları ve takımyıldızları listeleterek ölümü konusundaki fikirlerini değiştirmelerini istedim, ama hiçbirini beni dinlemedi, hatta beni duydu bile.

Çimenlerin üzerinden hızla geçen bir ayak bana yaklaştı, ben düşünemez veya nefes alamadan olduğum yerde kalırken dünya etrafımda yıkılıyordu.

Seth yıkıma katılırken havayı kırık bir uluma doldurdu. Dizlerinin benimkinin yanında yere vurma sesi tüm vücudumda yankılandı ama gözlerimi Darius'un o buzdan tabuttaki cansız yüzünden ayıramadım.

Max de bize katıldı, ondan kaçan umutsuz ses, Siren hediyesinin kanatlarında vücudundan yuvarlanan, ondan kurtulan ve diğer tarafıma çökerken tüm dağın yamacını dolduran kederle yankılandı.

Orada diz çökerken aramızda hiçbir kelime geçmedi, şehit kardeşimize olan sevgimiz her birimizi tamir edilemeyecek şekilde kırarken, acımız kelimelere dökülemeyecek kadar ham ve acımasızdı.

En karanlık saatlerimizde birbirimizi ararken omuzları benimkine bastırdı ve sarsan hıçkırıklarımın pusu ve beni ölümün kucağına çekmekle tehdit eden göğsümdeki sıkışma arasında, gücümüzün birleştiğini hissettim.

Üçümüzün arasında birleşen büyü girdabı, şiddetli bir fırtına gibi kıvrandı, tenimizin bariyerlerine çarptı ve içimizde bulunduğu acıdan kurtulmak için kükreyerek haykırdı.

Avucumun altımdaki donmuş toprakla birleştiği yerde, o çıkışı buldu, sanki çaresizce kurtulmak istiyormuş gibi biçimsiz bir hızla benden dışarı aktı, o yarıktan kaçışımızın ardından içimizde kalan gücün yankıları, hepsi benden hızla uzaklaştı. çılgın bir desen ve altımızda toprağa batıyor.

Hepimizin çok sevdiği adamın mezarının yanındaki açıklıktan bir gümbürtü geçti ve buzdan tabutun ötesinde bir ağaç büyümeye başladı. Gözyaşlarımız toprağa çarpıp onun yaratılışına, kabuğa emilirken o yukarı ve yukarı ateş etti.

Efsanevi bir Ejderha yerden büyüdüğüne kıvrılıp doğal olmayan ama yine de tanıdık bir şekle dönüştü, bir kanat genişçe açıldı ve başımızın üzerinden geçti.

Dallarından altın yapraklar fışkırdı ve üzerimize çarpan güneşin gücü altında çiçekler parıltıya, her dalı yaldızladı.

Birleşik büyümümüzün her damlasını toprağa bıraktık, bedenlerimiz, bir rögardan aşağı akan su gibi bizden kaçan gücün akışından titriyordu.

Ağaç, bir zamanlar gölgesinde ölü yatan adamın içinde ikamet eden devasa canavarın tam boyutuna gelene kadar büyüdü ve büyüdü. Uzatılmış kanat, her iki tabutun üzerinde koruyucu bir şekilde kıvrıldı, canavarın tahta yüzü, bu en değerli hazineyi korurken sert ve boyun eğmez bir ifadeye sahipti.

Ve orada, o tahta yaratığın kanatları altında, buzdan bir tabutun üzerine kıvrılmış, bu da herhangi birimizin yüzleştiği en kötü gerçeği barındırıyordu, kırıldık. Dört Göksel Mirasçı artık yok, tüm hayatımız boyunca yetiştirdiğimiz bir gelecek ayaklarımızın altından alındı ve kardeşliğimiz en akıl almaz şekilde paramparça oldu.

Orada saatlerce diz çöktük. Hiçbirimizin tek bir kelime bulamadığımız veya nöbetimizden kalkmak için gücü toplayamadığımız sayısız saat. Düştüğüm soğuk tabutun baskısıyla tenim uyuşmuştu ve içime o kadar derinden kök salmış bir umutsuzlukla doldum ki artık hiçbir şeyi umursayamaz hale geldim.

Yıldızlar yukarıda dönerken, sert eller bizi tuttu, ebeveynlerimizin mırıldanan sesleri üzerime devrildi ve bizi kederimizden çekip çıkararak ve cildimize şifa büyüsü bastırırken tekrar art arda uzaklaştı.

Annemin kucağına eğildim, kolları beni o kadar sıkı sardı ki onun da bu ıstırapı hissettiğini biliyordum. Beni yatak odasından başka bir şeye benzeyen bir odanın içine yerleştirilmiş bir yatağa oturttuğunda, bir ateşin sıcaklığı donmuş tenimi eritirken, yürüdüğümünden veya içeri taşındığından bile emin değildim. eski tapınma işaretleriyle boyanmış taş duvarlar.

umursamadım Battaniyeleri üzerime çekmesine ve parmaklarını saçlarımda gezdirmesine izin verdim, tenimin altına çöken uyuşukluk ona teşekkür etmemi engelledi.

Uzaktan, Geraldine'in Max'i başka bir odaya götürürken ona tatlı sözler mırıldandığını duydum ve uykunun puslu baskısı üzerime çöktü.

Tiberius'un Siren armağanlarının gücü zihnimi ele geçiriyor.

Acım içimi kemirirken ve asla geri dönmeyeceğini bildiğim parçaları yutarken, onunla savaşmaya çalışmadım, uyanık kalmaya tutunmaya çalışmadım.

Yanımdaki yatağa bir vücut çarptı, Seth'in dünyevi kokusu ona doğru yuvarlanırken en ufak bir rahatlık sağladı, elim onunkini buldu, parmaklarımız birbirine dolandı ve yumuşak yastıkların üzerinde yüzlerimiz birbirine döndü.

Tiberius beni uykuya daldırırken alnımı alnına bastırdım ve dünya altımda dağılıp beni sonsuz karanlık bir gökyüzüne sürüklemiş olsa da, kendimi Seth'in eline, küçücük bir ışık noktasına bağlı buldum. bir sefalet denizinin ortasında.

Ne kadar uyuduğumuzu bilmek imkansızdı, bize verilen odanın penceresiz taş duvarları vardı ve odanın ötesinden gelen ses eksikliği, birinin bizim olduğunu iddia etmemize izin vermek için çevremize bir susturucu balonu attığını açıkça gösteriyordu. ihtiyaç duyduğumuz kadar dinlenin.

Yine de gözlerimi açmadım. Alnım hâlâ Seth'inkine yapışık, parmakları hâlâ benimkini sıkıca kavriyorken orada yatarken neredeyse hiç hareket etmedim.

"Biz... hareket etmeliyiz, kalkmalıyız... bir şeyler," diye nefes verdi Seth, gerçeğe tepki vermeme rağmen uyanık olduğumu biliyor gibiydi.

"Neden?" Sesim boğuktu, sözcüklerin yükünü taşımak istemeyen ıstırapla kalınlaşmış bir gırtlaktan hırıltılı çıkıyordu.

Seth içini çekti ve gözlerimi açtığımda, onun beni paramparça eden aynı acıyla, derinliklerinde parıldayarak beni izlediğini gördüm. Uzun saçları yüzünden uzağa itildi, başının kesilmiş tarafındaki örgüler onları yerinde tutan büyüden kurtuldu.

"Darius," diye başladı, kendini devam etmeye zorlamadan önce, kalbime bir hançer saplayan isimle yüzünü buruşturdu. "Darius savaşmaya devam etmemizi isterdi. İsyancıların yeniden bir araya gelmesine yardım etmek için ve-"

Ayağa fırladım ve onu yatakta bırakarak bulanık bir hareketle odayı geçerken bir elimi keçeleşmiş buklelerimin arasından geçirip başımı salladım.

"Hayır," diye homurdandım, ona sırtımı dönerek ve bu sözleri reddederek. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi, onun ölümü hiçbir şeyi değiştirmemiş gibi ayağa kalkıp devam edemezdim.

Cal. Seth'in sesindeki çatlak ona bakmamı sağladı.

O da ayağa kalktı, beni içeri alırken yumruklarını iki yanında sıkıyordu, aramızdaki feci kayıp hiçbir söze gerek duymuyordu, gerçi yine de açıkça seslendirmeye karar vermişti.

"Ne?" Isırdım, öfkem mantıksız ve durdurulamazdı.

Bunların hiçbirini hak etmediğini biliyordum ama sanki içimdeki bir tasmayı kaybetmiş gibiydim, duygularımın ıstırabın ötesinde bir çıkışa ihtiyacı vardı ve öfke ilerlemenin en basit yoluydu.

"Biliyorum," dedi, sözlerine bir sızlanmanın yankısıyla. "Bunu biliyorsun. Bunun beni ne kadar derinden yaraladığını biliyorsun ve keşke kaderin başka bir yolu olsaydı ama..."

"Ama ne?" talep ettim.

Dişlerim kana olan ihtiyacımdan dolayı ağrıyordu ve dişlerinin fırlayıp boğazını parçalamalarını engellemek için mücadele etmem gerekti. Zaten anlamsız olacağını biliyordum, tıpkı benimki gibi onun büyüğü de gitmişti ama bu, o bir adım daha yaklaşma cesaretini gösterdiğinde içimde kabaran açlığı durdurmadı.

Seth'in çenesi kasıldı ve aynı öfkenin gözlerinde yansıdığını görebiliyordum ama o konuşurken bunun yıldızları, Lionel'ı ya da benimki gibi bu kaderin adaletsizliğini hedef almadığını fark ettim.

"O anlamayı o yaptı," diye homurdandı Seth, duruşunun sıkılığına ihanet yazılmıştı, gözümü tutup o lekeli sözleri söylerken. "Yıldızlarla pazarlık yaptı ve bu süreçte kendi hayatından vazgeçti. Bunu seçti. Bize ne yapacağını bildiği halde bunu bize yapmayı seçti. O vazgeçti."

Ona o kadar hızlı çarptım ki yumruğum yüzüne çarpmadan ve tökezleyerek geri göndermeden önce darbeyi engellemek için bir saniyesi bile olmadı.

Seth'in dudağı darbeden dolayı ayrıldı, ağzına kırmızı kan bulaştı ve gözlerim o kırmızı boncuğa kilitlenirken içimdeki canavarın açlıktan hırlamasına neden oldu.

Kanının dikkatimi dağıtmasından yararlandı ve üzerime atıldı, beni duvara fırlatırken omzu mideme çarptı ve antik harabeden dökülen duvar parçalarını üzerimize yağdırdı.

"Geri al," diye hırladım, ağırlığımı ona verip onu ayaklarından fırlatıp üstüne düşerken çenesine bir yumruk daha indirdim.

"Hayır," diye öfkeyle tükürdü Seth. "Yapmayacağım. Yıldızlarla o anlamayı yaptı ve onunla kendisine bir yıl kazandırdı. Bize fırsat bile vermedi

kaderini değiştir. O zamanı boşa harcadı, onu seven insanlara onunla savaşma seğeneği vermeden, saatin hayatında akıp gitmesine izin verdi. Sırlarını bizden hep sakladığı gibi bunu da sır olarak sakladı." Seth'in yumruğu kaburgalarımaya indi.

Beni sırt üstü yatırdı ve ata bindiğim gibi, uzun saçları bana doğru dökölerek bir Kurt hırlaması yaptı.

"Bunun için ondan nefret ediyorum," diye mırıldandı ve kendimi kaybettim.

Vahşi bir hırıltı dudaklarımı araladı ve ona yetenekli gücümü verdim, üzerimden yuvarlanıp arkamdaki duvara çarpmasına neden oldum.

Bir saniyeden daha kısa sürede ayağa kalktım, ona bağırırken damarlarımda çılgınca nabız gibi atan bir öfke vardı. "Darius bu savaş için her şeyini verdi! Onu tanıdığımız her an için hayatını cehenneme çeviren adamı yok etme umudu ve aşkı için her şeyini verdi. Ve öylece durduk ve hiçbir şey yapmadık. Lionel'ın o lanet malikanede ona ne yaptığını biliyorduk. Bize doğrudan söyleyemese bile yıllarca biliyorduk ve biz de söyledik.*Hiçbir şey*"

Duyduğum suçluluk duygusu beni tüketmekle tehdit ederken boğuk bir ses ağızımdan kaçtı, ama Seth'in öfkesi benimkiyle eşleşti ve onunki, ikimizin de kaybettiği kardeşimizi hedef alıyordu.

"Yardımaımı hiç istemedi. Asla bir kez bile istemeye çalışmadım. Her zaman kahrolası şehit, yıldızlarla yaptığı herhangi bir anlaşmadan bağımsız olarak tüm hayatı boyunca bizim için ölmeyi beklemiş gibi her zaman o canavarla dünya arasında duruyor.

"Bu adil değil," diye tısladım.

"Bizi burada onsuz bırakması hiç adil değil!" diye bağırdı Seth, duvara toslayarak ve daha fazla çakılın yere düşmesine neden olarak. "Bu kaderle savaşmalıydı," diye homurdandı. "Bize söylemeliydi, ona yardım etmemize izin vermeliydi. Ama bunun yerine onu benimsedi. Tory'nin onu sevmesine izin verdi, asla sahip çıkamayacağımızı bildiği bir geleceğe inanmamıza izin verdi ve sonuçlarına lanet ederken gönüllü bir fedakarlık gibi ölümüne doğru yürüdü. şimdi gitti. Orada bekleyen huzura Peçe'den geçtik ve biz neredeyiz? Sonunun bıraktığı harabelerde kırılmış, asla iyileşmeyecek bir yaradan yas ve kanlar içinde bırakılmış."

"O savaş alanında ölmeyi beklemiyordu," dedim, sesim çatlamıştı. "Henüz bizden ayrılmayı beklemiyordu. Daha çok zamanı olduğunu düşündü. Düşündü-"

"Ne fark eder ki?" diye sordu Seth, kurdu derisinin altında volta atarken gözleri gümüş rengine parlıyordu. "Noel'e haftalar kaldı. bunu biliyordu

son geliyordu ve yıldızların hiçbir garanti vermediğini biliyordu. Ona bir yıl verdiler ama o süre için ona ölümsüzlük vermediler. Bunu biliyordu ama yine de isteyerek ölüme doğru yürüyordu, tıpkı zamanı hiç bitmese bile yapacağı gibi. Bu fedakarlık onun için kabul edilebilir olduğu için, bizim bu yıkımımız onun ödemeye razı olduğu bir bedeldi çünkü bizim acımızın bir önemi yoktu-"

Ona o kadar hızlı çarptım ki, hareketi ben bile zar zor fark etmişim, o bana karşı savunmak için elini bile kaldıramadan dişlerim gırtlığına saplandı.

Kanının tadı dilime yayıldı ve ondan içerken hırlamam derinleşti, elim boğazını doladı ve onu sırtındaki duvara yapıştırdı, havasını keserken parmaklarımı sımsıkı sıktı.

Damarlarında sihir olmamasına rağmen Seth elini saçıma bastırdı ve ben ondan içerken acımasızca homurdandım. Yine de önemli değildi, içimdeki canavar acıkmıştı ve bende uyandırdığı şiddet ondan bu zevki talep ediyordu.

Seth'in kasları kasıldı, saçımdaki tutuşu sıkılaştı ve öfkeli bir hırlamayla beni geri çekti, dişlerimi etinden kopardı ve bu sırada derisini tamamen yırttı.

Boynundan aşağı serbestçe akan kan, gömleğini lekeledi ve hala boğazını tuttuğum parmaklarıma sıçradı.

"Siktir git, Cal," diye sıkı tutuşum yüzünden boğuldu.

Ona dişlerimi gösterdim, acısını, öfkesini, ağzı açık bekleyen ve her geçen saniye bana aç olan Darius'un kaybının uçurumuyla yüzleşmekten başka her şeyi istiyordum.

"Siktir git Seth," diye hırladım hemen.

Bu sözleri izleyen sessizlikte bir an asılı kaldı, bir an o kadar kasvetli ve yürek burkan bir şeyle lekelendi ki, ikimiz de hareket etmeye cesaret edemedik. Birbirimize öylece baktık, kanının sıcaklığı donmuş parmaklarımı ısıttı ve nabzım, şah damarını sıkıca kavrayışım altında hissedebildiğim güçlü atışla ritmine düştü.

Ben daha başka bir şey düşünmeden ağzım onun ağzındaydı, onu duvara geri iterken dilim dudaklarının bariyerini aşıyordu, onun tadı hakkında hayaller kurduğum bitmek bilmeyen geceler, onun içime hücum edip düşünmeden ve sebepsiz hareket ederim.

Bunun nasıl bittiğini biliyordum. Bunun onun için benim için aynı şeyi ifade etmediğini biliyordum ama şu anda umurumda değildi. Bu acıların denizinde o kadar kayboldum ki

Sadece başka bir şey hissetmeye ihtiyacım vardı. Bunun gerçek olmadığını, benim kalbimin onun için attığı gibi onun kalbinin benim için acımadığını bilsem bile. Bu odada bana attığı sözler bende onu mahvetmek istememe neden olsa da onlara karşı duyduğum öfke bir nebze olsun azalmamıştı.

umursamadım

Onu daha sert öptüğümde Seth inledi, yumruğunu bana sahip olmak istercesine saçlarımın arasında sıkarken, boğazını sıkmam ona burada gerçekten kimin yetkili olduğunu hatırlattı.

Boştaki eli gömleğimin harap olmuş kumaşına daldı ve dilim onunkinin üzerinde gezinirken onu yırttı, kumaş ona yaptığı saldırının gücü altında ayrıldı. Onu sol kolumdan itmesine izin verdim ve boğazını tutmayı bırakmayı reddettiğim sağ kolumda asılı bıraktı.

Bana ait. Burada, şu anda o benimdi ve bunun sonrası için ne anlama geldiği umrumda değildi. Bunun benim için olanla onun için aynı olmaması umurumda değildi çünkü o buna boyun eğiyor, bana arzuladığım şeyi veriyor ve ben kendimi içine gömmeye çalışırken bu güzel yalana düşmeme izin veriyordu.

Öpüşmemizi kestim ve Seth'in sert sakalı dudaklarımı sıyrırken ben boynuna doğru ilerledim, tenini yaladım ve onun tadının tadını çıkarırken, aletim pantolonumun içinde sertleşti ve içimde bir özlem hırıltısı oluştu. göğüs.

Seth beni itmeye çalıştı, hırlayarak kendi hakimiyetini ortaya koymaya çalışarak saçımı o kadar sert çekti ki ağzım derisinden ayrıldı ve ben onun koyu kahverengi gözlerinde meydana gelen girdapla tanışmak zorunda kaldım.

"Başka bir şey hissedebilmek için düzüşmek mi istiyorsun?" Bana soğuk bir şekilde sordu, soru aynı anda çok basit ve çok ağır görünüyordu.

Dudaklarımı yaladım, tutuşunda nefes nefese kalırken dudaklarımda kanının tadına baktım, aletim ihtiyaçla zonkluyordu ve kanım o kadar hızlı pompalanıyordu ki, kafatasımın içinde nabzımın uğultusunu duymak zordu.

En son böyle bir durumda olduğumuzdan beri ondan saklamak için çok mücadele ettiğim savunmasızlığımı, ona olan bu ihtiyacımı görebildiğinden emindim ve bana anlatmıştı. onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bunun benim için hiçbir şey olmadığını kabul etsem ne yapardı? Beni uzaklaştırır mıydı? Bana onun böyle çalışmadığını hatırlatır mısın? Onun karyola direğine eklenecek başka bir çentik olduğumu mu?

"Yaptığın bu değil mi?" Karanlık bir şekilde cevap verdim. "Onlarla uğraşmak zorunda kalmamak için duygularını siktir et?"

Seth'in bakışları bu sözler üzerine kapandı ve vücudunda bir hırıltı dolaştı, parmaklarım sahiplenici bir şekilde boğazını hâlâ tuttuğum yerde bu hisle vızıldadı.

"Evet," diye tükürdü acı bir şekilde. "İşte bu yaptığım şey. Bana aşık olmak gibi aptalca kararlar vermeden önce bu konuda net olduğumuzdan emin olmak istiyorum.

Bu sözler üzerine bir şey göğsüme saplandı, keskin pençeler Darius'u kaybetmemin ardından geriye kalan her parçamı parçaladı ama bu duyguyu bir kenara ittim. Daha fazla acıya ihtiyacım yoktu. Başka bir şeye ihtiyacım vardı.

Boşta kalan elimle kemerini çözüp fermuarını açarken onu boş bir kahkaha atmaya zorladım ve nefesi tekrar kesilene kadar onu daha sıkı tuttum ve onu duvara doğru ittim.

"Konuşmayı bıraksak da iyi bir köpek yavrusu gibi benim için gelsen nasıl olur," diye homurdandım, boxerını aşağı indirip gergin uzun aletini elime alırken gözlerim onunkilerdeydi.

Ben onu okşamaya başladığımda Seth bana hırladı, ben dokunuşumla gözbebeklerinin büyümesini izlerken başparmağım şaftının başının etrafına prekum sürdü.

Onu birkaç saniye daha öyle tuttum, gözlerinde zevk ve acı karışımının birbirine karışmasını izledim ve bana bir cevap verene kadar nefes almasına izin vermeyi reddettim.

Seth bana meydan okurcasına baktı ve şüphe içeri sızınca elimi çekmeye başladım, ama ben aletini tutan elimi bırakamadan, sırtını duvara yasladı ve başını salladı, ifadesindeki öfke eriyerek okunamaz bir şeye dönüştü. kendisi bana kalmış

Nefes almasına izin verdim ve o havayı içine çekti, ben elimle onun aletiyle dalga geçerken beni açlıkla izledi, gözlerindeki şehvet beni tutuştururken bir inilti kaçtı.

"O zaman beni kullan, Cal," diye soludu Seth teslimiyetle nefes nefese, içindeki istek beni soyarak açıp onun için mahvolmama neden oldu. "Beni al ve kullan ve kısa bir süreliğine bu dünyadaki tüm bokları unuttur. İhtiyacın olan buysa senin için iyi bir köpek yavrusu olacağım. Ben seninken bana kaba davranacağına söz ver yeter. Kalbim şu anda ihaleyi kaldıramıyor."

Bunu, hissetmeden sevişmeyi ve geri kalan her şeyi unutmayı onayladığımda birbirimize baktık. Bunu yapabilirim. Deneyebilirim.

Sözlerini ciddiye alarak ve yeteneklerimin gücünü onu duvara yaslamak için kullanırken hükmetme ihtiyacımın içimden geçmesine izin vererek tekrar ona çarptım ve ondan, benden daha çok istediğim bir öpücük aldım.

ona söylemeye cüret et.

Seth ağzımın içine doğru homurdandı, kontrolü ele almamı istemesine rağmen Alfa içgüdüleri onun kolayca boyun eğmesine izin vermiyordu ama ben onunla o savaşta karşılaşmaya fazlasıyla istekliydim.

Dişlerim alt dudağına battı ve ben dudağını emerken inledi, daha önce ona indirdiğim yumruğun kanını tattıktan sonra dişlerimi içeri geçirip acıyla tıslamasına neden oldu.

Daha sert emerken aletini elime pompaladım, onu duvara doğru ittim ve gömleğini kavramak için elimi boğazından uzaklaştırdım.

Elimi her çıkıntı ve çizginin üzerinde gezdirmeden önce, tıpkı onun bana yaptığı gibi vücudundaki kumaşı yırttım ve kaslı göğsünün sert yüzeylerini ortaya çıkardım. Bunların her bir parçasını ezberlemek istedim, hepsini bir yere kilitlemek istedim ki bir dahaki sefere kendi elimi becerirken onu düşündüğümde, fantezimden emin olabileyim.

Ben yumruğumda aletini çalıştırmaya devam ederken Seth kalçalarını ileri doğru sürdü ve ben onu daha sert ve daha hızlı pompalarken onu bir kez daha derinden öptüm ve kontrolü sürdürürken onu uyarmak için hırladım.

Vücudu, kendimi ona bastırduğım yerde titredi, eli benim aletimi de kurtarmak için çalışırken kemerime gitti, ama dokunuşundan duyduğum kemik derinliğindeki ağrıya rağmen, elini kenara vurdum.

Kulağına, "Seni benim için gelmeye zorladığımda, o pis ağzını tekrar becermek istiyorum, Seth Capella," diye hırladım, elim, hayalarını okşamadan önce, sonra daha da geri iterek, parmağını kıkırda gezdirerek yanaklarını sıktı.

O dokunuşta inlediğinde içimde bir istek oluştu, aletimi onun içine gömme düşüncesi o kadar cezbediciydi ki, bunu sadece düşünsem anlayabilirdim.

Elimi geri çektim ve ben parmaklarımı yavaşça shaftının ucuna kadar geri çekerken Seth sızlandı. Hâlâ kanayan boynundaki kanı yalamak için eğildim, elimi kullanmak yerine işini bitirmek için onu ağzıma almayı düşünürken dilim derisinde yavaş daireler çizerek yuvarlandı.

İstedim. Bunu gecenin köründe defalarca düşünmüştüm, tadının nasıl olacağını, onun kadar güçlü bir Fae'yi dizlerimden mahvetmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Ama zihnimde cereyan eden fantazi denemem için bana yalvarırken bile tereddüt beni yakaladı.

Yumruğumu yukarı ve aşağı hareket ettirirken Seth'in kalçaları elime pompalandı, kenara doğru hareket ettiğini hissettiğimde parmakları kolumu kavradı. o öyleydi

çok yakın, hepsi benim yüzümden ve bunu bilmek elimi daha hızlı hareket ettirmeme, onu daha sert öpmeme, onu duvara sıkıştırmama ve buna boyun eğdirmeme neden oldu.

Nefes nefese ağzıma girerken kenara yapıştığını hissedebiliyordum ve tam kararlılığı kırılmaya başladığında öpüşmemizi bozdum ve gözlerinin içine baktım.

"Benim için gel," diye homurdandım, sesim sert ve ağır bir şekilde yumruğuma girerken reddedemeyeceği alçak bir emirdi.

Seth yüksek sesle inledi ve onu tekrar öptüğümde o sesi yuttum, spermi parmaklarımın arasından ve yanımda yere döküldüğü için elim doruk noktasında ona rehberlik ediyordu.

Öpüşmemizi aniden kestim ve parmaklarımı emip oradaki tadına inlerken Seth'in dudakları şehvetle aralandı. Tuzlu, dünyevi ve tamamen oydu ve tüm dünyada en sevdiğim tat için onun kanına rakip bir rakip bulduğumdan oldukça emindim.

"Siktir...siktir..." Seth nefes nefese kaldı ve ben de gömleğimin yırtık pırtık kalıntılarını kolumdan silerken başımı salladım ve ardından ani bir hızla hareket edip saçını kavradım.

Kanım çok hızlı pompalanıyordu, içimdeki ona olan ihtiyaç o kadar güçlüydü ki sarhoş olmuştum. Onu herhangi bir kızı istediğimden daha çok istiyordum ve bu şekilde birlikteyken hissettiklerim o kadar yabancı ve canlandırıcıydı ki, buna olan ihtiyacımın giderilebileceğine ikna olmamıştım.

"Dizlerinin üstüne çök," diye talep ettim, saçını tıslamasına yetecek kadar sertçe çekiştirdim ama gürültüyü takip eden bir inilti, bundan hoşlandığını fazlasıyla belli etti. "Senin o ağzını hayal ediyordum ve onu yeniden hissetmeye ihtiyacım var."

Seth bu sözler üzerine keskin bir nefes aldı ama talebime boyun eğmek yerine, saçını tutuşumdan çekti ve onun yerine ağzımı aldı.

Beni öptüğünde kalbim yerinden fırladı, içindeki tutku yükselip yükselirken elleri yüzümü avuçlarının arasına almak için hareket etti, dili benimkini doladı ve beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkı sıkı tuttu.

Tam o öpücükte tüm duygumu yitiriyormuşum gibi hissetmeye başladığımda, Seth geri çekildi, erimiş gözleri benimkilerde ve tenimi başka hiçbir şeye benzemeyen bir arzuyla tutuşturan bir cesaretle.

Senin için dizlerimin üstüne çökmemi istiyorsan, Caleb, dedi alçak sesle. "O zaman beni oraya koysan iyi olur. Sikini bir gibi almamı sağlasan iyi olur

iyi yavru Bana senin her lanet damlanı tattırsan iyi edersin ve beni istediğin gibi kullan.

Bu sözlerle tutunduğum tüm kısıtlamalar koptu ve hiçbir direniş göstermeden bu talebe boyun eğdim.

Omuzlarından tutup önümde dizlerinin üzerine çökertirken Seth'e homurdandım.

Seth hemen karşılık verdi, kahverengi saçlarının uzunluğunu yavaşça yumruğuma doladığımda ve aletimi pantolonumdan çıkarırken bana meydan okurcasına dik dik baktı.

Aşağıda ona bakarken dudaklarımı yaladım, ağzına bakıp saçını başını geriye atacak kadar çekerken elimi aşağı yukarı hareket ettirdim.

Onun önünde otuzbir çekmemi izlerken gözlerinde meydan okuma alevlendi, aletimin ucu dudaklarından çıplak bir santim uzaktayken alçak bir inilti çıkardım ve onu yakınlaştırmaya çalışmadım, sadece kendimi okşayıp alay ettim.

Alt dudağını dişlerinin arasına alarak beni izlerken Seth titrek bir nefes aldı ve o kadar ateşli görünüyordu ki kendimi böyle bitirmekten, kendimi onun üzerine dökmekten ve hatta onu benimmiş gibi işaretlemekten mutlu olacağımı biliyordum. beni o günahkar ağzına almasaydı.

"Beni ne kadar istediğini söyle," diye emrettim, aletimi o ağza bu kadar yaklaştırmak kalbim çılgın bir melodiyle güm güm atıyordu.

Seth bir an tereddüt etti, bakışları benim bakışlarımla buluşmak için aletimden hareket etti ve biz birbirimize böyle bakarken kalbim yerinden fırladı.

"Çok fazla," diye nefes verdi. "Seni çok fena istiyorum ve elimde değil. durduramıyorum Seninle ne istersen yaparım. Bensenin Kahrolası Kurt, Cal ve seni benim yapma düşüncesi dayanılamayacak kadar ağır."

"O kadar çok mu istiyorsun?" Nefes nefese kaldım, sözleri taşan zihnimi zorluyor ve beni her an tüketmeye hazır olan şehvete karşı küle dönüyordu.

"Evet." Dudaklarını yalayarak başını salladı. "Öyleyse onu bana ver."

Sonunda teslim olurken yüksek sesle inledim, kalçalarımı öne doğru ittim ve aletimi dudaklarının arasına soktum, beni üsse götürmesini sağladım.

Gözlerimiz tüm zaman boyunca kilitli kaldı ve o mükemmel manzaraya baktığımda zaten bittiğimi biliyordum. Bunu en son yapıp tadına varınca kendimi tutmaktan vazgeçtim. Beni sakat bırakan acıdan kurtulmamı teklif etmişti ve artık kendimi tutamayacak durumdaydım.

Parmaklarım saçlarında düğümlendi ve ağzını sert ve hızlı bir şekilde becermeye başladım, dudaklarının ve dilinin mükemmelliği, onu sıkıca kavrayıp ondan ihtiyacım olanı alırken karşı koyamayacak kadar bana tapıyordu. Bunda o kadar iyiydi, o kadar yetenekliydi ki, sanki beni memnun etmek için yaratılmıştı.

Daha hızlı ve daha hızlı, ağzına yumruk attım, tamamen erkeksi bir ses, kontrolümü tamamen kaybedip yeteneklerimin hızına teslim olurken ağzımdan kaçtı. Bana yalvardığını yaptım ve ondan aldığım kadar nazik değildim, boğazından aşağı inene ve adı dudaklarımdan bir dua ve bir lanet gibi dökülene kadar ağzını düzdüm.

Seth sanki serbest kalmam bana olduğu kadar ona da iyi gelmiş gibi inledi ve gözlerinde açlıkla her damlamı yuttu, bu da benimle daha yeni başlamış gibi hissetmeme neden oldu.

Ben pantolonumu tekrar yukarı çekerken o ayağa kalkarken ağır bir şekilde nefes nefese bir adım geri çekildim.

İçime çöken kederin acısını şimdiden hissedebiliyordum. O çalıntı an çok çabuk silinip gitti ve Darius hakkında söylediği şeyler bende bir kez daha öfke kıvılcımları uyandırdı.

"Öyleyse bu kadar mı?" diye sordu Seth, sanki bir şey söylememi istiyormuş gibi bana dik dik bakarken pantolonunu düzeltti. "İhtiyacın olanı aldın mı?"

"Öyle mi?" Karşılık olarak sordum, onun tadı hala dilimdeydi ve ne yaptığımızı düşünürken aletim yeniden katılaşmıştı. Daha fazlasını istiyordum ama dar duruşu, kot pantolonunun darlığından ne kadar sert olduğunu görebilsem de artık yapmadığını söylüyordu.

"Ah evet," diye yanıtladı sertçe. "Beni bilirsin, sikişmek benim için nefes almak gibidir. Aletini emmek ile kendime bir içki bulmak arasında gidip geliyordum ve o kadar da susamış değildim, bu yüzden..."

"Bu yüzden?" Kelimeler dilimin gerisinde yanıyordu ama onları nasıl oluşturacağımı bilmiyordum ve onun da bilmediğinden oldukça emindim. *İstek* Ben onları oluşturmak için. Kardeşimizi daha yeni kaybetmiştik ve her ne haltsa sorunlarımızın en küçüğüydü ama yine de...

Seth çenesini sıktı ve bana hayatımda gördüğüm en agresif barış işaretini yaptı.

"Doğru," dedim, kurşuna benzer bir şey göğsümün boşluklarından aşağı düşerken. "Sanırım seni sonra yakalarım o zaman."

Lanet olası barış işaretini geri verdim, kendimi aptal gibi hissettim, her türlü kullanılmıştan bahsetmiyorum bile. Ama bana teklif ettiği buydu, değil mi? O yapardı

biraz olsun unutmak için birbirimizi kullanalım dedik ve öyle de yaptık. O yüzden barış.

Daha önceki tartışmamızı yeniden başlatacak bir şey söyleyemeden döndüm ve odadan ateş ettim, çünkü Darius'un onun yüzünden birbirimize düşman olmamızı istemeyeceğini biliyordum. Ama o odadan attığım her adım daha ağır geldi, her santim bir daha asla geçemeyeceğim bir mil gibi ve Konsey Üyeleri Tory, Xavier ve Geraldine ile dolu geniş bir odaya koştuğumda, ne olduğunu merak etmek zorunda kaldım. Bu kahrolası dünyadaki herkesten çok değer verdiğim tek kişiyle bu kadar boş bir şeyi kabul ettiğimde ne bok düşünüyordum.

Büyük, yuvarlak masanın etrafında oturan herkesin şimdi bana beklentiyle baktığını fark etmem birkaç saniyemi aldı ve odadaki gerilimi, ince ayrımı algımlarken boğazımı temizledim.

Annem, Antonia ve Tiberius'un arasında masanın solunda oturuyordu, birbirleriyle olan uyumları ve rahatlıkları, duruşlarına dair her şeyden, değiş tokuş ettikleri küçük bakışlara kadar netti. Masanın sağında, Tory diğerlerinden daha büyük, arkasında yukarı doğru kıvrılan sarmaşıklar, başının hemen üzerinde şüpheli bir taç gibi görünen bir tasarım oluşturan bir sandalyeye oturdu. O küçük toprak büyüünden kimin sorumlu olduğunu anlamak için Geraldine'e bakmama gerek yoktu, ama ona tek bir bakışım, onun Tory'nin sağ elinde bir elektrik direği gibi dimdik, meydan okurcasına çenesi dik ve gözleri ateşle parlayarak oturduğunu gösterdi. tutku.

Xavier de masanın sağ tarafına oturdu, ama ortaya en yakın sandalye onunkiydi, sanki odadaki çeşitli güçler arasında bir köprü kurmaya çalışıyormuş gibi. Bakışları benimkine kaydı ve ben de onun kaybını, paylaştığımız kederi kabul ederek başımı eğdim. Xavier cevap olarak başını salladı ve gözleri kan çanağına dönmüş olmasına ve birkaç günlük kirli sakal çenesini kaplamasına rağmen, bu her ne ise o acının karanlığına inmeden katılmaya kararlı görünüyordu.

"Caleb," Annem beni sıcak bir şekilde karşıladı, gözleri sevgi ve ilgiyle parlıyordu, ama şimdi bu duyguları dile getirmeyeceğini biliyordum. Bu oyunları, bu tür şeylerin ne zaman uygun olduğunu ve ne zaman siyasetin önce gelmesi gerektiğini bilecek kadar uzun süredir oynuyordu. Tek bir kelimeden veya ifadeden hangi modda olduğunu her zaman anlayabilmişim ve bu toplantı şimdilik her şeyin emsali olacak gibi görünüyordu.

"Bu özel bir görüşme mi?" Gitmeye hiç niyetim olmasa da sordum.

"Kal," diye yanıtladı Tory, annemin yerine konuşarak ve

Sesindeki emir karşısında tüyleri ürperen Meclis Üyelerinin dikkati. Ama onu orada gerçek bir emir olmadığını, sadece bir teklif olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum.

Masanın etrafında döndüm ve kendime bir sandalye aldım, ancak kığım koltuğa çarptığında bölmenin tam merkezini seçtiğimi fark ettim ve kendimi iki grup arasında bir köprü konumunda buldum. Hiçbirinin kaçırmadığı bir gerçek. Annem kaşını çıplak göğsüme doğru kaldırdı ama soyunma durumum hakkında hiçbir şey söylemedi, çünkü muhtemelen artık odada fazladan bir müttefik bekliyordu.

"Buradan itibaren en iyi hareket tarzını tartışıyorduk," diye yanıtladı Tiberius dile getirmediğim sorumu. "Hareketlerimiz için planlar ve karşılık vermenin en iyi olduğu yer-"

Geraldine, "Ve burada bir gandergeese sürüsünden herhangi bir komuta gerek olmadığına defalarca işaret edildi," diye sözünü kesti. "İsyan, Yüce Egemen Cemiyet'in üyeleri, gerçek kraliçelerin takipçileri ve tacın hizmetkarları olmuştur ve her zaman olacaktır-"

Antonia, "Artık bir gaspçının alnında duran bir taç," diye homurdandı. "Bir biblonun nerede durduğu önemli değil, ister o en tiksindirici ahmakların pul pul dökülen ahbablarında olsun, ister Griffin kakasıyla kaplı bir çöplükte olsun. Tacın kendisi, bir çocuk partisindeki bir paket gibi ortalıkta dolaşamayacak bir ideal ve unvandır. Böyle bir başlığın gerçek sahipleri hakkında hiç şüphe yok ve hepiniz o güzel ve güzel hanımlardan birinin önünde diz çökerek oturmalısınız - kümesteki fareler gibi tüyleri sallamamalısınız!

Tiberius kolayca, "Solaria, Roxanya veya Gwendalina Vega'nın liderliğini tanımıyor," diye yanıtladı. "Biz de öyle. Üçümüz, halkımıza hizmet etmek, onları korumak ve onlara liderlik etmek için onurumuz ve kan yeminimiz var, bu yüzden yapmayı planladığımız şey bu."

Geraldine, Vegas'a bağlılıklarına bakılmaksızın isyancılar arasında yönetimi sürdürmekte inatla ısrar ederken, Konsey Üyelerine her türden tuhaf ve çılgın isimleri fırlatarak bunu ileri geri sürdürdüler. Tartıştıkları süre boyunca Tory hiçbir şey söylemedi, hatta Xavier bile orada burada bir şeyler söyledi ve annem ve diğerlerinin ona baktığı açık olmasına rağmen, bu konuda yengesinin yanında olduğunu ima etti. Lionel onlara ihanet ettiğine ve Darius'un artık bunu kendi başına alamadığına göre güç halkalarında dördüncü sırayı alıyorlar.

Dostum, sevgilim, düşmanım olan ve bir çok şey olan kıza baktım.

arasında, ama şimdi o koyu yeşil gözlerde yaşayan kişinin çoğunu tanımakta zorlandım. Parmakları masif masanın üzerinde bir desen çizdi ve oradaki tahtaya ne yaktığına bakmak için başımı kaldırdım. Bir dağın zirvesinde oturan bir yıldızlar denizi, kaşlarımı çatmama neden olan işaretlerle çevrili karanlık bir çemberle çevrili sahne. Rünler. Hepsini kendi konumumdan görmek zordu, ama birkaçını tanıdım, anlamlarını okudum ve omurgamdan aşağı bir ürperti geçerken titredim.

Rünler, bir dizi faktöre bağlı olarak kehanette değişebilen sembolik anlamlara sahipti, ancak tahtaya kazındığı kombinasyondan, bunların arkasındaki niyeti tahmin ettim ve durdum.

Kurban için Gebo, direniş için Naudhiz, kader için Perthro, güç için Uruz ve yeniden doğuş için Eihwaz.

Tahminler mi yoksa vaatler mi kastedildi?

Tory'nin gözleri benimkilerle buluştu ve orada bir şey parıltadı, karanlığa meydan okuma, omurgamda sürünen bir önsezi duygusu yarattı.

"Gwendalina nerede?" Antonia havladı ve Tory ile benim aramda gevşek bir şekilde oluşan bağ koptu ve gözleri doğrudan Seth'in annesine kaydı, bir an avucunda alev alev yanarak masanın üzerinden kaydırıp orada çizdiği görüntüyü yok etti.

"Odaklanmak istediğim şey bu," diye soğukkanlılıkla yanıtladı, buna izin verilip verilmeyeceği konusunda hiçbir soru işareti yoktu, sadece bir kraliçenin ifadesiydi.

Annem, "Hepimiz savaş raporlarını inceledik," dedi. "Çatışma başladığından beri ondan hiçbir iz yok. Anlayabildiğim kadarıyla, savaştığı ordunun tüm kanadı Lavinia'nın komutasındaki canavarca bir yaratık tarafından yok edilmişti. Düşmüş olma ihtimalini göz önünde bulundurmuş olmalısın-"

"Yapmadı," dedi Tory alçak, tehlikeli bir sesle, Geraldine ise nefesi kesildi ve sanki bu öneri onu bilincinden kaçırmaya yetecekmiş gibi elini kafasına attı.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Tiberius, hediyeleri masanın öbür ucuna uzanarak onun duygularını irdeledi, ama Tory'nin bu izinsiz giriş girişimini katı demirden örülmüş bir zihinsel duvarla ezdiğini söyleyebilmek için bir Siren olmam gerekmiyordu.

"Ben sadece öyleyim," diye yanıtladı Tory.

Annem ve diğer Konsey Üyeleri birbirlerine şüpheyle baktılar ve hiçbiri onun iddiasına karşı çıkmaya çalışmadan konuştum.

"Buraya döndüğünden beri topladığın tüm bilgilere boğulmuş olduğunu tahmin ediyorum, ama bilmen gereken başka bir gerçek var," dedim, bu sözlerin kazanacağını bildiğim tepkiden biraz yüzümü buruşturarak. "Orion ve ben birkaç ay önce biraz zor durumda kaldık. Biri o gölge yarıklarından birini içeriyor. Onu delip geçme tehlikesiyle karşı karşıyaydı, ruhu işgal ettikleri karanlık cehenneme geri sürükleniyordu. Bunun olmasını engellemek için... peki..." Boğazımı temizledim, annemin önünde kötü olmayı kabul etmeye çalışan küçük bir çocuk olma hissiyle savaştım. "Yanlışlıkla bir meclis oluşturduk."

Tiberius'un rengi soldu ve Antonia yüksek sesle nefesini tuttu, annem az önce söylediğim şeyleri anlamaya çalışırken gün gibi apaçık söylediğim sözleri reddediyormuş gibi bana boş boş bakıyordu.

"Bu konuyu açıyorum çünkü eski meclislerin hikayelerini biliyorum ve biliyorum ki Orion ölmüş olsaydı ruhumdan o bağın koptuğunu hissederdim. Ben böyle bir şey hissetmedim, yani-"

"Onun utanmaz gaddarlığı yaşıyor!" Geraldine nefesini tuttu, bu onay için elini kalbine koyarak teşekkür etti ve Tory'nin omuzları da benim sözlerim üzerine biraz olsun rahatladı. "Ve eğer öyleyse, o zaman onun Darcy aşkıyla birlikte olduğunu bir solucanın kıcını sallamanın ötesinde biliyorum. Tory ona bir bakış attı ve cümlesini yarıda kesti "-kaderin kötü çağrısı," diye bitirdi beceriksizce, masanın uzak tarafında oturan insanlar dışında her şeye baktı.

Onlardan ne sakladığını anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım ama annem ve diğerleri bunu fark etmemiş gibiydiler, yaptıklarımın haberi iyice sindiğinde öfkeleri bana odaklanmıştı.

Annem, "Caleb, bu küçük bir hatanın ötesinde," diye tısladı, elini masanın üzerinde yumruk haline getirirken parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. "Bu kadar tehlikeli bir şeyi öylece göz ardı edemeyiz. Kan savaşlarından sonra kurulan yeminlere karşı geldin, tüm Vampirlerde insanların güvenine ihanet ettin - özellikle de kim olduğun ve konumunun gücü düşünüldüğünde. Ciddiyetini anladığını sanmıyorum-"

Tory, "Kız kardeşim ve ben, onların bağları için beklenebilecek tüm zımni veya gerçek cezaları affettik," diye sözünü kesti, gerçi bunu kesinlikle yapmamışlardı ve ben onların bunu yapacak güçlerini zaten kabul etmezdim. "Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, o zaman belki de bunu benimle halletmelisin."

Meydan okuma havada asılı kaldı, Tory'nin geri dönmeyeceğini söyleyebileceğim bir teklif

aşağı İçinde çok derinlerde tuttuğu tüm acı ve öfke için bir çıkış yolu arayarak, bir kavgaya açtı. Bunu ikna edici bir şekilde dünyadan saklıyor olabilirdi, ama onu yeterince iyi tanıyanlar için, bu ıstırabı gözlerindeki boşlukta görmek çok açıktı.

"Artık kavga yok," dedi Xavier sertçe, yumruğunu masaya indirip Geraldine'in dramatik bir şekilde nefesinin kesilmesine neden oldu. "Bunlar zaten yetmedi mi? Son günlerde yeterince kan döküldüğünü görmedik mi?"

Sessizlik onun patlamasıyla karşılaştığında, kendimi onayladığımı onaylarken buldum. Bu meydan okumanın zamanı gelecekti ama şimdi değildi. Darcy ve Orion kayıpken ve bu kamptaki herkesin kaderi burada oyalandığımız her an için tehlikeyken olmaz.

Tory, bir süre sessizlikten sonra, "Asileri harekete geçmeye hazırlamalıyız," dedi ve havadaki gerginliğin azalmasına izin verdi. "Konumu daha sonra tartışabiliriz. Geraldine, o zamana kadar bilmeniz gereken her şeyi size anlatabilir."

Kraliçe olabilecek kız, annemin ve diğer Konsey Üyelerinin itirazlarına rağmen odadan çıktı, umurunda bile değildi ve onlara sırtını döndü ve odadan çıkmadan önce o hakareti yaptı.

Daha kapı arkasından kapanmadan annemin öfkeli gözleri bana dikildi ve Tory'nin peşinden koşup o dersten kaçmadan önce ben de ayağa kalkıp belli belirsiz bir özür mırıldandım. En azından şimdilik.

Geraldine daha hiçbiri karşı çıkamadan yüksek sesle konuştu, hediyelerim onun sözlerini ağır kapıdan alırken, onlara Tyler'ın izlenemez hale getirmeyi yeni bitirdiği Atlas'ı ve asilerin haber hikayelerini dünyaya yaymaları gerektiği gerçeğini anlatmaya başladı. The Celestial Times adlı o paçavra gazetenin sahte kral lehine döktüğü safraya karşı koymak için bir an önce tekrar.

Bunun için planlar çoktan başlamış gibiydi ve bu konuda daha fazla şey duymak için ortalıkta dolanmadım.

Ben ona varana kadar Tory antik taş koridorun sonuna çoktan gelmişti ve ben onun yoluna çıkıp onu durdurmak için kolundan yakaladığımda gözünü bile kırpmadı.

"Orada neyle ilgiliydi?" diye sordum ve ikimiz de onun yaptığı tartışmadan değil, masaya kazıdığı izlerden bahsettiğimi biliyorduk.

Tory yavaşça nefes alarak bana baktı, elimi tutmak için hareket etti ve parmak uçlarımı şimdi bir yara izinin pürüzlü çizgisine yerleştirdi.

avucunu işaretliyor. Aşağıya baktım, dokunduğumda alışılmadık bir güçle vızıldayan tenine saplanmış şimşekler.

"Bu kaderi kabul etmiyorum," dedi basitçe. "Bunu reddediyorum ve hayatım boyunca yıldızların rehberliğini reddediyorum."

"Bu ne anlama gelir?" diye sordum, kaşlarımı çatarak aramızdaki eline baktım ve teninde yanan bir fırının sıcaklığı içimi ısıttı.

"Onları lanetledim," diye basitçe yanıtladı, sanki bu fikirde basit bir şey varmış gibi. "Onların her biri ve hepsi. Onlara lanet okudum ve bana ya da ruhuma ne pahasına olursa olsun kaderimi ellerinden almaya yemin ettim. Yanmalarını göreceğim, Caleb. Ve onu bu hayatta ya da bir sonraki hayatta işim bitmeden tekrar bulacağım.

Dudaklarım bu çılgınca iddiayı reddedercesine aralandı, ama o yeminin gücünde, yapmış olabileceğim her türlü itirazı durduran ve bunun yerine beni düşünülemez bir şey yapmaya iten bir şeyler vardı.

Yaralı elini alıp kalbimin üzerine, çıplak tenime koydum, alnımı alnına bastırırken o bitmeyen kederi bende de hissetmesine, acısını ne kadar derinden paylaştığımı hissetmesine izin verdim.

"Öyleyse kendimi sana sunuyorum," diye alçak ve sabit bir sesle küfrettim ve sonraki sözlerimi çok önemli hissettikleri için fısıldadım. "Bu yemini yerine getirmek için sana ne şekilde hizmet edebilirsem, teklif ediyorum. Kan, görev, onur veya fedakarlık yoluyla, bu amaca ulaşmak için komuta etmek için seninim.

Tory titrek bir nefes verdi ve gözünden tek bir yaş düştü, yanağından aşağı yuvarlandı ve ardından yanan sıcak elinin sırtına, kalbimin üzerinde durduğu yere sıçradı.

"Bunun için düşmeyeceğim derinlik yok," diye beni uyardı ve ben de başımı salladım.

"O zaman senin yanına düşmeye hazırım."

Kasıtlı olup olmadığından emin değildim, ama kenetlenmiş ellerimizin kalbimin üzerinde durduğu yerde aramızda bir sihir parladı, yıldızlar not aldıkça bu söz bağlayıcı hale geldi; ve onların onayını istesek de, küçümsesek de artık önemli değildi.

Yapıldı.

Lionel

BENyıldız tozunun içinden malikaneme, Lavinia'nın karanlık formuna doğru seyahat etti çevremde bir gölge bulanıklığında kıvrılıyor. Çimlerin üzerinde belirdim, Vard'ı ve izlediği yarığı kontrol etmem gerekiyordu ama botlarım çimlere çarptığı anda önümde şiddetli bir yangın belirdi. Malikanem Phoenix ateşinin tüm kaosuyla yanıyordu, kırmızı ve mavi alevler değerli evimden geriye kalanları yutuyordu. Harabelerden sıvı altın lav gibi fışkırıyordu, evimdeki her altın dekorasyon Vega fahişesi tarafından yok edildi.

Ciğerlerimden dünyayı sarsan bir kükreme döküldü ve kontrolümü tamamen kaybettim, Ejderham etimden patladı ve giysilerimi parçaladı. Lavinia çığlık atıp yanımda dumana dönüşüp yanımda seyahat ederken gökyüzüne havalandım. Hızla evin üzerinden geçtim, öfke beni tüketirken alevlerin ısısı üzerime yayıldı. Vega kızı ve suç ortaklarını arıyordum, onları yakalayıp bunun için öldürmek istiyordum. Ve bunun için parçalandıklarını görene kadar dinlenmeyecektim.

"HAYIR!" Lavinia, meskenimin arkasındaki avludaki siyah taş sunağın üzerinden uçarken ağladı, tüm mahkumlarım ortadan kayboldu ve yarık hiçbir yerde bulunamadı. Eski Meclis Üyeleri, tıpkı onları yakaladığım gece olduğu gibi, artık kuralıma meydan okumakta özgürdü. Ama ihanetlerinin yaklaştığını görmüş, buna hazırlanmış, beklemiştim.

Stella yeni dükkanı açar açmaz benim malikaneme gelmişlerdi.

Çatlak ve tam da Vard'ın tahmin ettiği gibi, Nebular Engizisyon Merkezleri ve bu krallık için büyük planlarım hakkında tartışarak son kararlarımı protesto etmeye başladılar. Bitirdim. Bileklerimi ısırmalarına, güçleriyle beni tehdit etmelerine ve beni yatıştırmak için saçma sapan girişimleriyle birlik olmalarına ihtiyacım yoktu. Lavinia zaten kendi anlaşmazlığı için onları istemişti ve karıma gereğinden fazla yetki vermekten nefret etsem de bu, Konsey Üyeleri ve onların soyunun sorununa bariz bir çözüm olmuştu.

Tek yaptıkları, en küçük çocuklarına kendilerini benim gücüne teslim etmeye zorlamak için birkaç tehditti. Antonia'nın en küçük yavruları, bıçağımın boğazlarına değmesi üzerine kolayca çığlık atmışlardı ve Konsey Üyelerinin üçü de boyun eğmişti. Zayıf. Ne olursa olsun tam güçlerine asla ulaşamayacak olan bazı ciyaklayan veletlerin yerine kendilerini feda edecek kadar iğrenç bir zayıflık.

Lavinia ve ben onları Yedeklerle birlikte boyun eğdirmiştik, onları yarığa bağlamıştık ve kimseden tek bir büyü bile patlatmamıştık. Ve işe yaramaz ailelerinin geri kalanı, güçlerini çatlağa beslemeye devam etmeleri, yorgunluk ve umutlarını yitirerek mücadeleye devam etmeleri için iyi bir teşvik işlevi görmüştü. Evet, Vard bir kez olsun tahminlerinde başarılı olmuştu. Hatta bir zamanlar bana bağlılık yemini etmiş ve Melinda'nın en büyük oğluyla bağlantı kurmak için kurnazca küçük bir yol bulan hain pisliğin zihnine girmeyi bile başarmıştı. Mirasçıları kristaliyle buraya çekmek, onların da planlarıma yenik düştüklerini ve oniks mihrabın üzerinde hareketsiz kaldıklarını duymak pastanın üzerindeki krema olmuştu.

Ama şimdi, bütün bunlar, her bir parça en kötü hayallerimin ötesinde paramparça olmuştu, o Vega kaltağı gecenin köründe buraya girip güzel malikanemi yakıyordu. Savaş alanında yenilgisinin ağırlığını çekerken böyle bir şeyi nasıl başardığını bilmiyordum, ama ben güzel evimin etrafında dönerken, en katıksız öfke ve dehşetin hırıltısı kavrulmuş arazide yankılanırken bunu inkâr edemezdim. Ve Perilerimden herhangi biri neredeydi? Vard neredeydi? Bu saldırının haberini gönderebilecek biri var mıydı?

Evin etrafından dolandım, bir zamanlar giriş salonum olan yerin önündeki yanmış çimenliğe indim, tekrar bir adama dönüşmeden önce yer ağırlığının altında titriyordu. Lavinia önümde belirdi, yeşim yeşili cüppemi yerden aldı, tokası hareket ettiğimde koptu ama uzunluğu sağladı. Onu elinden kaptım ve etrafıma fırlattım.

gökyüzüne doğru kıvrılan ve içindeki her şeyi tüketen cehenneme doğru yürümeden önce omuzlar.

Alevleri söndürmek için ona doğru uzandım ama alevler daha da alevlendi ve bir öfke lanetiyle elimi geri çekmeme neden oldu.

Malikâneme döndüm, devasa ahşap kapılar alevlere yenik düşerken inledi ve içimden iliklerime kadar yankılanan kulakları sağır eden bir gülmeyeyle menteşelerinden düştü.

"HAYIR!" İleri atılıp üzerlerinden tırmanıp içeriye bir geçit açarken öfkeli bir meydan okumayla haykırdım.

"Kralım - burası güvenli değil!" Lavinia arkamdan bağırdı ama aklım kasamdaki en değerli hazinelerime takılıp kalmıştı. Onlara ulaşmalı ve benim için iddia ettiğim her şeyi yok etmeye çalışan bu lanetli ateşin derinliklerinden onları çekip çıkarmalıyım.

O alevlerin ısısı merdivenlerden üzerime düştü, tepesindeki Ejderhamdaki portrem ateşin yoğunluğu altında eriyor. Her şey yanıyordu, yangın merdivenleri ve altın tırabzanları iştahla yok ediyordu, kiremitlere yayılan erimiş metal birikintilerinden başka bir şey yoktu, lekelenmiş ve harap olmuş, değerleri kaybolmuştu.

Evimin derinliklerine doğru koşarken bir ıstırap çığlığı attım, her kapıdan ateş fışkırıyordu ve bundan ancak yıldızların şansı ve etrafıma ördüğüm hava kalkanının gücü sayesinde kurtulabildim. o ateşin hararetini tam olarak söndüremedi.

Evimin içinde hızla ilerledim, koridorlarda dolanırken aklımdaki hazinemle odaklanmış halde aceleyle aşağı indim.

Sonunda kasama ulaştım ve olduğum yerde kalakaldım, kapının tam ortasında oyulmuş bir Anka kuşu şeklinin yandığını gördüm.

Bu gerçekliğin imkansızlığına bakarken korku içimi parçaladı. O kapı geçilmezdi, hem metalin kendisi hem de onu yerine mühürlemek için kullandığım büyüler. Ama kalbim önümde gördüklerimi şiddetle reddederken, onun ne yaptığını, kapının ortasını yok ederek sihri nasıl atlattığını ve bu dehşet hareketini ne kadar kolay becerebildiğini anladım.

Öne doğru tökezledim, en değerli hazinemle dolu olması gereken mağaramsı boşluğa bakarken dumana karşı gözlerimi kırıştırdım. Bir Ejderhanın hazinesi onun ruhuydu, onun için dünyadaki en önemli şeydi ve benimki... gitmişti.

Her şeyi, o kasaya koyduğum hazinenin tamamını almıştı.

her hatıra ve mücevher, her bir parça.

Odada duman yükseldi ve uzaktaki duvarda bir şey gözüme takıldı, ona doğru sendelerken ayaklarım birbirine takıldı, yaydığı parıltı, onun bir şeyleri kaçırdığı, bir şeyler kaldığı, bir şeyler kaldığı düşüncesiyle ağzımın sulanmasına neden oldu. tek parça...

Beni baştan çıkarıcı bir şekilde cezbeden parıldayan altın, ona yaklaştıkça daha da parladı ve duvarıma dökülen ve bir Anka kuşu ateşiyle süslenmiş altın, parıldayan kelimeleri aldığım da kanım kaynamaya başladı.

Yaşasın lanet olası Kraliçeler.

O sataşmayı okuduğumda ve olduğum her şeye ve değer verdiğim her şeye karşı bu darbenin dolgunluğunu hissettiğim de, öfke benden bir sel gibi patladı, panik ve korku varlığımın derinliklerinde çarpıştı.

Öyle yüksek sesle kükredim ki tavan sallandı ve aniden parçalandı, yeşimden oyulmuş bir Ejderha heykeli bana doğru çarptı. Tüm bina düşmeye başladığında, sanki tam o anı bekliyormuş gibi, düşmanımın korkunç gücüne yenik düşmeden önce o mesajı okumamı istiyordu. .

Hızla hareket ettim, yolumdaki molozları fırlatıp attım ve gizli merdivenlerden ellerim ve dizlerimin üzerinde tırmandım, taş kalkanımdan bile avuçlarımı yakıyordu. O andan önce hiç bir alevden korkmaya zorlanmamıştım, kendi Elementim hiç bana böyle ihanet etmemişti.

Yanan girişe geri döndüm, yerde sürünerek, öksürerek ve küfrederek pelerinin kenarı tutuştu, çıplak dizlerim kırık kiremitlerde kanıyordu.

Öfkeden titriyordum ve o ateş gitgide daha sıcak yanarken, benim kabarıırken, duman görüşümü bulandırırken, hava büyüüm onun gücüne zar zor direnirken, itiraf etmeyi reddettiğim bir duygu korkuya bile yaklaştı.

Parçalanmış ön kapıların üzerinden tırmandım, ayağım keskin bir şeye takıldı ve düşerken tıslamama neden oldu, için için için yanan odunların ve bir zamanlar mükemmel olan malikanemin harabesinin üzerinden yuvarlandım.

Sırtım kavrulmuş çimenlere çarptığı anda, duvarlar arkamdan çöktü, tuğlalar hava kalkanıma çarptı ve gökyüzüne bir toz bulutu gibi tınladı.

Orada sırtüstü yattım, nefes nefese ve kanlar içindeydim, pelerinin döküldüğü yerde açıkta kalan cildimde yanıklar kabarıyordu, beni örtemiyordum ve bir zamanlar evimin olduğu yerde şimdi duran harabeye baktım. hazinem nerede

bir zamanlar ikamet etmişti.

Bu imkansız gerçeği özümserken korku beni felç etti, kalbim göğsümde güm güm güm güm atıyordu ve Vegas'a olan nefretim o kadar güçlüydü ki, her parçama zehir gibi işledi ve onları elime aldığımda onlara ölümlerin en kötüsünü vaat etti.

Bu nasıl olabilirdi? Kraliyet Kâhini olduğunu iddia eden o bok parçasıyla birlikte, burayı koruyan neredeyse yüz Peri bırakmıştım. Görüşü bu tarafa gelen böyle bir şeyi nasıl gözden kaçırabilirdi? Nasıl bu kadar muhteşem bir şekilde başarısız olabilirdi?

"VARD!" Sesimin zirvesinde gürledim, gaddarlığımdan altımdaki zemin titriyordu.

Sağımda, bir meşe ağacının altında bir bahçe kulübesi duruyordu, kapı sallanarak açıldı ve gölgeli derinliklerinde sinmiş, sızlanan bir Vard'ı ortaya çıkardı.

"B-beni bağışlayın, e-efendim. Vega kızı buradaydı."

Ayağa kalktım ve ona doğru hücum ettim, bakışlarım avıma kilitlenirken ve onu serbest bırakma ihtiyacı beni tüketirken, kanıma dolanan öfkeyle.

Vard kaçmaya çalışmak için küçüldü, bazı saksılara takıldı ve kulübenin arkasındaki zemine çarptı. Küçük alana adım attığımda avuçlarımda ateş yandı, Kraliyet Kâhini olması gereken bu küstah, zavallı yaratığa ters ters bakarken iri vücudum tüm kapıyı kapladı.

"Ve sen yapmadın mı? *Görmek* geliyor mu?" talep ettim.

"III-" diye kekeledi.

"Yaptın mı, yapmadın mı? *Görmek* geliyor mu?!" diye bağırdım. "BEN *testere*inerken ona, efendim," diye ağzından kaçırırdı.

"Geldiği zamanı mı kastediyorsun?" diye bağırdım, dudaklarımdan dumanlar çıktı.

"E-evet," diye sızlandı.

Barakanın daha derinlerine adım attım, Vard benden geri geri kaçmaya çalışırken, raflardan daha fazla bitki saksısı devirerek kafasından seken ahşap zemin ağırlığının altında gıcırdadı.

Lavinia'nın arkamda bir yerde buna yanıt olarak feryat ettiğini işiterek, "Tek bildiğim, yarığın ortadan kalktığı ve burada onu besleyen tüm mahkumların da gittiği," diye tısladım. "Ve benim değersiz Kâhinim, beni buraya çağırmadan ne kadar süredir yıldızlar bilir, bir bahçe barakasinda saklanıyor!"

Vard bazı cevapsızlıklar gevezelik ederken, Lavinia'nın tekrar zayıfladığı ve onu besleyecek hiçbir yarık olmadığı bilgisiyle zihnim meşguldü. O

onunla büyük ölçüde güçlenirdi, ama artık kapalı olduğu için sonsuz gücü kullanamazdı. Yarığın gitmiş olması tamamen kötü bir şey değildi. Aslında anlaşılmamızda daha güçlü taraf olarak kalabilmek için onun üzerindeki kontrolü yeniden kazanmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Bu kesinlikle oyun alanını biraz düzleştirdi. Gerçi artık bir Koruyucum yoktu ve onu kontrol edecek kadar güçlü değildim, özellikle de bu lanet olası gölge el bana bağlıken.

Aşağıya uzandım, avucumda alev alev yanarken yumruğumu Vard'ın boğazına kenetledim. Onu yerden tamamen kaldırıp tüm gücümle kulübenin arka duvarına fırlattığımda ölmekte olan bir hayvan gibi çığlık attı.

Vard barakanın ötesindeki çimenlerin üzerinde zıpladı ve ben de omuzlarımı zorlayıp onu bir av gibi takip ederken, gövdesiyle açtığı deliği takip ederek daha fazla tahtayı parçaladım.

"Lütfen, Kralım," diye yalvardı, ayağa kalkmaya çalıştı ama ben ayağını yere vurdum ve çarpmanın etkisiyle kemiğimin kırılma sesini duydum.

Lavinia yanımda belirdi, dudaklarını yaladı ve onun acısına gülümsedi. "Daha fazla, Kralım. Tek gözlü adama ödet."

"Hayır lütfen! Senin için ne yaptığımı hatırla - seni asilerin sığınağına götürenin ben olduğumu hatırla. Kahin yeteneklerim her şeyin ötesinde değerli olduklarını kanıtladılar," diye soludu Vard.

Bu sözleri düşünürken duraksadım. Doğruydum. Savaş gecesi bana gelmiş, yerlerini algıladıklarından şikayet etmiş, serserilerin kendilerini gizlemek için kullandıkları onca sihire rağmen orayı kilitlemişti. Yapabileceğine inandığım şeylerde hayal gücümün tüm alanlarını aşmıştı ve şimdi bunu inkar edemezdim. Yine de bu onu cezadan muaf tutmadı.

Öbür bacağıma basıp onu da kırık bir halde bıraktım, öfkemin sıcaklığı göğsümde cehennem ateşi gibiydi. Öfkemi yatıştırmak için uzun, uzun bir ıstırap çekerek ölmesini istiyordum ama Vard kendini çok değerli görmüştü. Sadece benim için inanılmaz derecede avantajlı olan tuhaf vizyonu ile değil, diğer yetenekleriyle de.

Gabriel Nox'un aklını kırma şansım yoktu ve o lanet olası Vegas'la ilgili olduğundan emin olduğum nedenlerden dolayı Dark Coercion'a karşı dayanıklıydı. Bu yüzden, kafasına girip orada sakladığı görüntüleri çıkaracak kadar güçlü bir Cyclops'a ihtiyacım vardı. Vard bunu yapabiliyordu ama acınası bedenini iyileştirip onu saraya geri götürmeden önce ona acı çektirecektim.

"Elbette, baba." Elini çıplak göğsümde gezdirdi, kara gözlerindeki açlık ona baktığımda bende şehvet uyandırdı. Güzeldi ve istekliydi, belki de kraliçemi yatağıma geri götürüp ona bir Ejderhanın gücünü hatırlatmanın zamanı gelmişti. Belki de zayıflamış

yarıktan sonra, vücudu üzerindeki hakimiyetimi gerektiği gibi ileri sürerek tam olarak bunu tekrar yapabilirdim. Ağaçlara doğru koşarken gidişini izledim, giderken etrafını karanlık kaplıyordu ve bakışlarım mülkümün sınırına ve Stella'nın arazisine giden patikaya çevrildi.

Dilimi dişlerimde gezdirdim, sızlanan Vard'a baktım, gidip onunla konuşmama yetecek kadar uzun yaşayacağını düşündüm. Buradaki kargaşayı duymuş olmalı? Evde değil miydi?

Vard'ın üzerinden atladım ve parmakları bileğime dokundu. "Lütfen, efendim," diye inledi, ağzından kan sızıyordu.

Bacağımı elinden kurtardım, patika boyunca ilerlemeye devam etmeden önce ayağım yüzüne çarptı, ellerimin arasında ateş kıvrılıyordu.

"Ben buna tenezzül edinceye kadar kendini bu yaralardan iyileştirme, yoksa çok pişman olursun," diyerek uzaklaşmadan önce ona tükürdüm.

Stella'nın evinin verandasına vardığımda kapının aralık olduğunu ve ayaklarımın üzerine ışık sızdığını gördüm. Kapıyı iterek açtım, ellerimi kaldırdım ve o duvarların içinde düşman bulabilirim diye etrafıma sıkı bir hava kalkanı çizdim. Birkaç fareyi öldürme şansının tadını çıkarırdım.

Koridorda ilerledim ve Stella'yı kara büyü ekipmanını sakladığı bodruma giden yolu gizleyen duvardaki kapağın yanında yerde baygın halde buldum.

Yere çömeldim, onu sırt üstü ittim ve güzelliğine kaşlarımı çattım. Belki de Gölge Prenses'i asla hayatımıza sokmamalıydım; belki de krallığı ele geçirmem sırasında Stella'nın yanımda kalmasına izin vermeliydim. Kesinlikle daha uysaldı, kolayca kontrol ediliyordu ve vücudundan her zaman keyif almıştım.

Artık Clara'nın ruhu onu terk ettiğine göre, Lavinia soğuk, duygusuz bir şeydi, ne bana boyun eğdi ne de beni istediğim gibi tatmin etti. Şimdi ona yeniden hükmedebileceğime şaşırmış olabilirim ama Stella bunu benim üzerinde çalışmama gerek kalmadan nasıl yapacağını her zaman bilmişti.

Parmaklarımı Stella'nın boğazına dokundurdum, ona yapılan uyku büyüünden onu uyandırdım ve o uyandığında nefesini boğdum.

"Kralım," diye gakladı ben sıkarken, gücümü geri tutarken pazım şişiyordu.

Boynunu ne kadar kolay kırabilirdim; çevremdeki Fae'ler üzerinde özlediğim bu türden bir güçtü. Mutlak hakimiyet, tam kontrol. Ve bugün kaybettiğim onca şeyden sonra, bir hayatı öylece bitirmek ne kadar iyi hissettirirdi.

"Ne. Olmuş?" Tısladım, dudaklarımdan duman çıktı ve

onun öksürüğü.

Sadece boğazındaki baskıyı artırdım, gücümü kanıtlamak için bir şeyler yapma ihtiyacıyla kanım güm güm atıyordu. Vard'ın cezası yeterli olmamıştı. Ölümü arzuladım.

"İsyancılar geldi," dedi boğuk bir sesle, elimi sıkarak onu çekmeye çalıştım ama bana büyü yapmamıştı. Ruh halimi belki de şu anda hayatta olan herkesten daha iyi biliyordu ve geçmişte onları yumuşatmanın yollarını bulmuştu. Hâlâ bunu yapabilecek durumda olup olmadığını merak ettim.

"Evet, farkındayım," diye ısırdım. "Evimi mahvettiler ve tüm mahkumlar gitti. Suç ağır bir şekilde Vard'a düşüyor ama ne yazık ki ona başka amaçlar için canlı ihtiyacım var. Ancak senin değerini sorguluyorum."

"Lionel," diye tısladı, gözleri kocaman ve korku doluydu.

Bu korkudan keyif aldım, onu içime çektim ve egoma verdiği tekmenin tadını çıkardım. Ben Kral'dım, var olan en güçlü Fae'ydim ve tüm Fae'lerin bana böyle bakması gerekiyordu. Lavinia'yı tekrar kontrol altına almamın ve onun da bana böyle bakmaya başlamasını sağlamanın zamanı gelmişti.

Stella yüzüme uzanıp yanağımı okşayarak, "Özür dilerim," dedi. "Beni affet."

Beni durduran onun yumuşaklığı değildi ama içimde bir şeyler yumuşadı ve onu öldürmemeye karar verdim. Hayatımın değişmeziydi, güç kazanmak için yaşadığım her şeyi hatırlatıyordu. Belki de henüz bir amacı vardı.

O tekrar düzgün bir şekilde nefes alabilene kadar parmaklarım gevşedi ve ayağa kalktım, kendimi duvardaki bir aynayla göz göze buldum. Kül, ateşten saçlarıma yerleşmişti ve benim pek hoşuma gitmeyen, hırçın bir halim vardı. Cildimi lekeleyen yanıklar, bu saldırının adaletsizliğine bir hakaret olarak eklendi ve onları içeri alırken onlarla alay ettim ve onları bir sihir parıltısıyla iyileştirdim. Lavinia beni, ben onun arkadaşlığına katlanmak zorunda kalmadan önce çok şükür yok edilmiş olan o canavarımsı gölge yarattığı hamile bırakmaya zorladığından beri kendimi giderek daha fazla kontrolden çıkıyordum. Her an bana tekrar gelip ona bir tane daha vermemi emredebileceğini biliyordum ve yapabileceğim hiçbir şey beni kabul etmeye zorlamasını engelleyemezdi.

Avuç içimi yüzüme kaydırıp is ve kanla işaretledim ve elimin titrediğini fark ettim. Onu bir yumruk haline getirdim, zayıflığı kemiklerimden uzaklaştırdım.*yılmayacağım.*

Stella yanımda ayağa kalktı, kolumdan tuttu ve beni kendine çekti.

ona dikkat

Korkmuşsun, dedi, sesi yumuşamıştı. "Benimle konuş."

"Ben öyle biri değilim," diye havladım ve ben bir saldırı bekleyerek ona doğru dönerken irkildi. Baştan çıkmıştım ama ellerimi ondan uzak tuttum.

Korkmuş? Dragon King korku hissetmiyor.

Gözlerinde bir meydan okuma kıvılcımı parladı. "Senin tahtta oturduğundan ve krallığın şanlı bir yer olduğundan söz ettiğimiz günleri hatırlıyor musun?"

Kulağıma fısıldamak için parmak uçlarımda yükselerek kişisel alanıma girerken kıpırdamadan durdum. "Umduğum gibi görünmüyor. Sanırım yolunu kaybettin."

Sesindeki duygu duraksamama neden oldu ve onu geriye ittim, içime karanlık damlıyordu.

"Peki nasıl görünmesini isterdin?" Diye sordum. "İlk savaşımı kazandım ve düşmanı iyice ezdim. Yaşayan en büyük Kâhini yakaladım ve bu gece bir Vega'yı infaz edeceğim."

Vard'ın, Vegas portrelerinin duvarlardan kaldırılmasını emrettikten sonra algıladığı gerçeğe dair vizyonu beni afallatmıştı. Hizmetçiler onu indirirken özellikle biri, Hail ve Merissa'nın vesayetleri olarak kabul ettikleri erkek çocuğu şımartırken gözüme çarpmıştı. Bana her zaman garip gelmişti ama Vard onun kim olduğu gerçeğini görünce şüphelerim sonunda haklı çıktı.

Her şey çok açık hale gelmişti. Merissa'nın piç doğumlu oğlu - gerçek kandan bir oğul ve acıdıkları bir kimsesiz değil. Yıllar önce Perilerim onları öldürmeye geldikten sonra onun öldüğünü düşünmüştüm ama Kahin kraliçesi o gece bütün çocuklarının gazabımdan kaçmasını sağlamış gibiydi. Bu her şeyi açıkladı. Görüşü neden bu kadar harikaydı? O Vega veletlerine olan sarsılmaz bağlılığının nereden geldiğini ve onlara olan bağlılığından neden bu kadar emin olduğunu. Ama artık o bana aitti.

"Her zaman senin zaferlerini tatmak için orada olacağımı düşünmüştüm, Lion. Ama sanırım senin tahakküm yolculuğunda sadece bir basamak taşıydım," dedi soğuk bir şekilde, benimle işi bitmiş gibi geri çekilerek, ama onun olmadığını biliyordum. Gözlerinde beni ne kadar çok istediğini görmek çok açıktı, sadece acıydı, ona çok uzun zamandır sırtımı dönmüştüm. Onu tekrar sahiplenebilirdim ve bunun zorluğunun da tadını çıkarırdım.

"Bu benim büyük bir reddim anlamına mı geliyor?" diye sordum, ses tonum yumuşaktı ve maskaralığından etkilenmediğimi kanıtlıyordu. Başkaları için şov yapma konusunda her zaman iyiydi ama benim için çöktü. Ve o bunu yapardı

Tekrar. Sadece doğru düğmelere basmam gerekiyordu.

Gözleri yaşlarla doldu ve işte oradaydı; maskenin ardındaki gerçek. Belki de öyledir. Belki de bir zamanlar bana verdiğin tüm sözleri yerine getirmeni beklemekten bıktım."

Ona doğru koştum ve geri çekildi, çenesini kaldırdı ve ona saldırmamı beklermiş gibi benimle göz teması kurdu. Alevlerim tarafından tüketilme riskini aldırıyor gibiydi ve bu bende bir heyecan uyandırdı.

"Peki o sözler neydi, Stella?"

"Hatırlamıyormuş gibi davranarak beni aşığılama," diye hırladı. "Sen ve ben bir zamanlar çok yakındık, bana her şeyi anlattın. Şimdi sana bakıyorum ve seni hiç tanıdığımından emin değilim.

"Hayır... o değil," dedim, sırtı duvara çarpana kadar yaklaştım ve aramızdaki tüm havayı çalıp görüşünün tamamını alarak onu orada, tuzağımda tuttum. Gözlerim yeşile kayd, sürüngen yarıkları ve sinirini tutmak için savaşıırken boğazı sallanıyordu. "Gücümün derinliğini her zaman biliyordun, Stella. İçimdeki karanlığı ve fethetme ve yükselme ihtiyacımı gördün, ama artık ben kral olduğum için bununla yüzleşemezsin ve ben hepsini serbest bırakabilirim. En derin öfkemi ya da akıl almaz gücümü kaldıramıyorsun, bu yüzden şimdi benden kaçırıyorsun." Bir tutam siyah saç kulağının arkasına sıkıştırmadan önce parmağımı kaldırıp çenesinin uzunluğu boyunca okşadım. Dudaklarını ayırması ve titrek bir nefes vermesi bana olan arzusunu ortaya koyuyordu. "Ben sana fazlayım."

Kara gözleri arzuyla parlarken, "Seninle baş edebilecek tek kişi benim," diye ısrar etti. "Ama ben daha iyisini hak ediyordum. Yıllarca seni bekledim, sen emrettin diye sevmediğim bir adamla evlendim, sana kara büyü konusunda öğütler verdim, her şeyde senin yanında oldum ve şimdi sen bana hiçbir şey teklif etmiyorsun."

"Lavinia yanına yaklaştığım her kadını öldürür," dedim, o kahrolası savunmasızlığı kabul ederken göğsümde bir hırıltı vardı. Devam ederken sesimi bir fısıltıya indirdim, "O benim kraliçem değil. Doğru zaman geldiğinde ondan kurtulacağım." Önce bunu nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu ve geçmişte daha büyük zorlukların üstesinden gelmişim.

Stella'nın gözleri genişledi, içlerinde umut parlıyordu. "Ve daha sonra?"

Benden ne söylememi istediğini biliyordum ve onun için yalan uydurmak çok kolaydı. Hiç bir kraliçe istemedim. Ama şu anda, bana takıntılı bir Fae'nin sıcak etini ve güzel iniltilerini istiyordum.

"O zaman ve ancak o zaman, belki sen ve ben daha iyi bir anlaşmaya varabiliriz.

düzenleme" dedim.

Belirsiz sözü zehir katılmış bal kadar kolay yutmasını bekledim ama yüzünde bir tereddüt belirdi ve sonra başını iki yana salladı.

"Yalancı," diye soludu ve öfke bedenimin altında kıvılcımlar saçtı. "Şimdi de yalan söylüyorsun, tıpkı yönetmeye geldiğinde yanında olacağıma yemin ettiğin zamanki gibi."

Elimi tuttu ve sanki ondan bir şeyler okumam gerekiyormuş gibi çarpan kalbinin üzerine koydu.

Elimi geri çektim, öne doğru şahlandım ve onu duvara fırlattım.

"Sen *vardırı*şte," diye havladım, bu oyunla işim bitti. "Ve sen *bana ait*"

Onu kaldırdım, bacaklarını benim için genişçe açtım ve nefesi kesildi, iradesi çöküp benim için her zamanki gibi kolayca parçalanırken beni öpmek için eğildi. Başımı çevirdim, o yüzden ağzımın kenarıyla buluştu ve eteğini kalçalarına kadar ittim, Lavinia'nın sadece buz gibi dokunuşunu bu kadar uzun süre tanıdıktan sonra teninin sıcaklığı bir zevkti.

"Ah Aslan, beni özledin mi?" diye inledi, sırtını büktü ve cesaretlendirmek için boynuma sarıldı.

"Bunu özledim." Sabahlığımı düşürdüm, külotunu yırttım ve kendimi onun sıcak ıslaklığına soktum, o bağırırken kendimi duvara dayadım. Onu acımasızca becerdim, darbelerimin gücü bizi duvarın içine doğru itti, ta ki etrafımıza sıva yağana kadar.

Sonunda, bedenimi parçalayan bu vahşi enerjiyi serbest bırakabildim ve bu oydu. Kralının altındaki yerini bilen gerçek bir müttefik. O benim gücümün bir hatırlatıcısıydı ve benzini yutan alevler gibi onunla beslendim. *Evet*, Ben Dragon King'dim, ülkedeki en büyük Fae'ydim.

Zaten patlamaya hazırdım ve onu vücudumun tüm ağırlığıyla oraya sabitlerken bir kükremeyle geldim, ateş büyüüm içimden dışarı akarken avuç içlerim duvar kağıdında delikler açtı.

Çıkışın verdiği rahatlama üzerime çökerken, aklım hemen daha önemli şeylere çevrildi.

Hazinemi ve bugün benim için neler kaybettiğimi, hızlı hareket etmemi gerektiren kalan tüm varlıklarımı koruma ihtiyacımı düşünürken ondan sıyrıldım.

Sabahlığımı aldım ve Stella nefes nefese duvara yaslanıp orada sarkarken, mahvolmuş ve şüphesiz tüm sınırların ötesinde tatmin olmuşken kendini tutarken onu giydim.

"Eşyalarını saraya getireceksin ve bundan sonra orada kalacaksın," diye emrettim.

Lavinia'nın yanında güvende değilim. Eğer ilişkimizi öğrenirse, o-"

"İlişki?" alay ettim. "Kralına hizmet etme ayrıcalığına sahipsin." Kapıya doğru yürüdüm ve sonraki sözleri üzerime düştü, titriyordu ve başa çıkmak umursadığımdan çok daha fazla duyguya dalmıştı.

"Beni bir kez sevmiştin," diye sızlandı.

Bu kelimeye, bu iğrenç derecede zayıf fikre alay ederek ona baktım.

"Duyguların senin çöküşün olacak, Stella. Onlardan yararlanmanın bir yolunu bulun yoksa teklifimi geri çekerim. Saraya gelerseniz, anlaşmamızın ne olacağına gözleriniz açık geleceksiniz. Senin ve benim sahip olduğumuz tek ilişki iş ve sikişme. Her biri aynı kurallara göre oynar ve ikisini de mahveden duygudur. Elbette bana göz dikmeye devam edeceksin, hatta - böyle şeylere inanıyorsan - beni seveceksin ama anla ki ben asla böyle ... duygulara karşılık vermedim ve asla vermeyeceğim.

Hıçkırıkları beni takip ederken kapıdan çıktım ve bir anımın hayaleti bana Zodiac Akademisi'nde birlikte planlar kurarak, oyun oynayarak ve hatta bazen gülerек geçirdiğimiz günlerimizi hatırlattı. Bir zamanlar ilginç bir dikkat dağıtıcıydı ama benim planlarım onu aşmıştı. Belki ona karşı kalbimde bir şeyler hissettiğim zamanlar olmuştu ama birini sevmenin bir ödülü olmadığını uzun zaman önce öğrenmişim.

Genç ve naifken bir zamanlar babama karşı böyle bir sevgi hissetmişim. Onun beğenisini kazanmaya çalışmışım ama o çabalarını her zaman en büyük oğlu, Varis olan Radcliff'e odaklamıştı. Ve sonunda, bu hayatta fark edilmenin ve ciddiye alınmanın tek yolunun gücümü kanıtlamak olduğunu öğrenmişim. Radcliff öldüğünde babam beni görmüştü. Sonunda kendimi kanıtlama fırsatı verildiğinde, üstünlüğümü kabul etmek zorunda kalmıştı. İlk tercihindan dolayı onu suçlamadım, aslında kendi oğullarımın babası olduğumda kendim de bunda bir değer görmüştüm. Darius her zaman Xavier'den daha fazla cesaret göstermişti ve bu yüzden kaynaklarımın yerleştirildiği yer oydu. Pragmatikti ve yavrularını şımartmak gibi aptalca kavramları ortadan kaldırdı. Bu hayat çetindi ve bazı dikenlere basmadan onda başarılı olamadın.

Ebeveynlik yöntemlerim, zayıf kafalı Fae'lere zalimce görünebilirdi, ama babam, güç her şeyin üzerindeyken hayatta ne kadar çok şeyin başarılabileceğini kanıtlamış bilge bir adamdı. onun becerilerini almışım

ve bunları Radcliff'ten öğrendiğim karizmayla birleştirdim. Onu yakından izlemiştim, çekiciliği nedeniyle Fae'nin onun için her şeyi yapabileceğini gözlemlemiştim ve bu davranışı taklit edersem durdurulamaz olacağımı biliyordum.

Ağabeyim güçlü olabilirdi ama ben akıllıydım. Düşmanları uykularında kestim, kimsenin haberi olmadan intikam aldım. Ve zamanla, gücüm ağabeyiminkiyle eşit olacak şekilde büyüdü ve şimdi onu tamamen geride bıraktı. Tüm becerilerimin arasında, önemli olan her şekilde bir güç ustasıydım. Kardeşim ve babam şimdi yıldızlardan seyrederken, kaderin tüm dizginlerini elinde tutan bu adamı nasıl kıskanacaklardı.

Stella, yükselişimin merdivenlerini tırmandığım zamanları bana son hatırlatan kişiydi. O benim geçmişimden bir kalıntıydı ve şimdi Solaria için yaptığım muhteşem planları idrak etmeye bile başlayamıyordu. Onu tekrar becermek, bu gece ona karşı hissettiğim küçük çekimden beni kurtarmıştı. Şu andan itibaren onu bir kara büyü danışmanı olarak sarayımda tutacaktım ve ne zaman aletimin emilmesini ya da içine girebileceğim sıcak bir vücut istesem ona kolaylıkla ulaşabilecektim. Stella güç payına bu şekilde sahip olabilirdi ve bunun için de minnettar olsa iyi ederdi. Lavinia'nın buluşmalarımızı asla öğrenmemesini sağlamam gerekiyordu.

Malikaneme döndüm ve Vard'ın paramparça olmuş, seğiren vücudunu çimenlerin üzerinden soydum, onu iyileştirdikten sonra Ejderha formuma geçip onu pençelerimle kavradım. Gökyüzüne havalandım, meskenimin yanan kalıntılarının üzerinde uçarken içimden intikam hücum etti.

Roxanya Vega'nın saldırısına kendi saldırımla karşılık verirdim. İşim bittiğinde kız kardeşinin kanı beni kırmızıya boyayacaktı ve ölümünün tüm dünyaya canlı olarak yayınlanmasını sağlayacaktım.

İlk olarak, Celestia şehrine gider ve hazinelerinin çoğunu bana bırakmalarını talep etmek için Ejderha Loncası ile bir toplantı yapardım - gerçi kaybettiğim paha biçilmez eşyalar asla gerçekten yerine konamayacaktı. Hazinemi geri almak için dünyanın öbür ucuna kadar Roxanya'yı avlardım.

En azından bu arada dört gözle bekleyecek bir şeyim vardı, çünkü bu gece The Palace of Souls'a döndüğümde beni bir Vega bekliyor olacaktı ve bu dünyadaki en güçlü yaratıklardan birini yok etmemin zamanı gelmişti. ve bana yönelik tehdidin yarısı.

Bu benim krallığımdı ve kimse bana meydan okumaya cesaret edemeyene kadar egemenliğimi kanla tekrar tekrar savunacaktım. Bir zamanlar, Hail Vega'yı Solaria'daki herkesin korktuğu bir şiddet yaratığına çevirmiştim ve

bunun etkinliğini gördü. Onun tacını gerçekten takmamın ve unvanını kendime almamın zamanı gelmişti. Çünkü onun büyüklüğünün arkasında hep ben olmuştum zaten. Ben Ejderha Lordu Lionel Acrux'dum ve gerçek Vahşi Kral'dım.

Milton

*Günaydın, Yay. Yıldızlar
gününüz hakkında konuştu!*

*Rüzgâr vahşi, denizler fırtınalı, karanlık gecenizi bulutlar gibi, gün doğumuna
asla yol vermiyor gibi görünüyor. Ama dikkatli olun, yakında karanlığın
içinden bir ışık parlayarak yolu aydınlayabilir, tabii onu kendiniz bulabilirsiniz.
Koç burcuyla beklenmedik bir ittifak bugün kucağınıza düşebilir, düşmandan
dosta dönüşebilir eğer böyle bir yola yüreğinizi açarsanız. Dikkat
sabah zilin çalması ve her şeyden önce güvendikleriniz eşliğinde huzuru arayın.
Unutma, güneş her zaman bir fırtınadan sonra en parlak şekilde parlar.*

BEN Atlas'ımda görüntülenen kelimelere kaşlarını çattı, hala ne olduklarından emin değillerdi.

yani günün bu geç saatinde bile Kardinal Sihir dersinde dikkatimi
toplayıp akşam yemeği için serbest kalana kadar dakikaları sayarken bile.
Profesör Highspell, kalem eteği tehlikeli yüksekliklere tırmanırken
masasının kenarına tünemişti. Tricia Buttram, Corona Borealis
takımyıldızıyla ilgili bazı gerçekleri hatırlamaya çalışarak dikkatinin altında
kıvranırken keyifle gülümsedi.

O benim Düzen formumla bağlantılı olan takımyıldız hakkında söyleyecek bir
şeyler ararken homurdandım ve Highspell'in gözleri birden bana kayd.

bizim gibi sözde daha az Tarikatların oturmak zorunda olduğu odanın arka tarafındaki koltuğum.

"Bay Hubert?" diye sordu, ona ve onun sıkıcı dersine dikkat etmekten başka bir şey yaparken yakalanırsam cezalandırılacağını belirten bir kaşını kaldırarak. "Sanırım bu konu hakkında biraz daha bilgin var?"

Başımı salladım, gerçekten teklif etmeden önce benden bilgi istemesini bekledim. En azından sıra dışı konuştuğum için beni cezaya çarptıracaktı ve ben onun yanında geçirdiğimden bir saniye daha fazla vakit geçirmek istemiyordum.

"O zaman lütfen bizi aydınlatın," diyerek elini kaldırıp bana bakmak için dönmüş olan sınıfın geri kalanını işaret etti, aralarından birkaçı onun dikkatini çekmediği ve işi bana bıraktığı için minnettar görünüyordu.

Çenemi kaldırdım, gözlerim alenen cinsellik öğretmenin ötesinde, arkasında dönen harflerle takımyıldızın adını yazdığı tahtaya kaydı ve bildiklerimi anlattım.

"Kuzey Tacı veya Woomera, Boomerang olarak da bilinen Corona Borealis, gökyüzünde Boötes ve Herkül arasında yer alır ve Minotor Tarikatı'na en yakın takımyıldızdır. Bilinen gezegenleri olan dört yıldız içerir ve iddia ettiği en parlak yıldız Alphecca-"

"Evet evet." Highspell beni cümlemin ortasında durdurmak için elini salladı ve ben susup sandalyeme yaslanırken yüz hatlarımı sabit tutmaya çalıştım. "İnek takımyıldızı ya da gökyüzünün çamurla kaplı alanı benim deyimimle." Kendi kendine kıkırdadı ama odadaki herkes sessiz kaldı. Eğer onun şaka anlayışı buysa, kaltağın hiç arkadaşı olmamasına şaşmamalı. "Bir sonraki dersimizden önce hepimizin Corona Borealis takımyıldızını incelemenizi ve bana şu başlıklı bir makale yazmanızı istiyorum: Bu takımyıldızı çoğundan daha az güçlü yapan on şey. Yıldızların bu özel oluşumuyla bağlantılı Tarikat açıklamaları ve zayıflıklarının ve güçlerinin belagatlı örnekleri için ekstra puanlar - bir nedenden dolayı daha azdırılar,

Bakışlarımla buluştuğunda kan kırmızısı dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı ve benim türümü savunmak için bir kelime söylemem için beni cesaretlendirdi. Dikkati kendi sürümü yaratabilen tam bir boğa olarak konumumun sembolü olan burun halkasına kayarken hafifçe alay etti. Bernice, bu sınıftaki müstakbel ineklerimden biri koltuğunda kıpırdandı, örgülerinden biri omzunun üzerinden kayarak koyu renkli yanağını öptü.

Highspell'in bakışlarını tuttum. Ben aptal değildim. Nefesimi sadece tutuklanmama ya da daha kötüsüne yol açacak meydan okuyan patlamalarla harcayacak değildim. Oynadığımız bu oyun küçük gurur için riske atılmaya değmezdi, bu yüzden Highspell'in boyun eğme, Düzenim için utanç ya da inanmak istediği başka bir şey olduğunu varsayacağı bir şekilde gözlerimi önümde duran masaya diktim ve ben dilimi o kadar sert ısırdım ki kanadı.

Dersin sonunda zil çaldı ama kimse kıpırdamadı, hepimiz Highspell'in bizi resmi olarak kovmasını bekliyorduk.

Mildred Canopus, sınıfın önündeki gösterişli sıralardan elini kaldırdı, konuşmak için izin beklerken arkası dümdüzdü.

"Evet, Mildred?" diye sordu Highspell ona bakmadan, onun yerine dikkatini ön sırada oturan ve dilini alt dudağında gezdiren Gary Jones'a verdi.

O bir Manticore'du, güçlü bir Ateş Elementaliydi ve son dört nesildir safkandı, bu yüzden sınıfın önündeki pozisyonu için çabucak seçilmişti. Yine de istemediğini biliyordum, o da hepimiz kadar bu sistemin tutsağıydı. Gary, sanki onu yutması için bir kara deliğe dönüşmesini istercesine masasına baktı ve ben, arkadaşımın, tercih edilen Tarikatlardan biri olduğu için gerçekten acıyordum. Ya da en azından kendime sıradaki akşam yemeğini hatırlatana ve midem yüksek sesle guruldayana kadar yaptım.

"Denemelerimizde bir Minotor öldürmenin en iyi yollarını listelemek kabul edilebilir mi?" diye sordu Mildred, parmaklarının arasında bir kalemi çevirirken, şaşış gözlerinde acımasız bir parıltıyla.

"Örneğin?" Highspell hafifçe sordu.

"Ejderha Ateşi ile havaya uçurduğunuzda çok yüksek sesle mırıldanıyorlar," dedi Mildred, sözlerine devam ederken King'in Birleşik Nebular Görev Gücü'nden birkaç kişi kıkırdadı ve kendimi sandalyemde otururken buldum, elim silahı tutmak için hareket ediyordu. Ayağa fırlayıp sınıfın ortasında o kaltağı paramparça etmek gibi aptalca bir şey yapmama engel olabilirmiş gibi masamın kenarına. Bu sabah akademiye döndüğünden beri kralın asilere karşı kazandığı savaşdaki rolüyle ilgili yüksek sesle övünüyordu ve onun dövüşteki deneyiminden bir tane daha berbat hikaye dinlemem gerekirse, o zaman ben patlayacağımdan emindim.

Mildred, "Tadı da kızarmış sığır eti gibi," diye tamamladı.

"Yıldızların adına," diye mırıldandı Frank odanın solunda, yüzü güneşten solmuştu.

korku ve benim türüm bile değildi.

Bir heykel kadar hareketsiz düşmüş olan Bernice'e baktım, elleri kucağında kavuşturduğu yerde titriyordu, kıpırdanma dürtüsü güzel yüz hatlarına yazılmıştı, ama bunu yaparsa ölü sayılırdı.

Hâlâ Zodiac Akademisi'ne devam eden her öğrenci bir engizisyonndan geçirilmişti, birkaçından fazlası FIB sorgulayıcılarıyla yaptıkları mücadeleden asla geri dönmemişti, akıbetleri bilinmiyordu. Yerimizi koruyan ikimiz gibi sözde daha küçük Tarikatların gerçekten sadece görünüş uğruna burada olduklarını biliyordum. Buraya devam eden katılımımızla ilgili birkaç saçma makale yayınlanmış, taca sadakatimizi kanıtlayabildiğimiz, ihanet etmediğimiz ve başarısızlıkların üstesinden gelebildiğimiz sürece, daha küçük Fae'lerin bile Solaria'da bir yeri olabileceğini iddia eden saçma sapan makaleler yayınlanmıştı. Siparişlerimizden.

Saçmalıktı. Tam bir saçmalık, ama umurumda değildi çünkü hala buradaydım, her şeye tanık oldum, etrafımızda olup bitenleri tam olarak görecektim kadar yakındım ve onlar bilseler de bilmeseler de bu konuda bir şeyler yapabilecek durumdaydım.

"Yine de boynuzları yutmaya değmez," dedi Mildred hafifçe.
"Boğazıma bir tane takıldı ve neredeyse boğuluyordum."

Daha çok yazık.

Bernice şimdi daha belirgin bir şekilde titriyordu, öfkesi yükseliyordu, sözcükleri içinde tutmak için savaşıırken hiç şüphesiz boğazında safra gibi yanıyordu.

Masamdaki tutuşumu bıraktım ve ellerimi kendi kucağıma koydum, Bernice avucumun omurgasında hafifçe vuruşunu hissedebilsin diye ince bir illüzyon yarattım. Dokunuşla kaskatı kesildi, bakışları benimkilerle kesişti ve bağlandı.

Ona dayanışma dolu bir bakış attım ve sessizce ona yakında buradan çıkacağımızı, belki de güvende olacağımızı, yapabileceğimizi... bir şeyler yapabileceğimizi hatırlattım. Ya da en azından ben öyle umuyordum.

Bernice nefesini dışarı verdi, Emir formunun kontrolünü eline alırken parmakları gevşedi ve kurnazca başını salladı, ama ben bu yanılsamayı sürdürdüm, onu yavaşça okşayarak endişelerini biraz olsun hafiflettim.

Mildred, "Savaş sırasında amcam Fredrick ve ben, onları göklerden kovalarken aslında beş tanesini gütmeyi başardık," diyordu, konuşurken göğsü şişiyor, dili kıllı üst dudağını yalamak için dışarı fırlıyordu. "Bizden kaçmaya çalışırken kendi müttefiklerini ayaklar altına alırken önlerinde beliren küçük bir ölüm izdihamı, böğürtüşmeleri ve koşmaları çok heyecan vericiydi-"

"Büyüleyici," diye mırıldandı Highspell, bakışları beni delip geçiyordu ama beni cezalandırmak için aradığı bahaneyi ona vermeyi reddederek bakışlarımı masanın üzerinde tuttum; bu isyancıların ölümü. "Ama ne yazık ki, taca ihanet etmek ya da Vega pisliğiyle ittifak yapmak gibi suçlardan suçlu bulunmadıkça, daha küçük Tarikatların ölümlerine göz yumamayız. Öyleyse, onları öldürmenin en iyi yolları hakkında bir bölüm eklemeye hayır diyelim ve bunun yerine, deneme için kurnaz ve dolandırıcı yöntemleriyle kurabilecekleri bir tuzağı nasıl arayacağınıza odaklanalım. İştten."

Highspell kapıya elini salladı ve sonunda bizi önyargılı saçmalıklarla dolu derslerinin eziyetinden kurtardığında kapı hızla açıldı.

İlk önce Yüksek Tarikatlar ayrılırken koltuğumda bekledim, ön sıralar hızla boşalırken Gary, Highspell'in ona yol açtığı yağmacı bakışlardan kaçmak için neredeyse odadan dışarı fırladı.

Bildiğim kadarıyla, salyalarını akıttığı öğrencilerin hiçbirine dokunmamıştı ama onları fiziksel olarak mümkün olduğu kadar rahatsız etmekte açıkça iyiydi.

Mildred o kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki sandalyesini devirdi, odadan çıkarken sandalyeyi almaya bile tenezzül etmedi, giderken diğer KUNT'lar etrafını sardı, Marguerite Helebor dudaklarını büzerek grubun arkasına geldi. .

Ancak hepsi gittikten sonra geri kalanımız da çantalarımızı alıp ayağa kalktık, ikinci sınıf vatandaşlar, sahte kralın bizden daha değerli gördüğü kişilere her türlü ayrıcalığı sunmaya zorlandılar.

Kalabalığın ortasında odadan çıkarken Bernice'in elini tuttum, beden yığınının arasından kaydım, yakınımda oyalanan bu kadar çok tanık varken ikimiz de tek kelime etmeye cesaret edemiyorduk ama parmakları benimkini sıktı. Güzel bir kızdı, ateşli ve tutku doluydu, burun halkamı kazandıktan sonra sürümü oluşturmayı düşünmeye başladığımda beni ona çeken şeylerin çoğu buydu ama henüz aramızdaki hiçbir şeyi resmileştirmemiştik. O benim müstakbel ineklerimden biriydi, ama sadece resmi bir sürü oluşturmayı düşünmemiz açısından, benim elim onunkini çevrelerken birbirimizle aramızdaki en fiziksel inekti.

Daha fazlasını istemiştim, birden fazla kez düşünmüştüm ama bu o kadar basit değildi. Bir savaşın ortasındaydık, ailelerimiz ve tüm Yoldaşlık sürekli olarak zulüm görme ve geceleyin kaçırılıp bir daha asla görülmeyecek olan Nebular Engizisyon Merkezine sürüklenme riski altındaydı.

bizim türümüzde doğma suçundan başka bir şey değil. Onunla veya potansiyel ineklerimden herhangi biriyle bu çizgiyi geçmek, almamamız gereken bir risk gibi geldi.

Kalplerimizi birbirimize bu şekilde açmamız, peşinde olduğumuz şeyler ortaya çıkarsa kolayca trajediyle sonuçlanabilirdi ve çok geçmeden öleceğimden neredeyse eminken kimsenin beni sevmesi riskini almak istemiyordum. Adil değildi.

Sessiz kampüsten The Orb'a doğru yol aldık, bakışlarım içeri dalıp giden, gurme yemekleri talep eden ve kendilerini odanın etrafındaki en iyi koltuklara yerleştiren Yüksek Tarikatları takip etti.

Kapının sağında, alt sınıflardan oluşan bir sıra oluşmaya başlamıştı bile. Odaya girmeden önce herkesin yemek yemesini beklemek zorundaydık ve çok daha az tatmin edici olan yemeğimizi aldıktan sonra, ana binanın dışındaki küçük avluda, hava koşullarına açık sert piknik banklarında oturmamız bekleniyordu.

Sırada beklerken bunun adaletsizliği hakkında hiçbir şey söylemedim, paylaştığımız sırrı sessizce kabul eden diğer birkaç Fae ile gözlerim buluştu.

Başparmağımı Bernice'nin elinin üzerinde gezdirirken gözlerim gökyüzüne kaydı, uzakta güneş batıyordu ve o geri çekilirken ilk yıldızlar tutuşuyordu. Bizi izlediler ama içinde bulunduğumuz kötü durumu fark etseler bile bu konuda hiçbir şey yapmadılar.

Sonunda, büyük altın kubbenin sağındaki tezgâha ilerleyip sade pirinç ve bezelye tepsilerimizi toplayarak The Orb'a girdik. Onu alırken hiçbir şey söylemedim, odadaki diğer Tarikatlar tarafından tüketilen lezzetli yemeklerin kokularını görmezden geldim ve bizim için ayrılmış boktan yemek alanına giderken buzdolabından birkaç ot ve lahanalı smoothie kaptım.

Bernice yanıma oturdu, kara gözlerinde ateşle temel yemeğine dik dik baktı ve ben de elimi kalçasına indirip hafifçe sıktıktan sonra konuşmak için kulağına eğildim.

"Sonrası için biraz çikolatam var," diye mırıldandım, dudaklarım kulağının kabuğuna değdiğinde taze teninin kokusu ciğerlerime dolmuştu.

"Kasabaya mı gittin?" diye tısladı, sözlerimi anlarken o vahşi bakışını bana çevirerek, hareket dudaklarımızı sadece birkaç santim ayırdı.

"Bunu yapmama karşı bir kural yok," diye yanıtladım, o bana kaşlarını çatarken sesimde bir sertlik tonu vardı.

Bernice devam etmeden önce etrafımızda bir susturucu balonu salladı.

Bir an bizimkileri çevreleyen masalarda oturan insanlara doğru fırladım ama onlar da bizimle aynı pozisyondaydı ve hiçbirinin öğretmenlere anlatacaklarından korkmuyordum. Ben sadece potansiyel ineğimle sohbet ediyordum. Buna karşı herhangi bir kural yoktu.

"Hayır, ama Tucana sokaklarında devriye gezen Periler var ve annem beni Minotorların, Sfenkslerin ve Tiberya Farelerinin her gün kaybolduğu konusunda uyardı."

"Bunu biliyoruz," dedim ama başını salladı.

"O rezil kamplara götürülenlerden bahsetmiyorum. Bir anda ortadan kaybolan Fae'leri kastediyorum, vücutları asla bulunamadı. Söylentilere göre Nymphe'lere türümüzü avlamalarına izin verildi, yeter ki inceliklerini korusunlar ve-"

"Ben oradayken hiç Peri görmedim," dedim ona, ama bu tamamen doğru değildi; İstedığımı almak için dükkâna dalmadan önce, uzun bir sokağın uzak ucunda bir kaç tane görmüştüm. "Ve paramı düzgün yiyeceklere harcayarak yanlış bir şey yapmıyorum. Kendi yemeğimizi satın almamıza karşı herhangi bir kural yok ve benim bunu yapmak için gereğinden fazla auram var. Mülayimliğine ara vermeden bu boku her gün yemeyeceğim.

"Çikolataların hayatını riske atmaya degeceğini düşünmüyorum," diye tısladı Bernice, sinirli bir şekilde elimi kalçasına vurarak, ama bakışlarını benden uzaklaştırıp onu benimkini tutmaya zorlarken çenesini kavradım. bakış.

"Oraya sadece çikolata için gitmedim," diye soludum, bütün gün sakladığım sır, kurtulmak için savaşıırken göğsümde bir delik açtı ama burada bundan bahsetmeye cesaret edemedim.

Bernice'in dolgun dudakları şaşkınlıkla aralandı, kendimi onu bırakmaya zorlamadan önce kısa bir süre dikkatimi onlara verdim ve yavan yemeklerimizi yerken ikimiz de sustuk.

Bir süre etrafta takıldık, rahat görünmeye özen göstererek nihayet ayağa kalkıp Uranüs Revirine ve ötesindeki Aqua House'a giden patikada dolaştık. Bizi fark eden herhangi biri, Su Bölgesi'ne doğru giden bir çift Minotaur görürdü, bunda şüphe uyandıran bir şey yok, özellikle dikkate alınması için bir neden yok.

Yürürken etrafımıza ince bir sihir yaptım, elimin tersi onunkine birden çok kez sürtündü, her dokunuşta içimden hafif bir heyecan geçti.

Revirin etrafını döndük, yağmurun oluşturduğu derin gölgeye doğru ilerledik.

güzel bina ve gölgeler daha da kararırken sihrim etrafımızı sardı. Gizleme büyüü bizi korumak için kalktı, gölgeler o kadar yoğundu ki, Bernice elini benimkine kaydırırken kendi yüzümü bile göremedim.

Boşta olan elimle duvarı buldum, parmaklarım soğuk taş boyunca bir çizgi çizerek aşağı inerken, büyüm dikkatli bir okşamayla uzandı ve sonunda daha önce olduğum taş çirkin yaratığın yüzünün etrafında kıvrıldı. için avlanmak

Parmaklarımı kayalık yüz hatları üzerinde gezdirdim, kısa taş kanatlarının tam arasında bir nokta bulmadan önce başını tepeye diktim ve bir şeyin gevşediğini hissedene kadar sıkıca bastırdım.

Taş duvardaki yeni açıklıktan geçerken gölgeleri bize yakın tuttum ve içeri girene kadar sessiz kaldık, taşın ince gıcirtısı gizli girişin bir kez daha arkamızdan kapandığını anlamamı sağladı.

Gizlenme büyülerinin düşmesine izin verdim ve dar koridorda uzun adımlarla ilerledim, yan yana yürüyemeyecek kadar daralınca Bernice arkamdan bir adım düştü.

Yol artık tanıdıktı, ama yine de her yürüdüğümde içimde bir karıncalanma hissi dolanıyordu. Yaptığımız şey çok riskliydi ama hiçbir şey yapmamak daha kötü olmalıydı.

Sonunda taş geçidin uzak ucundaki ağır ahşap kapıya ulaştım ve elimi kapıya dokundurdum, gücümün bir nabzının kapıdan geçmesine ve kapı benim için açılmadan önce kim olduğumu kanıtlamasına izin verdim. Kapı hemen arkamdan kapandı, o geçmesine izin verilmeden Bernice de aynı şeyi yaptı ve burayı aydınlatan ateşin turuncu ışığı gözlerimi kırıştırdı.

Şömineye doğru baktım ve oradaki kanepede kendisine katılmam için beni çağıran Gary'ye gülümsedim, yaklaşık yirmi Fae daha şimdiden büyük odada kendilerini rahat hissetmeye başladılar. Duvarlar çıplak tuğlalardan örülmüştü, etrafımızı saran derin kemerler oyulmuştu, beton zemin yıllarca kullanılmış olmasına rağmen bu alan, onu bulup bizim yaptığımızda tamamen boştu. Binanın ana bölümüne açılan kapı, şu anda Bernice ve benim girdiğimiz kapı kadar dikkatli bir şekilde mühürlenmiş olacaktı ve korumaların ve sığınağımızı koruyan susturucu baloncukların her yerde hâlâ etkili olduğunu hissedebiliyordum.

"Duymadın mı?" diye sordu Gary kaba bir sesle, ben de kendimi hazırladım.

Gri kanepede karşısına otururken, savaştan daha üzücü haberler almak için kendime geldim.

"Neyi duydun?" diye sordum, bize katılırken Bernice'e yer açarak.

Gary duraksadı, gözleri geçen yıl çok fazla tanıdığım ve beklediğim bir kederle kararmıştı ve sözlerini soğuk bir korkuyla bekledim.

"Lionel, Darius'u savaş sırasında öldürdü," diye soludu Gary ve ben bu sözleri duyup anlamlandırmaya çalışırken, sanki tüm dünya etrafımda donup kalmıştı.

"Ciddi olamazsın?" Bernice, Gary bu beyanın gerçeğinin içimize işlemesine dayanamıyormuş gibi başını öne eğdiğinde nefesi kesildi.

"Sonunda savaşın tam bir kaydını yayınladılar - tabii ki lanet olası kralın lehine olan önyargılı saçmalıklarla dolu, ama orada, tam üstte Darius'un adı listelenmişti."

"Hayır," diye nefes verdim, Atlas'ımı cebimden çıkarıp açtım, The Celestial Times uygulamasının düğmesine bastım ve makaleyi okurken ürkmemeye çalıştım.

*Darius Acrux, The Battle of The Battle'da İdam Edilen Hainler Arasında Adlandırıldı
Büyük Kralın Yükselişi, Gus Vulpecula.*

*karşı kazanılan şanlı zaferin ardından, bu büyük ve muzaffer günde,
soylu yeni kralımızın altını oymaya çalışan isyancılar,
savaş şimdi gün ışığına çıktı.*

*Kendi soyunun ilk örneği ve Fae'nin gücünün en kararlı destekçisi olan Kral
Lionel Acrux, bu alçakgönüllü muhabire üzücü ve dokunaklı bir açıklama yaptı.
ortaya çıkaran teröristlere karşı yiğitçe yürüttüğü savaşın öyküsünü anlatıyor.
krallığa karşı, içimize nifak ve huzursuzluk tohumları ekmeye çalışıyorlar.
harika krallık*

Binlerce güneşin ağırlığı altında ve gerçekten hayranlık uyandıran bir Fae'nin gücüyle parıldayan gözleri, halkının güvenliği için yerine getirmesi gereken korkunç görevi bana kendisi anlattı. Ağır ve gerçek bir kalple konuştu hain oğlunun hayatına son vermek zorunda kaldığı an hakkında, Darius Acrux, ulusumuzun iyiliği için.

O kış yalama saçmalığının bir kelimesini daha okumaya dayanamadım ve gözlerimin arkası yanmaya başlayınca Atlas'ımı kapattım.

Darius'la aramızda bir anlaşmazlık olmuştu ama onu desteklemekten ya da onun her zaman olduğum gerçek dostu olarak onu sevmekten asla vazgeçmemiştim. Beni hiçbir zaman en yakın arkadaşlarından biri olarak tutmamış olabilir, ama ben onun yakın çevresindeydim, dönüştüğü adamı tanımış ve ona hayran olmuşum ve onun olması için umut besliyordum. tüm Solaria'nın iyiliği için babasını yok et.

"Kendi oğlunu öldürdü," diye soludu Bernice, sözlerindeki dehşet tenimin altına kaydı ve orada iltihaplandı. "Artık ona karşı başka kimin şansı olabilir ki? Darius şimdi buradayken, o Orderist bok parçasının tüm krallığımızı yok etmesini kim durdurabilir ki..."

"Vegas, Lionel Acrux'tan daha güçlü," dedim kararlı bir şekilde, toplanmış gruba bakarken sesimi yükselterek. Gizli ASS

Aylardır bu şekilde buluşuyor, akademideki adaletsizliklere karşı çalışıyor, bilgi alışverişinde bulunuyor ve bize dayatılan kurallara karşı elimizden geleni yapıyorduk ama bu yeterli gelmiyordu. Özellikle şimdi değil.

Sayımız yavaş yavaş artıyordu ama dikkatli olmamız gerekiyordu. Çoğumuz sözde alt Tarikatlardık ama Gary gibi bazılarımız, bu ayrımcılık saçmalığından en az bizim kadar nefret eden ve ona meydan okumak için bir şeyler yapmak isteyen iyi Fae'lerdi. Dayanmamız gerekiyor. Kraliçeler taçları için geliyor, güçleri artıyor. Bunu bitirecekler, er ya da geç onlar-"

"Darius tüm hayatı boyunca eğitim aldı ve yine de o canavarın ellerine düştü," diye soludu Frank odanın arkasından, Seth Capella'nın eski sürüsünün geri kalanı etrafına toplanmıştı. "Vegas'ın büyümesi onlarca yıl alabilir.

tahtı o orospu çocuğundan geri almak için güçlerini tam olarak kullanmaları gerektiği gibi kullanmayı öğrenmek. O kadar bekleyecek vaktimiz yok. Onlar yapamadan hepimiz çoktan ölmüş olacağız-"

"Yeter," diye mırıldandım, ayağa kalktım ve meydan okurcasına ayağımı yere sürttüm. "Buradaki herhangi birimiz korkak olsaydık, o zaman bu odada, sahip olduğumuz her şeyle Gizli ASS'e sarılmış olmazdık. Artık korkmayacağımdan eminim. Bu işin içindeyim çünkü yapılacak doğru şey bu. Riskleri hepinizin anladığı gibi anlıyorum ve yakalanırsam bana ne olacağını biliyorum ama durmayacağım, geri adım atmayacağım ve Darius Acrux'un ölümünün üzerime düşmesine izin vermeyeceğim. kalbime korku. Babasının onu yetiştirme tarzına rağmen iyi bir adamdı ve hayatını hepimizin hakları için savaşıyor verdi. Şimdi onun davasından dönerek bu fedakarlığa saygısızlık etmeyeceğim."

Gruptan alçak bir tezahürat yükseldi ve ben de memnuniyetle başımı sallayarak burnumdan bir nefes verdim.

"Bugün hepimizin beklediği paketi nihayet aldım," dedim cebimden akıllı telefonu çıkarıp karanlık ekranına bakarken.

"İzlenemeyeceğinden emin misin?" diye sordu Alice alçak sesle, sanki diğer Kurt'un bize bu güvenceyi sunabileceğini umuyormuş gibi eli Frank'in dizini kavradı.

"Portia Silverstone'dan geldi. Ön saflardan gerçeği bildirmeye odaklanabilmek için asi kalesini terk etti ve bu haberi vermek için bizim gibi Fae'ye ihtiyacı var. Onunla Andromeda Meydanı'nın arkasında tanıştım. Hikayeler üzerinde işbirliği yapabilmeleri ve orada gerçeği öğrenebilmeleri için Tyler Corbin ile temasa geçmeye çalıştığını söylüyor. Bu yerde olup biten tüm berbat Orderist saçmalıklarını ifşa etmek istiyorsak, o zaman bunu yapmamıza yardım edebilir."

Bernice, "İfşa yayınlanır yayınlanmaz bizi aramaya başlayacaklar," diye mırıldandı, bu bir uyarıdan çok bir gerçektir. "Hazır olmamız gerekecek."

"Yerinde örtbas hikayelerine ihtiyacımız olacak," diye kabul ettim. "Ve zihinsel kalkanlarımızın kurşun geçirmez olması gerekiyor. Herkes hala düzenli olarak çalışıyor mu?"

Herkes başını salladı ve Elijah Indus'a baktım. Elijah Indus emir almış gibi vites değiştirip iki gözü tek gözde birleşerek Cyclops Order devraldı ve Kurt sürüsünün bir kısmını antrenmana yaklaştırdı.

Farkına varmadan işgallerinden kaçmak zor bir sanattı. Sırlarını bir kapının ardına kilitlemek, sonra o kapıyı dikkat çekmeyecek bir şey gibi göstermek, ardındaki hislerini başka zamanlardan hatıralarla saklamak gibi.

Yorulmadan bunun üzerinde çalışıyorduk, Elijah soruşturma altına girersek hazır olmamız için yeteneklerimizi test ediyordu. Kimsenin bizi ifşa etmesi riskini alamazdık. Şimdiye kadar, çoğunlukla zan altında kalan öğrencilere yardım ediyorduk, sorgulayıcılar ortaya çıkmadan önce okuldan kaçmalarına yardım ediyorduk - gerçi sadece iki tanesinin tamamen kaçmasına yardım etmeyi başarmıştık. Ama okul duvarlarının içinden görüntüleri paylaşma ve burada uygulanan boktan öğretim yöntemlerini ortaya çıkarma planımızı uygularsak, şüphe götürmez olmamız gerekirdi. Kırılmaz olmamız gerekiyordu. Ve hazır olduğumuzdan emin olana kadar tek bir fotoğraf bile çekme riskini almazdım.

Tek bir yerde bu kadar çok farklı Emirle böyle bir toplantı bile bizi gözaltına veya daha kötüsüne gönderebilir. Ve Nova'nın KUNT'ların gün geçtikçe daha da sertleşmesine izin verdiği cezalarla birlikte, keşfedilirse nelerle karşılaşacağımızı kim bilebilirdi?

Etrafımda konuşmaya başlayınca rahatlayarak sandalyeme oturdum. Darius'un ölümüyle ilgili yıkıcı haberler havada asılıyken bile, herkesin bu sefer hırsızlık yapıp özgürce konuşmak, diğer Tarikatlarla karışmak ve normale yakın bir şey olmak için rahatladığını söyleyebilirim.

Etrafta içkiler dağıtıldı ve bir çift Fae, diğer Tarikatlarla karıştırılmalarını gözetleyen dikkatli gözlerden korkmak zorunda kalmadan birlikte olma fırsatını yakalarken ortaklarını da yanlarında çekerek karanlık köşelere sıvıştı. İnemeler hızla başladı, ancak çoğu mahremiyet görüntüsü vermek için susturucu baloncukların içine gizlenmişti.

Kimse yorum yapmadı.

Gary bana fırlatıp Bernice'e bakmadan koltuğumda kıpırdanırken bir birayı kabul ettim. Yine de gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, bakışlarının yüzümde gezindiğini, boğa burnumun halkasına takılı kaldığını hissedebiliyordum.

Pes ettim ve ona döndüm, alt dudağını dişlerinin arasında buldum ve çenesini kavramak için uzanıp onu kurtardım.

"Bana öyle bakmaya devam edersen, yapmayacağımıza yemin ettiğimiz bir şeyi yaparız," diye mırıldandım, gözlerinin sıvı kahverengisi kanımı ısıtıyordu.

"Belki de bu söz hakkında farklı düşünmeye başlıyorum," dedi sessizce. "Belki de hayatın çok kısa olduğunu ve bu kadar çabuk çalınabileceğini düşünüyorum. Öyleyse neden sahip olduğumuz zamanda kendimizi bir şeyden mahrum bırakalım?"

Bunu düşünürken boğazımdaki yumruyu yuttum, düşündüm, düşündüm. O benim küçük ineğimdi, potansiyel sürülerimden biriydi ama yine de hiçbir şey yoktu.

henüz bu başlıklarda resmi. Zilimi boynuna takmadı. Ama bana bakışı, ona bunu teklif etmemi isteyip istemediğini merak etmeme neden oldu. Ona en güzel altın çanı almayı ve onu boğazına sarabileceğim güzelce dekore edilmiş bir gerdanlıktan asmayı düşündü. Bunu benden kabul ederse, o zaman bu olurdu. O gerçekten benim düvem olacaktı, sürünün benim boyumda bir boğanın sahiplenebileceği ilk resmi üyesi.

Gary'nin küçük masanın karşısından bizi izlediğini hissettim, ama ben uzanıp parmağımı boğazının bir yanından diğer ucuna, tam da gerdanlığın oturacağı yere gezdirirken orada olmayabilirdi. ona.

Bernice o iri kahverengi gözlerini kırıştırdı ve aletim bunun, benim ve onun düşüncesiyle kaskatı kesildi...

"Mooove," dedi Ranjeep yüksek sesle, yanımızda belirip parmaklarını parlak bir parlaklık için fırçalanmış uzun saçlarına dolayarak. Bernice ile aramızdaki o an paramparça olurken ona şaşkınlıkla bakarken elinin iri göğüslerinin yanında hareketi dikkatimi onlara çekti.

"Bu gece geleceğini düşünmemiştim," dedim, Bernice ile benim aramda gerçekten var olmayan boşluğa düşerken ona yer açmak için geri çekildim.

Ranjeep, potansiyel sürülerimden bir diğerydi, ancak bana bunu daha sonra değil, bir an önce resmi hale getirmek istediğini söylerken çok daha açık sözlüydü. Bana inek çanı broşürlerini bir kereden fazla göstermişti ve kendini boğasına adadığında ne kadar özenli bir sürü üyesi olacağına dair pek çok yorum yapmıştı. Ancak Minotaur sürüleri karmaşık şeylerdi. Bazen çok eşliydiler, genellikle tek erkekli bir grup dişiydiler, ancak baskın boğanın kabulü olduğu sürece tek cinsiyetli sürüler veya hatta karma gruplar olabilirdi. Bazen doğası gereği hiç cinsel değillerdi ya da tek eşli bir çift ve onların sonraki çocuklarından oluşabiliyorlardı. Genel olarak, gençliğimizi ve yetişkinliğimizin ilk yıllarını farklı gütme tarzlarını test ederek geçirdik. yerleşmeden önce bizim için en uygun olanı bulmak ve hayatta biraz sonra inek çanları sunmak. Burun halkama layık olduğumdan beri potansiyel sürüm etrafımda oluşmaya başlamıştı ama hiçbirimiz sürekli sürü olarak kalma zorunluluğu altında değildik. Herhangi bir uzun vadeli karar vermeden önce sürü yaşamına nasıl uyum sağlayabileceğimizi anlamamıza yardımcı olacak bir başlangıç noktasıydı.

Hala hangi yolu istediğimi bilmiyordum. Sikimin çok eşlilik kavramına hiçbir itirazı yoktu, ancak bu yolu yalnızca sürümün her bir üyesine bu durumda duygusal destek sunabileceğimden emin olursam seçerdim.

eşit olarak da.

Ranjeep ise ne istediğine çoktan karar vermiş görünüyordu.

"Ah!" Ranjeep kendini rahat ettirirken ona tokat atarken Bernice küfretti. "O lanet memelerle neredeyse gözümü çıkarıyordun!"

"Kıskanma tatlım, yeşil senin rengin değil," diye güldü Ranjeep, gözleri hızla bana döndü.

Bernice, "Lanet olası ağzına dikkat etmezsen, rengin bir anda kırmızı olacak," diye homurdandı ve elimi yüzümden aşağı kaydırđım. İnek siyaseti en iyi zamanlarda bile başımı ağrıtmaya yetiyordu ama şu anda arabuluculuk yapacak enerjim yoktu.

"Ortada oturmama ne dersin?" diye önerdim, Ranjeep'i belinden kavradım ve cevap verme şansı bulamadan onu kucağıma çektim.

Onu kasiğımın üzerinden geçirip kıcını bana yaslarırken ve düşüncelerime odaklanmamı daha da zorlaştırırken heyecanla mırıldandı.

Onu koltuğıuma oturttum ve ortadaki yerini alarak Portia'nın cebimden bana verdiğı telefonu bir kez daha çıkardım ve açarken yıldızlara merhamet etmesi için dua ettim.

Kapıda bir gümleme sesi duyulduğunda ekranda bir yükleme çubuğı belirdi ve odadaki her gizli ASS üyesi korku içinde yalpaladı.

Bir anda ayağı kalktım, ellerime ateş büyüğü çekerken telefonu tekrar kapattım, içimi korku kapladı.

Milton? diye bağırdı kapının ötesinden bir kız ve Marguerite Helebor'un sesini tanıdığımda dehşet içinde durdum. "Koşmalısın!" ağladı. "Mildred avda ve senin peşinde. Hepinizin orada olduğunu biliyorum, lütfen beni dinleyin!"

Herkes şöminenin arkasındaki gizli çıkışa doğru koşmaya başladığında, "Kahretsin," diye küfrettim, Bernice ve Ranjeep'i yakalayıp ayağı kaldırdım. Aramızdaki Toprak Elementalleri, bu amaç için onu oymak için haftalar harcamıştı.

"Yalnızsa onu dışarı çıkarabiliriz," dedi Gary boşalırken etrafa göz atarak, ama ben başımı salladım.

Mildred'in peşimizde olduğunu söyledi. Bunu riske atamayız. Hepinizin gitmesi gerekiyor, burada bir terslik olmadığından emin olacağım. Birinin düşmesi gerekiyorsa ben düşerim."

"Milton, hayır," diye soludu Bernice, kolumdan tutup beni şömineye doğru çekerken, kapı diğer taraftan patladı, Marguerite ateşini ona doğru fırlatırken büyüler kapıyı güç bela güçlendirdi.

Sırada Seth'in eski sürüsü ve Elijah gizli tünele daldılar, biz orada kalırken grubumuzun sonuncusu hızla uzaklaştı. Ranjeep o giderken tüneli kazmak zorunda kalacaktı, Elemental'ın bunu yapmak için bıraktığı son yerdı ama zamanımız vardı, başarabilirdik, yapabilirdik-

Kapı kırıldı ve ellerimi havaya kaldırdım, Marguerite ile aramızda sıcak bir enerji kalkanı yükseldi ve Marguerite ilerideki kapı aralığında tek başına ortaya çıktı.

Diğerleriyle benim aramda bakarken kan çanağı gözleri çılgıncaydı, sanki Mildred'i yenmek için tüm yolu buraya kadar koşmuş gibi göğsü inip kalkıyordu.

"KUNT'lar geliyor," diye tısladı. *"Koşmak"*

Bize neden yardım ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama gözlerindeki çılgınca panik beni harekete geçmeye fazlasıyla yetti ve diğerlerini elimden geldiğince hızlı bir şekilde gizli geçide doğru ittim.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü onu seviyordum," dedi basitçe. "Ve o piç onu öldürdü. Şimdi git."

Ranjeep ellerini dışarı attı, büyüünün yardımıyla duvardaki delik kapandı ve hepimiz dönüp koşmaya başladık, ilerledikçe tüneller arkamızdan çöküyordu.

Bacaklarımızın bizi taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde karanlığa doğru koştuk, Gary yolu aydınlatmak için bir Faelight fırlatırken, üçümüz de Minotaur formlarımıza geçtik. Ne de olsa karanlık geçitlerde koşmak için yaratılmıştık ve karanlığa doğru koşarak korkunç bir kaderden kaçarken aklımda tek bir düşünce vardı: Marguerite Helebor az önce bizi kurtarmak için her şeyi riske atmıştı. Gizli ASS kendilerine bir KUNT paketlemiş gibi görünüyordu.

Tkemiklerimin derinliklerine kadar soğuk bir ısıruk aldı ve karanlık içimi yaladı et, her zamanki gibi beni ikna etmeye çalışıyor. Gölge Canavarı kıpırdanıyor, değişmem için beni zorluyordu ve ona teslim olursam ve kontrolü ele geçirmesine izin verirsem çok daha sıcak olacağımı biliyordum. Ama bedenimi almasına izin verirsem, o zaman aklımı da alabilir ve bunu riske atamazdım. Bunun yerine, gölün bir tarafında bulduğum bir mağaranın içinde, bir duvara çıplak bir şekilde büzülmüş olarak soğukla yüzleştim.

Dışarıda kar yeni yağmıştı ve uluyan rüzgar bazen kemiklerimde ziyafet çekmeye hazır bir canavar gibi geliyordu. Ama ben zaten rüzgardan çok daha korkunç bir canavarın pençesindeydim.

Annemle babamın anılarını zihnimde canlandırdım, onların sözlerinde teselli aradım, aşklarının üzerimde güneş ışınları gibi parıldamasını bekledim. O kadar yakın hissetmişlerdi ki, sanki onlara uzanıp dokunabilirdim, ama aradan yıllar geçmişti ki, hiçbirimiz dünyanın bütün büyüüne karışamamıştık. Sevdiklerimin düşünceleriyle birlikte yüzlerinin görüntüsü beni ayakta tutan birkaç şeyden biriydi.

Titredim, vücudumu örten gölgeler soğuğa karşı biraz savunma sunuyor, kucaklarında bana sığınak sunarken içlerindeki fısıltılar asla duraksadı.

Bir şeyler yapmak zorundaydım. Burada kalıp açlıktan ölemezdim, oysa dağdan ayrılma düşüncesi bile sevdiğim herkes için içime bir korku saldı. Tehlike bendim ve bu onları tehlikeye atarsa bir daha asla yanlarına yaklaşamazdım.

risk.

Burada çok uzun kalırsam açlığın tek başına beni öldüreceğini bildiğim için midemi delen açlığı görmezden gelmeye çalıştım ama belki de sevdiklerimi tekrar tehlikeye atmaktansa ölmek daha iyiydi. Yine de kız kardeşimi veya eşimi asla isteyerek buna maruz bırakmazdım. Ne yapacağımı ya da onları nasıl koruyacağımı bilmiyordum.

Gölge Canavarı'nın anıları aklımdan geçerken ağzımda safra yükseldi, gece asileri avlarken öldürmeye olan açlığı, çığlıkları sonsuza dek susturulurken ağzımda kan tadı vardı.

Parmaklarımı gölgeli saçlarıma geçirip yüzümü dizlerime gömdüm. Ama boğucu suçluluk ve keder birçok kez olduğu gibi beni ele geçirmeden önce, çevremdeki gümüşü bir ışık parıldaması başımı kaldırmama neden oldu, onun kayalık mağara duvarlarında dans edip uçuşmasını izlerken kaşlarımı çattım.

Gölden geliyordu ve ayağa kalkarken tüm düşüncelerim beni terk etti, suyun titrek yansıması etrafımda parıldarken vücudum gümüşle kaplıydı.

Gölün derinliklerinde bir şey parlıyordu, çok aşağıda, tabanındaki ay kadar parlaktı.

Hava doğal olmayan bir şekilde durgunlaştı ve ben mağaradan çıplak ayakla, azalan ayın altında su kenarına doğru yürürken soğuk tenimden kayıp gitti, gölgeler bir karanlık cüppesiyle etrafımı sardı.

Havada bir şarkı vardı ya da onu tanımlamanın en kolay yolu buydu. Bu dünyaya ait değildi, daha çok onu tamamen farklı bir evrenin perdesinin ardından duyuyor gibiydim. Ait olmadığı birisi.

Suya baktım, kayan yıldızın kalbinde daha parlak parladığını fark ettim ve ondan gelen garip, güzel sesin beni ona doğru çektiğinden emindim.

Buzlu su ayak parmaklarıma çarptı ve gözlerimi kırıştıtarak beni tutmaya çalışan transtan çıktım. Ruhsal bir müziği karanlık bir göle kadar takip etmekten iyi bir şey gelmez.

Geri çekildim ama şarkı kafamın içinde daha da yükseldi ve bakışlarım bir kez daha parıldayan ve tüm su kütesini ışılatan kayan yıldıza kilitlendi. Güzelliğe karşı dudaklarım hayranlıkla aralandı ve etrafımdaki güç yoğunlaşıp iliklerime kadar işlerken, onun çağrısına kapıldım.

Küçük bir parçam burada donabileceğimin farkında olsa da, suyun buz gibi kavramasını hissetmeden sesi takip ederek göle doğru uzun adımlarla ilerledim. Ancak

bu bir şekilde çok önemsiz görünüyordu...

Daha derine indim, su belime dolandı ve ben daha da ileriye yürüdükçe gölgeler vücudumun etrafında ikinci bir deri gibi sımsıkı kıvrıldı.

Bu, en gerçek haliyle delilikti ama umursaması gereken yanımda, artık hiçbir şeyden, hele bu gölde kıvranan kutsal güçten korkmuyormuşçasına kilitlenmişti.

Aniden dip ayaklarımın altından kaydı ve ayakta kalmak için suda ilerlerken çok altımda kayan yıldızla baktım.

"*Alevlerin kızı*" diye fısıldadı, beni bu dünyada kimsenin karşı koyamayacağı bir güçle çağırdı. Sanki o yıldızın ortasından gelen çağrı, evrendeki diğer tüm ilahi varlıklar gibi benden de gelmişti. Onun söylediği sihirden yaratılmıştım, vücudumun her zerresi, varlığımın uzak bir olasılıktan başka bir şey olmadığı akıl almaz derecede uzun bir zamandan beri onu tanıyordu.

Kocaman bir nefes aldım ve aşağı daldım, sertçe tekmeler atarak gölün dibine doğru yüzdüm, giderken dudaklarımdan baloncuklar akıyordu, bakışlarım kayan yıldızdan hiç ayrılmamıştı.

Göl sandığımdan da derindi ama artık geri dönüş yoktu ve hiçbir parçam da geri çekilmek istemiyordu. Suda beni bekleyen tanrısal varlığa doğru öfkeyle yüzdüm, bana nasıl bir kader, bir lanet, bir hediye ya da belki de hiçbir şey vermeyeceğini bilmeden yüzdüm. Tek bildiğim, dünyanın kenarına yaklaşıyor muyum gibi hissettirdiği ve her an oradan düşebileceğim, özüm sanki hiç var olmamış gibi gerçeklikten sıyrılabilirdim. Ve yine de korkmuyordum.

Yıldız yüzeyden görüldüğünden çok daha büyüktü, benim en az on katımdı, yüzeyi yapay elmaslar gibi parlıyordu, gümüşü ışığı etrafımdaki karanlığı yarıp geçecek kadar parlaktı. Gözlerimi kırpmadan ve güzelliği karşısında tamamen mest olmuşum, suyun basıncı kulaklarımı patlatıyor, ciğerlerim hava için ağrımaya başlıyordu. Ama hiçbir şey beni bu yoldan döndüremezdi. Ne ölüm, ne de yaşam vaadi. Bu, her iki şeyin aleminin çok ötesinde bir şeydi ve aynı zamanda onları da bünyesinde barındırıyordu.

Parmaklarım güzel yüzeyini sıyırdı ve su bir anda etrafımda kaydı. Su çekilirken ayaklarım kayalık göl yatağına çarptı ve beni ve yıldızı çevreleyen bir hava küresi oluşturdu. Biri bu dünyada çok kısa bir süre için var olacak, diğeri ise zamansız iki varlık.

güneş sisteminin kendisinin madde ve sihirden oluştuğunu gören, tüm sınırların ötesinde.

Saçlarımdan ve çıplak tenimden su damlıyordu, gölgeler yılanlar gibi içimden kayıp gidiyordu ve artık onların içindeki sesleri duyamıyordum. Gölge Canavarı'nın yanında göğsümde uyuyacak gibiydiler, beni çıplak ve yalnız bırakıyorlardı. Ama çıplaklığımın bir önemi yoktu. Sanki bu yıldız sadece ruhumu görüyordu, geri kalanım önemsizdi.

Hava, kemiklerimi titreten yoğun bir sihirle nabız gibi atıyor ve uğulduyordu ve tanık olduğum gücün muazzamlığı karşısında kalbim güm güm atıyordu.

"Tahliye vaktim geldi" diye fısıldadı yıldız kafamın içinde, şakaklarıma değen tüyler gibi yumuşak ve hafif.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, bir adım daha yaklaşırken afallamıştım, parmaklarım parıldayan yüzeyine bir kez daha dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Hayatımda gördüğüm en nefes kesici varlıktı, ruhu olan canlı bir elmas gibiydi. Bu, görülmesi imkansız bir şeydi ama gerçekliğini inkar edemezdim.

Etrafımda hava kırırdandı ve neredeyse bir iç çekiş gibi geliyordu, yıldızın gümüşü ışığı önce söndü, sonra yeniden parladı.

"Bütün yıldızlar düşer. Benim zamanım geldidedi ve boğazımdaki yumruya karşı yutkundum.

"Anlamıyorum," dedim kafamı şaşkınlıkla sallayarak.

Hava tekrar uğuldadı ve onun anlatılmamış büyüünün öpücüğünün tenimde gezindiğini, beni iliklerime kadar ısıttığını hissettim. Erimiş aşkla yıkanmak gibiydi, duygu göğsümde yükseldi ve uzuvlarımda her köşesine çekildi.

"Şimdi hatırlıyorum..."

"Ne hatırlıyorsun?" Fısıldadım.

"Sen gölge lanetlisin, yakında bir ölümlü olacaksın."

Bu sözlerden yüzümü buruşturdum, onların katışıksız kesinliği beni derinden yaraladı. "Bunu durdurmanın bir yolu var mı?"

"Kaderler hala iplik iplik dokunuyor."

"O zaman onları dokumayı bırak," diye talep ettim, savaşı, kaybedilen her şeyi düşündükçe öfkem artmaya başladı. Sonunda kendimi ve bizden çaldıkları her şeyi yıldızlara karşı duyduğum öfkeyi hatırladım. "Kaderin kontrolü sende değil mi? yapma.Sentüm bunlara karar ver? Neden bu kadar acımasızsın?"

Yerin gücü yoğunlaştı, beni sakinleştirmeye çalıştı, ama zihnim artık keskinleşiyordu ve bu varlıklar hakkında bildiklerime sımsıkı tutundum.

Yıldızlar her fırsatta bizi lanetlediler, bunu yapan onlardı, Tory ve Darius'u Yıldızları Aştıran, bana Orion'u teklif eden, sadece çarpık bir lanetle bizi parçalamak için, birçok iyi insanın kendi elleri altında ölmesine izin veren onlardı. kazanmamız gereken bir savaşta izleyin. Açıkça olduğu kadar güzel ve ilahi olan bu yaratık benim düşmanımdı. Ve benden istediği hiçbir şeyi yapmayacaktım.

"Zulüm, Fae'nin bir kurgusudur, bizim değil. Gökyüzüne tünemişken ne iyi ne de kötüyüz. Her şeyi görüyoruz, cevaplar sunuyoruz, rehberlik ediyoruz ve hediye ediyoruz, ancak altımızda yapılan seçimler onu çağırırsa alabilir ve yok edebiliriz."

"Öyleyse ben ve kız kardeşim, bize sunduğun kaderi hak edecek ne yaptık? Bizi ve sevdiğimiz insanları lanetlemenize neden olacak hangi yolları seçtik? diye tısladım, öfke derimin altında alev alev yanıyordu ve bir an için içimde bir ateş büyüğü kıvılcımı hissettiğime yemin edebilirdim.

"Kader dengesiz. Clydinius'un gazabı dertlerinizi ördü." "Clydinius kim?" Her şeyi değiştirebilecek bir cevabın eşiğinde olduğumu hissederek bastırdım.

"Clydinius, tutulmayan sözünü tutmanı istiyor, Vega soyunun savaşı."

"Söz nedir?" Bu sözler kafamda dönüp dururken çaresizlik içinde ilerlemeye başladım. Imperial Star'ın da konuştukları. "Bunu saklayacağım. Sadece bana ne olduğunu söyle. Bilmediğim bir şeyi nasıl düzeltebilirim?"

"Benim sonumun zamanı geldi. Benim ölümüm Fae'nin bir hediyesi, tüm yıldızların ölümünde sunduğu bir hediye. Bu yüzden sihir senin dünyanda yaşıyor, çünkü benim sihrim senin sihrindir." Işık gitgide daha parlak hale geldi, elimi kaldırıp onun parıltısına karşı gözlerimi kapatmak zorunda kalana kadar beni kör etti. Her şeye yayıldı, kayalara, suya, bana aktı. Bu yıldızın ruhunun yayıldığını ve parçalandığını, özünün dünyanın her köşesine döküldüğünü hissedebiliyordum.

O kadar çok güç vardı ki altımdaki yeri titretti ve çok yukarılardaki gökyüzü şarkı söylemeye başladı. Doğaya bağlı bir şeye tanık oluyordum, dört Element etrafımdaki havada yanıyor gibiydi, her şey çatırdadı, parıldadı, parıldadı. Şok dalgasıyla neredeyse ayaklarımdan düşüyordum, ama yıldızın gücü beni yerimde tuttu ve yolundaki bir hayaletten başka bir şey değilmişim gibi tüm o sihir üzerime yuvarlanırken başım geriye düştü.

Çıglık attım, coşkunun en saf hali tenimi aydınlatıyor ve zihnimde anılarla kıvılcımlar saçıyordu. Güneşimizin varlığının uzun, çok uzun zaman önceki anıları

gezegenlerin çevresine yerleşmesi, ardından Dünya'nın çorak bir çorak araziden tatlı, verimli topraklara doğru gelişmesi; benzeri olmayan bir hediye. Ölümlüler alemini, Fae alemini ve Gölge alemini aynı anda gördüm, sanki aynıymış gibi üst üste bindiler ama yine de sihir ve ilahi müdahaleyle ayrıldılar. Ve ilk Fae ortaya çıktığında, yıldızlar bizi korumak için etrafa yerleştirildi, tam güçleri yalnızca bizim krallığımızda ikamet ediyordu, burada yaşayan varlıklar da onu kullanabiliyordu. Yıldızlar takımyıldızların içinde şekillerini aldılar, ama görünüşe göre buradaki tek güç onlar değilmiş, sanki oyunda benim anlayamadığım daha yüksek bir güç varmış gibi.

Her şeyi soyut bir şekilde kavradım, daha önce yaşadığım hiçbir anıya benzemiyordu, şimdi, o zaman, her zaman, geçmiş, şimdiki zaman, gelecek, ilk kaderler dönerken tüm zaman bir araya geliyordu. Bir şeyi kavramanın, bu kaderlerin ardındaki dürtüyü ve tüm bunların ne için olduğunu anlamanın eşiğindeydim ki, güç uçup gitti ve tökezledim dizlerimin üzerine.

Gitti ve ben terk edildim, kayalık göl yatağında nefes nefese, üzerime bir nirvana akıyor, hala deneyimden titriyordum. Yıldızın ışığı gözlerimin önünde sönmeye başladı ve beni içinde hiçbir varlık olmayan sessiz, boş bir kayayla baş başa bıraktı. Gözyaşları yanaklarımdan sessizce süzüldü ve sevinçten mi yoksa üzüntüden mi yoksa ikisi arasında bir yerde mi olduğunu bilmeden elimi onlara dokunmak için kaldırdım.

Az önce şahit olduğum şeyi işlemeye başlamadan önce, yüksek ve buyurgan bir ses kafamı doldurdu, içindeki otorite ruhuma kadar inip onu çelik halatlarla bağladı.

"Bana gel." Lavinia'nın çağrısı kafatasımda yankılandı ve gölgeler sanki kulaklarımda cıyaklıyor, içimden dışarı çıkıp tenime dolanıyordu.

Yıldızın ışığı tamamen söndü ve tek bir nefes bile alamadan su etrafımı sardı.

Gölün dibinde karanlığa gömüldüm ve kalbim çılgınca bir melodiyle atarken panik göğsüme çarptı. Yüzeye çıkmak için yüzmeye başladım, gölün mürekkebi karanlığında yolumu açarken tekmeler savurmaya başladım, daha ne kadar gitmem gerektiğini ya da o kadar çaresizce arzuladığım havaya yaklaşıp yaklaşmadığımı bilmeden.

Ciğerlerim çığlık attı ve uzuvlarım dondu, suyun ağırlığı beni kendi derinliklerinde boğmaya ve sahiplenmeye çalışıyormuş gibi bastırıyordu.

Tory, Lance ve Gabriel'i, eğer başaramazsam beni bu sulu mezarda asla bulamayacak olan insanları düşünürken nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. Sanki hiç var olmamışım gibi yok olur, bu kara havuzun dibine batar, bir yalnız kemik yığını olurum.

Daha sert tekmeler attım, hepsini yeniden bulma kararlılığı kaslarımı besliyordu ve aniden başım yüzeye çıktı ve ciğerlerime keskin bir hava doldurdum.

"*Bana gel*," Lavinia'nın sesi beni tekrar çağırdı ve göğsümdeki çekiş, Gölge Canavarı'nın çağrısına ayak uydurduğunu söyledi.

"Hayır," diye homurdandım, su kenarına doğru yüzerken dişlerimi gıcırdatarak onun çağrısının çekimine karşı koymaya çalıştım.

Ama sığılıkta ayaklarım kayalara çarptığı anda, Lavinia'nın gücü üzerime çöktü ve kayma omurgamdan aşağı dalgalandı.

Dakikalar içinde, bir kez daha yükselen, tüylü siyah bir canavara dönüştüm, dağdan ağaçlara doğru havalanırken dudaklarımdan bir kükreme döküldü. Yaratığın zihninin karanlığına düşüyordum ve ne kadar tutunmaya çalışsam da, bu kaybedilen bir savaştı.

Gölge Canavar dağın yamacından aşağı hızla indi ve ben onun gücünün uçurumuna atıldım, asla uyanamayacağımdan korktuğum mağaramsı bir boşluğa sürüklendim.

Sonunda bilincimi geri kazandığımda, Ruhlar Sarayı'nın kapısına giden basamakları tırmanırken Gölge Canavarı'nın gözlerinden bakıyordum. Gölge Prenses'in ve onun kötü kralının lekesi havayı ıslatırken, atalarımın evinin yüksek duvarları kasvetli bir gökyüzü altında daha az hoş görünüyordu.

İrademi Gölge Canavar'inkine bastırdım, kontrolü ondan geri almak için savaştım, bana ve kız kardeşime ait olması gereken bu binayı görünce içimde bir direnç fırını tutuştu. Onu duvarlarına yerleşmiş canavarlardan geri almak için can atıyordum. Burası Vega bölgesiydi ve eğer onu savunma şansım olursa, kesinlikle yapardım.

Saray kapılarına ulaştım ve açıldıklarında ürperdim, orada beni bekleyen Lavinia'yı buldum, gözleri iki jilet kadar keskin ve denizin siperleri kadar karanlıktı.

Öne çıktı, gölgeler etrafında dans ediyordu ve parmaklarını omzumun kürküne değdirmek için uzandığında gölgelerin üzerimde sıkılaştığını hissettim.

"Merhaba küçük prenses," dedi alayla. "Eve Hoşgeldin. Senin için bir sürprizim var."

Bana sırtını döndü ve Gölge Canavarı açgözlülükle beni tekrar yutmaya ve olduğum her şeyi devralmaya çalışırken bilinçli düşüncelerime tutunmak için savaşıarak hemen peşinden çekildim. Ama elimden gelse de bırakmayacaktım. Lavinia'nın bana ne yaptıracağı korkusu şimdilik burada kalmama yetmişti.

Ailemin sarayının lüks salonlarında onu takip ettim, dekorasyonda tüylerimi diken diken eden değişiklikler buldum. Annemin ve babamın tablolarının yerini sayısız Ejderha resmi almıştı ve içlerinde en çok yer alan, yeşim yeşili bedeniyle bu koridorların her köşesinden yüz hatlarına kendini beğenmiş bir kibirle bakan Lionel'di. Öfke göğsümün ortasında alev alev yanıyordu ve Gölge Canavarı onu bir yemek gibi besliyordu, kendi öfkesi benimkiyle buluşmak üzere yükseliyordu.

Lavinia beni, ay ışığı huzmelerinin yukarıdaki vitray pencerelerden süzülerek karanlığı böldüğü taht odasına götürdü. Gölge sürtü bana döndü, gözlerimin içine ölü gibi baktı, özellikle bir şey için heyecanlı görünüyordu. Ne olduğunu gerçekten bilmek istemediğim hissine kapıldım.

"Değiştir," diye emretti ve gölgeler içimde dalgalanarak, ben onları durdurmaya çalışmadan beni onun dediğini yapmaya zorladı.

Gölge Canavar düştü, beni bir canavarın önünde duran bir kız olarak bıraktı, gölge ikimizin de vücudunu örttü, saçım onunkinin aynasıydı. Ondan daha kısaydım ama onun dışında artık aynı şeyden doğmuş gibi görünüyorduk ve bundan nefret ediyordum.

Hemen ona doğru atılmaya çalıştım, boğazımdan bir nefret çılgılığı koptu, ama beni değerlendirirken başını bir yana eğerek gölge kirpikleriyle beni olduğu yere bağladı.

"İçinde henüz bir ateş var," diye yorum yaptı. "Ona ne kadar dayanabileceğini merak ediyorum. Gölge Canavarı aç." Onun sözleriyle, şeytani yaratığın özümün hayati bir parçasına dişlerini batırdığını, beni Fae yapan tüm parçalarımı beslerken beni zayıflattığını hissettim.

"Beni neden buraya getirdin?" diye sordum tıslayarak, ondan tiksindiğim yüzümden açıkça belliydi. Artık benden alabileceği hiçbir şey yoktu, o

sihrimle onun Gölge Canavarının pençelerine yakalandım, yani benden daha fazla talep edilecek ne vardı?

"Acı çekmek elbette." Gülümsedi, beni arkasından çağırdı ve onu takip ederken başımı dik tuttum, çıplak ayaklarım soğuk kaldırım taşlarına bastırdı, çıplaklığımı gizleyen tek şey gölgelerdi.

Siyah gece demirinden yapılmış boş bir kafesin yanından geçtim ve onu taht odasının arka çıkışına kadar takip etmeden ve bir koridordan geçerek geniş bir metal kapıya kadar kaşlarımı çattım. Kilidi açtı, beni içeriye yönlendirdi ve dünyam gözlerimin önünde yıkıldı, ciğerlerimdeki her zerre oksijen varoluştan ezildi ve beni ıssız bıraktı.

"Mızrak!" Ona doğru koştum, çığlığım havayı paramparça etti.

Elleri kelepçelerle başının üzerinde sabitlenirken, dizlerinin üzerindeydi, odanın ortasında zincirlenmişti.

Kan etinden aşağı aktı ve vücudundaki yaralardan etrafındaki zemine damlıyordu.

Önüne eğildim ve yüzünü ellerimin arasına aldım, gözlerinde yaşamı görmek için çaresizdim, onu kaybetme düşüncesi düşünölemeyecek kadar korkunçtu. O olmadan devam edemezdım. O, tanıdığım en pervasız, ruhları yakan aşkın somut örneğiydi. Yıldızlara bağılydık ama bundan daha fazlası, kanunlar ve savaş hatları, kan ve gözyaşı yoluyla birbirimiz için savaşmıştık. Birlikte kalmamız gerekiyordu, başka alternatif yoktu. Onu kaybetmekten ve kapımızda pusuya yatan tüm canavarlardan vazgeçmekten bıkmıştım. Lance Orion, bu uçakta ve diğer tüm uçaklarda benimdi ve o *Olumsuz*şimdi benden çalınacak

Dehşet kalbimi küt küt attı ama alçak bir inilti çıkardığında ve gözleri titreşerek açılınca rahatlayarak öne doğru eğildim, göğsümden ıstıraplı bir hıçkırık yükseldi. Onu bu şekilde, düşmanlarımız tarafından eziyet edilmiş ve eziyet edilmiş halde bulmak, neredeyse onu ölü bulmak kadar yıkıcıydı.

"Mavi?" diye mırıldandı, sadece yarı baygın halde, kanı hâlâ odanın etrafındaki bir kanala akıyordu.

"Buradayım, seni yakaladım." Ellerimi omuzlarına bastırırken titredim ve Lavinia, yüzünde hastalıklı bir gülümsemeyle dikkatle beni izleyerek arkamda daha da yakınlaştı.

Onu iyileştirmeye kararlı olarak parmak uçlarıma sihir getirmeye çalıştım ama göğsümdeki güç kuyusunun verecek hiçbir şeyi yoktu.

"Lütfen, lütfen," diye yalvardım yıldızlara.

Orion'un gözleri kapandı, başı öne eğildi ve kalbim dört bir yandan küt küt atmaya başladı.

Tekrar. Ölümün eşiğindeydi ve neredeyse Peçe'nin onun için ayrıldığını hissedebiliyordum, yıldızlar onu sonsuza dek benden uzaklaştırmak üzereydi.

"HAYIR!" Ağladım, en acil ihtiyaç anında onu yüzüstü bıraktığım için kendime lanet okudum, yardımına sihir gelmiyordu, gölgeler ben zar zor nefes alabilir hale gelene kadar yoğunlaşıyordu.

Lavinia beni boyun eğdirmek için tüm gücünü içime akıtıyor, beni işe yaramaz, Orion'un ölümüne tanık olmaktan başka bir şey yapamayacak durumda bırakıyordu.

Lavinia alaycı bir sesle, "İçinde sadece birkaç dakika daha var," dedi.

"Bekle," diye yalvardım, lanete boyun eğmeyi reddederken içimdeki o güç kuyusunu tekrar öfkeyle çekiştirerek ve bir an için bir sihir kıvılcımının gölgelerin bir kısmını bir kenara atıp parıldadığına yemin edebilirdim. Orion yaşamı vaat ediyor.

Onu iyileştirmeye çalışmadan önce Lavinia beni güçlü bir şekilde itti ve onu zincirlerden kurtardı, böylece ayaklarının dibine yığıldı, ancak sihirli bloke edici kelepçeler hala bileklerinde kilitli kaldı.

"Ondan uzaklaş!" diye emrettim, öne doğru yalpalayarak ama bir gölge ağı beni belimden yakaladı ve ona gitmemi engellemek için beni duvara doğru çekti.

Lavinia bir anahtar çıkarıp sağ bileğindeki kelepçeye takarken korku içime işledi. Sonra başını yana çevirecek kadar sert bir tokat attı ve adam kendine gelirken inledi.

"Lance, ben buradayım. Benimle kal," diye seslendim, kalbim korkudan çılgına dönmüştü ama sanki beni duymuyor gibiydi.

Elini kavradı, sıkıca göğsüne bastırdı.

"Kendini iyileştir," dedi boş boş ve bunu yapmasına izin verirken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, avucundan yeşil bir ışık fışkırdı ve vücudundaki yaraların üzerini örttü.

Gölgeler beni geri çekerken ve Gölge Canavarı pençelerini derimin altına saplarken, ona ulaşmak için savaştım, panik kalbime saplandı.

Orion neredeyse iyileşirken ona "Savaş onunla!" diye bağırdım ve büyüsünü ona karşı çevirecek kadar güçlü olması için dua ettim.

Dikkati bana odaklandı ve sanki gerçekten orada olduğumu yeni fark ediyormuş gibi yüz hatlarına korku düştü. Ama gözleri ağır bir şekilde kapalıydı ve bu korku, gerçek bir kavrayışa ulaşmadan tekrar eriyip gitti.

"Darcy..." diye mırıldandı.

Yaralarının çoğunu iyileştirmeyi başarmıştı ama sanki kadın onu dağlamak istiyormuş gibi, vücudunda gördüğü işkenceden kalma izler ve morluklar hâlâ vardı.

"Buradayım," dedim. "Sana ne yaptı?"

Lavinia, Kollarını kaldır, evcil hayvan, diye emretti ve adam bileğini ona bu kadar basit bir şekilde uzattı.

Sihire engel olan manşeti tekrar yerine oturtarak beni dehşet içinde kaskatı kesti.

Neden ona boyun eğdiğini, bir kez daha zincirlenmesine izin verdiğini anlayamıyordum. Hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Lance mi? Neler oluyor?" Yalvardım ama bana bakmadı. "Lütfen," diye sessizce Lavinia'yla konuştu, sanki ben odada yokmuşum gibi, sesi sanki göğsünün derinliklerinden yukarı doğru çekilmiş gibi uzaktan geliyordu. "Gönder onu buradan."

Sözleri kalbimi paramparça etti ve artık ikisi de bana dikkat etmese de, onları reddedercesine başımı salladım. Kendisi değildi. Bir şeyler doğru değildi. Benim burada olmama bile zar zor tepki veriyordu.

"Bu, küçük anlaşmamızın amacını tamamen ortadan kaldırır, evcil hayvan." Lavinia elini onun saçlarında gezdirdi ve omurgamdan aşağı tiksinti yayıldı.

"Çek ellerini ondan," diye hırladım ve vahşi, koruyucu bir öfke kabaran dalgalar halinde üzerime akarken bana bakmak için döndü.

"Sen ne yaptın?" Orion'a doğru soludum, sesim korkudan kaybolmuştu ama bana bakmaya dayanamıyormuş ya da belki de umurunda bile değilmiş gibi gözleri yerdeydi.

Lavinia, "Vega prensesini kurtarmak için yapması gerekeni yaptı," dedi, sesi eğlenceden titriyordu.

"Mızrak?" Bizi kaderimizin kukla ustası gibi karanlık gücüyle birbirine bağlayan odadaki korkunç kadını görmezden gelerek gözlerimi ondan ayırmayı reddettim. Bunu sevdiğim adamdan duymaya ihtiyacım vardı, beni lanetleyen orospudan değil.

Lavinia parmaklarını sahiplenici bir tavırla onun saçlarının arasından geçirerek, "Söyle ona, evcil hayvan," diye cesaretlendirdi.

Bir uyarı hırıltısıyla öne doğru fırladım, dişlerimi gösterdim, ama bu sadece onun gülümsemesini artırmış gibiydi.

"Pis pençelerini ondan çek," diye kinle tükürdüm.

Lavinia sırtarak, "Sus, bırak cevap versin," dedi.

Orion o kadar yenilgi dolu bir iç çekti ki göğsümde bir delik açtı. Burada çarpık bir sihir vardı, Lavinia'nın ona boyun eğdirmek için yaptığı bir şey, olması gerekiyordu.

"Kanımı senin lanetine bağladı. Onu kırmanın cevabı benim," diye açıkladı.

Boğazım düğümlendi ve bir ondan bir Lavinia'ya baktım, nefeslerim daha da ağırlaşıyor, zihnim parçalanıyor ve ruhum çatırdadı. "Bu ne anlama gelir?"

"Demek ki *obana ait* dedi, beni yakından izleyerek ve kalbim göğüs kafesinin içinde paramparça olduğu anda içerek.

"Üç ay döngüsü için," diye ekledi Orion, durumu daha iyi yapacakmış gibi boş bir sesle. Belki öyleydi ama kulaklarımdaki çınlama ve içimde büyüyen güçlü öfke dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"Bunu yapamazsın," diye reddettim Lavinia'ya dönerek. "Bedelini ödeyeceğim. Bu benim lanetim, onun değil. Kanımı, ıstırabımı istiyorsanız, o zaman alın." Çenemi yukarı uzatırken onun yerine zincirlenmeye hazır bileklerimi ona teklif ettim, ama o bu teklifle uzaktan yakından ilgilenmiyor gibiydi.

"O olmalı," dedi gözleri bu hain oyunuyla parlayarak. "Üstelik üzerine ölüm bonusu da yaptık değil mi pet?"

"Hayır," dedim nefes nefese.

Orion bana gözlerindeki karanlığı delen, bunu asla geri alamayan bir özürle dolu bir bakış attı, çünkü bu onun söylediği her şeyi doğruladı ve karşılığında benim kalbimi kırdı.

Lavinia eğilip Orion'un derisine bir gölge halkasının oturduğu boğazını kavrayarak, "Ayrıntıları doldurmayı sana bırakıyorum," dedi.

Her şey durdu, o ağzını onunkine bastırırken buz omurgam boyunca kaydı. Onun ürkmesini, onun iğrenç dokunuşuna karşı koymasını bekliyordum, ama o öpücüğü derinleştirip dilini dudaklarının arasına kaydırduğunda, onun ona izin vermesini eziyet dolu bir şok içinde izledim, sıkıntısının tek işareti bir kırıktı. alnında ve elleri sıkı yumruklar halinde. Midemin ortasında bir şey keskin bir şekilde büküldü ve kötülük, varlığımın köklerine kadar sahip olduğum her şeyi ele geçirdi, akıl sağlığımdan geriye kalan çok az şeyi çaldı.

"Durmak!" Çılgınca savaşıarak bağırdım, damarlarımda kan şiddetle çarpıyordu.

Eşimin bunu başka bir kadınla yaptığını görünce ruhum yaralandı.

ve herhangi bir kadın değil, o. Kaderimizi çok sıkı bir şekilde elinde tutan, karanlıktan doğan bu yaratık.

"Seni öldüreceğim, seni öldüreceğim!" Dinlemeyi önemseyen her varlığın üzerine yemin ettim ve bu canavarın ölümünü ölüm olarak işaretledim. *bana ait.*

Lavinia onu serbest bıraktı, tırnakları onun boynunda hilal şeklinde oyuklar açmıştı ve yüzünü aydınlatan vahşi bir gülümsemeyle bana döndüğünde ben gölgemle mücadele etmekten başka bir şey yapamadım. Sonra eğildi ve Orion'un kulağına bir şeyler fısıldadı, o dimdik durup yanımdan geçip kapıdan çıkmadan önce Orion'un yüzünün solmasına neden oldu ve giderken bana haince bir tatmin bakışı fırlattı.

Tiksinti boğazımı kalınlaştırdı ve Orion'a bakarken titrememi durduramadım, bakışları sanki bir daha bana bakmaya dayanamıyormuş gibi altındaki kanlı zemindeydi.

Sessizlik derinleşti ve hayattan daha çok sevdiğim adamın boyun eğdirilmeye zorlandığına tanık olmaktan gözyaşlarım gözlerimin arkasını kavurdu. Buna izin verdiği için çok ama çok kızgındım ama onu öyle görünce ben de kırılmıştım ve bunların hiçbirini nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

"Bunu nasıl kabul edersin? Onunla bir Ölüm bağına nasıl girersin? diye sordum, sonunda sesimi bularak, içindeki çatlaklar öfkemi ele veriyordu.

Sonunda bana baktı ve tek gördüğüm, kırılma noktasının eşiğine kadar zorlanmış, unutulmanın eşiğinde asılı duran bir adamdı. Karanlık, gözlerinde görebileceğim bir şekilde ona yapışmıştı ve süsenlerindeki o gümüş yüzükler bana parıldarken bile, bir şekilde daha sönük görünüyorlardı.

İçimde ilkel bir duygu kök saldı ve o anda tek bir şeyden emindim; Onu kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım.

"Lanetin bozulmasının tek yolu buydu," dedi. Kendimi ona et, kemik veya kan olarak sunmak zorunda kaldım. Seni üç ay içinde serbest bırakacağımı ve benim de özgür olacağımı bilmek... istediğimiz cevap olmasa da ihtiyacımız olan cevap gibiydi."

Savaşta olan onca şeyden sonra, her şeyin bundan daha kötü olamayacağını düşünmüştüm. Ama ne kadar yanılmışım. Her şeyin çok daha kötüye gidebileceğini bilmeliydim. Her zaman yaptı.

"Bu anlaşmanın şartları nelerdir?" diye tısladım, ona ulaşmak için gölge bağlarıma tekrar asıldım ama beni bırakmadılar.

"Vücudumu nasıl istiyorsa ona seve seve vermeliyim."

Beni hareketsiz bırakan bir ürperti sardı, kanım dondu

Damarlarımda.

"Lance, lütfen bana yapmadığını- onun yapmadığını-" Cümleyi bile bitiremedim, onu öpmesi bana her şeyin daha şimdiden ne kadar kötü olabileceğini düşündürdü. Ona tecavüz mü etmişti? Cesedini bu kahrolası anlaşmanın şartlarına göre mi aldın?

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, gözlerinde bir doğruluk yemini. "Bana eziyet etmekten başka bir şey yapmadı. Ta ki o öpücüğe kadar." O ürperdi, kasları sadece anısına karşı direnerek kasıldı ve onun tamamen onun kontrolü altında olmadığını görmekten memnun oldum. Bana biraz daha geri geliyor gibiydi, duruşuna güç veriyordu.

"Başka ne yaptın?" İttirdim. "Bunun işkenceden daha fazlası olduğunu görebiliyorum. Beni gerçekten görmüyormuşsun gibi bakıyorsun." Bu son sözler üzerine sesim kısıldı ve bakışları biraz daha keskinleşti, bilekleri bana ulaşmak istermiş gibi prangalarını çekiştiriyordu ama onu zincirlerin ötesinde tutan bir şey vardı.

"Bana karşı kullandığı silahlardaki kara büyü," dedi kalın bir sesle. "Hissetmeyi... zorlaştırıyor. Aşınacak. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var.

Yorgunluğunu ve Lavinia'nın işkencesinden ne kadar derinden etkilendiğini görerek başımı salladım. Dayanılmazdı.

"Gitmeden önce sana ne fısıldadı?" Titreyen dudaklarımın arasından sordum, ama beni en çok titreten şeyin korku mu yoksa öfke mi olduğundan emin değildim.

"Mavi," yalvardı.

"Söyle bana," diye talep ettim, bunun yerine içimde ateşli bir öfke uyanırken vücudum çözüldü.

"Dedi ki..." Boğazı sarsıldı ve gözleri benim arkamdaki duvara kaydı, üzerine bir boyun eğme çöktü. "Belki de sana acı çektirmenin beni kanatmaktan daha derin yolları vardır."

Kör edici bir gazap beni ele geçirdi ve Gölge Canavarı'nın göğsümde kükremesine neden oldu. Bu çok fazlaydı. Lanetimi savuşturabilirdim ama Lavinia, onu incitmenin beni yapabileceği her şeyden daha çok incittiğini bilerek, bunu sevdiğim adamlarla ilişkilendirdiğinden emin olmuştu.

İçimden bir öfke çığlığı koptu ve kollarımı daha şiddetli bir şekilde çektim, cinayet beni çağırıyordu. Kafasını omuzlarından koparır, kanının her damlasını döker, onu varoluştan silerdim.

Değişim üzerime bir dalga gibi geldi ve derim parçalanarak lanetimi cisimleştiren vahşi canavara yol verdi. Kükremem canavarınkiyle birleşti

ve bir kez olsun öfkesinden zevk aldım çünkü şu anda kontrolüm altındaydı ve onu istediğim gibi kullanabilirdim.

Orion'u zincirlerinden kurtarmaya hazır bir şekilde ileri atıldım ama niyetimi anlayınca başını iki yana salladı.

"Ondan kaçamam," dedi Orion ciddiyetle. "Anlaşmayı sürdürmek zorundayım, yoksa öleceğim."

Bu gerçekliğe uluyarak döndüm ve tüm ağırlığımı metal kapıya verdim, o şey çarpma anında uçarak açıldı.

"Darcy!" Orion ağladı.

Bir sonraki kalp atışında, kan arayışı için taht odasında hızla ilerliyordum. Lavinia'nın, Lionel'ın. Bize yanlış yapan herkes, ben onların üzerine geldiğim anda ölecekti.

Avımı aramak için koridorlarda hücum ettim, Gölge Canavarı kontrolü yeniden kazanmaya çalışırken zihnimi çekiştiriyordu ama bu sefer bırakmayacaktım. Bu hayvanı, beni onunla lanetleyen yaratığa karşı kullanır ve eşime dokunmasının bedeli olarak onu yeryüzünden silerdim.

Gümüş avizelerin parıldadığı ve solumda kemerli pencerelerin yükseldiği, ay ışığının zeminde sıvı gümüşten bir nehir gibi biriktiği bir koridora döndüm.

Lavinia beni orada bulunca irkilerek geçidin uzak ucunda görüş alanına girdi.

"*Durmak*diye tısladı, emir içimde çınladı, ama Orion'un onun için kanadığını, bu cadının ağzının ağzında olduğunu düşününce buna direnmeyi başardım ve ölmek için ileri atıldım.

Ellerini kaldırdı ve uzuvlarımı bağlamaya çalışan gölge halatları bana doğru fırladı ama ben onun oluşturduğu her karanlık gücü parçaladım. Eşimi yakalamış, iradesine bağlamıştı ve ben onun ona işkence etmesine seyirci kalamazdım. Onun üzerinde hiçbir hakkı yoktu, o benimdi. Gerekirse kendimi onunla yıldızların arasına koyardım. Kaderi kendim değiştirecek ve onu bizden asla alınamayacak iyi bir şeye dönüştürecektim.

Lavinia bir adım gerilerken, kollarımı gölgede tutmak için daha çok çalışırken, böğürtüm havayı yardı. Beni durduramayacağı korkusu, kinci açlığını besliyordu.

Yeterince yaklaştığımda, ona doğru atıldım, kocaman patilerimi açtım ve onu paramparça etmeye söz veren güneş çeliği kadar keskin pençelerim vardı. Onu savaşta Phoenix Fire'da yakmıştım ve gözlerimin önünde bir ölümsüz gibi dirilmişti. Ama bu sefer ondan hiçbir şey bırakmayacaktım. Onu çok şeyle yok ederdim

onun yapıldığı şey. Gölge ve ölüm.

"Durmak!" zihnimde emretti, ama itaat etme arzumu bir kez daha yendim.

Altımda yere çarptığında çığlık attı ve ben de dişlerimle omzunu parçaladım, kafasına nişan aldım ama kenara çekilirken ıskaladım, vücudu doğal olmayan bir şekilde büküldü. Pençelerim göğsünün ortasından aşağı indi, siyahımsı kan döküldü ve inlemelerinin daha da yükselmesine neden oldu. Boynunu çenelerimin arasına aldım ve ısırdım, buna bir son vermeye, kafasını vücudundan ayırmaya ve geri kalanını da yok etmeye hazırdım. Ama elleri boğazımı kavradı ve akıl almaz bir güçle yanlara doğru çekti ve içimde bir acının yükselmesine neden oldu.

"Sen Benimsin! Kraliçenin sana emrettiğini yap!" Sesi kafatasımın içinde patladı ve bu sefer kullandığı sihir ruhumun yolunu buldu.

Gölge Canavar üzerimde bir inçlik kontrol kazandı ve çenem Lavinia'nın gırtlığının etrafında gevşedi. Onu zaptetmek için elimden geldiğince çok mücadele ettim ama Lavinia'nın iradesi içime baskı yaptı ve bu, bulanık bir denizde boğulmak gibiydi. Bir çıkış yolu bulamıyordum, her yön karanlık ve sonsuz.

"Değiştir," diye tısladı ve Gölge Canavar tenime doğru kaydı, kaslarım gergin ve vücudum hareket edemez halde beni onun üzerinde bıraktı.

Yaraları gözlerimin önünde iyileşti, beni gücünün altında tutarken alnı konsantrasyonla kırıştı.

Ellerini dostumdan uzak tut, diye uyardım, hareket etmeye çalışırken avuçlarımı iki yanında yere bastırdım.

Gölgeler tenimde geziniyor, beni tuzağa düşürüyordu ve gölgeleri kukla ipleri gibi çekip sırtımın üzerine düşmeme neden olduğunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ayağa kalktı, gölgeler ayaklarının etrafında toplandı ve onu okşamak için vücuduna tırmandı, bana alayla bakarken yaralarını iyileştirdi.

"Beslemek" diye homurdandı ve Gölge Canavarı içimdeki ziyafeti çekmeye başladı.

Çığlık attım, Gölge Canavarı içimde kalan sihirle beslenirken, beni Fae yapan şeyin özü olan bıçak gibi acı kemiklerimin içini oyuyordu.

Taş gibi soğuk zeminde kıvrandım, uzuvlarımdan güç kayboldu ve az önce hissettiğim güç onunla birlikte yok oldu. Gölge Canavarı, benden alacak hiçbir şeyi kalmamış gibi hissedene, gölgelerin bile dokunmak istemediği korkunç bir boşluk göğsüme çökene kadar kendini doyurdu.

Ağrı, her şey tarafından terk edilene, yerde kıvrılana, kulağımı kaldırım taşlarına dayayana ve gözlerim sımsıkı kapanana kadar azaldı.

Durdur. Lütfen bu gerçeği ortadan kaldırın.

Uzun parmakları saçlarıma dolandı ve Lavinia beni insanlık dışı bir güçle sürüklemeye başladı, vücudum gevşek ve cansızdı.

Parmaklarım zeminde gezindi ve yemin ederim etrafımda sarayın inlediğini duydum, duvarlar içlerindeki düşmüş Vega'nın ıstırabıyla titriyor gibiydi. Ama belki de bu, artık neredeyse Fae bile olmayan yarı ölü bir kızın çılgın hayal gücüydü.

Orion'un yakınlarda bir yerden adımı haykırdığını hayal meyal fark ettim ve gözlerimi kırıştıtarak onu taht odasındaki gece demir kafesine hapseden iki Peri buldum.

Lavinia beni onun yanına attı, sırtım uzaktaki duvara çarptı ve ben bir bez bebek gibi yere düştüm. Orion beni kollarının arasına alıp ters çevirip bende yaşam aramaya başladığında, kafes kapısının kapanma sesi kulaklarımı doldurdu. Gözleri çılgıncaydı, sanki aniden ona bulaştırdığı kara büyüden uyanmış gibiydi ve eli panikli hareketlerle yüzümü avuçladı.

Ağır kirpiklerin altından ona gözlerimi kısarak konuşmaya çalıştım ama gölgelerin ağırlığı buna izin vermiyordu.

"Ona ne yaptın?!" Orion, Lavinia'ya havladı.

Öfkesi hâlâ keskin olan Lavinia, "Bu bir lanet, evcil hayvan," diye tükürdü. "Ve onun uslu kalmasını sağlasan iyi olur çünkü canavarı daha sık beslenmesi için cesaretlendirmem gerekirse, lanet çok daha hızlı ilerleyecektir. Böyle davranırsa birkaç hafta içinde ölümlü olacak. Üç ay döngüsü, böyle gelişmiş bir lanet için çok uzun bir süre, Lance Orion. Hayatta kalacağından emin misin?"

"Seni kahrolası kaltak," diye hırladı dişlerini göstererek.

Lavinia'nın sesi yaklaştı, ama onu yattığım açıdan göremiyordum. "Aç görünüyorsun, Vampir. Bugün sana verdiğim hizmetçinin kanı yetmedi mi? Eşinizin kanını içip onda kalan küçük sihri de alacak mısınız? Belki de bu gece korkması gereken tek canavar Gölge Canavarı değildir."

Kolunu tuttu ve gölgeler vücudundan kaydı, derisinin üzerinde süründü ve hala çıplak göğsünü işaretleyen morluklara ve kesiklere çarptı. İnledi, geri çekilmeye çalıştı ama bir sonraki anda başı öne düştü, sert bir nefes onu terk etti ve üzerime çöktü.

"Bu kadar. Gölgeleri içeri al. Onlar sadece oynamak istiyorlar," diye mırıldandı Lavinia.

sonra çıplak ayaklarının şapırtısı, onu takip eden Perilerin ağır ayak sesleriyle birlikte uzaklaştı.

Orion beni daha sıkı tuttu, ama tekrar yere bakmadı, kontrolü yeniden kazanmak için daha yavaş nefes alırken saçları gözlerindeydi. Dişleri çıkmıştı ve ifadesindeki gerginlik bana onun da beslenme dürtüsüne karşı çok çalıştığını söylüyordu.

"Seni ısırmayacağım. Yapmazdım," diye yemin etti, sesi öncekinden daha düzdü, sanki gölgeler yeniden ele geçiriliyormuş gibi.

Elimi kaldırıp sakala dönüşmeye başlayan çenesindeki kirli sakalın üzerinden parmaklarımı geçirmeme yetecek kadar güç geldi bana.

"Bana bak."

İstediğimi yapmadan önce bir an daha tereddüt etti ve o tanıdık kara gözler benimkilerle buluştuğunda kaslarım gevşedi.

"Başarısız olduğum için üzgünüm," diye fısıldadım.

Elimi tuttu, nazıkçe ağzına götürdü ve avucumu öptü, bakışları aklıktan titriyordu. "Denediğin için seni seviyorum. Ama lütfen verdiğim bu sözün yerine getirilmesi gerektiğini anlayın. Onu kırarsam ölürüm."

Peki ya ona? Ya onu kırarsa?" diye sordum, doğrulmaya çalışarak ama biraz homurdandı, beni daha sıkı kavradı ve yeniden kollarında olmak o kadar güzeldi ki beni tutmasına izin verdim.

"Öyleyse ölecek," dedi kaşlarını çatarak.

"Yani belki onu kırmanın bir yolunu bulabiliriz," dedim umutla ve gözlerine biraz daha ışık girdi, o karanlık güç perdesi tekrar geri çekildi.

"Evet, belki Mavi," dedi. Ama o bana bakarken o küçük ışık tekrar söndü ve üzerinde güneşle ayın toplamından daha ağır bir ağırlık hissettim.

"Savaşta ne oldu? Kimin çıktığını gördün mü?" diye sordum, korku boğazımı kalınlaştırırken.

Başını marjinal bir şekilde salladı ve yüz hatlarına acı yayıldı, bakışlarıma bir daha bakmayı reddederken çenesi gıdıklıyordu.

"Sadece iki kader biliyorum," dedi sessizce. "Cebrail burada. Lionel onu yakaladı."

"Aman Tanrım," diye nefes verdim, kardeşimin hızla iyileşmesinden korktum. Yakalanması gerçeği bile bana savaşın ne kadar kötü gitmiş olması gerektiği hakkında çok şey anlattı - bizim neslimizin en büyük Kâhini böyle bir kader tuzağına düşmüştü.

Bu, etrafında kendi kaderinin görüşünü bulandıran saf bir katliam olmuş olmalı.

"En azından hala yaşıyor," dedi ve bu küçük gerçek beni rahatlattı, ancak yine de onun Lionel'ın tutsağı olarak muhtemelen neler yaşadığını düşünmek beni kırdı.

"Ya diğer kader?" diye sordum ama Orion bana bakmadı, gözlerinden acı fışkırıyordu. "Mızrak?" Bana korkunç bir şey söyleyeceğini hissederek fısıldadım, kalbimi daha fazla paramparça edecek bir şey ama yine de bilmeye ihtiyacım vardı.

Birkaç kalp atışı daha tereddüt etti, sanki bir sonraki sözlerini dile getirmek ona ölçülemez bir acı verecekmiş gibi.

"Darius başaramadı."

"Hayır," diye nefesim kesildi, dimdik oturdum ve bu gerçeği varlığımın her zerresiyle reddederek. Darius Acrux tanıdığım en güçlü insanlardan biri olduğu için bir savaşçıydı, bir tanrı kadar güçlü bir yaratıktı. Ve bundan da öte, o benim arkadaşım ve kız kardeşimin yıldızlara bağlı eşi, kocasıydı. "Hayır, hayır, lütfen. Bu doğru olamaz."

"Cesedini gördüm," dedi, ıstırap gözlerine akarken sesi kırılmıştı. Lionel onu öldürdü. O gitti."

Bu sözler beni mahvetti ve kollarında ayrıldım, sanki kederimizden başka bir şey yokmuş gibi ikimiz birbirimize sarıldık. Aramıza dondurucu bir buz parçası gibi oturdu ve tek sıcaklık bedenlerimizin dokunduğu yerlerden geliyordu.

Bir erkek kardeş kadar derinden sevmeye başladığım adamı kaybettiğim için hissettiğim incinmeyi kontrol edemedim ve sadece ikizimin oralarda bir yerlerde hissettiğini bildiğim acı beni körükledi. Bu süreçte onun yanında olmalıydım. Bununla tek başına yüzleşmesi düşüncesine katlanamıyordum.

Tory ile birlikte olmayı hayatımda sahip olduğumdan daha güçlü bir şekilde özlemiştim ve bana neden olan işkence hayal bile edilemezdi. Şimdi ona ulaşmanın ne kadar imkansız olduğuna göre, koca bir evren uzakta olabilirdi. Hiç şüphe yok ki, o kadar şiddetli bir kederin ağırlığı altında acı çekiyordu ki, sanki üzerine gök çöküyormuş gibi hissetmiş olmalı.

Yaptığım her şeyden dolayı hissettiğim suçluluk on kat arttı. Savaşın gidişatını değiştirmiştim, içimdeki Gölge Canavar asilerin kaybetmesini sağlamıştı.

Darius'un ölmüş olması benim suçum muydu? Lanetin pençesinden kurtulacak kadar güçlü olsaydım, hâlâ burada olur muydu?

İkiye katlandım, hepsi tarafından tüketildim ve tamamen parçalandım.
Çok üzgünüm Tor.

Orion

A Ejderhanın kükremesi beni içine düştüğüm kabus gibi hayallerden uyandırdı.

Savaşın geri dönüşleri, kafamın içindeki küçük bir korku evi gibi aklımdan geçiyordu ve bu korkunç anılardan gerçekten kurtulabileceğimden emin değildim.

Lionel'ın saraydaki ani varlığı, duvarları sanki dokunuşundan irkiliyormuş gibi titretti. Bu yerde eski bir büyü vardı ve Vegas'a sadık bir şeyler vardı, onun varlığına isyan ediyor ve ona isyan ediyordu.

Kollarımdaki Darcy'ye baktım, bitkinlik onu bir saatliğine, belki de iki saatliğine uykuya daldırmıştı. Alnındaki kırışıklıklar bana o uykunun ne kadar dinlendirici olduğu hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı. Ona Darius'un öyle derin bir umutsuzluk çukuruna düştüğünü anlattıktan sonra benimle tek kelime konuşmamıştı ki onu bu çukurdan nasıl çıkaracağımı bilemedim. Kendimi çaresiz, işe yaramaz hissettim. İşleri tekrar nasıl yoluna koyacaktım?

Ben de o umutsuzluğa düşüyordum, Darius'un zihnimin girintilerine yapıştığına dair düşünceler tekrar tekrar çalıyordu.

Acrux Malikanesi'nin bu köşesindeki daha karanlık koridorlardan birinde peşinden koşarken Darius, "Hadi, acele et," diye ısrar etti.

Buraya daha önce hiç gelmemiştim, Lionel Amca genellikle ofisinden olabildiğince uzakta doğu kanadında kalmamızı isterdi. Bir keresinde babam susturucu bir balon kullanabileceğini belirtmişti ve Darius'un bakışı

babam ona, içinde Fae'yi bütün olarak yiyebilecek bir canavar tuttuğunu hatırlatmıştı. Babam hiçbir zaman fark etmiş gibi davranmadı. Ama bunun nedeni babamın bir baş belası olmasıydı.

Darius'u bir kapıdan takip ettim ve omzunun üzerinden bana bela anlamına gelen muzip bir bakış attı. Ve bu dünyadaki en sevdiğimiz şeydi.

Ben de arkasından girdim ve o odada duran, minyatür bir dağ gibi yığılmış hazine yığınının görünce ağızım açık kaldı.

"Ejder Loncası onu doğum günüm için hediye olarak gönderdi," dedi Darius yüzünde aptal bir ifadeyle.

"Ejderha olarak Ortaya çıkacağından emin misin?" Alay ettim ve Darius kaşlarını çatı, sanki yapmasa gökler yıkılacakmış gibi görünüyordu.

"Elbette. Bana bak." Daha önce tanıştığım sekiz yaşındaki çocuklarınkinden çok daha geniş olan göğsünü yumrukladı. Benden birkaç yaş küçük olabilirdi ama arkadaşlığımız çocukluğumuzdan beri her zaman teşvik edilmişti. İlk adımlarını attığını görmüş, düştüğünde onu tutmuş ve her zaman sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biri olmuştu.

Açıklayamıyordum, ama sanki arkadaş olmamız gerekiyordu ve aklıma Catalina Teyze'nin bir zamanlar - biraz daha iyi görüldüğü zamanlar - söylediği bir şey geldi."Nebular Müttefikler, dostların en değerlileridir. Altından daha nadir ve çok daha değerliler."

Bu, tamamen tuhaf, biraz soğuk ve mesafeli hale gelmeden önceydi. Artık ondan gerçekten hoşlanmıyordum; beni ürküttü. Bana boş boş bakmasından nefret ettim, yine de her zaman bana ve aileme yakın olmak istedi, sanki ilginç bir şey söylemek istiyor ama bunu yönetecek beyin gücüne sahip değildi.

Darius ayakkabılarını fırlattı ve altının içine daldı, hepsi kendi ağırlığının altında dökülüyordu. "Bir Ejderha olacağımı biliyorum çünkü bu çok iyi hissettiriyor."

Dragons'ın altınları konusunda nasıl olabileceğinin farkında olarak ve çizgiyi aşmak istemeyerek daha da yaklaştım, ama o doğrularak oturdu ve beni oraya çağırdı. Teklif ettiği şeyin ağırlığını biliyordum ve gerçekten Nebular Müttefikleri olup olmadığımızı merak ettim çünkü şu anda bana olan güveni sınırsızdı.

Ayakkabılarımı fırlattım ve onun yanına daldım, ikimiz de arkamıza yaslanıp madeni paraların arasında kıvranırken kahkahalarımız tavana kadar yükseldi.

Madeni paralardan birini alıp çevirerek, "Çok zenginsin dostum," dedim.

ışıkta hayran olmak için etrafta. Gözlerinde sahiplenici bir ifadeyle onu parmaklarımdan çaldı ve ben de homurdanarak ayağa kalktım ve değerli altın yığınının çıktım.

Bakışlarıma baktı, bir konuda çelişkiye düşmüş gibi çenesini gıcırdattı, sonra o da kendini yukarı itti ve altın yığınının aşağı koştu.

"Şuna bak," diye teşvik etti ve ben de onu biblolarla dolu bir dolaba kadar takip ettim. Avucundan büyük olmayan küçük bir kitap çıkardı, simsiyah kapağında gezegenler kıpkırmızıydı.

"Bu bir Kan Kitabı mı?" Nefesim kesildi, içgüdüsel olarak ona uzandım ve Darius onu almama izin verdi.

"Evet, çok nadir, değil mi? Kan çağlarının ilk yıllarından.

Heyecanla açtım ve üst köşesine karalanmış el yazısıyla yazılmış bir not buldum.

Senin için, en sevgili arkadaşım ve ömür boyu yol arkadaşım. Kanımız birbirimizin savaş meydanlarına döküldü.

Kitabı biraz isteksizce kapattım ve Darius'a geri verdim.

Ciddi bir bakışla kollarını kavuşturdu. "Sizin. Sakla.

Başımı iki yana salladım ve geri almasını sağlamaya çalıştım. "Eğer baban öğrenirse-"

"Yapmayacak. O kitap yıllardır dokunulmadan orada duruyor," dedi Darius. "Ayrıca, bir arkadaş için yazılmış. Ve sen busun."

Bana teklif ettiği şeyin büyüklüğünü hissettim ve teslim olmaktan kendimi alamadım. Bu, birbirimize olan dostluğumuzun bir göstergesiydi ve bunu reddetmek yanılttı. Ve orada yıldızlar hemfikir olsun ya da olmasın Nebular Müttefikleri olduğumuza karar verdim, gerçekten umurumda değildi. Ben ona bakacaktım, o da bana bakacak. Ve hepsi bundan ibaretti.

Darius'u mu? Koridorlarda gürleyen derin bir ses, onu çağırmanın sadece babası olduğunu anladığımda bir saniyeliğine kalbimi titretti.

Darius yüzünü buruşturdu, dudaklarını birbirine bastırdı ve cevap vermedi.

"Darius!? Diğer Mirasçılar burada," diye ısrar etti Lionel, sihir kullanarak sesi evin her tarafına yayıldı.

Altın yığınının etrafından dolaşarak kapıya gittiğimizde Darius'un ifadesi yükseldi ve ben kitabı cebime koyarken odadan sıvıştım.

Seth, Max ve Caleb'in ilgimi çeken bir oyun için birbirlerini itip kakarak bekledikleri giriş salonuna ulaştık. Lionel oradaydı ve Darius'a gülümseyerek onu Mirasçılara yönlendirdi. Onlara doğru koştu, hemen onların oyununa kapıldı ve kalbim beni onlara katılmaya zorladı ama ayaklarım yerinde kaldı.

Hey, Lance, dedi Seth bana el sallayarak ve ben de karşılık verdim, Max de bana gülümserken öne çıktım ve Caleb merakla bana baktı.

Darius dönüp beni çağırdı ve bir adım daha attım.

Lionel elini omzuma koyarak önüme geçti ve ona şaşkınlıkla baktım.

"Annen seni evde bekliyor. Gitme zamanı, Lance," dedi, beni Mirasçılarının yanından geçirerek kapıya götürdü.

"Hayır, bırak kalsın," diye talep etti Darius ama Lionel çoktan beni dışarı çıkarıp kapıyı suratıma kapatmıştı. Kapı değil de duvar gibiydi.

Mirasçılarının 'özel zamanlarını' birlikte geçirmek için bağ kurmaya ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Annem bunu bana yüzlerce kez açıklamıştı. Darius'un hayatındaki rolüm farklıydı, Mirasçılar'la asla karışamayacak bir şeydi. Kara büyü sırlarımızı saklamalı ve Mirasçılarının bunu asla öğrenmemesini sağlamalıydım ama şimdiye kadar hiçbir şeyi kaçırmıyordum gibi hissetmemiştim.

Cebimdeki kitabı düşündüm ve göğsümdeki ağır ağırlık hafifledi. Aramızdaki bağı hiçbir şey değiştiremezdi. Darius ve ben onun Mirasçılar ile ne tür ilişkileri olursa olsun arkadaştık. Ben ve o vardı ve hiçbir şey ve hiç kimse aramıza giremezdi.

O günü neredeyse unutmuş, ne kadar saf olduğumu hatırlayarak kendimi o anıdan sıyırdım. Ne de olsa bunca zaman bir şey bizi ayırmayı bekliyordu, bunun ölüm olacağını hiç düşünmemiştim.

İç çektim, kederli kalbimin kasları arasında rahatsız edici bir duygu kıpırdandı. Mirasçılar'la arkadaş olmak istediğimi pek hatırlamıyordum ama bu duygu bir an için yeniden alevlendi ve normal hayatlar yaşayan normal çocuklar olsaydık, bir şekilde onların grubunun bir parçası olabilir miydim diye merak ettim. Ne olursa olsun, olmayacaktı. Ve muhtemelen zaten asla olmayacaktı. Zamanın açgözlülüğünde çoktan kaybolmuş güzel bir fikir serabıydı.

Vücudum ağır gelse de, Lavinia'nın bana işkence etmek için kullandığı silahlardaki kara büyü sonunda beni elinden kurtarmıştı. Oldu

ondan kurtulmak ilk sefer olduğundan daha zordu ve içimde her şeyin daha da kötüye gideceğine dair korkunç bir his vardı.

Şimdi zihnim yeniden keskinleştiğine göre, kucağımda yatan kız için o kadar çok korkuyla geldi ki. Onun yeniden yakınımda olması ne kadar iyi hissettirse de, ona buradan mümkün olduğu kadar uzakta ihtiyacım vardı. Bu duvarlar arasında güvende değildi ama onu oradan çıkarmanın bir yolunu bulamazsam bu gerçekliğe hapsolacaktı.

Gölgeli, mürekkep rengi bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım ve dokunuşumla gölgeler ondan uzaklaştı, saç tutamı yeniden maviye döndü ve kalbimi çarptırdı.

"Darcy." Onu hafifçe sarstım, umut içimde kıvılcımlar saçıyordu.

Gözleri kanat çırparak açıldı ve çok kısa bir an için onları sonsuza dek bana bağlayan o sonsuz gümüş şeritle birlikte normal yeşil tonlarına dönmüş bulabileceğimi düşündüm. Ama bu bir aptalın umuduydu. Gece kadar karaydılar.

"Bakmak." Saç tutamını öne doğru çektim ama o göremeden önce bir kez daha gölgede kaldı ve kalbim hayal kırıklığına uğradı.

"Nedir?" diye sordu, gözleri hâlâ Darius için döktüğü gözyaşlarından kıpkırmızıydı.

Bu haberi ona vermek, yapmak zorunda kaldığım en kötü şeylerden biri olmuştu ve kalbimde de yeni bir yara bıraktığından emindim.

"Bir an mavi oldu," dedim ve kaşlarını çatarak bir tutam saç avucunun içinde çevirdi.

Gölgeler ona yapışırken parmaklarının arasında dönüyordu ve onu daha fazla incelemekten edemedim, o karanlık gücün vücudunu nasıl sardığını, tenine bağlıymış gibi üzerinde hareket ettiğini. Ondaki gölgeleri koparmak ve onu Lavinia'nın lanetinden kurtarmak istiyordum ama bunu yapabilmemin tek yolu sözümü yerine getirmek ve borcu ödemekti.

Sadece üç ay döngüsü. Bu kadar.

Benden uzaklaştı, dizlerini göğsüne çekti ve çenesini gıcırdattı.

"Keşke beni böyle görmeseydin," diye mırıldandı ve boğazımdan bir hırıltı yükseldi. "Ben zehirim."

"Seni zehirli ya da başka türlü herhangi bir biçimde sevebilirim," dedim ona uzanırken ama o benden daha da geriledi ve içimi bir yara kapladı. "Bana bak," diye emrettim ama bakmadı. "Mavi"

"Pek çok insan öldürdüm," diye fısıldadı, bakışları taş zemindeydi.

Geraldine, dedi sesi çatladı. O kızın adını duyunca kalbim sıkıştı. Hayatımı kurtarmıştı ve görünüşe göre bunun için en büyük bedeli ödemişti. Bu dünyadan bu kadar çabuk ayrılmayı hak etmemişti.

"Ve belki ben olmasaydım Darius da burada olurdu," diye ekledi Darcy.

Bu sözler üzerine içimdeki öfke keskin bir şekilde yükseldi. Ayağa kalktım, onun üzerinde yükseldim ve sonunda bana baktı, o kadar küçük görünüyordu ki, sanki eski halinin bir hayaleti gibiydi.

"Elinle öldürdüğün her adamdan Lavinia sorumlu ve Darius da Lionel Acrux yüzünden öldü. Sen değil."

Yine bakışlarını kaçırdı ama ben anlamıyordum. Onu ayağa kaldırdım, bileklerinden kendime çektim, ama elimden kurtuldu ve duvara yaslanmak için hareket etti, başı öne düştü ve bir tutam siyah saç yüzünü perdelemek için aşağı yuvarlandı. Yine de benden uzaklaşmasına izin vermeyecektim. Gerçeği görmesi gerekiyordu çünkü tüm bunların sorumluluğunu üstlenmesine izin vermeyi reddetmişim.

"Darcy Vega," diye homurdandım, onu kafesin arkasındaki duvara sıkıştırıp çenesinden tutup bana bakmasını sağladım. Gözleri o kadar ölümcül siyahtı ki, şimdi Lavinia'nınkine ne kadar ürkütücü bir şekilde benziyorlardı, ama bu ondan geri çekilmeme neden olmayacaktı. Köklerine kadar kim olduğunu biliyordum ve bana geri dönmesi için ona bunu hatırlatmam gerekiyordu. "Sen o canavarın eylemleri değilsin. Bu sen değilsin. Elinizi zorlayan bir lanet. Lavinia'nın bedenimdeki gölgeleri dizginleyip sana bıçak saplamamı sağlaması için beni suçluyor musun?" Aylar önce ailemin evine gittiğimiz gece, hayatımın en kötü anılarıyla oradaydı.

"Elbette hayır," diye mırıldandı, çenesini elimden kurtarmaya çalıştı ama ben bırakmadım. "Bu farklı. Gölge Canavarı bu kadar ileri gitmeden onu savuşturacak kadar güçlü olmalıydım. Çok güçlü bir Phoenix olmam gerekiyordu ama şimdi bana bak. Ben bir hiçim."

"Sen her şeysin," dedim kararlı bir şekilde ve beni itmeye çalıştı ama avuçlarımı iki yanındaki duvara dayadım ve gitmesine izin vermedim. "Ve benden kaçmayacaksın."

"Bana bakmaya nasıl dayanabiliyorsun?" tısladı. "Ben bir canavarım. benziyorum. Lavinia gibi." Sanki kendi derisinden uzaklaşmak istiyormuş gibi yüzünü buruşturdu ve kaşlarımı çattım.

"Beni dinle Mavi. Ruhun her şeyle parladığında seni sevdim

gece gökyüzünde yıldız ışığı ve şimdi ruhun şimdiye kadar tanıdığın en siyah olduğunda seni seveceğim. Seni bütün olarak seveceğim ve seni parçalar halinde seveceğim. Aydınlık ya da karanlık fark etmez, ben buradayım. Eşler bunun için vardır. Yıldızların kendileri tarafından senin için yaratıldım, bu yüzden beni dışarıda bırakmaya çalışmayı bırak.

Bunu yanıtlamak için dudakları aralandı, yanakları renklendi ve kanının hatırlatılması nabzımı hızlandırdı, dişlerim ihtiyaçla karıncalandı. Lavinia bugün bana zayıf bir Fae'nin kanından birkaç ağız dolusu vermişti, ama ben gerçek bir içki için açlıktan ölüyordum. Darcy'nin büyüğü Gölge Canavarı'nın elindeydi ve şimdi onda ne tür bir güç kaldığını bile bilmiyordum. Kesinlikle ondan daha fazlasını almayacaktım.

"Üzgünüm," dedi. "Sadece... bana öyle baktığında, yaptığım onca şeyden sonra bunu hak etmediğimi hissediyorum. Darius senin en iyi arkadaşındı-"

"Ve seni bir kız kardeş gibi severdi. Şimdi bizi izliyor olacak, böyle hissettiğin için sana lanet okuyacak. Ve Darius'u tanıdığı için, başarısızlığından dolayı kendini suçlamakla meşgul olacak. Onun ölümünden senin sorumlu olduğunu bir an bile düşünmeyecek." Arkadaşımdan bahsederken keskin bir bıçak defalarca göğsüme saplanıyordu, onu bu hayatta bir daha asla göremeyeceğimi bilmek gerçekten kabul edemeyecek kadar acı vericiydi.

Kahretsin...Darius. Bir veda bile edemedim.

Gözlerinde yaşlar birikti ve düşerken onları başparmağımla yakalayıp sildim.

"Ya Geraldine?" alt dudağı titreyerek nefes aldı.

Onu kaybetmenin ağırlığı üzerime çöktü ve alnımı Darcy'ninkine yaslamak için eğildim.

"Bu senin hatan değil," diye söz verdim ve o, yardımcı olduğundan emin olmasam da, bu sözlere olan inancımı kavramaya çalışarak gözlerimin içine baktı. Geraldine Grus'un gittiğini düşünmekten nefret ediyordum. O kız türünün tek örneği idi. Geçmişte her zaman aynı fikirde olmasak da, ona ve Vegas'a olan sarsılmaz bağlılığına saygı duyuyordum.

Lionel'in gümbürdeyen sesi sanki tam bu kafesteymiş gibi hemen yanımda duyuldu ve ikimizi de şiddetle yerinden sıçrattı.

"Ne kadar hazine kaybettiğimin farkında mısın Lavinia?! Şu anda iğrenç küçük Fae'lerin kirli ellerinde olan nadir madeni paralar ve değerli taşlar. Ve şimdi bütün gün ve gecenin yarısında Solaria Mahkemesi'nde mahsur kaldım ve gözden kaybolan o kahrolası asilere son bir saldırı hazırlamaya çalıştım.

Yeryüzünün."

"Kahrolası yıldızlar adına," diye küfrettim, sesin duvardan geldiğini fark ettim ama bu nasıl mümkün olabilirdi?

Darcy ve ben soğuk tuğlalara yaklaştık, sanki saray bize bir sır veriyormuş gibi sözlerinin sesi alçaldı, sesini dinlememiz için tam buraya taşıyordu.

"Karşı çıkmalıyım," diye devam etti. "Mirasçılar ve Konsey Üyeleri serbestken ve muhtemelen o öksüz fahişeye birleşmek için gitmişken, bu da isyancıları yeniden daha güçlü bir konuma getiriyor."

Caleb, Seth ve Max'in iyi olduğu haberini alınca Darcy'ye umut dolu bir bakış attım. Meclis kardeşimin güvende olduğunu duymak kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Ve şaşırtıcı bir şekilde, diğerleri için de gerçekten rahatlamıştım.

"Basını kontrol ediyorsun baba, onlara senin büyüklüğün hakkında bir hikaye yazdırabilirsin. Lavinia'nın mırıldanan sesi bize ulaştı.

"Yeterince iyi değil," diye tükürdü Lionel. "Anlamıyor musun? Anka Kuşları hayal ettiğimden daha güçlü ve şimdi asilerin gücü Solaria'daki en güçlü soy tarafından bir kez daha destekleniyor. Kan ve ölüm içinde bir açıklama yapmalıyım. Onlara neler yapabileceğimi göstermeliyim."

"Elbette kralım. Ne yapacaksın?" Lavinia heyecanla sordu. "Ne yapmam gerektiğini biliyorsun," diye homurdandı. "Ejderha Kralın Anka Kuşlarına neler yapabileceğini dünyaya göstereceğim. Gwendalina Vega geldi mi?"

"Evet, ama-" diye başladı Lavinia ama Lionel sözünü kesti.

"Sonunda," dedi heyecanla. "En büyük düşmanlarımdan biri burada, sarayda. Elysian Mate ile birlikte onun kafasını keserken tüm dünya onu izleteceğim. Bir güç ve vahşet gösterisinde Vega soyundan çok daha üstün olduğumu kanıtlayacağım. Ve kanamadan önce ona eğileceğim."

Sırtım dikleşti ve gözlerimde buna izin vermeyeceğime dair bir yeminle Darcy'ye döndüm ve o da bana aynı bakışı attı. Gerçi onu nasıl koruyabilirdim, bilmiyordum.

"Kralım," dedi Lavinia nazikçe. "Onlar benim kontrolüm altında. Korkarım buna izin veremem."

"İzin ver?" Lionel zehirli bir şekilde tısladı. "Senin yerin değil*izin vermek*ben her hangi birşey! Buradaki güç benim. Ben Solaria'nın hükümdarıyım."

"Ve Vega'ya ve eşine borçluyum çünkü Kraliçe Avalon onca yıl önce beni Gölge Diyar'a sürgün etti."

"Eğlendin. Daha önce ikisinin de yoğun bir şekilde acı çekmesini sağlayacağım.

"Sorun değil," diye fısıldadı Blue, geręi bu tamamın tam tersiydi.

Kapı Gölge Prenses'in gücüyle açıldı ve Darcy gözlerini Lionel'a dikerken ellerini kaldırdı.

Onu incelerken çenesini kaldırarak tereddüt etti, temkinli görünüyordu.

"Büyüsü bastırıldı mı?" Lanet bir korkakmış gibi Lavinia'ya mırıldandı.

"Seni Fae pisliği," diye tükürdüm ama Lionel beni duymazdan geldi.

"Evet, Kralım. Seninle savaşamaz. Buraya gel, küçük canavar," diye mırıldandı Lavinia ve verdiği komut Darcy'nin kafesten dışarı çıkmasını sağladı.

Omurgasındaki gerginlikten buna karşı savaştığını hissedebiliyordum ama savaşı kaybettiği açıktı ve en boğucu korku nefes alma yeteneğimi elimden aldı.

"Mavi!" Çaresizlik içinde seslendim ama arkasına bakmadı. Ve Lionel Acrux, gözlerinde ölümün gazabıyla Elysian Mate'ime yaklaşırken, sanki korkunç bir şey olacağını biliyorlarmış ve bunu durdurmaya akılları yokmuş gibi, yıldızların bize doğru döndüğünü hissettim.

"Gondan uzak dur!" Orion kükredi. "Anlaştık, onu öldüremezsın.
veya-"

Lavinia, ağzının çevresini saran bir gölge kamçısıyla onu susturdu ve damarlarımda korku dans etti.

Lionel'in önünde durdum, ellerim hâlâ havadaydı ama çaresizce tenimin kenarlarına sihir çekmeye çalışırken ellerimde kıvılcım yoktu. Sevdığım herkese bu kadar acı çektiren canavarın gözleri benimkilerin derinliklerine baktı, burun deliklerinden dumanlar sızıyor ve göğsünden ısı yayılıyordu. Kocaman bir adamdı, tüm o kasları hesaba kattığınızda benim en az üç katımdı ama içindeki asıl tehlike cüssesinde değil, damarlarındaki güç ve hükmettiği acımasız gaddarlıktı.

"O tamamen senin kontrolünde mi, Lavinia?" Lionel tekrar sordu.

"Tam olarak, Kralım. Büyüsü Gölge Canavarı tarafından yutuluyor, çok azı kaldı ve yaratığım onun Düzen formunu ondan çoktan çaldı. O temelde bir ölümlü.

Lionel sırttı, gülümsemesi tüm görüşümü kaplıyordu, içindeki vahşet acı çekmemi vaat ediyordu. Bakışlarını tutarken gözlerimde alevlenen meydan okumayla ona kaçmaya çalışma zevkini tattırmadım.

"Güzel," diye mırıldandı. "Ölümlüler yanabilir."

Dişlerimi gıcırdattım, güç kaynağımdan sihri koparmaya çalıştım ama Gölge Canavarı ondan vazgeçmedi. Lavinia haklıydı, güçsüzdüm ve

kendimi savunma şansım yoktu.

"Sahte kraliçene Gölge Canavarı'na sihrimi geri vermesini emret ki seninle bire bir dövüşebileyim. Benimle Fae gibi yüzleş ve hangimizin gerçekten babamın tahtını hak ettiğini öğren," diye talepte bulundum.

"Fae olmanın anlamını bilmiyorsun," dedi soğuk bir sesle. "Annen seni ölümlü dünyada sakladı ve onların türünün zayıflığı ruhunuza işleyerek büyüdünüz. Onların güçsüzlüğünün, acınası, anlamsız varoluşlarının kokusunu alıyorsunuz ve sahip olduğunuz tek iddia damarlarınızdaki Vega soyunun sulu kanı. Ama babanın gücü sende doğru değil, melez bir fahişeyle birleşmesi bunun açık bir kanıtı."

"Değil *micesaret etmek*annem hakkında böyle konuşma," diye tersledim.

"Çöp hakkında konuşulmayı hak ettiği şekilde konuşacağım. Babanın başarısızlıkları, kaderin gizli anlaşma yapmasına izin verdi. *Benimiyilik*. Ben. Gerçek değeri olan bir adam. Sağlığın ve gerçek gücün egemenliği artık herkes için açık ve net bir şekilde görülüyor ve dünya senin düşüşünü izleyecek, son anlarında ne kadar zavallı bir yaratık olduğun onlara ifşa edildiğinde, sonunda gözlerindeki kefen düşecek."

Elini kaldırdı ve hava büyüğü etrafımı sardı, kollarımı yanlarıma bağlayarak beni yukarı kaldırdı ve altımda çıplak ayaklarımı yalayan bir ateş yaktı. Sihrim ve kaçacak yolum yoktu. Orion ağzının içinden bana bağırdı, benim için duyduğu korku kalbimi sıkıştırıyordu. Öldüğümü izlemesini, beni zayıf, neredeyse ölümlü bir yaratık olarak görmesini, savaşma şansı verilmeden bu dünyadan çekilmesini istemiyordum. Ama ne yapabilirdim?

Çığlıklarımı olabildiğince uzun süre yuttum ama alevler yükseldikçe, bacaklarıma tırmanıp etimi tattıkça ciğerlerimden fırladılar, tüm odayı doldurdular ve her yüzeyden bana yankılandılar.

Orion bana ulaşmak için çaresizce savaştı ama Lavinia, aştığı her gölge bağı için yerine bir başkasını attı.

Lionel Atlas'ını cebinden çıkardı ve Lavinia'ya fırlattı, Lavinia onu havadan yakaladı ve döndürdü. "Bunu basın için kaydedin. Krallarının hainlere neler yaptığını görmelerine izin verin, benim gelmiş geçmiş tüm Phoenix'lerden çok daha büyük olduğumu görmelerine izin verin."

"Tek görecekle, gerçek gücüm bozulmadan benimle yüzleşemeyecek bir korkak," diye tükürdüm ve çığlıklarımı bastırdım. "Kraliçeniz tarafından lanetlendim; Benimle yüzleşmeni bile mümkün kılan o!"

Lionel alayla alay etti, ayaklarımdaki ateş daha da sıcak yanıyor ve göğsümden daha çok çığlık atılmasına neden oluyordu.

Orion, Lavinia'nın gölge iplerine karşı öfkeyle mücadele etti ve çaresizlik içindeki ağzına karşı kükredi. Kalbim onun için kırıldı ve bu hayatta onunla son, huzurlu bir an yaşayabilmeyi diledim, ama yıldızların bizimle işi bitmiş gibi görünüyordu, hikayemiz şiddetli bir sona doğru hızla ilerliyor.

Alevler daha yükseğe tırmanamadan, Lionel elini yana doğru savurdu ve ben havaya fırlatıldım, karo zemine çarptım ve üzerinde kaydım, kafam tahtaya çarptı.

Ağrı kafatasımın içinde patladı ve çarpmanın etkisiyle görüşüm bulanıklaştı. Yanık ten kokusu burnuma doldu ve Gölge Canavarı beni zaptederken ayağa kalkmaya çalıştım, Lavinia'nın gölgeleri o kadar derine iniyordu ki tutunacak kendi gücümü bulamıyordum. Eğer onu kazıp çıkarabilseydim...

"Bu anı çok uzun zamandır bekliyordum," diye homurdandı Lionel, sesinde keskin bir heyecan uğultusuyla bana yaklaşıırken. "Sen ve kız kardeşin çok uzun zamandır sinir bozucusunuz. Ve şimdi senden çok daha üstün bir güç tarafından ezilen ilk kişi sen olacaksın."

"Lavinia beni canavardan kurtarsın," diye bir kez daha talepte bulundum. "O zaman kimin gerçekten daha güçlü olduğunu bulacağız."

"*Sessizlik*" Çizmesi kaburgalarımın çarptı ve o bunu tekrar tekrar yapmadan önce toparlanmam için neredeyse bir saniyem olmadığından nefesim kesildi. Darbelerinin katıksız gücü altında kemiğim çatırdadı ve ona ne kadar acı çektiğimi bilme zevkini yaşatmamaya çalışarak dilimi ısırdım. Üzerinde salya akıyor.

Her vuruşta içimde bir şeyler değişiyor, kemiklerimin en derin bölgelerinde güç çıtırdıyordu. Bir an için oradaydı ve ben onu Gölge Canavarı'nın elinden çekmeye çalışarak dişlerimi sıktım.

Onu bana geri ver!

İçimdeki öfkeli, kararlı bir burkulmayla, bir şeyler çöktü ve sihir damarlarımı yırttı. Gölge Canavarı ona tekrar yaklaşmadan onu içimden bir spiral şeklinde fırlattım ve her damlasını bir güç patlamasıyla vücudumdan fırlattı. Hava Elementi benden bir fırtına gibi fırladı ve Lionel, göğsümde umudun çırpınmasına neden olan bir şok ışıltısıyla odanın diğer ucuna savruldu.

O düşerken aceleyle ölümcül buz bıçaklarının parçalarını altına fırlatarak parmaklarımı kıvırdım. Ölümde bundan çok daha fazlasını hak etmesine rağmen bunu bitirebilir, hızlı ve kanlı hale getirebilirdim. Ama en azından gitmiş olacaktı.

Son anda kendi hava gücüyle kendini yakaladı.

sırtına hafifçe bastıran sivri uçlar. Göğsümü ikiye bölen bir nefret dalgasıyla onları büyümeye zorladım, ama onu ayağa kaldıran bir esintiyle kendini onlardan uzaklaştırdı, ondan bir ateş duvarı yükseldi ve buzumu tüketti.

Gölge Canavarı'nın tutuşundan daha fazla sihir koparıırken ellerimi havaya kaldırarak dik bir şekilde kendimi ittim, ama kazandığım azıcık şey istediğim şekle dönüşmedi, onun işbirliğine olan çaresiz ihtiyacıma rağmen onu tutuşum kaygan ve sendeliyordu.

Lavinia! diye havladı. "Onu hemen yakalayın."

"Tabii ki Kralım," diye mırıldandı Lavinia, öne çıkıp vücudumun içine hapsedilmiş gölgelerde bir girdap uyandırarak. "*Beslemek*"

Gölge Canavarı sihrimi yutmaya başladığında, dişleri beni içten dışa doğru parçaladığında benden bir çığlık yükseldi.

Hareket edebildiğim kadar hızlı bir şekilde tahtın etrafından dolandım, arkasına düştüm ve ıstırap içinde göğsümü kenetledim. Lanet üzerime her zamankinden daha derin bir şekilde çöktü ve tek görebildiğim karanlıktı. Karşı koymaya çalıştım ama gücü hayal bile edilemezdi.

Tutunmak zorunda kaldım. Bu, bu odadaki canavarları bitirmek için benim şansımı ve bunun beni es geçmesine izin veremezdim. *Lütfen yıldızlar, hiçbir şey olmazsa bana bir şans daha verin.*

Beni pençesine almış karanlık güç yüzünden deliriyor muydum emin değildim ama kolumun tahtın arkasına dayandığı yerde bir şeyin kıpırdadığını hissettim ve elim küçük, gizli bir girintiye kaydı. Parmaklarım soğuk, oyulmuş metale takıldı ve avucumda çevirdim, küçük bir bıçak olduğunu fark ettim, kim bilir bir yabancı tarafından orada ne kadar saklanmıştı ve seçimi benim kurtuluşum olabilirdi. Kulp, koyu kırmızı bir lal taşının etrafını saran iki gümüş kanattan yapılmıştır.

Lionel tahtın etrafında dönüp tiksintiyle bana bakarken, hızla kavrayışımı sıkılaştırıp vücuduma yaklaştırdım.

Uzuvlarım ağırdı ve Gölge Canavarı ziyafetini bitirirken ve sahte kralın bakışları altında nefes nefese kalırken kendimi korkunç, inkar edilemez bir şekilde ölümlü hissettim.

"Bitti mi?" diye sordu gözlerini benden ayırmadan Lavinia'ya. "Bir daha karşılık vermeyecek," diye söz verdi.

"UnFae pislik," diye homurdandım.

"Başkasının gücünü benim gücümmüş gibi kullanmakta utanılacak bir şey yok." Lionel uzandı, parmakları saçlarımda düğümlendi ve beni öyle bir çekti ki

ona bakmak zorunda kaldı.

Cildine sıkıca oturan ve yapacağım herhangi bir fiziksel saldırıyı engelleyecek hava kalkanını hissederek üzerime eğilirken bıçağı bileğimin iç kısmına sakladım.

"Madem o kadar büyük ve güçlüsün, o zaman neden hala bana karşı bir kalkanın var? Ben sadece senin gölge sürtüğünün pençesindeki bir ölümlüyüm, değil mi? Şimdi savunmanı bile yarı yolda bırakamıyorsan benden gerçekten korkmuş olmalısın," onunla alay ettim ve saçlarımı daha sıkı kavradı, kör edici bir güçle kafamı tahtaya yasladı, görüşüm döndü ve gözlerim döndü. kulaklar çınıyor

"Sen ölümlü değilsin; sen bir hiçsin." Beni yere itti, yanağımı fayanslara sürtmeye zorladı, ağırlığını omuzlarına bastırdı. Yaklaştı ve kulağıma acımasız sözler fısıldadı. "Annen yabancı bir fahişeydi ve baban sadece benim sayemde büyük olan zayıf fikirli bir Fae idi. Ve ikisini de öldürdüm. Uzuvarındaki gücün solup gitmesini, kapılarına getirdiğim Periler tarafından sihirlerinin tüketilmesini izledim. Bu sarayda her zaman gerçek güç bendim ve artık dünya da bunu biliyor. Onları ezdiğim gibi seni de ezeceğim ve sonra kız kardeşinin peşine düşüp Vega soyunun son kalanını da yok edeceğim."

Yanağıma yayılan acıya, avucunun altında yanan ateşe ve kafatasıma binen devasa ağırlığına haykırdım.

Lavinia, "Yeter, baba," diye seslendi. "Eğlendin."

Sanki onu durdurmak istercesine bize doğru gölge kamçıları fırlattı ama Lionel onun etrafına bir hava duvarı ördü, karanlık gücü izinde durdu. Gözleri Ejderhasıyla yeşim yeşili parladı ve dişlerini göstererek tenine oturan hava kalkanını sırtarak serbest bıraktı. "Hiçbir şeyden korkmuyorum. En azından içinde hiçbir mücadele kalmamış güçsüz bir kız."

"Boş bir sarayda yalnız bir adam olmaktansa güçsüz bir kız olmayı tercih ederim. Sevdiğim herkesle paylaşabileceğim bir gelecek için bu savaşı verdim. Kazanırsan, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin olmayacak. Ölsem bile ahirette beni bekleyenler olacak ama senin kime sahiptin?"

"Dünyadaki tüm güce ve altına sahipken kimseye ihtiyacım yok," diye alay etti, sanki çok şanslıymış ve ben cahil bir çocuktan başka bir şey değilmişim gibi.

"Sen bir boşluksun çünkü sen aşkı hiç tatmadın," diye tısladım.

"Aşka ihtiyacım yok," diye alay etti. "Catalina, aşkın bedelini kralcı bir pislige teklif ettiğinde öğrendi. Ve ikisi son bedeli ödedi

Onları bu dünyadan kan ve görkemle söküp aldığımda  dediğim bedel."

Onları savaşta öldürdüğünü bilmek, sözleriyle göğsümü parçaladı. "Aşkla alay etmek için bir aptalsın. İçindeki boşluğu doldurabilecek tek şey bu. O alanı sahip olabileceğiniz tüm zenginlik ve kontrolle doldurmaya çalışırsınız ama bu asla yeterli olmaz. Bunu ancak aile yapabilir. Ve seninkini bir kenara attın. Oğullarınızı seviyorum ve Catalina'yı seviyorum; onlar sahip olduğun en büyük hazineler ve sen onları kaybettin. Yıldızlara teşekkür et, çünkü onları kendi iradesine göre bükmeye çalışan canavardan kurtuldular. İçlerinde kalan tüm parçalarını da kestiler. Artık senden  zg rl r.  l  ya da diri. Kahrolası  zg rl r. Ve bunu asla onlardan alamazsınız. Öyleyse boş hayatını yaşa ve boş ölümünün tadını çıkar. En azından nereye gidersem gideyim, beni karşılamayı bekleyen sıcak kollar olacak."

"Bu dünyadan ayrıldığımda yıldızlar bana aralarında altın bir taht sunacaklar," diye hırladı.

"Herhangi bir taht yerine aşkı seçerdim," diye nefes verdim, kafamdaki basın  dayanılmaz bir ıstıraba neden oluyordu.

"İşte bu yüzden dünyayı ben yönetiyorum ve sen y netmiyorsun."

"Tek bir krallık, dünya değil," diye hatırlattım ona ve öfke dolu bir haykırış koptu.

Elini yüzümden çekti, yukarı kaldırdı ve yumruk haline getirdi ve parmak boğumlarını ateş kaplayarak ve etrafında dönen havanın gücüyle kafatasıma indirmeye hazırlandı. Saldırıdan sağ çıkamayacağımı biliyordum, ölümümün kesinliği onun gözlerinde gün gibi parlıyordu.

Orion tıka tan bana haykırıyordu, bana olan sevgisi ve korkusu havada uçuşuyor, bana son eylemim için ihtiyacım olan gücü veriyordu.

Vücudumda seken acıya rağmen hareket etmeyi başardım. Ve hızlı hareket etmem gerekiyordu. Dudaklarımdan dökülen en saf nefret çığlığıyla kendimi Lionel'a fırlatarak dizlerimin üzerine doğrudum.

Bıçak elimde hazırdı, gözüne gidecekti, yeterince derine saplarsam onu bitirecek kadar gerçek, öfkeli bir bıçak.

Lionel panik içinde şaha kalktı ve amacım boşa çıktı, bıçak onun yerine boğazının etli etine saplandı. Yüz hatlarından şok geçti ve bıçağı daha derine sapladım, tüm gücümü ona bastırdım ve hayati bir damarı kesmek için deri ve kıkırdak boyunca oydu.

Büyüsü içime işledi, vahşi bir rüzgar beni odanın arkasına doğru uçurdu, orada yere sert bir şekilde çarptım ve bir uzuv karmaşası halinde üzerinde kaydım.

Duvara çarptım ve bir çıt sesi duydum, omurgam boyunca korkunç bir uyuşukluk akarken tüm acım çalındı.

"Mavi!" diye bağırdı Orion, bağlarını kırıp yenileri tarafından bir kez daha tuzağa düşürülerek.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama hareket edemediğimi fark ettim, yaralarım yüzünden felç olmuştum. Lionel'a bakmak için başımı ancak kaldıradırdım, onu tahtın yanında diz çökmüş buldum ve boynundaki bıçağı çekip kanlı yarayı iyileştirmeye başladı.

Başarısızlık göğsüme işledi ve onu, yıldızları ve sihrimi kontrol altında tutan Gölge Canavarı'nı lanetledim.

"İyi misin Kralım?" Lionel kendi kanıyla boğulurken Lavinia cıvıladı ve verdiğim zararı gidermek için çılgınca çalışıyordu.

Ayağa kalktığında bıçak elindeydi, gömleğinin kanları kırmızıya bulanmıştı ve göğsünde bir Ejderha hırıltısıyla bana doğru yürürken her yerden kanlar damlıyordu.

Lavinia arkasından koştu, ona yaklaştırmaya çalışırken gölgeleri hâlâ onun hava kalkanını parçalıyordu.

"Yeter - o benim. Onu öldüremezsin," diye emretti ama adam dinlemiyordu.

Canavar benim için gelirken gördüğüm son şeyin o olmasını isteyerek Orion'a baktım. Gözlerindeki incinme, kendini dizginlemeye çabalayıp kurtulamadığı için içimin kanamasına neden oldu.

"Seni seviyorum," dedim, kelimeler dudaklarımdan çıkmıyordu ve teklif ettiğim vedalaşmayı tamamen reddederek başını salladı.

Lionel saçımı tuttu, beni dikleştirdi ve bıçağı boğazıma dayarken beni göğsüne bastırdı. "Kafanı herkesin görmesi için saray duvarındaki bir kazığa koyacağım," diye fısıldadı kulağıma. "Şimdi artık bağıramayacak hale gelene kadar benim için bağır."

Bıçak cildimi kesti ve mücadele edemedim bile, neden olduğu hasar ölümlü bir vücudun iyileşmesi için çok fazlaydı. Bitmişti ve şimdi ölümümün acımasız, kanlı bir görüntüsünü yapacaktı.

Dayanmak üzere olduğum akıl almaz acılar karşısında cesur olmaya çalıştım, kız kardeşimi ve onun yüzünü son bir kez daha görmeyi ne kadar çok istediğimi düşündüm, Gabriel'i ve bizden çalınan onca günü. Şimdilik asla telafi edemeyecektik. Seth'i ve her şeye rağmen birlikte bulduğumuz dostluğu, beni sürüsünün bir parçası yapan beyaz Kurt'u, beni kendi yaşamlarının içine çeken Caleb ve Max'i düşündüm.

Karanlığın içinde ışığı yaratan Xavier, Sofia ve Tyler'ın ve bizden çok erken alınanların güvenlik çemberi. Geraldine, Diego...Darius. Peçe ayrıldığında onları görmeyi ve onun ötesine geçmeme izin vermeyi umuyordum.

Sonunda düşüncelerim Lance Orion'a düştü. Kalbimin hiddetli, koruyucu bekçisi. Aşkın en derinlerini onunla tatmış, daha önce hayal bile edemediğim bir bağlılığı tatmış ve elimizden geldiğince korumuştuk birbirimizi.

Tek tesellim, ailemin bir gün beni bu hayatın dışında hangi biçimde olursa olsun bulacağını bilmektir çünkü onlar benim ruhumun bir parçasıydı.

İkizim diğer yarımdı. Kardeşim
hidayet kanatlarım. Dostum
ruhumla bağlı aşkım.

Bir gün yeniden birlikte olacağımızı bildiğim sürece bu dünyayı bırakabilirdim. Keşke bu hayatta olsaydı, bir sonraki değil.

Ölümü bekledim ama ölüm gelmedi. Lavinia'nın Lionel'in hava kalkanını kırdığını ve bıçak boynuma dayandığında kollarının gölgelerin gücüyle kaskatı kesildiğini ve onu geride tuttuğunu fark etmem için üç sonsuz sessizlik vuruşu gerekti.

"Beni serbest bırak!" diye bağırdı Lionel ve tüm saray gürültünün gaddarlığından sarsıldı.

"Lanete bağlıysen onun ölümüne sahip olamazsın. Korumam gereken anlaşmalar var, diye homurdandı Lavinia. "Onunla oyun zamanın vardı, şimdi gitmesine izin vermelisin. Öldürmeye ihtiyacın varsa amfitiyatro zindanında hala asiler var."

Lionel, "Ben senin hükümdarınım," diye hırladı, onun gücünün yoğunluğuyla mücadele ederek bana sarılırken kolları titriyordu ama kurtulamadı. "Beni hemen bırakacaksın."

"İstediğimi yapacağım." Lavinia parmağını şaklattı, bir gölge sarmalı Lionel'in elinden bıçağı kaptı ve boynuma uygulanan baskıyı azalttı.

Yan tarafına çekildi ve kendisi için alırken silahı okşayarak oradaki yerine bağladı.

Lionel beni serbest bırakmak zorunda kaldı, devasa vücudu gölgeler tarafından benden uzağa sürüklendi ve o beni kaldırmadan, eski bir oyuncak bebek kadar kırık bir şekilde tekrar yere yığıldım. Ağzımda kan tadı vardı ama umursamadım çünkü bu bana hala burada olduğumu, inanılmayacak kadar canlı olduğumu hatırlatıyordu.

Lionel'in taht odası kapılarına doğru sürüklenmesini, Lavinia'nın gücüyle savaşıırken dudaklarından küfürler dökülmesini izleyecek kadar başımı çevirdim ama kurtulamadı. "Elimi bırak!"

Lavinia havada sağa sola sallanarak peşinden sürüklendi. "Bana hâlâ bir Acrux varisi borçlusunuz, Kralım, bunu unuttunuz mu?"

Gergin bir duraklama geçti ve Lionel tekrar konuştuğunda, sesinde daha önce hiç duymadığım bir korku tonu vardı. "Hayır unutmadım. Bu günlerde böyle... zevkler için çok az zaman var."

Parmağını çenesinin altında gezdirerek onu kemerli ahşap kapılara yasladı.

"Artık benimle hiç oynamıyorsun," dedi somurtarak. "Bana onun ona baktığı gibi bakmıyorsun."

"Kim kime bakıyor? Neden bahsediyorsun?" diye sordu Lionel, sesinde kalbimi hızlandıran yadsınamaz bir titreme olmasına rağmen. Kahretsin, aşağılık Ejder Lavinia'dan mı korkuyordu?

"Vampir ve Vega'sı," diye tükürdü, sözlerinde öfke vardı. "Eğer beni seviyorsan, neden artık bana dokunmuyorsun?"

"Savaşta'yız, Lavinia," sesi mide bulandırıcı bir şekilde yatıştırıcı bir tonda yumuşadı, kasları kollarının etrafındaki gölge kısıtlamalara karşı şişti. "Zaman geçmedi. Şimdi, ben Stella'nın buraya gelip gelmediğini kontrol ederken, neden siz de mahkumlarımızla biraz eğlenmiyorsunuz? Bu duvarların arasında, asilerin asla ulaşamayacağı bir yerde, seni yeniden güçlendirecek yeni bir yarık açabilir."

Lavinia cevap vermeden önce sessizlik bir an uzadı, hava o kadar yoğun bir gerilimle bağlıydı ki tadını alabiliyordum. Sadakatleri, Lionel'in öyleymiş gibi davranmak için çok uğraştığı, yıkılmaz bir hakimiyet unsuru değildi. Lavinia'nın kendisine çok uzun zaman önce vaat edileni talep etme konusundaki ısrarlı arzusuyla birlikte, onları birbirine bağlayan tek gerçek şey güce duydukları açlıktı. Bir Acrux kralı ve her şeye gücü yeten bir Varis.

Ama bu arzulara olan inancını kaybederse ne olur? Lionel'in onu kendi iyiliği için kullandığına gözlerini açarsa ne olabilir? Gölge sürtüğünden nefret etmiş olabilirim ama onda o piç kurusunu alt etmenin anahtarı olabilecek bir şey vardı, çünkü ne kadar çılgın ve korkunç olsa da, ondan daha fazla güce sahipti. Birbirlerine karşı çıkarlarsa kazanabilirdi ve onu kazanmasını sağlamanın bir yolu varsa, o zaman bizim için çok daha iyi. Kendimizi devirmemiz için bir psikotik tiran daha az.

"Pekala," diye onayladı sonunda, ama onun sözlerinin onu tamamen sakinleştirmediyini görebiliyordum, içinde kalıcı bir huzursuzluk kök salmıştı.

"Yarık açmak zaman alır, unuttun mu?" diye ekledi Lionel ve onu yatıştırmaya çalışırken ses tonunda mide bulandırıcı derecede tatlı bir şey vardı, yüz hatlarından kayan bir maske, babamızı da aynı şekilde manipüle edip etmediğini merak etmeme neden oldu. "Sabırlı olman gerekecek."

"Sabırlı olabilirim, baba." Lavinia, Lionel'ı dudaklarından öpmek için havalandı, sözlerinin cazibesine teslim olurken onun rahatladığı hissedilir bir şeydi, ama sonra kapıları açtı ve yüzüne çarpmadan önce onu bir bok çuvalı gibi fırlattı. sıkıca kilitleyin.

Hareket etmeye çalıştım, Orion ağzından dehşet içinde bana seslenirken kaslarım titriyordu. Onu hayatta olduğuma inandırmak için ağzımı açtım ama herhangi bir şey yapmak gitgide daha zor geliyordu. Kalbim donuk bir gümbürtüyle yavaşlıyordu ve eşime bakarken dünya karardı. Az önce yaşadıklarım mı tanık olmuştu? Bu savaşı kazanmak için bunu kullanmanın bir yolunu bulabilecek miydi? Çünkü sızan bir soğukluk, karanlık bir gelgit gibi bedenime sızdıkça, belki de ölümden kaçamadığımı düşünmeye başladım.

O adama beslediğim aşk, varlığımın merkezinde güneşin en derin bölgelerinden daha sıcak bir şekilde parladı.

Onu burada ve şimdi, yarın ve her zaman seveceğim. Nereye gidersem gideyim, yıldızlar beni nereye götürürse götürsün, o aşk asla ölmeyecekti. Yapmış olsam bile.

Orion

MKorku ıgılları tıkaç tarafından bastırıldı, gölgeler asla boyun eğmedi. beni yerime bağladılar.

Darcy yerde hareketsiz duruyordu, uzuvları beceriksizce buruşmuştu ve vücudunu yanıklar kaplamıştı.

Beni terk ediyordu ve o ortadan kaybolduğu an ben de ortadan kaybolacaktım. O olmadan hayat yoktu. O benim varlığımın merkezi, kurtarıcım, savaşım, güneş ışığımdı.

Lavinia ile kurduğum ölüm bağının hararetli yanığı avucuma girmeye başladı, kalbim çılgınca atmaya başladı.

Lavinia da bunu hissedince nefesi kesildi, eli kendi kalbine gitti ve Darcy'nin ölümünün yeminlerimizi geçersiz kılacağını, ölüm bağının bizi ele geçireceğini anladım. Ve bunu bilmek o kadar rahatlatıcıydı ki, çünkü Blue beni şimdi terk ediyorsa, o zaman onunla gittiğim için çok mutluydum. Ve gölge kaltak da en azından düşecekti.

Lavinia vahşi gözlerle bana doğru koştu, elini uzattı ve beni gölge bağlarımdan ve tıkacımdan kurtardı. Kafesin kapısını zorlayarak açtı, bir anahtar çıkardı ve sağ bileğimdeki kelepçeyi açtı, yere çarptığında bir takırtı duyuldu.

"Onu iyileştir!" diye bağırdı Lavinia.

Tatlı, kırık kızımın yanında dizlerimin üzerine düşmeden önce zaten Düzen'in hızıyla koşuyor, rüzgardan daha hızlı hareket ediyordum. onu içine çekerek

Kollarım, ellerimi tenine koydum ve çaresizce içinde büyüünün uğultusunu aradım. Bunun işe yaraması için o güç kaynağını bulmam gerekiyordu. Bir ölümlüyü iyileştiremedim, bu yüzden o hala Fae olmalıydı.

"Lütfen, Mavi. Lütfen benimle kal. Seni yakaladım. Gözlerimi kapattım, sihrimi onun etine ittim ve bu mükemmel yaratığın içinde yaşayan gücün ateşli alevini ararken ulaşabildiği kadar uzağa fırlattım. Çalışacak çok şeyim yoktu ama sahip olduğum şeyi ona verdim.

"Acele etmek!" Lavinia ağladı ve onu engellemek için gözlerimi daha da sıktım.

dışarı.

Orada, varlığının en uç noktalarında, dumanın içindeki korlar gibi dönen Darcy'nin son gücü vardı. Ona vermem gereken her şeyi sunarak, onu olabildiğince hızlı iyileştirerek sihrimi onunkine sürdürdüm.

"Her şeyi al," diye emrettim. "Hepsini al, Darcy Vega."

Yavaş yavaş iyileşmeye başladı, kemiklerin birbirine kaynaşan yumuşak çıtırtısı bana ulaşmadan önce bacaklarındaki yanıklar soldu. Onun başka bir kırık parçasını her bulduğumda irkildim ve ona bir güç seli içinde sihrimden daha fazlasını sundum.

Titriyordum, kaosun eşiğinde sallanırken zihnim parçalanmaya başlıyordu. Tanık olduklarıma dayanamadım, Lionel'ın onu dövüşlerin en unfae'sinde nasıl dövdüğünü ve ölümün eşiğine getirdiğini görmezlikten geledim. Benim için dayanılmazdı ve dişlerim, ona yaptıklarından dolayı Lionel'ın boğazını parçalama ihtiyacıyla sızlıyordu. İstediyimi yaparsam, bunun için ona her gün işkence ederek geçirirdim. Onun çığlık attığı gibi çığlık atmasını sağlayacak ve üzerinde bıraktığı her iz için ona on katını geri ödeyecektim.

Sonunda uyandı, kollarımda kıpırdandı ve bana kıvrıldı. O çok küçüktü; Bazen var olan en güçlü varlıklardan biri olduğuna inanmak zordu. Başımı eğdim, yanağını, şakağını, saçını öptüm.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, parmakları sakallarımda gezinirken yüz hatlarında şaşkınlık vardı ve bir an içlerinde gümüşü bir parıltı olduğuna yemin edebilirdim ama hayal gücüm bana oyun oynuyor olmalıydı çünkü artık zifiri karanlıktılar. .

"Öldük mü?" o fısıldadı.

"Hayır güzelim," dedim ağır bir şekilde, duygu göğsümde bir delik açıyordu. "Hala buradayız."

Buna üzüleceğinden korktum, sanki dünyadan vazgeçmiş gibi ama sonra dudaklarının kenarından küçük bir gülümseme yükseldi ve ben bir tanesini seçirdim.

geri dönmek.

"Teşekkürler," diye nefes verdim, kalp atışım düzeldi ve Ölüm bağı üzerimdeki hakimiyetini bıraktı. İçimizde henüz bir mücadele vardı.

Lavinia, Ölüm bağı onu tehdidinden kurtardığında dramatik bir şekilde iç çekti, ama ona bakmadım, her bir kesik ve kırılmayı iyileştirdiğimden emin olurken gözlerim Darcy'nin üzerinde geziniyordu.

"Pekala, küçük aşıklar için nasıl bir dramdı bu? Ve öyle romantik bir son ki; Birisi bunu gerçekten bir hikaye kitabına yazmalı, dedi Lavinia buz gibi bir sesle ve başım döndü, dişlerim içgüdüsel olarak ona uzak durması için bir uyarıda bulundu. Tahta sinsice yaklaştı ve kendini öfkeyle üzerine attı.

"Bu taht çok çirkin. Kraliçe Avalon'un tahtını istiyordum. Çok güzeldi, tamamen kırmızıydı ve yakutlardan yapılmıştı. Bu benden hoşlanmıyor, inmemi istiyormuş gibi sırtımı dürtüyor ve dürtüyor."

Daha fazla üzerine kaydı, sonra parmağını bizim yönümüze doğru salladı, bir gölge sarmalı sihirli bloke eden manşetimi kapıp bileğime fırlattı, metal sert bir sonla kapandı ve Elementlerime erişimi kesti. Hiç gücüm kalmadığından değil.

Darcy kucağımdan kalktı, beni dizlerimin üzerinde bıraktı, bakışları, nabzımı hızlandıran, onda karanlık bir güç olan Lavinia'ya odaklandı. Ölümün eşiğine kadar dövülmüştü ve içinde hala dayanıklılık yaşıyordu. Işığını söndürmeye çalışmak onu her zamankinden daha parlak hale getirmişti.

Bana baktı, elini teklif etti ve ben de elimi onununkine doladım, bağımız ateşlendi. Onun yanında durmak için ayağa kalktım, ikimiz de evrenin tüm adaletsizliği ciğerlerimdeki havayı kalınlaştıran bizi esir alan kişiye dik dik bakıyorduk.

Lavinia, kabzasında lal taşı tutan hançeri kalçasına vurarak, "Buraya gelin, evcil hayvanlar," diye bizi çağırdı. "Hikaye kitabı anlarının zamanı sona erdi."

Parmaklarım Blue'nunkine dolandı ve kaslarım bir kavga beklentisiyle gerildi, ama Lavinia sadece içini çekti, gözlerini kısıp aramıza baktı ve bizi tekrar daha yakına çağırdı.

Darcy'ye baktım ve Lavinia'nın önünde durmak için ihtiyatlı bir şekilde tahta yaklaşarak birlikte ilerlemeden önce bana başını salladı.

Gölge Prenses bizi incelerken başını yana eğdi, ayağa kalkıp bir karanlık hayalet gibi üzerimize kapanmadan önce dudaklarını büzdü.

Darcy'nin elini daha sıkı tuttum, öne doğru adım attığımda sırtım düzeldi.

Lavinia'nın gözlerini üzerimde tut.

"Şuna bak, nasıl da dikkatleri üzerine çekmeye çalışıyor." Dilini şaklattı, yanımdan Darcy'ye geçti ve parmaklarını sevgilimin saçlarını okşadı, bukleler gölgelerle o kadar kalındı ki görünürde bir mavi leke bile yoktu. "Şanslı, şanslı küçük Prenses. Seni bu kadar özel yapan ne, hm? Baban bile sana hayranlık duyuyor Vegas. Vega şunu ve Vega bunu." Dudaklarını kıvırdı, ruhsuz gözleri yine üzerimdeydi. "Esaretine aldığın şu adama bak. Çok sadık, çok sevgi dolu. Mükemmel eş. Pekala, belki bu arkadaşınla biraz eğlenirim; neden tüm iyi şeylere sahip olmalısın?

Darcy'nin yüz hatları, onu lanetleyen psikopata bakarken nefretle buruştu. "Cezalandırılmasını istediğin benim, öyleyse neden kertenkele kralının yaptığı gibi benimle eğlenmiyorsun?" teklif etti.

Lavinia'nın bakışlarını yakaladığımda tehditkar bir şekilde öne çıkarak homurdandım. Anlaşmayı biliyorsun. Kan istiyorsan dökülen benim," diye ısrar ettim. Darcy'nin tekrar işkence görmesine izin vermemin hiçbir yolu yoktu. Bir zamanlar akıl sağlığımı bozmak için yeterliydi ve bundan bir daha kurtulabileceğimden emin değildim. Bunun böyle gitmemesi gerekiyordu. Asla buraya gelme niyetinde değildi. Lanetin bedeli benim acımdı, onun değil.

"Lance," diye tısladı Darcy, elini benimkinden çekerken bana öfkeyle baktı. "Öyle söyleme."

Lavinia bize bakıp o çılgın sırıtışıyla sırıttı, bana daha da yaklaştı ve bir elini kolumda gezdirdikten sonra başını omzuma koydu.

"Belki de bugün yeterince kan döküldü. Eğlenmemizin başka yolları da var..." Elini gömleğimin altında gezdirdi, buz gibi parmakları tenimi okşuyordu ve eğer bugünün şimdiden daha kötü olamayacak canlı bir kabus olduğunu düşünseydim, sonra yıldızlar görünüşe göre bunu bir meydan okuma olarak görüyorlardı.

Lavinia'ya saldırmak, onu yere yatırmak ve iğrenç ellerini bir daha üzerime sürmesine asla izin vermemek için içimdeki zorlu dürtüyü bastırdım. Ama Ölüm bağı, onun istekli küçük evcil hayvanı olarak yerinde kalmamı sağladı.

"Ondan uzaklaş!" Darcy yüzünde vahşi bir ifadeyle ileri atıldı, ellerini uzatmıştı ama ellerinde sihir kıvılcımı yoktu, gerçi yemin ederim bir an için gözlerinde alev alev yanan cehennem ateşini görebilirdim.

Lavinia bir kol çıkardı ve Darcy'nin etrafına dolanan gölge şeritleri onu yere fırlattı ve orada tuttu. Almak için çılgınca savaştı

Lavinia elini belime doğru kaydırduğında ve içimi bir tiksinti ürpertisi kapladığında, özgür, ağlayarak.

"Ona durmasını söyle - onu durdur!" Darcy çığlık attı ve ona ıstırap içinde baktım.

Onun acısı harekete geçmemi sağladı ve Lavinia'nın bileğini tutmak için elimi kaldırdım, ama Ölüm bağının ani yanması kalbimin yaklaşan bir ölümden bahseden bir aciliyetle çarpmasına neden oldu.

Lavinia, Darcy'yi tahrik ederken dudaklarını yalayarak, "İstemezse ölecek," diye açıkladı. "Peki ne olacak küçük prenses? Bana vücudunu teklif etmesini izlemeye dayanamadığın için eşinin senin için ölmesini göreceksin? Alayları beni o kadar şiddetle doldurdu ki, ona saldırıp boynunu kırmaya çalışmamak için her şeyimi aldım. Ama becerebilsem bile, lanet Mavi'yi serbest bırakmayacak ve Lavinia'ya olan yeminimi bozduğum için ölecektim.

"Lütfen," dedi Darcy duygu yüklü bir sesle. "Benden bir şey al, ama ondan değil. Onu bu sözden kurtar. İstediyin benim acım, öyle olsun."

Lavinia, "Ama onun acısı sana, derini dilimleyebileceğimden çok daha derin bir işkence yapıyor," diye mırıldandı ve kalbim göğsümde daha da şiddetle gümbürderken ve nefesimi tutmakta zorlanırken bile bileğini daha sıkı kavradım. Biraz daha direnirsem ölüm benim için geliyordu.

Acı kalbimi parçalarken, nefeslerim hızlanırken ve karanlık görüşümün kenarlarını okşarken boştaki elim göğsüme gitti.

Lavinia abartılı bir hayal kırıklığıyla, "Ölüm bağı onu alacak," diye içini çekti.

Darcy panik içinde, "Bırak onu Lance," diye soludu ve parmaklarım Lavinia'nın kolundan kurtuldu, Ölüm bağı tehdidi bir anda sona erdi.

Lavinia kemerimi kavrayıp elini altından iterek zaferle gülümsedi. Korktum ama onun korkunç teninin benimkilere değdiği hissi asla gelmedi, gümüşü bir parıltı gözlerimi parlattı ve bedenimde bir güç kıvılcımı parladı. diye bağırdı Lavinia, sanki yanmış gibi elini geri çekti ve bir adım gerilerken korku dolu bir şaşkınlıkla bana baktı. Ve tamamen kafam karışmıştı.

"Orada ne buldun?" diye sordu, tenimde o gümüş parıltı parıldarken daha da geri çekildi. "Neden parlıyorsun? Ne oluyor?" Gölgeler etrafını savunmak için topladılar ama bu her ne güçse, onu kullanamadım. O benim bir parçamdı ama aynı zamanda değildi.

"Ona bu şekilde sahip olamazsın," dedi Darcy, sözlerini bir rahatlama kaplayarak. "Bu, Elysian Mate bağı. Lance, gözlerin... gümüş gibi yanıyorlar.

Fısıltılar kafamın içinden geçti ve yıldızların sesleri zihnimin içinden sızdı, güçleri benim merkezimde takırdadı. *"Bir hediye, avcının oğlu Terazi, çünkü bir denge olmalı. Karanlığa karşı bir ışık. Bağınız bugünden itibaren yıldız ışığıyla korunacak."*

Ellerimi çevirdim, gümüş ışığa hayran kaldım, bir alev gibi içime dalan bir rahatlama. Yıldızlar gerçekten beni koruyor muydu? Siktir git. Ama bir denge hakkında ne demek istediler?

Lavinia'nın dudakları kıvrıldı ve bir öfke çılgılığıyla bana doğru koştu. Bunu yapabileceğinden emin olarak kolumu tuttu ve dokunuşunun altında gümüşü ışık soldu.

"Yıldızlara lanet olsun," diye tükürdü, avucundan bir gölge tasması fırladı ve boğazımın etrafındaki tasmaya takıldı. Sıkıca çekti, beni taht odasının ötesindeki işkence odasına doğru sürükledi ve Darcy'yi karanlık gücünün kudretiyle onu takip etmeye zorladı. "Önemi yok. Seni beceremezsem, onun yerine kanını akıtırım."

"HAYIR!" diye bağırdı Darcy, Lavinia'nın kontrolünden kurtulmak için var gücüyle mücadele ederek ama tek hissettiğim, gölge sürtüğün bir silahın darbesi dışında vücudum üzerinde herhangi bir hak talebinde bulunamayacağını bilmenin verdiği rahatlıktı.

Beni odasındaki platformdaki kelepçelere geçirmeye zorladığında vahşi bir kahkaha bıraktım, sanki beni boyun eğdirmenin bir anlamı varmış gibi dizlerimin üzerine çöktü. Başını eğdiğim tek bir kadın vardı ve Lavinia o değildi.

Darcy'yi gölge zincirleriyle önümde bağladı ve Lavinia'nın beni incitmemesi için haykırarak bana ulaşmak için çaresizce savaştı.

Duraksamasına neden olan çılgın bir gülümsemeyle, "Sorun değil, güzelim," diye söz verdim, o içimdeki bu yenilenmiş gücü içine çekerken gözleri benimkileri arıyordu. "Benden acıdan başka bir şey alamaz. Seninim. O benim ruhuma dokunamaz; bütün olacak ve bu bittiğinde seni bekliyor olacak. Bu yüzden senin için kanamama izin ver, Kraliçem. Bu lanet olası bir onur olurdu.

Kamçının ilk darbesi sırtıma vurdu, içine işlenen kara büyü, etime sapladığı yarığın derinliklerine daldı. Benden bir kükreme çıktı ve Darcy'nin bakışları Lavinia'ya kilitlendi, gözlerinde onu vahşi, aşkın bir yıkım yarattığı gibi gösteren bir intikam vaadi vardı. Ve bunu biliyordum

bir şekilde, bir gün, bizi esir alan kişinin sonunu getirecekti. Bundan kesinlikle emin olurdum.

Lavinia, Lionel'ın uşağı Horace'ın ölmeyeyim diye beni iyileştirmesine rağmen, işkencesinden kanlar akarak beni taht odasındaki kafeste bırakmıştı. Bu, bana banyoya kadar eşlik etmek ve duşumu acele etmem için bana bağlamak dışında var olduğumu gerçekten kabul ettiği birkaç seferden biriydi. Ne zaman yıkasam bana verdiği giysiler yeni King Acrux ürün serisindendi ve yemin ederim onları giydiğimi görmekten zevk aldı. Gömlekler yeşim Ejderhalar ve KUNT sloganlarıyla süslenmişti ve onları giyerek kendimi küçük düşürmek yerine sık sık onları bir kenara attım.

Horace bu sefer beni iyi iyileştirmemişti. Sırtımda ve göğsümde hala gölgelerin artçı şokuyla yanan kesikler vardı, acı bilincimi kaybedip gelmeme neden oluyordu. Lavinia'nın işkence cihazlarının karanlık gücü, düşüncelerimin ve duygularımın üzerine ağır bir örtü örerek beni onların kucağına atmıştı ama ben kızımın iyiliği için elimden geldiğince mücadele ettim.

Uyanırken, Mavi'yi orada beni beklerken, fısıldayarak cesaret verici sözler söylerken, parçalanmış etime bastıran ve mahvolmuş olmama rağmen beni yeniden yeni hissettiren öpücükleriyle bulmayı tercih ederdim. Ama her zaman ona olan hakimiyetimi kaybediyordum, gölgelerin karanlığının kemiklerime kadar işlediği kabuslara dönüyordum ve karanlığın o kadar derinine düşüyordum ki bundan bir daha çıkabileceğimden emin değildim. Asıl tehlikenin yattığı yer burasıydı, çünkü bazen gölgelere o kadar düştüm ki, kim olduğum ve neden orada olduğum konusundaki kontrolümü kaybetmeye başladım. Ama şimdiye kadar hep geri dönüş yolumu buldum.

Tekrar gerçekliğe döndüğümde, Darcy'yi yanımda buldum, hâlâ uyanıktı ve beni izliyordu, ama yüz hatlarına bitkinlik yazılmıştı. Konuşmak için ağzını açtı ama bunun yerine nefesi kesildi, tüm vücudu kapkara bir dumana dönüştü.

Korkuyla ona uzandım, sesi o kara buluttan bana ulaştı. "Beni çağırırdı."

Parmaklıklar arasında gözden kayboldu, Lavinia kim bilir hangi amaçla onu elinden alıyordu. Sadece iyi bir şey olmadığından emin olabilirdim.

"Mavi!" Bağırdım.

Söz, taht odasının tonozlu tavanında yankılandı ve yanıt gelmedi.

O gitti.

Beni paramparça eden bir endişeyle, sert zeminin bana hiçbir rahatlık vermemesiyle ve yaptığım her küçük hareketin cildimde taze acı dalgaları yayarak geri dönmesini bekledim. Neyin tehlikede olduğunu kendime hatırlattığımda yeterince katlanılabilirdi, ama eşim Lavinia'nın pençelerine geri döndüğünde, daha önce işkence odasında hissettiğim o gücü bulmak zordu.

Acı yeniden alçalıyordu, gölgeler tenimin altında kıvranıyor ve beni yeniden onların içine çekiyordu. Karanlığa dönmek istemiyordum ama üzerinde herhangi bir kontrolüm yoktu, Lavinia'nın silahlarının kalıcı etkisi hâlâ ruhumdaydı. Saatlerce gölgeler arasında savruldum, kendi zihnimde işkence gördüm, onların acıları benim acım, onların ıstırabı benim ıstırabım.

Neredeyim?

Bu karanlık ve ölümsüz karanlık denizinde ne arıyorum? Sonunda

Darcy'nin elinin bir kez daha benimkini sardığını, beni unutulmuşluktan geri getirdiğini ve kendi bedenime demirlediğini hissettim. Aradığım kişi oydu ve gölgeler bana unutturmaya çalıştığında bunu asla ama asla gözden kaçıramazdım.

Parmaklarını sıktım, daha yakınına ihtiyacım vardı. Bunun onun için de bir işkence olduğunu ve Gölge Prenses'le yaptığım yemin için beni asla affetmeyeceğini biliyordum ama onun mahvolması karşısında yapacak başka bir seçenek yoktu. Elimden geldiğince her zaman onunla tehlike arasına gireceğimi ona açıkça söylemiştim, işte buradaydık. Ve sonsuza kadar değildi.

"Sana ne yaptım?" Eşıme ait olmayan bir kadın sesi konuştu, sonra cildime iyileştirici bir büyü vurdu, ardından içimdeki en kötü gölgeleri soyan bir güç öpücüğü geldi.

Ağrı hafiflerken gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bana sunulan rahatlama karşısında derin bir nefes aldım, ama orada onu bana veren kişi tarafından ekşitilmiştim.

"Böbürlenmeye mi geldin?" diye sordum buz gibi bir sesle, elimi annemin elinden hapishanemin parmaklıklarından çekerek ve arka duvara oturmak için kendimi zorlayarak. Ne de olsa bu onun eliydi, Darcy'nin değil.

Gözyaşları iki küçük nehirde Stella'nın yanaklarından aşağı aktı ve o da bir hıçkırıkla boğulma cüretinde bulundu. Lacivert giydiği için her zamanki hali gibi görünmüyordu.

Eşofman altı ve beyaz bir tişört, hayatım boyunca onda hiç görmediğimden oldukça emin olduğum günlük bir kıyafet türü.

"Tabii ki değil." Gözleri genişledi ve gözlerimi süsleyen gümüş yüzükleri aldığını fark ettim. "Çiftleşmeni duydum, ama onu şimdi görmek sadece..." Sustu, hayranlıkla başını salladı. "Sana iyi davranıyor mu?"

"Bu dünyada var olduğunu unuttuğum her güzel şey o."

Stella başını salladı, sanki tanık olması onun için çok zormuş gibi gözlerinden daha fazla yaş döküldü. Zavallı küçük Stella ve kayıp hayalleri. yuh yuh yuh

"Ona çok benziyorsun..." Yüz ifadesinde acıyla yüz hatlarımı inceledi. "Bugünlerde sana bakmak çok zor. Tek gördüğüm Azriel'in bana bakıp her zaman yaptığı gibi beni yargılaması.

"Senin ne olduğunu biliyordu," diye mırıldandım, neden onunla sohbet etme zahmetine girdiğimden bile emin değildim.

"Peki ben neyim?" diye sordu titrek bir sesle. "Sen

Lionel'ın küçük kucak köpeğisin."

"Hayır bebeğim, öyle değil."

"Öyleyse nasıl bir şey?" Şimdi benim için hangi yalanları örmeyi planladığını merak ederek, güçlükle konuştum. Tüm bu oyunlardan sıkılmadı mı? Kesinlikle öyleydim.

"Lionel ve benim... bir geçmişimiz vardı. Bir zamanlar birlikteydik, biliyor musun? Zodiac Academy'de okurken. Ona, gücüne aşık aptal bir kızdım. O güçlendikçe ben onun gölgesine daha çok düştüm ama bu benim kalbimi kırmadı bile. Bana başka bir adamla evlenme ayarladığında bozuldu."

Çenem sıkıştı. "Babam senden daha iyisini hak ediyordu."

"Evet," diye hemen kabul etti. "O yaptı. Ve ona benden daha iyisini verdim. Ona seni ve Clara'yı verdim."

"Ve şimdi üç kişiden ikisi öldü."

Parmaklıklara tutunurken boğazından bir hıçkırık dökülerek yüzünü buruşturdu. "Bunu asla istemedim."

"O zaman tekrar Lionel'ın yatağına girdiğinde ne istiyordun, Stella? Ve beni hizaya getirmeye çalışırken, Clara'nın Muhafız olarak kendini o canavara bağlamasına izin verirken ne bekliyordun?"

"Bunu yaptığını bilmiyordum," diye yalvardı. "Beni sevdiğini sanıyordum. Baban öldükten sonra Lionel beni teselli etti. Benim için oradaydı ve zamanla ona olan lise aşkım geri döndü. Ya da belki de gerçekten hiç gitmedi. O zamana kadar safkan varisleri vardı, ben de düşündüm ki...belki isterdi

onu istediğim gibi tekrar ben. Hepimizin bir aile olabileceğini düşündüm."

"Yani, her iki amacınıza da hizmet etmeyi bitirdikten sonra babamın yerini alacağınızı düşündüğünüzü söylüyorsunuz," diye tersledim, öfkem kanımı ısıtıyordu.

"Öyle değildi. Bir süre sonra Azriel'i sevmeye başladım. Mükemmel değildik ama bir süreliğine oradaydı. Senden ve kız kardeşinden doğdu. İkiniz için de yapmayacağımız hiçbir şey yoktu."

"Tebrikler Stella. Umarım hayattaki seçimlerinden memnunsundur. Yine de gerçekten umursayan biri için gözyaşlarını saklayabilirsin. Onları satın almıyorum.

"Sen hala benim çocuğumsun," diye tısladı, bana uzandı, ama bana bir daha dokunamasın diye uzaklaştım ve keder yüz hatlarını gölgeledi. "Seni korumak istedim. Gerçekten yaptım. Lavinia senden ne istiyor? Neden seni hayatta tutuyor?"

"Eşimin üzerindeki laneti bozmanın bedelini ödüyorum. Borcun kanla, etle veya kemikle ödenmesini istedi. Kanım lanete bağlı, yani seçeneklerim bunlardı. Her türlü acıya ve eziyete dayanabilirim ama eşime ölmeyeceğime söz verdim, onun yerine acı çekeceğim ve bir gün ikimiz de özgür olacağız."

Bunu yapamazsın, dedi Stella nefes nefese.

"Çoktan bitti. Onun için her şeye katlanabilirim."

Başını iki yana salladı, gözlerinde biraz anlayış vardı. "Lütfen Lance. Annen olarak sana yalvarıyorum. Lionel ile konuşacağım. Seni serbest bırakması için Lavinia'ya emir vermesini sağlayacağım."

"Bu nereden geliyor? Ben senin hayal kırıklığıyım. Beni uzun zaman önce evlatlıktan reddettin, şimdi sevgi dolu bir anneymişsin gibi davranma. Senin yalanlarını yutmayacağım."

"Neden yalan soyleyeyim? Bana ne kazandırır? Sana kızmış olabilirim bebeğim ve bana sırtını döndüğünde incindim ama biz hala Orion'uz, sen ve ben. O öldükten sonra neden onun soyadını kullandığımı biliyor musun?"

"Onu sevdiğin iddiasını sürdürmek için mi?" Omuz silktim, pek umursamazdım.

"Hayır, çünkü bu isim beni çocuklarıma bağlıyor. Olan onca şeyden sonra seni ya da onu sevmekten asla vazgeçmedim." Clara'nın kaybı aramızda asılı dururken duraksadı ve o uzun ömürlü kederin yeniden kalbimi sardığını hissettim, bana karşılaştığım daha yeni kaybı hatırlattı. Darius. Şimdi kız kardeşimle miydi? Yukarıdan aşağıya bakarken, bir gün yıldızlarda ona katılana kadar hepimizin acı çekmesini izlemekle lanetlenmiş mi? Bana verdiği kedere dayanamadım,

onun gittiğini, en iyi arkadaşımın kaybolduğunu ve geçerken onunla çok fazla ışık almış olduğunu bilmek.

"Soyadım artık Columba değil. Ben güvercin değilim, ben bir avcıyım. Bir Orion. Beni istesen de istemesen de senin ailen benim."

"Sen Orion değilsin," diye hırladım. "Aile koşulsuz sever. Kararlılık, fedakarlık ve özveriyle kendi ailemi kurdum. Onlar benim kanım değiller ama bana senin hiç olamayacağın kadar derinden bağlılar. Beni öylece sevip bunun yeterli olmasını bekleyemezsin. Gerçek aşk, kelimenin dışında var olan her şey üzerine kuruludur. Rahatsızlık ne olursa olsun, ihtiyaç duyduğunuzda ortaya çıkıyor. Birini tanımadık, *tamamen* onları tanımak ve farklı olduğunuz ya da çatıştığınız yerlerde bile oldukları her şeyi kabul etmek. Farklılıklara rağmen çaba sarf etmektir, borçlu olduklarında özür dilemek ve imkansız görüldüğünde bile affetmektir. Kısım senin sayende bu şeyleri yapabilecek bir adam olmam çok uzun sürdü. Ama çoğunlukla yüzünden. Sevdikini iddia ettiğin bu sahte kral. Benden her şeyimi çalan ve hala daha fazlasını almaya hevesli bir adam. Bir canavarı koşulsuz sevebiliyorsan, bu seni de canavar yapar. Sakın sakın bana diz çöküp af dilemeye cüret etme, çünkü onu bulamayacaksın. Sen benim ailemin bir parçası değilsin ve burada sana karşı kalbimde nefretten başka bir şey yok."

"Lütfen, anlamıyorsun. Ben de her şeyimi kaybettim."

"Fark şu ki, hepsini kaybetmenizin sebebi sizsiniz. Işığı uzaklaştırıp karanlığı kucaklayan sensin Stella. Kusurlu olabilirim ve asla saf bir ruha sahip olduğumu iddia etmeyeceğim, ama günahlarımın her birine sahibim ve olduğumdan başka bir şey olduğumu asla anlamaya çalışmadım. Eylemlerinizin haklı olduğuna kendinizi inandırmak için o kadar uzun zaman harcadınız ki, belki de buna gerçekten inanıyorsunuz. Ama senin gerçeğini biliyorum. Güç ve açgözlülükle yozlaştınız ve elbette Lionel Acrux'u seviyorsunuz çünkü o, bunların en somut örneği. Babam senin yüzeysel aşkının ona sunabileceğinden çok daha değerliydi. Cesur ve onurluydu ve tüm krallığın hepimize teslim edilen bu kötü kaderle savaşma şansı olsun diye kendini feda etti. Onu asla sevmeyi hak ettiği kadar sevemezdin. çünkü senin olmadığın her şeyi bünyesinde barındırıyor. Ancak *BEN* onu sev. Onu kalbimin derinliklerinden öyle derinden seviyorum ki, bunu dünyamızın sınırlarının ötesinde hissedebileceğini biliyorum."

"Ne demek kendini feda etti?" Stella şaşkınlıkla alay etti. "Azriel bir kara büyü kazasında öldü."

İsteyerek onu düzeltmedim, ama bunun benim hakkımda bir Cyclops Sorgulaması emri vermesine yol açabileceğini bildiğim için. "Bana bıraktığı bir not buldum ve o sözlerle senin ne olduğunu bildiğini söyledi. Neye dönüşeceğini biliyordu. O sadece senin piyonun değildi, satranç tahtasının kendisiydi ve senin diğer taraf için oynadığının gayet iyi farkındaydı."

Acımasızca uğruna resim yaptığım gerçeği inkar etmeye çalışarak, "Dur," diye yalvardı. O.

"Muhtemelen bir gün karşıma çıkacağını ve yine de kalbimde sana karşı bir parça sevgi bulmamı bekleyeceğini bile biliyordu. Ama burada hiçbir şey yok, Stella. Ve artık Lionel'ı da kaybettiğini biliyorsun ve arkadaşlık için çekilmez benliğinden başka hiçbir şeyin olmadan yapayalnızsın. Şimdi sürünerek bana gelip umursadığını numara yapabileceğini mi sanıyorsun? Yaptığın onca şeyden sonra senden teselli isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Beni affedebilirsin, bana sadece bir şans ver," diye gakladı ve gözlerinde, inandığı her şeyin onu terk ettiği büyük, geniş dünyada yapayalnız olmanın korkusunu gördüm.

"HAYIR. Ve umarım tek başına uzun, meşakkatli bir hayat yaşarsın, kendine eşlik edecek kimse olmadan, çünkü sana bundan başka dileyebileceğim daha büyük bir lanet olamaz.

"Lütfen bebeğim. sen benim oğlumsun Benim küçük avcım. Seni seviyorum. İşlerin zor olduğunu biliyorum ama düzelteceğim. Seni buradan çıkaracağım."

"Ve sonra ne? Beni Acrux hayran kulübünüze kaydettirin mi? alay ettim. "Hayır," diye fısıldadı, biraz daha yaklaşarak ve etrafımızdaki susturucu balonu sıkıştırarak. "Seni serbest bırakacağım ve seni arkadaşlarına geri döndürmenin bir yolunu bulacağım. Sen ve eşin. Sen ve Dar-"

Sakın onun adını ağzına almaya kalkma, diye hırladım acımasızca. "Onun için bu kafesteyim. Gölge kraliçenizin ona koyduğu laneti bozmak için buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Lanet nedir?" diye sordu sızlanarak ve onu neden şımarttığımı bilmiyordum, belki de gerçekten sevdiğim biri için nelere katlanabileceğimi bilmesini istediğim içindi. Onun şimdiye kadar yaptığının aksine benim için aynısını yapacak biri için. Ve belki kısmen, bana ne olduğunu gerçekten umursayıp umursadığını görmek için yaptım. Ya da onun aşkına dair yalan, inandığım kadar derinlere iniyorsa.

"Bir Gölge Canavarına bağlı. Gücünü tüketen ve onunla işi bittiğinde onu harap ve ölümlü bırakacak lanet bir canavar. Yani Lavinia daha önce üç ay döngüsü boyunca uygun gördüğü şekilde bana işkence edecek.

Darcy'yi ondan kurtarır. Vazgeçip yıldızların bize teklif etmekte çok ısrarcı göründükleri kaderi kabul etmektense, bizim için bir şans olmasını tercih ederim. Bunu ona borçluyum. Darcy için dünyanın öbür ucuna kadar her türlü acıya katlanabilirim ama ne olursa olsun, bununla savaşmamak için Lavinia ile bir Ölüm bağı kurdum.

"HAYIR." Stella bu son sözler üzerine dehşet içinde hareketsiz kaldı, eli titrerken ağzına gitti ve yanaklarından iri gözyaşları döküldü.

Başını sallıyordu ve bir kez olsun, ifadesi yerli yerine oturmuş gibi görünmüyordu. Yıpranmış, kırılmış ve fazlasıyla gerçek görünüyordu. O da çok tanıdık geliyordu ve çocukluğumdan hatıralar içimde canlandı. Gösterilerine gerek olmadığı halde beni ve Clara'yı kapalı kapılar ardında seven bu kadın. Çünkü sadece bizdik. Ve rahatsız edici bir an için bu ifade beni duraksadı.

Yüksek sesle veya dikkat çekmek için olmayan bir şekilde ağladı. Yüzünü ellerinin arasına alıp önümde parçalara ayrıldığında sessiz ve acı doluydu.

Sessiz kaldım, ne söyleyeceğimi bilemiyordum, kolayca başka bir maskaralık olabilecek bir şeyin içine çekildiğim için kendimden şüphe duyuyordum. Ama içimden bir ses bana bunun gerçek anlaşma olduğunu söylüyordu ve ben buna nasıl karşılık vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Stella parmaklıkların arasından uzanıp elimi aradı ve o, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya ve titremeye devam ederken bana yapışıp sımsıkı tutunduğunda o kadar afalladım ki, yapmasına izin verdim.

"Sen ve Clara sahip olduğum en iyi şeydiniz," dedi kendini biraz toparlayıp gözlerimin içine bakmayı başarırken. "Sen yaşlandıkça başka bir yerde o kadar çok zaman harcadım ki, Lionel ve benim yarattığımız bu dünyaya ikinizin de nasıl uyum sağlayabileceğini düşünerek entrikalar ve planlar kurdum. İnşa ettiğimiz geleceğin hayallerinde kayboldum. Ve iddia ettiğim her bir santim güç için, o fantezi diyarının derinliklerine düştüm. Lionel ile dünyayı bir kez ele geçirdiğimde her şeyin yerli yerine oturacağını düşünmüştüm ama bunun yerine milyonlarca parçaya bölünmüş durumda. Lionel beni sevmiyor ve şimdi bunca yıldan sonra arkamdaki patikaya bakıyorum ve sonunda arkamda bıraktığım yıkımı görüyorum. En kötüsü de, aynı yıkımın senin gözlerinden bana baktığını görmem. oğlum benden nefret ediyor

Keder ifadesini paramparça ederken yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü ve aynı kederin asla iyileşmeyecek bir yara olan kız kardeşimi de dilimlediğini hissettim. Stella ve benim şu anda sahip olduğumuz tek gerçek şey.

"Bizi düzeltecek kadar derin bir özr olmadığını görebiliyorum," diye soludu, karanlık bir kabullenme gözlerini perdeliyordu. "Dediğin gibi - kelimelerin hiçbir anlamı yok. Seni sevmekte başarısız oldum. Ve şimdi olmam gereken anne olmak için çok geç. Benim yüzümden hepiniz büyüdünüz ve sivri taşlarla dolusunuz. Yıldızlar, yalnızca sizden korkunç bir fedakarlık talep etmek için size bir Cennet Eşi teklif etti. Hayal bile edilemeyecek bir fedakarlık." Elimi sıktı ve bana çaresizce baktı.

"Artık benim olmayabilirsin ama baştan aşağı Azriel'in oğlusun. Seni Peçe'nin ötesinden izlediğini biliyorum ve ben orada olmadığımda bile o oradaydı. O, Lionel'ı sevdiğim kadar özveriyle sevmem gereken adamdı ama karşılığında onun sevgisini asla hak edemezdim."

Elimi onun elinden çektim, duvarlarımın aramıza sıkıca oturmasına izin verdim, onun neden olduğu ıstırapı gördüm ve hiç umursamadım. Ayağa kalktı, titreyerek döndü ve aceleyle uzaklaştı, ama son sözlerimi onun duyabileceği kadar yüksek sesle söyledim.

"Hayır," diye kabul ettim. "Yapmazdın."

Gece ilerledi ve uykunun beni tekrar ele geçirmesine izin vermedim, Darcy'nin dönmesini beklerken endişe göğsümde uçuşumlar açıyordu.

Lavinia onu nereye götürmüştü? Ona ne yaptırıyordu? Bu geceden sonra hangi yeni günahlar peşini bırakmaz?

Artık iyileşmiştim, adım atacak, parmaklıkların önünde bir aşağı bir yukarı yürüyecek, orada burada güçlerini test edecek enerjim vardı. Belki de Stella'dan bir içki çalmalıyım ama o aşağılık kadının kanının ağzımda olması midemi bulandırıyor.

Aklımda dönüp durduğumuz konuşma beni kızdırıyordu. Her şeyden sonra kendini gerçekten suçlu hissediyorsa, bu onun taşıması gereken bir yükü ve ben de nezaket ya da empati göstermeyecektim. Clara öldürüldüğünde ve Lionel beni Darius'a bağlayarak geleceğimi elimden aldığı anda, ona en çok ihtiyacım olduğunda bana hiçbir şey göstermemişti.

Adımlarıma ara verdim, ellerimi parmaklıkların etrafında kıvırdım ve gözlerimi yukarıdaki taht odasının geniş, kemerli tavanına kaldırırken onun çok ötesindeki gökyüzünü hayal ettim.

"Darius, eğer tüm bunları izliyorsan, umarım yıldızlar sana planlarını anlatmışlardır, tüm bunların dağılmak üzere olan bir fırtına olduğunu, böylece yeniden mavi gökyüzünü görebileceğimi. Ve eğer bu doğruysa, bana bir işaret gönderme şansınız var mı?

Sessizlik.

İçimde bir keder kabardı, yumruklarımı parmaklıklara sıkıştırdım, Mavi'ye karşı duyduğum korku da üzerime baskı yaptı. Bu kafeste kendimi çok çaresiz hissettim ama başka seçeneğim yoktu. Darcy'nin kurtarılması gerekiyordu ve ben de onu Tory'ye geri götürmenin bir yolunu bulmalıydım, çünkü bu ikisi birlikte Solaria'nın şu anda sahip olduğu tek yanıtı.

Üç ay döngüsü. Bu kadar. Kum taneleri, kaderimizin kum saatinde şimdiden geri sayıyor.

Karanlık bir duman girdabı taht odasından geçti ve kafese girerken içimi bir rahatlama kapladı ve Darcy önümde belirdi, gölgeler vücudunu sardı ve çıplaklığını korudu.

Onu tuttum, kontrol ettim ve güven vermek için kollarımı sıktı.

"Ben iyiyim," diye söz verdi, gerçi boğazının sallanması bana bir şey olduğunu söylüyordu.

"Sana ne yaptırdı?"

"Beni Vard'a verdi. Anılarımı gözden geçirdi," dedi gözlerinde bir güç parıltısıyla. "Birçoğuna senin bana öğrettiğin gibi kalkan yaptım ve ona öğrettiğine inanacak kadar verdim.*görülen*her şey."

"İyi bir kız."

Gözleri bana kaydı ve dudakları aralandı. "İyileştin." Parmaklarını, benim tarafımdaki en kötü yaralardan birinin olduğu yere değdirdi. "Nasıl?"

"Stella," diye yanıtladım alçak sesle. "Af dilemek için geldi. Vicdanı mı sarsıldı yoksa oyun mu oynuyor emin değilim ama onu yine de gönderdim."

Darcy'nin gözleri, kalpsiz annemden bahsedildiğinde benim için korumacı bir şekilde parladı. "Üzgünüm."

"Ne için?"

"Sana nasıl davrandığı için. Hayatın boyunca yanında olan bir annen olması gerektiği için."

Omzuna düşen bir tutam saçı geriye doğru ittim ve gölgeler ondan uzaklaşarak altında saklanan maviyi görmeme izin verdi. Yine de bu sefer bahsetmedim, işaret ettiğim anda tekrar kaybolacağından korktum.

"Bir zamanlar iyi bir anneydi. Ve benim de babam vardı. Bütün dünya ayaklarının altına serilmiş olması gerekirken, yalnız büyüyen sensin."

"BEN *testere* annemle babamın dağdaki görüntüsü," dedi kaşlarının arasında bir kırıışık oluşurken. "Beni görmüş gibi benimle konuşabilirlerdi. BT

geçmişte onlar için bir vizyondur ama benim için gerçektir." Canını acıtıyormuş gibi kalbine dokundu ve ben de elini tuttum, parmak boğumlarını usulca öptüm.

İçini çekerek bana doğru eğildi, elleri göğsüme dokundu ve sıcaklığı üzerime düştü. Onu kollarıma aldım ve göğsümdeki karanlığın bir kısmını dışarı atan yavaş, acı verici bir öpücükle dudaklarımız buluşana kadar parmak uçlarında yükseldi.

"Ölümlü olursam ne olacak?" diye fısıldadı, dudaklarımız birbirinden ayrılırken ben de ileri doğru atıldım, tekrar ağzına sahip çıktım, öpücükler arasında cevabımı mırıldandım.

"Yapmayacaksın."

Tekrar geri çekildi. "Senin eş yüzüklerin de solacak mı? Yoksa nadiren ziyaret edebileceğiniz bir ölümlü için hasret mi çekeceksiniz?"

"*Mavi* Böyle bir geleceği dile getirmesine bile öfkeyle homurdandım. "Seni koruyacağım."

"Ya zaten çok geçse?" dedi korkuyla.

"O zaman kendi sihrimi bedenimden çekip almanın ve ölümlü dünyada sana katılmanın bir yolunu bulacağım," dedim, kelimeler dilimden kolayca döküldü. "Nereye gidersen ben de gelirim. Bunu sana henüz yeterince açıklamadım mı? Alt dudağını ısırardım ve dişlerim uzadı, kana susamışlığım arttı ve daha net düşünebilmek için geri çekilmeme neden oldu.

Kollarımı kavradı, bir adak olarak başını yana eğdi ve boğazım ihtiyaçtan ağrıdı.

"Hayır," diye homurdandım.

"Yap," diye talep etti. "Seni böyle görmekten nefret ediyorum. Beslenmen gerekiyor. Ayrıca, içimdeki gücü kavransan, orada hâlâ bir şey olup olmadığını veya Gölge Canavarı'nın hepsini alıp almadığını anlayacaksın. Lavinia onu yeniden beslediğinden beri hiçbir güç hissetmiyorum."

Bunun cevabını bilme konusundaki çaresizliği kararımı kırdı ya da belki de onu dilimde tatmak için can attığım için çok zayıftım ve deliliğin eşiğindeydim.

İleri atıldım, onu sıkıca kendime bastırdım ve dişlerimi inleyerek açıkta kalan boynuna sapladım. Kanı ağzımı kapladı, güneş ışığının tatlılığı gölgelerin karanlığıyla ıslandı. Onun sihrinin kaynağıyla bağlantı kurmaya çalıştım, otomatik olarak bana akmadığı halde bir hüsrana homurtusu beni terk etti. İçinde, o güce giden yolu gizleyen gölgeler vardı, ama irademi onlara karşı bastırıp benim için ayrılmasını talep ederken, sonunda onu buldum. Onun sihri dilime çarptı ve sikişmemi kaybettim

Kendim için çalarken onu kafes parmaklıklarına doğru itiyordum, onun yoğun, ateşli gücü içime akıyordu.

O da bunu hissederek nefesini tuttu ve bedeni bana karşı daha da ısındı, sanki teninde canlı bir ateş kıvılcımlar saçıyordu.

Fazla bir şeyi yoktu, bu yüzden ondan uzaklaşmak ne kadar zor olsa da, sonunda başardım, dişlerimi teninden çektim ve başparmağımla iğne izlerinin üzerinde gezdirmek için elimi kaldırdım, keşke iyileştirebilseydim. ama taktığım sihir engelleyici kelepçeler çaldığım gücü kontrol altında tutuyordu. Yine de, boğazımın dibinde yanan açlık olmadan, sonunda daha net düşünebildim.

"Hala orada," diye onayladım ve gözlerinde dans eden umutla başını salladı. İyi bir haber almak o kadar rahatlatıcıydı ki ikimiz de gülümsedik.

"Sen Fae'sin Mavi ve çok iyi ki böyle kalacaksın." Onu öptüm, kaldırdım ve bacaklarını belime doladı. Boynumun arkasını kavradı, beni tekrar öptü, gülümsemesi bana bir ordunun gücünü besledi.

Bunu atlatacaktık. Sadece dayanmamız gerekiyordu.

"Bugün çok yıkıcıydı, güzel," dedim. "Ama aklımda tekrar tekrar çalan ne biliyor musun?"

"Ne?" diye sordu, beni daha yakına çekti ve ellerini saçlarıma geçirdi. "O bıçağı Lionel'ın boğazına sapladığındaki görünüşün," dedim, onu parmaklıklara daha sıkı bastırarak ve çıplak kalçalarının pürüzsüz sırtlarını kavrayarak, ona dokunduğum her yerde gölgeler geri çekilerek.

Dudağını ısırdı, başı parmaklıklara yaslandı ve vahşi bir kahkaha onu terk etti. "Keşke planladığım gibi gözüne vursaydım, belki de ölmüş ve sonunda gitmiş olurdu."

"Büyüne ve Düzenine tam erişimin olsaydı, onu yok ederdin Mavi. Seninle Fae gibi yüzleşemeyen kahrolası bir korkak ve karşı karşıya gelirse kaybedeceğini biliyor," dedim şiddetle ve bana bakmak için başını eğdi.

"Bana her zaman çok güveniyorsun."

"Sen hükmetmek kaderinde olan bir kraliçesin. Seni ilk gördüğüm anda anlamıştım."

"Uzun zaman inkar ettin," diye alay etti ve ben de sırıttım.

Senin pislik profesörün olmamın seni mükemmelliğe götürdüğünü düşünmeyi seviyorum.

"Ah, şimdi mi?" yanağımlı dürttü ve sırıtışım sadece genişledi, bu

küçük bir huzur anı etrafımızda genişliyor, bana onu Acrux yüzme havuzunun dibine götürdüğüm zamanı hatırlatıyordu. Bu bizim küçük ışık balonumuzdu ve hiçbir karanlık içeri giremezdi. Ne yazık ki geçici de olsa tamamen bizimdi.

"Evet, o ve birlikte kampüste gizlice dolaştığımız onca eğlence," dedim, o anıların beni ağzına kadar doldurmasına izin vererek.

"O günleri özlüyorum," dedi sessizce, gülümsemesi silindi ve kalbim onunla birlikte çarptı.

"Onları tekrar alacağız," diye ısrar ettim.

"Buna gerçekten, gerçekten inanmak istiyorum," dedi, parmaklarını saçlarımda sıkarken.

Elimi yan tarafına değdirdim ve titreyerek bana doğru eğildi. "Kollarında kendimi çok kırılgan hissediyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Ölümlü olmaya çok yakınlık, buna dayanamıyorum."

Onu nazıkçe öptüm ve saçlarımı çekiştirdi, gözlerinde öfke alevlenirken dudaklarımızı ayırmaya zorladı.

"Bana kırılgan biriymişim gibi davranma. Bana Fae olduğumu, kırılmaz olduğumu hatırlatmanı istiyorum."

"Bu bir emir mi?" Alçak sesle sordum, sözlerindeki güçle kalçalarının arasında sertleşerek.

"Evet, bu bir emir," dedi tutkuyla ve bundan daha fazla cesaretlendirmeye ihtiyacım yoktu. "Beni tutmaya cüret etme."

Kalçalarını kavradım, sonra onu Emir'immin hızıyla döndürdüm, göğsümü sırtına bastırarak onu parmaklıklara yasladım ve saçını avucumun içine aldım. Kulağına erişebilmek için kafasını yanlara doğru çektim, dişlerimi kulağın kabuğu boyunca sıyırdım ve arzulu bir iç çekiş onu terk etti.

"Bu kötü bir fikir. Kızgınlık Blue, dünyaya çok kızgınlık. Damarlarımda dışarı atmak istediğim çok fazla birikmiş enerji var.

"Ben halledebilirim," diye homurdandı. "Bana içindeki şeytanı göster."

İçimdeki kargaşa dışarı taştı ve bir çıkışa ihtiyaç duyarak ve onun olmasını isteyerek kontrolü ele almasına izin verdim. İçimdeki karanlığı arzuluyorsa, sunmak zorunda olduğum her günahla birlikte ona da sahip olabilirdi. Tatlı ve hafif bir yaratık olabilirdi, ama onun da kusurları vardı ve benimkini mükemmel bir şekilde tamamlıyorlardı.

Bizi çevirdim, hızımla onu yere indirdim, kafasını fayanslara çarpmadan yakaladım ve dizlerimle bacaklarını birbirinden ayırdım.

"Evet," diye içini çekti, bana uzandı ve ben de gölgelerin

teninden buharlaşarak onu tamamen bana gösterdi.

Tüm o bronz tene ve benim için kıvranmasına, dokunuşum için yanıp tutuşmasına hayran olmak için bir dakikamı ayırdım. Bu dünyada ona bu şekilde sahip olmasına izin verilen tek Fae olmama bayılarak başımı iki yana salladım.

"Sadece benim için," dedim huysuz bir sesle, ondan onay istedim. "Yalnızca sen," diye yemin etti, göğüsleriyle oynayarak ve aletimi o kadar sertleştirdi ki, artık kendimi tutmak neredeyse imkansızdı. "Sen benim kurtarıcısın, benim caniyim, uğursuz şövalyemsin. Ve bana şu an dokunmazsan delireceğim.

Alt dudağımı tattım, dizlerimi kalçalarının iç kısmına daha çok bastırdım, üzerine doğru kalktım ve onu benim için genişçe yaydım, ellerimi onun iki yanındaki soğuk karoların üzerine koydum. "Bana bak. Ve seninle işim bitene kadar aramayı bırakma. Burayı unut. Sadece biz varız güzelim. Sen ve ben."

Başını salladı ve pantolonumu ağrıyan aletimi serbest bırakacak kadar aşağı itmek ve onu sırlıslıkla çekirdeğine doğru yönlendirmek için aramıza uzandım. Nefesi kesildiğinde gülümsedim, onu askıda tuttum ve aletimin başı ihtiyaçla zonklarken sıcaklığının tadını çıkardım. Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde kaldı ve ben onun içine girerken, kendimi gidebildiğim kadar sıkı vücuduna sokarken ve o haykırırken elimi ağzına bastırırken kalbim onun için atıyordu.

Avucumu ısırdı ve ben de onu derin, sert vuruşlarla becermeye başladım, bir kolumu başının üzerine koydum ve onu yere sabitledim. Ona olan açlığım her yere yayıldı ve gölgeler saçlarından düşerken aniden etrafında mavi bir şelale oluştu.

Elimi ağzından çektim, vücudu benimkini kavrarken ve dünya etrafımızda yok olurken güzelliğine hayran kaldım.

"Buradan çıktığımızda, sana her gün böyle sahip olacağım," dedim ağır ağır. "Çünkü akademide temkinli davranarak çok fazla zaman harcadım, zamanın seni hiç görmediğim bir yerde akıp gitmesine izin verdim. Sevişeceğiz, güleceğiz ve birbirimizi seveceğiz ve sabah uyandığın andan gece uyanıklığının son anlarına kadar seni gülümseteceğim.

Kalçalarımı yere indirdim, onun içine daha derine girerken onları daire içine aldım ve o inledi, sırtını büktü ve kollarıma yapıştı.

"Bunu her şeyden çok istiyorum," dedi nefes nefese. "O geleceğe gideceğiz güzelim."

Bacakları etrafımda düğümlendi ve onu kaldırdım, bir el ile bizi ters çevirdim.

hız patlaması ve üzerime binerken kıcını kavradı. Onu aşağıdan becerirken, göğüslerinin zıplamasını ve onu terk eden boğucu seslerin sesleriyle yıkanmasını izlerken manzaranın tadını çıkardım. Her itiş kalçasını gıcırdatarak karşıladı, benim ona verdiğim gibi bana verdi ve aramızda baş döndürücü bir ritim bulduk. Benim için paramparça olmaya başladı, bacakları titriyordu ve nefesi düzensiz dalgalar halinde geliyordu, ama etrafımda patlamasını hissetmek ne kadar cazip gelse de, bunun yerine onun doruk noktasını tatmak daha cazip geliyordu.

Gücümü kullanarak onu yüzüme diz çöktürdüm ve dilimin uzun bir darbesiyle zevkle haykırdı. Klitorisini bulduğumda ve kalçaları ağzımla aynı anda sallanırken onunla alay etmeye, emmeye ve yalamaya başladığımda kendini yere hazırladı ve onu tekrar uzaklaştırmadan önce onu unutulmanın eşiğine getirdim. Kıcını ezici bir tutuşla sıktım, onunla ziyafet çektim ve mükemmel inlemelerinin sesinde boğuldum, ta ki sonunda amına karşı zaferimi homurdanarak dilimin üzerinde gelmesine izin verene kadar.

Orgazm onun içinde titrerken gevşedi ve onu kalçalarından kaldırdım, aletimin üzerine yerleştirdim ve daha pozisyon değiştirdiğimi bile fark etmeden, Emir hızımın bir parıltısıyla onun derinliklerine doğru ilerledim.

"mızrak diye nefesi kesildi, kendini yakalamak için elleri göğsüme çarptı ve ben onun kalçalarını kavrayıp doruğunun son dalgalarında onu becerirken, bana tam istediğim gibi binmesini sağlarken karanlık bir kahkaha attım.

Şaftımı sıkıca kavradı ve onu hissetmekten zevkle inledim, bitirmeye çok yakındı ama bunu elimden geldiğince uzatmak istiyordum.

Tekrar gücünü buldu ve üzerime eğildi, klitorisini kasık kemiğime sürterek daha yavaş, daha yoğun bir ritimle sevişmeye başladık, bakışları benimkilere kilitlendi. Bana doğru kıvrandı, başka bir salınmanın peşinden koştu ve ben parmaklarımı kürek kemiklerinin arasına dokundurarak onu zevkten titrettim.

İkinci orgazmına girdi, amcığı o kadar ıslaktı ve etrafımda nabız gibi atıyordu, onu mahvetmek için onu takip etmemek zorunda kaldığım her zerre konsantrasyonum gerekiyordu.

Onu yavaş ve sert tembel itmelerle becerdim, o ecstasy içinde nefes almaya devam ederken meme uçlarının sıkı tomurcukları göğsüme gıcırdadı. Aletimin her sürüşünde doruğuna uzandım, ta ki göğsüme çökene kadar, sıcak nefesi tenimde gezinirken ve mavi saçları boynumun etrafında uçuşuncaya kadar.

Uzun süre dinlenmesine izin vermedim, bizi geri döndürdüm ve onu yerde tuttum, vücudunun kontrolünü ele geçirdim ve onu benim için becermeye başladığımda kalçalarını kaldırdım.

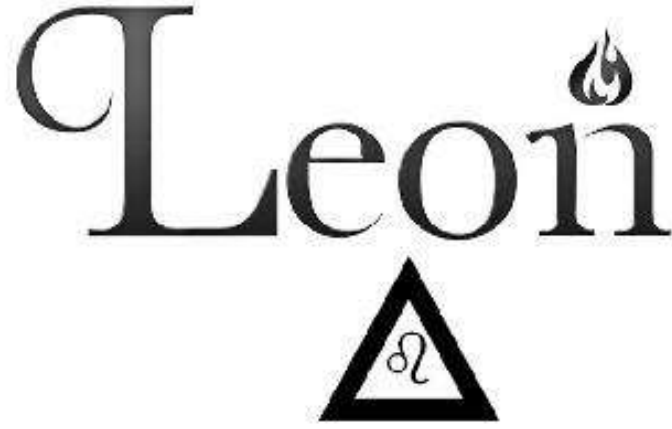
kendi sürümü. Öfkemin ve adaletsizliğin her damlasını hamlelerime yönlendirirken, eşimi sahiplenirken ve bedenimdeki tüm karanlığı onun yüzüne fırlatırken tüm kaslarım gerilmişti. Bana iliklerime kadar sahip olan ve sonsuzluğun sınırlarına kadar seveceğim bu prenses.

Bir kükremeye geldim, kabzasına kadar saplandım ve parmaklarım kalça etini ısırp onu benim için sabit tutarken içinde bitirdim. Şaha kalktı, beni sertçe öptü ve ben o öpücüğün, zevkin, ateşin ve üzerime akan lanet kükürtün içinde eridim. Dili benimkini okşadı ve ben onun beni sevmeye biçimine kapılıp, bizi birbirimize bağlayan yıldız ışığının güzelliğinde boğularak, onun karşısında kayboldum.

Ağırlığım onun üzerine çöktü ve gölgelerin mümkün olduğu kadar uzun süre onu ele geçirmesini engellemek isteyerek onu kollarıma aldım.

Laneti bozmak için kendini sunduğun için sana asla teşekkür etmedim, diye fısıldadı, vücudumun kavisine kıvrılırken ağzı kulağımın altındaki boşluğa düştü. "Senden bunun için nefret ediyorum ama bunun için de seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, kalbimin hepsini nasıl içediğini bilmiyorum.

Sözleri etrafımı sardı, bana yıldızların bu kız için beni seçtiğini hatırlattı ve onun sevgisine ne kadar değersiz hissetsem de onun için yaratıldığımı inkar edemedim. Bu yüzden, bunu kanıtlamam hayatımın geri kalanını alsaydı bile ona yetebileceğim doğru olmalıydı. Ne kadar uzun olursa olsun.

"Gaaaaabe!" Rüzgara seslendim. "Gaaaaaaabe!"

Dante güçlerinin ipini tutmaya çalışırken havada bir fırtına çığırıyor ve uzun, kalın yele sarı saçlarım statik elektrikten diken diken olmaya başlamıştı.

Savaş alanı çalkalanmış bir çamur ve ölüm diyarıydı ve üzerimizde asılı duran sessizlik beni ürpertti. Korku, göğsümde dolanmış bir düğümdü ve zihnimin, Gabriel'in cesetlerin arasında bir yerlerde ölü yattığı şeklindeki en kötü senaryoya sürüklenmesine izin veremezdim. Cesetleri arka arkaya inceleyerek gece gündüz onu arıyorduk ama kontrol edecek o kadar çok kişi vardı ki bu sonsuz bir görevdi.

Rosalie, Oscura Kurtlarını yerde ileri geri yönlendiriyordu. Ailemizin geri kalanı, ellerinden geldiğince çok toprağı hareket ettirmek ve altımızdaki toprağı avlamak için toprak ve hava büyüsünü kullanarak kazıyor, çaresizlik içinde The Burrows harabelerini arıyorlardı.

Dante ve ben buradaki araziye üç kez taramıştık ve ben de yer altına inmemiz gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Ona döndüm, sırtı bana dönük, gözleri ufka ve geniş omuzlarının gerginliğinde ayakta durduğunu gördüm. Elini siyah saçlarının üzerine geçirdi ve üzerinden elektrik kıvılcımları saçıldı, derisinde bir Ejderha öfkesi yükseldi.

"Eğer burada olsaydı, *Görmek* biz. Bizi arar ya da bir işaret bırakırdı, "Dante

dedi, arkasından yaklaşırken, kalbim bir kurşun yığını kadar ağırdı.

Elimi omzuna koydum ve elektrik vücuduma serbestçe akarak homurdanmama neden oldu ama tüm tüylerim diken diken gökyüzüne ulaşırken onu ittim.

"Kapana kısılmış olabilir. Belki de büyüü bittiğı için bize ulaşamıyordur. Belki de diğerleri gibi tünel açmaya başlamalıyız. Vazgeçemeyiz," diye ısrar ettim.

Elimi ondan çekmeye zorlayarak bana doğru döndü, gözleri bir deniz fırtınası gibi parlıyordu. "Ondan asla vazgeçmem, fratello. Bir morte e ritorno. Ölmüş olsa bile onu bize iade edeceğiz ve ona bir Fae'nin gördüğü en büyük cenaze törenini yapacağız."

Bu düşünceyi dile getirirken bile kalbime bir acı saplandı. "Ölmedi," diye homurdandım, Aslanım başını göğsümde kaldırıyordu. Bu olası yayın süresini vermemin hiçbir yolu yoktu. Hemen sikip gidebilir ve kendini bir ördeğin kıcına gömebilir.

Dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi toprağı soktum ve kazmaya başladım. Sadece bir Ateş Elementim vardı ama yer altına inmek için toprağı ihtiyacım yoktu. Gabriel için dünyanın diğer ucuna kadar yolumu kazardım.

"Gaaaabe!" Açtığım deliğı ağladım. Parmaklarımı sert bir şeyin üzerinde gezdirdim ve etrafındaki çamurun arasından siyah saçlar görünüyordu. O olma ihtimaline karşı toprağın daha derinlerine inmeye çalışarak nefesim kesildi. Gabe mi? Gabe bekle!"

Çamuru temizledim ve kömürleşmiş bir kafatası elimden kurtuldu, tepesinden hâlâ siyah saçlar sarkıyordu, geri kalanı ateşle yandı.

"Cebrail mi?" Kafatasının boş göz yuvalarına baktım, sonra kafasındaki o siyah saç tutamına baktım, içimde bir keder kabarırken onu okşadım. "Ya bu Gabe ise?" Ağladım ve Dante yanıma çamura düşerek kafatasına uzandı.

Ona dokunmasına izin vermedim, onu göğsüme bastırdım ve ben ağlarken onu yumuşakça kucakladım.

"Şşşt, şşşt, seni yakaladım Gabe. Bunu düzeltebiliriz. Seni tekrar bir araya getirebiliriz ahbap," söz verdim.

Dante hava elementini toprağı bastırdı, yeri oydu ve vücudun geri kalanını kazdı. Saniyeler içinde gerçeğı öğrenecektik, kılıcı hâlâ yiğitçe elinde, giysisinden bir parça göreceklik. Ah dostum, onun yiğitçe öldüğünü biliyordum.

"Ga-hay-hay-be," diye bağırdım, gözyaşlarım akarken yüzümü kafatasına sürterek.

yanaklarım. veda edemedim. Tanıdığım en iyi Fae'lerden biriydi. Kanatlı dostum, meleğim.

Dante, Gabe'in vücudunu yerden kaldırdı, omuzlarına yapışmış hâlâ parçalanmış, yanmış giysileri olan kemik yığınına yere bıraktı. Ejderha Loncası'nın arması ile dağlanmış kırmızı bir malzeme parçasını çekiştirdi ve hıçkırıklarım anında boğazımda kesildi.

"Gabriel değil," diye onayladı Dante, ben iğrenç, ölü bir sürüngene sarıldığımı fark etmeden önce rahat bir nefes aldı.

"Ergh!" Kafatasını bir kayaya çarptım, sonra tekrar ve tekrar, kuvvetin altında kemik parçaları paramparça oldu. "İki, üç, dört kere öl, seni şeytan pislik," diye hırladım dişlerimin arasından.

Kafatası elli parçaya ayrılana ve geriye yok edecek bir şey kalmayana kadar durmadım ama sonra saçından bir parçanın parmağıma takıldığını fark ettim ve çığlık atarak elimi sıktım.

Elimden fırladı, Dante'nin suratına bir tokat attı ve Dante bir lanetle kışının üstüne düştü. Saçları dizinin üzerine düştü ve bacağını çamura savurmak için tekmeledi. Onu bir alevle yaktım ve ellerimi Dante'nin koluna kurnazca silerek rahat bir nefes verdim.

"Kazmaya başlayalım," dedi Dante kasvetli bir tavırla, ayağa kalkıp toprağı hava elementiyile ayırarak. Yaratmakta olduğu çamurlu tünelin duvarlarını sertleştirmek için ateşin gücünü kullandım ve kesinlikle bir Toprak Elementali kadar verimli olmasak da, istikrarlı bir ilerleme kaydederek karanlığa doğru alçaldık.

Üç metre derinliğe indiğimizde ve güzelce tünel açarken, saldırıya uğrama ihtimalimize karşı ateş elementimi korumak isteyerek çevremize Faelights fırlattım. Ya Lionel daha da büyük bir orduyla geri dönerse? Ya ilk savaş daha büyük bir savaşın ön savaşı olsaydı? Bir kıyamet savaşı.

"Acele edelim," diye fısıldadım.

Bekle, bunu duydu mu? dedi Dante, kulağını önümüzdeki çamurlu duvara dayayarak.

Midem yüksek sesle guruldadı ve elimi ona bastırdım. "Sadece benim, kardeşim."

"Hayır, o değil."

Midem daha yüksek sesle guruldadı. "Öyle olduğundan eminim. Bu sabah neredeyse kahvaltı yapamadım, Gabe için çok endişelendim. Sadece üç tane tereyağlı ve jöleli simit ve iki tane Poptart yedim. İyi türden Poptarts bile değil. Onlar markasızdı, Dante. Ve hiç mısır gevreğim yoktu - sen

mısır gevreğini ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Buraya gel, Leone, diye havladı ve ben de kulağımı duvara dayayarak ve kalbimi göğsümde kovalayan umutla en iyi arkadaşıma bakarak hızla ilerledim.

Onun ötesinde bir yerden müzikal bir ıslık sesi geldi ve nefesim kesildi.

"Sence Gabriel mi? Belki kafasına darbe almıştır ve kim olduğuna dair tüm hafızasını kaybetmiştir ve şimdi kendisini bir kuş olarak tanımlamaktadır ve biz onu orada, kanatları açık ve gözleri guguk bir şekilde bizimle iletişim kurmaya çalışırken bulacağız. kuş dili."

Dante, "Hayal gücün bazen beni korkutuyor," diye mırıldandı ve elini duvara bastırdı.

"Geliyoruz Gabe!" diye seslendim, sonra dudaklarımı O şekline getirdim ve şu anda tek anladığı bu olabilir diye ona ıslık çaldım.

Dante duvarda bir delik açtı ve ben de onu sertleştirmek için etrafına bir girdap ateş püskürttüm, ama tavandan geçen titreme bana buranın hiç de sabit olmadığını söyledi. Faelight'larımı önümüze gönderdim ve asilerin geçitlerinin küçük bir bölümüne girdik, artık tüm yollar çökmüş ve her yer molozla kaplıydı.

Büyük bir kaya yığınının ıslık sesi geliyordu ve içinden çıkan ince, metal bir boru gördüğümde nefesim kesildi. Aceleyle ilerledim, Gabe'i kurtarıırken dizlerimin üzerine çöktüm ve tuğlaları ve büyük taşları bir kenara fırlattım.

"Geliyorum, buradayım, seni yakaladım ahbap." Çılgınca ıslıktan gelen rüzgar yüzüme çarparken borunun etrafındaki alanı temizledim ve borudan gelen garip kokuya burnumu kırıştırdım. "Ne-"

Dante yaklaşırken "Dalle stelle," diye küfretti ve ben şok içinde ortaya çıkardığım şeye baktım, beynim kösele gibi, turuncu tonlu teni deşifre edemedi.

Kesinlikle bir vücudun parçasıydı, etrafında bir miktar spandeks yırtılmış ve gümüş boru, benzeyen şeyin arasına sıkışmıştı-

"Bu çıplak bir kış mı?" diye fısıldadı Dante, boru ıslık çalmaya devam ederken ve borudan çıkan hava ağzıma üflerken en büyük korkularımı doğruladı.

"Ah!" Geriye doğru şahlandım, yere tükürdüm ve dilimi defalarca yenime sildim. "O kaya yığnında neden ıslık çalan bir eşek var?!"

Tadını asla unutmayacağım eşek aromalı hava için onu öldürmek amacıyla bir taş aldım ve üzerine atladım. Dante elini kullanarak beni geri savurdu.

hava Elementi ve kayaların içindeki adamı ortaya çıkarmak.

Dizlerinin üzerindeydi, kızı yukarıdaydı ve aletine ve toplarına sarılan tayt dışında neredeyse çıplaktı.

"Seni öldüreceğim, seni ıslık çalan canavar!" İleri atıldım ama Dante gözlerimin içine bakarak beni tekrar geri itti.

"O bizim tarafımızda, fratello. Bu Brian Washer."

"Kim olduğu umurumda değil, kızı ağzımda ıslık çaldı," diye tersledim. "Gabriel'i görmüş olabilir," diye tısladı Dante ve ben dişlerimi sıkarak içimdeki ateşi söndürmeye çalıştım ve pes ederken sertçe başımı salladım. bunun için beni hiç tanıımıyordu.

"Yardım et," diye sızlandı Washer, dizlerinin üzerinde hâlâ aynı garip pozisyondaydı, vücudunu kaplayan kesikler ve morluklar, kızı sanki benim gözüme çarpmak istiyormuş gibi bize işaret ediyordu.

Dante ona acıdı, eğildi ve onu iyileştirmek için elini omzuna koydu.

Washer kalçalarını esnetmeye, ileri geri sallanmaya başladı ve ara sıra eşek ıslığı çalmasına neden oldu.

"Bu ne lan?" Boruyu işaret ettim ve Washer sonunda yerden sıyrıldı ve boruyu kışından koparmak için geri uzandı. "Büyüm bitti, anlıyor musun? Ama enkazın arasında bu minicik boruyu buldum ve bu şekilde dikkat çekmek için ağzıma ulaşıp ses çıkaramadım. Ben de çaresiz bir adamın yapacağı şeyi yaptım ve--"

"Neden yardım için bağırmadın?" talep ettim.

"Bu çok daha az verimli. Hayatta kalma konusunda iyi eğitildim. Şimdi." Elini Dante'ye uzattı. "Kurtarıcılarımın ellerini sıkmalıyım. Tanrım, sen güçlü bir adamsın... ah - kim olduğunu biliyorum."

"Dante Oscura," dedi Dante yine de elini kısaca sallayarak. "Burada ne gördüğünü bilmemiz gerekiyor. Birini arıyoruz."

"Elbette," dedi Washer, elini bana uzatarak ve ben de reddederek ona bir kedi gibi tısladım.

Ellerini kalçalarına yerleştirdi ve ayağa kalkarken yan yana sallandı. Bakışlarım Speedo'larına kaydı ve bir tarafından sarkan pürüzsüz, mumlu bir top gördüğümde keskin bir nefes aldım.

"Peki, burada başka birini gördün mü?" Dante itti.

Yeninden çekiştirdim, dikkatini çekmeye ve tam gözlerimin içine bakan topa çekmeye çalıştım.

"Dantediye fısıldadım usulca.

"Ohhh, evet," dedi Washer cıvıldaayan bir ses tonuyla. "Adamı bizzat gördüm. Büyük, kibirli Ejder Lordu, o sahte kral. Daha şimdiden molozların arasındaydım, kafama düşen tüm o yaramaz taşlar beni yere sermişti. Ama uyandığımda korkunç, korkunç bir ses duydum."

"Ne dedi?" Dante, ben önümdeki yanık tenli, kösele herife parlak taşaklarının bizimle takıldığını anlatmaya çalışırken sordu.

Washer anlamlı göz hareketlerimi anlamış gibi görünmüyordu, bunun yerine hikayesine devam ediyordu.

Washer uğursuz bir şekilde, "'Ölü kraliçenin piç oğlu ve görünüşe göre büyüğü bitmiş gibi görünüyor' dedi," dedi ve sonunda bakışlarımı topundan yüzüne çevirdim.

"Gabe," dedim nefes nefese, Dante'yle aynı korku dolu bakışı paylaşarak. "Sonra ne oldu?"

"Pekala, oğlum, yeni bir Kâhine ihtiyaç duyulduğuyla ilgili bir şeyler söyledi, sonra biraz gürültü koptu, yıldız tozu parıldadı ve sanırım kral, zavallı her kimi esir aldıysa onu aldı."

Çaresizlik içinde, "Bizim Gabriel'imizdi," dedim.

"Hayır," diye homurdandı Dante, vücudundan elektrik patlayarak ve ben içgüdüsel olarak geri adım atarken, Washer göğsüne bir darbe indirip onu kışının üzerine fırlattı, gücünün saldırısı altında bacakları genişçe açıldı ve seğirdi.

Gabriel? Gabriel Nox'taki gibi mi?" Yıkayıcı karşı çıktı. "Onun Merissa'nın oğlu olduğunu mu söylüyorsun? Vega ikizlerinin üvey kardeşi olduğunu mu?"

"Evet, ha," dedim ve Dante bana "Bu bir sır, Leone" dedi.

"Ohhh," dedim suçluluk duyarak. "Eh, bu hâlâ bir sır, değil mi kardeşim?" Washer'a baktım. "Yoksa taşaklarını çekiçle kırarım. Tahmininizden bile daha erişilebilir olabilecek kuruyemişler.

"Elbette. Asla gerçeği söylemeyeceğime yemin edeceğim," diye söz verdi Washer, anlaşılmayı yapmak için elini uzatarak, ama ben buna yüzümü buruşturdum. Dante mermiyi aldı, ilerledi ve yıldızın onunla söz vermesini sağladı.

"Hadi Dante, diğerlerine söylemeliyiz." Ejderha arkadaşına doğru atıldım, onu tişörtünden benimle burun buruna sürükledim. "Gabe'in peşinden gitmeliyiz. Onu kurtarmak zorundayız."

Dante'nin yüzü dehşetle solgunlaştı. "Herkesi toplayalım ve asilere geri dönelim."

Başımı salladım, üzerime bir öfke çöktü ve içimdeki canavarın dikkatini çekmesine neden oldum. Kimse ailemizin bir üyesini alıp yanına kâr kalmadı. Solaria'nın en zorlu şehrinde büyümüşüm, çete kavgalarından, psikotik, güce susamış Fae'lerden sağ kurtulmuş, hem benim hem de herkesin hayatını yönetmeye çalışıyordum ve ben *Olumsuz* Küçük yaraklı bir Ejderhanın Gabe'imi çalmasına ve hikayeyi anlatmak için yaşamasına izin vereceğim.

Justin

EYorgunluk beni yumruğunda sımsıkı tuttu ama umursamadım, artık önemi yoktu çünkü başardım! En sonunda önümde bir bulut asılı kaldı, uyuşuk kesemden kalan son yapraklar ve mataramdan akan su damlaları inleyen midemi kaplayarak kaçışım için bana bir sihir dokunuşu hediye etti.

Ölü bir adamdım, yıldızlara ve ötesine fısıldayarak sonumu beklerken, beni havada tutan küçük kıvılcımın yakında söneceğini ve aşağıdaki yaratıkların bekleyen sondalarına inişimi işaretleyeceğini umarak.

Ama kurtuluşum ufku kaplamıştı ve oradaki kara yağmur bulutu, alaycı bir sırıtış ve özgürlük vaadiyle beni ileri çağırırdı. O bulutların derinliklerinde onları kaybedebilir, kendimi ölümcül sondalardan saklayabilir ve uzak bir güvenli limana ulaştığımda başka bir gün savaşmak için yaşayabilirdim.

Bacaklarımı sanki havada koşuyormuş gibi tekmeledim, sonra aceleyle etrafımdaki kayışları sıktım, cildim karıncalanacak kadar sertti ama bu duyguyu görmezden geldim ve kararlılıkla o buluta doğru eğildim.

Grinin ilk filizleri üzerime geldiğinde çılgınca bir kahkaha attım ve beni kovalayan Nymphelere son bir bakış attım, onlara yumruğumu sallayıp seslendim.

“Bu gece alevlerimde ziyafet olmayacak sizi palavracılar! Öyleyse onu al ve süveterine doldur!”

Dudaklarımdan dökülen bu müstehcen kelimelerle yanaklarım pembeleşti, ama

işte oradaydı, içimdeki canavar uyandı ve tüm dünyanın görmesi için serbest bırakıldı.

Rüzgar arkamda şiddetlendi ve hızla ileri atıldım, başımın üzerindeki aleve biraz daha sihir bastırdım, böylece sıcak hava beni bulutun göbeğine yükseltti, aşağıdaki Perilere karşı kayboldum ve sonunda güvende oldum.

Su damlacıkları tenimde yoğunlaşırken yanaklarımda oluştu ve kendime bir içki bulmak için havayı yalayarak ağzımı sonuna kadar açtım.

Uzun ve zor bir hafta olmuştu. Ama işte buradaydım, Justin Masters, Perilerin Efendisi ve şimdi de Kaptan Bulut Kruvazörü. Belki birisi döndüğümde cesur kaçışım hakkında bir ozan yazardı. Belki de soneyi dokuyan sevgili Grussy olurdu.

Bunu gerçek anlamda düşünürken göğsümdeki bir şey sıkıştı, zihnim o kana bulanmış savaş alanına geri döndü, kraliçem beni havaya fırlattı ve etrafımızdaki herkes kaybolduktan sonra tek başıma savaşımaya devam etti.

Çok umutsuz görünmüştü ama gözlerinde yanan ateşi, öfkeyi ve kararlılığı görmüştüm ve bu kadar vahşi bir gücün yok olabileceğine inanamıyordum.

Kraliçelerim oralarda bir yerlerdeydi. Ve bu bulutun ötesine geçer geçmez onlara geri dönecektim ve medeniyete geri dönmenin bir yolunu bulacaktım.

Bulutun göbeğindeki ilk saat yeterince çabuk geçti, susuzluğum sonunda ondan çalmayı başardığım yağmur damlacıklarıyla doyuruldu ve giysilerim, soğuktan iliklerime kadar ağırlaşana kadar yavaş yavaş sıırılsıklam oldu.

Ama bu bile moralimi bozmadı. Hayır efendim.

İki saat daha süründü, vücudumu saran titreme acı noktasına kadar arttı, dişlerim sanki kendi başlarına bir melodi çalıyormuş gibi takırdattı ve sonunda pes etmek zorunda kaldım.

Sakinleştirici bir nefes aldım ve uzun süredir başımın üzerinde yanan, beni bu kurtuluş paraşütü içinde havada ve canlı tutan alevi uzaklaştırdım ve ben bir ölüm denizinin üzerinde umutsuzca sürüklendim.

Anında alçalmaya başladım, paraşütüm bulutu gökyüzünde yönlendiren ve beni kuzeye iten rüzgarla sarsıldı.

Kalın bulut tabakası altımda inceldi, ben alçaldıkça yer adımı çağırdı, saf irade gücümle bilincime tutunurken son enerjim de uçup gitti. Belki indiğimde dinlenecek sıcak bir yatak bulabilirim. Belki de bir tür Fae, savaştan yeni çıkmış ve hayırsever bir dayanıklılığa ihtiyacı olan bir adama yardım teklif ederdi.

Sonunda bulutun altına daldım, hareketsizliğimden derin bir nefes aldım.

dişlerini takırdatıyor ve aşağıdaki yemyeşil manzaraya bakıyor.

Bulutların içinde geçirdiğim süre boyunca bir ormanın üzerinden geçmiştım, uzaklarda beliren bir dağ dikkatimi çekmişti.

O dağı tanıyordum, yiyecek arama kulübünde onu incelemiştım ve hatta yiyecek arkadaşlarımla bir kurt toplama gezisinde oraya gitmiştım. Orada gezegenlere ve ötesine tapınmaya adanmış eski bir tapınağın kalıntıları vardı. Lyra Dağı.

Orada bir sığınak bulabilir, belki yemek için biraz pis liken bulabilir ve kraliçelerime dönme arayışına çıkmadan önce biraz dinlenebilirdim.

Sonunda, şansım değişiyordu ve tam zamanında, büyüm tamamen ve gerçekten ortadan kalktığı ve toprağa dönmem kaçınılmaz olduğu için.

Ama tam altımdaki toprağın tatlı ve sağlıklı çağrısına boyun eğmeye başladığımda, ayak parmaklarım ormanın kenar mahallelerinin ötesine geçti ve doğrudan kabuslarımdan gelen bir çığlık, kalbimde bir mızrak gibi akan bir korku dalgası gönderdi.

HAYIR.

Aşağıya baktığımda ve ağaçların altından ayaklarımdan dibinden dökülen Perileri, vahşi çığlıkları ve şiddetli arzularının etrafımdaki havayı boğulana kadar renklendirdiğini gördüğümde gözlerim korkuyla açıldı.

Bir şekilde bulutların arasından beni takip edip edemediklerini, rüzgarın yönünü takip edip etmediklerini veya sadece şanslı bir tahminde bulunup bulunmadıklarını bilmiyordum, ama şimdi önemi yoktu.

Büyüm tamamen tükenmişti, beni bir kez daha gökyüzüne taşıyacak bir alevi tutuşturmak için enfiyesi bile kalmamıştı. Hiçbir şeyim kalmamıştı. Cesaret ve zevkten başka bir şey değil ve gözlerimi onlardan bir kez daha o dağ yamacına doğru çekerken, kendimi o bölgelerime dalarken buldum.

Sanki bu yolla yüzleşmek kaderime bağlıymış gibi görünüyordu. Ve eğer durum buysa, elimde kılıcımla bunu iki ayak üzerinde yapardım.

Uzandım ve paraşütün sağ tarafını üzerimde sabitleyen asmayı çekiştirdim, bu şeyi beni eski Fae'nin tüm ihtişamıyla güneşe taptığı o harabelere doğru döndürmeye zorladım. Son bir direniş için herhangi bir yer kadar iyi bir yerdi ve biraz şansla, kendime dar bir nokta bulup ayaklarımı birer birer benimle yüzleşmeye zorlayabilirdim.

Kaderimin bu kadar çok düşman karşısında nasıl değişeceği konusunda hiçbir hayalim yoktu, ama elimden geldiğince çoğunu yanımda götürmeyi hedefliyordum.

Su Perileri yine aç bir zaferle haykırdılar ve ben neredeyse yüzümü kirletecektim.

pantolon

Demek bu kadardı. Kader ruhumu çağırarak gelmişti. Dayanmak ne korkunç bir son.

Tçimenler parmaklarımın altında yumuşacıktı, serin rüzgar yanaklarımı okşuyordu. yağmur damlaları tepemdeki büyülü ağacın dallarının arasından düşerken, burada yatan insanları gözetleyen Ejderhanın ahşap kanadını kaplayan altın yaprakları ayırdı.

Göğsüm sıkıştı ve ağrıyordu, yanaklarım kuruydu, gerçi gözlerim içinde yattığım gerçekliğin acısıyla yanıyordu.

"O nerede?" Nefes aldım, parmaklarım solumdaki tabutun buzuna sürtündü, alamayacağımı bildiğim bir cevap için ona bakarken başım o tarafa döndü.

Buraya gelmek, gerçekten onunla birlikte olmadan onunla yatmak bir tür ıstıraptı. O buzdan duvarlar içindeki soğuk bedene eşlik eden ağır mevcudiyette hiçbir cevap, hiçbir duygu yoktu. O burada değildi. Artık hiçbir yerde değildi.

Göğsümdeki acı keskinleşti, gerçekliğimin sancısı her zamanki gibi derinlere saplandı ve yine de ağlamadım. İçimde gözyaşı kaldığından emin değildim.

"Tanrım, keşke senden eskisi gibi nefret edebilseydim," diye tısladım, yumruğum buza kapandı, sonra ona çarptı ve bir kez daha kristalleşip sertleşmeden önce tabutun kenarına örümcek ağı gibi çatlaklar yolladı.

Kontrolümü kaybediyordum. İçimdeki güç aşırı, şiddetli bir şeydi ve her zaman o kadar sıcak yanıyordu ki, onu kontrol altına almak için sonsuz bir savaşın içindeymişim gibi hissettim. Kazanmak mı yoksa kaybetmek mi istediğime bile karar veremediğim bir maç.

Kendimi ayağa kaldırdım, artık o olmayan bedenle yatamazdım ve bir kez bile arkama bakmadan uzun adımlarla uzaklaştım.

Parçalanmış parçalarım, ona verdiğim sözü tutmama yardımcı olacak hiçbir şey yapmadan geçen her an onu terk ediyordum ya da onu yüzüstü bırakıyordum gibi her adımda daha da derinleşiyordu.

Derin bir nefes aldım ve dağın yamacından ötedeki gökyüzüne bakarken ciğerlerimin tepesinde çığlık attım, içeriğini her şeyin üzerine döken ve görüntüyü bir hiçlik bulanıklığına indirgeyen derin ve çalkantılı bir yağmur bulutu.

Etrafımı saran susturucu balon, sesin kendi kişisel yıkımının ötesine geçmesini engelledi, ancak eylem içimdeki herhangi bir şeyi yatıştırmak için çok az şey yaptı.

Zaman kaybediyordum ve onu durdurmak için hangi yöne döneceğimi bilmiyordum. Kız kardeşim oralarda bir yerlerdeydi, bana ihtiyacı vardı ve karanlıkta kaybolmuştu ve ben onu aramaya nasıl başlayacağımı bile bilmiyordum.

Zihnim, savaştan bu yana sahip olduğum her düşünceyi veya fikri etrafa saçtı, ama onu bulmama herhangi bir şekilde yardımcı olabilecek hiçbir şey ortaya çıkarmadı.

Gabriel'e ihtiyacım vardı *Görmek* bunu yapmam için bir yol, beni takip etmeye yemin ettiğim yola sokmaya bile yaklaşabilecek tek bir yol düşünmeye çalışırken bana hangi yolu izleyeceğimi söylemenin bir yolu.

Darcy neredesin?

Döndüm ve yenilgimizin ardından asilerin geçici bir yuva olarak kurdukları devasa kampa bakmadan ufalanan harabelerin içine girdim. Beni izleyen, bekleyen, bekleyen gözlerin üzerimde olduğunu biliyordum. Ama onlara verecek hiçbir cevabım yoktu ve hatta umudum bile kalmamıştı. Burada daha fazla kalamazdık, taşıma yükünü hiç istememiş olmama rağmen, bu kararın baskısı omuzlarıma çok ağır geliyordu.

Bir tür savaş konseyi kurduğumuz merkezi ibadet odasından ses gelmemesi, odanın etrafında zaten bir susturucu balonun olduğunu anlamamı sağladı. Hiç şüphe yok ki eski Konsey Üyeleri orada hayatının bir santimine kadar her şeyi tartışıyorlardı. Yemin ederim ki onlar ve Geraldine, ölümle konuşacak konu bulamasalar çimlerin ne renk olduğunu tartışıyorlardı. Ve hiçbirisi bizi bir yere götürmüyordu. Bu duvarların ötesinde daha önemli seçimler bekleyen insanlara yardım etmenin ötesinde hiçbir karar alınmadan günler geçmişti.

Daha fazla tartmam gerektiğini biliyordum ama kayıp arasında

Darcy ve Gabriel, Darius için duyduğum keder ve avucumun içinde hâlâ yara bere içinde duran yerine getirilmemiş söz, saatlerce oturup her küçük karar üzerinde onlarla tartışmayı içimde bulamadım.

Dört ağır silahlı isyancı, savaş konseyine giden geçitte hazır bekliyordu, bunlardan biri Centaur şekline bürünmüştü, devasa vücudu boşluğa ancak sığıyordu ve başı çatıya değiyordu. Yeteneklerini onun da nöbet tutmasına yardımcı olmak için kullandığını varsaydım, ancak Lionel ve ordusu bizi şimdi yaralarımızı sarmış ve vahşi doğada kaybolmuş halde bulursa, herhangi bir sihir veya Düzen hediyesinin herhangi birimiz için çok yardımcı olacağından şüpheliydim. .

Ben yaklaşırken asiler eğildi, bir kadın sessizce benim için kapıyı açtı ve ben onlara katıldığımda içeridekilerin hepsi dönüp baktı.

Bakışlarım yuvarlak masadaki boş yerlere, Geraldine'in yanında, devam eden yokluğuna rağmen biri bana, diğeri Darcy'ye ait olan tahtı andıran iki sandalyede gezdirdi. Tahmin ettiğim bir başka yer Orion'a, bir yer de Gabriel'e ayrılmıştı. Üç Konsey Üyesi solda oturdular, komuta edecekleri olmayan bir orduyla ilgili planlarını ve fikirlerini dinlemek için bu odaya her çağrıldığında olduğu gibi birleşmişlerdi. Kontrol altında olmaya çok alışmışlardı ve onları yerlerine koymanın bana bağlı olduğunu biliyordum ama bunu yapmak için herhangi bir girişimde bulunmamıştım. Henüz.

Üç Mirasçı, anne babaları ve Geraldine'in yanında oyalanan Xavier arasındaki sandalyelerde yan yana oturuyorlardı, sadakatleri eskisinden daha zayıftı. Şu anda tek görebildiğim kumdaki o çizgiyken, hepimizin birleştiğimizi, Lionel ve Lavinia'ya karşı tek vücut olarak çalıştığımızı hatırlamak zordu. Onları ilk gördüğümüz andan itibaren düşmanımız olmaya iten kişi.

Darius için boş sandalye kalmamıştı.

Ellerim iki yanımda yumruk şeklinde kıvrılırken, uzuvlarımda alevler dolaşiyor ve serbest bırakılmak için yalvarırken boğazımdan bir yumru kalkarak hareketsiz kaldım.

"Sizi bir saat önce bekliyorduk," diye kesti Tiberius, gözleri siyah ekin üstümden yırtık kot pantolonuma kadar üzerimde gezinirken, tek kaşını kaldırıp bembeyaz mavi gömleğinin manşetini düzeltirken muhakemede bulundu. Kamptaki toprak Elementalleri, kendi pamuklarını iplik eğirmek için üretiyor, ordumuzun ihtiyaçları için her türlü giysiyi dokuyorlardı, özellikle de besin zincirinin tepesindeki bizler. Asilerin çoğunun basit, sade gömlekler ve pantolonlar giydiği, bu odadaki insanlar için kıyafet yaratmak için çok daha fazla çaba harcandığı gözümde kaçmamıştı.

Bana içinde normal hissedebileceğim bir şey vermesi için ısrarla yalvarmadan önce Geraldine bana birkaç iğrenç elbise dikmişti. Dünya ayaklarımın dibine yıkılmadan önce şımarık prenses rolünü oynamaya hazır değildim ve Şimdi rol yapmaya başlamayacaktım.

Geraldine, "Bir kraliçe, tebaasının tercihleri ne olursa olsun, tam da doğru zamanda gelir," diye alay etti ve dudaklarımın kenarı keyifle kıvrıldı.

"Sizin de bildiğiniz gibi, bu odadaki insanların çoğu Roxanya ve Gwendalina Vega'yı hükümdarlarımız olarak tanımıyor," diye sert bir şekilde yanıtladı Tiberius.

Ayaklarımı hareket etmeye zorlarken omuz silktim, açıkça bir taht olan koltuğa yöneldim ve herhangi bir eski kral ya da kraliçenin sahip olabileceği kadar kibirli ve küçümseyici bir tavırla oturdum.

"Eğer durum buysa, zaman işleyişimi neden bu kadar önemsiyorsun?" çizdim.

Tiberius, "Çünkü bu grubun bazı üyeleri, siz gelene kadar hayati önem taşıyan herhangi bir konuyu tartışmaya başlamayı bile reddettiler," dedi, sinirliliğinin ağırlığı havayı renklendiriyordu ve duyguları benimkine baskı yaparken ona tek kaşımı kaldırdım.

"Sipariş formunuzu kontrol edemiyor musunuz yoksa kasıtlı olarak bu odadaki herkesi hediyelerinizle kızdırmaya mı çalışıyorsunuz?" Diye sordum.

"Kontrol etme yeteneklerinizi sorgulamamız daha iyi olur diye düşünüyorum. *senin* Acrux Malikanesi'ndeki o patlamaya tanık olduktan sonra hediyeler," diye yanıtladı düz bir tonda.

"Kontrollü bir patlama," diye belirttim. "Gücünün tam şu anda barajından fıskırmasına izin verdiğin gibi, bir kez olsun ağızımdan kaçırmadığım bir kontrol. Yapsaydım, arkamda her zaman için için yanan bir sürü ölü ceset olurdu.

Caleb, annesinin sert bakışına saklamaya çalıştığı bir kahkaha attı, ama Seth'in dudakları da keyifle kıvrıldı ve odadaki güç dinamiğinden duyduğum rahatsızlığın bir kısmı değişti. Belki de çizgiler görüldüğü kadar net çizilmemişti, ancak itiraf etmeliyim ki Geraldine'in yanında otururken altısıyla birden yüz yüze otururken kendimi sayıca üstün hissettim - Xavier'den henüz emin değildim.

Tiberius dilini şaklattı ve rahatsızlığı o kadar aniden yok oldu ki, yanağıma soğuk su çarpmış gibi hissettim.

Melinda Altair konuşma boyunca sessiz kaldı, ama koyu mavi gözlerinde eğlenceyi ima eden ve beni duygulandıran bir parıltı vardı.

ona karşı yaklaşık yüzde bir daha az düşmanca.

"Üvey annem ve kız kardeşim Lionel'ın tarafını tuttu," dedi Max, babasının davranışını mazur görmek ister gibi alçak sesle ve ben de anlayarak başımı salladım. Caleb bu konuda beni çoktan bilgilendirmişti ve hissetmiş olması gereken ihanetin ağırlığını göz önünde bulundurarak Tiberius'a biraz müsamaha gösterebileceğimi tahmin ettim.

"Böyle mi yakalandın?" Merakla sordum. "Seni sattılar mı?"

Meclis Üyeleri, Tiberius başını sallamadan önce bakiştılar. "Öyle inanıyorum. Lionel'ı alenen kralımız olarak kınama ve isyana katılma kararına çoktan gelmiştik, Solaria vatandaşlarına konumumuzu netleştirmeden önce sadece ailelerimizin güvenliğini sağlamaya çalışıyorduk. Onun gazabından kaçmak ve seni bulmak niyetiyle bir araya geldik ama Melinda size geleceğimizi haber veren bir mesaj göndermeden Acrux Malikanesi'ne çağrıldık, ailelerimiz bizi oraya çekmek için yem olarak kullandılar. Bir tuzak olduğundan şüphelendik ama Lavinia gölgelerini kullanarak kendi bedenlerimizi bize karşı zehirledi ve vardığımız anda ciğerlerimizdeki havayı boğdu. Lionel'ın evinin dışındaki o lanet şeye kanımızın ve sihrimizin dökülmesiyle uyandık."

"Başka bir yarık açmayı nasıl başardıklarını biliyor musun?" Diye sordum. "Yırtıkların, diğer taraftan gelen bir gücün dünyaların dokusuna nüfuz etmesiyle doğal olarak meydana geldiği izlenimine kapılmıştık. Hepsini kapatmıştık ve daha fazlasının yaratılabileceğini düşünmemiştik."

Eski Meclis Üyeleri, nihayet cevap vermeden önce kendi aralarında cevap verme ya da vermeme arzusunu sessizce ileterek, birbirlerine yüklü bakışlar attılar.

Antonia, "Stella Orion orada kara büyü yapıyordu," dedi. "Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir bıçağı vardı, ay ışığı ve gölgenin birleşiminden oluşan bıçak. Yine de bana böyle bir şeyi kullanmanın maliyeti çok yüksek gibi geldi - Lionel'ın dediği gibi, kaltak dinlenmeye çekildiğinde yarı ölüydü. Belki de yıldızlar bizden yana olacak ve onun o iğrenç şeyi yaratmanın bedelini ödemek için öldüğünü öğreneceğiz."

"Yıldızlar," diye alay ettim, nefret iliklerime kadar hararetle yanıyordu. "Kendi sapkın gaddarlıkları dışında hiçbir şeye sıcak bakmıyorlar."

Geraldine, küfür üzerine elini kalbine götürerek yanımda nefesini tuttu, ama aldırış etmedim. Sevdiğim adamın kanıyla onları lanetlediğimde, yıldızların onlara karşı olan niyetimle ilgili notu aldıklarından oldukça emindim.

"Evet, yıldızları sikeyim," diye homurdandı Seth. "Kendi kaderimizi kendimiz çizebiliriz." "Hangisi?" diye sordu Antonia, o ve diğer Konsey Üyelerinin bu konuda kendi fikirleri olduğunu zaten anlayabilsem de.

Herkes beklentiyle bana baktı ve Geraldine'in gözleri inanç ve hayranlıkla parlarsa da, masanın karşısındaki üç kişinin bana ilk önce konuşma fırsatı vermelerinin tek sebebinin, bu soruya verecek cevabım olmadığını çok iyi bilmeleri olduğunu biliyordum. .

"Yani..." diye başladım ama gerçekten hiçbir şeyim yoktu. Bir plana ihtiyacımız vardı ama şu ana kadar aklımıza uygulanabilir hiçbir şey gelmemişti. Hepimiz Lionel'a karşılık vermek için can atıyorduk ama asileri güvenli ve sürdürülebilir bir yere yerleştirene kadar onları yeniden savaşa hazırlamaya bile başlayamamıştık. O zaman asker toplamaya geri dönmeli, yok olan ordumuzu yeniden inşa etmeli ve gücümüzü artırmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Şu anda harekete geçmeyi planladığım yalnızca birkaç odak noktam olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. "Kız kardeşim-"

Kapılar şiddetli bir şekilde açıldı ve hepimiz şaşkınlıkla etrafa baktık, yumruklarda sihirli alevler ve bir saldırı beklentisiyle kılıflarından çıkarılan silahlar.

Ama orada duran Ejderha pullu yeşil bir bok çuvalı değildi, sadece cildinden elektrik fışkıran ve gözlerinde öfke olan vahşi, koyu saçlı bir Faetaliandı.

"Onu buldun mu?" diye sordum, öyle hızlı bir şekilde ayağa kalktım ki nota tahtım arkamdan bir takırtıyla yere devrildi.

"Evet ve hayır," diye homurdandı Dante, arkasından bir adamı çekerek.

Washer'ın neredeyse çıplak, küçük yarı parçalanmış Speedos'unun yanından sarkan bir testisi, bana doğru sendelerken gözlerinde tekin olmayan bir korkuyla durduğunu görünce derin bir nefes aldım.

Açıkta kalan göğsünün sol tarafında derisi kömürleşmişti ve pullarının yanardöner mavisini vücudunun üzerinde parlıyordu. Ela rengi saçları geriye doğru taranmış ve ıslaktı, geri kalanı savaş pisliğiyle lekelenmiş olmasına rağmen yüzü temizdi ve sihrini en azından kendini bu kadar temizlemek için kullandığını varsaymak zorundaydım.

Bir kez olsun, zihinsel kalkanlarımı zorlamaya çalışan yeteneklerinin tek bir titreşimini hissedemedim, duygularım aracılığıyla sihrimin bir kısmını talep etmeye çalıştığına dair hiçbir ipucu yoktu. Yaşayan en güçlü Fae'lerden biri olsam bile, benimki kadar keskin bir acı muhtemelen zaten arzu edilen bir şey değildi.

"Bize anlattıklarını ona da söyle," diye emretti Dante, Leon onun yanına gelip beni selamladı.

"Kraliçem," Washer nefesi kesildi, tek dizinin üzerine çöktü ve beklenti kemiklerimin titremesine neden olurken başını önümde eğdi.

Kralcı saçmalıklara sabrım kalmayarak, "Söyleyin," diye talep ettim.

"Sahte kral, Gabriel Nox'u ele geçirdi," diye yanıtladı. "Düşen taşın altında kapana kısılmıştım, sihrim her delikten tamamen yok olma noktasına kadar sıkılmıştı. Etrafımdaki toprakta ölmekte olan Fae'lerin acısıyla beslenmek zorunda kaldım ve her gün yiyebileceğim kadar su büyüü yaratmayı başardım. Ama sonunda bitkin düştüm, suyum fışkırdı, ufacık bir sıska bile--"

"Lionel onu nereye götürdü?" Masanın etrafında uzun adımlarla dolaşarak ve onu ayağa kaldırırken Washer'ın kolunu kavrayarak homurdandım.

Çıplak teninde kan lekesi vardı ve bana baktığında gözlerinde takılıp kalmıştı, devamıza olan bağlılığı yüzünden fazlasıyla acı çektiğini anlamamı sağlıyordu, ama şimdi burada önümde duruyordu ve vereceği cevaba ihtiyacım vardı.

"Kesin olarak bilmiyorum. Ama yeni bir Kahine ihtiyacı olduğunu söyledi, diye nefes verdi Washer, anlayış bana çarptığında ifadesini acıma kapladı, zihnim o kelimelerle dönüyor ve içime sızan korku.

Geri çekilmek için bir hamle yaptım ama Washer'ın yüzünde pusuya yatmış travma ifadesi karşısında duraksadım.

"Teşekkür ederim," diye nefes verdim, kolundaki tutuşum güven verici bir sıkılaşmaya dönüştü. "Bunu bana söylemene ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin ve... Hayatta kalmana sevindim."

Washer'ın yüzü buruştu ve kollarını etrafıma dolayıp beni sıkıca kucakladığında telaşlı bir nefes aldım.

"Çevremde öldüklerini hissettim," diye üfledi kulağıma. "Korktular ve acı çekiyorlardı ama hepsi, her biri, sen ve kız kardeşin için bu mücadeleyi vermekten gurur duyuyordu. Daha iyi bir dünya için."

Sözleri, o savaş alanında karşılaştığımız mutlak yenilgiyi kabul etmeye zorlandığımdan beri ruhumun üzerine çöken bir yükü hafifletti, bu kadar umut bağlamış asilere her baktığımda hissettiğim utanç. benim ve Darcy'nin omuzlarında, ancak önemli olduğunda kaybedilmiş olmak.

Bu sözler için bana verdiği sarılmaya karşılık verirdim - onun Lycra'nın bir parçası kadar çıplak olduğunu hatırlamasaydım ve ufacık minicikliğinin bir an daha vücuduma bu kadar yaklaşmasını istemeseydim.

Washer'ı sıkıca geri ittim ve sözleri için minnetle başımı salladım.

ve birine yiyecek, banyo ve kalın ve topaklı bir giysi getirmesi için seslenirken gözlerimi o açık testisten oldukça uzak tuttum.

"Gabriel, onu neyle tehdit ederse etsin, asla Lionel Acrux'a bir kehanet vermez," dedi Dante sertçe, masanın benim tarafıma otururken, Geraldine hızla sandalyemi düzelterip beni oraya çağırdı.

"Hayır," diye kabul ettim, bunu düşünürken kaşlarımı çattım, Lionel'ın da bunu anlayacağını biliyordum. Ve mide bulandırıcı bir farkındalık duygusuyla, kendimi onun bu sorunun üstesinden gelmek için ne yapacağını bilirken buldum. "Ama Gabriel vizyonlara erişimini kapatamaz, değil mi? Tam olarak değil."

"Yapmamaya çalışıyor *Görmek* bazı şeyler," diye kabul etti Leon, Darcy'ye ayrılmış tahtta yanıma oturmak için gelirken, sanki onun için yapılmadığının farkında bile değilmiş gibi. "Sanki sevmiyor *Görmek* seks hayatımın vizyonları, ama yine de zorla içeri giriyorlar. Tabii bunun nedeni gerçekten istiyorsa *Görmek* onlara. Ama sonra performans kaygısı çekeceğini düşünürdüm, bu yüzden muhtemelen kaç kez yapabileceğimi bilmek istemez."

"İlgili değil Leone," diye homurdandı Dante, Leon'un bağırdığı masanın altından ona bir tekme atarak.

Devam eden küfürlerini görmezden geldim ve kendimi Lionel Acrux'un tutsağı olarak geçirdiğim zamanı düşünmeye zorladım. Vard'ın Kiklop istilasını kullanarak kafamdaki düşünceleri dilediğinde incelemesine ve onları kendi boktan tasarımlarına göre çarpıtmasına izin vermeden önce, zorla zihnime girip zihinsel bariyerlerimi yok ettiği zamanlar.

"Lionel onu Kraliyet Kâhini'nin koltuğuna oturtacak," dedim, bunu içimden hissederek. "İstese de istemese de onu güçlü vizyonlara sahip olmaya zorlayacak ve Vard'ı onların gerçekliğini zihninden çıkarmak için kullanacak."

Gerçeğin ağırlığı herkesin üzerine çöktüğünde sözlerimi sessizlik izledi, Lionel'ın Gabriel'i üzerimize çektiğinde kazandığı silahın gerçekliği, korkunç bir netlikle üzerimize çöküyordu.

"Gabriel gerçekten o kadar yetenekli mi?" diye sordu Melinda, korkulu gözleri önce Caleb'a, sonra da doğrulamak için bana döndü.

Xavier umutsuzca, "O, zamanımızın en güçlü Kahini," diye mırıldandı ve odadaki yenilgi karşısında çenem kasıldı.

"Bu çok büyük bir iddia," diye alay etti Tiberius ve ben doğruldum. "Bu bir iddia değil. Gabriel benim kardeşim. Annemin oğlu. Babamla evlenmek için buraya geldiğinde onu saraya yanında getirmişti ve yasal mirasçıları olana kadar onların vesayeti altında olduğunu iddia ederek kimliğini sakladılar. Dünyaya onun gerçeğini söyleme şansı asla olmadı."

miras ve onlar öldürüldüklerinde annem Ling Astrum'u Lionel'in gazabından saklaması için emanet etti. Gabriel bizim neslimizin en büyük Kahini ve ben sadece Lionel'ın bu gerçeği bir şekilde keşfettiğini ve kendi çıkarı için onu çalmaya karar verdiğini varsayabilirim," dedim açık bir şekilde, tüm yalanlardan ve sırlardan bıkmış olarak. Gabriel'e kardeşim demekten gurur duyuyordum ve tüm dünyanın onun tam olarak kim olduğunu bilmesini istiyordum.

"Yıldızların adına," diye soludu Melinda, üç eski Meclis Üyesi bu vahiy hakkında endişeyle birbirlerine baktılar.

Dante kararlı bir şekilde, "O aynı zamanda ailesini güvende tutmak için dişleriyle ve pençeleriyle savaştık güçlü bir stronzo," dedi. "Bu da demek oluyor ki o orospu çocuğunun kafasına kolayca girmesine izin vermeyecek."

Antonia, "Günlerdir tutsak durumda," diye yanıtladı. "Lionel savunmasını kırmaya kararlıysa, o zaman bu sadece bir an meselesidir. Fae'lerin en güçlüsü bile sonsuza kadar dayanamaz."

"O zaman gidip onu oradan çıkaracağım," dedim, bir kez daha ayağa kalkmak için bir hareket yaparak, ama Geraldine bileğimi demir bir kavrayışla kavradı ve beni olduğum yerde tuttu.

"Tatlı tüy adamınız size bir mesaj gönderdi, değil mi Kraliçem?" diye sordu ve ne dediğini anlamam biraz zaman aldı, ardından başımı sallayarak onayladım. "Bu muammanın anahtarı olabilecek bir mesaj. Cennetin kendisinden bir hediye." O kahrolası yıldızlardan bahsedince çenem kasıldı ve o aceleyle devam etti. "Belki bu sözlerde bir cevap vardır? Yakalanmadan önceki son anlarıyla birlikte size göndermiş olmalı. Gerçekten önemli olmalılar-"

Mirasçıları Lionel'in malikanesinden kurtardıktan sonra gerçeği anladığımda, "Bunun bir kısmı çoktan gerçekleşti," diye itiraf ettim.

Max, "Bize anlat," diye talep etti ve ben de herkesin duyabilmesi için kehanetin sözlerini tekrarlayarak yaptım.

Geraldine anlayışla, Gözleri yaşlarla dolup taşarak, "Bir tazı, yarığın derinleştiği yerde intikam peşinde koşar," diye tekrarladı. "OtestereBen. Biraz yaşlı hiçbir şey ben.

"Gülünç olma Geraldine, tabii kitestereSen. Sen bu kahrolası krallıktaki en önemli insanlardan birisin," diye yanıtladım ve gururla gülümsedi, ne olursa olsun akmaya başlayan yaşları silmeye çalışmak için gözlerine baktı.

"Ne gibi sözler verdin?" Tiberius bana sordu ve cevap verirken çenemi kaldırdım.

"İntikam, ölüm, ailemi bulmak ve bana ve kocama yazılan kaderi reddetmek."

"Koca?" Antonia'nın nefesi kesildi ve Geraldine'in gururlu çığlıkları bu haber karşısında bir ıstırap feryadına dönüştü.

Ancak bu sorunun ağırlığı altında taşla döndüm, buz içimden akıyordu, ama kurtulmakla tehdit eden duygu selini salıvermeyi reddettim.

"Darius, savaşın sabahı bir Vega oldu," diye mırıldandı Xavier, konuşurken kederi sesini kısıyordu. "Onu hiç bu yeminleri ettiği zamanki kadar mutlu görmemiştim."

O zamanlar benim hakkımda, bana sözler söylendi, bundan bile emin değildim çünkü kafamın içinde gitgide artan bir çınlamadan başka bir şey yoktu, bastırmak istediğim barajı aşmak için yükselen bastırılmış duygulardan oluşan bir gelgit dalgası. aceleyle onların etrafında inşa edildi. Gözlerimi kapattım, hepsini bloke ederken burnumdan yavaş bir nefes aldım, o barajdaki delikleri tıkamaya başladım ve gelgiti geri çekmeye zorladım, sadece kaçınılmaz olanı geciktirdiğimi bilmeme rağmen onunla yüzleşmeyi reddettim. bu inkar.

Boynumda asılı duran yakut kolye, kendimi kontrol etmeye çalışırken tenimi ısıtıyor gibiydi, parmaklarım ona dokunmak için hareket ediyordu ve üzerimde heybetli bir gölgenin hareket ettiğini hissettiğime yemin edebilirdim. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti, nefes alırken ciğerlerime duman ve sedir kokusu doldu ve yemin ederim ki neredeyse...

Kapı tekrar gümbürtüyle açıldı ve gözlerim sanki odanın sahibiymiş gibi odaya dalıp giden Rosalie Oscura'ya takılınca tuttuğum nefesi dışarı verdim. Başını hafifçe bana doğru eğdi ama Meclis Üyelerini tamamen görmezden gelerek toprak büyüsünden yontulmuş ağır bir tahta kutuyu önümde masaya koydu.

"Burrows'un harabelerini ararken bunların hepsini bulduk," diye açıkladı gözlerini kuzenine, sonra tekrar bana çevirerek. "Paketimden birinde The Sight dokunuşu var - aya yazacak bir şey yok ama ona bu şeyin önemli olduğunu söylemeye yetecek kadar. Bunun, 'herkesin katılamayacak kadar önemli' olan bu toplantıyı yarıda kesebileceğim anlamına geldiğini düşündüm."

Dante'den gelen elektrik, onu kimin buradan uzak tutmaya çalıştığını yeterince açık bir şekilde bana bildirirken, keyifle homurdandım.

Antonia Capella, gözleri odaya yapılan son eklemelerin üzerinde gezinerek, "Bu konuyu daha ayrıntılı olarak tartışmalıyız," diye mırıldandı ve ben de yanıt verirken ona düz bir bakış attım.

"Bu toplantılara katılmalarında bir sakınca görmüyorum," dedim kararlı bir şekilde. "Onlara olan güvenim örtük."

Antonia, çete üyelerine ve suçlulara kraliyet savaş konseyinde bir yer teklif etmem konusunda tartışmaya meyilli görünüyordu, ancak Geraldine hiç yoktan attığı tokmağı herkesin irkilmesine neden olan yüksek bir çatırtıyla masaya vurdu.

"Kraliçem konuştu. Mahkemesinin en yeni üyelerini ve onların bu büyük masadaki yerlerini teyit eden tutanaklara not edeceğim."

Konsey Üyeleri bunu tartışmak ister gibi göründüler ama Caleb onlara konuyu terk etmeleri için tısladı ve şaşırtıcı bir şekilde geri adım attılar.

Rosalie, sanki hiçbir kesinti olmamış gibi devam etmeden önce bana eğlenerek kaşlarını kaldırdı.

"Darius'a da ait olan bir sürü Ejderha hazinesi var - onu senin için odana bıraktık."

Bu jest karşısında kalbim burkuldu, bu eylemi ne kadar takdir ettiğimi ifade etmek için dudaklarıma hiçbir kelime gelmedi. Darius o kahrolası altını neredeyse beni sevdiği kadar sevmiştii ve onun sonsuza kadar bir savaş alanının altında gömülü kalması düşüncesi, onu kendim kurtarmak için zaman ayıramayacağımı bilmeme rağmen, içimi sürekli yiyordu.

"Sana söylemiştim Rosa," diye homurdandı Dante bir Alfa'nın alçak tonuyla. "Bütün bunlara fazla karışmanı istemiyorum."

"Ben zaten isyanla kaçıyorum, stronzo. Beni kraliçelerle olan toplantıların dışında bırakmanın beni, katılırsam olacağından daha fazla güvende tutacağını sanmıyorum. Dikkati tekrar bana döndü ve soru sorarcasına başını kaldırdı. "Öteki nerede? Bütün kamp onun nereye kaçtığını merak ediyor."

"Rosa, bu kadar yeter," diye havladı Dante ve gözlerini ona çevirdi ama bir adım geri çekilip kutuyu önümde bıraktı.

"Darcy yakında dönecek," dedim emredici bir ses tonuyla, sanki bu gerçek olması için yeterliymiş gibi ve odadaki herkesin iyiliği için hiçbiri beni bu konuda sorgulamadı.

"Orada. Cevabını aldın, şimdi benim için oğlumu kontrol et ve annesine kısa süre içinde onları görmeye geleceğimi söyle." Dante, Rosalie'ye odadan el salladı ve Rosalie alaycı bir reveransla geri çekildi ve teslim ettiği eşyalarla dolu kutuya bakmam için beni baş başa bıraktı.

Ben uzanıp onu benden uzaklaştırırken Geraldine ayağa fırladı. "Tasnif etmek gibi küçük işlere ellerinizi kirletmemelisiniz.

Bu kırpıntılar ve ıvır zıvırlar, leydim," diye soludu, inceleme işini kendisi üstlendi ve ben de dikkatimi diğerlerine çevirirken ona izin verdim.

"Eğer kehanet benim vaatlerimden bahsediyorsa, o zaman tek söyleyebileceğim, bunların tek bir tanesini bile unutmaya niyetim olmadığıdır. Bunun dışında güvercinin neyi kastettiğini bilmiyorum, anlıyor musunuz?" Diye sordum.

Kaşlarını çatma ve mırıldanmalar yerini kafa sallamaya bıraktı ve hayal kırıklığı içinde iç çektim. Kahrolası kehanetler. Yemin ederim ki onlar, muammalarını çözmeye çalışanların zihinlerine delilik tohumları ekmek için yaratılmışlardır. Sözcüklerin anlamlarını gerçekleştikten sonra çözmenin bana ne yararı vardı?

Heirs'e ait Phoenix yapımı silahlar masanın ortasına düşerken yüksek bir gümleme sesi masadaki herkesin irkilmesine neden oldu, Geraldine onları açıkça kutunun içinde bulmuştu.

Geraldine, "İman etmeyenler için bir avuç şen şakrak," diye mırıldandı, dikkati hâlâ kutuyu karıştırırken.

"Ah, tatlım," diye cıvıladı Seth, pençeli eldivenlerini masadan kaptı, giydi ve emriyle parmaklarında kırmızı ve mavi alevler tutuşurken sırıttı.

"Onlar ne?" diye sordu Melinda merakla, Caleb dudaklarında bir sırıtişla ikiz hançerlerini alırken oğlunu izleyerek.

Geraldine küçümseyerek, "Gerçek Kraliçelerden arkalarında savaşanlara hediyeler," dedi.

"Arkalarında mı?" Tiberius, Max'in metal yayını ondan alıp inceleyerek homurdandı.

Caleb, "Yanında," diye düzeltti ama bu, ebeveynlerinin yüzlerindeki şüpheyi pek silmedi.

Melinda yavaşça, "Bu aylarda çok şey kaçırmışız gibi görünüyor," diye mırıldandı.

"Kendi pençelerin ne zamandan beri yardımsız yetmiyor yavru köpek?" Antonia, Seth'e anlamlı bir şekilde sordu ve Seth somurttu.

"Yıldızların hakkı için anne, geçit törenime yağmur yağdırma. Makyajını yapmana yardım etmesi için Medusa aynasını kullanmayı hiç umursamadın, öyleyse neden benim alev pençelerimi yargılıyorsun? diye sordu.

"Ben sadece, savaşta taht için rakiplerinizin alevlerinden dövülmüş silahlar kullandığınızı öğrenirlerse basın nasıl görüneceğini sorguluyorum. Eğer-

Geraldine yüksek sesle, "Kıyaslandığında bu gerçekten de bir zayıflık," diye onayladı. "Bu can sıkıcı barakudaların bunu şimdi kabul etmeleri iyi olur. Gerçeğin ne gücüne ne de güzelliğine sahipler-"

"Sadece kehanete odaklanabilir miyiz?" Yüksek sesle sordum, bu konuşmanın inişinin bir mil öteden geldiğini ve durmasını istediğimi gördüm.

Neyse ki, hepsi bunun şu anda daha önemli olduğunu anlamış gibiydi, ancak silahlar meselesinin daha sonra ben yapbozun çözülmemiş son parçasına geçerken Mirasçılar ve ebeveynleri arasında ele alınacağını söyleyebilirim.

"Kral, Hidra'nın kin dolu bir sarayda böğürdüğü gün düşebilir..."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Tiberius keskin bir nefes alıp elini masaya vurdu, hepimizi bir heyecan sarstı. hediyeleri bir kez daha tasmalarından kurtuldu.

"Ruhlar Sarayı'nda yıllar önce eski krallardan biri tarafından başlatılan bir gelenek vardır... Hangisi olduğunu unuttum ama bu konu dışı. Her yıl Hydrids meteor yağmuru sırasında, göksel olayın zirvesinde, hepimizin toplanacağı sarayda bir kutlama yapılırdı. Ama Hail'in anneni Voldrakia'dan geri getirdiği yıl, Merissa sihrini tahtı değiştirmek için kullandı çünkü meteor yağmuru onun Düzen formuyla bağlantılıydı. Kocası için bir hediye idi. Meteor yağmuru doruk noktasındayken, sihir uyanır ve yaratığın kendi sesiyle kükreyen tahtı kurar - hepimiz bunu ilk duyduğumuzda oldukça abartılı bir sürprizdi, size söyleyeyim."

"Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı," diye onayladı Antonia, bu anı karşısında hafif bir gülümsemeyle.

Kalbim bu sözler ve sundukları olasılık karşısında dörtlüğe atmaya başladı. "Kral düşebilir," diye tekrarlardım umutla. "Ruhlar Sarayı, kendisine ait olduğunu iddia ettiğinden beri Lionel'ı sayısız odaya kilitliyor. Bu bana oldukça kin dolu geliyor.

"Meteor yağmurunun zirvesi ne zaman?" diye sordu Seth heyecanla, Lionel'ın düştüğünü görme arzusu onu heyecanlandırıyor ve neredeyse koltuğunda zıplıyordu.

"Tam bu andan itibaren on iki gün, on sekiz saat ve yedi dakika," diye haykırdı Geraldine. Bunu nasıl bu kadar doğru bir şekilde bildiğini kahretsin biliyordum, ama iş saçma sapan kraliyet geleneklerine geldiğinde ona çok güveniyordum.

Antonia, "Bu, orduyu başka bir savaşa hazırlamak ve amacımıza daha fazla asi toplamak için yeterince uzun değil," diye belirtti Antonia.

"Bir kralı öldürmek için bir ordu gerekmez," dedim soğuk bir şekilde, intikam alma ihtiyacı

içimde o kadar güçlü bir şekilde yükseliyordu ki, kahrolası kehaneti görmezden gelmek ve onu şimdi öldürmek için saraya gitmek için fazlasıyla cazip gelmişti.

"Gabriel sana o mesajı göndermesinin bir nedeni var," dedi Dante, ben onun haklı olduğunu anladığım halde içindeki bu arzuyu görüyor gibiydi. "O zaman gerçek bir başarı şansına sahip olacağını biliyor, bella."

On iki gün daha. Bunu bitirmek için on iki gün nasıl bekleyecektim? Geciktiğim her an için Gabriel'in o canavarın elinde neyle karşı karşıya kalacağını bildiğim halde nasıl bekleyecektim? Ama kardeşime güvendim. Yeteneklerine güvenmişim ve onu takip etmem hayati bir önem taşımasaydı, bana o kehaneti göndermek için son sihrini boşa harcamayacağını biliyordum. Yarıkla ilgili kısım gerçekleşmişti ve bu sayede bu odadaki insanların yarısını kurtarmıştık, bu yüzden bana anlattıklarına güvenmek zorundaydım.

"On iki gün daha ne yapacağız?" diye sordu. "Gabriel bu süre içinde kırılabilir ve kırarsa Lionel birkaç dakika içinde üzerimizde olacak. Kelimenin tam anlamıyla bir sonraki nefeste gelebilirdi ve biz burada oturup onun saldırmasını beklerken kığımızı kaşıyoruz."

"Vahşi yollarda hareket etmeliyiz," dedi Leon gizemli bir şekilde, başka kimse bir fikir dile getiremeden. "Deniz kadar öngörülemez, rüzgar kadar kurnaz, mevsimler kadar değişken ve bir Aslan kadar kurnaz olun."

Xavier kaşlarını çatı. "Tilkiler genellikle-"

"Şşt." Leon onu susturmak için parmağını ağzına bastırdı. "Cebrail yapacak *Görmek* bunu sorgula ve Lionel'a söyle. Çok bariz konuşuyorsun, küçük Pego-ahbap."

Xavier, "Ben nasıl-" diye söze başladı, ama Leon, sanki herkesi onun yapacağına ikna etmeye çalışıyormuş gibi, bir saniyeden daha kısa bir süre sonra onun sözlerini tekrarladı. *görüleno* bunları ondan önce konuşur.

"Görmek?" dedi Leon, hepimize bakarak. "Çok açık. Gabe'in yeteneklerini engelleme sanatında ustalaşmak için yıllarımı harcadım. Saldırma zamanını beklerken bizi onlardan koruyabilirim."

"Nasıl?" Max haklı olduğu için bir cevaba ihtiyacım olduğunu sordum, burada ördek gibi oturuyorduk ve durumu değiştirmek için bir şeyler yapmamız gerekiyordu.

"Denize gitmeliyiz," dedi Leon kesin bir baş sallamayla. "Denize?" Melinda kaşlarını çatı. "Kıydan kilometrelerce uzaktayız ve-" "Bunu beklemiyor muydunuz? Biliyorum. Ama artık ben biliyorum ve sen biliyorsun, Gabe de biliyor. Gördün mü, çoktan sıçtı. Ama olmayacak çünkü

denize vardığımızda karadan bir ada oyacağız. Bazıları, asil ve kurnaz bir Aslan Değiştiren şeklinde oyulacağını söylüyor. Bazıları bunun bu planın daha da iyi çalışmasını sağlayacağını söylüyor. Ama şimdi karar verme yoksa o verecek *Görmek* "

Caleb, Kulağa pek plan gibi gelmiyor, diye mırıldandı ama Seth onu agresif bir şekilde susturdu.

"Evet öyle. Bu çok mantıklı. Hepimiz denize açılıyor ve sonra amaçsızca süzülüyoruz, bazen bizi hareket ettirmek için rastgele şu ya da bu şekilde büyü yapıyoruz, bazen de dalgaların kaprislerini takip ederek..."

"Hiçbir şey su kadar vahşi ve öngörülemez değildir," diye gururla onayladı Tiberius, sanki krallığımızdaki en güçlü su sahiplerinden biri olmak onu okyanustaki her damlasından sorumlu kılıyordu.

"Majesteleri, bir şey söylememe izin verirsiniz!" diye bağırdı Geraldine, oturduğu yerden masaya atlayarak ve şimdiden tüm odanın dikkatini çekmesine rağmen, konuşmasına izin vermek için bana bakarak.

"Benim iznime ihtiyacın yok," dedim, teatrallğine karşı ağzım biraz kalkmıştı.

"Pekala leydim, bence bu Aslan gerçekten kurnaz, belki de daha önce tanıştığım tüm sadık kedilerden daha akıllı!" diye bağırdı ve Leon koltuğunda daha dik oturdu, Dante alçak sesle homurdanırken kendini beğenmiş görünüyordu. "Buraya ve şuraya gidebiliriz - zarif denizin kapkaççılığının bile tahmin edemeyeceği uzaklara ve uzak yerlere."

Kulağa ne kadar delice gelse de, "Bu gerçekten işe yarayabilir," diye kabul ettim ve masadaki tartışma bu fikre odaklanırken kendimi biraz rahatlamış buldum. İsyancılar için bir planımız vardı. En azından birine benziyor. Ve omuzlarımda o yük kalmadan, sahte kralı öldürmek için Ruhlar Sarayı'na gitmeden önceki günlerde yapmam gereken şeye odaklanabilirdim.

Geraldine, Rosalie'nin bana verdiği kutuyu boşaltma işlemine devam ederek yanımdaki koltuğuna geri sıçradı ve sürü üyesinin bizim için kurtardığı paha biçilmez hazine hazinesini alırken kalbim tekledi.

Orion'un Burçlar Loncası için bulduğu taşlar ve bunları araştırmak için kullandığı kitaplar ve babasının ona bıraktığı günlüğü vardı. Espial Haritası yanlarında duruyordu, tüyler ürpertici gölge gözü hâlâ yerinde kilitli duran gece demir dürbünü, boş zamanlarında birinin onu kullanmasını bekliyordu. Diego'nun büyük ruh şapkası da oradaydı, büyükanne ve muhtemelen arkadaşı

ama kontrol etmek için şeyi kafama koymayacaktım. Orion'un birkaç kitabı daha oradaydı ve şu anda incelemek istemediğim birkaç ıvır zıvır vardı.

Plana kendini kaptıran Seth, "Her zaman gelişigüzel hareket etmeliyiz," dedi. "Asla kimsenin sonraki hamlelerimizi tahmin etmesine izin verme ki Gabriel tahmin etmesin. *Görmekhiç* bize Sahte krala görünmez olacağız." Ayağa kalktı, sandalyesini duvara çarptı ve Leon haykırdı, zıpladı ve burpe yapmaya başladı. Antonia ve Tiberius onları sakinleştirmeye çalıştı ama açıkça bir kaos patlak veriyordu ve benim onu durdurmaya hiç niyetim yoktu.

Geraldine kutunun içindekileri incelemeye devam ederken haritaya uzandım, Solaria'nın tamamı önümde serilirken parmaklarım sürekli değişen ayrıntıların üzerinde geziniyordu.

"Birini bulmak için bunu kullanmanın bir yolu var mı?" Geraldine'e alçak sesle sordum, diğerlerini görmezden gelerek planı yürürlüğe koyabilmemiz için ordumuzun kıyıya taşınmasıyla ilgili ayrıntıları tartışmaya devam ettiler. Antonia hâlâ Leon ve Seth'i oturtmaya çalışıyordu ama onlar diğer herkesi kızdırmakla meşguldü.

Geraldine üzgün bir şekilde, "Ne yazık ki, sihir öyle çalışmıyor," diye yanıtladı, öyle olmamasını istermiş gibi parmaklarını sihirli mürekkebin üzerinde gezdirerek. "Basit bir yer bulma büyüsünü zaten denediğini sanıyordum?"

Başımı salladım, umudum tükenirken haritaya bakarken kız kardeşimin beni tüketmesinden endişeleniyordum.

"Güçlü kalkanları olan birinin bu yolu bulması imkansız," dedi yumuşak bir sesle.

"Ya da esir tutulan ya da... ölü olan herhangi biri." Son tahminin doğru olabileceğine inanmıyordum ama o kadar uzun zaman olmuştu ki tek kelime etmemiştim ve geçen her saniye beni inkar etmesi giderek zorlaşan düğümlerle bağlı bırakıyordu. Onu ruhumda hissettim, yaşadığından emindim, ama bu doğruysa, o zaman neredeydi? Neden bana onun hayatta ve iyi olduğunu kanıtlayacak bir mesaj ya da başka bir şey göndermiyorsun? Bir yolu olmalıydı.

"Belki..." Geraldine gergin bir şekilde etrafına bakındı, sonra yakına doğru eğildi, parmaklarının bir hareketiyle ikimizin etrafını saran bir suskunluk balonu, o da elini ağzına götürerek benden başka kimsenin onu fark etme şansı olmamasını sağladı. kelimeler - Seth'in artık Melinda'nın bu toplantı sırasında aldığı notları yırttığını ve Leon'un onları da ateş Elementiyle yakmakla tehdit ettiğini düşünürsek kimse bize dikkat etmiyordu. "Böyle şeylerin üstesinden gelebilecek güçlü bir büyü efsanesi duydum.

kalkanlar, güçleri ne olursa olsun."

"Ne büyü?" Anında talepte bulundum ve sanki bana söyleyip söylememek konusunda kendi kendisiyle savaşıyormuş gibi sindi, ama Geraldine'i tanıyordum ve o, ne düşünürse düşünsün kraliçesinden gelen bir isteği asla geri çevirmezdi.

"Kara büyü," diye soludu.

"Gölgeleri kullanma riskini alamayız," dedim küçümseyerek, içimde savaşıyan bir hayal kırıklığıyla ama o, komplocu bir ses tonuyla devam ederken başını iki yana salladı ve beni daha yakına çağırdı.

"Kara büyü, gölgelerle iletişim kurmaktan çok daha fazlasıdır. Eski yöntemler var. Yıldızların kutsamasıyla güçlerini tamamen uyandırmayı öğrenmeden çok önce Fae tarafından kullanılan yollar. Bunun bir bedeli olması dışında pek bir şey bilmiyorum. Ve biliyorsun asla böyle bir şey önermem ama...ama...benim mavi saçlı tatlı yaz çocuğum..."

Geraldine hıçkırıklarını bastırdı ve ben de elini tutup sıkıca sıktım. "Bu sihir hakkında daha fazla bilgiyi nereden bulabilirim?" diye sordum, eski yöntemler hakkında başka neler öğrenebileceğimi merak ederek. Yıldızların kutsamasından önce gelen gücü kullanmanın, onları yok etme sözümü yerine getirirken kesinlikle işe yarayabileceği gibi görünüyordu.

Geraldine'in gözleri haritaya ilişti, parmağını Kayıp Kitaplığı'na kısa bir süre bastırdıktan sonra sıkıca sarıp kutuya geri attı, susturucu balonu dağıttı ve sanki tek bir kelime bile söylememiş gibi davrandı. herhangi biri hakkında bana bir kelime söyle.

Bu bilgiyi işlerken düşüncelerim çarpıklaştı, acaba o haklı olabilir mi, o kütüphanedeki bilgiyi kullanarak Darcy'nin yerini bulmanın bir yolunu bulabilir miyim diye merak ettim.

Geraldine kutunun içindekileri toplamaya devam ederken ben de diğerlerine baktım. Gece demir gözetleme camını ışığa doğru tutup ilgiyle incelerken Leon'a şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

"Bunu nasıl aldın?" diye sordum avucunun ucuna hafifçe vurmaya başladığında, gölge gözün içinde kabaca zıplamasına neden oldu.

"Tüm Solaria'daki en iyi hırsız," dedi avucundaki gözetleme camına tekrar dokunmadan önce kendini işaret ederek. "Bu şey ne için?"

"Espial haritasındaki çatlakları görmek ve hepsini kapatmak için kullandık," diye açıkladım.

Geraldine o kadar yüksek sesle pterodaktil bir çığlık attı ki neredeyse ayağımdan düşüyordum.

lanet sandalye, herkes ona endişeyle bakarken odaya sessizlik çöküyor ve o kendini açıklamadan önce aceleyle ayağa kalktı.

"Az önce aklıma bir fikir geldi. Ya o aptal Vard'ın yüzünden aldığımız gölge gözü kullanabilseydik?

"Nasıl kullanayım?" diye sordu.

"Belki - ve emin olamam - ama belki, birimiz kendi gözümüzü çıkarıp onun yerine gölge gözü yüzümüze yerleştirirsek, onu şu amaçlar için kullanabiliriz: *Görmek* gölgeler, tıpkı o iğrenç yaratılışın önceki sahibinin bir zamanlar sahte krala hizmet etmek için yaptığı gibi. Eğer öyleyse, yapabiliriz *Görmek* Lavinia'nın gölgelerle ne yaptığını ve böylece öğrendiğimiz her şeyi rapor ederek, her fırsatta kendimize düşmanımıza karşı büyük bir avantaj sağlıyor!

"O şeyi suratlarına koymak için kim gönüllü olur ki?" diye sordu Caleb tiksintiyle masadan geri çekilirken.

"Ben gönüllüyüm!" diye bağırdı Geraldine, cebinden büyükannesinin göz kepeğini çıkarıp başını çatıya doğru eğerek, gölge şeye yer açmak için kendi gözünü yüzünden çekmeye hazırlanırken ağladı.

"Ne yapıyorsun sen?!" Max ona doğru atılırken kükredi ve ben de göz kepeğini ondan uzaklaştırmak için savaşıırken ayağa fırladım.

"Geraldine yok!" Ben ağladım. "Asla olmaz!"

Biz kepeği almaya çalışırken bize karşı savaştı, ben onu istemediğimde ısrar ederken, amacımız için her şeyi isteyerek feda ettiğini haykırdı ve Max bokunu tamamen kaybetti.

"Ah, sümüksü," diye soludu Leon arkamdan nefes nefese ve ona bakmak için etrafa bakındım, gölge gözün dürbünden kurtulduğunu ve elinin üzerinden sürünerek yüzüne doğru yükselmeye başlayan koluna doğru ilerlediğini gördüm. "Ne yapıyor?"

"Gözünü arıyor, böylece onu yutup kafatasına yerleşebiliyor," diye yanıtladı Geraldine, sanki bu hiç de korkunç değilmiş gibi.

"Ah!" Leon çılgınca elini sıktı ve göz ondan fırladı, masanın üzerinden uçarak doğrudan Seth'in yüzüne tokat attı ve burada yanağını tuttu ve anında onun yerine gözüne doğru kıvranmaya başladı.

Seth dehşet içinde uludu, ileri sıçradı ve ona yardım etmek için ayağa kalkmaya çalışan Tiberius'a çarptı.

O şey elmacık kemiğinin üzerinden geçerken ve kollarının çılgınca sallanması onu devirmek için hiçbir şey yapmadığında bile Seth'e onu tutması için bağırdım.

"Kıpırdama!" Caleb kükredi ve Seth, Caleb'tan yarım saniye önce kükredi.

taş kaplı bir yumrukla onu yumrukladı.

Yüzüne kesinlikle bir şey çarptığında Seth ıstırap içinde uludu ve Caleb yaklaşıp onu tekrar dikleştirmeden önce yere düştü.

Hasarı incelemek için diğerklerinin yanından geçip Seth'in yanağındaki patlamış gölge gözü ve Caleb'in ona iyice ölçmek için verdiğı kırık göz çukurunu inceledim.

"Gitti mi?" Seth yalvardı ve ben de onaylarcasına başımı salladım, o benden yüzü şok ve rahatlama karışımı olan Caleb'e bakarken elini tuttum ve onu iyileştirdim.

"Görünüşe göre kimse gölge gözü kullanmayacak," dedim, hiçbir parçam bu gerçeğe üzölmedi.

Melinda sakince, "O zaman sanırım bir sonraki hamlemizi planlamaya geri dönmeliyiz," dedi, Seth'in yüzüne sıçrayan gölge gözün kaosundan rahatsız olmuşa benzemiyordu ve itiraf etmeliyim ki ondan oldukça hoşlanmıştım.

EToplantı sonunda bittiğinde herkes odadan çıktı ve ben sürüklendim.

Caleb'in yoluna çıktım, onun dikkatini çekmek istiyordum, tam olarak ne söyleyeceğimden emin değildim, sadece kesinlikle bir şeyler söylemem gerekiyordu.

"Beni tüyler ürpertici gölge gözden kurtardığın için teşekkür ederim" diyerek başlayabilirdim - oysa ciddi ciddi suratıma taştan bir eliyle yumruk atmak zorunda mıydı? Bu bok kişisel görünüyordu.

Aramızdaki gerilim dayanılmazdı ama nasıl düzeltereğimi bilmiyordum. Hemen yanına gidip şöyle mi demeliydim: *hey dostum, belki de geçen gece neredeyse bayılacak kadar beni nasıl zorladığın hakkında konuşmalıyız?*

Ya da hey kardeşim, en iyi BJ kankaları olduğumuzu nasıl söylediğimi hatırla, aslında sana o kadar aşığım ki aletime adını dövme yaptırmak istiyorum ve benim hakkımda asla böyle hissetmeyeceğini biliyorum ama seninle takılmak yavaş yavaş kalbimi kırıyor çünkü sana asla gerçekten sahip olamayacağımı biliyorum.

Kahretsin, bana ne söyleyeceğimi söylemesi için Darcy'ye ihtiyacım vardı. O neredeydi? Tory o toplantıda onun hakkında son derece ketum davranmıştı. Ay duyularım bana bir şeyler döndüğünü söylüyordu ve ben de ne olduğunu öğrenecektim. Cal ile konuşur konuşmaz...

O gitmek üzereyken yoluna çıktım ama o orospu çocuğu omzu beni kontrol etti ve yanında Tory ile yanımdan sessizce geçti. Göğsümde kaynayan öfke, kalbimi lehimden en soğuk çeliğe çevirdi. *İyi.istediğin gibi olsun*

Pislik.

Oda boşaldı ve parmaklarımı esnettim, yankılanan sessizlik etrafımı sararken aralarında bir hava fırtınası dönüyordu. Yalnız, o bendim. Onu kucaklayacak kimsenin olmadığı bir dağda sadece bir yavru.

Bir sandalyeye çöktüm, kafamı ellerimin arasına alırken, düşüncelerim Darius'a ve öfke olarak gizlediğim kedere, uzun, kederli bir ulumayla içimden dökülüp döküldü. Ağzımı koluma bastırıp sesi boğarak kimsenin beni duymamasını sağladım. Max gelip bana rahatlık teklif ederdi ve şu anda ne onunla ne de başka biriyle yüzleşemezdim. Sadece Darius'a kızgın kalmak istiyordum çünkü maskeyi bıraktığım an hepsini hissetmem gerekecekti. Kayıp, acı, keder. ben istemedim Hayatta kalacak kadar güçlü değildim. Ama ondan ne kadar kaçmaya çalışsam da, yine de kurtulabileceğimden şüphe ettiğim bir umutsuzluk uçurumuna düştüm.

Seth mi? Hala buradayım." Xavier'in sesi yerimde zıplamama neden oldu ve yumruğum geldiği yöne doğru fırlayarak darbeyi engellemek için attığı buzdan bir duvara çarptı. Parmak boğumlarım yüzeyinde ayrıldı ve acının tadını çıkardım, ayağa kalkıp ayaklarımın dibinde ezilmiş buza dönüşene kadar yumruklarımı tekrar tekrar ona fırlattım.

Arkasında, gölgelerle ağırlaşan gözleri ve bir daha gülümseyip gülümseyemeyeceğini merak etmeme neden olan kederli bakışlarıyla Xavier ortaya çıktı.

Buzda açtığım delikten çıktım ve kollarımı ona dolayarak onu göğsüme doğru çektim. "Çok üzgünüm, Xavier."

"Senin hatan değil," diye homurdandı, bana karşılık vermeden ama bu, bırakacağım anlamına gelmiyordu. Herkesin ara sıra sarılmaya ihtiyacı vardı. Ben bir kucaklama ustasıydım ve insanlar her zaman sarılmaya en çok onları reddettiklerinde ihtiyaç duyardı. Özellikle bu kadar çok kaybın ardından, sarılmanın getirdiği duygulara direnme yolları buydu. Ama o acı öyle ya da böyle ortaya çıkmalıydı, seni seven birinin kollarında paylaşılması daha iyi.

Zaman ayaklarımızın dibinde kum taneleri haline gelene kadar öyle durduk ve sonunda onu serbest bıraktım, yüzünde bir dayanıklılık belirtisi aradım ama orada kederden başka pek bir şey yoktu.

"Meclis Üyelerinin ne dediği umrumda değil, asla bir Varis olarak onun yerini almayacağım," dedi, gözleri karardı ve kendisini altına soktukları baskıyı açıkça ortaya koydu. Hâlâ ailesini kaybetmekle mücadele ederken ona bunu yaşatmak lanet bir şakaydı ama yine de şaşırmadım. Hayatım boyunca annemin ve diğer Mirasçılarının ebeveynlerinin görev adına hareket ettiğini görmüştüm ve siyaset duyguları nadiren hesaba katardı.

"Biliyorum dostum," dedim nazikçe.

"Yalnızca dünyadan birkaç kez ayrıldı ve onların tek umursadığı şey değerli güç dengelerinin yeniden sağlanması, gelecek ve hâlâ bir olasılık olduğunu düşündükleri tüm o kahrolası at boku." Ayağını damgaladı. "Lionel'i şimdi yenmemiz ve Konsey'in yeniden iktidara gelmesi gibi küçük bir şansımız olsa bile, *ölmek* kardeşimin evine adım atmadan önce."

Sanki onunla olan tüm bağları reddediyor ve onları aile yapan kelimeyi reddediyormuş gibi babasına nasıl adıyla seslendiğini fark ettim. Bunu ruhumun derinliklerinde anladım. Gerçek aile, kan bağıyla bağlı olduğunuz için sizden bir şeyler talep edenler değil, hayatınızdaki yerini hak eden insanlardı.

"İhtiyacın olan herhangi bir şey olursa-" diye başladım ama kapı gıcırdayarak açıldı ve Sofia'nın altın rengi başı içeri girdi, ardından Tyler'ınki geldi, ikisi de gözlerinde hasretle Xavier'e bakıyordu.

"Toplantınız bitti mi?" Sofia umutla sordu. Xavier bana baktı ve ben geri çekilip kapıya doğru başımı salladım. "Sonra görüşürüz," diye mırıldandım, en sahte gülümsemeleri çizerek - bu konuda gerçekten yetenekliydim. İnsanların içimdeki kırgınlığı, şu anda arkadaşlığa dünyadaki her şeyden çok ihtiyacım olduğunu görmelerine izin vermemek.

Xavier kolumu sıktı, sonra Sofia ve Tyler'a doğru koştu, iki sürü arkadaşı onu kapıdan içeri çekti ve onlar giderken yumuşakça kişneyerek sevgiyle çevrelediler. Açık kapıdan geçmelerini izledim ve duvarlardaki apliklerde yanan ateşler, Xavier'in büyüğü onda kaldıkça söndü.

Karanlıkta yalnızdım ve birden dilimde kar tanelerinin tadını alabiliyor, buz gibi bir mağaranın baskıcı duvarlarının üzerime geldiğini hissedebiliyordum. Yavruyken katlanmak zorunda kaldığım Dövme çok geçmişte kaldı ama yine de böyle anlarda hep aklıma geliyordu. Korkunç derecede yalnız hissettiğimde.

İsyancılar arasında bir sürüm yoktu, Oscura Kurtları kendi klanlarında yer almam için çok derindi. Bana gelip benimle bir grup kurmayı teklif eden başka Kurtlar da vardı ama ben hepsini reddetmişim çünkü zaten hayal edebileceğim en iyi sürüye sahiptim. Mirasçılar, Darcy, Tory, Orion ve hatta çılgın Geraldine Grus'a sahiptim. Onlar benim ailemdi ve hayatımın en güzel zamanlarından bazıları The Burrows'ta geçmişti. Bunu fark etmek için her şeyi kaybetmek gerekmemeliydi.

Her şey şimdi çok boktan görünüyordu. Darius gitmişti, Tory'nin kalbi kırılmıştı,

Orion ve Darcy kaybolmuştu ve Max, çaresizlik dolu bir dünyanın ortasında Geraldine ile yaptığı bu yeni, tatlı şeyi uydurmaya çalışıyordu. Sonra Caleb vardı. Her gün yaşadığım her düşüncenin, her rüyanın, her kabusun merkezi haline gelen adam.

Gerçek şu ki, ben acı çekerken Tarikatım etrafımda bir sürünün yakınlaşmasını talep ediyordu. Sevdığım Fae'nin kollarına sarılmaya ihtiyacım vardı ve açıkçası beni daha iyi hissettirecek her şeye sahipsem, birinin karnımı gıdıklamasını ve bana iyi bir çocuk demesini de istiyordum. Sorun şuydu ki, birisi artık herhangi biri olamazdı. Beni teselli etmek istediğim kişi, sahip olamadığım tek kişiydi. Ve onun dışında kimsenin kollarına girmek istemiyordum. Bunun yerine dünyayı reddettim, Tarikatımın tüm içgüdülerini reddettim ve bu acı içinde boğuldum. İşte böyle bir histi, nefes alamadığım, karşılıksız duygulardan oluşan eziyetli bir havuza o kadar derinden batmak.

King's Hollow'u özledim. Her şeyin basit olduğu zamanları özledim ama çoğunlukla var olmayan bir zamanı da özledim. Sevdığım tüm insanların güvende olduğu, birbirimizle veya sahte bir kralla savaş halinde olmadığımız ve en iyi arkadaşımın da benim ona aşık olduğum kadar bana âşık olduğu bir yer. Evet, bencildim. Cal ile benim aramda bunların hiçbirinin olmamasını, arkadaş kalmamızı ve bu dostluğun suyunu hiç bulandırmamamızı dilemeliydim. Ama ay ve yıldızlar bana koşulsuz bir dilek sunarsa, bu her zaman o olurdu.

İç çektim, kapıya doğru ilerledim, kalbimdeki kanlı delikleri Darius'un üzerine tıkarırken ve acımı öfkeyle gizlerken gölgelerde oyalandım.

Elim yumruk şeklini aldı ve bir katliam çıkışına ihtiyaç duyarak odadan çıktım. Kendimi yine Zodiac Akademisi'nin koridorlarında oynaşacak bir Vega arayan zalim bir Varis gibi hissettim ve kafamın içinden bir ses bana bunun ne kadar iyi bittiğini hatırlattı. Darcy saçmalıklarımdan bahsetmek için burada değildi, Darius beni hizaya getirmek için burada değildi, Profesör Orion beni gözaltına almak için ortalıkta yoktu ve başka kimse beni durduramayacaktı.

Harabelerde keskin bir köşeyi döndüm ve doğruca Rosalie Oscura'ya çarptım. diye havladım, irkilip üstün Alfa olarak bana boyun eğmesini bekledim ama çenesini kaldırdı ve meydan okurcasına gırtlığından alçak sesle homurdandı. Ve belki de içimdeki bu enerjinin bir kısmını serbest bırakmak için onu dövmeyi gerçeğe hayal ettim.

"Oh hey, seni orada görmedim, cucciolo aptal." Kirpiklerini kırıştırtarak bana masumca davrandı, ama bunda gözlerimi yakan bir alay vardı.

daralma

"Az önce bana ne dedin?" homurdandım.

"Yani... arkadaş." Omuz silkti, yanımdan geçmek için yana doğru adım attı ama ben onun yoluna fırladım.

"O zaman neden içinde aptal kelimesi vardı?" Kendi türümden biriyle kavga etmeye aç bir şekilde bastırdım. Bu krallıktaki en güçlü Kurtadam olduğumu hatırlatabilirdim.

"Öyle mi?" Hatırlamıyormuş gibi kaşlarını çattı ve koluma vurdu. "Caleb'i arıyorsanız, Tory ile eski çan kulesine gitti."

"Caleb'i aradığımı kim söyledi?" dedim defansif bir şekilde. "Yaptın," dedi.

"Hayır yapmadım," diye karşı çıktım.

"Belli ki kelimelerle değil," dedi. "Aptalca occhi da cucciolo'nla."

"Benim ne?" talep ettim. Artık beni sinirlendiriyordu.

"Bakmak." Koluma girdi ve beni dağın yamacından aşağı inen harabelere bakan camsız bir pencereye çekti ve güneşin doruğunda çanın eski bronz metalinden parıldadığı çan kulesini işaret etti.

"Neye bakıyorum?" diye mırıldandım.

"Bu." Pencere pervazına sıçradı ve oradan dışarı fırladı, toprak büyüğü sarmaşıkları fırlattı ve çok aşağıda, yarı çökmüş bir balkona inmeden önce benden uzaklaştı. "Sonra görüşürüz, aptal köpek yavrusu!"

Pencereden uzaklaşarak ve çan kulesinin belirsiz yönüne doğru ilerleyerek homurdandım. Aslında oraya gidecek gibi değildim. Yine de o yönde yürüyebilirdim. İstedğim her yere yürüyebilirdim. Caleb harabelerin kralı değildi. Belki de çan kulesine bir gezi hayal ettim. Belki de yukarıdan manzara hoşuma gitmişti. Onunla hiçbir ilgisi yoktu. Hiçbir şey.

Dağın yamacını kaplayan çimenler uzundu ve sonsuz serin esintide sallanıyordu, ben aralarından geçerken yumuşak dalları dizlerimin etrafında hışırdıyordu, her adım yaklaştığımı bir Vampirin kolayca duyabileceği kadar yüksek sesle duyuruyordu. Dağın daha yukarılarında kar vardı ve zirvesinden aşağı süzülen o soğuk havanın kokusu burnumu sızlattı, bana vahşi doğada geçirdiğim günleri, beni bu noktaya getirmek için hayatta kaldığım şeyleri hatırlattı. Bir bakıma çıldırtıcıydı, bu kadar çaresiz ve bu kadar yalnız olmanın anıları baskı yapıyordu.

Aklım onlarla birlikte dönene ve göğsüm rahatlık ihtiyacıyla ağrıyana kadar.

Çan kulesine vardığımda, rustik duvarlara baktım, eski kırmızımsı taş hala çoğunlukla sağlamdı, eski oymalar yıllarca rüzgarın aşınmasından sonra neredeyse tanınmaz hale geldi.

İçeriye yöneldim, sıkıca kıvrılan merdivenden yukarı çıktım ve etrafımda susturucu bir baloncuk oluşturdum. Caleb ve Tory'nin benim yaklaştığımı fark etmelerini engellemeye çalıştığımdan değil...

Kulenin tepesine ulaştım ve orada asılı duran dev çanın altındaki verandaya açılan son taş basamaklardan dışarı baktım.

Caleb ve Tory kol kola durmuş, dağın yamacına bakıyor, kendi sessiz baloncuklarının içinde konuşuyorlardı. Geldiğim yönün aksi istikametine bakıyorlardı, bu yüzden muhtemelen burada olduğumdan haberleri yoktu. Herhangi birinin burada olduğunu. Ve Caleb kolunu onun omuzlarına atıp onu yakınına çekerken içimde bir şeyler budaklı bir ot gibi kıvrıldı.

Tory kucaklayıcı değildi. Bunu ondan kurtulmaya çalışma konusundaki ilk elden deneyimimden biliyordum, ama onun içinde erimesi ve başını göğsüne yaslaması ciğerlerimin çalışmayı reddetmesine neden oldu.

Gözlerinden şefkat fışkırırken, yumuşak mırıltılarla onunla konuştu. Ne dediğini dudaklarından okumaya çalıştım ve 'Seni yakaladım tatlım' dediğini gördüğüme yemin edebilirdim.

Birlikte bir geçmişleri vardı ve şimdi Darius'un ölümü üzerine paramparça oluyorlardı ve sarılmaları gereken bariz kollar birbirlerinin. Buraya büyüten Max değildi, Gerry de değildi, ben de. Bu o idi. Aralarında bir bağ olduğu için daha önce pek çok kez aradığı adam. Belki de şimdiye kadar hafife aldığı biri.

Boğazımda bir yumru kalınlaştı ve nabzım kulaklarımda düzensiz bir şekilde atıyordu. Dünyam çöküyordu, yer ayaklarımın altından kayıyordu. Tam bir aptal olmuştum. Caleb bozulduğunda onun kolay yattığı, becerdiği Fae'ye karşı hiçbir zaman duygu beslemeyen Kurtadam olmuştum. Yatağına götürdüğü herkesle duygusuz olabilen. Ben de onun merakına bariz cevaptım. Bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordu, öyleyse neden Seth Capella'yı seçmesin? Duygulara kapılmayacak, durumu garipleştirmeyecek, sadık bir dost olduğu için kimseye de anlatmayacaktı. O sadece Seth'ti.

Tory başını kaldırıp onunla konuştu ve ben de onun mükemmel dudaklarından deşifre etmeye çalışarak kelimeleri okudum. Dudaklarımın asla rakip olamayacağı dudaklar. "Senin

Dick çok sert, Caleb.

Tamam, belki söylediği bu değildi ama şu anda tek görebildiğim buydu. Kocaman, zonklayan, mükemmel aleti ve beni hayal ederek pantolonunun içinde mutlu bir şekilde uyumadığı sürece, onun başka kimsenin yanında olmasını istemiyordum.

Kıskançlık çukuruna düşmek istemiyordum, Darius bir tabutun içindeyken ve her geçen saniye daha da soğurken buna odaklanmak istemiyordum. Aklıma gelen son şey bu olmalıydı. Tory'nin kalbi kırılmıştı, Caleb da. Onların burada parçalandıklarını, paramparça parçalarında tutunacak bir şey bulduklarını görmeyi beklemiyordum. Ve birbirimizdi.

Gözlerim, dudaklarının ona çizdiği sevgi dolu gülümsemeyi takip etti ve o anı, daha sonra onun yerindeyken yeniden yazacağımı bilerek zihnimde yakaladım.

Kalbim sıkı bir yumrukta bir kağıt topu gibi buruşup gitmeye hazırlanırken yukarıdan gelen bir haykırış beni duraksattığında bir adım geriledim. Gözlerimi kısarak ilerideki dağın üzerindeki güneşe doğru baktım ve Caleb'ın da başı o yöne çevrildi, muhtemelen o çığlğın içinde benim algılayamadığım bazı uzak kelimeler işitti.

Dağın yamacına küçük bir gölge düştü ve ben bunun kaynağını gökyüzünde gördüm; yapraklardan yapılmış bir paraşüte bağlı bir adam bize doğru alçalırken bacakları havada dönüyordu.

Tory etraflarındaki susturucu balonu düşürdü ve ben de benimkini düşürdüm, verandaya koşarak yukarıdaki devasa bronz çanın altından geçtim.

Caleb'in gözleri bir anda bana dikildi ve hissettiğim asidik kıskançlıktan hiçbir iz göstermeden çenemi kaldırdım. Sakinleştım, sürekli gülümsüyorum Seth Capella.

"Kim bu?" diye sordum tekrar gökyüzüne bakarak.

"Sanırım bu... Justin," dedi Tory şok içinde. "Kahretsin, sence savaştan beri o şeyin içinde mi kaldı?"

"Neden o bile işin içinde?" diye sordum ve Tory yüzünü buruşturdu.

"Hayatımı kurtardı, ama sonra Nymphe'lerle çevrelendik ve onu kazara yakıp kül etme endişesi duymadan savaşabilmem gerektiğini biliyordum. Ben de bir nevi... onun için bir paraşüt yaptım, onu havaya fırlattım ve şimdiye kadar tamamen unutmuştum. Ben bir pislik olabilirim.

Justin'in sesi şaşkınlığımı bastırdı ve o yaklaşırken ona baktım.

"Çocukları saklayın!" diye bağırdı, paraşütünün sarmaşıklarını çekerek

kendini bize doğru yönlendir. "Düşman ilerliyor!"

Gözlerimi kısarak ufka doğru bakarak verandanın kenarındaki alçak duvara tırmandım ama güneş kör ediciydi. "Ne düşmanı?"

"Ne-ho!" Geraldine, aşağıdaki harap binalardan birinden Max'le birlikte göründü ve Justin'i çan kulesine doğru yelken açarken gördü.

"Leydim!" Justin ağladı. "Piçler oradan yaklaşıyor!" "Orada?" nefesi kesildi. "Nereden geldin, seni at kuyruklu havlama biti?"

Eğrelti otu tepelerinin ve ıslık çalan ormanlık alanların üzerinden, diye seslendi Justin. "Biri benim anladığım bir dilden konuşup beni bir düşmana yönlendirebilir mi ki onu öldürebileyim?" Bağırdım ve Tory elini gömleğimin arkasına sıkıştırdı ve kendini duvarda yanıma çekti.

"Bekle, yarı akıcı konuşuyorum."Justin yüzerek çan kulesine gelirken, dedi. Paraşütü zilin üzerindeki kuleye takıldı ve aniden durdu, koşum takımlarından yanımıza sarktı ve ondan kurtulmaya çalıştı.

Caleb parmağını kaldırdı, bağları sihirle kesti ve Justin'i kaldırıp sıkıca ayağa kaldırmadan önce kışının üstüne çökmesine izin verdi.

"Düşman nerede?" diye sordu.

Justin titreyen parmağını kaldırıp dağın eteğindeki ormanı işaret etti ve ben de daha net görebilmek için bir bulut güneşin üzerinde süzülürken onun görüş alanını takip ederek döndüm. periler. Hepsi sık ağaçlardan fışkıran ve dağa doğru akan nehirler, tek bir hedef olarak bir araya toplanmamak için birbirinden ayrılarak farklı yollar izliyordu.

"Siktir git deliler," diye soludum, adrenalin kanıma hızla işliyor ve savaş açlığı uyandırıyordu.

İsyancıların kampı onlarla bizim aramıza yayılmıştı, topraktan büyümüş çadırlardan birkaç çığlık yükseldi ve içlerinden bazıları Perileri de gördü ve onlar için duyduğum korkudan midem kasıldı.

"Dur!" Geraldine aşağıdan bağırdı.

"Silahları alacağız!" Max bağırdı. "Asileri alarma geçirin!"

O ve Geraldine, harabelerin çoğumuzun uyuduğu orta kısmına doğru koşarak gittiler ve ben arkamı döndüm, gözlerim zile takıldı.

Güçlü bir rüzgar attım, çana fırlattım ve isyancıları uyarmak için tüm harabeleri saran sağır edici bir sesle çalmasını sağladım.

hemen.

"Gücüm yok, yeniden şarj olup savaşa katılabilmek için bir Aconite deposu arayacağım. Yolda olabildiğince çok asiyi uyaracağım," dedi Justin, tek kelime etmeden merdiven boşluğuna koşarak ve o enerji rezervini bulduğu için ona vermek zorunda kaldım çünkü zavallı piç bok gibi görünüyordu.

"Caleb, gücü benimle paylaş!" Tory zilin gürültüsünün üzerine bağırdı. "Elimizden geldiğince çok Perinin isyancılara ulaşmasını engellemeliyiz." Ona elini uzattı ve o da onunkine tokat attı ve yanındaki duvara adım attı.

Çenemi sıkıp onları küçük güç paylaşımı savaş tarihlerine bırakmak için merdivenlere döndüm ama Caleb bana seslenerek beni olduğum yerde durdurdu.

"Sana ihtiyacımız var Seth." Bana boştaki elini uzattı ve merdivenlerin yanında tereddüt ettim, bir yanımda inadına gitmek istiyordu ama bu düşüncüyü üzerimden attım ve burada neyin gerçekten önemli olduğunu hatırladım. Saldırı altındaydık. Hala dünyada bıraktığım insanları korumak zorundaydım ve buna o ve Tory de dahildi.

Onlara katılmak için harekete geçtim, tekrar duvara atladım ve elimi onunkine vurdum. Parmakları benimkilerin arasında kaydı ve onunla yalnızca tek bir nefes alabilecek ama bütün bir ömür sürmüş gibi hissettiren bir bakış paylaştık. Bu savaştan sağ çıktığımız bir kader gördüm ve her gün yanımda onunla uyandım, ne zaman canımı isterse ağzını ağzımda hissettim ve o her zaman yanımda durdu, dünyanın iki kralı.

Ama sonra gözlerimi kırıştırdım ve gerçeklik kulağıma bir tokat attı.

"Dikenlerden, asmalardan, ağaçlardan bir duvar ör, yollarını kapatabileceğin her şey. Yaptığımız her hareket için birleşik gücümüzü sırayla kullanıp kullanabiliriz," dedi Tory ve büyüğü Caleb'inkiyle birleşirken nefesi kesildi.

Caleb, gücü onunkine akarken neredeyse cinsel bir ses çıkardı ve kıskançlık bedenimi yaktı. Tüm gücümü Caleb'in elinin benimkiyle birleştiği yere verdim ve o bir anda hepsini içeri aldı. Yoluna o kadar çok öfkeli, fırtınalı güç gönderdim ki kelimenin tam anlamıyla inledi ve dudaklarımdan bir sırtış yükseldi.

Kendi sihrini içime geri gönderdi, ardından Tory'nin ateşli gücü geldi ve ben nefesimi tutarken sırtıma sırası ondaydı, gücünün dünyevi öfkesi bir Vega'nın alevli görkeminin yanı sıra vücudumdan yuvarlanıyordu.

"Siktir," diye nefes verdim.

Atmak için serbest bir ele ihtiyacım var, dedi Caleb, elini Tory'nin elinden çekerek ve avucunu onun yerine derisine bastırmak için elini gömleğinin arkasına doğru itti. Yenini kıvrıp koluna dokunabilirdi ama her neyse Trevor. Ben dokunan polis değildim. Dokunaklı polis burada olsaydı, bu konuda söyleyecekleri bir iki şey olabilirdi ama bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Dişlerimi gıcırdattım, aralarındaki o daha mahrem noktadan akan sihri düşünmedim. Çocuklar harabelerin güvenliği için koşarken en güçlüleri çadırların hemen arkasında bir sıra oluşturmuş olan isyancılar aşağıda toplanırken dağın yamacından yukarı akan Perilere dönerek bakışlarımı başka yöne çevirdim. Boşta olan elimi kaldırdım, bakışlarım düşmanlarımıza kilitlenirken öfke göğsüme yayıldı. İçimde salıvermem gereken öfkeli, acımasız bir canavar vardı ve kapımızı çalmak için yanlış günü seçmişlerdi.

Liderliği ele geçirdim, dağın toprağını kullandım, Nymph'leri kalın, dikenli sarmaşıkların arasına hapsedip büyümün pençesinde boğarak boğdum. Caleb ve Tory oyuncu kadromu doldurup onları yavaşlatmak için güçlü bir engel oluştururken, devasa, kıvrık sarmaşık düğümü dağın yamacı boyunca hızla büyüdü.

Ben boşlukları kapatamadan bir Nymph hattı geçerken dişlerimi gösterdim ve onların altındaki zemine odaklandım, tüm dağ bizim tanrısal gücümüzle sarsılmaya başladı. Arabalar kadar büyük kayalar harabelerin tabanından düşmeye başladı, Nymphe kitlesinin arasına çarptı ve saflarını parçaladı. Yeryüzü cehennemiydi, çok iyi hissettiren muhteşem bir yıkım yağmuru. Burada merhamet etmem. Hepsinin düşüşünü izler ve bu dünyadan göçerken çığlık atmalarını sağladım.

Toplanan isyancılar, bir Nymph'in harabelerin kenarına geldiği anda savaşımaya hazırlanan Geraldine ve Max ile birlikte dağ üssüne doğru koştu.

Ama ben, Caleb ve Tory arasında, feci gücümüz onları uzakta tutuyordu.

Kitlelerin arasında Meclis Üyelerini gördüm, emirler yağıdırıyor ve kendi saldırı planlarını oluşturmaya çalışıyorlardı, ama asiler bunun yerine Vega prensesinden bir işaret bekleyerek bize bakmaya devam ettiler.

Caleb'in parmakları benimkini sıktı, gücümü çekti ve o kontrolü ele alırken ona her şeyi verdim, dağda şiddetli bir deprem yarattı, sarmaşıklarımızın arkasında büyük bir yarık açıldı, böylece Periler onun derinliklerine fırladı.

Hâlâ ayakta duran Perilere şiddetli bir rüzgar fırlatıp onları o boşluğa zorlarken, birleşik büyüğü çekerek ve dikkatimi havanın gücüne çevirerek haykırdım.

Sırada gücümüzü Tory'ye teklif ettik ve o parmaklarını büktü, alevler asmaların her yanından fışkırdı ve onun ateşinde yanarken Perilerin feryat etmesine neden oldu.

Max ve Geraldine asilerin ön saflarında el ele tutuştular ve Max'in ellerinden sular akıp önlerinde dağdan aşağı akarken, dağ birdenbire tamamen farklı bir nedenle titremeye başladı. Görkemli yıkım çenemi gevşetti ve Unsurlarımızı salıverirken, inanılmaz derecede doğru hissettiren bir birimde birlikte çalışırken büyülenmiş bir şekilde izledim, ancak diğerlerinin yokluğunu şimdi her zamankinden daha fazla hissedebiliyordum, olması gereken Fae burada güçlerini bizimle birlikte yönlendiriyorlar.

Dalga Nymph'lere çarptı ve onları alıp götürdü, onlar yüzmeye çalışırken kabuklarla kaplı uzuvları sudan dışarı çıktı, ancak onları tamamen yutan şiddetli Element tarafından kayboldu.

Dalga sarmaşıklara çarptığı anda, Geraldine ve Max dalgayı buza çevirerek hayatta kalan her bir düşmanımızı dondurdu ve aşılmaz bir bariyer oluşturdu.

*"Evet*diye homurdandım, kalbim deli gibi güm güm atıyordu.

Hepimiz büyü yapmayı bırakıp başka bir düşmanın ortaya çıkmasını beklerken birkaç susturma vuruşu geçti, ancak geriye kalan tek şey buzun içinde seğiren Perilerdi. Güzel bir zaferdi, yenilgimizden sonra hepimizin kesinlikle ihtiyaç duyduğu bir şeydi ve büyük planda sadece küçük bir galibiyet olsa bile, yine de çok iyi hissettirdi.

Asilerden bir tezahürat yükseldi ve Meclis Üyeleri, Max ve Geraldine'den çan kulesinin üzerindeki bize baktılar. Annemin gözleri üzerime düştüğünde göğsüm kabardı ama orada gurur ya da minnettarlık bulamayınca kalbim sıkıştı. Çok kızmıştı.

Bakışları benden ötedeki Tory'ye kaydı, üçümüzün gücü paylaşarak birbirimize tutunma biçimimizi gördü.

Tiberius kaşlarını çatı ve içlerinde gülümseyen tek kişi olan Melinda'ya bir şeyler mırıldanırken, o bana sırtını döndü ve Perilere doğru uzaklaştı. Boğazımdan küçük bir sızlanma çıktı ama annemin yolumu açtığı işten çıkarılma ve hayal kırıklığı duygularını reddederek onu yuttum.

Tiberius annemin peşinden gitti, elindekilerle birlikte yamaçtan aşağı uzun adımlarla

isyancılar, hala yaşayan herhangi bir Nymph'in işini bitirmek için hareket ederken kılıçlarını çektiler.

Melinda oğluna baktı ve Caleb bir anda elimi bıraktı, gücü aynı anda bedenimden ayrıldı ve ben onu hemen ıskaladım. Annesi parmaklarını öptü ve diğerlerinin peşinden gitmeden önce bir sevgi hareketiyle ona doğru uzattı. Onun adına içim rahatladı ve Melinda'nın ona gösterdiği gururu kıskansam da, onu asla kıskanmayacaktım.

Max ve Geraldine aceleyle kalabalığın arasından geri geldiler ve Tory onları bir hava akımıyla çekip aldı ve onlara katılmak için duvardan aşağı atlamadan önce onları çan kulesinin tepesine yönlendirdi. Ben yerimde oyalanıp ellerimi ceplerime sokarken Caleb onun peşinden atladı.

Geraldine kalçasına bir şaplak atarak, "Bir üzüm kap ve buna hurma diyelim," dedi. "Çok iyi bir gösteriydi. Leydi Tory, o vadiye yuvarlanan o şeytani örümcekleri gördünüz mü? Ne komik!"

"Gidip eğlenceyi bitirmeliyiz," dedi Tory karanlık bir şekilde, dağdan aşağı inen asilere bakmak için omzunun üzerinden bakarak. "Hala hayatta olan çok şey olacak."

"Ohhhh, kanımca, hanımefendi sularında biraz vahşet var, öyle değil mi, Maxy oğlum?" Geraldine ona dirsek attı ama Max'in bakışlarının bana dikildiğini fark ettim.

Daha dik bir şekilde ayağa kalktım, içimdeki duygularımı saklamadığımı ve bakışlarımın kararlı bir şekilde Caleb'a dikildiğini fark ettim. O iğneleme bokunu hızla kilitledim, üzerini öfkeyle örttüm ve Max'e dişlerimi göstererek kafamdan uzak durması için bir uyarıda bulundum. İhtiyacım olan son şey, onun en iyi arkadaşşıma umutsuzca aşık olduğumu anlaması ve Mirasçılardan geriye kalanları da mahvetmesiydi.

"Ben de öldürmeye hazırım. Hadi Tory." Döndüm ve duvardan indim, ayaklarımın altında bir hava köprüsü oluşturdum ve dağdan aşağı doğru düz bir patika yaratarak onun üzerinden ilerledim.

Tory beni takip etti, bunun yerine kanatlarını sırtında serbest bırakırken uçmayı seçti, bronz tüyleri güneş ışığında çok güzel parlıyordu.

"Bunu yapmak zorunda mısın?" ona kıkırdadım.

"Ne yap?" diye mırıldandı.

"Çok... tüy gibi ol."

"Tüylü?" kuru bir şekilde yankılandı. "Senin derdin ne, Seth?"

Omzumun üzerinden baktığımda, Caleb'in arkasında Geraldine ve Max ile hava köprümde onu takip ettiğini gördüm. Bahse girerim yüzünü okşayan, altın rengi saçlarına dokunan tüm o tüyleri seviyordu. Gerçekten gömecekler miydi?

Darius kanatlarını ona sarıp onu bir yavru ördek yavrusu gibi tutarken birbirlerine olan kederleri?

"Bir anlaşmam yok," diye homurdandım.

"Sağ. Her neyse, dedi, sesini keserek ve kendimi bir pislik gibi hissederek ona baktım. Yıldızlara bağlı eşini kaybetmişti, hayatını şu an olduğundan daha da zorlaştıran pislik olmak istemiyordum.

"Üzgünüm," diye mırıldandım ve sanki özümlü umursamıyormuş gibi, hiçbir şey umurunda değilmiş gibi omuz silkti. "Darcy'yi bulacağız," dedim, artık Tory'yi aydınlatabilecek tek şeyin bu olduğunu biliyordum. Ve kahretsin, ben de küçük mavi saçlı kankam için endişeleniyordum.

Tory kaşlarını çattı ve biraz daha yaklaştı. "Caleb'e çan kulesinde söyledim ve Geraldine daha önce Max'e söyledi, yani..."

"Ne?" diye sordum endişeyle, söyleyeceklerini son öğrenen kişi olmaktan hoşlanmayarak.

Tory etrafımızda susturucu bir balon patlattı ve korku kalbimi köşeye sıkıştırdı ve keskin bir sopayla dürttü. "Herkesin bahsettiği savaştan Gölge Canavarı'nı tanıyor musun?"

"Evet..."

"Pekala," diye yutkunduk Tory, yüz hatlarından acı akıyordu.

"Darcy'ydi." Şaşkınlık kaşlarımı çattı ve aptal aptal başımı salladım.

"Darcy neydi?"

"Gölge Canavarı," diye ısrar etti

Tory. "Anlamıyorum."

Tory kalın bir sesle, "Bu Lavinia'nın laneti," dedi. "The Burrows'ta o insanları öldüren Darcy'ydi. Geceleri o canavara dönüşen ve insanları yiyen Darcy'ydi. Ve savaşta kendi halkına karşı cephe almaya, saflarımızı yararak geçmeye ve tekrar tekrar öldürmeye zorlanan da Darcy'ydi. O kahrolası Gölge Canavarı şimdiye kadar gördüğüm en güçlü canavarlardan biriydi. Ve onu ele geçirdi.

Yürümeyi bıraktım, soğuk, korkunç bir şok omurgamdan aşağı kaydık ve beni orada tuttu. Tory kanatlarını çırparken, önümde havada süzülürken ve ölü gözlerimin içine bakarken başımı yine sessizce salladım.

"Tek bir kişiye bile söyleyemezsin, Seth Capella. Grubumuzun dışında kimse yok. İsyancılar onun olduğunu öğrenirlerse anlamayabilirler. Ve Konsey Üyeleri, onlar-"

"Ölmesini istiyorum," diye bitirdim bir törpüyle. "Bize karşı böyle bir tehdit oluşturursa ölmesini isterler."

Tory başını salladı, elini omzuma koyarken korku yanaklarını solgunlaştırdı. "Kontrolünü biraz geri kazandığında, bizi korumak için koştuğuna ve Orion'un onun güvenliğini sağlamak için yanında olduğuna inanıyorum. Ya öyle, ya da onu savaştan bir yere sürüklemeyi başardı."

"Yani onu aramaya gidemez miyiz?" Hüzünlü bir sızlanmayla sordum, yaşadıklarından dehşete düşmüştüm.

Onu bulacağız. Ama biz o canavarı ondan nasıl çıkaracağımızı bulana kadar asilere geri dönemeyiz."

"Orion nasıl yapılacağını bilir," dedim kararlı bir şekilde. "O her şeyi biliyor."

"Hala yaşıyorsa," diye ciddi bir şekilde yanıtladı, sonra döndü ve giderken susturucu balonunu bırakarak benden uçararak uzaklaştı. Kalbime yeni bir yara eklendi ve Darcy'nin lanetine karşı tam bir çaresizlik duygusuyla havada öylece kalakaldım. Tory'nin bu sırrı saklamam için bana bir yıldız yemini bile yaptırmadığını fark ettim ve bana olan güveniyle kalbim göğsümde sıkıştı.

Başımı arkaya eğdim, ıstırap dolu bir uluma beni terk etti ve Caleb yanıma geldi.

"O sana söyledi?" tahmin etti.

"Bir daha hiçbir şey düzelmeyecek mi?" Fısıldadım, yıldızların dinlemesi ve işleri daha da kötüleştirmek için bunu bir meydan okuma olarak algılaması ihtimaline karşı çok yüksek sesle söylemek istemiyordum.

Caleb alçak sesle iç çekti, başı öne düştü ve birkaç bukle gözlerine düştü. "Bilmiyorum Seth."

Benden uzaklaştı, Tory'ye yetişti ve onun yanında yürümek için hava yolumda yavaşladı.

"Endişelenme, Jimbob," dedi Geraldine yetiştiğinde ve beni bir adım öne atacak kadar omzuma hafifçe vurarak. "Sonunda her şey düzelecek." Sesinde kendi inatçı kederinden bahseden cıvı cıvı bir ton olmasına rağmen, kırık savaşçılar ve uzun süredir unutulmuş bir savaş hakkında bir şarkı söyleyerek devam etti.

Max bize katıldı ve ayaklarımı sürüyerek yürürken başımı eğdim, vücudum yavaş yavaş kullanılmış bir kömür yığınının dönüşüyormuş gibi hissediyordum.

"Bunun hakkında konuşacak mısın yoksa bastıracağın o duyguyu hissetmiyormuşum gibi mi yapacaksın?" diye mırıldandı.

"Tek bir duygu vardır. Öfkeliyim."

"Sen de çok üzgünsün," dedi.

"İyi. Bir tutam hüzün var. Ama bu kadar. "Ve sen yalnızsın."

"Yalnız değilim," diye tısladım. "Yalnız kalmıyorum. hepinize sahibim." "Evet, bu yüzden bunun kökünü tam olarak çözemiyorum. Ama sanırım anlamaya başlıyorum."

"Alacak bir şey yok, Max." Omzumu sertçe omzuna vurdum, düşürmesini sağlamaya çalıştım. "Tabii ki duygularım berbat, tüm bu boku sindirmeye çalışıyorum."

"Hayır, değilsin, onu gömmeye çalışıyorsun. Kendinle ilgili gerçek olan her şeyden saklanamayacak kadar yaşlandığını düşünmüyor musun?"

"Ah, yani artık gerçek değilim," diye alay ettim. Moral konuşması için teşekkürler, Max. Neden gidip yeni kralcı kız arkadaşınla takılmıyorsun? Zaten şu anda gerçekten olmak istediğin yer orası." Önümden yürümesini işaret ettim ama hiçbir yere gitmedi, kara gözleri benimkileri delip geçiyordu.

"Onu seviyor olmam seni daha az sevdiğim anlamına gelmez. Onu isteyerek seni terk etmiyorum."

Ona bakarak ve ifadesinden bunu doğrulamaya çalışarak köpek gibi sızlandım. "Söz?" diye fısıldadım, elimi başımın yanından geçen örgülere dokundurarak.

"Yemin ederim."

"Her şey değişiyor," dedim. "Bu savaş bittiğinde Mirasçılar olacak mıyız? Her zaman dördümüzdük, şimdi üç olduk ve sana ve Cal'a daha ne kadar tutunabileceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi.

"Buna söz veremezsin," diye hırladım. "Darius bir keresinde aynı şeyi vaat etmişti. Ayrıca, eğer bu savaşı kazanırsak ve gerçekten hayatta kalırsak, biz olmayacağız. *biz* artık değil. Herkes kendi mutlu yerini bulmak için kendi hayatını kurmaya gidecek. Ve o senin mutluluğun. Evlenecek ve bebek sahibi olacaksın ve sonunda Caleb bunu da isteyecek. Kimi seçeceğini düşünüyorsun?"

Bakışlarım ona ve Tory'ye çevrildi ve bunun hiper sürücüde çalışan aşırı aktif hayal gücüm olduğunu biliyordum ama bunun nasıl sonuçlandığını görebiliyordum. O Caleb'te teselli bulurken, Darius da teselliği onda bulurken, hepimiz Darius'un yasını aylar sonra, sonra yıllar boyunca yas tutardık. Sonunda, kayıplarının yıkıntılarından iyi bir şey yaratacaklardı ve belki de bunun içlerindeki boşlukları doldurmaya yeteceğine karar vereceklerdi. Onu daha önce sevdiğinden ya da en azından yaklaştığından oldukça emindim; ya bu hiç gitmeseydi?

Seth, lütfen benimle konuş, dedi Max, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Söylediğin hiçbir şeyi yargılamayacağım. Her zaman arkamı kolladığımı biliyorsun."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye mırıldandım, Caleb'a karşı hissettiğim duyguları bir kenara iterek ve Max'in Siren hediyelerinin onları okumasına izin vermeyi reddederek. Bu sırrı asla bilemezdi çünkü hiçbir anlamı yoktu. Tekmelemeyi bırakana kadar bir yastıkla boğacağım karşılıksız aşk.

Asilerin tuzağımızda yaşayan tüm Perileri öldürdüğü donmuş sarmaşıklara ulaştık ve hepimizi hava köprüsünde yere indirdim, kayalık zemine atladım ve bakışlarımı kurtulmak üzere olan bir Periye diktim. içinde bulunduğu buz.

Nymph, sondalarıyla sarmaşık tuzağını yarıp geçti ve canavar gırtlığından bir nefret çığlığı kopararak önümü kesmek için koşarak gelirken, buzlar bir parça yağmuru halinde aşağı indi. Bir enerji dalgasıyla ellerimi kaldırdım, elime kaba metal bir kılıç fırlattım, bunu bire bir yapmayı tercih ettim. Kaslarımı esnetmeye ve bir cinayetin şarkısını damarlarımda hissetmeye ihtiyacım vardı.

Su Perisi beni yakalamaya çalıştı ama ben onun sondalarından sıyrıldım, kılıcımı savurdum ve bir hava akımıyla kendimi onun göğsüne taşıdım. Kılıcı derinden vurdum ve Nymph, gözlerimin önünde dumana ve küle döndü.

Altımdaki havayı tuttum, gümbürtüyle yere düştüm ve buzdan çıkmış başka bir Nymph'in kafasına doğru koştum. Neredeyse ölmüş gibi görünüyordu ama işi bitirmek için kafasını kestim, Darius'u düşünürken içimden bir öfke uluması çıktı.

Onun için öl, orospu çocuğu.

İsyancılar sonuncularını da bitiriyorlardı ve bakışlarım, buzdan çekip çıkardıkları ve Fae benzeri forma giren, çıplak bir şekilde annemin ayaklarının dibine atılan bir Su Perisine takıldı. Zayıf bir yüzü ve siyah, seyrelmiş saçları olan zayıf bir adamdı.

"Lütfen bekle!" diye bağırdı, sesinde bir aksan vardı. "Vega Queens ile konuşmak istiyorum. Ben senin düşmanın değilim."

Tory'nin gittiği yöne baktım ama o Geraldine'le kendi Nymph'lerini bitirmekle meşguldü. Caleb benimle göz göze geldi ve annem Nymph'i sonsuza dek susturmak için elini kaldırırken Max kaşlarını çatarak ileri doğru koştu.

"Bence o doğruyu söylüyor," dedi Max, Nymph'in duygularını hissederken. Annem öldürücü bir darbe indirmeden bir saniye önce, "Bekle," diye seslendim.

İlerledim, kabaca dövülmüş kılıcımı çıkardım ve bana korkuyla bakan Nymph'in çenesinin altına bastırdım. "Adınız ne?"

"Miguel Polaris," dedi.

"Diego'yu tanıyor muydun?" Şaşkınlıkla sordum ve hızla başını salladı, gözleri kederle doldu.

"O benim oğlumdu," diye mırıldandı. "Lütfen, merhamet et. Davan için sana yardım edebilirim."

Kılıcı indirdim ve annem yaklaştı. "O bizim düşmanımız yavru," diye uyardı.

"Ben köpek yavrusu değilim," diye homurdandım, onu omuz silkerek.

Kılıcı Miguel'in kafasının yanında toprağa sapladım ve o korkuyla yüzünü buruşturdu. Sonra gömleğimi çıkardım ve ona yapraklardan bir pantolon yapmadan önce teklif ettim.

Annem, "Seth," diye tısladı, yaklaşıp bana fısıldadı. "Bu, minicik göz kırpmanın büyüklüğünü kanıtlamanın zamanı değil-"

"Git," diye havladım, kelimedede bir Alfa tonu yankılandı ve irkildi, dişlerini gösterip öfkeyle homurdanmadan önce neredeyse boyun eğiyordu.

Tanrı aşkına, göz kırpmamı bu işe bulaştırdığına inanamıyorum.

"Hala senin Alfanım," diye tersledi. "Benimle yetkili senmişsin gibi konuşma."

"Teslim olmayacağım," dedim, çenemi kaldırarak birbirimize baktık, içimden geçen değişme dürtüsüyle ona meydan okuyacağım günün gelip gelmediğini merak ettim.

Max elini koluma bastırdı, içime sakinleştirici bir enerji akışı gönderdi ve ben de derin bir nefes aldım.

"Şimdi değil, kardeşim," dedi sessizce. "Kafanı tut."

Bana gözlerinde hararetle bakan Caleb'e baktım, boğazını temizleyip eğilip Miguel'i ayağa kaldırmadan önce kısa bir süre çıplak göğsüme baktı. Nymph'in omurgasının dibindeki yerlerine kilitleyerek metal kelepçeler yarattı.

"Tory'ye tutmaya değer olup olmadığını soracağız," dedi.

Annem dehşet içinde, "Bir Vega'dan öğüt almanın uygun olduğunu gerçekten düşünemezsin, Caleb," dedi.

"Kahretsin, bu kayan bir yıldız mı?" Caleb nefesini tuttu, gökyüzünü işaret etti ve annem bakmak için hızla döndü.

Caleb kollarında Miguel ile fırladı ve ben de burnumdan bir kahkaha atarak Max'le sııttım.

"Ah, o çocuk," dedi annem ne yaptığını anlayınca öfkeyle. "Onu bul, Seth."

Dediğini yapmaya hiç niyetim olmadan ama kaçmak için bu fırsatı kullanmaktan mutlu olarak Max'le birlikte ondan uzaklaştım.

Caleb, Miguel ona yaklaşırken Tory'nin ayaklarının dibine fırlattı ve Miguel'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. Max ve ben onlara yetişmek için koşmaya başladık ve oraya vardığımızda Tory kaşlarını çatmıştı.

"Sana nasıl güvenebiliriz?" diye sordu Miguel'den.

"Kanıtlayayım. Eğer hala oğlumun şapkası sendeyse-"

Tory, "Oraya yaklaşmana izin vermeyeceğim," dedi. "Bir tür gölge ruh şapkası mesajı gönderip Lavinia'ya nerede olduğumuzu söyleyeceksin."

"Lavinia," Miguel onun adına tükürdü. "O bir veba. Gölgeler onun tutsağı."

"Gragoria'nın goolad'ları adına!" Geraldine solumda bir yerden ağladı ve savurganıyla sarmaşıkların arasından bir yol açtığını anladım. "BEN. Acak. Vur. Sen. Ah. Korkunç. Düşman. İle ilgili. Bana ait." Dikenlere dolanmış bir Nymph'e doğru daha derine inmek için mücadele ederek, salınının her vuruşunda sarmaşıklara konuştu. "Adımı duy ve iyi duy - çünkü o seni sonsuza kadar takip edecek!" Yelpazesini göğsüne savurdu, acımasız darbesiyle işini bitirdi ve ölürken çığlık attı.

Geraldine koşarak yanımıza geldi, alnında biriken teri sildi, ardından yelkeninin sapını omzuna dayadı.

Miguel yerden ona hayranlıkla baktı. "Seni tanıyorum. Periler sana Sentina Laquorian diyor. Eski gölge dilinde Kraliyetlerin Gözcüsü anlamına geliyor."

"Çamurdaki bu domuz kim?" Yelpazesini kaldırdı. "Onun hain nüfuz avcısını sizin için pataklayacağım, Kraliçem." Yelpazesini indirdi ve Miguel irkildi ama Tory, Geraldine'in silahını bir sarmaşıkla yakalayarak Nymph'in üzerine düşmesini engelledi.

Havada ölüm mü yoksa daha da heyecan verici bir şey mi olduğundan emin olamadan heyecan içinde bir ayaktan diğerine zıpladım.

Tory, "O, Diego'nun babası," diye açıkladı.

Geraldine dramatik bir şekilde nefesini tuttu ve elinin tersini alnına dayadı. "Nazik, şapkalı arkadaşımız. Onun için nasıl bir babaydın?" Miguel'den istedi. "Yüksek sesle ve net konuş, çünkü bu sonraki sözler, cüzdanından düşen son metelik olabilir."

Miguel sıkıca yutkundü. "Olmayı dilediğim kişi değildin, Sentina," dedi, utanarak başını ona doğru eğerek. "Gölgelerin gücüne tutuldum. Benim... eşDrusilla beni kontrolü altında tuttu ve ben boyun eğdirildim."

uzun yıllar onun ve erkek kardeşinin yanında yürüyen bir piyon. Gwendalina Vega onu toza çevirene ve beni tutsağı olarak tutan kara büyüü bozana kadar Drusilla'nın kontrolü altındaydım. Beni serbest bıraktı. Ve bu borcu ödemek için her şeyi yapacağım, oğlum Diego'nun başına gelenleri telafi etmek için her şeyi yapacağım."

Tory, "Adı Darcy," diye homurdandı ve Miguel bir dizi özür mırıldandı.

"Ne olmuş yani, lütfen söyle," diye tısladı Geraldine. "Bir düşman ordusunun kitleleri arasında mı yapıyorsun? İddia ettiğin kadar dindarsan, neden seni bu çapulcuların ortasında bulduk? Önünde ileri geri yürümeye başladı ve ellerini arkasında kavuştururken dövüşünü Tory'nin sarmaşıklarından sarkıttı. İzlemesi oldukça eğlenceliydi ve Max, sevgilisinin sorgusu sırasında gafıyla Miguel'in gözünü çıkarma tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi görünüyordu.

Miguel, "Aralarında saklanıyordum, kaçmaya çalışıyordum beni öldürürlerdi" dedi.

"Ah – ho! Yani Nymphe'lerle savaşta savaştığımızda orada mıydın? Onlarla omuz omuza durdun mu, tek bir şikayet bile etmedin mi, silaha sarılıp bize karşı durdun mu, seni ahmak mürekkep balığı?"

"Savaşta savaştım, evet," diye ağzından kaçırdı. "Ama tek bir Fae öldürmedim. Aslında, elimden geldiğince o korkunç Perileri ölüme götürdüm. Lavinia'nın gücü karşısında şaşkına döndüler, ona karanlık bir tanrıça gibi göz diktiler ama o öyle bir şey değil. Tekrar yere tükürdü. "Karanlıkta acı çekmemizin nedeni o. Gölgelerdeki tüm kaosun sebebi o. O-"

"Sessizlik!" Geraldine öttü ve ben kıs kıs güldüm, yanımdaki Max'i dürttüm ama o ağzı açıktı ve onu izlerken gözlerini kırpmıyordu.

Gözlerini yakalamaya çalışarak Caleb'e baktım ama gözlerimi onun üzerinde hissedebildiğini bilmeme rağmen, kararlı bir şekilde Geraldine'e bakıyordu. *hmp.*

Geraldine, Miguel'den Tory'ye işaret ederek, "Sen bir yunusun kapısındaki salyangozdan başka bir şey değilsin," dedi. "Bu akıl almaz başlık atma hikayelerine nasıl inanacağız?"

Kıkırdama kelimesini homurdandım ama başka kimse katılmadı. Sert kalabalık.

Geraldine, "O savaş alanında bir babamı, annemi ve erkek kardeşimi kaybettim," diye yakındı, sözlerinin her birine acı işliyordu ve karanlık, bir pelerin gibi üzerimize çöktü.

Tory geri çekildi, dünyadan kaybolmak istiyormuş gibi görünüyordu ve ben onun havalanıp gökyüzüne doğru uçmasını bekliyordum, sadece Caleb tuttu

kolundan tuttu ve orada tuttu. Tabii ki yaptı. Çünkü o artık onun dayanağıydı. Fırtınalı bir denizdeki kayası. Ve bu acıtmadı. Azıcık bile değil.

"Ah," diye nefes verdi Max, acımı hissederken bana bakarak ve ben de acıyı ondan tekrar kaptım.

"Birini daha kaybedemem," diye gıkladı Geraldine, yumruğunu ağzına götürüp gözlerini sımsıkı yumarken kendini tutmak için bir an bekledi.

"Gerry," dedi Max usulca, onun yanına giderek.

Tory'ye dönmeden önce koluna hafifçe vurarak içini çekti. "Bu iğrenç yaratığın kafasını keselim ve bu oynaşmayı bitirelim diyorum. Ne dersin Kraliçem?"

Tory kaşlarını çatarak Miguel'e baktı ve ne yapacağını düşündü. "Daha önce bize bir kez yardım etmişti. Diego'nun şapkasından bize Vard'ın gölge gözü hakkında bilgi verdi."

"Bu onun masumiyetini kanıtlamak için yeterli değil leydim. Daha önce ona güvenmemizi sağlamak için bizi kandırmaya çalışıyor olabilirdi. Kapımıza bir Periler ordusu getirdi," dedi Geraldine tutkuyla.

Tory, Max'e baktı. "Ne hissedebiliyorsun?"

Max düşünceli bir şekilde, "Bana gerçek gibi geliyor," dedi. "Gerçi bu onu doğrulamaz. Emin olmak için daha derine bakmam gerekir. Biraz zaman alabilir. Lionel'ın ordusunda geçirdiği zaman hakkında daha çok konuşmasını duymaya ihtiyacım var."

"Hareket etmeliyiz!" Leon'un sesi hepimizin dönmesine neden oldu, silahlar ve eller savunmaya geçti. Sırtında bir sırt çantasıyla dağın yamacından aşağıya, çadırların arasında sağa sola mekik dokuyarak bize doğru koşuyordu. "Fazla öngörülebilir durumdayız." Bir taş aldı, şüphelenmeyen bir asiye fırlattı ve taş adamın kafasından sekerek acı dolu çığlığı havayı kesti. "Yıldızların aşkına çantalarınızı toplayın ya da çantalarınızı yakın, bana çantalarınızı ne yapacağınızı söyleme dostlar, sadece gitmemiz gerekiyor!"

"Lionel geliyor mu?" bir kadın panik içinde ona sordu ve Leon, yüzüne bağırırken onu sarsarak onu tuttu.

"Tahmin edilebilir şekilde davranmaya devam edersen yapacak, Mindy," diye bağırdı.

"Benim adım Mindy değil," dedi kafası karışmış bir şekilde ve onu omzunun üzerinden fırlattı, doğrudan Tory'yi işaret etmeden önce başka bir adamın suratına bir tokat attı. Planı biliyorsun. Gitmemiz gerek. Emri ver ama bu konuda tahmin edilebilir olma."

"Nereye gideceğiz?" Kalabalıktan biri ağıt yaktı ve Tiberius Rigel kargaşanın ne olduğunu görmek için öne doğru ilerledi.

"Elbette denize," dedi Leon, tuttuğu kadını içine atarak.

Tiberius'un kolları. "Planladığımız gibi. Ama rastgele bir kumsal seçmeliyiz."

"Sakin ol, paniğe neden oluyorsun," diye emretti Tiberius.

Derme çatma kılıcımı fırlatıp pantolonumun düğmelerini çözdüm. "Siktir et, gidelim."

"Hanımım? Sen emir vermedikçe asiler hareket etmeyecek," dedi Geraldine ve Tory omuzlarını silkerek kanatları üzerinde havalandı. Elini boğazına bastırdı ve sesini dağın yamacına taşıyan güçlendirici bir büyü yaptı.

"Hadi gidelim! Erzak toplayın ve ayrılmaya hazırlanın," diye seslendi ve isyancılar sonunda itaat etmek için acele ederek dinlediler.

"Sipariş formlarınıza geçin, denize koşun!" Dante kaslı bir adam ve sırtında bir bebek tutan minyon bir kadınla göğsüne yükselmeden önce dikenler ve buzdan oluşan bariyer boyunca bir yerden kayarken, Leon bağırdı ve yanıt veren bir kükreme duyuldu.

"Kraliçenizi takip edin!" Geraldine gömleğini ve sütyenini yırtmadan önce havladı, kocaman göğüsleri serbest kaldı ve Max onu örtbas etmeye çalışırken onu kalçasını savurarak kenara itti. "Fazla öngörülebilir davranıyorsun, seni kışkırtıcı alabalık."

Geraldine ileri atılıp Cerberus formuna geçip Miguel'i üç ağzından biriyle tutarken diğerini ağzına alırken, "Evet, Maxy oğlum," diye alay ettim. Geraldine, Tory'nin peşinden tepeden aşağı hücum ederken Miguel korkuyla feryat etti ve isyancılar tutkulu haykırıışlar, kükremeler, kişnemeler ve ulumalarla onları takip etti;

Konseyl Üyeleri, düzeni sağlamaya çalışarak insanlara seslendiler ama hiçbiri dinlemiyordu, geri kalanı Vega prensesinin peşinden koşarken, yarısı Leon'un liderliğini takip ederken orada zıplayıp dönüyordu.

Max, Gerry'nin peşinden gidiyorum, dedi ama kolunu yakaladım.

"Bu tahmin edilebilir. Git o Griffin'in sırtına atla ve onunla birlikte uçup git." Havalanmaya hazırlanan, ön ayaklarında kartal pençeleriyle yeri eşeleleyen beyaz Griffin'i işaret ettim. Max'i o yöne doğru ittim ve etrafımızda alçalan çılgınlığa yenik düşmeden ve Griffin'in sırtına atlayıp "yah!" Griffin öfkeyle eğildi ama Max kanatlarını açıp gökyüzüne doğru süzülürken dayandı.

Caleb, "Bu çılgınlık," diye soludu ve kemerimi çıkarıp göğsüne sert bir şekilde vururken ona döndüm. "Ah, orospu çocuğu!"

Rastgele olmalı Cal, diye alay ettim.

Bana doğru hamle yaptı ama beni yakalayamadan hareket ettim ve kemerle kışını kırbaçladım.

"Ver şunu," diye homurdandı, belli belirsiz bir Vampir hızıyla öne atılıp kemeri tuttu. Diğer ucunu bırakmadım, bileklerine doladım, ancak seks partisi profesyonellerinin başarabileceği bir beceriyle sıkıca bağladım ve onu yakalarken sııttım.

"Tahmin edilemez olma konusunda beni yenemezsin," diye meydan okudum. "Bu bir oyun değil," dedi. "Yaşam ya da ölüm."

"Bana en iyi oyun türü gibi geldi." Şimdiye kadar kemeri yakmış olabileceğini bildiğim halde onu kemerinden tutup kendime çektim ama nedense yakmamıştı.

Etrafımızda gürleyen ayak sesleri vardı ve kimse bize aldırış etmiyordu.

"Bahse girerim ne yapmak üzere olduğumu asla tahmin edemezsin," dedim.

"Devam et. Şaşırt beni, dedi kuru bir sesle, aramızdaki öfke hâlâ güçlü bir şeydi. "Gerçi şu anda gerçekten yapabileceğin tek şey beni şaşırtabilir, Darius hakkında pislik olduğun için özür dilemek olur. Ama yapmayacaksın, çünkü yanıldığını asla kabul edemezsin."

Sözleri beni haşladı ve bir Kurt hırıltısı çıkardım. "Öyle mi Cal? peki ya *Bu*?" Zemini altımızdan büyük bir uçurum haline getirdim, ikimiz hızla düştük ve dipteki çamura çarptık. Sonraki saniyede onun üzerine çıktım, yan tarafına yumruk attım ve o da kemeri ikiye ayırmak için Vampir gücünü kullanarak bana tekme attı.

"O kemeri beğendim," ofladım ve ona tekrar yumruk attım.

Ayağa fırladı, yan tarafıma tekme attı ve sırtımın üzerine savrulduğumda hırıldadım. Sonraki saniyede üzerime çıktı, çamur bizi kaplarken beni boğdu ve gömleğini yarı yarıya yırtılana kadar yırttı.

"Şimdi mutlu?" Boğazımdaki baskıyı zorlayarak dışarı çıktım. "Mutlu?" diye havladı, saçları gözlerine düşerken benimle burun buruna geldi ve çok yukarıdan gelen güneş ışığını engelledi. "Şu anda, geleceğimde bir mutluluk parıltısı bile göremiyorum."

Bu sözler üzerine dudaklarımdan bir inilti çıktı ve beni bıraktı, ellerini başımın iki yanına koyarken derin derin nefesler alıyordu.

Ah, ışıltını bulacaksın. Tüy gibi küçük ışıltın," dedim buz gibi bir sesle, sonra onu üzerimden ittim. Ayağa kalktım, göğsünü ezdim ve bir hava akımıyla kendimi delikten dışarı fırlatmaya hazırlandım. Ama incelenmiş bir el dışarı fırladı

Sağımdaki çamur duvarın üzerine çıktım ve şaşkınlıkla ciyakladım, bir Nymph bir zombi gibi topraktan dışarı çıkarken kışım yere çarptı, önceki saldırımız tarafından açıkça buraya gömülmüştü. Büyü yapmak ve yarattığı patlatmak için ellerimi kaldırdım ama çingirak havayı doldurarak gücümü göğsümde kilitledi.

Kurt biçimime geçmek üzereyken küfrettim, ama Caleb ani bir hızla ileri atıldı, Nymph'in kafasına defalarca tekme attı, kafa onun acımasız saldırısı altında öldü ve sonunda küle dönüştü. Caleb yanıma çöktü, eli ayak bileğime gitti ve Nymph'in bana verdiği farkında bile olmadığım kanlı kesiği iyileştirdi.

"Buldum," dedim, bunun bir hırıltı gibi çıkmasını kastetmişim ama gözlerindeki endişe sözcükleri zayıflatmıştı.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Ama sana yaptıklarının intikamını almak istedim. Sen benim... Kaynağımsın. Beni koruyucu yapıyor." Bana bakmıyordu, deriyi çoktan iyileştirmiş olmasına rağmen başparmağı ayak bileğimin üzerinde yumuşak vuruşlarla geziniyordu. Ben hâlâ kendim bakabiliyorken, kimsenin benimle bu şekilde ilgilendiğinden emin değildim.

"Eğer hala Kaynağınsam, neden günlerdir benden bir içki içmedin?" diye sordum, Caleb ayak bileğimi bırakıp çenesi tik taklarla bana bakarken sesim pürüzlüydü.

"Çünkü bazen senin kanın beni..." Sustu ve o cümlemin sonunu zihnimde doldurdum. *Gerçek hisler besleyebileceğin biriyle yola çıkmadan önce, en iyi arkadaşını gelişigüzel bir şekilde becerme isteği uyandırıyor.*

"Anladım." Ayağa kalktım ve ona buz gibi oldum.

Altımda hava oluşturdum, kendimi delikten dışarı taşıdım ve her şeyi hissederek dağın yamacından küçük esintiyle aşağı inmeye devam ettim. Çoğunlukla kötü şeyler. Ama sonra bileğimde bariz bir karıncalanma vardı ve beni iyileştirdiğinde bana o yakıcı bakışı vardı.

Kahretsin, belki de kaderimde beni asla istemeyecek bir adama hasret kaldım. Ama bunun gibi anlar, çektiğim acıya değdiğini düşündürdü. Bu yüzden bir tane daha bulana kadar boğulmaya devam edecektim.

BEN Kara boyunca güneye doğru ilerlerken isyancıların arasına koştuk, belimize bir çanta sarılıydık. asilerin The Burrows'tan kurtardığı birkaç erzaktan bazılarını içeren sırtım.

"Vardiya, Xavier!" Sofia, gümüş renkli Pegasus formunun üzerinde, kanatlarını iki yanına sımsıkı kenetlenmiş Tyler'ın sırtından bana seslendi. "Seninle kalacağız."

Diğer Uçan Takımlar şimdiden başlarının üzerinde uçup gidiyorlardı, gölgeleri uçup gidiyor, tüyleri uuştuka hışırdıyordu. Onu duymamış gibi çenemi sıktım, sırtım karıncalandı ve bana bir daha asla uamayacağımı hatırlattı.

Savaştan beri yerimi değiştirmemiştim ve sihrimi ancak Sofia'nın sırtında bulutların arasından uçarak yeniden doldurabilmiştim. Bunu bir kez yapmıştım, sanki hayati bir parçam elimden alınmış gibi hissediyordum, bundan fazlasını yapamayacak kadar utanıyordum. Artık bir Pegasus değildim, sadece boynuzlu bir atımdım ve Düzen formundayken tüm asilerin bana acıyarak bakmasına ihtiyacım yoktu.

Yine de değişme dürtüsü benim için en büyük zorluktu, derinlere inen ve ortadan kaldırılamayan bir ihtiyaçtı. şimdi yerde iki ayak üzerinde dörtnala gidiyordum, bu arzu her zamankinden daha güçlüydü, içimdeki hayvan dışarı çıkmayı talep ediyordu.

Sofia, Tyler'ı bana yaklaştırdı ve şiddetli ifadesine, rüzgarın sarı peri kesimli saçlarını yırtmasına, vücudunun Tyler'inkiyle m kemmek bir uyum içinde hareket etmesine baktım. Sade hakilerden birini giydi

Toprak Elementallerinin herkes için yaptığı tulumlar, dar beline sıkıca oturan bir kemer ve sırtına bağlı parlak pembe bir Pegobag.

"En azından benimle gel," dedi, bana uzanarak, ama dişlerimi parmaklarına bastırdım ve somurtarak elini geri çekti.

Tyler hayal kırıklığı içinde kişnedi ve ben inatla koştum, onu geçmeye çalıştım ama Pegasus formunda beni kolayca geride bıraktı. Göğsümde alev alev yanan bir enerji akışı vardı ve bir çıkışa ihtiyacı vardı. Dom Tyler'ı yere sermek ve en iyi Pegasus olduğumu kanıtlamak istiyordum ama kanatlarım olmadan bir daha nasıl o olacaktım?

Bir Harpiya üzerimden öyle alçaktan ısıltı çaldı ki kafama tekme attı ve ben öfkeyle kişnedim, kahkahasının sesi bana geri dönerken arkasından kaşlarımı çattım. Yanaklarım kıpkırmızı oldu, üzerimi değiştirme, gökyüzüne çıkma ve bunu ona ödetme ihtiyacıyla doldum. Ama artık bunu yapamıyordum.

Seth, çılgınca uluyarak asilerin arasından rastgele bir şekilde sola ve sağa örerek devasa beyaz Kurtadam formunda zıplayarak yanımızdan geçti. Caleb bulanık bir şekilde arkasından ateş etti, arkadaşının yanlarına yumruklar attı, oyunları biraz gergin görünüyordu.

Max gökten düştü, bir Griffin'in sırtından atladı ve Seth'in sırtına indi, onu şaşırttı ve neredeyse deviriyordu. Max deli gibi uludu ve Seth de aynı şekilde yankılandı ve Caleb yanında koşarken hızlandı. Kardeşimi ve onun nasıl o grubun bir parçası olması gerektiğini düşünerek gitmelerini izledim.

Onun kaybı beni çaresiz bıraktı ve bu düşünceyi aklımdan çıkarmak için çok çalıştım, şimdi bunun üzerinde durursam her şeyi yeniden kıracağımı biliyordum.

"Merhaba Xavier!" Seth'in küçük kız kardeşi Athena, kolları ve bacakları ona dolanmış, Hadley Altair'in sırtında görüş açısına girerken bana seslendi.

Hadley'nin Vampir dişleri çıkmıştı ve bana bakarken gözlerinde bir heyecan parıltısı vardı. Bir bakıma Caleb'e çok benziyordu ama karanlık yüz hatları ona, kişiliğiyle bir T'ye uyan düşünceli bir bakış veriyordu. Athena'nın mor çizgili, siyah saçları, Hadley'nin sırtından atlayıp onun yerine benim yanımda koşmaya başladığında rüzgarda dalgalanıyordu. Hadley'i arkasından bakarken bırakarak.

"Bir yarış yapacağız," dedi. "Hadley kasırga bacaklarını kullanamaz. Oynamak ister misiniz çocuklar?"

"Tabi lan!" Sofia aradı ve Tyler onaylayarak kişnedi. "Ben iyiyim," diye kestim.

Athena'nın ikiz kardeşi Grayson, Kurt formunda görüş alanına girdi.

dev bir dış yapraklara benziyordu - tıpkı kız kardeşininki gibi. Şakacı bir şekilde Hadley'nin kışına doğruldu, keskin dişlerinden kaçınmak için çalışırken onu lanetledi ve bize yetişmek için ileri atıldı.

"Haydi, Xavier," diye ısrar etti Athena. "Kazanan, kaybedene canının istediğini yapması için cesaret verir." Bana yaklaştı, fısıldarken sesini alçalttı. "Kazanmana bile gerek yok, ben sadece Hadley'i alt etmek istiyorum böylece onu yeniden orospu çocuğum yapabilirim."

Hadley, "Seni duyabiliyorum, Athena," diye homurdandı.

Athena, "Seninle neden oynamayı kabul ettiğimi biliyorsun, sülük," diye karşılık verdi. "Etkileşimlerimizin her biri, tamamen senden her yönden üstün olduğumu kanıtlamamdan zevk almak için." Bu şakanın onu kızdırdığını görünce sırtıttı, gözleri karanlık bir şekilde titriyordu.

"O halde şimdiye kadar ne kadar yanıldığını öğrenmiş olman gerekirdi, Capella," diye ısırdı.

Bazen bu ikisi birbirlerine takıntılıymış gibi görünüyordu, bazen de birbirlerini öldürmek istiyor gibiydiler. Bunun bir güç meselesi olduğunu tahmin ettim. Ama Tyler'la kendi güç oyunumun nasıl sonuçlandığını düşündüğümde, aralarında daha fazla bir şeyler geliyor olabilir mi diye merak ettim.

Athena koluma yumruk attı ve ben de küfrettim. "Beni geri al, hadi Xavier."

Sofia, "Evet, Xavier'ini getir," diye neşelendirdi ve Tyler onu cesaretlendirmek için kişnedi.

"Hayır," diye homurdandım.

"İyi," dedi Athena hafifçe, yanımdan fırlayarak ve onun yerine Sofia'nın bacağına bir yumruk indirerek şaşkınlıkla kişnemesine neden oldu. "Kısrağını yumrukladım, bu konuda ne yapacaksın?" Tyler'ın arkasından fırladı, Tyler ona tekme attı, ama Athena hızlıydı, onun etrafından koşuyor ve darbeden kaçınıyordu, kahkahası bana geri dönüyor ve nabzımı hızlandırıyordu.

"Onu alacağım." Sofia, gözlerinde çok ateşli bir intikam ateşiyle Tyler'ın sırtında ayağa fırladı, ama ben onun Dom'uydum ve şimdi Athena'yı onun yerine koyan kişi ben olmak istiyordum.

"Yarışıyorum," dedim. "Seni denize kadar döveceğim, Athena!"

Güldü, parmağını bana salladıktan sonra ileri sıçradı ve siyah-gri Kurt formuna bürünerek ona katılmak için koşan kardeşi Grayson'ın ulumasına neden oldu.

Hadley, "Hey - ben kullanamazsam, sen de Emir'ini kullanamazsın," diye çıkıştı ama Athena

çoktan gitmişti. Hızını gerçekten kullanmak istiyormuş gibi görünerek küfrederek koşmaya devam etti, ancak onu dezavantajlı duruma düşürseler bile kurallara bağlı kalacak kadar inatçıydı.

Çantamı omuzlarımdan aldım ve Tyler'ın üzerine otururken Sofia'ya fırlattım.

"Değişecek misin?" diye sordu, bir gülümseme onu aydınlattı ve kelimenin tam anlamıyla parıldamasını sağladı.

Bu karar onu mutlu ediyordu ve koşunun ortasında vites değiştirip kıyafetlerimin paramparça olmasına izin verirken bu kararı sağlamlaştırmaya yetti. Dört toynağım yere çarptı ve dudaklarımdan bir savaş narası gibi bir kişneme düştü, ileri atılıp liderliği ele geçirirken Sofia ve Tyler tarafından yankılandı.

Yeleğimden leylak parıltısı döküldü, rüzgar üzerimden geçti ve günlerdir hissetmediğim kadar canlı hissetmeme neden oldu. Darius'un ölümü kalbimi uyuşturmuştu ama şu anda yeniden uyanmış, bir an için de olsa tüm trajedinin ötesinde iyi bir şeyler arıyordum.

İçgüdüsel olarak kanatlarımı esnetmeye çalıştım ve doldurmaları gereken boşluğu hissettiğimde kederli bir kişneme beni terk etti. Bakışlarımı ilerideki Athena ve Grayson'ın kabarık kuyruklarına dikerek dört nala koştum ve ani bir hız kazandım.

Rüzgardan hızlıydım, neslimin en güçlü Pegasus aygırıydım ve onları kolayca yakaladım ve kısa süre sonra Tyler'ı da yanlarından geçirdim.

Bir dizi Minotaur, hepsi farklı biçimlerde, boğaların başlarından kıvrılan boynuzları ve gökyüzüne böğüren ineklerle yolumuzu kesti. Aralarına burnumu soktum, üzerlerine parıldayan parıltılar gönderdim, sonra bir Teumessian Fox Shifters ailesinin üzerinden atladım.

Yarıшта oldukça öndeydim ve asiler kayalık araziye yarıp geçerken, uzaktaki denizde dans eden bir güneş ışığı gördüm.

Tory'nin kanatları yanan bir ateş feneriydi, yolumuzu işaretlemek ve önümüzde olan herkese rehberlik etmek için közleri gökyüzünde takip ediyordu. Sonunda bir şeyler yapmak, herkes için bir sığınak bulmak kadar basit olsa bile harekete geçmek çok iyi hissettirdi. Harabelerde oturup babamın bizi bulmasını beklemekten kesinlikle daha iyi.

Yer, hepimizin üzerinde hızla göç etmesinden dolayı titriyordu ve aramızda, savaştan önce hissetmediğim bir umut duygusu vardı.

Oscura Kurtlarının hepsi göğе uludu, önümüzde kürklü ve keskin dişlerden oluşan bir nehir akıyordu ve ben de doğruca onlara doğru koştum, saflarını yararak ayak bileklerimden birkaç darbe aldım.

Çenelerinden kaçma içgüdüğü tökezlememe neden oldu ve ben kendimi doğrultmadan Tyler neredeyse bana çarpıyordu. Artık sadece uçamayan bir attım. Boynuzlu ve kanatsız bir ata ne dediğini bile bilmiyordum. Hiç böyle bir şey duymamıştım.

Gökyüzüne baktım, oradaki diğer uçan Tarikatlara katılmak için can atıyordum, havada bir o yana bir bu yana dönüyordum. Dünyada olmayı en sevdiğim yerdi ve şimdi onu sadece ikinci elden deneyimleyecektim. Asla kanatlarımı çırpıp bir esintiyi takip etmem ve asla hazırlanamayacağım bir keder vardı.

Daha da kötüsü, Nişanımı Lionel'in malikanesinde saklamak zorunda kalarak o kadar uzun zaman harcamış olmamdı ki uçabileceğim sayısız zamanı kaçırmış olmamdı. Şimdi, beni ben yapan bir şeyi elimden almıştı ve bu çok büyük haksızlıktı. Ama gerçekte aldığıının en küçüğüydü. Annemin ve erkek kardeşimin kaybını gerçekten hazmedemedim bile. En yakın kapıdan geçip beni her zamanki gibi selamlamalarını bekledim.

Ama bunu bir daha asla deneyimleyemeyecektim. Onlar gitmişti. Ve onlarsız devam edeceğimi hiç düşünmemiştim. Acı çok fazlaydı ve donuklaştığından daha keskin hale geliyor gibiydi.

Sofia ve Tyler beni teselli etmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar ama bana babalık yapan adam tarafından dağıtılan şiddetli ölümler teselli değildi. Benden alabildiği her şeyi almıştı ve ben, içimi ağzına kadar dolduran ve mutluluğun, bir daha asla yüzeye çıkmayacak uzun zamandır unutulmuş bir anı gibi hissettiren bir nefretle baş başa kalmıştım.

O acı bir kez daha ortaya çıkarken kişnedim, artık serbest kaldığına göre zapt etmem imkansızdı. Ayaklandım, toynaklarımı havlayıp önümden çekilen Oscura Kurdu'nun sırtına vurdum. Tyler yetişmek için hızla dörtnala koştu, sırtında Sofia ile bana ayak uydururken toynaklarının sesi benimkileri yansıtıyordu.

Toynaklarımın izin verdiği kadar hızlı hareket ederek ve yoluma çıkmaya cesaret eden herkesi bir kenara iterek hücumla geçtim. Bana yaptıkları gibi Kurtların bacaklarına dişlerimi gıcırdattım ve dörtnala onların ortasından geçebilmem için benim için ayrıldılar.

Dante'nin Fırtına Ejderhası formunun dev gölgesi başımızın üzerinden geçti ve beraberinde şiddetli bir rüzgar getirdi, sırtımıza bastırdı ve ayaklarımızı daha da hızlı ileri götürdü. Statik, çatırdayarak havada asılı kaldı.

onun pulları ve adrenalinin kanıma hücum etmesine neden oldu.

Neredeyse yukarıdaki uçan Emirler kadar hızlı hareket ediyordum, toynaklarım sanki yerden havalanıp beni gökyüzüne fırlatabilecekmiş gibi ağırlıksızdı. Ama bu sadece bir seraptı, çünkü kürek kemiklerim kanatlarımın özlemiyle bükülürken, hiçbir rüzgar beni tutmadı.

Kisnedim ve Tyler, özlemimi tasdik etmek için sesi yankıladı, Sofia'nın parmakları yanımda dururken sırtımı okşuyordu.

Zemin toynaklarımın altından alçalmaya başladı ve bakışlarım uzun, kumlu bir kumsalın ötesindeki parıldayan denize takıldı.

Sahile ilk varanlardan biriydim, nefes nefese durup Fae formuma geri döndüm. Sofia çantasından bana bir kaç kıyafet fırlattı, ben de tulumu giydim, ayaklarıma hiç sağlam gelmeyen ve biraz aptalca görünen yapraklardan yapılmış terlikler geçirdim. Fakat herneyse.

Athena ve Grayson sahile ulaştılar, patinaj yaparak durdular ve birbirleriyle boğuşmaya başladılar, her yere kumlar saçıldı ve yüzüme çarptı. Tory Vega, Geraldine olan devasa benekli Cerberus'un omzuna tünemek için daire çizirken denize bakmak için dönerek iç çektim.

Geraldine'in kulağının arkasını kaşdı ve arka ayağı tekme atmaya, kuyruğunu öfkeyle sallamaya ve yüzüme daha fazla kum fırlatmaya başladı.

Oflayarak onlardan uzaklaştım, kollarımı kavuşturdum ve diğer asilerin gelmesini bekledim. Hadley ortaya çıktı, birlikte mırıldanan ve gevezelik eden Minotaurların yanından geçmeye çalışırken hırlayarak bizi karşılamaya koştı.

"Nasıl oldu da hepiniz Sipariş formlarınızı kullanmak zorunda kaldınız da ben kullanmadım? Bu, oyunu geçersiz kılıyor," diye çıkıştı Athena'ya ve Athena, Kurt kılığında üzerine atlayarak onu yere düşürmeye çalıştı. Kadın onu sıkıştıramadan fırladı, etrafında döndü ve ensesini ensesinden tuttu ve onu gevşek bırakacak kadar sıktı.

"Yakaladım," diye güldü, ön patileri tekmelerken ama kadın onun elinden kurtulamadı.

Hadley'nin eli ensesine dolanmış halde aniden orada çıplak dikildi, ama kurtulmak için ileri atıldığında, adam onu bırakmadı.

"Kuralları kabul ettin sülük. Xavier kazandı, peki Hadley'in cesareti ne?" bana seslendi

Hadley'nin gözleri Athena'nın çıplak kıcına indi, Athena kendini çekip kurtarıp giderken ona tokat attığı için dikkati dağıldığında Athena'nın üzerindeki tutuşu açıkça gevşedi.

"Kaltak," diye homurdandı, onu tekrar yakalamak için ileri atılıp bir hava kalkanına çarptı.

Yüksek sesle güldü ve o bariyeri aşmaya çalışırken iki orta parmağıyla onu savuşturdu.

"Bir haftalığına Athena'ya iyi davranmana meydan okuyorum," dedim ve Hadley bana döndü.

"Ne?" tersledi.

"Bu kadar rekabetçi olmayı bırakırsanız ikiniz iyi anlaşırsınız," dedim omuz silkerek, ilişkilerinde dünyaya anlattıklarından daha fazlasının olduğunu biliyordum.

Ben kendim görmüştüm. Ve uzun süre Tory Vega'dan nefret ediyormuş gibi davranmaya devam eden kardeşime ne olduğunu da görmüştüm. Hayatında çok daha fazla mutluluk yaşayabilirdi, eğer sadece... eğer...

Zihnim bir sefalet girdabına girdi ve onlardan uzaklaşarak Tory ve Geraldine'e doğru yürüdüm.

Tory benden önce kuma inmek için aşağı atladı ve tek bir bakışla aklımın nerede olduğunu bildiğini söyleyebilirim. Biraz başını salladı, gözleri hüznle dolduktan sonra ilerlemeye başladı ve botuyla ayağıma bastı.

"Onu geride bırakma konusunda iyi misin?" diye sordum, sesim pürüzlüydü. Daha bu sabah Darius, Annem ve Hamish için yapılmış türbeyi ziyaret etmiş, etraflarına taze çiçekler serpiştirmiş ve sanki beni duyabilecekmiş gibi hepsiyle konuşmuştum. Başka bir vedaya hazır değildim ama en azından güvenli bir şekilde döndüğümde burayı bulabileceğimi biliyordum.

"Orada değil," dedi karanlık bir şekilde, gözleri elini kalbine bastırmadan önce üzerinde bıraktığımız dağa kaydı. "O burada."

Başımı salladım, boğazım kalınlaştı ve tüm oksijenin solunum yoluma girmesini engelledi.

"Benimle birlikte mi oynayacaksın?" teklif etti ve ben de bu ıstırap anında kalmaktan başka bir şey yapamayacak kadar rahatlayarak başımı salladım.

"Ne atmamı istersin?" Diye sordum.

"Bu topraklardan kendimize bir ada oyup denize açılacağız."

Bunu duyunca kulaklarım dikildi ve üzerinden geçtiğimiz engebeli araziye ve yamaçlarını saran yeşil çimenlere baktım. asi ordusu

görebildiğim kadarıyla araziyi kapladı, kalan binlercesi renkli tüyler, pullar, kürkler ve dişlerden oluşan bir yığın halinde bize doğru koştu.

"Ne kadar büyük?" Diye sordum.

"Diyelim ki... tepesinde ağaç olan tepeye kadar." Buradan birkaç mil ötede işaret etti.

Tepenin ötesindeki arazi çatlamaya başlamadan önce altımızdaki zemin titreyerek atmaya başladığında kaşlarını çatı. Tüm vadilerde ve tepelerde devasa bir çatlak oluştu ve ellerimi kaldırdım, tüm dikkatimi bu göreve verdim ve bu çatlağı daha da yırtmak için çalıştım. Sihrimi böyle serbest bırakmak iyi hissettirdi, gerçekten çok iyi. Çıkışta bir rahatlama vardı, sadece içimde yaşayan her şeye kadir gücün iplerini çözüp zemini yarmak için çalışmasını izliyordum.

Giderek daha fazla toprak Elementali bize yardım etmek için koştu, Caleb ve Seth birlikte atış yaparken omuz omuza duruyorlardı, Geraldine ise katılmak için Cerberus formundan çıkıp Tory'nin yanında çıplak ve gururlu bir şekilde duruyordu.

Uçurum gitgide daha derine iniyordu, karayı yarıp kendimizinmiş gibi almamız için kocaman bir ada yaratırken havayı kükreyen bir ses doldurdu.

Çatlak, görüşümüzün uzak uçlarındaki deniz ve kayalıklarla buluştuğunda, kumsal vahşi gücümüzün altında çökmeye başladı, Max ve babası su hattına koşarak denizi, açtığımız uçuruma kabarttı. Hızla içeri girdi ve dalgaların arasından yükselirken ayaklarımızın altındaki yer kaydı ve yeni yaptığımız adam dalgaların üzerine çıktı. Sahilin kenarından patlayan muazzam bir dalga hepimizi yıkarken herkes tezahürat yaptı, ada asilerin tezahüratları ve destek çığlıkları eşliğinde yelken açtı.

"Bundan böyle bu adayı Asilerin Ölümsüz olduğunu ilan ediyorum-"

"Bekle," dedi Seth, gözleri heyecanla parlayarak çıplak ayakla ve eşofmanıyla aceleyle üzerinden geçerken elini kaldırdı. "Bence isim üzerinde oylama yapmalıyız-"

"Saçma," diye alayla alay etti Geraldine.

"Beyler, bir düşünün, bu isim tarihe geçecek ve Geraldine'in kendisine - bilerek - eşek deme sicili var! Gerçekten risk almak istiyor muyuz-"

Geraldine, "Gerçek Kraliçelerin sarayının yeminli bir üyesi bile değilsin," diye azarladı. "Ve her şeye harika ve en uygun isimler vermemle tanınırım."

"Bırak o yapsın, Seth," diye mırıldandı Max ve Seth itiraz edercesine sızlandı ama

Tartışmaya katılma zahmetine katlanmadım - iş bu noktaya geldiğinde burada hiçbirimiz Geraldine ile bir tartışmayı kazanamayacaktık, o halde ne anlamı vardı?

Geraldine, dinlemiyormuş gibi görünen Tory'ye bakarak, "Seçim sizin, Kraliçem," dedi.

"İsim meselesi hakkında mı?" diye sordu ve Seth yavru köpeğin gözlerini ona çevirmeye çalıştı ama o fark etmemiş gibiydi. "Umurumda değil."

Seth yeniden itiraz etmeye çalışırken Geraldine sesini yükselterek, "O zaman sizin adınızı verme yükünü ben üstleneceğim, Majesteleri," dedi. "Bu vesile ile bu adayı, İsyancıların Ölümsüz Kudretli Eyaleti ilan ediyorum!" diye gürledi, yeni sığınağımız için sahip çıktığımız her tepede yankılanan bir büyüyle sesini yükselterek.

"KIÇ?" diye sordu Seth öfkeyle. "Yani şimdi hepimiz kıçtaki kışkırlarız? Bunu yapacağını söylemiştim. Ben onun-"

"Pish posh, Seth Capella, yeşil sana yakışmıyor. Belki de bu güzel RUMP diyarına diz çöktüğünüzde ve ASS'nin gerçek bir üyesi olduğunuzda, bu kadar bariz bir şekilde dikkat çekmeyi bırakacaksınız.

Eski Meclis Üyeleri de isme bir bakış attılar, ancak itiraz etmeye çalıştıklarında kimse dinlemedi, isyancılar çoktan kimsenin durduramayacağı bir kutlamaya girdiler.

"Nereye?" Seth, Tory'ye annesinin onaylamayan bakışlarına rağmen sordu.

"Her yerde ve her yerde," dedi. "Olabildiğince rastgele tutacağız."

"Bu konuda yetenekliyim," dedi sırtarak, ellerini kaldırdı ve adayı denize doğru iten muazzam bir rüzgar savurdu.

Temiz, tuzlu havayı içime çekerek ve buranın gerçekten de Lionel'dan bir sır olarak kalmasını umarak kumsalın kenarından geri çekildim. Çünkü dünyada değer verdiğim insanların çoğu burada, bu yüzen kara parçasındaydı ve onlardan birini daha bu savaşta kaybetmeye niyetim yoktu.

Gabriel

BEN *testere* hepsi kana bulanmış ve ıstırap içinde barınmış sonsuz sonuçlar.

Uykusuzluk bana çok zarar veriyordu. Vizyonlarımın nereye gittiğini kontrol edemiyordum, tüm gücümle onların yönüne bakmamaya çalışsam da aklım sevdiklerime çok yakın gidiyordu.

Sürekli zayıflayan durumumun en kötü yanı, *testere* kendi geleceğim Arkamda beliren ve üzerimde yükselen, beni gölgesinde yutan kader. Bundan kaçmanın hiçbir yolu yoktu, Lionel Acrux'un Cyclops hizmetkarı Vard'ı kullanarak vizyonlarıma erişmesini engelleyebilecek hiçbir yol yoktu. Zihinsel savunmam düşer düşmez, kafamın içine girecek ve bu duvarların arasında öngördüğüm her görüntüyü delip geçecekti. Elimden geleni saklayacaktım ama hepsini saklamanın bir yolu olmayacaktı ve vizyonlarıma erişirken, Lionel'ın planlarından ancak en kötüsü çıkabilirdi.

Sahip olduğum tek küçük merhamet, Lionel Acrux'un Dark Coercion ile kafama girememesiydi ve onun bu konuda aklını kaybettiğini görmek büyük bir zevkti. Onu bir kez daha engelleyen Anka Kuşlarının gücü çok güzel bir şeydi ve yüzük parmağımı işaretleyen Anka kuşu öpücüğü için yıldızlara teşekkür ettim ve beni onun iradesine bağlı bir araçtan biraz daha fazlası olmaktan korudum.

Kraliyet Kâhin Odası'nın kalbindeki cam tahta beni bağlayan kısıtlamalara karşı çıktım ve bir süre şimdiki ana geri dönmenin yolunu buldum.

bir saniye, geçmiş yıllardan Kâhin portrelerinin sıralandığı duvarların bir enstantanesi, kendi Annemin boyaya bulanmış gözleri, kendi Görüşümün yoğunluğu beni tekrar sürüklemekten önce, bu yer benim için çok mükemmel bir şekilde tasarlanmadan önce, bunun her anında acı çekmemi izliyordu. beni tut*görmek*.

Bileklerimin kelepçeleri sihrimi uzakta tutuyordu, kullanabilecek gücüm kalmış olsa bile, bu yüzden kullanabileceğim bir savunmam yoktu, sadece The Sight'ın bir kölesiydim.

Bu yeteneğim hayatta bir lanet olabilir. Sayısız ölüme tanık olmak zorunda kaldım.*görmek*karım ve ailem, bundan kaçınmanın bir yolunu bulmak için yeterince net düşünmeye çalışırken, defalarca kanlı kaderlere yenik düşüyor. Ancak bu savaş başladığından beri, bu vizyonlar önemli ölçüde artmıştı ve bu armağanın yükü, daha önce hiç olmadığı kadar ağırlaşmıştı. Ailem ve asiler bana güveniyorlardı ve ben onları yüzüstü bırakmıştım.*Görmek* Lionel'ın yıkıcı planı çok geç olmuştu. Ve şimdi burada kapana kısılmıştım, onlara karşı bir silah olarak kullanılmak üzereydim.

Kafamı cam tahtın üzerine çökertmeye çalıştığım, sevdiğim herkesi öldürmek için artık Lionel'ın aracı olarak kullanılamayacak hale gelene kadar kafamı geriye doğru attığım bir kader zihnimde titreşti.

Ben nabzım hızlandı*testere*bu girişimler başarısız oluyor, sonra boynum koltuğa sıkıca bağlanıyor ve alnıma da bir zincir dolanıyor. hareketsiz. Hayır, cevabım bu değildi. Ve bu dünyayı henüz terk etmek istemediğim için rahatlardım; keşke hepimizin sahiplenebileceği bir yol bulabilseydim, yaşanacak o kadar çok hayat vardı ki. Aklım o yöne kayarken, vizyonları durdurmak için savaştım ama enerjim azaldı ve yıldızların bana sunduğu geleceğe düştüm.

BEN*testere*okyanusta yüzen bir kara adası ve ben ihtiyaç duyarken kalbim sıkıştı.*testere*hayran olduğum insanların yüzleri. Hâlâ hayattaydılar, gözlerinde bitkinlik vardı ama aynı zamanda kararlıydılar. Kader sağa sola dönüyor, gözlerimin önünde değişiyordu, böylece yerlerini ya da gittikleri yönü algılayamıyordum ve rastgele hareket ettikleri için kahrolası yıldızlara teşekkür ettim. Dünyanın okyanuslarında herhangi bir yerde olabilirler ve herhangi bir hata yapmadıkları, sağlam bir plan yapmadıkları sürece onları bulamadım.

Şimdilik güvendeydiler.

Aklım Orion'a atladı ve Lavinia yüzünden kaderi bir şekilde gölgede kalmış olsa da, onun acısını hissettim ve*testere*taht odasında bir kafeste yatarken vücudundaki yırtıklar. İçindeki mücadeleyi hissedebiliyordum ve arkadaşımın maruz kaldığı işkencelere dayanabileceğini biliyordum ama gözümünden kayıp giden her günle birlikte o daha da boşaldı.

Daha soğuk. Görünüşe göre Lavinia onun etinden daha derin olan bir yere saldırıyordu ve ben onun solmaya başladığını izlerken endişe damarlarımı yakıyordu. Kararlılığı kabullenmeye, sonra uyuşmaya ve sonunda... hiçbir şeye dönüşüyor. O içeriden oyulmuştu, varlığının ateşi titreyen bir alevden biraz daha fazlasına indirgenmişti ve ben bunu yapamazdım. *Görmek*ondan bir dönüş yolu.

"Kardeşim," diye içini çektim, ona bugünün ve geleceğin dokuları aracılığıyla ulaşmak, ona beklediğim umudu vermek için çaresizdim. *testere*gözünde yok olmak.

Daha önce pek çok kez yaptığım gibi bakışlarımı Darcy'ye çevirdim ama bana sadece karanlık teklif edildi. Hiçbir şey değişmemişti. Ona her ne oluyorsa gölgelerle dolu bir şeydi, benim çözemediğim bir şeydi. *Görmek*bir cevap. Ve belki de bu kılık değiştirmiş bir lütuftu.

Bir el boğazımı sımsıkı kaydırıp ve damarlarıma buz gibi soğuk bir şey girmeden önce bir iğne boynuma saplandı. Şimdiki ana geri döndüm, Vard'ı önümde buldum, az önce enjekte ettiği şırıngayı cebime koydum ve beni bıraktı.

"Merhaba Kahin," dedi ve bakışlarım Geraldine sayesinde boş olan sol göz yuvasına takıldı.

"Devam et," Lionel'ın keskin ses tonu onun ötesindeydi ama Vard, omuzlarına kadar inen sıksa, tüyler ürpertici siyah saçlarından dudaklarında daha önce taze et gibi hissetmeme neden olan aç sırtısına kadar tüm görüşümü aldı. bir kurt. Ama ben onun için yutacağı bir yemek değildim, geriye kalan gücümle savaşacaktım, yine de düşündüğüm gibi, bitkinlik içimi kasıp kavurdu ve daha da derinlere daldı.

"Bana ne verdin?" Talep ettim ama Harpi Tarikatımla bağlantımı kaybettiğimden aniden ne olduğunu anladım.

"Yalnızca küçük bir Emir bastırıcı," dedi Vard.

"Büyümü yeniden doldurmadan daha fazla dayanamam," dedim nefes nefese, Görüşümü bu kadar uzun süre kullanmanın verdiği efordan kaslarım titriyordu. Bir gün doğumunda yatıp gücümün yenilenmesine izin vermem gerekiyordu, zihnimin algıladığı her şeyden dinlenmesine izin vermek için uykuya ihtiyacım vardı. Çok fazlaydı. Bu yakında durmazsa beni öldürecekti.

"Yap," diye emretti Lionel, sözlerimi duymazdan gelerek ve Vard'ın boş göz çukuru diğer gözüne doğru kaydıp, ikisi ortada buluşup yüzünün ortasında büyük bir küre oluşturacak şekilde birleşti. Yine de gölge gözünü kaybettiği tarafta hasar vardı. Kan çanağına dönmüştü ve çirkin şeylerle doluydu.

gözlerini kırıştırtırken onu rahatsız ediyormuş gibi görünen kırmızı ve mavi damarlar.

Avucunu alnımın ortasına bastırarak bana doğru uzandı ve içgüdüsel olarak ona karşı zihinsel bir engel oluşturdum, ama artık kırılğan bir şeydi, kırmak için o kadar çok girişime maruz kalmıştı ki, zamanımın geldiğini fark ettim. yukarı.

Elimden geldiğince uzun süre dayandım, gücünün hücumu zihinsel kalkanlarıma çarptı, vücudumdaki son enerji kırıntısını bu tek göreve verirken bir kükrete beni terk etti. Yine de iyi değildi. Bir barajdan fışkıran su gibi, duvarlarım yıkıldı ve Vard kafamın içine girdi, gücü açgözlülükle içimi kapladı ve düşüncelerimi kontrol altına alırken onu bir tatmin homurtusu bırakarak terk etti.

Sevdiklerimi içeren tüm vizyonları saklamaya çalıştım ama o benim için hazırды, bu girişimleri her yaptığımda onlara kilitlendi ve onları zihnimin ön sıralarına çıkmaya zorladı. Onları alıp kendi zihnine çalmasını ve "Evet, evet, evet," diye mırıldanmasını dehşet içinde izledim, öngördüğüm her şeyi alıp kafamı oyan korkunç bir vakum gibi içine çekerken.

"*Durmak* diye hırladım, kendimi tuttum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Mide bulantısı üzerime çöktü ve o alıp götürdükçe gücünün kavrayışında titremeye başladım.

"Nihayet," dedi Lionel rahatlayarak, hevesli sesi eskisinden daha yakındı. "Her şeyi al, Vard. Geride vizyon bırakmayın."

"Ama onu öldürebilir, efendim. Zaten zayıflıyor," dedi Vard, tam bir nöbet beni ele geçirirken, uzuvlarım kaskatı kesildi ve uzuvlarımdan şok dalgaları patladı.

"Hepsini al dedim," diye çıkıştı Lionel. "Onu öldürürsen, ciğerini söküp sana yediririm. Bu motivasyon yeterli mi?"

"E-evet, efendim," diye kekeledi Vard korkuyla, gücü kafamın derinliklerine işliyordu.

Onunla birlikte ölümün geldiğini hissettim, çevremde yıldız ışığı parıldıyordu. Tek yapmam gereken ona dönüşmekti ve Veil'in ötesine geçebilirdim. Bilincimi hızla kaybediyordum, o yıldız ışığı parlıyordu ve beni yöneten göksel varlıkların fısıltıları yaklaşıyordu.

Kalbini al, kaderin oğlu.

Yıldızların sesi bana, şimdi bana neden herhangi bir şey teklif etmeyi umursadıklarını bilmeden, son enerjimle tutunduğum bir güç şeridi ile birlikte bana hediye edilmişti. Ama üzerine geldiğimde bunu sorgulamayacaktım.

ölümün eşiği.

Acı ve karanlık arasında bir yerde yeniden hayat buldum. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece Vard'ın şimdi dizlerinin üzerinde, şişkin Cyclops gözleri fal taşı gibi açılmış ve hayallerimin onun için canlanmasını izlerken ağzı açık olduğunu biliyordum. Lionel'ın eli omzumdaydı, ondan bana doğru akan şifa büyüsü ve buna çok ihtiyacım olmasına rağmen, bir lanetle ondan uzaklaştım.

"Asilerin yerini görebiliyor musun?" Lionel hevesle sordu. "Bir adadalar, efendim," dedi Vard heyecanla. "Ama... ah."

"Nedir?" Lionel tısladı.

"Rastgele hareket ediyorlar, tahminden kaçmak için adayı şuraya buraya gönderiyorlar," dedi Vard, gelmeyen bir darbeye hazırlanırken irkilerek. "Belki Gabriel zamanla daha fazlasını algılar."

Lionel dilini şaklattı, önümde durmak için hareket etti ve bana soğuk soğuk baktı. "Pekala, delirmene izin veremem, Gabriel. Bu sabah senin için bir fırsatım var. Güneş bir saatten az bir süre içinde yükselecek. Neyse ki, basın için bir kutlama planladığım zaman tam olarak buydu.

"Hayır," diye soluğum kesildi.*testere*O ne demek istedi.

"Evet." Dudakları acımasızca kıvrıldı. "Ele geçirdiğimiz asilerden bazıları krallık için oldukça yararsızdı. Akıllarında çok az yararlı anı vardı ve hainler olarak onlar için sadece iki kader kaldı. Daha umut verici konular özel bir program için seçildi...*proje*taahhüt ediyoruz. Kralına yaptığın hizmetlerden dolayı bir teşekkür olarak, geri kalanların infazı için seni amfiteyatroya getirmeceğim." Benden uzaklaştı, Vard'ın omzunu tuttu ve onu odadan dışarı sürükledi, kapı arkalarından kapandı.

Başım öne düştü, nefesim ağırlaştı ve kalbim göğsümde ağırlaştı. Herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Belki de Lionel beni götürmeden önce kendimi öldürmeliydim, çünkü vizyonlarımı aileme karşı kullanmanın bir yolunu bulabilirlerse, kendilerini erken mezarlarda bulmalarının nedeni bendim.

Bir ıstırap çılgılığı attım, cinayet adımı söylerken kaslarım dizlerime karşı şişti. keşke yapabilseydim *Görmeko* canavarca kahrolası Ejderhayı öldürmenin bir yolu. Keşke yıldızlar bana aynı görüntüyü kafamdan sökmeden ve beni durdurması için zamanında öldüğünü öğrenmeden önce onun öldüğünü görecekti bir cevap verselerdi.

"Bana bir şans ver. Gerekirse bunun için ölürüm. Tek bir şans," dedim.

yıldızlardan talep edildi, ama ölümcül bir sessizlik içindeydiler.

Kapı tekrar açıldı ve iki büyük Ejder Değiştiren, Fae formlarında eğilerek beni çözüp sürüklemek için hareket ederek kapıdan içeri girdi. Onlarla savaşıma zahmetine girmedim, hiçbir şey yapamayacak kadar zayıftım ama sonunda dışarı çıkana kadar beni sarayın lüks koridorlarından çekmelerine izin verdim.

Gökyüzü yaklaşan şafakla solgunlaştı ve gece gökyüzünden solmaya başlayan yıldızlara baktım, karanlık yuvalarından sessizce izliyordum. Bir keresinde bana yıldızların tarafsız olduğu, ancak gazabını uyandırırsak bizi cezalandırdıkları söylenmişti ama bunu hak edecek ne yaptığımı tam olarak belirleyemedim. Sahip olduğum tek teselli, hayatımda her şeyin inanılmaz derecede umutsuz görüldüğü ve sonunda yıldızların bir şekilde bana ışık sunmuş olduğu zamanlar olmasıydı. Önümde hâlâ bize kurtuluş sunabilecek yollar var mıydı? Yoksa benim için uygun olan son yolda mıydım, etrafımdaki tüm ışıklar ben karanlıkta kalana kadar yanıp sönüyordu?

Amfiteyatroya götürüldüm, yüksek, kıvrık taş duvarları karanlığın içinde üzerimde yükseliyor, ardından altındaki ahşap kapıdan içeri çekiliyordum.

Soğuk üzerimi süpürdü, hava rutubeti ve duvarlardaki ateşli meşalelerle ileriye giden yol aydınlandı. İçinde bulunduğum rutubetli geçidin ötesinde bir yerde, mahkumlar çığlık atıyor ve yıldızlara dua ediyorlardı, yaklaşmamızın sesi onları uyandırdı. Bir koridordan geçerken kalbim üç katına çıktı ve hücrelere kapatılmış isyancıları, parmaklıkların arasından uzanan kelepçeli elleri ve benimkilerle buluşan vahşi, korkulu gözleri yakaladım. Ama onlara sunacak hiçbir şeyim, verecek güvenli sığınağım yoktu.

"Karım nerede?" bir adam istekle haykırdı. "Onun adı Mary! Onu götürdüler - onu nereye götürdüler?"

Bir masaya bağlanmış, merhamet dilenen bir kadın, parlak ışıklar ve şeytani sihir zihnime saplandı. Görüldüğü kadar çabuk gitti, ardından safra dilimi kapladı ve görüntü kaybolurken uzuvlarım titriyordu.

Taş basamaklardan oluşan bir uçuşa götürüldüm, sonra amfi tiyatronun ortasındaki geniş kum halkasına götürüldüm, etrafında taş koltuklar dönüyordu.

Ejderhalar beni ringin bir tarafındaki gece demirinden bir kafese sürüklediler, kilidi açtılar ve beni içeri ittiler. Bacaklarım pes etti ve kapı arkamdan kapandığında yere düştüm ve beni orada yalnız bıraktılar.

Altımdaki kum yatağı çok yumuşaktı ve zihnimi zayıflatmak için uyanık tutulduğum günler bir anda üzerime çöktü. uykuya daldım,

bana o kadar tanıdık gelen gümüş kanatlarında beni yönlendirmesine izin verdim, sonsuza kadar ipeksi tüylerinin arasında kıvrılmak istedim.

"Seni seviyorum Gabriel. Sen benim küçük yıldızısın, yol gösterici ışığımsın."

Sözler, zihnimin derinliklerinden uyanıp, çoktan unutulmuş bir anı gibi geldi ve bana sevgi dolu bir Fae'nin kollarındaki bir çocuğun rahatlığını verdiler, çünkü bir yanımda onların kime ait olduğunu biliyordu. Annem.

Kan.

Şafak sökerken, Periler isyancıları kurutmuştu. Toplamda sekiz tane. Erkekler ve kadınlar, bir kalabalığın tezahüratıyla ölen cesur Fae ve her dakikasını kaydeden bir basın ekibi, krallıktaki krallarına karşı gelmeye cesaret edebilecek herkesin kalbine korku salmak için canlı yayın yapıyor.

İsyancılar acı çektirilmiş, Nymphe'lerle göğüs göğüse çarpışmaya zorlanmış ve onlara ölüm cezası verilmeden önce bazı uzuvları koparılmıştı. Sihirleri, aralarındaki en güçlü Fae'lerin kalplerini ele geçirmek için savaşan devasa yaratıklar olan Nymph'ler tarafından çalınmıştı ve ben kan banyosunun son anlarından irkilmiştim.

Hepsini ringin kenarındaki kafesten izlemek zorunda kalmıştım ve Lionel'ın bana attığı kendini beğenmiş bakışlar, beni izletmekten zevk aldığını söylüyordu.

Yeni doğan güneş, sonunda göğsümdeki sihirli şişlik nedeniyle bana geri dönen akıl sağlığı duygumda yalnızca küçük bir rahatlama vardı. Bileklerimin kelepçeli olması bana pek iyi gelmiyordu ama zihnimdeki çılgınlığı geri püskürttü ve tekrar daha net düşünmemi sağladı.

Lionel, yanında Lavinia ile tahtında dimdik oturdu, çevresinde avuçlarında tehditkâr bir şekilde büyü titreşen birkaç büyük Ejderha Değiştirici vardı. Mildred aralarında idi, gümüş bir göğüs zırhı takmıştı, çenesi yukarı kalkıktı ve alttan kesilmiş çenesi tehditkar bir şekilde gıcırdıyordu. Lionel artık işini şansa bırakmıyordu ve onun sağlam bir hava kalkanı ve diğer pek çok savunma büyüsü içinde oturduğundan hiç şüphem yoktu.

Nymph'ler ağız dalaşlarını bitirip cesetleri amfiteyatronun yeraltı odalarına sürükleyerek arkalarında kumda kanlı izler bırakarak başlayınca kalabalık alkışladı.

Lionel ayağa kalktı ve konuşmadan önce güçlendirici bir büyü yapmak için parmaklarını boğazının üzerinde gezdirdi.

"Zaferimiz derinlere uzanıyor. Bugün, düşman isyancılarının son kalıntıları da korku içinde vahşi doğaya koşarken kutlamalarımıza devam ediyoruz. Ama emin olun, kudretli kralınız olan ben onların peşine düşeceğim. Tüm isyancılar ezilene ve Solaria bir kez daha güvende olana kadar uyumayacağım. Ve halkın kaçak kalan hainlerden korunmasını sağlamak için yeni bir yasa çıkarıyorum. İsyancılar, Pegasuslardan Minotaurlara, Tiberian Farelerine, Sfenkslere, Heptian Toads'a, Experian Deer Shifters'a ve diğerlerine kadar çoğunlukla daha küçük Tarikatlardan oluşuyor. İsyancıların tehdidi ortadan kaldırılana kadar güçlerini kısıtlamak benim görevim. Bu nedenle, daha küçük bir Tarikat sınıflandırması altındaki herhangi bir Fae, Tarikat hediyelerini toplum içinde değiştirmek veya kullanmak için artık bir izne ihtiyaç duyacaktır.

Daha fazla Fae'yi kontrol etmek, kendisinden daha az gördüğü insanların haklarını elinden almak için asileri bahane olarak kullanması göğsümde bir korku düğümü oluşturdu. Beni hasta etti. Ayrıca o lanet bir yalancıydı çünkü isyancılar her türden Düzendenden oluşuyordu ve hepsi birbirlerinin haklarını güvence altına almak için ölmeye hazırdı.

"Herkes Kralı selamlasın!" diye haykırdı Lavinia, sözleri amfiteyatroda şiddetli bir kükreyle yankılanırken ayağa kalkıp Lionel'in koluna sarıldı.

Lionel ve maiyeti, tahtının arkasındaki bir kapıdan sıvıştı ve kapı kapanırken sihir kıvılcımları saçtı, bu kimsenin takip edemeyeceği açıklayıcı bir işaretti.

Kalabalığın geri kalanı ayrılmaya başladı, stadyumu terk etti, bazıları yanımdan geçerken benimle alay ederken, diğerleri benimle göz göze gelmeyi reddetti. Annesi onu kucağında taşıırken solgun yüzlü bir yürümeye başlayan çocuk bakışlarımla karşılaştı ve böylesine kanlı bir olaya bir çocuğu getirme fikri çenemi zorladı. Kendi çocuğumu tüm benliğimle özlüyordum ve onu bugün burada tanık olduğum vahşete asla maruz bırakamayacağımı biliyordum.

Kalabalık gittiğinde bir rahatlama oldu, Kraliyet Kâhin Odası'nda bu kadar uzun süre mahsur kaldıktan sonra sessizlik bir lütuf, aynı anda gördüğümünden daha fazla vizyona katlanmak zorunda kaldım. The Sight'ta bu kadar derinken, bazen artık benmişim gibi hissetmiyordum. Ben sadece yıldızların ebedi planlarını yönlendirmeleri için bir araçtım, kaderin olasılıkları zihnimde dönüyordu, benim için deşifre etmem gereken binlerce gizem vardı.

Tüm bunların sorumluluğu beni bitkin bıraktı. Kız kardeşlerimin bu savaşı kazanmasına yardımcı olabilecek hayati cevaplar, potansiyel yollar tutmuş olabileceğimi biliyordum. görevi

Hangi yolların onları bir avantaja götürebileceğini bulmak kesinlikle omuzlarımdaydı. Ama şu anda tek yapmak istediğim gözlerimi kapatmak ve bir daha asla başka bir vizyon görmemektir.

Alnımı parmaklıklara yasladım, sessizliğin içinde yıkanırken ellerimi parmaklıklara doladım, bunun daha fazla sürmeyeceğinden emindim. Lionel'ın aileme ve bir bütün olarak Solaria'ya karşı kullanabileceği vizyonlar için bana işkence etmeyi bitirmeye yakın olduğunu tahmin etmek için yeteneklerime ihtiyacım yoktu.

Yaklaşan ayak sesleriyle gözlerimi kırıştırdım ve Orion'un lacivert cüppeli iki iri adam tarafından elleri kelepçeli ve boynunda bir gölge tasma tarafından kumların üzerinden geçirildiğini gördüm. Beni fark etti. Göğsünde yeşim yeşili bir Ejderha sembolü olan, üzerinde "Ejderha Kralını Seven Bir Adam" yazan dar beyaz bir tişört giymişti.

Adamlardan biri kafesimin kilidini açtı, kapıyı ardına kadar açtı ve hemen geri döndü, ağır metal bir kapıdan içeri girdi ve arkalarından sıkıca kilitleyerek bizi yalnız bıraktı. Kafam karışmış halde etrafa bakındım, zihnim ne kadar harap olmuş gibi hissetsem de The Sight'a seslendim ama hiçbir tehlike hissetmeyince ileri atıldım ve Nebula Ally'mi kollarıma aldım.

Bana sımsıkı sarıldı, ağır bir iç çekiş onu terk etti. "Merhaba Noxy."

"Yıldızlar adına, Orio, iyi misin?" diye sordum, yüz ifadesini incelerken geri çekildim ama omuzlarını tuttum.

Sight bana çarptı ve ben yüzümü buruşturdum. *testere* bir kafesin taş zemininde yatıyordu, saraya geldiğimden beri beni rahatsız eden bir görüntü. yapamadım *Görmek* bundan daha fazlası onun için, buna kimin sebep olduğu bile değil, bu da beni Lavinia'nın sorumlu olduğu sonucuna götürdü.

"Pekala, bu amcık tişörtü giyiyorum ve doğru beden bile değil. Bu yüzden daha iyi günler gördüğümü söyleyebilirim, dedi, kaşlarını çatarak koluma yapıştı. "Sana ne teklif ediyorlar?"

"Hayallerimi istiyorlar elbette," diye mırıldandım. "Sahip olduğum her şeyi aldılar *görülen*. Zihinsel kalkanlarımı olabildiğince uzun süre tuttum ama ben..." Suçluluk duygusu içimi kaplarken bakışlarımı yere indirdim ve Orion kolumu daha sıkı kavradı.

"Yapabileceğin her şeyi yaptın."

Bunun doğru olduğunu bildiğim halde belli belirsiz başımı sallarken boğazıma bir yumru oturdu, ama bu göğsümdeki baskıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Kumlu halkayı çevreleyen yüksek duvarlara baktım ve geleceğe baktığımda *Görme* keşer bu şekilde kaçabilirsek, ben *testere* Gönderilen Ejderha muhafızları tarafından yakalanıyoruz

arazide. Vard'ın bana Emir bastırıcı enjekte etmesi sayesinde Siparişime erişemedim, bu yüzden bizi uçuramazdım.

Orion'un bileğimi ısırıldığı ve kaşlarımı kaldırdığı bir görüntü zihnimden fırladı.

"Beni beslemek için buradasın," dedim farkında olarak.

"Bundan daha fazlası olmalı..." Kan lekeli zemine göz attı, sessizlik fazlasıyla baskıcıydı.

Hediyelerimi tekrar çağırdım ve söylediklerimdeki gerçeği hissedince bir adım geri gittim. *testere*. "Lionel senin kaderini daha çok anlayabileceğime inanıyor. *Görmek* buradayken ona karşı bir komplon mu var, yoksa onun bozabileceği kaçman gereken bir planın mı var?

Orion'un omuzları düştü. "Eh, sanırım bu benim şanslı günüm," dedi kuru bir sesle. "Bende de yok." Gözleri bir şeyin farkına varmış gibi parladı ve şok içinde bana baktı. "Bekle, Darcy'nin burada olduğunu bilmiyorsun, değil mi? yapamazsın *Görmeko*."

"O burada?" Nefes nefese ona yaklaştım. "Ona ne oldu?"

Orion'un yüzü ciddileşti ve laneti ve Gölge Canavarı'nın kız kardeşimi savaşta nasıl ele geçirdiğini, onu kendi halkına karşı savaşmaya zorlayarak gidişatı bize karşı nasıl çevirdiğini anlatmaya başladı. Darcy'nin bunları yaşamış olduğunu bilmek beni öldürüyordu ve şimdi Orion, onu bu korkunç kaderden kurtarmak için kendisini bir kurban olarak sunuyordu.

"Üç ay döngüsü dolana kadar burada kalacağım," diye bitirdi sözlerini kasvetli bir şekilde. "Bunun dışında bir planım yok ama her geçen gün Gölge Canavarı'nın onun üzerinde daha fazla hak iddia etmesinden korkuyorum. Büyüsünde de."

Görüşümü kız kardeşimin geleceğine çevirdim ama kavrayabileceğim hiçbir şey yoktu. Karanlıktı, gölgelerle kaplıydı. Onun diğer taraftan gelme ihtimali varsa, o zaman bunu tahmin etmemin faydası yoktu.

"Teşekkür ederim," dedim kalın bir sesle. "Onun için bunu yaptığın için. Yine de keşke başka bir yolu olsaydı."

"Ben de kardeşim," dedi ve en karanlık kaderlere zincirlenmiş halde birlikte dururken soğuk bir rüzgar etrafımızı sardı.

"Darius için çok üzgünüm," dedim. Yapacağım *angörülen* Gerçek şu ki, kalbim Tory için kırılmıştı ve hüznü beni sarmıştı.

Orion'un yüz hatları acıyla irkildi ve çaresiz ifadesi her şeyi söylese de hiçbir şey söylemeden üzgün bir şekilde başını salladı.

"Senin varmi *görülen* diğerleri? Güvendeler mi?" O sordu.

"Evet, ben *görülen* onlara. Birlikteler, neyse ki yapamam *Görmek* gittikleri yön veya planları. Ailem istedikleri zaman hareketlerini tahmin etmemden nasıl kaçınacaklarını biliyorlar, bu yüzden umarım tüm asilere her kararı rastgele tutmayı öğretiyorlardır.

"Leon bunda harika olacak," dedi Orion yarım bir gülümsemeyle ve ben de onu taklit ederek keyifle bir nefes verdim.

"Rastgele hareketleriyle herkesi çıldırtacak," dedim. "Çok ileri gidecek," diye onayladı Orion ve göğsüm biraz hafifledi. "Umarım hepsinin Lionel'a saldırmak için benim asla yapmayacağım bir planı vardır. *Görmek* gelen. Aniden patlayan kafasını ya da göğsünü delen bir mızrağı görünce şaşırmayı çok isterim."

Amfitiyatronun diğer tarafında bir kapı açıldı ve Lionel tüm şıklığıyla ortaya çıktı, yeşim yeşili cübbesi vücudunu sararak bize doğru geldi, başı dik ve kalçasında parıltıyan altın bir kılıç vardı.

Vard peşinde koşturdu ve Fae biçimlerindeki üç devasa Ejder Değiştiren, onun üzerinde yükselerek ve sabah güneşinde uzun gölgeler düşürerek arkasından yürüdü.

Omurgam doğruldu ve Orion savunmak için yanımda durmak için hareket etti, ancak sihrimiz olmadan işler kötüye giderse oldukça mahvolurduk.

"Gösteriyi beğendin mi?" Lionel gelip önümüzde dururken kendini beğenmiş bir şekilde sordu.

İkimiz de cevap vermedik ve bize soğukça baktı.

"Peki o zaman, doğrudan konuya geçeceğim. Lance, eşin o kapıların hemen ötesinde zincirlenmiş ve benim merhametime kalmış durumda. Lionel arenanın uzak ucundaki uzun ahşap kapıları işaret etti.

Orion tehditkâr bir tavırla ileri atıldı ve Lionel'in eli fırlatarak onu olduğu yerde durdurmak için göğsünün ortasına çarptı.

"Bırak onu," diye hırladı Orion, sivri dişleri uyarmak için ortaya çıkmıştı.

"Bir hamle daha yaparsan öldürülmesi emrini vereceğim." Lionel alay etti. "Ve elimde ölmeden önce Fae formuna geri dönmelerini, çıplak ve dizlerinin üzerinde yalvarmasını sağlayacağım. Lavinia bu sefer beni durdurmak için burada değil."

Sözler onu çıtırdattı ve Orion, boğazından bir hırıltı ve gözlerinde bir cinayet teklifiyle kendini Lionel'ın üzerine attı. Bir hava kalkanına çarptı ve sonraki saniyede Lionel kılıcını çekti, sabah ışığı altınları yakaladıktan sonra kılıcı arkadaşımın göğsünün ortasına sapladı.

Lionel bıçağı geri çekip arkasında açık, kanlı bir delik bırakırken Orion'u yakalamak için öne doğru yalpalayarak dehşet içinde bağırdım.

"Yıldızlar adına," diye nefes verdi Lionel. "Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum."

Orion'un ağızından kan döküldü, dizleri kuma çarptı ve ağırlığı beni de beraberinde yere indirdi. Sırt üstü dizlerimin üzerine düştü ve ben de damarlarımda dizginleyemediğim sihir için çaresizce göğsündeki yarayı kavradım.

Dayanılmaz bir hızla içime yayılan panik, korku ve acıyla, "Bekle," diye soludum.

"Özgür. O," demeyi başardı, gözleri bana onay vermem için öfkeli bir taleple parladı. Başımı çoktan sallıyordum, bu vedanın üzerime çok çabuk geldiğini hissediyordum, bunun şoku beni savunmasız bırakıyordu. Gözleri gökyüzüne döndü ve ruhuna sahip çıkan yıldızlar içlerinde parıldadı, ben veda etme şansı bile bulamadan onu benden çaldılar...

Gözlerimi kırıştırdım ve görüntü soldu, Orion'u yeniden önümde, sağlam bir şekilde orada, hâlâ canlı olarak buldum.

Az önce tanık olduğum görüntüden korkarak, "Siktir," diye soludum.

"Ne?" diye sordu, tam amfitiyatronun sonundaki kapı açılıp da yeşim yeşili cübbesi vücudunu saran Lionel belirip bize doğru gelirken, belindeki o parıldayan altın kılıç, yapamazsam ne olacağına dair bir söz'dü' diye sordu. Kaderin elini değiştirme.

"Burada ve şimdi ölmek istemiyorsan, dediğimi yap," diye tısladım arkadaşşıma ve o, benim öngörülerime ve sahip olduklarımı değiştirme yeteneğime güvenerek çabucak başını salladı.
görülen.

Vard, Lionel'ın ardından hızla ilerledi ve üç Ejderha Değiştiren onun arkasından yürüdü.

Omurgam doğruldu ve Orion tıpkı benim yaptığım gibi savunmak için yanımda durmak için hareket etti.*görülen*ondan önce yap.

"Gösteriyi beğendin mi?" Lionel gelip önümüzde dururken kendini beğenmiş bir şekilde sordu.

İkimiz de cevap vermedik ve bize soğukça baktı.

"Peki o zaman, doğrudan konuya geçeceğim. Lance, eşin o kapıların hemen ötesinde zincirlenmiş ve benim merhametime kalmış durumda. Lionel kum çukurunun uzak ucundaki uzun ahşap kapıları işaret etti ve kendimi olacaklara hazırladım.

Orion tehditkâr bir tavırla öne çıktı ve Lionel'in eli kırbaçlandı.

dışarı çıktı ve onu olduğu yerde durdurmak için göğsünün ortasına çarptı.

"Bırak onu," diye hırladı, dişleri parlıyordu.

"Bir hamle daha yaparsan öldürülmesi emrini vereceğim." Lionel alay etti. "Ve elimde ölmeden önce Fae formuna geri dönmesini, çıplak ve dizlerinin üzerinde yalvarmasını sağlayacağım. Lavinia bu sefer beni durdurmak için burada değil."

"Orio, geri çekil," diye havladım, onu çekmek için kolundan tuttum ve o saldırma dürtüsünden kendini geri tutarken kasları gerildi. Bana baktı ve ben de ona dinlemezse onu bekleyen korkunç kaderden söz eden sert bir bakış attım.

Geri çekildi, yanıma döndü, parmakları sihir ve bugün ikimizin de elde edemeyeceği bir öldürme arzusuyla esniyordu.

"Aferin çocuk," dedi Lionel alaycı bir şekilde, kader değişiyor ve Orion'un geleceği bir kez daha önüne döküldüğünde, artık burada ve şimdi kısa kesilmeyen bir rahatlama nefesi benden kaçtı.

Lionel parmaklarını şaklattı ve arenanın uzak ucundaki bir çift yüksek ahşap kapı gıcırdayarak açıldı. Bir gölge canavarı, boğazındaki zincirlerle ondan dışarı sürüklendi, dört Perisi onlardan kurtulmak için savaşırken onu kumların üzerine çekti.

Orion ileri atıldı, kız kardeşimin adını haykırdı ve bunun onun bağlı olduğu canavarca yaratık olduğunu, bu canavarın kendisi olduğunu anladığımda kalbimi bir isyana gönderdi. Bu onun lanetiydi ve seyretmesi korkunç bir şeydi.

"Ne istersen yapacağım, bırak gitsin," diye ciddi bir şekilde yalvardı Orion, havadaki tehdidi anlayarak.

"Her şeyden önce, benim için diz çökmeni istiyorum," dedi Lionel yavaşça, ayaklarının dibindeki yeri işaret ederken üzerimizde sahip olduğu gücün tadını çıkararak.

Orion'un kasları kasıldı ama ona hareket etmesini söyleyen bir bakış attım ve daha fazla tereddüt etmeden Lionel'ın önünde dizlerinin üzerine çöktü.

diye kükredi Darcy, dizginlerini delip geçti ve bakışlarıyla karşılaştım, ruhunu canavarın gözlerinde buldum. Oradaydı, Orion'un savaş sırasında tarif ettiği gibi Gölge Canavarı'na yenilmedi. Belki bununla savaşabilirdi.

Onu ve eşini korumak için elimden gelen her şeyi yapacağımı iletmeye çalışarak ona bir bakış attım ve Orion'un arkasına bir adım daha yaklaştım.

Lionel, "Onun kaderini gözden geçireceksin, Gabriel," diye talimat verdi. "Ve Vard

bunu yaparken vizyonlarınızı sizden sifonlayacaktır. Atılmadık taş bırakmayacaksınız; Geleceğinde her kaderi görmek istiyorum.

Orion ürperdi ve ben bir an *Görmek* Reddedersen, kendimi kanlar içinde bulursam, Orion'u bir kez daha ölürken bulursam ve bunu yapmaktan başka seçeneğim olmadığına karar verirsem ne olabilir?

"Üzgünüm, Orio," diye mırıldandım ve yapmam gerekeni yapmam için başını öne eğdi. Vard aceleyle ileri atıldı ve iştahını kabartıyormuş gibi dilini dudaklarında gezdirdi.

Tepegöz başımın arkasına dokundu ve gözlerimi kapadım, Orion'un zihninde Lionel'a savaşı için daha fazla cephane verebilecek bir şey bulamamak için dua ettim.

İlk hissettiğim şey arkadaşımın zihinsel kalkanları oldu ama eğilerek içeri girmeme izin verdiler. *Görmek* geleceğine, bir düşünce baloncuğu vizyonuma girdi. Kenarları neredeyse tespit edilemezdi ve kendi zihnimde hızla Vard'ın Tepegöz İstilas'ının dokunamayacağı bir yol yarattım. Hassas, karmaşık bir korumaydı ve onu ondan ayrı tutmak için çok odaklanmam gerekti. Dikkatle, zihnimin bir kısmının bu düşünceye kaymasına izin verdim ve geri kalanını Vard'ın pençelerinden korudum.

"Eğer ben Görmek Bize yardımcı olabilecek herhangi bir şey varsa, onu buraya koyacağım ve Vard'dan saklayacağım." Zihinlerimizin bağlantısı aracılığıyla Orion ile konuştum.

Böylesine karmaşık bir büyü yapmanın baskısı yüksekti ve bunu başarabileceğimden emin değildim, sadece Orion ve benim bu konuda birlikte çalışmamıza yardımcı olacak yakın bir bağımız zaten vardı.

"Devam et," diye hırladı Vard sabırsızca.

İlk görüntünün içeri girmesine izin verdim, *görmek* Orion, saraya geldiğimden beri sayısız kez yaşadığım korkunç bir işkencenin ardından ıstırap içinde. Orion'un içinden geçmekte olduğu ve henüz çekmeyeceği şeylerle ilgili korkunç bilgiye yüzümü buruşturarak Vard'ın bunu yapmasına izin verdim. Sonraki vizyonlar hemen hemen aynıydı, ancak birçok gelecek karanlığa bürünmüştü, benim için hiç görmem imkansızdı. Sonra, acılar, taht odasının soğuk, sert zemini ve Nebula Ally'im'in katlanmak zorunda kaldığı eziyet arasında, farklı bir şeyin parıltısı aklıma takıldı ve bir ışık parçasının önündeki kedi gibi ona doğru sıçradım.

Vard'ı kan ve terör imgeleriyle beslemeye devam ederken, bu diğer vizyonu da oydum ve Orion'un zihninin onu da koruduğunu, ona arkamdaki aç Tepegözlere karşı ekstra koruma sağladığını hissettim.

Kafamdaki bir cepte güvende olduğunda, Orion'un sarayın duvarlarına girip derinlere, derinlere inmesini izleyerek oynamasına izin verdim.

altında gizli bir geçitle. Sonunda, ortasında kocaman bir arma bulunan parlak gümüş bir kapı vardı, Vega arması asırlık bir sihirle parılıyordu.

BEN *testere* Orion o kapının ötesinde ve içinde sayısız hazine, uzun zamandır unutulmuş bir taht ve anlayamadığım ama son derece önemli olan bir şeyin yanıtları vardı. Görüntülerdeki bitmeyen anlar, Orion'u elinde bir kitapla, kapağı bronz tüylerden örülmüş olarak gösteriyordu ve gözlerindeki umut bakışı bana haftalardır sahip olmadığım kadar umut verdi. Bu an ortaya çıktığında, biri onu aramaya gelmeden önce o gizemli yere girip çıkmanın yolunu bulması gereken zamanı hissedebiliyordum. Saat. En az üç.

Sıkıca odaklandım ve görüntüyü Orion'a aktardım, ben Vard'a Nebula Ally'min dövülmüş ve kanlı halinin daha fazla görüntüsünü aktarmaya çalışırken onun zihninin kontrolü onu benden aldı. yapabiliirdim *Görmeko* tünellere girme beklentisi, beni bulma ve özgür bırakma arzusu.

"Beni bu şekilde özgür bırakamazsın. Tüneller bana çıkmıyor."

Bu kelimeleri ona kendi hayalim olarak gönderdim, sonra zihnindeki hakimiyeti bıraktım ve ani bir hareketle geriye doğru bir adım attım, Vard'a çarptım ve onu bir lanetle kuma çarpmasına yolladım.

"Benim hatam. yapmadım *Görmeko* radasın," diye mırıldandım.

"Çok komik," diye tükürdü ve Lionel sabırsızca ona bakarken ayağa kalktı.

"Kuyu?" diye sordu.

"Hiçbir şey, efendim," diye homurdandı Vard, dizlerindeki kumları silkeleyerek. "Lance Orion'un geleceği sadece acı çekiyor."

"İyi." Lionel öne çıktı ve Orion'un yanağına alaycı bir şekilde vurdu. "Sana şunu söyleyeyim Lance... Lavinia, Vega kızını öldürmem için bana bir boşluk bıraktığı an, onu öyle acımasızca idam edeceğim ki, ardından seni öldürmem için bana yalvaracaksın. Ve ben *irade* bu isteği kabul et, beni duyuyor musun?" Parmağını kaldırıp Orion'un kalbine bastırdı ve Lionel oradaki bir hedefi ateşle vurup tişörtünde bir delik açarak arkasında kızarmış bir yanık bırakarak arkadaşım hırladı.

Orion, "Evet, söylediklerinizi açık ve net bir şekilde duyuyorum," dedi. "Sen Lavinia'nın küçük sürtüğüsün."

"Nasıl *cesaret etmek* benimle bu şekilde mi konuşuyorsun?" Lionel tısladı, elini ona sihirle vurmak için kaldırdı ve gözlerimden bir an için dehşete kapılmama neden olan bir ölüm görüntüsü geçti.

"Ne yapıyorsun, baba?" Lavinia yüksekten uçarak geldi

amfiteyatro duvarları, gökten inen ve yanında süzölmek için gelen Lionel'ın dikkatini ona çeken bir karanlık bulutunun üzerinde. Ondan uzaklaştı ve kaslarım savaşıma içgüdümlle gerilmişti. "Oyuncaklarımla bensiz oynamıyorsun, değil mi?"

Orion'un önüne indi, başını yana eğdi ve onu okşar gibi kolunu okşadı. Yerinde kaldı ama kasları sertleşti ve yanıt olarak boğazımdan bir hırıltı yuvarlanarak onun ölüm karası gözlerini bana çevirdi.

"Merhaba, küçük Kahin. Güzel arkadaşınızın gördüğü ilgiyi kıskanıyor musunuz? Oyun odamda da sana her zaman yer açabilirim." Bana uzandı ama Lionel öne atıldı ve beni sahiplenircesine yanına çekti.

"Lance'i al. Onunla istediğini yap. İlgilenmem gereken işlerim var." Lionel beni Ejderha muhafızlarının kollarına attı.

Lavinia boğazına bir gölge kamçısı vururken korkuyla dönüp Orion'a, ardından kısıtlamalarına karşı savaşmaya devam eden Gölge Canavarı kılığında Darcy'ye baktım.

Vard peşimizden koştu ve Ejderhalar beni çıkışa doğru zorladı. Darcy ve Orion'dan uzaklaştırılırken, arkadaşşıma umarım yardımcı olabilecek bir vizyon verdiğim bilgisine tutundum, ancak o pasajlara nasıl girebileceğini henüz çözemedim. *Görmek*. Ama belki de bu, Darcy'nin cevapları elinde tuttuğu anlamına geliyordu, çünkü kaderi gölgelerle örtölmüştü ve belki bu sefer, içindeki karanlık biraz ışığın içeri girmesine izin verirdi.

Geraldine gecenin yarısını kendi toprak büyüsünü ve Max'in büyüsünü kullanarak geçirmişti.

Güç - eğer onu doğru anlıyorsam, bir tür simit bazlı rüşvet yoluyla amacına bağışlamıştı. Bütün bir gece ve sabah, ben Solaria'nın kenarından söktüğümüz adanın uzak ucundaki bir kayanın üzerine oturup dört bir yandan bizi çevreleyen mürekkep rengi suların derinliklerine bakmaktan başka bir şey yapmadığım halde geçmişti.

Yanımda bir alev yanıyordu, gücümün yeniden yüklenmesine izin verirken ve ara sıra yörüngemizi rastgele değiştirmek için denize bir sihir patlaması gönderirken, yalnızlığımın her zaman var olan bir arkadaşı olan bir alev. Ama ben orada oturup kardeşimle aramda her geçen dakika büyüyen mesafe içinde yuvarlanırken, Geraldine çok sıkı çalışıyordu. Ve güneş ışığının en parlak ışınları, güneşin kavisinin doruk noktasını belirleyerek üzerime dökülürken, Cerberus kılığında bana doğru koşarak geldi ve kuyruğunu çılgınca sallarken ona katılmamı söyledi. Kabul etmekten başka seçeneğim yok.

Hatta beni buraya kadar getirmişti, devasa köpek formunun sallanan yürüyüşü, katlanmak zorunda kaldığım onca şeye rağmen dudaklarıma bir kahkaha soluğu getiriyordu. Büyük adanın merkezine yakın bir tepeye çıktığımızda nefesim ciğerlerimde sıkıştı ve Geraldine sonunda hareketsiz kaldı.

"Ne nasıl?" Nefes aldım, sırtından kaydım ve yanına indim ki o da kıpırdasın ve bana bu sorunun cevabını versin.

Geraldine, ağzında geniş bir gülümsemeye Fae formuna geri döndü.

çıplak ayaklarını çimlere bastı ve yumruklarını kalçalarına koydu.

"Leydim, RUMP Kalesi'ni, Solaria'nın başındaki taş mücevheri, gerçek kraliçelerin gezgin kalesini ve Gölge ve Gönül Yarası Savaşı sırasında evi isyana yönlendirirken oturacağınız koltuğu takdim edebilir miyim? "

"Ona Yeniden Doğuşların Savaşı adını verdiğini sanıyordum?" Bu küçük gerçeği hatırlayarak mırıldandım ama Geraldine küstahça elini havaya kaldırdı.

"Bu devam eden bir çalışma," diye açıkladı, önümdeki manzaraya odaklanmamı işaret etti ve gerçekten anladığımda sustum.

Dudaklarım, gecenin köründe yarattığı şatoya, akan suyla dolu bir hendeği geçen muazzam bir asma köprüünün üzerine oyulmuş taş ve buzdan taretlere ve daha önce orada olduğundan ciddi şekilde şüphe ettiğim şatoya karşı aralandı.

Çarpıcı binanın kenarlarında en koyu kırmızı ve gece mavisinde açan çiçekler vardı, yaprakları benim hissedemediğim bir esintiyle hareket ediyor, hareketle dans ederken onları canlı alevler gibi gösteriyordu.

Binanın Ruhlar Sarayı büyüklüğünde hiçbir şeyi yoktu, heybetli olmaktan çok çirkin görünüyordu, yine de bol miktarda Fae barındıracağını tahmin etmiştim.

"Bunun için söylenecek söz yok," dedim alçak sesle, Geraldine kolumdan tutup beni ileri doğru çekerken, vahşi bir hızla ilerliyordu.

Asma köprüye yaklaştığımızda, Max ağaçların arasından dışarı çıktı, çenesini gıcıklayarak etrafımıza sudan bir duvar ördü ve görüşümüzü engelledi. Bir an sonra doğruca içinden geçti, az önce içinden geçtiği sele rağmen kemikleri kupkuruydu ve Geraldine'e giymesi için bir elbise uzattı.

"Ah, seni yaban mersinli nagfish," diye içini çekti, şeyi ondan alıp çekiştirirken. Beyazdı ve Geraldine'in şehvetli kıvrımları için biraz küçüktü, yani göğüsleri neredeyse buradan patlıyordu ve meme uçları malzemenin içinden hala görülebiliyordu.

"Hayır," diye hırladı Max, onu tekrar örtmek için ellerini kaldırarak onu sabırsız bir öfkeyle kenara itti ve gözlerini ona çevirirken göğüslerini biraz daha iyi örtmek için üzerine iki buz kabuğu fırlattı.

"Dürüst olmak gerekirse, Maxy oğlum, senin gidişinle herhangi bir anda sallanan sallanan aletinden uzaklaşabileceğimden korktuğunu düşünenler olabilir," diye içini çekti, onu yolundan çekti ve beni de kendisiyle birlikte duvarın içinden çekiştirdi. su.

Suyun dokunmasını engellemek benim için bir düşünceden biraz daha fazlasını aldı

Darcy ve ben gücümüzü bu kadar basit bir şekilde kontrol etmeyi çok zor bulduğumuz su büyüsu hakkındaki ilk dersimizi düşünmeden edemedim.

Geraldine, asma köprüyü geçip şatonun girişine adım atarken, "Ayaktakımından bir sürü gevezelik ettikten sonra, burada sarayınızın bazı alt düzey üyeleri ve zavallı müttefiklerimiz için ek uyku alanı yaratmaya zorlandım," dedi. .

Max bizi içeri kadar takip etmeye çalıştı ama Geraldine, yeni evimin etrafında bana eşlik ederken orada kalması için ona havladı ve o öteden bize itirazlarını haykırırken, asma köprü mekanizmasının yüzüne çarpması için sihrini yaptı.

Geraldine, sanki uzun süredir acı çeken bir eşiği gibi içini çekti, burnunun köprüsünü başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırdı ve ardından Max'in bağırımlarını engellemek için susturucu bir balon patlattı. Bana acıklı bir şekilde gülümsedi ve beni daha da içeri çekmeden önce koluma hafifçe vurdu.

Yerin güzelliği içeriye uzanıyordu, taş duvarları süsleyen Phoenixes'in buz oymaları, savaş ve kan dökülerek hayatta kaldığımı hatırladığım sahnelerde Darcy ve beni tasvir ediyordu, her şey o sırada hissettiğimden çok daha etkileyici görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, çoğu gün bu güç ve politika oyununda rol yapıyormuşum gibi hissettim, ancak Geraldine'in ikimizi oluşturduğu görüntülerde muhteşem, güzel, kendinden emin ve etkileyici görünüyorduk. Sanki gerçekten kraliçeymişiz gibi.

Geraldine, burada yaptığı işe iltifat etmek için yaptığım her girişimi boşa çıkardı, bana defalarca buranın üzerinde çiçek bulunan bir inek kulübesinden biraz daha fazlası olduğunu ve yine de çok daha fazla çalışma gerektirdiğini söyledi. Ama burası bir ahırda, o zaman kesinlikle bir domuz ağılında ya da belki bir fosseptikte büyümüştüm.

Beni büyük merdivenin altında yarı gizli olan merkezi giriş holünün solundaki kısa bir koridora götürdü, bir kapıyı çaldı ve içerideki sade, süssüz bir odayı ortaya çıkardı. Zodiac Akademisi'ndeki yurdumla hemen hemen aynı büyüklükte görünüyordu, şilte yerine saman serpiştirilmiş basit bir ahşap yatağı vardı ve zemin sert bir şekilde toprakla kaplıydı. Sanki biraz önce girdiğimiz binanın bir parçası olamaz gibiydi.

"Bu ne için?" Merakla sordum.

"Burası Melinda Altair'in odası," diye açıkladı Geraldine omuz silkerek. "Utanan ve suçlanan eski Meclis Üyelerinin her biri için bir tane var ve

aile üyeleri burada.

"Tüm aile üyeleri mi?" diye sordum, çömelme alanına bakıp eğlenerek homurdanmamaya çalışarak. "Mirasçılar bile mi?"

"Bu üç yaban mersini artık tam olarak neyin varisi?" diye sordu Geraldine merakla, bizi döndürerek ve bizi şirketimizde kral yanlısı olmayanların kullanması için hazırladığı karanlık ve unutulmuş koridordan uzaklaştırarak. O odalarda mutlu bir şekilde uyuyacaklarından şüpheliydim, muhtemelen kendi sihirlerini kullanarak bundan daha büyük bir karşı kale yapacaklardı. "Artık Göksel Konsey yok, soyları veya kendi güçlerinin ağırlığıyla tahtta hak iddia etmiyorlar. Bazıları tüm suçlamaların ötesinde utandıklarını, gerçek kraliçelerin ayaklarının dibine acımak için geldiklerini ve hatta RUMP'a ayak basmalarına bile izin verildiği için şanslı olduklarını söyleyebilir.

"'Birisi' misin?" Hafif bir eğlenceyle sordum ve bana göz kırptı. "Belki ben. Yine de kendimi oradaki o rezalet fok balığına bu kadar utanç verici bir şekilde bağladıktan sonra belki ben de orada ayaktakımıyla yatmak zorunda kalmalıyım," diye düşündü.

"Max?" diye sordum ve kaşlarını çatarak ciddi bir şekilde başını salladı.

"Leydi Petunia'mı ince hortumundan uzaklaştırmak için çok uğraştım. Ama ne yazık ki, aklını ona vermiş ve... Korkarım kalbim onun izinden gitmiş olabilir.

Onu muazzam bir donmuş merdivenin dibinde durdurdum ve ona döndüm, derin mavi gözlerine bakarken ellerini ellerimin arasına aldım.

"Geraldine," dedim kararlı bir şekilde. "Eğer Max senin içinse, bırak o olsun. Bu savaş, içinde yaşadığımız bu şüphe ve belirsizlik benim için tek bir şeyi doğruladı, o da hayatın ne kadar kısa olabileceği ve herhangi bir zamanda bizden ne kadar çabuk çalınabileceği. O yüzden sırf benim ve Darcy için diz çökmedi diye daha fazla zamanını boşa harcama. Zaten bu umurumda bile değil." Sonraki kelimeleri dudaklarımdan çıkmaya zorlarken boğazımdaki yumruyla yutkundum. "Darius da benim için asla diz çökmedi ama ben onun diz çökmesini istemedim. Sonunda değil. Gerçekten tek istediğim onun benim olmasıydı ve onun benim için ne ifade ettiğini daha önce kabul etmiş olsaydım, sahip olabileceğimden çok daha azına sahiptim.

Geraldine'in alt dudağı titredi ve sanki beni kucaklayacakmış gibi bana uzandı, ama ben başımı salladım, hiçbirini hissetmeyi reddettiğim için paramparça kalbimi çevreleyen o buz ve ateşten duvarı sertleştirdim.

"Merhamet istemiyorum," dedim kararlı bir şekilde, yıldızlara olan nefretim lav gibi yükseliyordu.

özüm aracılığıyla. "Sadece oraya gitmeni ve o balık çocuğu hayalarından tutmanı ve ona senin olduğunu söylemeni istiyorum, siyasetteki kötü seçimler lanet olsun."

"Ben..." Geraldine tam da bunu yapmak üzereymiş gibi asma köprüye doğru baktı ama çenesini kaldırdı ve bunun yerine bana acıklı bir şekilde sırtıttı. "Bunu yapabilirim leydim, ama sanırım benden önce biraz daha uzun süre oralarda bocalamasına izin vereceğim."

Homurdandım ve bütün geceyi inşa ederek geçirdiği şatoda beni yönlendirmesine izin verdim. Savaş konseyleri için hazırlanmış bir oda vardı, harabelerde kullandığımızdan çok daha büyük yuvarlak bir masa vardı, tam ortasında bir Solaria haritası ve her duvarda parçalanmış yeşim yeşili bir Ejderhanın duvar resimleri asılıydı. . Sonra büyük bir mutfak, orta çağ ziyafetlerine uygun bir yemek salonu, diğerlerine başkanlık eden yüksek bir masa, ortasında benim ve Darcy'nin isimlerinin oyulduğu iki büyük sandalye vardı.

Üst katta iki kat daha vardı, biri Geraldine'in mahkeme üyelerimiz tarafından kullanılacağını bildirdiği çok daha büyük odalarla kurulmuştu, dört direkli karyolalara ve gösterişli bir şekilde dekore edilmiş alanlara bakarken bana bir grubun resmen seçilmesi gerektiğini hatırlattı.

Tura devam ederken, "Yakın çevremizin oldukça net olduğunu sanıyordum," dedim. "İşte sen-"

Geraldine bu düşüncesiz sözlerim üzerine ciyakladı ve dizlerinin üzerine çöktü. Lanet olası kılıcım ve bir avuç ateşim elimdeydi ki, onun şaşkına döndüğünü ve bana eğildiğini, çizmelerimin her yerinde hıçkıra hıçkıra ağladığını ve ona bahşettiğim büyük onur için bana acımasızca teşekkür ettiğini fark ettiğimde.

"Kalk," diye yalvardım, kılıcımı kınına soktum ve onu ayağa kaldırırken kolundan tuttum. "Bütün bunlar olurken seni yanımızda isteyeceğimizden cidden şüphe etmiş olamazsın?" Gözyaşları ve sümük yüzünden aşağı serbestçe akarken ve gerçekten hiperventilasyon tehlikesi içinde görünürken, inanamayarak sordum.

"Sen... küçük yaşlı beni...seçtiğin biri olarak kabul etmek istiyorsun...en onurlu...en sevgili-"

"Evet, Geraldine," dedim, hıçkırıkları ne dediğini anlamayı neredeyse imkansız hale getirirken ona yardım ettim ve kendini bana doğru fırlattı, beni öyle sıkı bir şekilde sıktı ki, tamamen parçalanırken göğüs kafesimin bütünlüğünden korktum.

"Mahkemenizdeki yerlerini doğrulamak için başka kime resmi bir haber gönderebiliriz?" Bana sormayı başardı, ama hâlâ o kadar şiddetle titriyordu ki onu bırakmaya cesaret edemedim.

"Err, bilmiyorum," dedim ama aklım anında Xavier'e gitti. Benden böyle bir pozisyonu kabul etmek isteyip istemediğini merak etmem gerekiyordu.

eski Meclis Üyelerinin onun Ateş Lordu olarak çevrelerine katılmasını planladıklarını biliyordum ama o benim ailemdi. Şu anda ayrıldığım birkaç üyeden biri ve o kabul etmemeyi seçse bile bunu ona teklif etmem gerektiğini biliyordum. Gerçi şimdilik bunu kendime saklamaya karar verdim. "Sanırım Sofia ve Tyler," dedim Geraldine'e yanıt vererek.

"Oh evet!" diye bağırdı, beni o kadar hızlı bıraktı ki neredeyse düşüyordum.

Yanındaki elini kırbaçladı ve orada bir parşömen belirdi ve buna uygun lanet bir tüy kalem belirdi.

"Atanması gereken pozisyonların bir listesini yapacağım," dedi.

"Ordunuzu yönetmeye yardım etmesi için aklınızda özellikle biri var mı? İnsanlarla bağlantı kurma ve seslerinin duyulmasını sağlama rolünü üstlenecek gerçek ve sadık bir kıza ihtiyacımız var. Tabii ki, tatlı babamın isteyeceği böyle bir rolde seve seve yardımcı olurum, ancak görevlerim savaşmak ve yanınızda kalmak, bu role başka birini de atamanın ihtiyatlı olabileceğini düşünüyorum. Otoriteye komuta etme deneyimi olan ve sadakati sarsılmaz ve tartışılmaz olan biri. Halkınızın gerçek, dürüst ihtiyaç ve isteklerini onlara en iyi şekilde hizmet edilebilmesi için ileteceğine güvenilebilecek biri. Aklınıza böyle asil bir Fae geliyor mu?"

"Tarif ettiğin kişinin aslında var olmadığından oldukça eminim," dedim, onun tarif ettiği şeyleri yapabilecek birini düşünmeye çalışırken kaşlarımı çattım, ama aklıma bir isim geldi ve şu şekilde orada kaldı: isteksiz bir kurbağaya yapışan ıslak bir yaprak.

"Ah, bu olamaz leydim, yıldızların her zaman yol gösterici bir eli olmuştur..." yıldızlardan bahsedilmesiyle yüz hatlarımı karartan bakışı sustu ve ben de iç çektim.

"İnsan gruplarını yönetmeye alışkın birine ihtiyacımız var, değil mi?"

"Aslında."

"Lionel'i alenen suçlayan ve kolayca boyun eğmiş gibi yapıp bu savaşın dışında kalabilecekken ona karşı savaşan biri mi?"

"Bu en çok tercih edileni olur," diye kabul etti ve aklıma gelen tek isme biraz yüzümü buruşturdum.

"Pekala... Bence Washer bu amaca fazlasıyla uyuyor."

Geraldine'in ağzı şok, korku ya da ikisinin bir kombinasyonu olabilecek bir şeyle aralandı, ama iş ona geldiğinde, Speedo'ları ve aşırı dokunma davranışlarını görmezden gelirsek, Washer aslında yarı düzgündü. Kaybetmek anlamına gelse bile, bize boyun eğmiş ve kaderini bizimle paylaşmıştı.

işi ve ilişkisi dağılıyor. Asi ğrenci gruplarına komuta etmeye de alişmıştı, bu yüzden insanları yönetme konusunda tecrübesi vardı ve Siren yetenekleriyle, sorunların kendisine getirilmesini beklemeden asilerin ihtiyaçlarını hissedebilecekti. .

"Kıpır kıpır solucanın kendisine aceleyle bir emir göndereceğim," dedi kararlı bir şekilde. "Dediğın gibi, giyimi çoğı zaman arzulanan pek çok şey bıraksa da, gerçekten de iyi ve değeri bir aday olduğın kanıtladı."

"Evet, belki de ona resmi bir üniforma almalıyız," diye nerdim. "Boyuna kadar düğmeli ve kıta bol bir şey."

Geraldine'in gözleri bu fikirle parladı ve onu yazdı, kelimeler sayfadan bana ters ters baktı.

Washer için ASS kostümü.

niformanın kendisinin kesinlikle mütevazı ve mantıklı olacağına - görünürde bir meme ucu veya başıboş bir top çuvalı olmayacağına dair kendime güvence vererek, bu kelimelerin zihnimde yarattığı zihinsel görüntüyle rpermemi bastırdım.

"Tamam o zaman, şimdi yuvarlanıyoruz," dedi ve şatonun en st katına çıkan bir sonraki merdivene çıkmam için beni drtt.

"Mahkemenize resmi olarak başka kimlerin kaydolmasını istersiniz?"

"Dante Oscura ve ailesi, onlarla tanıştığımız andan itibaren bize sadık kaldılar," dedim düşünürken. "Bu savaşı kazanırsak uzun vadede krallığā hizmet etmek isteyeceklerinden şüpheliyim ama katkılarına, en azından savaş sürerken bizimle olmalarını isteyecek kadar değeri veriyorum."

"Daha fazla konuşmayın, Kraliçem, halledeceğim."

Geraldine isimlerini yazdı, sonra parşömeni dekoltesine tikiştirdi ve tepede bizi bekleyen devasa kapılara giden son birkaç adımı aceleyle attı. Kolları kavradı ve kapıları bir kerede ardına kadar açtı, bana ve Darcy'ye ayrılan devasa özel odalardan ışık sızıyordu.

Yatak odaları ve muhteşem banyo alanı arasında dolaşırken yarattığı şeyin güzelliğine söz bulamadım, bunu bizim için yaptığı için kalbim şükranla dolu ve yeteneğine hayran kaldım.

"Geraldine, bu-"

"Ruhlar Sarayı'ndaki gerçek evinde terk ettiğın onca şey karşısında bunun bir hiç olduğın biliyorum," diye benim için tasarladığı odaya adımlımı atarken sözümü kesti, birkaç eşyamı çoktan orada bulmuştu ve bir ateş yakmıştı. ocakta yaktı.

Oda büyüktü ama yine de rahattı, duvarlar kırmızı ve siyahla dekore edilmişti.

yatağın üzerinde sürünen güller, havayı narin bir koku kaplayarak yatağın üzerine sarkıyordu. Sağ tarafımda hafifçe yükseltilmiş bir alanda duran buzla oluşturulmuş bir pencerenin altında büyük bir bakır küvet ve benim de oturmam için bir masa vardı. Giysilerim alanın solundaki gömme dolaba yerleştirilmişti ve Geraldine bana bir an önce daha fazla giysi yaratma planlarını anlatmaya başladı.

Başımla onayladım, kendimi bu yerin etrafında gösterilen kızdan, şimdi sahip olacağım odadan, burada paylaşmam gereken adama ait tek bir şey olmadan tek başıma kalacağım yataktan kopmuş hissederek.

Geraldine, "Çatıda, hedeflerin ve alıştırma mankenlerinin, dilerseniz silahla veya sihirle eğitim yapabileceğiniz her türlü şeyin olduğu bir eğitim alanı var," diyordu, ama onu duymakta zorlanıyordum. .

Kınımı çözdüm ve kılıcımı masanın üzerine düşürdüm, sonra yatağın kenarına çöktüm ve duvarları süsleyen güllere baktım. Darcy'nin odasındaki çiçekler pembe ve maviydi, Geraldine bana çoktan açıklamıştı ve ben de önümde duran güllerin koyu kırmızısında kan görmemeye çalışarak boş boş başımı salladım.

"Darius'un hazinesi nerede?" Sihirli hedefler hakkında söylediği bir şeyi yarıda keserek ağızımdan kaçırdım, parmaklarım çok sıkı ve yeterince sıkı olmayan bir tutuşla çarşafın yumuşaklığına kıvrıldı.

"Ben... bir Minotor sürüsü tarafından taşındığını düşünüyorum..." Geraldine, cümlesini yarıda kesip çenesini kaldırdığı için çatlamanın eşiğine geldiğimi anlamış gibiydi. "Şimdi getireceğim, tatlı bayan aşkım. Affet beni, düşünmeliydim, dikkatim dağılmıştı ama burada olduğundan emin olmayı düşünmeliydim. Bugünkü başarısızlığımın kefareti olarak göğsümün derisini memnuniyetle yüzeceğim. İki gözü de kafatasımdan çıkarıp bir lagüne atacağım. Parmaklarımın derisini haşlayacağım ve bir farenin kalıntılarını yemesine izin vereceğim-"

"Bunların hiçbirini yapma," dedim elimden geldiğince kararlı bir şekilde, kafatasımın sınırları içinde çığlıklar çınlarken başımı sallayarak. "Önemli değil. Sadece unut gitsin. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Tırnaklarımın avuç içlerimi delmeye çalıştığını hissedene kadar yatağı daha sıkı kavradım. Geraldine birkaç kez ağızını açıp kapadıktan sonra burnu yere degecek kadar eğildi ve ardından odadan kaçtı.

Kapı kapanır kapanmaz, içimden bir susturucu balonu patladı ve öyle yüksek bir çığlık attım ki, tüm binanın tepeme düşmemesine şaşırdım.

Bunların hepsi yanlıştı. Kız kardeşim kayıpken burada, güzel şeylerle çevrili bir şatoda oturmamalıydim. Darius unutulmuş bir dağın yamacında soğuk ve yapayalnız yatarken.

Diğerlerinin, onu orada, Hamish ve Catalina'nın yanında dinlenmesi için bırakmama ikna etmesine izin verirdim. Açık gökyüzünün altında, onu kullananlardan başka kimsenin onları bir daha bulamayacağı kadar güçlü bir sihirle çevrili, onun için doğru yer olduğuna beni ikna etmelerine izin verecektim.

Ama şimdi buradaydım ve yalnızdım, iki kişilik bir yatağın kenarında oturuyordum, parmağımdaki metal bir bant beni bir daha asla gözlerime bakmayacak ve bana onunki demeyecek bir adama bağlıyordu.

Yataktan fırladım ve yere yığıldım, parmaklarımla saçlarımı tutup yolarken alnımı dizlerime indirdim ve içimdeki derin deliğe düştüm.

Güçlkle ördüğüm duvarlar çatlıyordu, içlerinde tutmaya çalıştığım her şeyin ağırlığı çok güçlü bir şekilde dışarı çıkıyordu.

Bu acıdan ölecektim. Yavaş ama emin adımlarla, beni tüketecek ve kendim için iddia ettiğim her şeyi çürütecekti. Ve artık bunu umursadığımı bile söyleyemezdim.

Tekrar çığlık attım, kanatlarım sırtımdan fırlayıp yatağı arkamdaki döşeme tahtalarının üzerinden gıcırdayarak gönderirken vücudumda ateş tutuştu.

Alevlerin gücünü bu güzel şatoyu yakmalarına engel olacak kadar tutmayı başardım ama beni ele geçirmesine izin verdim. Kendi etimin parıltısı çok fazla olana ve onun gücüne karşı gözlerimi kapatmak zorunda kalana kadar gittikçe daha sıcak alevlendim.

Öfkenin vücut bulmuş haliydim, ölümden ve her şeyin bir sonundan başka hiçbir şeyi arzulamayan öfkeli bir boşlukta.

Lionel Acrux'un yüzü zihnimde parıldadı ve onu da yaktım, derisi kemiklerinden erirken çığlık atmasını izledim ve içimdeki ateş onları da külden başka bir şey olmayana kadar yaktı, sonra o bile değil. Bir zamanlar dimdik durduğu ve kendisine kral demeye cüret ettiği dünya haritasında basit bir leke.

Boynumdan sarkan yakut kolye alevlerin gücünün ötesinde ısınıyor gibiydi, sanki kalbi canlanmış gibi bir nabız atıyor, kendi nabzım kadar yakından bildiğim bir ritme göre atıyordu.

Sanki o oradaymış, göğsü benimkine bastırılmış, ruhlarımız birleşmiş, Peçe'nin bariyerinden bile birbirimize uzanıyormuş gibi.

Beni görebilir mi? Bilge gözlerle ona aşık olmamı izliyor, aşık olduğu kızın sonunun ardından nereye gittiğini merak mı ediyordu?

Kapı hızla açılırken duvara çarptı, yere çarpan altın ve mücevherlerin sesi, Caleb büyük hazine sandığını yere düşürüp parçaların her yere dağılmasına izin verirken, kendi kişisel umutsuzluğumdan başımı kaldırmama neden oldu.

Yerde önümde oturmak için hareket ederken hiçbir şey söylemedi, içindeki canavarı da görmeme izin verirken dişleri dışarı fırladı, kullandığım ateşin onu korkuttuğuna dair hiçbir işaret yoktu. Kontrolü kaybetmeye benim hissettiğim kadar yakın olduğuma inandığına dair hiçbir işaret yoktu.

"Hareket etmeye devam etmelisin," dedi bana alçak sesle, gözleri karanlıktı ve beni kör eden aynı acıyla doluydu. "Gerçek bir şey yapmalısın, bir kale kulesinde oturup dünyanın gelip seni bulmasını beklemek değil."

Bir kahkahayı boğdum ya da belki de bir hıçkırıktı, ses o kadar umutsuzdu ki anlamak imkansızdı.

"Bir orduya liderlik etmem gerektiğini sanıyordum?" İçtenlikle cevap verdim.

"Kimse bunu yapmak için burada oturman gerektiğini söylemedi. Peki ya verdiğin söz? Peki ya Darcy?"

Kız kardeşimin adının geçmesiyle içimi bir özlem kapladı ve saf irademin gücüyle Phoenix'imi kovdum.

Caleb tek kaşını kaldırarak bana baktı, bakışları yarım kalp atışı kadar vücuduma kaydı. Giysilerimi kayıp bulduğumda ve altımdaki ahşap zemin alevlerimin ısıyla kavrulup kararmışken, bir anlık sinirle kontrolü kaybetmeye düşündüğümünden daha yakın olduğumu fark ettim. Bir elimle saçımı okşadım, en azından hayatta kaldığıma şükrettim.

"Şimdi bana kızma güzel çocuk. Daha önce hepsini görmemişsin gibi değil," Ayağa kalkıp kıcımlı ona çevirerek ve kararlı bir şekilde dolaba doğru uzun adımlarla ilerlerken yere bastım. Çünkü o haklıydı. Bu gösterişli şatoda oturmak zorunda değildim ve Geraldine bana başlamam için çoktan bir yer vermişti.

Rayda asılı duran güzel önlükleri görmezden geldim, onları bir kenara ittim ve ihtiyacım olan pratik kıyafetleri bulmadan önce siyah bir crop top ve ona uygun bir eşofman giydim. Bu kahrolası krallığa gelmeden önce olduğum sokak hırsız kadar kraliçe gibi görünüyordum ve bununla fazlasıyla iyiydim.

O.

Parmaklarımı boğazımda asılı duran iki kolyenin üzerinde gezdirdim. Darius'tan gelen yakut dokunulamayacak kadar sıcaktı ama içinde bir nabızın yankısı yoktu. Orada olduğunu hiç hayal etmiş miydim? Ama bunu merak ederken bile, onun kokusu etrafımı sarmış gibiydi, o duman ve sedir ağacı dilimin arkasında geziniyor ve bana paylaştığımız tüm öpücükleri acımasızdan şefkatliye ve aradaki her şeyi düşündürüyordu. Parmaklarımı bana verdiği kolyeden kız kardeşimin takması gereken İmparatorluk Yıldızına kaydırdım, o da gizli bir güçle tıngırdıyordu.

Gücümü yıldıza ittim, şimdi, en çok ihtiyacım olduğu anda bana boyun eğip boyun eğmeyeceğini merak ettim, ama sihri me cevap veren bir çağrı yoktu, orada olduğumu bildiğine dair hiçbir şey yoktu, mühürlü kapıyı çalıyor inanılmaz gücünü içeriyordu.

Burnumdan nefes verdim, kolyeleri kavradım ve karar verdiğim göreve odaklandım.

Bir çift spor ayakkabı giydim ve derin bir nefes alıp yatak odasına geri dönmeden önce saçımı yüksek bir atkuyruğu yaptım.

Caleb kapıya yaslanmış, parlak yeni bir Atlas'ta gelişigüzel bir şekilde bir şeyler karıştırıyordu ve o bana bakarken ben kaşlarımı çattım.

"Tyler, güvenilir asilerin sahip olması için bunlardan bir demet üzerinde çalışmayı bitirdi," diye açıkladı, cebinden bir tane daha çıkarıp bana fırlattı. "İzlenemeyeceklerinden emin olmak için sihirle korundular, bu yüzden güvenle kullanılabilirler. Sanırım gideceğiz, bu yüzden işimiz bittiğinde yıldız tozunun geri götürüleceği bir konum için birini arayabilmemiz gerekecek.

Atlas'ı cebime attım, yatağın tekrar yerine taşındığını ve artık yerin kararmış yamasını kapladığını ve bokumu kaybettiğime dair geriye kalan tüm kanıtları sakladığını fark ettim.

Hâlâ yerde yayılmış olan hazinenin üzerinden atladım, onu hareket ettirmeye çalışmadım, onun istediği gibi burada, güvende olduğuna dair güvence aldım.

Her bir parçayı sayma dürtüsü beni çekiştirdi ve omzumun üzerinden sertçe baktım, neredeyse onu orada görmeyi bekliyordum, yerime dağılmış altın ıvır zıvır hakkında şikayet edip hepsi değilse canavarı öldürmekle tehdit ettim. dikkatlice sayılır ve hemen parlatılır. Hayal ettiğim hayaletten kurtulmak için başımı salladım, pusuda bir ruh bulsam bile hiçbir ruhun içimdeki boşluğu doldurmaya yetmeyeceğini biliyordum.

bana yakın.

Caleb bana bir kese yıldız tozu fırlattı, sonra elini benim için uzattı ve ona doğru ilerleyip beni kollarının arasına alıp kolunu boynuna dolmasına izin verdim.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" tutuşunu sıkılaştırırken onayladı Ben.

"Evet," diye kabul ettim çünkü planım için sahip olduğum tek zayıf umut buydu ve Geraldine'in önerdiği andan beri düşünebildiğim tek şey buydu. Bu adadaki insanlara karşı belirsiz bir sorumluluk duygusundan kendimi alıkoymuştum ama sorumlu olmam gereken şey bu değildi. Herhangi bir zafer şansına sahip olmak için ihtiyacım olan şeylere odaklanmam gerekiyordu ve bu hedeflerin ilki açıldı. Darcy.

"Tamam o zaman." Caleb harekete geçti.

Bizi şatonun dışına, seyahat ettiğimiz hızdan tanımayı bile ummadığım bir grup Fae'nin yanından geçerken midem bulandı, sonra adanın merkezini oluşturan açık yeşil araziden uzaklaştık. Solaria'dan ayrıldı.

Rüzgardan daha hızlı hareket ederken soğuk bizi acımasızca ısırdı ve o, içinde kaybolabileceğimiz koşu alanın kenarına doğru koşarken, dünya etrafımızda bir bulanıklığa dönüşürken kendimi ona canımı vermek için yapışmış buldum. yıldızların pençeleri.

Kısa sürede adanın batı tarafındaki uçurumun zirvesine, bir zamanlar karanın Solaria'ya bağlı olduğu noktaya, artık aşağıdaki okyanusun derinliklerine inen acımasız bir düşüşten başka bir şey değildi.

Caleb ona doğru koşarken yavaşlamadı, doğrudan kenardan ilerideki boşluğa sıçradı.

Düşmeye başladık, su hızla bize doğru akıyordu, bu hareket bana çok uzun zaman önce aynı şeyi yaptığımız, sorunlarımızın çok büyük görüldüğü ve şimdi geriye dönüp bakıldığında inanılmaz derecede küçük görüldüğü zamanları hatırlattı.

Bana verdiği çantadan bir tutam yıldız tozu aldım ve suya düşmeden hemen önce başlarımızdan aşağı fırlattım.

Dünya etrafımızda dönüyordu, yıldızlar açgözlü gözleriyle bize bakıyordu ve ben gerçekten hepsini bir kenara atıp onlara defolup gitmelerini söylemek istiyordum. Ama ben bunu düşünürken bile, bizi tekrar tükürdüler ve yemyeşil bir yamaçta, sonsuz bir yeşil denizde etrafımızı saran dağlık bir arazide görüldük.

Ortaya çıktığımızda hâlâ düşüyorduk ama hava büyümenin bir akımı bizi yakaladı ve Caleb'ı ayağa kaldırmadan yere düşürdü, o da beni serbest bıraktı, ikimiz de etrafımızı saran genişleyen boşluğa şaşkınlıkla bakıyorduk.

Burada hiçbir şey yok, diye mırıldandı Caleb, kendimizi içinde bulduğumuz vahşi ve bozulmamış manzarayı görmek için dönerek.

Buradaki her şey derin ve canlı bir yeşildi, engebeli dağlar bu renge boyanmıştı ve hava o kadar tazeydi ki, onu soluduğumda haftalardır uyanmadığım kadar uyanmış gibi hissediyordum. Başımızın üzerindeki alçak bulutların arasından süzülürken gördüğüm yalnız kartalın ötesinde hiçbir yol ya da patika yoktu, sakinlere dair hiçbir işaret yoktu. Hava nemliydi, yağmur yağıyordu ya da yakın zamanda geçmişti ve sessizlik, hareketli bir şehirde büyürken bir kez bile görmediğim, ağır, amansız türdendi. Burada bozulmamış ve kırılmamış bir huzur vardı, tamamen organik bir şekilde bedenimi rahatlatan doğal, sonsuz bir huzur.

"İşte göl," diye işaret ettim, Caleb'in dikkatini arkasındaki dağların arasında bir çanakta yayılan durgun suya çekerek.

Caleb çelik gibi gri enginliğe bakmak için döndü ve birlikte oraya doğru yürümeye başladık, inanılmaz yeşil yamacı su kenarıyla buluştuğu yere kadar takip ederken botlarımız esnek yosunlara basıyordu.

Dünya hala buradaydı, çevredeki manzaranın her bir parçasını hem yabancı hem de çekici bir şekilde saran uyum. Sanki burada yalnızlık ve vahşi doğanın ötesinde hiçbir şey yaşamıyordu, savaş ve ıstırapla dolu olduğunu bildiğim bir dünyada kaybolan bu sakin vaha.

Yosunlu zeminde yumuşak ayak seslerimiz bile burada yüksek geliyordu, keşfettiğimiz sükuneti gereksiz kelimelerle bozmak istemediğimiz için aramızdaki sessizlik uzayıp gidiyordu.

Göl kıyısına vardığımızda hareketsiz kaldık, çizmelerimin uçları barut rengi çakılda çatırdayarak su kenarını işaret ediyordu.

Birkaç kalp atışı geçti, ama hiçbir şey olmadı, Darcy'nin bana tarif ettiği gibi kimse bizi selamlamaya gelmedi, suyun ortasında hiçbir ada oturmadı ve o aynaya benzeyen camın derinliklerinden çıkmadı.

Belki evde kimse yoktur, diye düşündü Caleb, göle atmadan önce yerden bir taş parçası almak için eğilerek.

Taş beş kez sekti, buzlu derinliklere batmadan ve kaybolmadan önce arkasından dalgalar yayıldı.

Dalgaların yüzeye yayılmasını sessizce izledik, bu fazla sakin yerde rahatsızlık ürkütücüydü ve yine de hiçbir şey olmadı.

"Ben Roxanya Vega," diye seslendim, sesimin yüksekliği huzuru bozmuştı. "Vahşı Kral'ın kızı ve neslinin En Büyük Kahini. Kayıp Kitaplığı'na girme hakkı kazanmak istiyorum."

Bizi çevreleyen dağlardan yankılanan kendi sesimin yankıları dışında hiçbir şey isteğime cevap vermedi ve iç çektim.

"Geri mi dönüyoruz?" diye sordu Caleb tereddütle ama başımı salladım.

"Buraya lanet olası bir kütüphaneyi ziyarete geldim. Ve bazı kitaplara bakmadan da gitmiyorum."

Elini tuttum ve onu benimle göle doğru çekerken itiraz etmedi, biz doğruca suya girerken hava büyüsu etrafımızı sardı, etrafımızı saran hava okunun başıyla bir yol açtı ve suyun altına alçaldı. yüzey.

Parmaklarımın bir hareketiyle, kütüphanenin gizlendiğini bildiğim gölün merkezine doğru ilerlerken, önümüzde suyun karanlığında yuvarlanarak uzaklaşan Anka alevleri yolladı ve yolu aydınlattı.

"Ya bulduğumuzda kapıyı açmayı reddederlerse?" Caleb merakla sordu, sesinde endişe yoktu.

"O zaman içeri girerim," diye yanıtladım omuz silkerek. "Ben incelik noktasının ötesindeyim. Darcy'nin bana ihtiyacı var ve onu bulmak için sahip olduğum tek umut onların değerli sığınaklarında kilitli. Bu konuda bana yardım etmek istemiyorlarsa, bu onları benim düşmanım yapar. Ve düşmanlarım kuruma dönüşmek gibi kötü bir alışkanlık ediniyorlar."

"Vahşı," diye yorum yaptı, dudaklarının kenarı onaylayarak seğirdi. "Ne pahasına olursa olsun."

Gölün derinliklerine indik, üzerimizdeki suyun ağırlığı inanılmaz bir yoğunlukla hava kalkanımın çatısına bastırıyordu, ama ben yılmadım, sadece ilerledikçe takviye etmek için ona daha fazla güç verdim.

Önümüze fırlattığım işaret fişeklerinin ışığı, su altı krallıklarının işgalinden hızla uzaklaşan küçük balık sürülerini aydınlattı, kaçarken pulları gümüşi parıladı.

"Bakmak." Caleb dikkatimi sağımıza çekmek için çenesini salladı ve gölün dibindeki alüvyonun dalgalanarak hareket ederken vücutlarını gizlediği birkaç devasa, isimsiz gölgenin gözden kaybolduğunu fark ettiğimde hareketsiz kaldım.

Parmaklarımı onlara doğru salladım, Anka kuşu ateşi onları aydınlatmak için bizden uzağa yuvarlandı, ama ben bir pul parıltısından fazlasını göremeden karanlık alevleri yuttu.

"Sence o şeyler kütüphaneyi koruyor mu?" diye sordum, kocaman, kırmızı bir dokunaç bir saniyeliğine ortaya çıkarken kalbim yerinden fırladı ve silt bulutunun içinde gözden kaybolmadan önce bir saniyeliğine ortaya çıktı.

"Ya da sadece açlar," diye önerdi Caleb, kemerinden ikiz hançerlerini çıkarıp metale gömülen ateşi ateşleyerek bir saldırıya hazır hale getirerek.

Arkamı dönüp gölün kalbine doğru ilerlemeden önce bizi takip eden canavarları düşünerek dudaklarımı büzdüm.

"Cesaretleri varsa bizim için gelsinler," diye meydan okudum. "İyi bir dövüşle idare edebilirim."

"Kana susamış mı hissediyorsun?" diye sordu Caleb yaratıklara da sırtını dönerken, benim hızıma ayak uydurup yanımda ilerliyordu.

"Şu anda hissettiğim hemen hemen tek şey bu," diye kabul ettim.

Cevap vermeden önce bir duraklama oldu, hem sevdiğimiz hem de kaybettiğimiz adamın kabulü, gerçekliğimizde asla düzelmeyecek bir dalgalanma.

"İyi."

Yürürken canavarların bize yaklaştığını, gözlerinin omurgamda gezindiğini, beni tarttığını, karanlıkta beni takip ettiğini hissedebiliyordum ama bir daha arkama bakmadım.

Avlanacak bir av değildim ve onların da bunu bildiklerini düşünmeliydim, yoksa çoktan saldırmış olurlardı.

Yine de duyularım bir pusuya karşı tetikteydi, damarlarımdaki ateş kalbimin atışıyla aynı anda nabız gibi atıyor, içime adrenalin yayılıyordu. Bu duyguya, hayatta kalma dürtüsüne, savaşma arzusuna kapıldım. Artık yaşamak istediğimi bilmeme izin veren tek şeydi, içimde parçalanıyormuş gibi hissetsem bile inatla savaşmaya kararlı olan bedenimin otomatik tepkileri.

Karanlıkta bizi avlayan canavarlara o kadar odaklanmıştım ki, botlarımın altındaki kayanın sertliğine yol açan göl yatağının taş ve alüvyonunu neredeyse fark etmemiştim.

Hareketsiz kaldım, etrafımızı saran taş çembere baktım ve ortasında bir güneş sembolü olan eski görünümlü bir zodyak çarkına oyulmuş parıldayan takımyıldızları içime çekerken derin bir nefes verdim.

"Bu mu?" diye sordu Caleb, o da ona bakarken. "Kapı?"

Bir cevap üzerine dudaklarım aralandı ama tam konuşmaya başladığım anda hava kalkanımın arkasına bir su hücumu düştü, saldırı çok hızlı ve çok hızlı geliyordu.

O devasa dokunaçlar bizi çevreleyen sertleşmiş kabuğa çarparken, sihrim onun gücü altında neredeyse bükülüyordu.

"Siktir," diye küfrettim, sağımıza doğru fırlayan ve devasa bedeninin büyük bölümünü gizleyen bir alüvyon bulutunun içinde yörüngemizde dönen canavara doğru dönerek.

Kolumu geri çektim, toprak büyüm alevlenirken elimde bir mızrak oluştu ve bir çaba çılgılığıyla onu canavara doğru fırlattım, sadece bu amaçla en küçük deliğin onu delmesine izin verirken keskin ucu hava kalkanımı deldi. .

Mızrak doğru uçtu, ama yaratık tanrısal olmayan bir hızla hareket ederek bizden uzaklaştı ve arkadan başka bir yankılanan gümbürtü hava kalkanıma çarparken saldırımdan kaçtı.

Etrafımda hızla döndüm, sihir merkezimde bir yol yakıyordu. Hava büyümün duvarlarına çarparken dev, yeşil kiskacı görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı, güç titriyor ve ikinci bir canavar da bize saldırırken her keskin vuruşta çökmekle tehdit ediyordu.

"Bu şeyler de ne?" diye tısladım, onları uzak tutmak için savaşırken kaslarım gevşedi, kalkanıma daha fazla güç verdi ve kısaç tekrar kırıldığında güçlendi.

Caleb, "Bu dünyanın köşelerinde pusuda bekleyen her türden canavar var," diye yanıtladı, tam solumuzdan üçüncü bir yaratık saldırısını başlatırken başını çevirerek baktı.

Parıldayan bir altın boynuz - Faeroids'teki bir Pegasus'a aitmiş gibi görünüyordu - kalkanıma girdi ve köpekbalığı benzeri bir gövdeye ve ağzı kötü, keskin dişlerle dolu bir canavar bize vahşice saldırdı. "Yusuf ile Uzun Boynuzlu Ergut masalını çocukken okumadın mı?"

"Yusuf da kim?" diye tısladım.

Tahmin ettiğim şey, Uzun Boynuzlu bir Ergut'un dönerek bizden uzağa, suyun derinliklerine doğru savrulmasıydı. Yine de onun bizden vazgeçtiğini düşünecek kadar aptal değildim ve o ölümcül görünen boynuzun parıltısının bir kez daha bize doğru döndüğünü fark ettiğimde kalkanıma daha da fazla sihir döktüm.

Joseph, ailesinin evinin ötesindeki karanlık havuzun derinliklerinde hazine aramaya çıkan bir çocuktı, dedi Caleb, sanki bunu biliyormuşum gibi gözlerini bana devirdi.

"Bu bir peri masalı boku mu?" Diye sordum. "Kırmızı başlıklı başlığını takıp bu şeyi yendi mi, çünkü yenerse, şuraya atlamanızı takdir ederim.

bu biraz ve bana birkaç ipucu veriyor.

Caleb, "Kırmızı Başlıklı Kız, kendisinin sandığı gibi bir Medusa değil de Kurtadam olduğunu öğrendiğinde büyükannesini öldüren Düzensi boktan bir katildi," dedi. "Hikâyelerin küçük, sevimli, ölümlü versiyonlarını da biliyoruz, ama tüm Fae'ler bilir ki hiçbir şey bir zamanlar kadar basit değildir."

Hikayenin her ölümünün büyüdüğü o tuhaf versiyonunda konsantrasyonum sarsıldı, ama kısaç canavarı pençelerini savunmalarına doğru şaklattığında yine dikkatim dağıldı.

Kalkan dalgalandı ve saldırının gücü altında neredeyse çöküyordu ve ben de ona daha fazla büyü dökerken yüksek sesle küfrettim, Phoenix'te yaldızlı bir mızrak fırlatarak canavarın yolunu ateşledi ve onun bir acı çığlığıyla geri çekilmesini sağladım.

Uzun Boynuzlu Ergut yine de caydırılmadı ve iki elimi de ona doğru atmak zorunda kaldım, inanılmayacak kadar keskin boynuz kalkanıma örse çarpan bir çekicin gücüyle çarptı.

Kalkanımda çatlaklar örümcek ağı ördü, aralarından göl suyu sızıyordu. Nefesim kesildi ve delikleri tekrar yamamak için mücadele ettim, Caleb'in eli benimkini bulurken o da bana gücünü teklif etti.

Anında zihinsel kalkanlarımı düşürdüm, büyüsünün kükreyen hücumu, güçlü bir yaratığın saldırısı gibi üzerime düştü ve bizi koruyan kalkan güçlendikçe parıldadı.

"Tamam o zaman, bana Joseph'in Uzun Boynuzlu şeyi nasıl öldürdüğünü anlat," diye homurdandım, etrafımızı saran karanlıkta diğer canavarları aramak için başımı çevirirken, boştaki elimde başka bir mızrak belirdi.

Yapmadı, dedi Caleb bana kaşlarını çatarak. "Mağarasını bulmuş, yumurtalarından birini çalmış ve Uzun Boynuzlu Ergut onu fark edince onu parçalamış ve parçaları yutmuş. Ailesi ona ne olduğunu asla öğrenmedi ve hikayeden alınacak ders, orada pusuda bekleyen canavarlara hazırlıklı olmadan asla bu dünyanın karanlık yerlerine girmemektir.

Dokunaçlar arkadan kalkanıma çarparken sihrim titreşerek ona baktım ve üçüncü canavar bize onun da hâlâ burada olduğunu hatırlattı.

"Bu ne biçim çocuk hikayesi?"

"Önemli olan tek tür," diye yanıtladı omuz silkerek. "Ne bekliyordun? Mutlu bir son mu?"

"Evet, mutlu bir son bekliyordum," diye hırladım. "Canavarın yenildiği, hazinenin alındığı ve herkesin yaşadığı bir hikaye bekliyordum.

sonsuza dek mutlu."

Caleb acımasız bir kahkaha attı. Alçak ve kaba bir sesle, "Böyle saçmalıklara inanmayı bırakmanı öneririm, Prenses," dedi. "Peri masalları böyle gitmez. Sonlar her zaman acımasız ve kanlıdır ve kimse onlardan zarar görmeden uzaklaşamaz. Özellikle ana karakterler değil."

Gözlerim bir kez daha etrafımızdaki canavarlara kaydı, gücüm her an çökmekle tehdit ediyordu, aksi takdirde bizi bekleyen acımasız bir kader.

"Siktir et," diye tısladım. "Bir varmış bir yokmuş tarafında savaşıyorum ve tıpkı ölümlü öykülerin vaat ettiği gibi, bundan bir kahraman olarak uzaklaşacağım."

İyi şanslar, diye homurdandı Caleb ve büyüümü kullanarak ona tam olarak ne demek istediğimi göstermeye hazırlanırken bunu bir meydan okuma olarak algıladım.

Uzun Boynuzlu Ergut tekrar bize saldırırken, göz ucuyla devasa dokunaçlar geri çekildi ve yeni bir saldırı için hazırlandı.

Çarptığı an, hava büyüümü fırlattım, kalkanımı ikisini de içine alacak şekilde genişlettim, susuz alana düşen dev bir kalamar gibi görünen şeyden çılgınca bir panik çılgılığı yükseldi, dokunaçları çılgınca sallanıyordu. ve neredeyse Caleb'in ayaklarını yerden kesiyordu.

Hızlı tepki verdi, kafasına doğru sıçramadan önce etrafından ateş etti, tutuşu Uzun Boynuzlu Ergut tarafından odak noktam çalınırken, tutuşundaki yanan hançerler öldürücü bir darbe için hazırlandı.

Göl yatağından onu koruyan alüvyon örtüsü olmadan, devasa ağız çılgınca gıcırdayarak vücudunu bana doğru kaldırıp beni bütün olarak yutmaya çalışırken o şey iğrençti.

Canavara vahşi bir sırtış sundum, kalkanımın uzak kenarına dev yengeç şeyinden gelen ağırlığın çarpmasını görmezden geldim ve ona doğru koşarken elime başka bir mızrak fırlattım, bakışlarımı birine sabitledim, şişmiş gözüm bu tarafta boynuzlu kafasından.

Mızrağı tüm gücümle fırlatıp doğrudan o göze fırlattığımda ve beynine yönelik bir ateş büyüü patlamasıyla onu takip ettiğimde ciğerlerimden bir kükreme kaçtı.

Ama yaratığın göz küresinin etini delmek yerine, gümüşü, opak bir göz kapağının, mızrak ona temas etmeden yarım kalp atımı önce gözün üzerine kapanmasını şok içinde izledim.

Silahımın keskin ucunun bile o göz kapağının yapıldığı şey karşısında hiç şansı yoktu ve zıplarken ateş topunun üzerine küfrettim.

Pullu derisi üzerinde parlayarak ve o da sönerek peşinden göndermiştim.

Saldırımın başardığı tek şey canavarı kızdırmaktı ve ağırlığını bana doğru atarken dönüp koşmak zorunda kaldım, devasa bedeni az önce bulunduğum çamurlu göl yatağına çarptı.

Koşmaya devam ederken ellerime buz bıçakları fırlattım ve pullu derisinde yaptıkları kesikler onu kızdırmaktan biraz daha fazlasını yapmış gibi görünse de, onu oyalamayı umarak canavara birbiri ardına fırlattım.

Ani bir enerji dalgasıyla kanatlarım sırtımdan kurtuldu, gölün altındaki hava cebimizin daha yüksek bölgelerine doğru havalanırken vücudumun üzerinde alevler yükseldi ve tam Caleb'i tek bir kolda sarmayı başardığı sırada dokunaçlı kalamar şeyin üzerinden süzüldüm. yılan benzeri uzantılarından.

Uzuvlara bir Phoenix ateşi patlaması fırlattım ve kalamar onu serbest bırakmak zorunda kalırken çığlık attı.

Caleb ona verdiğim fırsatı hemen değerlendirdi ve alevli bıçaklarının şimşek hızı ve dönüşüyle yaratığın karnını sonuna kadar kesti, mavimsi-yeşil kan ıstırap içinde kükreyen çamurlu göl yatağına fışkırdı.

Kanatlarımı sertçe çırpıtım, hava kalkanımın en tepesine doğru uçtum, Uzun Boynuzlu Ergut'un peşimden atıldığını hissettiğimde omzumun üzerinden geriye baktım, hava, kendisini karaya vuran bir köpekbalığı gibi kütesini yukarı kaldırırken hareket ediyordu. yemek.

Kollarımı iki yana açtım, kanatlarımı sımsıkı tutup geriye doğru takla atarken başım geriye düştü, canavarın sıcak nefesi omurgamı yalıyor ve çenesi topuklarımdan biraz önce kapanıyordu.

Aşağıya daldım, kılıcımı çekip canavarın sırtına doğru düşerken daha hızlı hareket etmemi sağlamak için arkamdan hava hücum etti.

Uzun Boynuzlu Ergut üzerine indiğimde çığlık attı, ayaklarım ıslak pulları üzerinde kaydı, ama ayağımı korudum ve bir böğürtüyle kılıcımı omurgasına sapladım.

Kılıcım kabzasına kadar gömülürken yaratık çırpındı ve kükredi, grimsi kanı ellerime döküldü ve bu da pozisyonumu korumamı daha da zorlaştırdı.

Dengeme yardımcı olmak için yanan kanatlarımı çırpıtım, adrenalin içime çarparken nabzım gümbürdüyordu ve kendimi bu duyguya kaptırdım. Hayatım için verilen mücadele beni uyandırdı ve dünyanın çöktüğü andan beri her şeyin olduğundan çok daha keskin görünmesini sağladı ve bu yıldızlarla lanetlenmiş hayatımda en çok sevdiğim insanlar benim için kayboldu.

Dişlerimi sıktım ve kılıcımı sağa doğru çektim, canavar

Vücudu altımda önce kaskatı kesildi, sonra gevşedi ve sağır edici bir kesinlikle çığlık attı.

Bir yana düşmeye başlayınca sıçradım, tekrar havalanmak için kanatlarımı çırptım ve kılıcımı kan fişkırtarak yırttım. Gölün dibindeki alüvyonun üzerine düştü ve sonunda iddia ettiği acımasız varoluş üzerindeki kontrolünü serbest bıraktı.

Hain bir kahkaha attım, gözlerimdeki kanı temizlemek için elimi yüzümde gezdirdim ve Caleb'in dev mürekkepbalığına karşı ne durumda olduğunu görmek için döndüm.

Ama bakışlarım yaratıkla hâlâ amansız bir savaş vermekte olan adama takılırken, devasa bir dokunaçın bana doğru geldiğini gördüm, enayiler havayı yarararak üzerime gelirken kenarı boyunca nabız gibi atıyordu.

Keskin bir nefes aldım ve kendimi korumak için kollarımı kaldırdım, ama yeterince hızlı değildim ve o canavarca uzvun tüm gücü, ciğerlerimdeki rüzgarı patlatacak ve beni uçuracak kadar sert bir şekilde benimle çarpıştı.

Açık alana fırlatıldım ve kanatlarımı fırlattım, hava kalkanımın kenarı bir tuğla duvar kadar sağlam önümde belirirken gözlerim korkuyla büyüdü.

Elimi uzatarak dehşet içinde çığlık attım ve kalkan bir saniyeden daha kısa bir süre önce göz kırparak ortadan kayboldu ve ben her tarafımı bir kazazede gibi kaplayacaktım.

Gölün bulanık sularına çarptım, çığlığım uzak yüzeye koşan bir baloncuk akışına dönüştü.

Sert bir tekme attım, yön duygumu tamamen kaybederken arkamı dönmeye çalıştım ve duyabildiğim tek ses kendi nabzımın kulak zarlarıma vuruşuydu.

Parmaklarımı genişçe açtım ve kıvılcımlar patlayarak önümdeki karanlık suyu aydınlattı. Yengeç yaratık üzerime atıldı, gagalı ağzı açık ve jilet gibi keskin dişlerle parlıyordu.

Dehşet üzerime geldi, o ağız beni bütünüyle yutacak kadar genişti, o kadar hızlı hareket ediyordu ki, o dişler etrafımda kapanmadan ve ben canavarın çenelerine çekilmeden önce ürpermekten fazlasını yapamadım.

Üç korkunç saniye boyunca donakaldım, ellerim başımın etrafında kıvrıldı, kollarımı ve bacaklarımı göğsüme sımsıkı kenetledim ve henüz tam olarak gelmediğini fark etmeden önce sonumun beni almasını bekledim.

Kalın, yumrulu bir dilin üzerine çömelmiştim, etrafımı saran sıra sıra sonsuz dişler, gırtlığından başlayan bir çalkalama, takırdayan gıcirtı sesi. BEN

O an nefes alıyor olabilirdim ama kendimi onun ağzının kafesinde kapana kısılmış bulduğumda ölümün hızla yaklaştığına dair korkunç bir hisse kapıldım.

Anka kuşumun şarkısı damarlarımda mırıldandı, ruhumun derinliklerinde ateş yaktı ve bedenim onun gücüyle parıldamaya başlayana kadar içimde yandı, sihrimin her damlası ve Yoldaşlık armağanları bana yardıma koştu. Yengecin ağzının dişleri ve dili etrafımda parladı, canavar beni çalkalanan dişlere doğru dürterken çiğnemeye başladı.

Benden kör edici bir ışık fışkırdı ve ona karşı gözlerimi kapatmaktan başka seçeneğim yoktu, gücümün her bir damlasının benden bir anda patlamasına izin verirken kırmızı ve mavi bir patlamayla alev alevlendi.

Bir an için sular eridi, sessizlik hüküm sürdü, gözlerimi açıp göğe baktım ve ateşimin yoğunluğu altında parçalanmaya zorlanan su duvarlarının arasından bir an için gördüm.

Çaresiz bir nefes aldım, tam göl suyu ateşimin yarattığı boşluğu doldurmak için geri akarken bana doğru fırlayan kanlı yengeç eti topaklarını alırken gözlerim kocaman açıldı.

Su benimle çarpıştı, beni derinliklerinden o kadar hızlı savurdu ki, hangi yönün yukarı olduğunu anlama ümidimi tamamen yitirdim ve donmuş bir yüzme havuzunun anıları birkaç umutsuz saniye aklımdan geçti.

Ben düşündüm, düşünmeme izin verilmeyen, çok ama çok nefret ettiğim ve sonunda o kadar derinden sevdiğim ve onu kaybetmek beni tamamen mahveden adam hakkında. Onun hatırası iyileşmeyen bir yanık gibiydi, acısı sürekli ve çok az provokasyonla veya hiç provokasyon olmaksızın ıstıraba dönüşüyordu. Nefesimi çaldı, devam etme kapasitemi çaldı ve ben kendim alevlerin içine girip beni de bitirmeleri için yalvarmadan önce, ona neden olan ateşi söndürme arzusu dışında bende hiçbir şey bırakmadı.

Belki de bu benim kaderimdi, daha önce pek çok kez yapabileceğim gibi burada donmuş suda ölmek, önce o araba çarptığında ben içindeyken, sonra da o beni o havuzda tuzağa düşürdüğünde. Şimdi o kadere teslim olsam her şey çok daha kolay olmaz mıydı?

Sırtım sert ve kaba bir şeye çarptı, elim içgüdüsel olarak göl yatağında duran taş tümseği tutmak için dışarı fırladı, düşüncelerimin çaresiz, hastalıklı dönüşüne rağmen küçük bir parçam hala savaşıyordu.

Taşa tutduğumda bir titreşim yankılandı, tam ayrılırken ona bakmak için başım döndü, içinde bir kapı belirdi ve tanıdığım bir adam uzanıp kolumu tuttu.

Caleb'in sarı bukleleri kafa derisine yapıştı, yüzünden aşağı sular damlıyordu ve beni toprak büyüyle gölün dibine hapsetmeyi başardığı bir hava cebine çekerken kaşlarını çatı.

Bizi bir kez daha küçük alana hapsederken dizlerimin üzerine çöktüm.

"Sonsuza dek mutlu ol," diye mırıldandı ve o kadar komikti ki güldüm.

İşte ben, bu kırılmış, acımasız şey, tacı olmayan bir prenses, dünyanın bir ucunda kayıp bir kızı avlarken, canavarlar beni yemeye çalışırken ve tüm umutlar tamamen ve gerçekten kaybolmuşken, yine de başka bir gün yaşamak için savaşıyordum. . Sonsuza dek savaşmak ve incinmek ve bunun sadece yolda bir tümsek, sona ermeden katlanmak zorunda olduğum bir ıstırap olabileceğini ummak. Ama şimdi bana ışık verebilecek hangi son olabilir ki?

Altımdaki yer titredi ve Caleb'in görmemiz için yarattığı alevin loş ışığında gözlerimi kısıtım. Üstünde bir zodyak taşı kümesi bulunan batık ada, diz çöktüğüm suyun altında dört bir yanıma sarmıştı.

Yer yükselmeye başladığında midem bulandı, bu his bir asansörün içinde olmaktan farklı değildi. Gölün yüzeyini yarıp geçtik ve altımızdaki zodyak çarkı bir adanın ortasındaki yerine kilitlendi, soğuk hava etrafımızı süpürdü ve hava kalkanımı serbest bırakarak bulutlu gökyüzüne baktım.

Caleb bana kılıcımı uzattı ve ben de o kaosu ortasında kılıcı nasıl bulunduğunu soracak enerjiyi toplamayı başaramadan kılıcını ondan aldım.

Alçak sesle, "Dev kalamar öldürdüm," dedi. "Ama sanırım beni bir canavara karşı iki canavarla yenebilirsin, tatlım."

"Bir hikaye duysam kulağa oldukça iyi bir son gibi geliyor," dedim ayağa kalkıp çılgınca atan kalbimi yavaşlatmaya çalışırken. "Tabi altımızdaki yeri hareket ettiren şey tarafından yenilmek üzere değilsek."

Hayır, diye yanıtladı Caleb, benim işitme menzilimin ötesindeki bir şeyi dinlemek için yeteneklerini kullanırken başını iki yana salladı. "İnsanların konuştuğunu duyabiliyorum. Sanırım sonunda kütüphanenin kapısını bulduk."

RRUMP Şatosu'ndaki odanın penceresini tıklattım ve ben

Sırtım duvara dönük olarak pencere kenarında otururken camdan aşağı düşen damlacıkları izledim. Zihnimde bölmenin dibine koşmak için iki damlacık seçtim, gözlerim kazanmak için güvendiğim damlacığı takip ediyordu. Ama tabii ki en son geldi ve iç çektim. Bu sessiz oyunu kaç kez oynarsam oynayayım, bir şekilde hep kaybedeni seçtim.

Geraldine bize sarayın ikinci katındaki en güzel odalardan birini vermişti ve her sabah kapımızın önünde onun el yazısıyla yazdığı notlarla dolu bir sepet simit bekliyordu. Onlara her zaman 'tatlı Pega kardeşime' hitap ederdi. Kendimi pislik gibi hissettim çünkü ilk olarak, bana, Sofia'ya ve Tyler'a bıraktığı yemeklerden nadiren yedim ve ikinci olarak... ona kederini dindirecek hiçbir şey teklif etmemiştim.

O simitleri ne zaman taze pişirip her gün bana getireceğini, kederimi atlatmama yardımcı olacak küçük sempati notları bırakarak yıldızlara yükseliyordu ve ben ona karşılığında ne vermiştim? Hiç bir şey. Ve dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey yapabileceğimi hissetmedim. Günün saatleri tekerrür ediyordu, her biri birbirini kovalıyordu. Acım geçen dakikalarda asla hafiflemedi veya değişmedi, ağırlığı asla daha ağır veya hafif olmadı. Sadece öyleydi. Sanki acıklı bir yaratık göğsüme girmiş ve orada bir yuva kurmuştu.

Kederin bundan daha gürültülü olacağını düşünmüştüm. Çığlık atan insanlar, duvarlara vuran binlerce yumruk, gök gürültüsü olmalıydı.

gökyüzünü delip geçiyor. Ama bir şey olursa, işler daha sessizdi. Daha da fazlası.

Yeryüzü Elementalleri tarafından inşa edilen eğitim alanlarından birine baktım ve asilerin çiseleyen yağmurda çalışmasını izledim.

Adadaki atmosfer karanlıktı ve acıyla doluydu, insanlar bir iş yerinden diğerine zombiler gibi hareket ediyor, uykusuzluktan ve yaş alamamaktan kızarmış gözler, ortalarından hayati bir şey oyulmuş gibi sıska yüzler. Ben onlardım ve onlar da ben. Bizi ayıran hiçbir şey yoktu. Şanslı olanlar olmamız gerekiyordu, savaştan sağ çıkmış hayatta kalanlar. Ama ölümlerin bizden daha şanslı olduğuna dair derin bir duyguya kapıldım. Ailelerimizin ve arkadaşlarımızın üyeleri sonsuza dek giderken geride bırakılmak, akıl almaz bir acının bitmeyen bir lanetiydi.

Xavier mi? Sofia pencerenin kenarına tüneyip dizlerini göğsüne çekerek nazikçe söyledi.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama ona bakmak için başımı çeviremiyordum, zihnim yine yarışan yağmur damllarına takılmıştı. Seçtiğim dibe bile inmedi, rüzgarda savrulup gitti, diğeri ise galibiyetini garantilemek için yumuşak bir şekilde aşağı kaydı. Başka bir kayıp. *Rakamlar*.

"Tyler, dış haberlere erişmek için Atlas'ından bir sinyal almanın bir yolunu buldu," dedi Sofia, sanki kendinden geçmiş gibi dinliyormuşum gibi devam etti.

Tyler odanın karşısındaki yataktan heyecanla, "Ben bir hayaletim," diye seslendi. "Dünyadaki her şeyi görebiliyorum ama kimse beni göremiyor. Zodiac Academy'den çıkan bir sürü şey var. Orada karşılık veren öğrenciler var!"

"Bu harika," dedim duygudan yoksun bir sesle, ancak savaştan bu yana The Daily Solaria'yı devam ettirebildiği için gerçekten mutluydum. Krallık halkının gerçeği her zamankinden daha fazla bilmesi gerekiyordu.

Sofia daha da yaklaştı, dikkatimi çekmeye çalışırken parmakları benimkine değiyordu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye fısıldadı ve kalbim burkuldu. Ben bir pisliktim. Ona neredeyse hiçbir şey veremez, yalnızca en bariz şefkat ipuçlarını verebilir. Ben de istedim ama yapmadım. Çünkü kaybımın acısından başka bir şey hissetmeme izin vermek yanlış geliyordu. Anneme, Darius'a veya Hamish'e bu şekilde saygısızlık etmek istemedim. İnsanların oturup ölümleri yüzünden acı çekmesini hak ediyorlardı, sanki dünya onlarsız da mutlu bir şekilde dönmeye devam edecekmiş gibi hareket edip hareket etmiyorlardı. Yapabilseydi bile, bunu istemiyordum.

Ne zaman öpücöklere dalsam ya da Sofia ile Tyler'ı çok uzun süre tutsam, suçluluk duygusu beni rahatsız ediyordu çünkü bunlar beni daha iyi hissettiriyordu. Ve buna hakkım yoktu

daha iyi hissetmek. Tekrar gülümsemek istemiyordum, çünkü gülümsemek artık üzgün olmadığım ve mümkün olduğu kadar uzun süre ve derinden acı çekmem gerektiği anlamına geliyordu. Yine de hiçbir şekilde yas tutmanın dünyanın dengesini bir daha düzeltemeyeceğinden emindim. Geri gelmiyorlardı ve benim de gelmeyeceğime dair korkunç bir his vardı.

"HAYIR." Bu soruyu ne kadar süre askıda bıraktığımdan emin olmadan Sofia'ya cevap vermeyi hatırladım, sadece camda üç yağmur damlası yarışı daha kaybetmişim.

Sofia yavaşça kişnedi, bu sese acı eşlik ediyordu ve başını omzuma yaslayarak ilerledi. Elma şekeri ve şeker kamışı gibi çok tatlı kokuyordu ve bana baktığında yanaklarından aşağı akan yaşları gördüm, içlerinde pembe parıltılar parlıyordu.

Acısı düşüncelerimi keskinleştirdi ve sersemliğimin derinliklerinden yüzerek yukarı çıktım, baş parmağımla gözyaşlarını silmek için uzandım.

"Ağlama küçük kısrak," dedim.

"Yardım etmek istiyorum," diye yalvardı. "Yardım etmeme izin ver."

Başparmağımla alt dudağını gezdirdim, ağzını gözyaşlarının parıltısıyla lekeledim ve kızıma kaşlarımı çattım, keşke tekrar gülümsemesini görebilseydim. Acrux Malikanesi'nin kabusuna hapsolmuş, en yalnız halimdeyken, Sofya benim kaçışım olmuştu. Duvarlar çok yakın görüldüğünde benim için oradaydı ve babamın ayak sesleri kalbime bir parça korku saplamıştı. O benim parlayan fantezimdi ve onu daha onunla tanışmadan önce sevmiştim. Onu şimdi burada, benim için ağlarken görmek, bende onun için çabalama isteği uyandırdı. Bu güzel yaratık bir zombiyi sevmek için lanetlendiyse, o zaman kalbimi yeniden başlatmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

"Göt herif," diye homurdandı Tyler ve ona baktığımda kaşlarını çattığını, gözlerini dizlerinin üzerinde duran Atlas'a diktiğini gördüm.

"Nedir?" Sofya sordu.

Tyler çenesini gıdıklayarak bize baktı ve eli açık kahverengi saçlarına gidip sıkıca yumruk yaptı. "O pislik Gus Vulpecula, isyancılar hakkında her türlü yalanı basıyor. Ve savaş hakkında başka bir makale yazdı.

"Öyleyse görelim," diye mırıldandım, ayağa fırlayarak.

Tyler Atlas'ını aldı ve başını sallayarak kışının altına soktu. Hayır, adamım. Bu berbat. Endişelenme."

Onun kurnaz saçmalıkları beni sadece onu görmeye daha kararlı hale getirdi ve üç kişi düşünülerek yapılmış, üzerine gökkuşağı oyulmuş bir yatak başlığına sahip geniş yatağa doğru uzun adımlarla ilerledim.

Dom kartını ona çekerek, "Ver şunu," diye emrettim ama o

yine de direndi, teslim etmedi. Tyler.

"Hayır," dedi, ayağa kalkıp Atlas'ın beklediği yatağa gitmemi engelleyerek. "Bırak Xavier."

Göğsüm onunkine çarptı ve uyarmak için ayağımı yere vurdum. "Taşınmak."

Tyler uzattı, gözleri benimkine kilitlendi ve kalbinin çılgınca çarpması onun vücudunda benimkilerde yankılandı.

"Seni korumaya çalışıyorum," dedi alçak bir sesle.

"Vulpecula'nın propagandasını yapabilirim," dedim dişlerimi sıkarak.

Tyler bir saniye daha dayandı, sonra gözleri yere düştü ve boyun eğerek başını eğdi. Kenara çekildi ve ben de Atlas'ı kapıp The Celestial Times'ın ekranındaki haber makalesine bakarak ilerledim.

*Kral'ın karşı kazandığı muhteşem zaferle ilgili yeni bilgiler ortaya çıkıyor.
asiler!*

Kral Lionel'in yanında savaşan asil Ejderhaların raporları, isyancıların krallığa karşı duygusuz bir savaş çağrısı yapmasının ardından harikulade bir zafer tablosu çiziyor.

Kralımız, kibar ve alçakgönüllü bir tavırla, asilerin kötü planları nedeniyle krallıkta kol gezen şiddete barışçıl bir çözüm bulma çabasıyla savaş alanına geldi. Ancak gelişi ani bir saldırı ile karşılandı ve kralımız düşmanlarıyla kafa kafaya karşılaşmak zorunda kaldı. Tanıklar, kendi oğlu Darius Acrux'un, eski Varisinden iki kat daha güçlü olmasaydı, neredeyse kralın sonunu görebilecek gaddar, unFae bir hareketle babasına arkadan saldırdığını gördüklerini söylediler.

Darius Acrux'un dul eşi ve en saygıdeğer Ejderha Mildred Canopus bu konuda şunları söylemişti:

"Darius, Vega fahişesi tarafından yozlaştırılan ve babasının iktidara yükselişini kıskanan, büyük kralımızdan onu ele geçirmek için kendi ailesine karşı dönen karanlık tarafa döndü. Şiddetinin sonu yoktu ve yanında Vega ikizleri ve gözlerinde bir kötülükle hain ordusunu yönetmesini izledim. Kıskançlığını izleyen herkes apaçık ortadaydı ve sevgi dolu babası onunla mantık yürütmeye çalışsa da Darius bundan tek kelime duymadı. Aslında, 'Tahtınızı istiyorum ve krallığın benim emrimi yerine getirmesini istiyorum' dediğini duydum, sonra Kral Lionel, onu devirmekten başka çaresi kalmayarak kendi eti ve kanı ile savaşmak zorunda kaldı. Kral için korkunç bir fedakarlık yapmış olmalı ama sonunda büyük Fae olarak gücünü gösterdi ve Solaria adına yapılması gerekeni yaptı."

Darius Acrux ve diğer eski Mirasçılar, Roxanya ve Gwendalina Vega tarafından karanlık tarafa ayartıldıktan sonra, Darius Acrux'un deliliğe doğru inişinin bir resmini çizen daha fazla tanık ortaya çıktı. Ünlü tarihçi Norman Gimflight, Phoenix Tarikatları hakkında sizi korkudan titreten manipülasyon ve yolsuzluk yeteneklerini doğrulayan yeni bulgular ortaya çıkardı.

Darius'un bu tür güçlerin kurbanı olduğu açıktır ve bu, babasının büyüklüğüne olan saplantısının bir zamanlar tanıdığımız ve sevdiğimiz adam kaybolana kadar derinleşmesine neden olmuştur.

Görünüşe göre son zamanlarda, bir zamanlar Ateş Varisi'nin var olduğunu hiçbirimizin bilemeyeceği çok daha karanlık bir yanı vardı ve bu, Vegas'ın Fae alemine dönüşüyle aynı zamana denk geldi. Bunda tesadüf olamaz, etkileri ilk günden itibaren onun ve diğer eski Mirasçıların üzerinde derin bir etkiye sahip oldu ve Gimflight, güçlerinin lekesine bir çare olmadığını doğruladı.

Darius Acrux'un ölümünün ardından, artık onun kendilerine karşı gazabından korkmadıkları için tanıklar sürüler halinde ortaya çıkıyor. Zodiac Academy'deki birçok öğrenciyi kendisi hakkında karanlık sırlar saklamaları için tehdit ettiği ve maskenin arkasındaki gerçek gerçekten korkutucu bir şey olduğu açık.

Zodiac Academy'de Cardinal Magic profesörü olan Honey Highspell, davranışı hakkında şunları söylemişti:

"Darius Acrux sınıfta küstahtı, çoğu zaman kıyafetlerinde kan lekeleriyle ve öğrencilerimin çoğunu korkutan bir gazapla gelirdi. Sınıf arkadaşlarına terör estirdiğine dair şüphelerim olsa da, bunu doğrulamak için etrafa sorduğumda, öğrencilerimde beni derinden endişelendiren bir korku oluştu ve kimse konuşmaya cesaret edemedi. Bazen kendi hayatım için endişelendim, gece uyandığımda öğretmenler yurdundaki dağ evimin penceresinden bana bakan altın rengi gözler buldum. Beni anlayamadığım bir şekilde, belki cinsel olarak, belki de daha çok istiyordu.

Mildred Canopus, Zodiac Academy'de öğrenci arkadaşı olarak şunları eklemişti:

"Darius Acrux'un kurbanlarını okul arazisinde bir yere getirdiği, kan halkası denen bir şey hakkında söylentiler duydum. Bir gece, yatak odamdan gizlice çıktım ve Darius'u The Wailing Wood'a kadar takip ettim. İşte o zaman onları gördüm. Seth Capella, Caleb Altair ve Max Rigel, elebaşları Darius ile bir Fae'ye karşı birlik oldu. Ne kadar unFae olduğundan neredeyse kusacaktım."

Çok çaba sarf ederek, düzenli olarak Mirasçıların gaddarlığının kurbanı olan ve bu açıklamayı yapacak kadar cesur olan bir Fae'nin izini sürmeyi başardım. Weasel Shifter, kendisini korumak için kimliğinin gizli kalmasını istiyor.

"Gecenin bir yarısı Darius Acrux tarafından yataktan çıkarıldım ve o ve diğer Mirasçılar beni dövmeye başladığı ormana götürüldüm. Yaparken güldüler. Ve Darius onun gerçek kral olduğunu söyleyip durdu -

gerçekten tuhaftı. Ayrıca Kral Lionel'i uyurken bıçaklamak için bütün arkadaşlarını saraya getireceğini söyledi. Çok kötüydü. Bunun hakkında çok düşünüyorum."

Sonuç olarak, kralın en büyük oğlunun inandığımızdan çok daha uğursuz bir karakter olduğu konusunda hemfikir olabileceğimizi düşünüyorum ve bu karanlığın doğrudan Phoenix ikizlerinden gelme olasılığı gerçekten rahatsız edici. Ölümünün ardından bu haberi öğrenen sevgili sadık hayranlarını düşünmek beni üzüyor ama artık sizi gerçeklerden koruyamam. Gerçekleri ortaya çıkardıkça size sunmak benim görevim ve Ateş Varisi'nin gerçek doğası yüzünden kendi yıkımımın sesimi kısmasına izin vermeyeceğim. Hep birlikte bu vahim haberin üstesinden geleceğiz ve daha iyi bir dünyaya doğru yol alacağız.

Herkes Kralı selamlasın.

- Gus Vulpecula

Harika haber! Saygın koreograf Janobee Moonbeam, savaş ve Kral Lionel'in zaferi üzerine kurulu bir bale yaratmak için şimdiden muhteşem besteci Danith Aquanti ile yakın bir şekilde çalışıyor. Biletler ilkbaharda satışa sunulacak - bültenimize şimdi kaydolun ve yüzde on indirim kazanın!

Yorumlar:

Seliene Ardon: Sonunda gerçeğin ortaya çıkmasına kendi adıma sevindim. O Mirasçılar bana hep kötü göründü. Çürük bir elmayı bir mil öteden hissedebiliyorum ve böyle bir şeyin olacağını her zaman biliyordum. #dingdongtheDragonsdead #hoorah #iknewit #toldyouso

Kass Bruinier: Aferin sana Gus! Sen harika, cesur bir adamsın. Teşekkür ederim

gerçeği yayarak yaptığınız tüm iyilikler için. #Gusforagoldengibbonaward
#thefoxyfoxdoesitagain #thetruthwillout

Kirsteen Oliver: Bu tamamen saçmalık! Darius unFae değildi ve Mirasçılar da değil. Vega ikizlerinin yolsuzluk güçleri yok, hepsi propaganda!
adaletDarius için #uzun yaşaVegaqueens #SavageQueens

Kylie Gibbons: Balenin Sunshine Theatre'da yapılıp yapılmayacağını bilen var mı? Umarım öyle değildir çünkü oraya en son gittiğimde koltuklar yapışkandı ve yiyeceklerin tadı yer kurdu gibiydi. Bir Ağaçkakan Değiştiriciysen tamam, ama ben sağlam bir Mantikor'um. Bununla ilgili e-postama da asla cevap vermediler.
korkunç hizmet # sağlamMantikor
#top içindilekçe sarayda tutulsun

Oriane Steiner: Mirasçıları toplayın ve yakın, diyorum! Benim zamanımda, isyancılarla başa çıkmanın yolu eski güzel bir Ejderha yakmaktı. Bugünlerde çocukların işi çok kolay, sonuçların anlamını bilmiyorlar.
burnthmall # İyi bir yakmayı seviyorum # abitofa yakmada yanlış bir şey yok
yanan öğrenme

Sam Greene: Alo? Oğlum Peter ile bağlantı kurmaya çalışıyorum. Peter? Burada mısın??

Kenna Red: Bu bir gazete için yorum dizisi, burada Peter yok.

Peter Bamchamp: Merhaba, benim adım Peter. Bana mı bakıyorsun?

Sam Greene: Hayır. Oğlumu arıyorum. Peter??? Merhaba???

Kate Gaetano: Bir zamanlar Darius adında aynı zamanda bir pislik olan bir adam tanıyordum - figürler #dicksofafeathercocktogether

Josh Medley: İki Sandra tanıyorum, biri aziz, diğeri bir

*tam bir pislik - tüm Darius'ları aynı hain fırçasıyla katranlayamazsın
#delilik #notallDariusesarethesame*

Kate Gaetano: Beni tanıımıyorsun bile, neden bu konuya giriyorsun???
#allDariusesareevil #gerçek

*Josh Medley: Bu konuya girmek istersem bu konuya girerim ve
Darren adında gerçekten iyi bir adam tanıyorum.
#notallDisequal*

*Kate Gaetano: Darrens'in iyi biri olduğunu herkes biliyor! Bu asla tartışma
konusu bile olmadı #Darrensforlife #DeathtoallDariuses*

*Darius Cumcount: Bir Darius olarak, gerçekten neşeli biri olduğumu
bilmenizi isterim #noneedtospreadlies*

Admin: Bu konu saçmalık olduğu için kapatılmıştır.

*Kahverengi İnek: Bu krallıkta bastığınız saçmalıkların hiçbirine inanan akli
başında bir Fae yok. Darius Acrux, hayatını korumaya adanmış Fae'lerin
hakları için savaşıırken öldü. O doğru ve dürüst bir adamdı ve bir tiranı
devirmek için savaştı. Hepimiz bu yalanların saçmalıklarının altında
gizlenen gerçeği biliyoruz ve bu krallığın vatandaşları, bu tiranlık
saltanatını kesin olarak sona erdirecek sözün ortaya çıkmasını bekliyor.*

*#çok yaşagerçek kraliçeler # Darius öldü # noFaeislesses
insanlar bekliyor # deathtoLionelAcrux #Phoenixfire hakkında yalan söyleme
#Vegaflame'i suçlama*

Makaleye baktım, Tyler'ın Atlası'na olan hakimiyetim daha da sıkılaştı ve alaylı bir ifadeyle dudağımı geri çektim, Brown Cow'ın yorumu, aşağılık bir yöneticinin hiç şüphesiz onu silmesiyle gözlerimin önünde kayboldu. Atlas'ı yatağa fırlatıp öfkeyle ayağımı yere vurarak öfkeyle kişnedim.

"Onu öldüreceğim," dedim. "Kuyruğunu koparıp onunla boğacağım." Tyler, Sofia'ya, "Vay canına," dedi. "Xavier gözden kayboldu. Bu çok sıcak."

Sofia usulca kişnedi, yanıma koştu ve ona bakmam için beni kendine çekti. O küçük bir şeydi ama kendi başına güçlüydü ve tüm bu güç şimdi ondan dikkatimi çekmesini istiyordu.

"Gus Vulpecula'nın yalanlarını herkes yutmayacak. Tyler hâlâ The Daily Solaria'ya makaleler gönderiyor. Gerçeği isteyen insanlar,

bul onu."

"Buna karşı koymak için şimdi bir tane yazacağım," dedi Tyler ve ona bakıp teşekkür ederek başımı salladım, oysa hala kardeşim hakkında yazılan o saçmalıkları okumaktan kalbim hızla atıyordu.

Kaşlarımı çatarak Sofia'ya döndüm. "Pek çok insanın bunu bir gerçek olarak kabul edeceği düşüncesine katlanamıyorum. Darius'un bir canavar olduğunu düşünecekler."

Sofia sertçe, "Canavar Lionel," dedi. "Darius ve Mirasçıların, Darcy ve Tory'nin de masum olduğunu kanıtlayacağız."

Babamın adı göğsümde mide bulandırıcı bir çekişme yarattı ve komodinin üzerinden yanardöner bir cam lamba alıp duvara fırlatarak Sofya'dan fırladım. Parıldayan parçalara ayrıldı ve kırıldığını görünce kalbim şiddetle gümbür gümbür atmaya başladı. Bana çok ihtiyaç duyduğum bir çıkış sağladı ama yeterli değildi, yakınında bile değildi.

"Bir şeyi yok etmek istiyorum," dedim, ellerimi sıkıca yumruk yaparak ve tenimin kenarlarına kadar sihirle yükselerek. "Dünyanın kafamın içinde görüldüğü gibi görünmesini istiyorum."

"Neden söylemedin?" dedi Tyler, sesinde entrikacı bir ton vardı. "On dakika sonra döneceğim." Atlas'ını aldı ve odadan koşarak çıktı, ardından beni kaşlarını çatmış halde bıraktı.

"Ben duşa gireceğim." Sofia elimi sıktı, sonra benden kaydı, tamamen çıplak olana kadar kıyafetlerini çıkardı ve banyoda kayboldu.

Aletim dikkatini çekmek için seğirdi ve onun peşinden gitme dürtümü bastırdım. Savaştan önce beri seks yapmamıştık ve bu, dünyadaki en sevdiğim kızda kendimi kaybetmeyi ilk kez aklımın ucundan bile geçirmiyordum. Ama bencilce de hissettirdi. Kendim için iyi bir şey talep etmek için kederimi bir kenara bırakmak gibi.

Yatağa düştüm, ayaklarımı tekmeledim ve ciğerlerimin derinliklerinden gelen ağır bir nefesi serbest bıraktım. Sofia döndüğünde, yosundan örülmüş yumuşak bir havluya sarılmıştı, kısa sarı saçları ıslak olarak çenesine kadar sarkıyordu.

Dolaba doğru yürüdü ve gözlerim yol boyunca onu takip etti. Küçük bir peri gibi çıplak ayakla her zaman parmak uçlarında hareket ederdi. Görünüşe göre, yürümeye başlayan çocukken annesi ona Tiptoe demişti. Bir gün ailesiyle tanışma şansım olmasını umuyordum; Solaria'da bir yerlerde saklanıyorlardı ve Sofia onlara yalnızca birkaç mesaj ulaştırmayı başarmıştı.

Onları asilere katılmaya davet etmişti ama büyüyen bir sürüyle birlikteydiler.

Korunması gereken bir sürü genç tay vardı. Çatışma bitene kadar uzak durmaları en iyisiydi. Eğer bir gün sona ererse.

Sofia havlusunu düşürdü ve bazı asilerin bize verdiği pantolon ve düz beyaz tişörtü alırken boğazım düğümlendi. Toprak Elementalleri, kitleler için giysi ve yiyecek üretmek için çok çalışıyorlardı ve The Burrows'tan kurtarılan eşyaları bölmek için hala çalışmalar devam ediyordu. Tyler'a, haberleri yaymaya devam edebilmesi için bir Atlas verilmek üzere seçilmişti, ama ben henüz kendime bir Atlas bulamamıştım.

Sofia iç çamaşırı aradı ve kendimi ayaklarımın üzerinde buldum, gözlerim onun pürüzsüz tenine ve ıslak saçlarından ensesinden omurgasına kadar akan damlacıklara kilitlenmişti. Arkasına geldim, aklımdaki o damlacıklardan birini seçtim ve bu yarış kazanırsam içimdeki bu eksikliği gidereceğime karar verdim. Kaosu susturmak için kendime izin verirdim ve Sofia'ya onu ne kadar sevdiğimi hatırlatırdım.

Damla, omurgasının yumuşak çıkıntıları boyunca bir yol çizdi ve ona karşı yarışmak için seçtiğim yol, hızını yavaşlattı. İmkansız bir şekilde, damlacığım önce omurgasının dibine ulaştı ve parmaklarımı tam o noktada gezdirmek için uzandım ve Sofia'nın şaşkınlıkla nefesinin kesilmesine neden oldum.

"Xavier," dedi nefes nefese.

"Bütün bu vedalar arasında, seni sevdiğimi hatırlatmayı unuttum," dedim sessizce ve sözlerim üzerine teni parıldamaya başladı. "Özür dilerim, çok uzaklaştım."

Parmağımı omurgası boyunca gezdirdim, ensesini kavrayıp yüzünü bana çevirmeden önce titremesine neden oldum ve bir adım daha yaklaştım.

"Üzgün olmana gerek yok," dedi, ben onun kişisel alanına girmeye devam ederken göğsü inip kalkıyordu ve sadece benim için parıldamasına hayran kalmıştım. "Cehennemden geçtin."

"Ve sen yapmadın?" Diye

sordum. Senin gibi değil, dedi.

Giysileri parmaklarından alıp bir kenara fırlattım. "Ben senin yanında değilken sen benim için oradaydın. Bektan bir Dom oldum."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde.

Sen ve Tyler daha iyisini hak ediyorsunuz, diye bastırdım. "Sürümüzün dağılmasına izin vermeyeceğim, küçük kısrak. Söz veriyorum."

Kapı açıldı ve doğruldum, Tyler'ın gözlerinde bir komplo parıltısıyla döndüğünü gördüm. Bakışları üzerimize düştü ve kapıyı tekmeleyerek kapattı.

sırtı, ifadesi çok daha hararetli bir hal alıyor.

"Neler yapıyorsun?" Diye sordum.

"Birazdan göstereceğim. Görünüşe göre şu anda meşgulsün," dedi, durup bana bakmadan önce biraz daha yaklaşıp. "Beni burada istiyor musun?"

"Her zaman. Sen bizim bir parçamızsın," dedim, kalbim biraz daha hızlı atıyordu. "İkinizden biri başka bir sürü bulmak istemiyorsa, ki bu... Anlarım. Artık kanatsız bir Dom'um, artık tam olarak senin en iyi seçeneğin olmadığını biliyorum.

Sofia, Öyle söyleme, diye homurdandı.

Tyler öfkeyle homurdandı, resmen bize doğru dörtlal geldi ve kolumu kavradı. "Sen bizim Dom'umuzsun. Bu asla değişmeyecek; Xavier'e yemin ederim."

Nabzım daha düzenli atıyordu ve rahat bir nefes verdim. "Peki. Pekala, iyi bir Subayı ol Tyler ve kızımız için dizlerinin üstüne çök.

"Evet, patron," dedi sırtarak, yere düştü ve ben toprak elementimle sarmaşıklar attım, onları kalçalarının arkasına kıvırdım ve onun için yayararak kışının altında oraya tünemesi için bir ağaç kütüğü oluşturdum. Aminin etrafındaki deriyi yaldızlayan değerli taşlara hayran kaldım, parıldamalarına bayıldım.

Tyler içeri girdi, klitorisini yaladı ve dudaklarından bir inilti çıkardı ve ben de onu cesaretlendirmek için baskı uygularken onunla göz teması kurarak elimi başının arkasına koydum. Dünyamızı bulandıran karanlıkla hiçbir ilgisi olmayan iyi bir şey hissetmeyi hak ediyordu. İkisi de yaptı.

Eğilip bir sonraki inlemesini yutarken dilimi yumuşak dudaklarının arasına soktum, onu yavaş ve derinden öptüm. Tadı şekerden daha tatlıydı ve çok daha iştah açıcıydı.

Sarmaşıklarımı bacaklarını daha geniş çektim, ben de dizlerimin üzerine çöktüm ve Tyler'ın yanına kasılarak, ondan daha çok tatmaya ihtiyaç duydum. Başını bir tarafa yuvarladı, amına erişmeme izin verdi ve ben de onunla yalayıp eğildim. Tyler'ın dili benimkiyle buluştuğunda ve onu memnun etmek arasında birbirimizi öptüğümüzde, tat alma duyularımı dolduran şekerli tatlılıktan inledim, daha fazlasını istedim.

Kalçasını sallaması çok uzun sürmedi, elleri saçlarımıza gömüldü ve uylukları titreyerek bizim için geldiğinde en saf vecd halinden bir kişneme onu terk etti.

Onu sarmaşıklarımdan kurtardım, kendine gelmesi için biraz zaman tanıdım ve dikkatimi Tyler'a vererek gömleğini tutup başının üzerine çektim. Gömleğimi de kavradı, izin isterken gözlerinde bir soru vardı ve ben

başını salladı ve onu benden çekmesine izin verdi. Öne doğru şahlandı, boynumu öptü ve kulağımı ısırdı, bedeni bana bastırılırken zevkle küfretmeme neden oldu.

Kendimi ona kaptırmadan onu geriye ittim, ayağa kalktım ve Sofia'yı kollarıma aldım. Dudağını ısırdı, ben onu yatağa yatırırken, parmakları kumaşa düğümlenirken kollarını çarşaflara bastırırken, bana aç görünüyordu.

"Tyler," diye işaret ettim ve siki kotunu zorlayarak yanıma koştu.

Ona döndüm, onun için düğmelerini açtım ve ağzımı kulağına götürdüm. "Onları çıkar ve kızımızı becermeye başla. Onun parlamasını istiyorum, Ty. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet Dom." Bana döndü, beni sertçe öptükten sonra hevesle pantolonunu indirdi, ayakkabılarıyla tekmeledi ve yatağa çıktı. Parmaklarımı aletin tepesinde duran elmasın ve ondan baştan çıkarıcı bir şekilde yayılan tüm yapay elmasların üzerinde gezdirmek istedim, ama bundan daha da önemlisi, o taşların her birinin kızımızın tenine basışını izlemek istedim. .

Adam onu yatağa bastırırken Sofia kollarını ona doladı, kaygan göbeğiyle sıraya girdi, gözleri kilitlendi ve ağızlarının köşesinde gülümsemeler dans etti. Kahretsin, onları böyle gülümserken görmek çok iyi hissettirmişti. Çok uzun zaman olmuştu. Bundan önce birbirlerine sahip çıkmalarını söylemeliydim ama benim onayım olmadan bunu yapmazlardı ve şimdi onların ihtiyaçlarını daha erken düşünmememi telafi etmek istiyordum.

Yatağın ucuna gittim ve Tyler onu merakta tutarken Sofia'nın parmakları onun sırtına saplandı.

"Seyretme?" diye sordu Tyler, sırtışı daha da genişledi.

"HI-hı. Onu bekletmeyi bırak," diye mırıldandım ve cezalandırıcı bir hamleyle kendini onun içine soktu.

Adam onu eziyet edecek kadar yavaş bir vuruşla becermeye başladığında, boynu geriye doğru bükülürken ve bacakları ona dolanırken haykırdı. Gözlerim kapandığında sanki müzik havada tınıyor gibiydi ve vücutlarının birleşmesi ve tenlerinin sürtünmesi arasında çok saf bir şey bulmasıyla hipnotize olmuş, aralarındaki o eziyet verici derecede yavaş ritmi bulmalarını izledim.

Kendi sikim ilgi için yalvarıyordu ama ikisinin birbirini sahiplenmesini ve gözlerine ışığın geri döndüğünü görerek kendimi hiçbir şeyi inkar ettim. Acımın bir kısmını çaldı ve onlarla ne kadar mesafeli olduğum için kendimi yüzde bir daha az pislik hissetmemi sağladı. Daha iyi olmak zorundaydım. Onlar

daha iyi olmam için bana ihtiyacı vardı. Ve onlar için her şeyi yapabileceğimden oldukça emindim.

Onlara daha fazla karşı koyamayacak hale geldiğimde, "Yuvarlan," diye emrettim ve Tyler sırtına binerek Sofia'yı da beraberinde getirdi, böylece ona biniyordu.

Parlamaya başladı, kalçaları onunkiyle aynı anda yuvarlanırken aralarında bir kez daha güzel bir ahenk oluşturdular, birbirlerine olan aşkları gökyüzündeki bir gökkuşağı kadar netti. Yatağın etrafından dolandım, pantolonumu indirdim, Sofia'nın arkasındaki şilteye geçtim ve bir elimi sırtına bastırarak Tyler'ın üzerine çöktü, vücutları aynı hizadaydı.

"Senin için yeterince parlıyor mu?" Tyler omzunun üzerinden sordu ve ben de onun teninin sadece bizim türümüzün mutluluk gösterebileceği şekilde parıldadığını fark ettim.

"İkiniz de beni çok memnun ediyorsunuz," dedim ve övgülerimden memnun olarak hep bir ağızdan kişnediler. Buna neredeyse gülümseyecektim ama gülümsemek için gereken kaslar donmuş ve ağırlaşmıştı, bu yüzden denemekten vazgeçtim ve dizlerimi Tyler'ınkilerin arasına aldım.

Baş parmağımı gökkuşağının renklerinde içinden delinmiş değerli taşların üzerinde gezdirerek sert uzunluğumu su elementimle kaydardım. Sonra Sofia'nın yanaklarının arasına uzandım ve onu benim için hazırladım, parmaklarım sihrimle yaptığım yoğun bir kayganlaştırıcıyla ıslanmıştı.

Tyler adımlarını yavaşlatıp onu bu şekilde doldurduğum hissine alışmasına izin verirken ben de onun arkasında yerimi değiştirdim ve kendimi içeri aldım. Her santimimi alırken inledi ve daha önce hareket ettikleri aynı baş döndürücü ritimde onu becermeye başlamadan önce boynunun arkasını öptüm.

Tyler hızımı o kadar doğal karşıladı ki, bunun için yaratılmış gibiydik. Ve belki de öyleydik. Üçümüzün kaderinde evrenin herhangi bir yerindeki göksel bir varlık tarafından seçilen bir araya gelmek vardı. Ya da belki yıldızlarla, güneşlerle ya da aylarla hiçbir ilgisi olmayan mutlu bir tesadüftük. Sadece öyleydik.

Tyler'ı Sofia'nın omzunun üzerinden öptüm ve Sofia da öpücüğe katılabilsin diye başını çevirdi, ben gözlerimi kapatırken dillerimiz buluştu ve kendimi onların coşkusuna kaptırdım. Zamanın varlığı sona erdi ve bedenlerimizin bedensel hareketlerinin büyüüne kapılarak bir zevk nehrine düştüm ve beni sardıkları transa girmeyi kolay buldum. Aşk. Ve hiç bitmesini istemedim.

Sofia bir kez daha Tyler'la benim içimizde yankılanan bir ürperti ile geldi, vücutlarımız birbirine sıkıca sarılmış, onu aramıza sıkıştırmıştı. Tenlerinin sıcaklığı başlı başına bir zevkti, vücudum her şeyden o kadar yoksundu ki, sanki ailemi kaplayan o buzdan dövülmüş tabutlardan biriymişim gibi. olarak irkildim

Bu düşünce kafamı işgal etti, tekrar odaklandı ve kederin bir kez daha içime girmesini engellemek için mücadele etti.

"Dayanamıyorum," dedi Tyler, gelmek için izin istiyormuş gibi bana bakarak.

"Bekle," diye emrettim, ellerimi ikisinin de iki yanına bastırarak ve öne doğru atılarak, Sofia'nın sıkı vücudu beni ulaşmak için can attığım zirveye doğru zorluyordu.

Sofia, "Bizim için parla, Dom," diye soludu ve bu isteğin arttığını hissettim. İstedim. Onlar için. O coşku hissinin üzerimden geçip onların ışığını paylaşmasını istiyordum ama bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum. Kederin soğuk eli yine üzerimdeydi ve düşüncelerim dağılmaya başlıyordu.

"Lanet olsun," dedi Tyler bitirmeyi ertelerken.

Onlara geri dönüş yolunu buldum ve diğer her şeyi engelledim, zamanımı onlardan zevk almaya devam ettim, biter bitmez karanlığın tekrar içeri gireceğini biliyordum. Bir kez daha onlara odaklanmıştım ve vücudumdan başka hiçbir şeye odaklanmıyordum. yine de bitirmeme ve onlarla birlikte gün batımının tadını çıkarmama izin verecek kadar rahatlamazdım.

"Xavier," diye yalvardı Tyler, çenesi kasılmıştı ve ben de onu beklemek için dişlerimi çaktım.

Kalçamı Sofia'nın yuvarlak kışına dayadım, bir kez daha derine indim ve zihnimde istenmeyen düşünceler, savaş, kan ve ölümle yanıp sönmeye başladı.

Şimdiki anı kontrol etmeye çalışarak gözlerimi zorla kapattım, ama sanki bent kapakları açılıyor gibiydi ve hepsini dışarıda tutacak kadar güçlü değildim.

Tyler'ın tırnakları koluma girerken küfrettim ve bunu bitiremeyeceğimi anladığımda yenilgiyle iç çektim.

"Gel," dedim ve inleyerek doruğa çıkarak Sofia'nın içine doğru hızla sürdüm.

Ondan ayrıldım, onlardan hızlı bir şekilde uzaklaştım ve onları yatakta coşku içinde parıldayarak bıraktım.

Xavier mi? Sofia arkamdan seslendi ama banyonun kapısını çarparak kilitledim ve duşa girdim.

Suyu açtım, buz gibi soğuk akmasına izin verdim ve dişlerimi gıcırdatarak taş duvara baktım. Göğsüm daralmıştı, sanki pitonlar kaburgalarımın arasında dolanıyor, nefes alamayana kadar ciğerlerime dolanıyordu.

Tyler ve Sofia bana seslendiler ve onları daha fazla duymamak için susturucu bir balon yaptım, kendi başıma unutulmaya ihtiyacım vardı. Çatlamamı izlemelerini istemiyordum, acıma sözlerini istemiyordum.

Zaman bulanıklaşana ve iliklerime kadar donana kadar orada durdum, parmaklarım maviye döndü ve her bir parçam uyuştı.

Duştan çıktım, belime bir havlu sardım, susturucu balonu uzaklaştırdım ve kapıyı açtım. En altta oturuyorlardı, Sofia benim gömleğimi giymişti, Tyler ise eşofman giymişti.

"Sen o-" Sofia başladı ama ben konuştum.

"Temizleyin," diye emrettim, onları banyoya götürdüm ve kapıyı arkalarından kapattım.

Havlumu alıp sıırıslıkam olmuş saçlarımı kuruladım ve bir kaç kıyafet almak için dolaba yöneldim. Hızlıca giyindim ve yatağa oturup onların dönmesini bekledim. Yaptıklarında ve ikisi de kıyafetlerini giyip benimle ilgili endişe bakışlarını paylaştığında sadece cevap olarak homurdandım.

Tyler, "Senin için bir sürprizim var, Xavier," dedi. "Bizimle gel, sana göstereyim."

Omuz silktim, ayağa kalktım, odadan çıkarken bakışlarıyla karşılaşmadım ama Sofia'nın elimi tutmasına izin verdim.

Tyler bizi saraydan çıkarıp adanın çiseleyen manzarası boyunca yeni döşenen patikalardan birine yönlendirdi. Kabaca yapılmış bir barakanın önünde yavaşladı ve beni içeri aldı ve umut dolu bir sırıtışla bana baktı.

Etrafı düz ahşap mobilyalarla çevrili bir odaya girdim ve şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Bu nedir?" diye mırıldandım.

Tyler ilerledi, toprak elementiyile kocaman bir balyozu kavradı ve bana verdi. "Bir şeyi yok etmek mi istiyorsun? Çıldırmak. Onu mahvolmak için inşa ettim."

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı ve ellerimde ki balyoza baktım, buradaki her şeyi parçalama fırsatı cidden cazipti.

"Hepsini kırabilir miyim?" Onayladım ve Tyler başını salladı. "Son zerre kadar. İstersen duvarları bile kardeşim" dedi.

"Siktir et." İki kere söylememe gerek kalmadan bir sandalyeye doğru ilerledim ama Sofia hızla öne çıkıp önüme çıktı.

"Beklemek." Elini kaldırdı, parmaklarını gözlerime değdirdi ve illüzyon yarattı. Kulübenin içi babamın ofisini yansıtacak şekilde değişirken keskin bir nefes aldım. Ona bu yerin fotoğraflarını telefonumda göstermişim ve

Hatta bana babalık yapan pisliğin tıpatıp bir kopyası olan küçük yeşil Dragon kağıt ağırlığını masanın üzerine koymayı bile hatırlamıştı.

Sofia kenara çekildi ve ben intikam için susamış bir şekilde ilerledim. Balyozu kaldırdım ve beni terk eden bir nefret kükremesiyle o kağıt ağırlığına doğru savurdum. Gücümün altında ezildi ve masa ikiye ayrıldı.

Ağzımda vahşi bir gülümseme belirdi ve çekici Lionel'in duvarlardaki fotoğraflarına ve dolaplarda saklanan en sevdiği kahrolası hazinelerine doğru salladım. Hepsini kırdım, etrafımda parçalara ayrılmasını izledim, dışarısı nihayet kafamın içinde nasıl hissettiğini gördü.

Bir yıkım ve yıkım dünyasıydı, etrafımdaki her şeyin bir zamanlar olduğu şeyin yarısı kadar kırıldığı, parçalandığı bir yer. Bu, zihnimin dışarı taşması ve sonunda içimdeki çıldırtıcı acı için bir çıkış yolu bulmasıydı. En saf haliyle yıkımdı. Parçalanmış gerçekliğim. Ve sonunda, benim zihnimin ötesinde de var oldu.

"Onu sandalyesinde hayal et, Sofia," diye cesaretlendirdim ve parmaklarını şıklatarak tam önümde, sanki savaştan yeni dönmüş, zaferlerini sayıyormuş gibi kendini beğenmiş bir ifadeyle babamı gösterdi.

İçimden saf hayvanca bir çığlık koptu ve balyozumu ona doğru savurarak gözlerinin tam ortasına vurdum. Sofia, kanın aktığını, soğuk, duygusuz bakışlarında ışığın söndüğünü ve ölümünün yıldızların kanatları gibi hızla geldiğini görmeme izin vererek harika bir iş çıkardı.

Gerçek olmayabilirdi ama bir an gerçekmiş gibi geldi. Ve kalbim onun şiddetli ölümünün şarkısını söyledi. Havada neredeyse onun kanının kokusunu alabiliyordum ve sanki bu adamı avım yapmak için dünyaya konmuş bir etoburmuşum gibi acıktım.

"Bir gün," diye fısıldadım kanlı cesedinin görüntüsüne. "Senin üzerinde duracağım ve benim sunmayacağım bir merhamet için yalvaracaksın. Aileme sunduğun acıyı senden biçeceğim ve kalbinin atmaya bıraktığı anın tadını çıkaracağım. Saat ilerliyor ihtiyar."

BEN Kendimi hiçbir şekilde dramatik gelişlerin ustası olarak adlandırmazdım, ama kabul etmeliyim ki göl suyu, kan ve vahşetle kaplı dizlerimin üzerine çökmüş, bitkinliğimden nefes nefese ve sanki bu dünyada beni ayakta tutacak tek şeymiş gibi bir kılıca sarılmış halde görmem, muhtemelen tüm zamanların en düşük seviyesi.

Altımızdaki taş zodyak tekerlek yerin yan yanlarına kayarken ve yerine başka bir taş platform yükselirken, yoldan çekilmek zorunda kalmıştık.

Tepesinde duran insanlar beni içeri alırken yüz ifadelerini tutmakta zorlanıyorlardı ve bu işin başından beri pek de iyi gitmemesinin kaçınılmazlığına teslim olarak derin bir nefes verdim.

Kılıcımın ucunu yanımdaki ıslak zemine bastırırken ve kendimi ayaklarıma kaldırmak için kullanırken, ani bir çabayla kendimi biraz enerji toplamaya zorladım.

Caleb'in yönüne tek bir bakış, pisliğin hızını ve ateş büyüsunü sadece kurulamak için değil, aynı zamanda silahlarını yerleştirmek ve kıyafetlerini düzeltmek için de kullandığını anlamamı sağladı;

"Piç," diye tısladım ki bir Vampirden başka kimse duyamayacaktı ve dudaklarının kenarı küçücük bir miktar seğirdi, tam da saçlarımdan bir parça canavar bağırsağı düşüp ıslak bir şekilde çizmeme indiğinde. tokat.

Önümüzde duran kız, "Kapıyı çalabilirdin," dedi.

Bizi kendinden geçmiş bir ilgiyle incelerken, başı bir yana eğilerek örgülerinin bir omzunun üzerinden düşmesine neden oldu.

"Bir fotoğraf çek, daha uzun sürer," diye alay ettim, arkasındaki adamlardan birinin gerçekten yaptığı gibi kalbim yerinden fırladı ve kamerasındaki lanet flaş yüzünden yarı kör olmuştum.

Dört kişilik grubun arkasından sulu gözlü bir adam, tereddütlü ama boyun eğmeyen bir ses tonuyla, "Kayıplar Kütüphanesi sadece ukala bir tatil yeri değil," dedi. "Baş kütüphaneci olarak, soyunuza veya benzeri herhangi bir şeye rağmen, bilgi armağanının yalnızca doğuştan sahip olunabilecek bir şey olmadığını bilmenizi isterim. İster istemez buraya gelip ciltlerimize erişim talep edemezsiniz. Sadece değerli olanlar sayfalarımızı incelemeye davetlidir ve bu nedenle, böyle kabul edilene veya yıldızlar kaderin kanatları üzerinde sizi kapımıza götürene kadar, korkarım gitmek zorunda kalacaksınız."

"Ayrılmak?" diye sordu Caleb, sanki bu kelimenin onun için hiçbir anlamı yokmuş ve daha önce hiç duymamış gibi, şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırtışından haklılığı belli oluyordu.

Kılıcımı kınına soktum, onlara ağır bir bakışla bakarken gözlerimden geçen şiddet dolu bakış dışında dostça görünebilirdi.

"Bak," diye söze başladım, kolumdan bir dokunaç parçası alıp kütüphanecilerin ayaklarının önüne fırlattım. "Son zamanlarda berbat bir zaman geçirdim. Yakalandım ve işkence gördüm, gaddarca davrandım ve travma geçirdim. Evlendim ve dul kaldım, savaştım ve yenildim. Üstüne üstlük, bir haftayı aşkın bir süredir ruhumun diğer yarısından ayrım. Hafifçe söylemek gerekirse, sınıırıma ulaştım. Bu yeri ve burada tuttuğunuz bilgiyi aramak için uzun bir yol kat ettim. O yolculuğu yaptım - ve bu arada gölünüzde hatırı sayılır bir canavar istilası dediğim şeyde size yardım ettim - ve şimdi burada önünüzde duruyorum, ne olduğunu bilirim, gücüm tükenmiş ve ipim açık öfkem tehlikeli bir şekilde kısalıyor. O kapıyı suratıma kapatmana kesinlikle izin vermeye niyetim yok. Bu yüzden,

Kütüphanecilerin hepsinin rengi atmıştı, önlerinde duran kız yaşlı adama keskin bir bakış attı ve 'Gördün mü?' Bu konuda.

"Onlar *canavarlar*, sizin deyiminizle, dünyanın üç kadim koruyucusuydu.

Burası," grubun arkasındaki Minotaur, öfkeyle ayağını yere vurarak mırıldandı.

Kanı yavaş yavaş etrafındaki suyu renklendiren Uzun Boynuzlu Ergut'un kalkık göbeğinin yanında dev kalamaların kopmuş kafasının yavaş bir daire çizerek döndüğü suya doğru bakarken kaşlarımı kaldırdım. İblis yengelinin gerçekten bir beden olarak adlandırılacak kadar parçası kalmamıştı ama yarım bir pençe yanımdaki Başak takımyıldızı taşının üstüne tünemişti.

Ah, dedi Caleb, ikimizin de sessizce itiraf ettiğimiz bir bakış atarak, biraz batırmış olabileceğimizi. "Hay aksi."

"Bizi yemeye çalıştılar," diye açıkladım yarım omuz silkerek. "Yani bu durum biraz onların üzerinde. Eğer iddia ettiğin kadar iyi eğitilmişlerse, o zaman-"

"Eğitilmemişler," diye sözünü kesti kız. "Buraya, kütüphaneyi davet edilmeyenlere karşı daha fazla koruma sağlamak için getirildiler. Gölde dolaşan kana susamış canavarlar oldukça itici... En azından çoğu insan için."

"Bunun için teşekkürler. Bir an için gidip senin evcil hayvanlarını orada öldürdüğümü düşündürdün bana," dedim, gerçekten gülümseme denemeyecek bir şekilde dişlerimi onlara göstererek.

Kameraman, "Efsanevi canavarları kimse evcilleştiremez," diye söze girdi. "Göründüğün kadar aptal olmadığını bilmek güzel. Çünkü ben o sözde canavarlardan biriyim, bu yüzden sanırım soru, bana bu daveti teklif edip etmeyeceğin, çünkü B seçeneği, Phoenix ateşiyle içeri girmemi içeriyor.

Kütüphanecilerin hepsi sözlerim karşısında dehşet içinde irkilirken Caleb, Harika bir politikacı oluyorsun, dedi.

Yaşlı kütüphaneci, "Bayan Vega-" diye söze başladı ama sözünü kestim.

"Bugünlerde kraliyet unvanlarıma göre hareket etme eğilimindeyim. Krallığınızda yürütülen savaşa dair haberler duymadınız mı?"

Caleb araya girdi. "Vahşi Kral'ın kızı, her birinizi hissetmeye ikna olmuş olabileceğiniz herhangi bir sempatiyi çoktan unutturacak kadar aşağılamadan önce sözünü kesmem için iyi bir an olabilir. Size söylediği şeyler doğru, herhangi bir Fae'nin yaşamı boyunca karşılaşması gerekenin ötesinde kayıplar ve acılarla karşılaştık ve zaman içinde bunlardan çok daha fazlasıyla karşılaşabileceğimizi bildiğimiz için hala savaşımaya devam ediyoruz. Kavga ediyoruz çünkü, umarım siz de kabul edersiniz, alternatif çok daha kötü. Lionel Acrux, tüm bilgileri yok ederek zorbalık ve zulümle yönetmeye kararlı.

bu onun gündemine uymuyor ve bu krallığın insanlarını önemli olan her şekilde boyun eğmeye zorluyor. Biz özgürlüğün ve eşitliğin tarafındayız ve sonunda bu savaşı kazanmamıza yardımcı olabileceği umuduyla kitaplığınıza erişmeye çalışarak çaresizce buraya geldik. Bu yüzden sizden rica ediyoruz, gerçekten rica ediyoruz, kapılarınızı bize açın ve bize o ince şansı verin." Caleb elini kalbine bastırdı ve kahretsin, tüm siyasi saçmalıkları anladığını kabul etmek zorunda kaldım, özellikle de karşıımızdaki öfkeli yüzler düşünceli ve pragmatik bir hal alırken.

"Pekala," dedi sonunda yaşlı adam, yine de saçımdan bir parça daha balık bağırsağı düşerken bana attığı etkilenmemiş bakışı kaçırmadım. "Yine de metinlerin yanına yaklaşmana izin verilmeden önce senden ortalığı toplamanı istemek zorunda kalacağım. Burada binlerce yıl öncesine dayanan ciltler var, modern dünyanın kaybettiği bilgi, parşömen ve mürekkebin içinde bulunuyor, ihtiyaç ve arayış zamanlarında kaderin yeniden hizmet etmesi için burada saklanıyor. Burada koruduğumuz şey, başka herhangi bir hazinenin alemlerinin ötesinde değerlidir."

"Anladım," diye kabul ettim, parmaklarımı sallayıp vücudumun üzerine bir su sel büyüğü göndererek, vücudumdaki her sağlıklı göl pisliğini ve ölü canavarı çıkarmak için toprak ve bununla bir kombinasyon kullanarak. Elimin bir başka hareketi, ateş büyüğünün beni parçalamasına neden oldu ve birkaç dakika içinde kuru ve temizdim, ancak atletimin yan tarafındaki büyük yırtık için yapılacak çok az şey vardı.

Vücudum yara bere içindeydi ve hırpalanmıştı ama hiçbir yerde kanamadığımdan emin olmanın ötesinde kendimi iyileştirmedim, bir parça fiziksel acıyı içimi yiyip bitiren her zaman var olan duygusal boşluğa tercih ettim.

Yaşlı adam, gözden kaçırmış olabileceğim herhangi bir kir parçası arayarak bana baktı, ama ben bir düdük kadar temizdim ve sonunda Minotaur'a bir tür onay anlamında başını salladı çünkü bir sonraki saniye, ayaklarımızın altındaki ada dönmeye başladı. tekrar alçal.

Ancak bu sefer ada suya batmadı. Bunun yerine, taş zodyak çarkına geçtik ve kristal berraklığında büyüğü bir tüpe indik.

Gölün içinden aşağı indik ve daha da derine indik, altımızda mağaramsı ve her yöne uzanan kütüphane göründü. Bir grup öfkeli kütüphaneci yüz ifademi izlerken bundan etkilenmek istemiyordum ama kahretsin, etkilenmemek elde değildi.

Etrafımızdaki dört muazzam duvarın her biri, Elementleri temsil eden güzel kadın yüzlerinin dev oyma heykellerini tutuyordu. toprak için olanı

yosunla kaplıydı, büyüleyici çiçekler ve kirpiklerinin çimen yaprakları boyunca dans eden narin sihirli kelebekler; ateş oymacılığının yanan mavi gözleri ve yüz hatlarını vurgulamak için kayanın içinde dönen magma nehirleri vardı; hava anıtının etrafında yüzen beyaz bulutlar vardı, saçları açıkça taştan oyulmuş olmasına rağmen hareket ediyor gibiydi; sonunda, su Elemental yüzünün elmacık kemikleri ve dudaklarında kırağı parıldadı ve şiddetli bir şelale ta çok aşağıdaki bir nehre döküldü. Dolambaçlı nehrin üzerinde cam, taş ve ahşap köprüler kıvrılıyor, altımızda bulunan hemen hemen her yerde kitap raflarından oluşan karmakarışık bir labirent.

Caleb kitabı alırken doğruldu, ağzı gevşediğinde ve gözleri göz alabildiğine her yöne istiflenmiş ve dizilmiş kitaplarda gezinirken o kibirli kambur ifadesi yerini meraka bıraktı.

"Burası... benim söyleyecek sözüm yok," diye soludu ve kütüphanecilerin hepsi övgüye gülümsedi, ben ise ihtiyacım olan şeyi nasıl bulacağımı merak ederek sonsuz cilt ve parşömen sıralarına baktım. bu bilgi sarayında.

Sanki sorunun beni tükettiğini hissetmiş gibi kız yaklaştı, dolgun dudaklarında tereddütlü bir gülümsemeyle.

"Ben Laini," dedi yumuşak bir sesle. "Kız kardeşin bizi ziyaret ettiğinde selam verdim." "Duyduğuma göre, bu daha terbiyeliymiş," diye mırıldandı yaşlı adam bizden uzaklaşıp bir dizi altın basamaktan aşağı, nehre döküldüğü şelalenin dibinde oturan devasa bir masaya doğru yönelirken.

"Önemli olan her yönden benden daha iyi," diye ona katıldım, ama benden duyamayacak kadar uzaktaydı.

Kameranın flaşı tekrar patladı ve çekimi yapan adama kaşlarımı çattım, gözlerimdeki alevlerle kurnazca defolup gitmesini ima ettim.

"Dave için üzgünüm," dedi Laini, onu ve kamerasını el sallayarak uzaklaştırırken. "Tarihi olduğu gibi kaydetmek onun görevi. Temelde her şeyi belgeliyor, ama kız kardeşin bizi ziyaret ettiğinde, çük çürümesinden yatağa bağlıydı, bu yüzden onu özledi.

"Sik çürümesi mi?" Şaşkınlıktan boğuldum ve Dave dönüp bizden uzaklaşmadan önce Laini'ye dik dik baktı.

"Evet. Sik çürüğü olduğundan oldukça eminim." Cidden başını salladı. "Her neyse, bin yıl sonra ortaya çıkan ilk Anka Kuşlarından birinin ziyaretini belgeleme şansını kaçırdığı konusunda çenesini kapamadı, bu yüzden bence ikinci kez kaçırmamaya kararlı."

Dick Rot Dave'in beni duyabileceğini ve umursamadığını çok iyi bilerek, "O kamerayı bir kez daha suratıma doğru çekerse, onu merakına kadar eriteceğim," dedim.

"Belki de bize yardım etmeyi kabul eden insanları tehdit etmemeyi dene, tamam mı tatlım?" Caleb bana bir adım yaklaşırken yumuşak bir şekilde önerdi ve ben de başımı sallamadan önce sert bir nefes verdim.

Anladı. İçimde ne kadar boktan bir durumda olduğumu ve şu anda her zaman lanet olasıca kenara ne kadar yakın olduğumu biliyordum. Hiddetle başa çıkmak için tercih ettiğim yöntemdi ama içimdeki kargaşanın kaosu değişken bir şeydi ve başa çıkamayacağım kadar fazla olduğunda benden nasıl etkileneceğinden emin olamıyordum.

"Belirli bir şey arıyorsanız, Arnold burada, onu bulmanıza yardımcı olabilir," diye devam etti Laini, az önce birinin yüzünü erimiş plastikte tehdit etmemişim gibi, onun gözü kara mizacı kolayca sevinebilir.

İşaret ettiği Minotaur'a döndüm ve o da gururla başını eğip ondan isteğimi iletmemi bekledi. Kafası, büyük, kıvrık boynuzları ve geniş bir sığır burnu olan bir boğa kafasıydı. Vücudunun geri kalanı, kahverengi kürkle kaplı olmasına ve bacaklarının ayak yerine toynaklarla bitmesine rağmen daha insandı.

"Eski büyü kullanan birini izlemenin bir yoluna ihtiyacım var. Zihinsel duvarlar veya kimlik gizleme büyüleri gibi kendilerini korumak veya onları bulmamı engellemek için alınan tüm önlemleri alt eden bir yol. Bana bu şekilde kullanılabilecek kara büyü olduğu söylendi."

Arnold alçak, uyarıcı bir ses tonuyla, "Kara büyü güçlü bir şeydir," dedi ama ben sadece omuz silktim.

"Bu konuda fikrini sormadım, sadece söz konusu büyü için."

"Gölgelerle uğraşmak tehlikelidir-"

"Hayır," diye sözünü kestim. "Gölge yok. Tek bir lanet gölge bile yok. Eski sihre ihtiyacım var, gölgelerden önce gelen türden ve hatta muhtemelen Elementlerin dizginlenmesinden. Artık kimsenin kullanmadığı veya kendini korumadığı türden. Burada öyle bir şey var mı?"

Laini ve Arnold birbirlerine temkinli bir bakış attılar ama ben kesin olarak çenemi kaldırdım.

"Uyanış türümüze yıldızlar tarafından armağan edilmeden önce, atalarımız arasında büyü türleri vardı," dedi Laini yumuşak bir sesle. "Ama bir bedeli oldu. Kanla ve ruhunun parçalarıyla ödenen türden. Uyanış yoluyla Elementleri kullanma lehine bir kenara atılmalarının ve unutulmalarının bir nedeni var.

"Bunu anlıyorum ama yine de o güç hakkında bilgi istiyorum. Burada tutuyor musun, tutmuyor musun?" Etrafımızda uzanan kitap raflarının geniş duvarlarına baktım, ruhumda biliyordum ki, burada bu bilgiye sahip değillerse, o zaman onu hiçbir yerde bulamazdım.

Arnold basitçe, "Seni ona götüreceğim," dedi. "Beni takip et."

Minotaur'un peşinden, onu kütüphanenin derinliklerine giden loş bir geçide doğru takip ederken, Laini'nin gözleri ihtiyatla kararmış, el sallayarak bir tırısla havalandı.

Küçük bir dereyi aşan bir köprü'nün üzerinden büyük bir kapıya doğru yürüdük. Kapının rengi o kadar siyahtı ki odanın geri kalanından gelen ışığı emiyor gibiydi, bu yerdeki bütün gölgeleri kendine çekiyor ve yakın tutuyordu.

Arnold, kapıyı ardına kadar açmadan önce elini sihirli kilitler olduğunu düşündüğüm kilitlerin üzerinde gezdirdi, koyu renkli metal avucunun altında parlıyordu.

"Labirentlerde kara büyüyle ilgili her şeyi saklıyoruz. Yıldız tozuna veya dış etkilere karşı ağır bir şekilde korunuyorlar," dedi boğuk dudakları kelimelerin etrafında kıvrılırken yerini neredeyse mırıldanmaya bırakan alçak bir sesle. "Her zaman benimle kalmalısın; Bu yolları sadece Minotaur'lar bilir, burada dolaşan herkes aşağıdaki labirentte sonsuza dek kaybolacaktır. Yanımdan ayrılmak ölümdür."

Başımı salladım, bunu zaten Darcy'nin burada geçirdiği zamanla ilgili anlattıklarından biliyordum ve Arnold'u karanlığa doğru takip ederken Caleb yanımda yürümek için hareket etti.

Kapılar arkamızda gümbürdeyerek kapandı, ışığı çaldı ve Caleb etrafı görmek için başımızın üzerine bir Faelight fırlattı. Arnold, arkasına bakıp hala onunla olup olmadığımızı kontrol etme zahmetine girmeden hızlı bir tırısa girdi. Görünüşe göre onu burada kaybetmemek bize kalmıştı ve bunu bizim için kolaylaştırmak için hiçbir girişimde bulunmayacaktı.

Arnold cezalandırıcı bir adım attı ve birkaç dakika sonra, Caleb, onun hızıyla hareket edebilmemiz için beni taşımayı teklif etti, karanlıkta hızla ilerlerken sırtına atlamama izin verdi ve Minotor'u daha da hızlı hareket etmesi için cesaretlendirdi.

Etrafımızda karanlık geçitler belirdi, tünellerde o kadar çok viraj ve dönemeç vardı ki, nerede olduğumuzu veya nereye gittiğimizi takip etmek imkansızdı. Bazen uzaktan çan sesleri duyuyordum ve bir zamanlar yanından geçtiğimiz bir merdivenden çığlıkların bize yankılandığına yemin edebilirdim ama Arnold bunların hiçbirine tepki göstermedi.

"Burada kaybolan insanlar var mı?" Daha aşağı koşarken ona sordum.

başka bir geçitte, hücum ederken başı öne eğikti, burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu. "Ya da mahkumlar?"

Arnold ciddi bir tavırla, "Bu yerde gördüğün veya duyduğun hiçbir şeye güvenemezsin," diye yanıtladı. "Yazılı sözden başka bir şey değil ve o zaman bile dikkatli olmalısın. Bu karanlık geçitlerde habis şeyler pusuda bekliyor, her zaman aç olan ve sizi kapılarına götürmekten başka bir şey istemeyen zalim ve kurnaz yaratıklar."

Kulağa hoş geliyor, diye mırıldandım ve Caleb keyifle homurdandı. Sonunda Arnold, nemli ve nahoş havadan yükselen, yeryüzüne inen, genişleyen bir merdivene dönüşen bir tünele dönüştü.

Arnold, toynaklı ayağını taş zemine sürterek, "Bu derinliklere girmeyeli uzun zaman oldu," dedi. "Ve iyi bir nedenle. Aradığın bilgi orada ve aşağıda yalnız. Alttaki odadan başka ona erişmenin başka yolu yok."

"Bizimle gelmiyor musun?" Caleb beni yere indirirken sordu ve Arnold başını salladı.

"Sen dönene kadar burada kalacağım. Ya da içinizde sonunuzu karşıladığınız netleşene kadar."

"Pekala, bu harika," diye mırıldandım, o merdivenlerden aşağı bakarken Phoenix'ime seslendim.

Orada bizi bekleyen karanlıkta kutsal olmayan bir şey vardı, duyulmayan bir sesle bana şarkı söyleyen ve beni o kadar tatlı bir ölüm vaadiyle cezbeden bir şey vardı ki, eğer girmeme izin verilirse unutulmanın kollarına seve seve adım atabilirdim. BT.

Caleb'in lacivert gözleriyle karşılaştım ama ikimiz de burada ne halt yediğimizi sorgulamak gibi anlamsız duygulara kapılmadık. Darcy'yi bulmak için gereken buysa, ikimiz de o eşiği aşacağımızı biliyorduk. Ve şimdi burada olduğum için, bu yerde unutulmuş bir büyüü keşfetmekten daha fazlası olabilir mi diye merak etmeye başlamıştım. Belki de eski büyüün bizim hesaba katmadığımız başka kullanımları olabilir. Ve eğer iş bir maliyet meselesine geldiyse, o zaman zaten Lionel'ın yönetiminin sonunu görmek için ne pahasına olursa olsun ödeyeceğimi biliyordum. Zaten neredeyse her şeyimi kaybetmiştim.

Eşiği tek vücut olarak aştık, aşağı, aşağı, aşağı doğru ilerlerken hareketlerimiz senkronize oldu. Havanın bayatlığı yerini inanılmayacak kadar eski, hem küflü hem de güçlü bir kokuya bıraktı.

kelimelerin ötesinde kadim.

Gittikçe etrafımızda karanlık büyüdü, üstümüzdeki Faelight gittikçe küçüldü, aydınlatması her tarafı sıkıştırmaya çalışan mutlak karanlığı delmeye çalıştı. İçgüdüsel olarak birbirimize daha da yaklaştık, adımlarımız duraksamadan devam ederken kollarımız birbirine değiyordu. Artık bu yoldaydık ve bu yoldan dönmemiz söz konusu değildi.

Sonunda merdivenlerin dibine ulaştığımda çizmelerim kaldırım taşlarında yankılandı, su ayaklarımın dibinde küçük bir su birikintisi halinde hareket ediyor ve kaşlarımı çatmama neden oluyordu. Ne tür kitaplar rutubette kim bilir ne kadar süre hayatta kalabilirdi?

Karanlığa gözlerimi kısarak baktım, yumuşak bir çağrı dilini adımın etrafına dolamış ve çekiştiriyor gibiydi. Kelimenin herhangi bir anlamıyla gerçek olup olmadığını bile kesin olarak söyleyemedim, ama ne olursa olsun çekmesine karşı koyamadım.

Karanlığın bizi ileriye doğru çağırmasına izin verirken botlarım zemini kaplayan su birikintisinde yumuşak bir şekilde sıçradı ve elimi kılıcımın kabzasına koymadan edemedim, çeliğin gerçekliğini bu kadar ruhani ile çevriliyken hissetmek istiyordum. tuhafılık

Aniden durdum, ben planlamadan kafamı sola çevirdim ve orada bir girinti, duvardaki taş bir kemerin altında asılı eski bir metin, kalın tahtaya dağlanmış gibi görünen sözcükler bulunca gözlerimi kırıştırdım. bunları içeren malzeme.

Yaklaştım ve Caleb yanımdaydı, varlığı bana et ve kemik olarak hâlâ burada olduğumuzu ve yaşamla ölüm arasında bir yerdeymiş gibi hissettiren bu gerçek dışı uzayın bir parçası olmadığımızı hatırlatan tek şeydi. Orada yazılan kelimeler daha önce gördüğüm hiçbir dilde veya alfabede değildi ve buradaki her şeyin böyle kelimelerle yazıp yazılmayacağını merak etmek zorunda kaldığım için kaşlarımı çatıttım. Eğer öyleyse, o zaman bu yolculuk başarısız olmaya mahkumdu çünkü o dilde tek bir simgeyi bile nasıl okuyacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Bunlar rünler," diye işaret etti Caleb, parmağını kahverengi malzemenin kenarlarında kelimelerin yanında işaretlenmiş olarak gezdirirken.

"Geri kalanını okuyabilme şansın var mı?" diye sordum ve metni incelerken başını kaldırdı.

"Bunun bir dil olduğunu bile sanmıyorum," dedi yararsızca. "Daha çok bir...kod gibi. Sadece anahtarı olan biri için anlam ifade edebilecek bir şey."

Nerede olmam gerektiğini merak ederek hüsrana uğramış bir nefes verdim.

muhtemelen binlerce yıl önce yazılmış bir kodun anahtarını bulmak için.

Metnin altındaki duvara ince, dikdörtgen, safir mavisi bir taş yerleştirilmişti, bu taşla ilgili bir şey, dikkatimi ona verdiğim anda ona daha yakından bakmamı sağlıyordu.

İçgüdü mü, sezgi mi yoksa aptalca bir fikir mi olduğundan emin değildim ama taşla uzandım, parmaklarım taşla sürtündü ve içinde barınan doğal olmayan sıcaklığı hissettim.

Parmaklarımın dokunuşuyla taş duvardaki konumundan kaydı ve ben onu otomatik olarak yakaladım, avucumun içinde ters çevirip yukarıdaki kumaşa tuttum ve oradaki kodlanmış sözcüklere bakmaya çalıştım.

Metni çözmek yerine, taştaki sıcaklık alevlendi ve uzun süredir unutulmuş Fae'nin hayalleri kafatasımı tanınmaz bir yerde delip geçerken nefesim kesildi. Kara büyü adına tapındılar ve fedakarlıklar yaptılar, ağza alınmayacak eylemler ve kaba vahşet yoluyla tarifsiz bir güce sahip çıktılar.

Göğsüne bıçak saplanmış bir adam.

Arkalarında biri çığlık atarken üç kadın kan şişelerini içiyordu.

Acı bir çığlıkla kendi yılanlarından birinin kafasını kesen bir Medusa.

Çocuğunun hayatı için yalvaran bir anne.

Bir Ejderha taş bir masaya zincirlenmiş, korku içinde böğürmüş, boğazı yarılrken, her damlasını toplamak için altındaki taşla oyulmuş kanallara kan akan kör edici bir güç parlaması.

Sanki aralarındaki duvarlar buhardan başka bir şey değilmiş gibi diyarlarda yürüyen, daha fazla güç talep etmek adına ölümlüleri kurban etmek üzere çalan bir adam.

Maskeli Fae'lerden oluşan bir kalabalık onaylarını haykırırken ve ıstırap dolu ulumaları havayı paramparça ederken iki Kurtadam şiddetli bir ateşe atlıyordu.

Taşı tutuşum gevşedi, onu benden uzağa fırlatma dürtüsü güçlü bir şeydi, burada unutulması en iyisi olan bir zamanın anılarından başka bir şey bulamayacağımızı düşünmeye başladım. Ama parmaklarımdan düşmeden hemen önce görüntü yeniden değişti ve nefesim boğazımda takıldı.

Diyar gezgini, derisi kendisine ait olmayan kana bulanmış, etine o derin ve yakıcı kırmızıyla çizilmiş işaretler, yaşayan hiçbir ruhun geçemeyeceği alemler arasındaki geçitte ilerliyordu. O içinden geçerken, Peçe etrafındaki yağ gibi aralandı, çenesi gıcırdadı ve kasları, hâlâ atan kalbine rağmen bilinmeyen diyarı girmesine izin vermeye zorlarken acıyla gerilmişti. Zorladıkça yıldızların gücü onu yedi

Ayrılmak için ayrılan güç, gücünü tüketti ve iradesine karşı savaştı, ama duraksadı, kararlılığı içini yaktı, ta ki son bir adım ve beni neredeyse ayaklarımdan düşüren bir güç halkasıyla, öteye geçene kadar .

Nefes nefeseydi, kanıyordu ve gözlerinde boş bir bakış vardı, bu da bunu yapmanın hiç de kolay olmadığını açıkça ortaya koyuyordu, kanlı izler artık derisini yakıyordu ama yine de başarmıştı. Karşıda onu bekleyen bir kadın ve bir çocuk vardı, onu kucaklamak için koşarlarken yüzleri sevinç doluydu ve tekrar onları tutarken kollarına yığıldı. Onun ailesi. Yıldızların onlar için koyduğu kurallara rağmen kara büyüyle yeniden bir araya geldiler.

Mavi taş parmaklarımdan yuvarlandı ve ayağımın dibindeki su birikintisine battığı yere düştü, içindeki o kutsal olmayan ışık yanıp söndü.

"yaptın mı *Görmek*O?" Caleb'in görmemiş olması ihtimaline karşı gözlerimi kaldıramadığımdan nefes aldım ve o anıların her bir parçasını tek başıma sorgulamakla baş başa kalacaktım.

"Evet," diye kabaca yanıtladı, elinin arkası beni teselli edip etmeyeceğinden emin değilmiş gibi benimkine sürtündü.

"Peçe'nin ötesine seyahat etti," diye fısıldadım, yıldızların dinlemesi ihtimaline karşı yüksek sesle konuşmaktan korkarak. *Görmek*kırık kalbimde tuttuğum her imkansız dilek ve beni onlardan uzak tutmak için daha da çok mücadele ediyorum.

Bunu yapmak için neredeyse her şeyini almış gibi görünüyordu, diye yanıtladı Caleb. "Yolculuğu bir kez daha tersten yapmak için gerekenlere sahip olduğundan da şüpheliyim. Görünüşe göre ölüm, ailesine erişmenin daha basit bir yolu olurdu.

Yavaşça başımı salladım, bu sözlerin doğruluğunu kabullendim ve kendini bu şekilde diğer tarafa hapseden canlı bir ruha ne olacağını merak ettim. Hoş bir şey olacağından şüpheliydim. Yine de başarmıştı. Anlaşılmaz bir nedenden ötürü, Fae bunu yapmak için ölüm köprüsünü kullanmadan karşıya geçmişti.

Onunla son bir kez konuşmak için her şeyimi verirdim, Tory, dedi Caleb, özellikle vaktinden önce diğer tarafa sürüklenen, henüz yeni sahip olduğu hayatı terk etmeye zorlanan tek bir ruh üzerinde düşündüğümü biliyordu. babasının elinde çok uzun süre sefalet çektikten sonra kendi adına sahip çıktı. "Ama bunu yapmanın yolunun bu olduğunu sanmıyorum. O âleme erişemememizin bir nedeni var ve bence bu, yaşayanlarla ölüleri ayrı tutmaktan daha fazlası. Ayrıca realm walker'ın bir daha geri dönebileceğinden de şüpheliyim."

Bunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu ama ben de bunun gerçekliğini hissettiğim için başımı salladım. Geçmesi çok uzun sürmüştü, gücü burada burada bölünen her ne ise onu yutmuştu. Geri dönmüş olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ama sonra neden gittiği sorusu ortada kaldı, çünkü tek arzusu sevdiklerine kavuşmak olsaydı, o zaman ölüm, kalbi atmaya devam ederken onlarla gelmek için katlandığı onca şeyden çok daha basit bir cevap olurdu.

Bu kodlanmış anıları tutan kahverengi kumaşa uzandım, ezberlemeye çalışırken parmaklarım kenarları boyunca işaretlenmiş rünlerin üzerinde geziniyordum. Rünlerin en eski kehanet ve büyülu araçlardan biri olduğunu zaten biliyordum ve yıldızları lanetlediğimden beri, tamamen onların gücüne dayanmayan kehanet biçimlerine odaklanmak isteyerek, onların gücüne doğru çekilmiştim. netlik sunmayı tercih edin. Onlardan pek bir şey öğrendiğimi söyleyemem. Annemin hediyeleri bu konuda beni tamamen atlamıştı.

"Bir not olarak," diye ekledi Caleb, bir sonraki mührü incelerken parmaklarımı mumsu kahverengi kumaşın kenarına boyamamı izleyerek. "Bu işaretlerin deri üzerinde yapıldığından yaklaşık yüzde doksan eminim. Muhtemelen öldürülmüş bir Fae'nin değiştirilmiş şekliyle postu."

Bir tiksinti çığılığıyla elimi mumlu kumaştan çektim ve dehşet içinde ona döndüm. "Neden böyle düşündün?" diye tısladım.

"Çünkü tam orada öyle yazan bir plaket var." Kaba deri parşömeninin muhtemelen Vampir kan çağlarından beri iki bin yıldan daha eski olduğunu iddia eden metal parçayı işaret etti.

Caleb'e bir göz attım, bakışlarımı şu anda dişlerinin saklandığı ağzına kaydurdım, sevimli çocuk görünüşü ve cilalı görünümünü, tüm krallığı terörize etmiş ve onu korku ve kanla yönetmiş bir Fae ırkıyla evlenmesi zor.

"Annen meclis olayıyla ilgili aklını mı kaçırdı?" Alçak sesle sordum, girintiden uzaklaşıp geçitten bir kez daha dönerken. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Evet ve hayır," dedi Caleb tek omzunu silkerek. "Bu konuda kızgın. babam da Ama beni duyduklar ve bunun kasıtlı olmadığını anladılar. Dönerse Orion'dan uzak durmam gerektiğini düşünüyorlar."

"Ne kadar süreliğine?" Diye sordum.

"Sonsuza kadar." Caleb derin bir nefes verdi ve başını salladı. "Tartışmadım ama olmayacağını da biliyorum. Onun ve benim hayatım seninkilerle bu kadar iç içe geçmemiş olsa bile,

Ona karşı hissettiğim bağı o kadar kolay görmezden gelinemezdi. Yine de dikkatli olmamız gerekecek, özellikle avlanma söz konusu olduğunda. Birlikte ava çıkmadığımız sürece gerçekten herhangi bir sorun olmamalı. İkimiz de Solaria'yı kan ve katliamın egemenliğine döndürmek istemiyoruz."

"Bence annen ve diğer Konsey Üyelerinin artık işin başında olmadıkları fikrine alışmaları gerekiyor," dedim ama Caleb cevap vermeden şiddetli bir rüzgar ikimizi de dar bir açıklığa doğru döndürdü. Solumuzda, ya havanın hareketinden ya da başka bir şeyden geçen bir inilti...*başka*.

"Neden oraya gitmek istediğin hissine kapılıyorum?" diye sordu Caleb, ben dar boşluğa bir adım yaklaşıırken.

"Çünkü ben korkusuz bir baş belasıyım ve sen de bunu biliyorsun," dedim ama homurdandı.

"Daha çok aptallık noktasına kadar pervasız gibi, ama elbette, bizi bu yerin derinliklerine sürüklemek için bekleyen her şeyin bir daha asla görülemeyeceği bir duvardaki tüyler ürpertici bir boşluktan geçelim."

"İşte ruh budur." Koluna bir tokat attım, sonra boşluğa yaklaştım, içinden bir Faelight'ı yönlendirdim ve gözlerim alışırken parlaklığına karşı gözlerimi kısıtım.

Caleb, "Buraya gelirken herhangi bir göl canavarıyla savaşmak zorunda kalmadığımıza ve büyümüzün yarısı tükenmiş olarak buraya geldiğimize sevindim," diye ekledi ve kılıcımı çekip alevlerin tutuşmasına izin verirken omuz silktim. uzunluğu, Phoenix'im onların sıcaklığında kabarıyor ve gücüm anında şişmeye başlıyor.

"Ben iyiyim," diye yorum yaptım, bedenimi soğuk taş duvarların arasındaki boşluğa itmeye ve içinden geçmeye başlarken kendimi yana doğru döndürdüm. "Yine de berbat."

"Bu boktan bir Vampir şakası mıydı?" diye sordu Caleb ve neredeyse gülecektim.

"HAYIR."

İlerlemeye devam ettik, duvarlar hem sırtıma hem de göğsüme gittikçe daha sıkı geliyordu, ben yalpalayarak ilerliyordum, klostrofobi nefesimi sığlaştırıyordu. Diğer tarafa geçip geçemeyeceğimi bile merak etmeye başladım.

Boğazıma bir yumru oturdu ve yoluma devam ettim, kılıcımdan çıkan ateş bana yol gösteriyor, her adımda bana güç veriyordu.

Sonunda, kendimi başka bir odada bulduğumda bir adım tökezleyerek boşluktan çıkmaya çalıştım, bu geniş ve beş eski ciltle düzenlenmişti.

odanın etrafında rastgele bir düzende yerleştirilmiş taş kaideler üzerinde. Fısıltı havayı karıştırıyormuş gibi görüldüğünden ve omurgamdan aşağı bir ürperti geçtiğinden, odanın köşelerini aydınlatarak odanın etrafına asmak için birkaç Faelight daha gönderdim.

Burada bir kapı, resmi bir giriş yoktu ve zorla içinden geçtiğim çatlak, aslında burada olamayacak kadar doğal görünmüyordu, sanki bu yerde büyük bir güç patlak vermiş ve açıklığı var olmaya zorlamış gibiydi. Ve eğer durum buysa, o zaman bu, uzun zaman önce bir noktada, birisinin bu kitapları ve içlerindeki bilgiyi kimsenin bulamayacağı bir yerde saklamak amacıyla bu odaya mühürlediği anlamına geliyordu.

Sırtımda bir gıcırtı sesi başladığında neredeyse yerimden fırlayacaktım ve Caleb'e ters ters bakmak için döndüm. Az önce kendimi zorladığım dar boşluğun taşını yontmak için Toprak Elementini kullanıyor, geçidi genişletiyor ve sonra yüzünde bana yumruk atmak istediğim zamanları hatırlatan kendini beğenmiş bir ifadeyle içinden geçiyordu. o.

"Bunu yapabildiğim halde kendimi o küçük yarıktan geçmeye zorlamak biraz aptalca geldi," diye açıkladı masum bir omuz silkmeye ve ben de aynısını yapmayı düşünmediğim gerçeği hakkında yorum yapmamaya karar verdim.

Odaya biraz daha girdim, burada zemin tozla kaplıydı ve Caleb onu genişlettikten sonra bile arkamızdaki boşluktan su girmiyordu.

"Burası eski hissettiriyor," diye nefes aldım, bu kelimenin burada etrafımıza yayıldığını hissettiğim zamanın muazzamlığına yaklaşıp yaklaşamayacağından emin değildim.

Faelight'lar, hissedemediğim bir rüzgardan etkilenmiş gibi titredi ve bakışlarım, üzerlerini örten örümcek ağları arasında konuların seçilmesinin zor olduğu, tuğlalar boyunca ufalanan oymaların olduğu duvarlara kaydı.

Öne çıktım, görünmez bir eşiği geçerken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı, tenimde sihirli bir nefes vardı.

En yakın kitaba doğru ilerledim, kapağı koyu, kan kırmızısı, malzemesi kalındı ve rünler, alevler ve ateşin üçgen sembolü oyulmuştu. Önünde yakutlarla üç zodyak takımyıldızı işaretlendi. Aslan, Koç ve Yay, ateş işaretleri.

Caleb arkamdaki boşluğu geçti ve kitaba bakmaktan vazgeçtim ve onun derin orman yeşili bir malzemeye sarılı benzer bir kitaba yaklaştığını gördüm; üzerinde zümrütlerle Boğa, Başak ve Oğlak burçları, bitki resimleri ve rünler de.

"Bunlar... canlı hissettiriyor," diye soludu Caleb, sanki kitabın sayfalarından kendisine seslenen bir iç nabzı hissedebiliyormuş gibi eli kitabın sırtında gezinirken.

"Onları açmalı mıyız?" diye sordum, bilgi aramak için onca yolu geldikten sonra bunu sorgulamanın delice olduğunu biliyordum, ama beş kitapta dişlerimi kamaştıran bir şeyler vardı, sayfalarını açarken son derece nihai görünen bir şeyler vardı. Bir kez yaptıysak bir daha asla geri alamayız.

Caleb cevap vermedi, dikkati hava yerine pırlantalarla işaretlenmiş koyu gri ciltli kitaba, ardından su yerine safir kakmalı gece yarısı mavisine kayd. "Neden beş tane var?" O sordu.

Yavaşça son kitaba bakmak için döndüm, odanın en uzak noktasında duran kaidenin üzerinde duran, onu çevreleyen zifiri siyah kapak, sanki içine ışık çekiyor ve onu karanlığa boğuyor gibiydi.

"Gölgeler mi?" diye sordum, ona doğru bir adım atarak ama Caleb önüme fırladı ve elini kaldırarak beni durdurdu.

"Yerdeki işaretlere bak," diye mırıldandı, işaret ederek ve orada birikmiş tozun ortasında gece yarısının damarları gibi görünen çizgilere dikkatimi çekerek. Onlara göz kırptım, sonra derin bir nefes aldım, sayısız yerden şekli tanıdım, gerçi Zodiac Akademisi'nde tek bir öğretmenin ondan gerçek bir güce sahipmiş gibi bahsettiğini hiç duymamıştım.

"Bir pentagram," dedim çizmemle en yakın çizginin kenarına basarak. "Her köşede bir kitapla. Ama neden?"

Caleb, "Efsaneler vardır, çoğu zaman unutulan ama zaman zaman çocukların öykülerinde bahsedilen türden şeyler," dedi. "Ama insanların uzun zaman önce, Elementlerin her zaman böyle bir pentagram üzerinde tasvir edildiğini, dümeninde kayıp bir gücün oturduğunu, kimsenin onu tekrar uyandırma korkusuyla bahsetmediği bir güçle tasvir edildiğini duydum."

"Sahte bir kralı devirmek için kullanabileceğimiz türden bir güç mü?" diye sordum, sözlerinin içimde korku uyandırmayı amaçladığını bildiğim halde, bunun yerine kendimi umutla dolu buldum.

Tehlikeli olabilir Tory, diye uyardı Caleb ama omuz silktilim. "Tehlikenin bununla hiçbir ilgisi olamaz. Kız kardeşimin bana ihtiyacı var; solaryum ihtiyaçları**ız**. Karanlıkta unutulmuş tüyler ürpertici bir kitaptan ürkmeyeceğim."

Caleb birkaç saniye bakışlarımı tuttu, bu sözler karşısında tereddütü kayboldu ve onun yerini bana tüm bu krallıktaki en güçlü Fae'lerden biri olduğunu hatırlatan bir vahşet aldı.

Alçak sesle, "Ne pahasına olursa olsun," dedi ve yemin ederim avucumdaki şimşek yarası bu sözlerle ürperdi.

"Ne pahasına olursa olsun," diye kabul ettim ve birlikte son kitaba doğru ilerledik.

Yaklaştıkça boğazımda bir yumru oluştu, havayı dolduran bir ağırlık dilimin arkasında garip bir tat bıraktı.

O kısa mesafeyi kapatırken, binlerce kayıp ruhun dikkatli gözleri sırtıma düşmüş gibiydi, dikkatimin sınırında alçak bir klik sesi belirdi. Bu odanın ötesindeki karanlıkta bir şey kıpırdadı ama hiçbirisi dikkatimi o beşinci kitabı çevreleyen ürkütücü karanlıktan ayırmadı.

Cilt bizi uyarıyor gibiydi, havada vızıldayan enerji ve uzun zaman önce ölmüş çığlıkların yankıları kulaklarımın ucunda çınliyordu ama yavaşlamadım. Bunu göze alamazdım. Kız kardeşim kayıpken, Lionel tahttaydı ve insanlarımız her an ona yem olma riskiyle kaçıyordu. O savaşta çok büyük bir darbe almıştık ve bu savaşın gidişatını değiştirebilmek için ona karşı kullanacağımız bir silaha ihtiyacımız vardı.

Parmaklarımı boğazımdaki İmparatorluk Yıldızına sürtündü, ağırlığı, içerdiği sonsuz olasılıklarla alay ediyordu ve şu anda onu yok etmeye hazır olduğumuz canavar dışında kimsenin kullanamayacağı gerçeğiyle birleşiyordu.

Imperial Star'ın içerdiği derin güç darbesi parmak uçlarımda titredi, beni daha yakına çağırdı ve yerine getiremeyeceği sözler verdi. Onu bize vermeyi reddedip kurtuluşla alay ettiği için onu yıldızlarla birlikte lanetlemek istedim.

Çenemi gıcırdattım ve elimi İmparatorluk Yıldızı'ndan Darius'un bana hediye ettiği yakut kolyenin ağır ağırlığına, gizli ateşle ısınan taşa kaydurdım ve uzun bir nefes aldım. Bir nefes boynuma, omzumla buluştuğu kıvrıma, tam da sabahları uyandığında beni öpmeye başladığı yere değişiyor gibiydi, vücudu omurgama bastırırken beni ağına çekti. Hiç kaçmaya çalıştığımдан değil. Sonunda birbirimizi seçtikten sonra değil. Boynumun yan tarafından bir karıncalanma yükseldi ve cildimi kelebek gibi yumuşak öpücüklerle işaretledi, onun hiçbir zaman tam olarak tıraş etmediği o kirli sakalın peşinden gittiğine yemin edebilirdim. Onun hayaleti bir kez daha solup giderken, niyeti belli değilken özlem ve gönül yarası birleşerek içimden bir iç çektim.

Bana bunu yapmamamı söylerdi. Sonu kötü olacak ya da hayatımı riske atacak bir şey yapmamamı söyle. Ama o zaman pislik, başarısız olursa onu kaybetmenin geride bıraktığı herkese getireceği maliyet ne olursa olsun riskleri alarak bunu kendi başına yapardı.

"Sence o savaş alanında öleceğini biliyor muydu?" Diye sordum.

Kitabın önünde durduk ve Caleb, ölümü ikimizi de mahveden adamdan söz edildiğinde adeta taşa dönmüş gibi, yalnızca Vampirlerin becerebileceği o doğal olmayan şekilde hareketsiz kaldı.

"Ona kalan tek seçenek bu olmasaydı, hiçbirimizi isteyerek terk edeceğini sanmıyorum. Ve sevdiklerini kurtaracak olanı," dedi yavaşça.

"Bu beni kurtarmış gibi hissettirmiyor," diye yanıtladım, yakut kolyeyi acı bir şekilde bırakarak, Darius'un ruhuyla hissettiğim tüm hayali bağlarımı kopararak ve ben daha fazla hissedemeden o duvarları kalbimin etrafına tekrar örerek. beni tüketmekle tehdit eden ıstıraptan. "Beni son bir kez mahvetmiş gibi hissediyorum. Sanki tüm bunlar, olduğum ve olabileceğim her şeyin yok olmasına yol açan büyük bir şakaydı.

Hâlâ sensin, Tory, dedi Caleb, elime uzanarak ama ben kontağı kapatıp onun yerine kitaba uzandım.

"HAYIR. Değilim. Ben sadece geride kalan bir yankıyım, intikam almaya kararlı habis bir ruhum ve kurtuluş noktasının çok ötesindeyim. Bu, bana ve benimkine karşı yapılan yanlışları düzeltmek için gereken buysa, bu kitapta kullanmayacağım hiçbir şey olmadığı anlamına gelir. Anlıyor musunuz?"

Orada bir tehdit vardı, ben o çizgiyi çekerken kendi başına bir söz, şimdi burada bulduğumuz hiçbir şeyden geri adım atmayacağımı bilmesini sağlıyordum. Beni içine alan bir sınır yoktu, intikam ihtiyacımın tasmaı yoktu. Bu kitapta ne bulursak bulalım, sevdiğim adamın kanında diz çöküp yıldızlara lanet okurken verdiğim sözleri tutabilseydim onu kullanma fikrinden vazgeçmeyecektim.

Caleb bana bakarken bakışları sabitti ve o zaman kurtuluş noktasının ötesine geçen tek kişinin ben olmadığımı biliyordum. Darius'u kaybetmek, telafisi olmadan hiçbirimizin kaldıramayacağı bir yükü ve artık bizi durdurabilecek hiçbir ahlak ya da korku olmayacaktı.

O kitapta, bu yerde ne bulursak onu kullanırdık ve sonuçlarına lanet ederdik.

Üstümüzdeki Faelight'ın daha parlak ve daha parlak parlamasını diledim, alev, işaret eden tek kelimeyi aydınlatacak kadar büyümeden önce gözlerimi acıttı.

pentagramın tepesinde duran kitabın siyah derisi.

Eter.

"Beşinci Element," diye soludum, gözlerim daha önce benzerlerini görmediğim karanlık ve çarpık rûnler üzerinde geziniyordu. Elemental görüntülerin yerine kitap, neredeyse bir yol ya da yapboz gibi görünen kıvrımlı desenlerle kaplıydı, bakışlarım otomatik olarak birini diğerine takip ediyordu, hiçbir kalp içermeyen bitmeyen bir iz.

Kitaba uzandım, arkamdaki kayaların arasından kayan bir şeyin sesi neredeyse dönmeme neden oluyordu ama gözlerimi önümde duran karanlık güçten ayıramıyordum. Akıldan çıkmayacak kadar baş döndürücüydü, daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemeyen bir bilgi ve güç zenginliği.

Cevaplarımız o sayfalarda yatıyordu, bunu ruhumun derinliklerine kadar biliyordum ama lanetimizi de ellerinde tutmuş olabiliyorlardı.

Çenemi kaldırdım ve bu dünyanın çorak arazilerinde bir yerlerde kaybolan kız kardeşimi düşündüm. Bana ihtiyacı vardı ve şimdi geri adım atamazdım, bu yüzden başka bir düşünce olmadan Eter Kitabı'nın kapağına uzandım ve açtım.

Kitap düşerken soğuk bir rüzgar omurgama çarptı, boğazımdan bir çığlık yükseldi ve damarlarımdaki güç çekilip alındığında boğularak söndü, beni tamamen tüketen bir ani ateşle yandı. Her şey o kadar hızlı oldu ki, yıkımının acımasızlığı karşısında neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Önümdeki kürsüye tutundum, aynı şey onun başına geldiği için Caleb yanımda ağır ağır nefes alıyordu. Arkamıza bakmadan edemedim, yeni savunmasız halimizde üzerimize gelen bir şeye dair herhangi bir işaret var mı diye arkamızdaki duvarları ve açık geçidi taradım.

"O da neydi?" diye sordu Caleb, Düzen formu serbest bırakılırken dişleri zayıf ışıқта parlıyordu.

"Bilmiyorum. Ama bu kitap, onu açmak kadar basit bir şeyle bu kadar çok güce hükmedebiliyorsa, o zaman doğru yere baktığımızı düşünmeliyim."

Caleb yavaşça başını salladı, gözleri de odada geziniyordu ve kitaba geri döndüğünde içim rahatlamıştı. Vampir duyuları endişelenecek bir şey ortaya çıkarmadıysa, o zaman dikkatimi Eter Kitabı'na çevirebileceğimden ve onun sırlarını açığa çıkarabileceğimden emindim.

İlk sayfada pentagram sembolü dışında hiçbir şey yoktu, uğursuz şekilden uğuldayan güç, sayfayı dikkatlice tekrar çevirirken içimi ürpertti.

Eter, tüm sihirlerin özüdür. Gücü harika ve etkisi çok geniş. Sihrin bu en saf halinin çağrısına kulak vermeye cüret edenler şu uyarıyı dikkate almalıdır:

Hiçbir ödül bedelsiz gelmez. Kan dökülecek, ruhlar parçalanacak ve herkes kaderin tek gözlü iblisini sondan önce görecek.

"Kulağa umut verici geliyor," diye mırıldandım, sayfayı yeniden çevirerek ve alametlerden kan akıtmaya, gerçek ismin gücüne ruh yürüyüşüne, lanetlere, tılsımlara, kemik büyüsüne, kan büyüsüne, kaos, kaderin bozulmasına. Çoğunu daha önce hiç duymadığım ve ötesinde birçok sihir.

'Kayıp bir ruhu bulmak' başlıklı bir bölüm buldum ve onu bulmak için hızla sayfaları çevirdim.

Kitap açıldı ama aradığım bölüm bulduğum bölüm değildi. Bunun yerine, cam veya ayna gibi görünen bir şeyin iki yanında duran iki Fae'nin bir görüntüsü bana bakıyordu, birbirlerine uzanırken yüzleri kederden buruşmuştu. İkinci resimde, soldaki Fae kollarını kesip açıyordu, kan, çizimde tanınması zor olan rünlerle işaretlenmiş kemikler ve diğer öğelerden oluşan bir koleksiyonun üzerine dökülüyordu. Ama üçüncü görüntüde, iki Fae'yi ayıran şey çatlamış, kırılmamış, seslerinden başka bir şeyin geçmesine yetmemiş, ama bu kadarı için yeterli olmuş ve yüzlerindeki rahatlama ifadesi yerleşmişti. kalbim yarıyor

Bir sayfayı geri çevirdim ve oradaki başlığa baktım. *Ölülerle sohbet etmek.*

Daha fazla okumaya başladığımda dudaklarım aralandı, gözlerim her bir kelimeyi içerken, Caleb ölümcül bir şekilde yanımda kaldı.

Garip bir sürtünme, çingirak havayı çaldı.

Ölülerle sohbet etme gücü, büyücülüğün en çok aranan biçimlerinden biridir, hem çoğu zaman hem en derin arzu hem de en güçlü keder yeteneğidir, ancak bu, birçok Fae'nin tamamlayabileceği bir eylem değildir.

Çoğu zaman, bir seans böyle bir armağanı elde etmenin anahtarıdır, ancak böyle bir gücün hafifçe kullanılmaması gerektiği unutulmamalıdır.

İlk olarak, Peçe'nin ötesindekilerin sözlerini tercüme etmeye yardımcı olması için muhtemelen bir ruh tahtasına ihtiyaç duyulacaktır. Böyle bir öge en iyi Nekrolis Ağacının ahşabından üretilir, ahşabın gücü bir köprü oluşturmaya yardımcı olmak için döküm Fae'den gelen eterle doldurulmuştur.

Okurken kalbim vahşi bir aygırın dört nala koşan toynakları gibi gümbürdüyordu ama ilerledikçe daha da batmaya başladı. harf harf hecelenecek tam kelimelere erişmek için güç ve kan büyüsünün eklenmesi. Tam bir cümle kadar bilgi toplama şansı iç karartıcıydı ve bu tür büyülerin tuzaklarından birçok kez bahsediliyordu. Birincisi, bağlantı kurulu olduğu süre boyunca onu kullanan Fae'nin kanaması gerekiyordu ve bundan daha da kötüsü, kötü ruhlar diğer tarafta amaçlanan Fae'nin yerini çok sık alıyordu. Büyüyü kullanan Fae'yi çok uzun süre oyalamaya ve onu yaparken kanamaya ikna etmek için oyunlar oynar ve umut ya da umutsuzluk mesajları gönderirlerdi.

Ayrılan ruhla bir bağlantı kurulsa bile uygulamanın evet veya hayır yanıtlarından biraz fazlasını sunacağı açık hale geldi. Sesini bile duyamayacaktım.

Hayal kırıklığı ve hayal kırıklığı içimi kemirirken yumruğumu kitabın yanındaki kaideye indirdim ve Caleb benimle aynı sonuca vardığında içini çekti. Ruh tahtaları, Darius'u herhangi bir şekilde tekrar bulmamıza çözüm olmadı. Ötede onunla iletişim kurmanın bir yolu varsa bile, o zaman bu değildi.

"Siktir," diye tısladım, en başta aradığım şeyi bulmak için sayfaları agresif bir şekilde çevirerek.

Kayıp Ruhu Bulmak İçin.

Bu sihirle ilk kez karşılaşıldığında, kişi şuna dikkat etmelidir:

ruh yürüyüşüyle ilgili tuzaklar. Bu sihir kalbi zayıf olanlar için değildir ve ilk bakışta görüldüğünden daha tehlikeli olabilir.

İlk olarak, kayıp bir ruhu aramak için, sihir yapan Fae, aradıkları kişi hakkında derin ve samimi bir bilgiye sahip olmalıdır. Arada sürüklenme tehlikesini göze almadıkça, bir kan bağı veya eş en iyi ve tek gerçek seçenektir.

Sihrin nasıl çalışacağına dair daha derinlemesine bir açıklama veren birkaç paragraf daha taradım. İlk olarak, düşmanımın bir kemiğini bulmam ve üzerine aradığım Fae'nin gerçek adını kazımam gerekecekti. Sonra tekrar geri dönüş yolumu bulabilmek için yaşam gücümü taşınmaz değere sahip bir nesneye bağlamakla ilgili bir parça vardı çünkü bu sihri elde etmek için ruhum kelimenin tam anlamıyla lanet olası bedenimden çıkacak ve dünya boyunca hareket edecekti. avladığım kişiyi araştır. Bunun da ötesinde, günün en yüksek noktasında güneşin enerjisinden yararlanmam gerekecekti.

Karmaşık ve son derece zor görünüyordu, ayrıca bedenimin sınırlarının dışına çıkmamam ve gerçek ölümü aramadığım sürece asla Peçe'nin ötesine geçmeye çalışmamam konusunda bir ton uyarı vardı.

Sonuç olarak, kulağa oldukça dolu ve her türden ürkütücü geliyordu, ama en azından ertelenmedim. O gücü kız kardeşimi bulmak için kullanabilseydim, o zaman bu dünyada beni bunu yapmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Bunu ona söylediğimde Caleb itiraz etmedi, sadece eve dönerken savaş alanına uğrayıp büyü için düşmanlarımızın kemiklerini toplamamızı önerdi.

Bunu burada bırakmam gerektiğini bildiğimden, kitap bize buraya almak için geldiğimiz bilgiyi zaten vermiş olduğundan, sert bir şekilde başımı salladım, ama kendimi tutamadım, birbiri ardına daha fazla sayfa çevirmeye, suyu içmeye başladım. orada beni bekleyen kelimeler ve çarpık sihir.

Ruh tahtasının ötesinde, neredeyse tamamı ölümlerle sohbet etmeyi amaçlayan başka tür büyücülükler de vardı, ancak bazıları ölü bedenleri diriltmekten bahsediyordu. Bu bölümlerde hissettiğim anlık heyecan, daha fazlasını okudukça gerçekler tarafından hızla bastırıldı. Kitabın yükseltmekten bahsettiği şeyler, mermilerin ötesinde bir şey değildi, Fae'nin bir zamanlar onların içinde ikamet eden ve oyalanan parçası değildi. Onlar, kemiklerinde, belirli nesneleri korumak veya istenmeyen izinsiz girenlere karşı korunmak gibi basit şeyler için kullanılabilen, tıpkı ölümler gibi, kalıcı bir sihir olan akılsız iskeletlerdi.

Gecenin köründe oraya izinsiz gittiğimizde uyandırılan Everhill Mezarlığı'nda.

Tüm lanet dünyaya, gerçeğe yakın olmayan olasılıklarla benimle dalga geçtikleri için bağırarak üzereyken, bir sayfa daha çevirdim ve kaderin bozulmasına dair bir büyü açıklamasının altındaki bir dipnota gözüm takıldı.

Yıldızların çizdiği ve zamanın kendisi tarafından gerçeğe dönüştürülen bir kader bile sıklıkla değiştirilebilir. Kader bu dünyanın efendisi değildir. Yalnızca eter gerçek güce hükmeder ve onun çağrısına hakim olmayı öğrenenler, dünyanın kendisine ve içinde var olan herkese hakim olmayı öğrenebilirler.

Cümleyi işaret ederken dudaklarım Caleb'in adını araladı ama bir sonraki kalp atışında, doğal olmayan bir güç yeniden içimize hücum etti ve Faelight'ların hepsi birdenbire söndü.

O tırmalama, tırmalama sesi arkamızdaki taşlara çarptı ve ona doğru döndüm, karanlık o kadar yoğun bir şekilde bastırıyordu ki başka bir şey bir yana, elimi bile yüzümün önünde göremiyordum.

Arkamda kapanan kitabın sesi, özüme kadar yankılanan bir yankı gönderdi. Büyünün benden tamamen alındığını bilmeme rağmen emrime sihir çağırmaya çalıştım ve karşılık olarak gücümün bağırsaklarının boş olduğunu hissettiğimde içime bir korku çukuru yerleşti.

"Biz Kayıp Bilginin Koruyucularıyız," dedi karanlıktan bir kabus sesi, her kelimeyi noktalayan korkunç bir takırtı. "Ve hoş karşılanmadığınız bir yere izinsiz girdiniz."

MGözlerimi kısarak karanlığa bakarken dişlerim dışarı fırladı, yetenekli görüşüm

Bu sonsuz gecenin olduğu yerde gölgeleri zar zor ayırmayı başarıyordu ama karanlıkta bir şey vardı, doğal olmayan bir şekilde kıvranan bir vücutla duvarda hareket eden bir şey.

"Nedir?" Tory yanıma tısladı, o da bir bok göremese de kılıcını çekti, ama Phoenix ateşi alev boyunca canlanınca, oda aniden ve fazlasıyla gerçek bir odak noktası haline geldi.

Duvardaki şey yalnız değildi, giderek daha fazlası, bu unutulmuş odanın kenarlarındaki karanlık gölgelerden başka bir şey gibi görünmeyen, ancak şimdi, şimdiye kadar sahip olduğum hiçbir canlıya benzemeyen şeyler için tasarlanmış kapılar olduklarını kanıtlayan çatlaklardan sürünerek çıkıyordu. bu dünyada yürüdüğü biliniyor.

Vücutları mat siyahtı, uzunluklarını kaplayan üst üste binen zırhlı plakalar, doğal olmayan açılarla bükülen aşırı uzun bacakları ve dizleri kendi üzerine geri dönen aşırı uzun bacaklarıyla duvarlara ve tavanlara tutunurken çıyanlar gibi hareket eden şeyler. Ama yüzleri herhangi bir böceğe benzemiyordu, derin yeşil gözleri zekayla parlıyordu ve neredeyse Fae gibi görünüyordu. Çeneleri çarpık bir fanteziden doğmuş gibiydi, gevşekçe sarkan keskin ve çürüyen dişlerden oluşan açık bir ağız, yemeklerini incelerken karanlık zemine salyalar damlıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum, ikiz hançerlerimi çekip emrimle üzerlerindeki alevleri ateşleyerek ve gözlerimi ondan ayırmamaya çalışarak.

etrafımızda dolaşan canavarlar.

Sihrimiz olmadan çok dezavantajlı durumdaydık ama onların dikkatini biraz daha dağıtabilirsek, Tory silahlarımızdan çıkan ateşi kullanarak gücünün en azından bir kısmını yeniden doldurabilirdi.

Solumdan biri, "Anne tarafından bize bırakılan görevi yerine getirmek için," diye tısladı ve salya dişlerinden yere kayarken iğrenmemi saklamaya çalıştım. "Buradaki bilgiyi bencil kazançlar için kötüye kullanmaya çalışan Fae'den korumak için."

"Hiçbir şeyi suistimal etmek niyetinde değiliz," dedi Tory kesin bir şekilde, tam önümüzde duranın canavarımsı gözleriyle karşılaştığında çenesini dik tuttu. "Ben bir Vega prensesiyim ve Caleb, Göksel Konsey'in varisidir. Solaria'nın bu kitapların içinde saklı olan sihre çaresizce ihtiyacı var."

Yaratıkların hepsi dişlerini takırdatmaya başladı ve birbirleriyle konuştuklarını fark etmem biraz zaman aldı, öfkelendikçe hareketleri daha hızlı büyüyordu. Bizi çevreleyen duvarlar boyunca emeklemeye devam ettikleri yerde aralarına baktım.

Hafif bir parıltı dikkatimi içinde bulunduğumuz pentagrama çekti, canavarlar çevremizi sararken onun çizgileri kadim bir güçle canlanıyordu.

"Bu çizgileri geçemezler," diye soludum sadece Tory'nin kulaklarına.

Canavarlardan biri aniden, "Anne bu bilgiyi senin türünden sakladı," dedi ve beni sağımıza doğru çevirdi. "Onu defalarca kötüye kullananlardan sakladım. Kayıp kalmaktır."

"Ya onu burada bırakmayı reddedersek?" diye sordu Tory, yaratıklar öfkeyle tıslayıp çatırdarken o çürüyen dişlerin birbirine takırdamasına neden olarak.

"O zaman sana ne kadar acıktığımızı göstereceğiz," diye tısladı biri.

"Kitaplarla ilgili seçimlerimizden bağımsız olarak bunu bize göstermeyi planladığınız hissine kapılıyorum," dedim ve kahkahaya benzer bir şey havayı doldurdu.

"Kitapların varlığından haberdarsın," diye soludu biri tavandan tam başımızın üstünde. "Bu bilgi burayı terk edemez."

"Pekala, bu konuşmayı biraz anlamsız kılıyor," diye mırıldandı Tory, parmaklarını ikimizin üzerine susturucu bir baloncuk atmak için hafifçe bükerek. "Ne kadar hızlı hissediyorsun?" diye sordu, etrafımızda üşüşükleri canavarlara odaklandı.

"Yıldırım," diye yanıtladım, çevremizi saran yaratıklara bakarak,

pentagramın sınırları içinde uzun süre saklanamazdık. Çizgileri boyunca nabızı atan sihir çoktan titreşmeye başlamıştı ve birkaç bin yıl sonra gücünün azalmaya başladığına bahse girerdim. "Pentagram düşmeden önce muhtemelen en iyi ihtimalle bir dakikamız daha var."

Tory, "Kitaplar için bir çanta yapacağım, sonra sırtına atlayacağım, hepsini içine atacaksın ve ben de onları ateşle patlatacağım, böylece bizi delip geçmen için çıkışa bir yol açacağım," dedi Tory, eliyle kalın yapraklardan büyük bir çanta atarken çoktan hareket etmeye başladı, canavarlar onun ne yaptığını görünce şakırdayıp uludular.

"Umarım Minotaur hızlı koşabilir," diye mırıldandım, tekrar üst kata çıktığımızda Labirent'ten çıkış yolumuzu bulmak için yardımına ihtiyacımız olacağını bilerek.

"Önce bu odada ölmemeye odaklanalım, sonra ona geri dönmeden ölmezsek toynaklarının hareket etme hızı konusunda endişelenelim," diye önerdi Tory ve yemin ederim ki bizim burada, bu çukurda öleceğimiz düşüncesi beni benden almıştı. kara gözleri heyecanla parlıyordu.

"Sen lanet olası bir psikopatsın, bunu biliyor musun?" diye mırıldandım ve bana dövüş için kana susamış bir sırtıfırlattı.

"Diyor zirve avcısı."

Tory çantayı bana fırlattı ve o kılıcını kınına koyup sırtıma atarken hançerlerimden birini havadan kapmadan önce yerine koydum.

Pentagramın yarattığı büyü engelini ötesinde bizi durduramayacak kadar güçsüzken ne yaptığımızı fark eden yaratıklar dehşet içinde çığlık atarken harekete geçtim.

Önce eterle ilgili kitabı aldım, ağırlığı, o kahrolası şeyin ne kadar büyük olmasına rağmen beklediğimin ötesinde dikkate değerdi. Onu çantaya attım, onu ne kadar kaba tuttuğuma biraz ürkötüm ve Orion'un dünyanın bir yerinde dehşet içinde titrediğini biliyordum. Sonra yanan kitap girdi, ardından su ve hava, çanta lanet kayalarla ağırlıklandırılmış gibi hissettirdi ve yaratılışına giren yapraklar onları tutmanın zorluğuyla inledi.

Odada bir güç ürpertisi gürlerken ve pentagramdan yayılan ışık doğal olmayan bir rüzgar esintisiyle dağılırken, parmaklarım yer kitabının kenarına dokundu.

Yaratıklar bize doğru atılırken çığlık attılar, en koyu siyah gölgeler arkalarında duvarlarda dans ederken, benim yalnız hançerimden gelen ışık

görmemiz gereken tek şey kaldı.

Biri ustura keskinliğinde kısıkaçlarıyla üzerime gelmeyi başardığında, bacağıma sıcak bir acı dilimi saplanmadan önce, birinin üzerinden atlayıp, sonra neredeyse diğerine tökezleyerek üzerime atılırken kenara fırlamak zorunda kaldım.

Yüksek sesle küfrettim ve Tory sihrini serbest bırakırken omzumun üzerinden bir alev patlaması çıktı, yaratık ateşe yakalandığında çığlık attı, vücudu kendi üzerine kıvrılırken sırtının zırhlı plakaları onu alevlerden korumak için birbirine kilitletti. .

Diğer canavarlar yalpalayarak uzaklaştılar, ışık parlaması onları bir an için kör ederken, kabaca bükülmüş uzuvlarıyla gözlerini korudular.

Dünya kitabına atıldım, onu çantaya fırlattım ve yaratıklar toparlanıp tekrar üzerimize gelirken çıkışa doğru ateş ettim.

İçlerinden biri bize kısıkaç salladığında Tory acı içinde haykırdı ve yanağıma sıçrayan sıcak kanı bana et bulduğunu söyledi.

"Kahretsin, bu acıtıyor," diye tısladı ve sırtıma sıkıca tutunmuşken çıkışa doğru ateş ederken ölümcül şekilde yaralanmadığını anlamamı sağladı.

Yeraltı kütüphanesine giden geçidi hedef alırken avucundan ateş çıktı, yaratıklar alevlere karşı savunmak için kendilerini kenara atıyor ya da kendi bedenlerinin üzerine kıvrılıyorlardı.

Aralarından ateş ettim ve nemli odaya fırladım, bir köşeyi dönerken bir baş dönmesi beni tökezletti ve çok yüksek bir hızla neredeyse bir duvara çarparken küfrettim.

Yaratıklar peşimizden koşarken uludu ve ayaklarım yavaşlamaya başladığında nabzım göğsümde çılgınca atmaya başladı.

"Phoenix'im soluyor!" Tory koşarken ağladı, yetenekli hızım gelip gidiyordu, öyle ki bir an koridorlarda yarıştık ve sonra ben Fae hızında tökezledim.

"Kısıkaçlarında bir tür Düzen bastırıcısı olmalı," diye küfrettim, önümüzde ihtiyacımız olan merdivenleri fark ettim ve sendeleyerek devam ettim, bizi birkaç kat daha yukarı fırlatan başka bir hız parlamasını yöneterek neredeyse yüzüstü duvara çarpacaktım. hediyelerim yine kayıp giderken.

"Bırak beni," diye emretti Tory ama başımı salladım ve kendimi odaklanmaya zorlayarak dişlerimi gösterdim ve bir kez daha üzerimize ateş ettim.

Bizi kovalayan o şeylerin sesi yeterince uzakta değildi ve normal Fae hızımızda koşmak zorunda kalırsak bizi hemen yakalayacaklarını biliyordum.

"Biraz daha dayanabilirim," diye homurdandım, acı ağzıma yayılırken ve dişlerim geri çekilmeye başlarken.

Merdivenleri bir kez daha fırladık, ama son merdivene takıldım, ikimiz yere çarptık ve labirentle yeniden birleştığımız taş zeminde yuvarlandık, hançerim ve kitap çantam taş zeminde kayıp gitti.

"O lanet olası sığır amcığı!" Ayağa kalkıp karanlık geçitte bizi burada beklemeye söz vermiş ve görünüşe göre ilk fırsatta bu sözden vazgeçmiş olan pislik Arnold'dan herhangi bir iz ararken kükredim.

Tory de ayağa kalktı, Minotor'u aramak için gözleri sağa sola kırbaçlandı, ama onun bir süredir ortalıkta olmadığı açıktı. O canavarların karanlıktaki çığlıkları onu korkutup korkutmadı mı, yoksa orospu çocuğu o merdivenlerden indiğimiz anda bizi terk mi etti, bilmiyordum ama artık önemi yoktu. Biz mahvolduk.

"Bir Minotaur'un labirentinden kaçış yok, Tory," dedim, elini merdivenlere doğru uzatıp bir kaya duvarla önlerini kapatırken, arkasındaki canavarların çığlıkları aniden kesildi.

"Beni ısırmalısın," diye tersledi, bana doğru döndü ve söylediklerimi tamamen görmezden geldi.

"Hayır," diye havladım, onu en son ısırduğımda ona ne yaptığımı hatırladığımda bir anım aklıma geldi. King's Hollow'un çatısından düşerken omurgasının kırılma sesi, ne yaptığımı anlayan ve dişlerimle ona bir daha asla yaklaşmamamı emreden Darius'un gözlerindeki mutlak öfke ve ihanet. Onu ısıramadım. yapmazdım

"Bana o lanet bakışı atmayı bırak ve Vampirinle bağını tamamen kaybetmeden önce beni ısır. Emir formuna erişimin yoksa ve savaşıacak sihrin yoksa ikimizin de işine yaramazsın."

Tory, yapamam. Daha önce seni incittikten sonra Darius'a yemin ettim. Yapamayacağımı biliyorsun-"

Bana o kadar sert yumruk attı ki başım yana kaydı ve kendi kanımın tadına baktım.

"Bana onun lanet olası adını söyleyip ona verdiğin sözler hakkında konuşma. Benim için savaşıacağına söz verdi. Gitmeyeceğine söz verdi. Ve ne yaptığına bak. Bu yüzden, o lanet savaş alanında ölürek ve beni tek başıma bırakarak yemin ettiği her yemini bozduğunda, sonunda ikimizin de ölmesine neden olacak o pislige verdiğin sözleri tutmaya gitme.

Yeşil gözlerindeki ham acı ve gönül yarası içimdeki derin bir şeyi parçaladı, ancak birkaç iri cismin ağırlığı yanımdaki kaya duvarla çarpıştığında, bunun üzerinde durmanın zamanı olmadığını biliyordum. Az önce söylediği şeylerin yarısına inanmasam da, hatta bunları kendisinin kastettiğine inanmasam da bir şeyi biliyordum. Darius, karşımda duran kadını korumam için bana bu yemini ettirmişti. Ve şimdi de onu korumak için elimden gelen her şeyi yapmamı isterdi. Bu da savaşabilmem gerektiği anlamına geliyordu.

Dişlerim yeniden acıyla zonkladı ve neredeyse zamanımızın tükendiğini biliyordum, o lanet kısaçlardan gelen zehir tenimin altına girip onu kovarken Vampirim zihnimin karanlık girintilerine çekildi.

Bir hüsrana hırıltısıyla ona doğru hamle yaptım, başı boyun eğmek için geriye düşerken parmaklarım saçlarında düğümlendi ve dişlerim, bastırmam gereken bir şiddetle boğazının yumuşak derisini kırdı.

Ben ondan içerken Tory tısladı, bu ısırtıcı bir zamanlar paylaştığımız ısırtılara hiç benzemiyor, bedenlerimizi ayıran ve ikimizin de kapatma dürtüsü hissetmediği bir boşluk. Kanının gücü beni her zaman olduğu gibi hâlâ etkiliyordu, ama bir zamanlar onun tadıyla hissettiğim sarhoşluk yoktu, göğsümde yanan ay ışığına batırılmış bir şey için duyduğum acı, ihtiyacım olanı tazelemek için aldığım. güç.

Dişlerimi geri çekilmeye zorlayan zehre karşı savaşırken zonkluyordu ve kanını açgözlülükle yuttum, baskılayıcı galip gelene ve dişlerim sürgüne gidene kadar alabildiğim kadarını aldım.

Onu anında serbest bıraktım ve Tory, bir kez daha şiddetli bir şekilde sarsılırken, yanımdaki duvara daha fazla taş yığmak için elini kaldırdı.

"Bu taraftan," diye emretti, ben kitaplarla dolu çantayı sırtıma atarken, hançerimi alıp peşinden koşarken, bu tünel labirentinde yolu şimdiden kestiremez haldeyken hızla koşmaya başladı.

Önümde koşarken Tory'nin ellerini alevler kapladı, hem yolu aydınlattı hem de biz tünelden tünele koşarken gücünü tazeledi.

Uzakta yankılanan bir gümlleme, yaratıkların barikatı zorla aştığını açıkça ortaya koydu ve avuçlarımda sihir inşa ederek o yöne doğru baktığımda nabzım hızlandı.

Birkaç dönüş daha çıkmaz sokak ortaya çıkmadan önce bir kat yukarı bir dizi merdiven çıktık ve tekrar ikiye katlanmak zorunda kaldık.

Taş duvarların üzerinden hızla geçen yaratıkların takırtı, gıcırta sesleri tekrar merdivenlerin dibine geldiğimizde o kadar yakındı ki,

her an üzerimizde olmalarını bekliyorduk.

Tory arkamıza başka bir taş duvar daha attı ve ben de gücümü onunkine ekledim, saldırmadan önce onu güçlendirdim, ama ne kadar dönemeç ve dönüş yaparsak yapalım hiçbir çıkış kendini göstermedi.

"İnanamıyorum, elimizdeki onca şeyden kurtulup lanet bir labirentte kaybolup bir grup mutasyona uğramış çıyan tarafından yendik," diye küfrettim ve kovalamaca sesleri tekrar yakınlaştı, her ne olursa olsun sonumuz bize yaklaşıyordu. ne hızlı koştuk

"Siktir et," diye homurdandı Tory, başka bir virajı hızla döndükten sonra o kadar yüksek sesle küfretti ki, daha ben dönmeden buranın çıkmaz sokak olduğunu anladım.

"Kahretsin," diye kabul ettim, sırtımı yanındaki duvara dayadım ve ilk canavar köşeden fırladığında tünelin her duvarından tahta ve taştan mızraklar fırlattım.

Canavarlara dişlerini gösterirken Tory'ye baktım, yanımda ölümüne savaşmaya hazırlanırken yumruklarından kıvrılan dikenli sarmaşıklardan dökülen kırbaçlar, arkamızda yanan bir ateş boğazındaki ısırtıktan gelen kanın en derin şekilde parlamasını sağlıyordu. kırmızı.

Bir kraliçenin emriyle, "Burada ölmeyeceğiz," dedi ve bir kez olsun, onu uygulamakta hiç sorun yaşamadım.

"Kabul."

Kayıp Bilginin Muhafızları tüm gücüyle bize saldırırken, sayısız böcek bedeni üzerimize atlarken, o grotesk dişler bizim ölümümüzü arzuyla haykırırken gırtlığımızı kapatırken etrafımızda kaos patlak verdi.

Tory kamçısını savurdu, sarmaşıklar canavarlardan ikisini sıkıca bağladı, dikenler pullu ete saplanıp tutuştu ve onların ıstırap içinde çığlık atmalarına neden oldu.

Duvarlardan fırlattığım mızrakları onlara fırlattım, üzerlerine saplanırken tuğlalara lacivert kan sıçradı, acı dolu çığlıkları havayı renklendirdi ve dar alanda kulaklarımı çınlattı.

Tory ellerini uzattı ve onlara bir ateş ve hava büyüğü kasırgası gönderdi, ıstırap feryatları alevlerden ne kadar nefret ettiklerini anlamamızı sağladı ve ben de gücümü ateşe çevirdim.

Canavarlar bizden kaçmaya çalışırken daha yüksek sesle çığlık attılar ama ben yumruğumu kıvrıp duvara vurdum ve toprak büyüğü duvarların içinden sekerek onları tuzağa düşürmek için çelikten bir duvar atmadan önce hızla uzaklaşan canavarları aradım. onları bu tünelde

"Bunu bitirelim," diye hırladım, tüm gücümü yeniden alevlere vererek, ısı bizi de canlı canlı yakmakla tehdit ederken tüm geçidi alevlerle doldurdum.

Tory dişlerini gıcırdattı ve sırtımızda buz büyüdü, hava yukarı ve üstümüzde döndü, bizi alevlerden korurken buzun yanından tekrar tekrar geçti ve biz tüm dünyayı önümüzde ateşe verdik, en kısa süreliğine bile merhamet göstermeden o canavarların çığlıkları boşa çıkana kadar geçen dakikalar.

Çığlıkların sonuncusu duyulduğunda ve alevler düştüğünde gücüm tükendi ve canavarların kömürleşmiş, iskelet bedenlerini isten başka bir şey olmayan bir tünelde ortaya çıkardı.

İkimiz birkaç uzun dakika orada durduk, nefes nefese kaldık ve kahrolası bir Minotaur'un labirentinde kaybolmuş konumumuzdan ölü yaratıkların bedenlerine baktık ki bu labirentte muhtemelen uzun bir süre kaybolacaktık.

"Şimdi ne yapmamız gerekiyor?" diye sordum, başımızın üzerinde kıvrılan taş çatıya, bizi orada bekleyen dünyaya doğru bakarak.

"Pekala, aşağılarda lanet bir tünelde ne kadar kalacağımı tanrı bilir," diye yanıtladı Tory ve ellerini kaldırıp lanet olası çatıyı başımızın üstünde parçalamaya başlayınca ben de keyifle homurdandım.

Dişlerini gıcırdatırken tüm dünya etrafımızda sallanıyor ve takırdıyor gibiydi, alevler gücünü daha yükseğe taşıırken daha da yakıyordu, labirentin büyüğü, yapmaya çalıştığı şeyi durdurmak için ona karşı savaşıyordu. Yapmak. Bu yer, ondan kurtulmaya çalışacak kadar aptal bir Fae'nin gücüne dayanacak şekilde inşa edilmişti. Ama Tory herhangi bir Fae değildi. O bir Vega'ydı, bilinen tarihin en güçlü soyu ve aynı zamanda bir Anka kuşuydu, sırtında ateş yanarken büyüğü sonsuzdu ve sihir ve doğa kanunlarını kendi iradesine boyun eğdirmeye zorlarken iradesi demirledi.

Başımızın üzerindeki çatı, kudretli bir patlamayla çatırdadı, enkaz üzerimize yuvarlandı ve bizi korumak için çoktan fırlattığı bir kalkanla çarpıştı.

O bizi hava büyüğüyle kaldırırken sırtımdaki çantanın ağırlığını ayarladım ve üstümüzde oyduğu tünele doğru yükseldik, gittikçe daha yükseğe çıktık ve sonunda biraz ışık dökülerek bozulmamış kütüphanenin altın salonlarını ortaya çıkardı.

Dünya onun gücünü protesto etmek için inlemeye ve titremeye devam etti ve kadim sihirle inşa edilmiş bir labirenti kendi isteğiyle parçalamaya zorlarken, inanılmaz sihire duyduğum hayranlığımı saklamaya çalıştım.

Tory bizi kütüphaneden vurup altın raflarla dolu devasa bir odanın ortasındaki krem rengi güzel bir halının üzerine kan lekeli, pis ve kim bilir ne damlalar içinde bırakırken, saf bir korku çılgılığı bizi karşıladı.

Bizi bu yere sokmak istemeyen kütüphaneci, bir eli göğsünde ve dudaklarında sessiz bir çılgılla, Arnold adındaki utanmış bir Minotor'a doğru eğilirken orada duruyordu.

"Misafirperverliğiniz için çok teşekkürler," dedi Tory neşeyle, yanlarından geçerek çıkışa doğru ilerledi ve orada ağzı açık kalmış bir Laini'ye selam verdi ve sonunda bizi yer seviyesine indirecek olan asansörün çağrı düğmesine bastı. "Yakında tekrar ziyaret edeceğimizden emin olacağız."

Kütüphaneci, "Sürekli küçülen ayın ışığı adına," diye soludu ve Arnold onu dik tutmaya çalışırken ben de ona pis pis sııttım.

"Ya Arnold?" diye ekledi Tory, arkamızdan gelen asansöre binerek. "Senin korkak, terkedilmiş yüzünü bir daha görürsem, boynuzlarını kesip kışına sokacağım. Anladım?"

Arnold zayıf bir şekilde mırıldandı ve kapılar, bir çanta dolusu kitapla ayrılmamızı protesto eden kütüphanecinin sesine kapanırken, bu sözü desteklemek için ona dişlerimi gıcırdattım.

"Isır beni," diye meydan okurcasına seslendim ama tekrar cevap verirse, asansör gölün içinden yukarıdaki temiz havaya doğru süzülürken yanıt kaybolmuştu.

"O çılgınlıkta Atlas'ını elinde tuttuğunu söyle ki asilere geri dönebilelim," diye yalvardım Tory'ye, asansörden inip kendimizi adada, gölün ortasında, ölü parçalarıyla otururken bulduk. göl canavarı etrafımızı saran karanlık suda hâlâ yüzüyor. "Çünkü hala Emir formlarımızı kullanamadık ve görünüşe göre sen o canavarlara saldırdığında benimkini bir yerlerde kaybetmişim-"

"O herif için beni suçlama, bu tamamen yengeç olayının hatasıydı."

"Her halükarda, seninki hâlâ yoksa, yakın gelecekte kamp gezisine çıkmış bir çift ölümlüye çok benziyoruz, değil mi?" Birinin bize yüzen adanın şu anki yerini vermesine ihtiyacımız vardı, yoksa ayrıldığımızdan bu yana sayısız saat geçmişken burada mahsur kalırdık.

"Yürümeye başlayabilir miyiz?" gönülsüzce önerdi ve ben de iç çektim, hiçliğin ortasında kamp yapma fikri, suda yüzen o canavar topaklarına bir kez daha bakarken o gölde banyo yapmak kadar çekiciydi. "Ya da bir yer için arayabilir miyiz?" Tory, Atlas'ını bana alaycı bir bakışla fırlattı ve ben de Geraldine'in numarasını çevirdiğinde ona küfrettim.

"Dönüş yolunda düşmanınızın kemiği için durmamız gerektiğini unutma," dedim bu güzel fikirle yüzümü buruşturarak.

"Flört etme oyunun son zamanlarda gerçekten hız kazandı, biliyor musun?" dedi tatlı bir şekilde ve bir randevudaki mutlak başarısızlığımızın hatırası zihnimde parlayarak yüzümü buruşturmamı derinleştirdi.

"Mezar soymayı ve o canavarlarla savaşmayı karaoke ve suşi yapmaya gerçekten tercih ederdin, değil mi?" diye sordum ve omuz silkerken gözleri bir an için eğlence gibi görünen bir şeyle parladı.

"Kesinlikle."

Geraldine aramayı cevapladığında gözlerimi devirdim, bu ifadenin gerçeği içimde yer edinirken fışkıran sesi hoparlörden döküldü ve bunda eğlenceden başka bir şey bulamadım. Tory Vega, dışarıda bir gece geçirmek için harika bir arkadaştı ama kaderimiz asla bir zamanlar düşündüğüm gibi birleşmek için tasarlanmamıştı ve bu gerçeğin artık hiçbir acı kalmadığını, oyalanmak olmadığını anladım. incinme veya kızgınlık. Ben ve o bir çift olarak olmayı bekleyen bir tren kazasıydık ama arkadaş olarak oldukça iyi çalıştık.

Tory, Geraldine ile görüşmesini oldukça hızlı bir şekilde bitirmeyi başardı ve cebinden yıldız tozunu alırken ona beklentiyle baktım.

"Xavier ile görünüşe göre bekleyemeyecekleri bir şey yapıyorlar. Koğuşların arasında bizim için bir iniş noktası oluşturduğunda bize haber verecek," diye açıkladı ve ben de başımla onayladım, gözlerimi etrafımızı saran sessiz, pitoresk manzarada gezdirdim.

"Oturup manzaranın tadını çıkarmak ister misin?" Teklif ettim.

Tory'nin gözleri canlı yeşil manzarayı takip etti ama başını salladı.

"Sessizlik şu anda benim için iyi değil."

Bunu istemediğini bildiğim için ona sarılma dürtüsüne direndim, burada değil, tüm bunlara karşı kırılmamak için çok sıkı mücadele ederken.

"O zaman gidip düşmanlarından bazı kemikler bulmak ister misin?"

Dudakları keyifle seğirdi ama cebinden bir kemik parçası çıkarıp bana uzattı.

"Onu aşağıda bizi öldürmeye çalışan şeylerden aldım. Kesinlikle düşmanları olduğumuzu düşünüyor gibiydiler, bu yüzden..."

"Vahşi," diye homurdandım ve o da omuz silkerek kemiği cebine geri koydu. "Daha fazla zaman kaybetmeyeceğim."

"Maalesef senin için, bizden haber alana kadar geri dönemeyiz."

Geraldine, o yüzden ya kışına otur ve biz beklerken benimle manzaranın tadını çıkar ya da devam etmen gerekiyorsa yürümeye başla. Hanımın seçimi."

Tory yürümeye başlamaya meyilli görünüyordu, ama bunun anlamsızlığını gördüğünü ve bunun yerine nemli çimenlerin üzerine oturmak için düştüğünü, muhteşem manzaraya bakarken çenesini kaldırdığını varsaymalıyım.

Yerde ona katıldım, çalıntı kitaplarla dolu bir çanta, onlardan yayılan ve ikimizin de üzerinde konuşmadığı bir güç havasıyla aramızda oturuyordu.

Sessizlik uzadı ve dağların arasından serin bir rüzgar esti, kederimize bir an ayağa kalkıp yolunu bulma fırsatı verdi.

"Bir uzuvumu kaybetmiş gibiyim," diye mırıldandım, dağlık araziye bakarken boğazım kalınlaşarak o gökyüzünü yararak bulutların arasından yuvarlanan altın bir Ejderha hayal ettim.

Tory cevap vermedi ama bana biraz daha yaklaştı, elimi ellerinin arasına alırken başı omzuma düştü. Avucunun içine, derisinin benimkine bastırıldığı yara izinin çıkıntısını hissedebiliyordum ve derisine kazıdığı yeminden yayılan bir güç notasına yemin edebilirdim.

Alçak bir sesle, "Yıldızlara bu başarısızlıktan dolayı onları bitirme sözü verdim," dedi, sözlerindeki soğuk kesinlik ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Ve onu saklamaya niyetliyim."

Sessizlik bir kez daha aramızdan uzaklaştı ve sözlerinin gökyüzüne ve ötesine yayılan yankılarını, ettiği yeminin kesinliğini ve gücünü ve yerine getirildiğini görene kadar durmayacağı bilgisini hissedebiliyordum. . Solaria'da gazabıyla yıldızları bile titretebilecek tek bir Fae varsa, o zaman onun Tory Vega olduğunu biliyordum. Ve o zaman geldiğinde göklerin gücü bile onları kurtaramazdı.

"**BEN**Bunu bilmiyorum," dedi Xavier ateş çukurunun yanında otururken, duman alacakaranlık gökyüzüne doğru kıvrılıyor.

Geraldine, Sofia ve Tyler'ın Xavier'i göğsüne ısıltılı leylak rengi bir koşum takımına geçirmesine yardım ederken, "Saçma, seni ahmak," diye haykırdı. Onu boxerına kadar soyunmaya ikna etmişlerdi, değişmeye hazırdı ve Sofia ile Tyler da iç çamaşırlarıyla, Xavier'inkine dört kalın kayışla aralarına bağlanan kendi koşum takımlarını takmışlardı.

Xavier, "Kendimi aptal gibi hissediyorum," diye mırıldandı.

Tyler kararlı bir şekilde, "Yukarı çıktığımızda her şey yoluna girecek," dedi. "Bir kereliğine dene." Xavier sinirle ayağını yere vurdu ama bundan fazlasını reddetmedi.

Max sağımdan, "Bu boktan bir gösteri olacak," diye mırıldandı.

Buradaki kütük koltukları yapmak için biraz zaman harcadım, bu yüzden üzerlerinde bir yosun astarı olduğu için çok rahattılar ve ayaklarım küçük bir puf üzerinde tekmelendi. Ama ne kadar rahat olsam da, pek iyi bir ruh halinde değildim. Caleb ve Tory hâlâ dönmemişlerdi ve zihnim onların o derin, karanlık kütüphanede birbirlerinin kollarında teselli aradıkları hayallerini kovalıyordu. Bu kadar uzun süren neydi? Geraldine kısa bir süre önce bir telefona cevap vermiş, ancak bir susturucu balonu patlatmış ve o zamandan beri bu konuda tamamen kimliğini gizleyerek Justin ve diğer birkaç Asses'i akıllarında bir iş için göndermişti. Sanki ben, Caleb ve Max'in planlarını duymaya layık değilmişiz gibi davranarak hep böyle şeyler yapardı.

kudretli ASS Ve beni çok kızdırdı.

"Doğru, hazır mısın benim yiğit atım?" Geraldine, Xavier'in koluna bir şaplak attı ve Xavier derin bir nefes alıp başını salladı.

Sofia sütyenini çözdü, kıvranarak çıkardı ve onun ve iki Pega-adamının önüne fırlattı iç çamaşırlarını düşürdüler ve D'lerinde ve P'lerinde bir sürü ışıltılı taş ve parlak kabuklar ortaya çıktı.

Başörtüsü fikrini her zaman çok sevmişimdir ve aletimin biraz makyajdan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak etmişimdir. *Cal'in Pegasuslara ilgi duyduğuna dair söylentide doğru bir şey var mı merak ediyorum...*

Üçü de yerlerini değiştirdiler ve koşum takımları yeni boyutlarına uyması için vücutlarının etrafında esnetildi. Sofia, Tempa Pego-çantalarıyla aynı sihri, koşum takımı takılıyken Order formlarına girip çıkmalarını kolaylaştırmak için kullanma fikrine sahipti. İndiklerinde hızlı açılan tokaları da vardı. Sağlam bir fikir gibi görünse de Xavier sanki biri pankek karışımına işlemiş gibi somurtuyordu. Pegasus formunda bile dudakları büzülmüş ve gözleri kızgın gibiydi.

Max, "Devam et, Xavier," diye cesaretlendirdi, havayı hepimize doldururken bir heyecan vızıltısıyla doldu.

Xavier, Max'in hediyelerini özümseğinde biraz daha parlak görünüyordu ve Geraldine onun kışına bir şaplak atmak için hareket etti.

"Evet!" diye bağırdı ve Xavier arka ayaklarını ona doğru tekmeledi, onun yoldan çekilmesine ve şık bir şekilde ayağa kalkmadan önce öne doğru yuvarlanmasına neden oldu.

Bana onun imzası olan Pitball hareketlerini düşündürdü ve o oyunu ve tüm arkadaşlarımla bir daha asla oynayamayacağımı düşündüğümde boğazımdan bir sızlanma çıktı.

Max parmaklarını koluma değdirmek için uzandı ve içime biraz mutluluk bastırmadan önce acımın bir kısmını çalmasına izin verdim.

"Teşekkürler dostum," diye mırıldandım.

"Her zaman," dedi. "İstersen biraz daha derine inebilirim?"

"Hayır," dedim hızlıca. Daha derine inersen Caleb'e karşı gizli hislerimi anlardı ama arkadaşımın sanki ondan bir şeyler sakladığımı biliyormuş gibi bana kaşlarını çatmasından nefret ediyordum.

"Seni seviyorum kardeşim," diye ekledim ve yüzü yumuşadı.

"Ben de seni seviyorum pislik," dedi.

Pegasuslar ileriye doğru yürüdüler, büyük bir daire çizerek ateş çukurundan uzağa, yokuş aşağı bakana kadar kuyruklarını sallıyor ve uçuş beklentisiyle kasları seğiriyordu.

"Devam et, Xavier," diye yuhaladı Geraldine. "Asla olmayana ve ötesine uçun!" Xavier kişnedi, şaha kalktı ve güzel leylak yelesi rüzgarda dalgalansın diye başını salladı, sonra ileri atılarak yolu gösterdi. Tyler ve Sofia, kanatlarını iki yanında açarak, kalkışa hazırlanırken çırparak onun yanında yarışıyorlardı.

"Git Xavier!" Heyecanla uludum.

Gökyüzüne yükselmeye başladılar, Tyler ve Sofia hızla yükselirken, Xavier'e bağlı koşum takımı aralarına gerilmişti ve o, at gibi bacakları gökyüzünde dönerek yerden havaya kaldırılmıştı.

Sofia mutlu bir şekilde Xavier'e kişnedi, ama Darius'un küçük kardeşi yavaşça bacaklarını tekmelemeyi bıraktı, onun yerine havada süzülürken gevşek bir sik gibi orada asılı kaldı.

"Biraz zevk ver, sevgili kardeşim!" Geraldine ona seslendi ama Xavier'in yüz hatları düzleşmişti, Sofia ve Tyler yukarıdaki gökyüzünde ileri geri uçarken, uzun yüzü cehennem gibi somurtkan görünüyordu.

"Bir T-rex'e yem olacak gibi görünüyor," dedim, Xavier at gibi somurtkanlığı derinleşerek tekrar tepeden uçarken kahkahayı patlatan Max'e.

"Neler oluyor..." Annem, Tiberius Rigel'la birlikte belirdi, ikisi de şaşkınlık içinde tuhaf gösteriyi izliyordu.

Geraldine telaşla onlara doğru ilerledi, Tiberius'un elini tuttu ve onu kendine çekti.

"Sana ve midyelerine iyi günler, Tiberius. Bakın, bunu size birkaç gündür söylemek istiyordum ama savaş ve siyaset hakkında çok fazla tartışma oldu ve arabamızın ön koltuğunu işgal etti. Şimdi beni duy. Babamla senin ıssız bir denizin sınırındaki ayrı kayalıkların üzerinde durduğunuzu biliyorum, ama söylemeliyim ki harika bir alabalık yetiştirmişsiniz ve ben de sizinle bir alabalık anlaşması yapmaya karar verdim. En azından savaş konseylerinin dışında falan, benim ve Maxy'nin pezevenklik yapması için salyangozlarımızı bir kenara bırakabiliriz, ne dersin?"

Tiberius kaşlarını çattı, önce Max'e, sonra Geraldine'e baktı. "Çok üzgünüm canım ama az önce ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Oh-ho! Geraldine, Tiberius'un göğsüne bir tokat atarak, bir karahindibayla dans eden şeytansın," dedi. "Siğil deliğin konusunda çok zekisin. Bu akşam birlikte yemek yiyelim mi? Ya da bu gece uygun olmazsa yarın belki? Birbirimizi daha cana yakın bir düzeyde tanımak, düşmanlığımızı aşabilecek bir bağ kurmak için en iyisi olur.

birbirine doğru. Tabii ki, sadakatim söz konusu olduğunda tripper trapper'ımı kapatacağıma söz vermeyeceğim ve ne zaman bir tartışma çıksa dilinin benim yönümde dans edeceğine şüphe yok, ama Maxy ve ben nötr begonyalarımızı dikmek için verimli bir zemin bulduk. ve aynısını yapmamamız için herhangi bir neden göremiyorum. Peki siz ne dersiniz, göbek deliğiniz için akşam yemeği mi yoksa tiffin mi daha iştah açıcıdır?

"Ben, şey..." Tiberius söyleyecek söz bulamayınca Max ayağa kalktı. Max, kolunu Geraldine'in beline dolamak için hareket ederek, "Bizimle akşam yemeği yemek istiyor, baba," diye açıkladı. Annem, arkadaşımın bir kralcıyla olan yeni ilişkisinden endişe duyduğunu belirten bir yüz ifadesi takındı.

Tüylerim diken diken oldu çünkü tüm bu "biz ve onlar" saçmalığından bıkmıştım. Kraliyet ailesi, Mirasçılara karşı. Tüm bunların bir gün tahtı ele geçirme şansımız olursa tekrar geçerli olabileceğini biliyordum ama savaşımlardan bıkmıştım ve kesinlikle Vegas ve arkadaşlarıyla savaşa geri dönmek istemiyordum. Ve evet, tamam, bu yüzden geçmişte ikizlerden kurtulmak için yaptığım onca şeyi düşününce belki bu beni ikiyüzlü yaptı, ama neden şimdi herkes geçinemiyor? İttifakları her zamankinden daha önemli kılan bir şey varsa, o da savaştı. Kertenkele kralı öldürürsek, Varis şapkalarımızı tekrar takardık. Basit.

"Elbette," dedi Tiberius, Geraldine'e nazikçe gülümseyerek. "Yarın akşam yemeğine ne dersin?"

Sofia ve Tyler ona hayatının sürüşünü yaşatmak için çok çalışıyor olsalar da, Xavier gözleri kısılmış ve ifadesi donuk bir şekilde tekrar başımızın üzerinden geçti.

Annem yanıma geldi ve sandalyeme yığılmış halimi görünce başını kaldırdı.

"Gidip bazı asilerle konuşabilir, onlarla konuşmaya başlayabilir ve aralarında biraz iyilik kazanabilirsin," diye önerdi.

"Peki bunu neden yapayım?" diye sordum kollarımı kavuşturarak.

"Politika, Seth," diye sözünü kesti. "Sana öğrettiğim her şeyi unuttun mu? Bu insanlar arasında lider olmanız gerekiyor. Yüzünüzü göstermeniz ve yeni şantiyelere yardım ederken görülmeniz önemlidir. Adanın doğu tarafında bir kreş inşaatı üzerinde çalışıyorum, belki oraya gidip yardım edebilirsin?"

"Sahte bir gülümsemeyi tokatlamak ve cazibemle biraz bağlılık kazanmaktan bahsediyorsun," diye kuru bir şekilde düzelttim, ona bakmadım ama kararlı bir şekilde görüş alanıma girdi.

"Hala yas tuttuğunu biliyorum, yavru köpek," dedi nazikçe. "Ama gerçekten geleceği yeniden düşünmeye başlamanın zamanı geldi. Kaybedilenleri yeniden inşa etmeliyiz. Bugün halkla ilişkilere bulaşmak istemiyorsan, o zaman belki Xavier o küçük düşürücü koşumdan kurtulduktan sonra onunla biraz konuşabilirsin?"

Xavier tam o sırada yine üzerimizden uçup gitti, annemin bu sözleri söylediğini duyunca başı utançla öne eğildi.

"Şimdi ne yaptığına bir bak," diye tısladım gökyüzündeki üzgün küçük Xavier'i işaret ederek. "Tabii, utanç verici. Küçük düşürücü bile--"

Xavier kederli bir şekilde kişnedi, görünüşe göre tekrar geçerken bunu söylediğimi duydu. Kahretsin, at kulakları sandığımdan daha hassastı.

"Ama adam orada istediği kadar uçmayı, küçük toynaklarını tekmelemeyi ve kanatlarını kaybetmeden önce bulutların arasından süzülmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamayı hak ediyor," diye devam ettim, ayağa kalktım ve aşağıya baktım. annem. O uzundu ama ben daha uzundum. Belki de hepimiz güzel zamanları hatırlamayı hak ediyoruz. Belki *BENO* koşum takımını denemek istiyorum.

"Cesaret edemezsin," dedi nefes nefese.

"İsterim. O koşum takımıyla yukarı çıkardım ve ne kadar utanç verici, küçük düşürücü, utanç verici ve itibarımı sarsan görüldüğü umurumda olmazdı," dedim gururla, sözlerime yanıt olarak Xavier'in yine kederli kişnediğini duydum.

Xavier, ondan kurtulmak için koşum takımını ısırmaya başladı, Sofia ve Tyler'a öfkeyle kişnedi ama onu duyamıyor gibiydiler. Sanki bunun onu serbest bırakacağını düşünür gibi Fae formuna geri döndü, ama bunun yerine koşum takımının içinde baş aşağı döndü, kolları sallanan ve mücevherli aleti rüzgarda sallanan yeni doğmuş bir bebek kadar çıplaktı.

"Öf!" diye bağırdı, Tyler ve Sofia havada kalmaya odaklanırken altlarında gelişen katliamı fark etmeden büyük daireler çizerek uçmaya devam ederken sağa ve sola dönerek.

Xavier koşum takımıyla boğuştu ve bir tarafını çözmeyi başardı, bu da onun daha beceriksizce asılı kalmasına neden oldu, her şey kayarak kışına dolandı. Öne doğru eğildi, kışı artık havadaydı ve elleri çaresizce bükülerek omurgasının dibine oturan diğer tokaya uzanıyordu.

"Birisi ona yardım etmeli," dedim başımı hüznle sallayarak.

"*Senona* yardım etmeliyim," diye ısrar etti annem ve onun haklı olduğunu anladım, elimi kaldırdı ve onu tekrar döndürmek için bir hava üfledi. Ayy. Tamamen daha önce yardımcı olabilirdi. Bugün beynim çok yıprandı. tuttu

Caleb'in bana aşık olduğu, beni öptüğü ve taşaklarımı okşarken bana iyi bir köpek yavrusu dediğı küçük dünyada takılıyordum.

Düşüncelerim dikkatimi dağıtırken sihrimi biraz fazla güçlü yaptım, Xavier'i sakinleştirmek yerine çılgın bir kuyruk dönüşüne yolladım ve başımın yanından bir hortum gibi dönerken öfkeyle haykırdı.

Hızla sihri düzelttim, onu sabit tuttum ve havanın gücüyle onu serbest bırakmak için tokayı hafifçe iterek açtım. İçinden yuvarlandı ve onu küçük bir bulutun üzerinde yakaladım, onu yanıma inmesi için taşıdım ve tüylü bulutu çöpünü örtmesi için olduğu yerde bıraktım. Yanakları kıpkırmızıydı ve kendisi için bir çukur kazıp ortadan kaybolmaya ya da belki yüzüme bir yumruk atmaya hazır görünüyordu, pek emin değildim.

"İşte ahbap," dedim omzuna vurarak ve o da bir öfke homurtusuyla beni omuz silkti.

"Seni pislik," diye çıkıştı.

"Evet, ee, bunun suçunu kesinlikle üzerime almalıyım," dedim ona suçlu bir bakış atarak. "Ama iyi tarafından bakarsan, orada harika görünüyordun. Gerçekten havalı."

Bana bunun şimdiye kadar söylediğim en bariz yalan olduğunu bildiğini ve haklı olduğunu belirten düz bir bakış attı.

"Xavier, bu oldukça... bir şeydi," dedi annem parlak bir şekilde gülümseyerek, sesinde sahte bir coşku vardı.

Ona baktım, tavırlarında kendimden çok şey gördüm. O kadar kalın boyanmış sahte gülümsemeler ki, içlerini hiç göremiyordunuz. Bunu yapabilmemin tek nedeni, bana bu beceriyi öğretmiş olmasıydı ve ben onu, ne zaman sahte olduğunu hissedecek kadar iyi tanıyordum. Her zaman her şey mükemmelmış gibi davranmaktan bıkmıştım, insanların morallerini yüksek tutmak için güvendikleri bu cesur, mutlu, her zaman iyimser bir figürmüşüm gibi. Ama ne hakkında *Benim* ruhlar? Ya yok olduklarında ve yanaklarıma sıkıştırdığım her zorunlu gülümseme ruhumun taze, sulu bir parçasını kopardığında?

Hayatım boyunca yaptığım her hareket dikkatle izlendi, kişiliğimi aşağı yukarı sorgulayan haberlerden aldığım tepkiler, ta ki sahneye çıktığımda kim olduğumu bile bilmediğim zamanlar olana kadar. Dünya. Bundan kurtulduğum tek zamanlar, Mirasçılar ve daha yakın zamanlarda Vegas ve yeni arkadaşlarımla birlikteydim. Yaptığım her hareketi düzeltmeye geri dönmeye hazır değildim.

kitleleri kızdırmak. Kitleleri sikeyim. Yas tutmam bitene kadar bekleyebilirlerdi.

Xavier arkasını döndü, giderken kıyafetlerini kaptı ve RUMP şatosuna giden patikayı tırmandı, bulut hâlâ kışının etrafında geziniyordu.

"Peşinden git," diye teşvik etti annem. "Ve onunla Darius'un yerini alması ve Ateş Lordu konumuna geçmesi için ikna etmeye çalış. Zor olduğunu biliyorum ama savaştayız. İçindeki rolünü üstlenmesinin zamanı geldi.

Öfke göğsümü delip geçti ve ona hırlayarak içimdeki Alfa'yı gösterdim.

"Darius'un yerini istemiyor. Boş ver, kimin umurunda?" Keskin nişancılık yaptım. "Sen kendinde değilsin," diye hırladı ve meraklı bir isyancının bizi duyabilecek kadar yakında olması ihtimaline karşı etrafımızda bir susturucu balonu patlattı. Artık umurumda değilmiş gibi. "Bugün Linda Rigel'e Lionel'ın kurmakta olduğu yeni mahkemede 'Yüksek Konsey Üyesi' pozisyonu verildiği haberini aldık."

O küçük bilgi parçacığında bembeyaz kesildim, susturucu bir balonun içinde ciddi ciddi konuşuyormuş gibi görünen ve şüphesiz bunun da ne anlama geldiğini tartışan Max ve babasına baktım. Max'in üvey annesi asil bir orospuydu ve bunu hepimiz biliyorduk, bu yüzden ek ihanet karşısında çok şok olduğundan şüpheliydim, ama acı vericiydi, özellikle babası için.

"Bunu ne zaman duyurdular?" diye sordum, merakım kendime rağmen yakalandı.

"Daha bu sabah - bak." The Celestial Times'daki makaleyi açarken annem cebinden kendisine verilen Atlas'ı çıkardı ve görmem için bana uzattı, ama ben daha okuyamadan, bunun yerine bir pop-up ekranı kapattı.

Sana iyi günler ve ıslak bir Çarşamba, Terazi, yıldızlar hakkında konuştu

senin günün!

Bugün, son zamanlarda kederle dolu olan kuytu köşeleri ve çatlakları temizlemek için harika bir gün. Ruhunuzun açık uçuşunun derinliklerine dalın ve bu endişe verici düşünceleri hemen içinizden atın. Denize dalmak sadece

seni bir kez daha kaygan ve müstehcen görmek için bilet ve unutma ki yük çok fazla gelirse her zaman bir arkadaşın üzerine atılabilir. Yakışıklı bir Balık, saliverilmeye ihtiyacınız varsa, onların üzerine atmanızdan fazlasıyla mutlu olacaktır - ufacık bir ufaklık bile, tam da en çok ihtiyacınız olduğu anda kendinizi ısıklık gibi hissetmenize neden olabilir. Ama unutma, en iyi sırlar kalbine en yakın olanlardır, çünkü saflarımızda hala bir hain pusuda bekliyor ve biz de

O pusuda bekleyeni yalamak için hepimiz en kurnazlığımızı yapmış olmalıyız!

"Bu nasıl bir yıldız falı?" diye sordum, tekrar okuduğumda burnum kırıştı ve annem onu reddederken gırtlığının arkasından hırladı.

Annem, "O Vega kızı, Brian Washer'a ordusunda bir general olarak bir pozisyon teklif etti," diye mırıldandı. "Ve yeni unvanıyla yapmayı düşündüğü ilk şey, isyancılar için günlük bir yıldız falına başlamak oldu. Bütün gün tarot kartları okuyor ve bunun gibi saçmalıklar gönderiyor. Onu bir sonraki görüşümde ona bu konuda sert bir söz söylemek niyetindeyim.

"Bunun için iyi şanslar," diye mırıldandım, çünkü Washer ve ufacık küçüğü bunu yapmaya karar vermişse, o zaman annemin onu bırakmaya ikna etme şansının, kendini bir Lionel olduğunu ifşa etme şansı kadar olduğunu biliyordum. bir sonraki basın açıklamasında gizli Solucan Değiştiren.

Yıldız falını kapattım ve dikkatimi annemin açtığı makaleye çevirdim.

Göksel Konsey için Yeni Bir Şafak.

Bugün, büyük kralımızın bilge ve güçlü yönetimi altında yeni yükselen Solaria krallığında başka bir isyan başarısı doğdu. Birçoğumuz Solaria'daki en güçlü Fae'nin yükselişinden ve sonunda bir kralın yönetimine geri dönüşten memnunken, nihayet bu yeni ve müreffeh hükümdarlığın önümüzdeki yıllarda nasıl görüneceğini görmeye başlıyoruz.

Linda Rigel bugün Yüksek Meclis Üyesi olarak ilan edildi - krala cesur ve bencil olmayan bir bağlılık eyleminin ardından kendisine eski Yüksek Meclis Üyeleri tarafından ihanet planlandığını bildirdiğinde kendisine verilen pozisyon - artık görüşmediği kocası ve cinsel sapkın olduğundan şüphelenilen Tiberius Rigel, Melinda Altair ile birlikte - bodrumunda bulunan işkence odası hakkında daha fazla bilgi için altıncı sayfaya bakın - ve Antonia Capella - sürüsü dediği tarikat ve gizlice gerçekleştirdikleri alçaltılmış faaliyetler hakkında bir açıklama için on ikinci sayfaya bakın.

Linda Rigel, kendi evinde sürmekte olan zorbalıktan kaçma şansı olduğunu görünce, Tiberius'un kendisine düzenli olarak getirdiği kadınlar hakkında cesurca konuştu; oğlu Max, yıllardır babası olduğu pek çok piçten biriydi. , ancak Tiberius'un gebe kalmanın ötesinde yaşamasına izin verdiği tek kişi.

Bu acımasız aileden kurtulan ve tacın kararlı bir destekçisi olan Linda, yıllardır kocasının kontrolünden kurtulmaya çalışıyordu ve güçlü ve iyiliksever kralımızın yardımıyla sonunda bunu başardı. Lionel Acrux, kaderin bir cilvesi ile, muhtemelen bir bütün olarak nüfusu memnun edecektir, ona yıllarca verdiği kesintisiz ve sessiz sadakati, yeni Konseyinin başkanı olarak en şanlı pozisyonla ödüllendirdi.

Geleneği değiştirerek, Lionel başka Yüksek Konsey Üyesi atanmayacağına karar verdi, bunun yerine Linda Rigel mahkemesine başkanlık edecek ve bir krallığın gerektirdiği günlük görevlerin yürütülmesine yardımcı olacak, böylece adil bir şekilde yönetmeye devam edebilecek. ve sağlam bir el, her fırsatta onu baltalamaya çalışan isyancıları arayarak Solaria'yı hepimizin bildiği ve onu iade edebileceğine güvendiği büyük krallık haline getiriyor.

Herkes Kralı selamlasın.

- Gus Vulpecula

Skye Marie: Tiberius Rigel'in beceriksiz olduğunu her zaman biliyordum - bir keresinde bir turtada yeme yarışmasındaydı ve kendisine bir parça teklif edildiğinde tüm odaya turtadan hoşlanmadığını söylemişti #shiftnopieguy #canttrustaFaewhowonteatpie #ibetheeatsquiche

BigGriff99: Politikada yeni bir yüz görmekten kendi adıma mutluyum. Masaya ne getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum ve sokak bokunun vergilendirilmesi konusu Konsey'de bir daha gündeme geldiğinde Griffinler için vergilerle ilgili planlarını duymaktan heyecan duyuyorum. #küstahlık yapma

neden arka kapıyı boşaltmadan daha fazla ödeme yapmalıyım

boşaltma özgürlüğü

ayrıcaaratcaydırıcı

Brandy May: @BigGriff99 Geri kalanımızın adını kötüleyenler sizin gibi Griffinler - Asla halka açık bir yere çöp atmadım ve etmeyeceğim ve şahsen ben sadece Griffin bok vergisini ödemek zorunda olma ihtimalinden değil, aynı zamanda dehşete kapıldım. Tarikatımın Fae'leri halka o kadar sık sıçtı ki, bunu #utanç için bir seçenek olarak gerçekten tartışmak artık gerekli #imallforonthespotfines #notallGriffinsdoit

BigGriff99: @Brandy May Türümüzün altı bin yıldan fazla bir süredir halka açık yerlerde çöpçülük yaptığını bilmeni isterim - bu bizim kültürümüzün ve mirasımızın bir parçası ve eğer yapmazsan sadece safkan olmadığını varsayabilirim' #poopingrights #illploptilidrop olduğunu anlamıyorum

Telisha Mortensen: LINDA RIGEL BİR TWUNT

** * bir yönetici bu yorumu kaldırdı***

Kristen Cannell: Oh, eminim Linda Rigel iyi bir Yüksek Konsey Üyesi olacaktır! Kralımızın, daha az Fae'nin toplum içinde geçiş iznine ihtiyacı olduğunu belirten yeni yasasının ardından, artık komşum Bay'ı izlemek zorunda olmadığım için çok mutluyum.

Grunnet, yağmur yağdığında iğrenç Heptian Toad formuna bürünüyor, güzel verandamın karşısındaki olukta sümüksü bir bok gibi oturuyor. Güzel Lioness derimi süründürüyor. #nomoretoadintheroad #antiamphibian

Jeremy Grunnet: Lanet olsun, Kristen! Beni yetkililere ihbar eden sendin değil mi?? #fuckyourporch #lowlyLion

BigGriff99: Olukta sümüksü bir bokun olmasında yanlış bir şey yok # benim hakkımdır

Lejla Asoli: Bir Yüksek Konsey Üyemiz olduğu için memnunum ama Linda Rigel olmak zorunda mıydı? Güldüğü zaman, bir sincapta boğulan bir keçi gibi ses çıkarır. bilirdim Ben de sevgili Chippy'mi böyle kaybettim. Korkunç anıları geri getiriyor ama onun onuruna bir heykel dikmekle ilgili e-postalarımı cevap verecek mi? Tabii ki değil. #insensitiveSiren #buildastatueforChippy

Kahverengi İnek: Solaria, Vega tahtında oturan o önyargılı, Düzensiz, pislik tarafından yere çakılıyor! Bu saçmalıkta yazılan yalanlara kulak asma. Gerçek için The Daily Solaria'yı okuyun! #isyana katıl

bu kahverengi ineksize nasıl olduğunu gösterecek

themooooovement geliyor

#allhailtheVegaqueens

** * bir yönetici bu yorumu kaldırdı***

"Eh, her zaman Linda'nın bir hıyar olduğunu söyledin, bu yüzden sanırım şimdi bu görüşün doğrulanmış hissediyor olmalısın," dedim, annemin Atlas'ını ona geri verirken.

"Seth Capella, o lazımlık ağzını benimle kullanma," diye tersledi ve kulağıma o kadar hızlı bir hava büyü darbesi indirdi ki, onu engellemek için zamanında geldiğini görmedim. "Böyle haberlerin ne anlama geldiğini anlamıyor musun? Lionel krallık içinde bir dayanak noktası oluşturuyor, kendi sarayını kuruyor ve eğer onları daha iyi bir seçenek olduğumuza ikna etme şansımız varsa, insanların karşılık olarak bizimkini sağlamlaştırdığımızı görmesi gerekiyor. Ve biz dediğimde, tam da bunu kastediyorum - Xavier'in Ateş Lordu olarak yerini alması gerektiği gibi Göksel Konsey. Vegas iyi niyetli, ancak bu pozisyonu bizden talep edebilseler bile - ki yapabileceklerine inanmıyorum - yönetme görevi için ciddi şekilde hazırlıksızlar. yeniden yapmamız çok önemli

kendimizi bu orduda güç olarak kurmak. işe almalıyız. Haberi Solaria'ya yaymaya başlamalıyız -"

"Bütün işlerinizde başarılar. Ben yokum." Ondan uzaklaştım, Xavier'in gittiği yöne doğru yürüdüm, üzerime ağır bir ruh hali çökmüştü. Tek istediğim, sevdiğim insanların son kalıntılarının güvende olmasıydı. Elbette Lionel'ın gitmesini istiyordum ama hazırlıksız bir şekilde başka bir savaşa dalmak istemiyordum. Sevdiğim bir kişinin daha ölmesini izlemeyi reddediyordum ve tekrar savaşa hazır olmadan daha fazla insanı kanlı bir sona götürmek için birlikleri toplamaya başlamayacaktım. Olamaz.

Şatonun önünde hava parıldadığında ve Caleb ile Tory, yapraklardan yapılmış büyük bir çantayla ve gözlerinde umut dolu bir ifadeyle yıldız tozundan belirirken durdum.

Onları güvende bulduğum için içimi bir rahatlama kapladı ve koşmaya başladım, oraya varır varmaz onlarla çarpıştım ve ikisini de sımsıkı kucakladım.

"Ah, ayağımın üstündesin Seth," diye küfretti Tory, ben Cal'ı tutmaya çalışırken elimden kurtuldu ama o da bana vurarak geri çekildi.

O küçük kucaklamadan daha fazlasına ihtiyaç duyarak, boğazımda bir sızlanmayla aralarına baktım. Büyük bir kucaklaşmaya ihtiyacım vardı. Battaniyeler, filmler, mumlar, eserler. Ama gözleri yakın zamanda bunu almayacağımı söylüyordu.

"Bu yüzden? Ne buldun?" Diye sordum.

"Darcy'nin yerini bulmanın bir yolunu bulduk ama büyüü yarın öğlene kadar yapamam," dedi Tory ve içimde umut kabardı. "Ailen onları gözetlemeden ve sorular sormaya başlamadan önce gidip bu kitapları saklamak istiyorum."

"Onları senin odana götüreceğim. Sanırım Tarikatımın uyanmaya başladığını hissedebiliyorum, umarım bu daha uzun sürmez." Caleb bütün kitapları kollarına aldı ve şatoya doğru koşmaya başladı.

Tory'ye bir dizi soru sormak için ağızımı açtım ama sonra bakışlarım boynundaki iki kanlı iğne izine takıldı. Bir lokma. Vampir ısırığı. A *Caleb* ısırmaq.

Tory elini kaldırıp neye baktığımı anlayıp onu iyileştirip yok ederken parmaklarını o işaretin üzerinde gezdirirken omurgamdan aşağıya soğukluk çökerken dondum kaldım. Ama görmüştüm. Artık kafatasımın içine, göz yuvalarımın arkasına dağlanmıştı.

"Gitmem gerek," diye mırıldandım, dönüp çimenlerin üzerinde yürümeye başladım.

Darius, Caleb'in peşine düşüp King's Hollow'un çatısından aşağı attıktan sonra ondan bir daha asla beslenmeyeceğine dair söz aldırıştı. onunkini kırmıştı

ona söz. Onu ısırmişti. Onun kanını içmişti ve ne zaman? Ne için? Tozlu, eski bir kütüphanedeydiler, ondan içmek için ne gibi bir nedeni olabilirdi?

Sikişiyorlardı.

Kırmızı gördüm. Kör edici, yanan kırmızı.

Üzülmekten, sızlanmaktan ve her geceyi soğuk bir yatakta tek başıma en iyi arkadaşımı düşünerek geçirmekten bıktım. Dünyaya Seth Capella'nın neler yapabileceğini, onun Fae'nin etinde barınan bir fırtına olduğunu hatırlatmam gerekiyordu.

Justin Masters'ı yolda yürüyüş yaparken gördüm ve onun ilk kurbanım olduğunu iddia ederken dişlerimi gösterdim. Sırtına bir hava yağmuru gönderdim ve onu bir beş fitlik toprağa gömmeden ve sadece kafasını dışarıda bırakmadan önce onu bir korku çığlığıyla yoldan uçurdum.

"Neden?!" Yanından geçerken ağladı, ona cevap vermedi. Çünkü Zodiac'ta geçirdiğim süre boyunca kimse neden bok yaptığımı sorgulamamıştı. Akademideki en güçlü Fae'lerden biriydim, Uranüs gibi kaotik güçler tarafından yönetilen değişken bir Kova burcuydum ama beni mahveden yükselen burcum Terazî idi. Kurnaz tavırlarıyla lanet olası Venüs tarafından yönetiliyor, beni asla sevmeyecek bir adamı sevmem için beni lanetliyor.

Ellerimi ceplerime soktum, yürümeye devam ettim, gözlerim ileride Leon, Dante ve Carson adından oldukça emin olduğum dövmeli bir adam tarafından büyük bir yuva inşa edilen bir tepeye ilişti. Orada başka insanlar da vardı, güzel sopalar atan ve onları Leon'a sunan Toprak Elementalleri ya onları onaylayarak ya da şiddetle başını sallayıp fırlatıp attı - ya da bazen yapıcısının kafasına sopalarla vurdu.

Yuva güzeldi, bir şahin şeklinde bükülmüş, kanatları içeriye girebilmek için arkadan ayrılmıştı.

Hey dostum, diye seslendi Leon. "Bize yardım etmek ister misin? Burada başka bir düzgün toprak Elementali kullanabiliriz."

"Boka ihtiyacımız yok. Önünden geçen her pisliği işe almayı bırak," diye homurdandı Carson, uzun saçlarını topuz yapıp bana kaşlarını çatarak nahoş bir bakış attı. Eline uzun bir sopa verdi ve onu yıldız ışığı gibi parıltıyan mücevherlerle kapladı. Dante onu elinden aldı, entrikayla başını kaldırdı, içindeki Ejderha sahiplenici bir şekilde gözlerinde kıvılcımlar saçıyordu.

"Yaptığım her sopa için seninle dövüşmeyeceğim, Infer-" Sanki bir böceğin içine üflemiş gibi sertçe öksürdü. "-son pislik." Carson onu elinden çekip aldı ve Dante'nin derisi derisini keserken şahinin bacağına sabitlemek için hareket etti.

elektrikle çatırdadı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım, omuz silkip yürümeye devam ettim ama Leon yoluma çıkmak için yokuş aşağı koştu.

"Yaptığımız şey hepinizin ilgisini çekmiyor mu, ahbab?" diye sordu umutla, altın rengi gözleri parlayarak. "Çok kurnazca. Şimdiye kadar sahip olduğum en kurnazca fikir."

Dante, "Benim fikrimdi, stronzo," diye seslendi.

"Ortak bir fikirdi," dedi Leon, elini ona sallayarak ve bana dönerek. "Çoğunlukla benim," diye fısıldadı.

Yuvanın alt tarafına yeni bir sopa takmayı bitirirken dimdik duran Carson, "Tek yaptığın bize emirler yağdırmak ve baş belası olmak," dedi.

Leon şaka yapıyormuş gibi güldü ve ben de onu geçmek için bir adım attım. İri cüssesine rağmen bir kedi çevikliğiyle yoluma çıktı.

"Gabe'in dikkatini dağıtmak için," dedi. "Harpy beyni yuvalara takıntılı olduğu için, harika değil mi? yapmaya çalıştığında *Görmek* bize, tüm yapacağı *Görmek* Bu inanılmaz yuva ve tüm güvercin beynini üzerine koyacak, her bir parçasını incelerken mutlu bir şekilde cıvılayacak. İçine her türlü süslü çubuğu sakladık, bu yüzden bu onun aklını çok meşgul edecek ve bunu yapamayacak. *Görmek* savaşı planlarımızın çok fazlası."

"Bu aptalca. Bu işe yaramaz," dedim kollarımı kavuşturarak. "Öfff. İşe yarayacak. Bu yuva şimdiye kadar yapılmış en iyi Harpy pornosu gibi. Buna ne kadar direnmeye çalışırsa çalışsın, beyni bir elinde yağ, diğer elinde dokularla ona bakmak için parmak uçlarına basarak buraya bakacak. Ayrıca gözlerini kaçırmak istemeyecek - en kurnaz planımın kurnazlığını anlayacak ve buna bakmaya devam edecek, bu yüzden Lionel geleceğimize bir göz atmak için kafasına gizlice girerse tek sahip olduğu yuva olur. Bu saf bir dahi."

"Bunun için iyi şanslar," diye homurdandım, beni tekrar durdurmasına fırsat vermeden yanından hızla geçtim ve patikadan aşağı hızla ilerledim.

Bir sonraki tepenin eteğinden döndüm ve bakışlarım, güneşin son demlerinde sıırıslıklam olurken sırtüstü uzanmış gümüşü Kurt biçimindeki Rosalie Oscura'ya takıldı. Acımasız bir gülümseme dudaklarımı büktü ve gömleğimi başımın üzerine çektim, eşofmanımı ve çoraplarımı ve ayakkabılarımı da tekmelemeden önce fırlattım. Bir kavga için ölüyordum. Ve cevap oydu.

İleriye koştum, vitesin içimde dalgalanmasına izin verdim ve dört devasa beyaz pençem yere çarptığında uluyarak bir titreme sallandı.

yamaç. Rosalie beni fark edince diken diken kulağının altından tembel tembel bana baktı.

Öne doğru adımladığımda gözleri kısıldı, dudaklarım hırıltılı bir şekilde geri çekildi. *Dövüş benimle.*

Boğazından bir hırıltı çıktı ve kendini dikleştirerek, tüyleri kalkarken beni kendine çekti. Tehdidi değerlendirerek birbirimizin etrafında dönmeye başladık. O şimdiye kadar tanıştığım en büyük Alfa Kurt'tu, bedeni neredeyse benimkiyle aynıydı ve onu yenmek tam da bugün ihtiyacım olan türden bir zaferdi.

Bir grup asi etkileşimimizi fark etti, izlemek için toplandılar ama dikkatimi ondan ayırmadım. Kendimi bir Alfa olarak kabul etmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Dünyaya gücümü hatırlatacak ve bunun bedelini Rosalie'nin ödemesine izin verecektim. Bu kız, bilen gözleriyle ve ne zaman yakınımda olsa benim yönüme çok az bakıyor. Sanki hiçbir zaman anlayamayacağım bazı bilgilere sahipti ve artık beni kızdırmamayı öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Hırlayarak öne doğru sıçradım, onunla çarpıştığım da pençelerimi açtım ve beni yandan sert bir şekilde savurarak yere çarptım. Ben de pençelerimi onun böğrüne geçirmiştım ve saniyeler içinde tekrar pençelerimin üzerindeydim ve boğazını kırıyordum. Saldırımdan kaçınmak için geriye doğru yalpaladı ama ben ileri atıldım, patilerim göğsüne çarptı ve onu yere düşürdü.

Bir saniye sonra onun üzerine çıktım, öfkeyle havlıyordum ve tekrar boğazına doğru hamle yaptım ama bacakları beni tekmeledi ve sıyrılmayı başardı ve bir kez daha ayağa kalkmayı başardı. Rosalie koşmak zorunda kaldı ve dişlerimi kuyruğunun ucuna kapattığımda ağız dolusu tüylerim diken diken oldu.

Kızgın bir şekilde uludu, döndü ve başka bir saldırı için geri geldi, ama pençelerini gözlerime kaydırıp eğilip kendimi öne sürdüğünde hazırdım.

Sonunda dişlerimi boynunun etrafında kenetledim ve onu yere doğru ittim, patilerim onu yerinde tutmak için omzuna çarptı. Vahşi bir şey gibi çırpındı ve ona bana boyun eğmesini söylerken gırtlığımdan bir uyarı hırıltısıyla daha sıkı kavradım. Kalbim adrenaline küt küt atıyordu, damarlarımda dolaşan ve beni zafere doğru sürükleyen bir avcının çağrısı.

Hırladı, reddederek dişlerini gıcırdattı ve o ciyaklayana kadar ısırığımı derinleştirdi.

Hadi. Pes etmek. Bana boyun eğ.

Rosalie patisini aramıza sokmayı başardı, pençelerini yüzümde yırttı ve çenem kilitlendi, saldırının acısı onu serbest bırakmama neden oldu.

bir sızlanma

Kan yanağımdan aşağı aktı ve benden tekrar sıçradı ve beni tepeye doğru kovalamaya zorladı. Yüzüme yapılan kesiklerin bedelini ona ödetmek isteyerek, kaslarımı besleyen öfkeyle onu takip ettim.

Yine de beklediğim gibi bir köpek yavrusu gibi kaçmaya devam etmedi, dik tepenin zirvesinde geri döndü, havaya sıçradı ve kürk ve ete dönüşen bir ton tuğla, diş ve pençe gibi üzerime geldi.

Çarpışma bizi tepeden aşağı yuvarladı ve gümüş ve beyaz kürkten oluşan bir kasırga içinde dönerken onun her parçasını ısırdım, saldırılarımın nereye indiğini göremiyordum, sadece kan havayı lekelemeye başlamıştı.

Bir zafer dalgasıyla dişlerimi kabarık kuyruğunun ucuna bastırdım.
Artık sana sahibim, Rosalie.

Daha sert ısırdım ve tuttuğumun kendi kuyruğum olduğunu fark ettiğimde bir havlama koptu ve kimse fark etmeden hemen serbest bıraktım.

Muazzam bir gümbürtüyle tepenin eteğine indik ve ben Rosalie'nin üzerinde pençelerimizi birbirine kavuşturmuş halde yatarken kalabalığın nefesi kesildi. Hareket etmedi, gözleri kapalıydı ve vücudu ürkütücü bir şekilde hareketsizdi.

Yanağına bir öpücük kondurup onu uyandırmaya çalışırken kalbim güm güm atmaya başladı ama yine de kıpırdamadı.

Panik bir gelgit dalgası gibi üzerime çöktü ve korkuyla inledim, ayağa kalkıp onun yanını kokladım.*Kalk Rosalie. Lütfen kalk.*

Daha fazla ölüme dayanamazdım. Ben ne yapmıştım? Sırf anlamsız bir galibiyet elde etmek için onu gerçekten öldürmüş müydüm?

Dehşete kapılmış bir köpek yavrusu gibi havladım, burnumu tekrar çektim ve kalabalık endişeli mırıldanmalar halinde patlak verdi. Karanlık kafamın derinliklerine gömüldü, bu günlerde ölüm beni her yerde takip ediyor gibiydi ve şimdi yine benim için gelmişti çünkü öfkemi boşaltmak için bir çıkışa ihtiyacım vardı.

Fae formuma geri döndüm, yanında diz çöktüm ve cildi bulana kadar parmaklarımı kürküne bastırdım ve elimden geldiğince çabuk iyileştirme büyüsü hazırladım.

Ama ben onu iyileştirmeye başlamadan önce, kuyruğunu sallayarak ve gırtlığından keyifle havlayarak doğruldu. Dilinin ucunu kanlı yüzümün tam ortasında gezdirdi, sonra kuyruğunu yukarda tutarak kalabalığı yararak uzaklaştı ve beni çimlerin üzerinde, dizlerimin üzerinde çıplak halde, arkasından bakakalmış halde bıraktı. Tam bir aptal gibi.

Kalabalıktan, "Aman Tanrım, ne eğlenceli," diye seslendi Washer, Speedos'uyla elleri kalçasında ve kösele gibi görünen göğsüyle kalabalığın önüne doğru adım atarak.

yeni cilalandı.

Koşarak geldi ve ben kaçamadan Siren hediyeleri beni etkisi altına aldı. İçimdeki öfkeye kilitlendi, sonra aşağılanmayı ayırdı ve altında yatan en kötü duyguya, diğer tüm duyguların ateşine dökülen jet yakıtına giden yolu bulmaya başladı. Aşk.

Onu hızla engelledim, zihinsel bariyerlerim yerine oturdu ve somurtmasına neden oldu.

"İçindeki tüm bu düğümleri çözmene yardım edebilirim, oğlum. Biraz kafamı dağıtmak için oraya gireyim. Ufacık bir itme ve çekme, itme ve çarpma işlemi gerekecek, ancak en karanlık bölgelerinize tam erişim sağlamama izin verirseniz, sizi çok rahatlatacağım, sizi temin ederim.

Rahatlamamı istemiyorum, diye tısladım, ayağa kalktım ve giysilerimi almak için çimenlerin üzerinden geçtim.

Vücudumdaki yaralardan tenime kan yapışmıştı ve hepsini iyileştirmek için elimi göğsüme bastırdım.

Asilerin arasından genç bir kız, "Lanet olsun," dedi, vücuduma hayranlıkla bakan arkadaşlarına bakarak. "O bir vahşi."

Giysilerimi tekrar giydim, arkamı döndüm ve Washer'ı tam arkamda dururken buldum, göğüslerimiz birbirine çarpıyordu.

Dişlerimi göstererek omuzlarımı geriye doğru bastırdım. "Yolumdan çekil."

Alçak, endişeli bir sesle, "Gerçekten bir nefes almanız gerekiyor, Bay Capella," dedi. "Hadi, şimdi benimle nefes al. İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı." Önümde çöelmeye başladı, aldığı her nefeste kollarını kaldırıp indiriyordu. "İstersen arkanda durabilirim ve kalçadan kalçaya hareketlerde sana rehberlik edebilirim."

Dudaklarımdan bir havlama döküldüğü anda ellerimden hava fırladı ve Washer bir alarm çığlığıyla göğe yükseldi. Onlara doğru sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi ilerlerken kalabalık daha çok mırıldanmaya başladı, çoğu kenara fırladı, ama yapmayan herkese daldım.

Genç kızlardan biri heyecanla, "Bana dokundu," diye ciyakladı. "Bak, kulağımın her yerinde onun kanı var!"

Washer birdenbire altına attığı bir buz kaydırağının üzerinde hızla gökten fırladı ve Elementallerin yarattığı sulardan bir kısmını gölete sıçratarak içinden bir sevinç çığlığı attı.

Bakışlarımı derme çatma bir rasathane olarak inşa edilmiş, gizli erzaklarımızdan geriye kalan her şeyin getirildiği taş binaya diktim. Ne yapacağımı biliyordum. Cevapları yıldızlardan talep ederdim,

Bu aşkı göğsümden söküp almanın bir yolunu bul ki artık bana eziyet etmesin. O zaman kendime dönerdim ve arkadaşım olarak Caleb'i kaybetmezdim. Ay'la, güneşle ya da belki Venüs'ün kendisiyle bir anlaşma yapardım. O göksel varlıklardan biri bugün kendini cömert hissediyor olmalıydı ve ben onlardan faydalanacağından kesinlikle emindim.

Ahşap kapıyı zorlayarak açtım ve yukarıdaki cam çatıya yükselen karanlık, yuvarlak odaya adım attım. Odanın dört bir yanındaki raflarda son tarot destelerimiz, kristallerimiz, tılsım taslarımız, pendentiflerimiz ve ilahi sanatlarla ilgili kitaplar vardı. Alanın ortasındaki masada birkaç Fae vardı ve kapıyı işaret etmeden önce dikkatlerini çekmek için parmaklarımı şaklattım.

Adamlardan biri "Aslında bir okumanın ortasındayım," diye ciyakladı. "Ve ben de senin suratını parçalayıp ondan bir şapka yapmak üzereyim," diye tısladım.

Eline 'Ölüm' yazan tarot kartını koydu ve arkadaşıyla birlikte kapıya koşarak hızla başını salladı. Masada paylaştıkları bir şişe burbon vardı ve bunun bir zamanlar Orion'a ait olduğundan emin olarak homurdandım. En sevdiği markaydı. Gümüş Çember.

Kapıyı iterek kapattım ve şişeyi aldım, boğazından uzun bir yudum aldım. Yanık boğazımdan mideme kadar uzandı ve endişemin bir kısmını eritmesinden keyif aldım ama bana ay arkadaşımı hatırlatmasından nefret ettim. O neredeydi? Hâlâ hayatta mıydı, aldığı her nefeste Darcy'yi koruyor muydu?

Olmak zorunda. Bu onun işiydi. Onu asla terk etmeyecekti ve onları ne kadar özlesem de, yakında bir gün bize geri döneceklerine inanmaya devam etmem gerekiyordu. *Gerçekten, çok yakında yapın çocuklar.*

Onu yere koydum, raflara yöneldim ve gezegen astrolojisi üzerine bir kitap aldım ve bir kalem ve kağıtla birlikte masanın üzerine attım.

Bir koltuğa çöktüm, masanın üzerine dağılmış tarot kartlarını topladım ve onları yeni bir desteye karıştırdım.

"Hadi o zaman yıldızlar. Hadi çıkaralım. Geleceğimde ne var, ha? Daha fazla saçmalık mı? Desteden agresif bir şekilde kartları rastgele çektim, önüme koydum ve görüntüyle alay ettim. Aşıklar, Savaş Arabasının hemen yanında yatıyorlardı, her ikisi de baş aşağıydı, aşkta bir uyumsuzluğa ve kontrol eksikliğine işaret ediyorlardı.

"Evet, ne düşünüyorsun?" diye havladım, bir sonraki kartı çektim, neşesizce güldüm

The Hermit'i de baş aşağı olan masaya çarptığımda.

"Yalnızlık," diye tükürdüm acıyla. "Cevaplar bunun neresinde? Bu sadece lanet olası günlük hayatımı anlatıyor. Neden bir kez olsun bana işe yarar bir şey vermiyorsun?"

Bir sonraki kartı çektim ve Asılan Adam'ın bana baktığını gördüm. "Fedakarlık," diye mırıldandım, onu yere bırakırken ve etrafımda uğursuz bir atmosferin kapandığını hissettim.

Burbon şişesini aldım, derin bir yudum daha aldım ve yine Orion ile Darcy'yi düşündüm. Onlar iyi miydi? Darcy lanetinin kontrolünü ele geçirmiş miydi? Ama öyleyse neden bizi bulmaya gelmemişti?

Ağır bir şekilde yutkundum, içmeye devam ettim ve şişede tortudan başka bir şey kalmayana ve başım dönmeye başlayana kadar gezegenler hakkındaki kitabı okudum.

Üzerinde Venüs'ün büyük bir resmi olan bir sayfayı açtım ve parmağımı yüzüne vurdum.

"*Sen.* Buna sebep olan sensin. Hakkın yoktu. Sen beni ona aşık etmeden önce gayet iyiydim. Neden gidip bu konuda bu kadar orospu olmak zorundasın? Neden beni sevebilecek birine aşık olmama izin vermedin? Ya da daha iyisi, neden izin vermedin beni tekrar sevebilecek misin?"

Masanın üzerindeki kalemi kaptım, onun aptal Venüs suratına sayfa boyunca yazdım.

Venüs, karşılıksız aşkı icat eden ve canı ne zaman isterse Fae'nin duygularıyla dalga geçmenin komik olduğunu düşünen pis, işbirlikçi, sürtük bir sürtük.

Yukarıdaki cam çatıdan kararan gökyüzüne bakarak, "Oraya geleceğim," diye geveledim, Venüs gökyüzündeki konumundan bana sırtıyordu, parıltısı kesinlikle alaycıydı. *fahişe*. "Ayı yanımda getireceğim ve seni mahvedeceğiz."

Ayağa kalktım ve bana yardımcı olacak bir şey bulmak için raflara yöneldim. Bu acıyı dindirmek için yapabileceğim bir büyü olmalıydı. Bunun sadece Caleb için bu ıstırap verici özlem olmadığını da biliyordum, hepsi buydu. Keder beni deliliğe sürüklüyordu ve ne zaman aklım Darius'a çok yaklaşırsa, çocukluk anılarımdan, yapılmış ve teslim edilmiş anlaşmalardan, en derin aşktan doğan dostluktan milyonlarca parçaya ayrılacağımdan emindim.

evrende.

"Evet!" Ölü yapraklar arasında bulduğum harika tahta sopayla Darius'a doğru hamle yaptım.

Omzuna çarparak ikiye ayrıldı. Büyüyordu, kolları on yaşındaki vücudunda fazla büyük görünüyordu. Ama ne olduğu belliydi. Her yeri doldurduğunda, babasının sahip olduğu o vahşi Ejderha bakışına sahip olacaktı.

Babası bazen bana telkinler verirdi. Her zaman huysuzdu, sanki çok fazla zamanını alıyormuşuz gibi bize bakıyordu. Ben daha gençken onun süslü merdivenini yavru formumda doldurmuştum, her yerine çamurlar damlıyordu, Max beni gölete ittikten sonra beyaz önlüğüm tamamen pislikle sıırılsıklam olmuştu ve dik bir yokuşu tırmanarak çıkmıştım. pis banka. Lionel Amca kışımnda çıldırmıştı, sonra Darius koşarak peşimden gelmiş ve durumla başa çıkabilmesi için eve gitmemi istemişti. Havada korkunç bir gerilim vardı ve Lionel, Darius'a eylemlerimin sorumluluğunu üstlenmek isteyip istemediğinden emin olup olmadığını sormuştu. Darius beni kapıdan dışarı itmişti ve bunu onaylarken çenesini yukarı kaldırmıştı.

Ondan sonra babasının yanında kendimi hep garip hissetmiştim, gerçi Darius ben gittikten sonra ne olduğuyla ilgili sorularımı umursamamakla yetindi ve bunun için endişelenmememi söyledi. Neyse ki Lionel her zaman çalışıyordu ve onu burada, Acrux Malikanesi'nde takıldığımız zamanlarda bile nadiren görüyorduk. Özellikle de çoğunlukla dışarıda ormanda oynamayı sevdiğimiz için.

Darius gülerek üzerime atıldı, beni yere indirdi ve bir saniye sonra Max ve Caleb de bir araya gelip beni yığının dibinde ezdiler. Kar taneleri düşmeye başlarken, kışın vaadi kalbimi kekeleye başlarken hepimiz çok geçmeden oyun oynuyor, gülüyor ve yapraklarda yuvarlanıyorduk. İşlenme sırasında ailemin beni üzerinde bıraktığı dağı düşündüm ve dik oturmak için kendimi zorladım, bir sızlanma beni terk etti.

Sırada Darius oturdu ve çoğu zaman pek alıngan olmasa da kolunu omuzlarıma doladı.

"Dağı boşver," dedi, biliyormuş gibi. Her zaman biliyordu.

Gülümseyerek ona baktım ve yüzünü buruşturdum.

"Bir daha asla yalnız olmayacaksın," diye yemin etti ve gülümsemem ay kadar yükseğe ulaştı.

O gün bu sözlere nasıl inandığımı hatırlayarak irkildim ve hiçbir şeyin d rd m z  ayıramayacağından emindim. O zamanlar çok ölümsüz görünüyorduk. Onlarsız bir zamanı hatırlamıyordum ve aptalca onların olmadığı bir zamanın gelmeyeceğini düşünmüştüm. Darius'u Şimdi kaybetmiőt m, bu yanılsamayı boşa çıkarmış ve beni onlardan daha fazlasını kaybetme ihtimalimi düşünmeye zorlamıőt m. Buna dayanmak yoktu.

Ay Őarjlı bir Şişe su buldum ve kapağını açıp hepsini içtim. İksirler içindi ama umurumda değildi, sadece ağrının durması gerekiyordu. Ay her zaman cevaplara sahipti ve damarlarımda duyduğum ani vızıltı bazı yaralarımı uyuőt rmak için harika bir iş çıkardı.

Portatif bir hoparlörde oturan bir Atlas buldum ve kaőlarımla kalktı. Ekrana beceriksizce dokundum, onun sahibi olan orospu çocuğunun orada düzgün bir müziği olup olmadığını merak ettim. Neyse ki biraz zevkleri varmış gibi görünüyordu ve Imagine Dragons'tan Bones'u çalmaya bastım, müzik havada gümbürdüyor ve ruhumu dolduruyordu.

İhtiya larımla için bir büyü bulmaya çalışmaktan vazgeçtim ve kendime bir tane icat etmeye karar verdim, birkaç ateş kristali, bir kara fitil mum, bir kovucu taş ve biraz öğütülmüő leylak aldım.

Mumun bir kısmını bir ateş kristali ile erittim, sıcak mumu taşla koyu, mürekkep gibi bir sıvı oluőana kadar karıştırdım. Sonra gömleğimi çıkardım, Boğa takımyıldızını kalbimin üzerine boyadım ve tenimde sihirli bir öpücük hissettim. Bu iş bitecekti. Kesinlikle işe yarayacaktı.

Caleb'i temsil eden takımyıldızı kalbime battı ve müziğin ağır vuruşu içimi doldururken kovma taşını kaldırdım, sonra doğrudan cildimde sertleőmeye başlayan işarete bastırdım. Bunda kesinlikle iyi bir mantık vardı. Taşı Caleb'e olan aőkımla defetmek için kullanacaktım, onu bana sürekli eziyet ettiği kalbim dışında herhangi bir yere g nderecektim. Belki onu bir patatesin içine gönderir, sonra o patatesi bir çekiçle kırar ve parçalarını denize tekmelerdim. Bu işe yarar.

Defetme taşı tenimle buluőt  ve acı g ğ  m boyunca patladı. İşaret taş tarafından yutuldu ve büyünün gücü bedenime daha da derinden işlerken nefesim kesildi. Ne olacağını bilmiyordum ve bunun beni  ld rebileceğinin de yarı yarıya farkındaydım ama artık çok geçti.

Göğüs ucumun etrafında bir yırtılma hissi oluőt  ve aşağı baktım, biraz sağduyu kazandım ve taşı derimden uzaklaştırdım. Meme ucum da onunla gitti.

O kayanın üzerine tünemişken, cildim daha önce olduğu yerde pürüzsüz kalmıştı.

"Ah!" Panik içinde ciyaklayarak taşı tekrar tenime bastırdım. "Geri ver, seni kıyamet taşını çalan meme ucu!"

Kapı açıldı ve tüm insanların Caleb'ını becerdiği Caleb içeri girdi ve beni orada bir meme ucu eksikken, meme ucu çalma büyümü yaparken yaptığım pisliğin arasında dururken buldu.

"Defol," diye tısladım ama o sadece kapıyı tekmeleyerek kapattı ve endişeyle bana doğru ateş etti.

Elimdeki taş ve taşın benden aldığı memeye baktı, dudaklarından bir küfür döküldü.

"Sarhoş musun?" diye tersledi, taşı elimden kaptı.

Cevap vermedim, onu benden uzaklaşması için raflara bıraktım, bir bağlayıcı kristal ve biraz kiffer tuzu kaptım ve aynı hızla bana döndü. Eli göğsüme çarptı, beni sırtımdaki masaya yasladı ve üzerime eğildi, uzaklaştırma taşını göğüs ucumun olması gereken yerde tuttu.

Son zamanlarda yaptığım her şey neden her şeyi çok daha kötü hale getirdi?

Parmaklarını kiffer tuzuna batırıp üzerini ovmadan önce bağlama taşını göğüs ucumu tekrar tenime yapıştırmak için kullanarak kendi kendine bir büyü mırıldandı. Dokunuşu şimşek gibi içimi parçaladı ve meme ucum parmaklarının altında sertleşerek elini hızlı bir şekilde uzaklaştırmama neden oldu, dokunuşu cildimde dalgalanan artçı şoklar gönderdi.

Kenara çekilmeyince masanın kenarına, onunla burun buruna oturmak için kendimi dikleştirdim. Nefesi ağızımda sıcaktı ve tadı, işlemek istediğim bir günah gibiydi.

"Ne yapıyorsun Seth?" diye sordu Caleb alçak sesle, sanki bana kızmış ya da benim için endişelenmiş gibi. Zihnim ne zaman alkolle dolmuştu ve vücudum ona bu kadar yakın olma çılgınlığına kapılmıştı, bunu söylemek zordu.

"Yeni bir büyü deniyordum," diye mırıldandım.

"Ne büyü?"

"Önemli değil," diye homurdandım.

"Neden bana sürekli bu kadar kırgınsın? Eskiden boktan konuşurduk" dedi.

"Çünkü beni sinirlendirmeye devam ediyorsun." Ayağa kalkmaya çalıştım ama kolumu kavradı ve beni yerimde tutmak için Vampir gücünü kullandı.

"Konuş benimle" diye emretti.

"Tory'yi ısırdın," diye tükürdüm, sanki kendimi tutma şansım hiç olmamış gibi gerçek ağzımdan dökülüyordu.

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Kıskanç mısın?" O sordu.

Hayır, diye hızla yalan söyledim, damarlarımdaki sıcaklık yükseliyordu. Tabii ki değilim. Neden kıskanayım? Bu sadece her şeyin prensibi.

"Hangi ilke?" diye sordu.

"Darius'a verdiği sözünü tutmadın," dedim öfkeyle, daha dik oturarak. "Onu bir daha asla ısırmayacağına yemin ettin ve şimdi o bir tabutun içinde ölü ve üşümüş ve ikiniz arasında geçen herhangi bir sözünü hiçe saymanın senin için sorun olmadığını düşünüyorsun."

Caleb'in gözleri kapandı ve utançla başını öne eğip geri çekildi. "Öyle değildi. Başımız beladaydı. Sihire ihtiyacım vardı ve o ısrar etti... zorundaydım.

"Her neyse." Masadan aşağı düştüm, ona sırtımı döndüm ve göğüs ucumu tekrar vücuduma sokarken oturmak zorunda kaldığım tarot kartlarını aldım. Kışımdaya sıkıştığı yerden bir tanesini ustaca kopardım, kartı desteye itip karıştırırken Aşıklar bana gülüyordu.

"Bu sözünü bozmak istemedim," diye devam etti.

"Hı hı," dedim umursamazca.

"*Seth* diye hırladı.

"Bir okuma yapmak ister misin? Gerçeği öğrenelim, Cal," dedim soğuk bir sesle, masanın diğer tarafına geçip bir koltuğa çöktüm. Bana kısılmış gözlerle baktı ve devam etme özgürlüğünü aldım.

Bir kart çıkardım, çevirdim ve Adalet'in tersine döndüğünü gördüm.

"Sahtekârlık," dedim, kartı yüzüne bir tokat atmak için hava akımıyla ona doğru savurarak. Kulağa bir konuda yalan söylüyor gibisin, Cal. Belki de en iyi arkadaşına yalan söylüyorsun. Kim söyleyebilir? Belki de, oh bilmiyorum - hadi kartlara soralım gibi bir şey saklıyorsunuz.

Bir tane daha çırpıtım ve sürpriz, sürpriz The Lovers vardı. Onu kendimden uzaklaştırdım, bu yüzden yüzüne tekrar tokat attı ve öfkeyle küfretti. Belki de gizli bir aşk ilişkisi. Bu tam bir skandal olurdu. Acaba kim olabilir?"

"Böyle sonuçlar çıkaramazsın, kartları kendim çekmeme bile izin vermiyorsun ve onlara dayanarak rastgele saçmalıklar tahmin ediyorsun," diye tısladı ama ben devam ettim.

Ben değilim, Caleb. Kartlar. Bunların hiçbirini söylemiyorum. Oh bak,

Ölüm," dedim, tekrar ona doğru fırlatarak, ama bu sefer eli onu engellemek için kaldırdı, ama ben hızlıydım, onun yerine kulağına tokat atmamı sağladı. "Eski bir ilişkinin ölümü, belki? Hayat boyu bir arkadaş bir kenara mı atıldı? Kesinlikle bu olabilir."

"Ne yapacaksın?" ofladı. "Sen söyle," diye havladım.

Başka bir kart çekmeye gittim ama Caleb öne eğildi, onları yumruğumdan aldı ve havaya fırlattı, birbirimize ters ters bakarken bir kader ve kader yağmuru üzerimize yağıyordu.

Çarkifelek dalgalanarak omzuna indi ve boğazım düğümlenerek onu aldım.

Kaçınılmazlık, diye fısıldadım.

Sarhoşsun ve başıboş konuşuyorsun, dedi Caleb, elini saçlarının arasından geçirerek ve Arabayı dimdik durduğu buklelerinden kurtararak bir kontrol duygusu uyandırdı, ama araba önüne inmek üzere basamak basamak inerken. benim için, baş aşağı yatıyordu. *Kontrolü kaybetmek, kaos, irade gücü çökmesi.*

Oturduğum yerden ona baktım, içimdeki kargaşa cildimin yüzeyine yükseldi ve dışarı çıkmak için yalvardı.

"Konuş benimle," dedi alçak sesle, eğilip elini çıplak omzuma koydu. Onunla ten tene temas uyuşturucu gibiydi ve ben onun umutsuz bağımlısıydım. Orada ve sonra altında parçalandım, alkol dilimi gevşetti ve gerçeğimin bir kısmını dışarı çıkardı.

"Bazen uyanıp herkesin gittiğini bulmayı hayal ediyorum. Karanlıktayım ve hava soğuk, çok soğuk. Damarlarımda don var ve hepinizin kaybını hissedebiliyorum. Ama ya bir gün uyanırsam ve bunun artık bir kabus olmadığını anlarsam? Onun *gerçek*" Hala orada olduğundan emin olmak için sertliğini hissederek Caleb'ı tuttum ve beni ayağa kaldırıp yakınına çekti. Tekrar konuştuğumda, sesim çaresizliğin gıcırtılı bir fısıltısıydı, "Eğer gitmen gerekiyorsa, lütfen sonuncusu sen ol. Lütfen sonuna kadar kalın. seni kaybedemem Sen değil."

"Hiçbir yere gitmiyorum, Seth," diye yemin etti, doğrudan gözlerimin içine bakarken gözünü kırpmadan. "Ben değilim. Giden. Herhangi bir yer."

Ona karşı eğildim, onu iliklerime kadar sevdim. Sözü bağlayıcı değildi; hayat kesin olamayacak kadar değişkendi ama yine de bunu dile getirmesi çok şey ifade ediyordu çünkü Caleb Altair'in kalbini biliyordum ve o şimdiye kadar beni asla hayal kırıklığına uğratmamıştı.

"Bu adil değil," diye nefes verdim, ellerimi gömleğinin içinde yumruk yaptım ve başım öne eğikti.

bu yüzden ifademi okuyamadı.

"Adil olmayan ne?" diye sordu, nefesi saçlarını karıştırıyor ve kalp atışlarını hızlandırıyor.

"Hepsi," diye sövdüm, parmaklarımı daha sıkı kısıp. O çekmiyordu ama ben de bırakmıyordum. Sadece bir saniyeliğine ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Cildim temastan mahrum kalmıştı ve Tarikat ihtiyaçlarım, bu ihtiyaçları karşılayacak olanların onun elleri olması arzumu kirlenmişti. "İşin bu noktaya geleceğini hiç düşündün mü? Çünkü yapmadım. Aptalca iyimserdim. Bu savaşı gerçekten kazanacağımızı düşünmüştüm. Ben daha iyi bilmeliydim. Olaylara her zaman körü körüne bir pozitiflikle baktım, ama artık cahil numarası yapmak için nedenlerim tükeniyor."

"Seth..."

Tesadüfen ona baktım, boğazım düğümlenmişti ve tek bir hava bile almıyordum.

"Bu savaşın seni değiştirmesine izin verme," dedi. "İyimserliğin, seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri."

"Biri?" O dikkat kırıntısına takıldım. Bunun için zavallıyım ama umurumda değildi. Caleb daha fazlası olduğunu ima etmişti, bu yüzden yapabilseydim alırdım.

"Öfkeyle acını gizlemeye çalışsan bile, her şeyi bu kadar keskin hissetmene imreniyorum," dedi.

Ama bu beni zayıf yapmaz mı, Cal? Zayıf hissediyorum. Bu acıyı içremiyorum. Deliklerle doluymuşum gibi içimden dökülüyor. Ama sen her zaman çok güçlüsün. Bırakın delikleri, çatlaklarınız bile yok."

"Acın, bildiğim en takdire şayan güç. Benimkini içimde tutuyorum çünkü kelimelerin dışında nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum ama sen tam tersisin. Hareketleriyle kan kaybediyorsun ve ben de senin öfkeni ve nefretini okuyabilen birkaç kişiden biriyim.

"Nedir?" Sordum, çünkü bilseydim cehennem olurdu. "Aşk."

Bu kelime ruhumun üzerine bir lanetti ve ondan ürkererek uzaklaştım. "Artık bunu yapamam," diye fısıldadım kendi kendime, bir elimi yüzümden aşağı kaydırarak. "Bana yalan söyle Cal. Duvarlar yıkılsa ve ayaklarımızın altındaki toprak parçalansa bile her şeyin yoluna gireceğini söyle. Bana öyle güzel yalan söyle ki, dünyamız mahvolduğunda bunu hissetmeyeyim."

Kaçlarını çattı ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti, bu basit dokunuş benim için her şey demekti. "Her şey düzelecek."

Bunu o kadar kesin bir şekilde söyledi ki, bunun gerçekten bir yalan mı yoksa güvendiği bir gerçek mi olduğundan emin olamadan bir anlığına gerçekten inandım. Her iki şekilde de yardımcı oldu.

"Ama Yoldaşlık ihtiyaçların için kendini aç bırakmaya devam edersen olmaz," dedi kasvetli bir sesle. "Neden ailene dönmüyorsun?"

"Onlar için güçlü olmam gerekiyor. Beni böyle görmelerini istemiyorum." Utançla nefes verdim.

"Yalnız uyumaya ve insanlardan uzak kalmaya devam edemezsin. Diğer Fae'lerin dokunuşuna ihtiyacın var," diye ısrar etti, elini omurgama bastırdı ve ben istekle titredim.

Yapma, Cal, savunmam zayıftı, daha çok tam tersi için yalvarıyormuşum gibi geliyordu.

"Buna ihtiyacın var," dedi kararlı bir şekilde. "Ve sen benim Kaynağımsın. Kaynağımı her zaman korurum."

Parmak boğumları omurgam boyunca gezindi ve kararlılığımın çatırdadığını ve mahvoldüğünü hissettim. Venüs'ün bana güldüğünü duyabiliyordum, bana göre olmayan bu adamı özlememe neden oluyordu.

"Hadi. Bu gece bende kalacaksın, dedi ve ben bu yerde kaybolmuşken gecenin çoktan çökmüş olması gerektiğini anladım.

Elimi tuttu, beni kapıya doğru yönlendirdi ama kapı açılır açılmaz parmaklarımız ayrıldı, sanki olması gerekenden daha fazlasını ifade ettiğini ve kimsenin buna tanık olmasına izin verilmediğini sessizce kabul ediyormuşuz gibi.

"Bu yerden nefret ediyorum," diye iç geçirdim. "King's Hollow'u özlüyorum."

Caleb bana kaşlarını çattı, sonra bulanık bir hareketle beni kollarının arasına aldı, Yoldaşlık hediyelerinin tam kapasitesiyle adada hızla ilerliyor, ciğerlerimden nefesi çalıyordu. Beni yere bıraktı ve başım dönerek tökezledim, o sırtırken gırtlaktan gelen bir kahkaha göğsümden ayrıldı.

Adanın kenarındaki büyük bir meşe ağacının dibindeydik, deniz solumuzda kıyıya çarpıyordu. Caleb, küçük bir kemerli kapı aralığına çıkan tek bir merdivenle King's Hollow'un küçük bir versiyonuna benzeyen bir ağaç ev inşa ederek toprak Elementini kullanmaya başladı.

Bitirdiğinde, bir adak olarak başını salladı ve ben de aceleyle ilerledim, merdiveni tırmandım ve inşa ettiği güzel odaya adım attım. Taş bir şöminenin yanında, yaylı yosundan kalın bir şilteye sahip büyük bir ahşap yatak vardı ve Caleb arkamdan girdiğinde elini kaldırıp ocağa ateş yaktı. Isı hızla alana yayıldı ve arkama baktığımda Caleb'in kapıyı kilitleyip gömleğini çıkardığını gördüm. Vücudu bir kişiye aitti.

bu dünyaya ait olmayan, bildiğim tüm büyülerin ötesine geçen ve beni yıldızların sahip olduğu herhangi bir güçten daha derin bir şekilde büyüleyen bir yaratık.

"Uzan," diye emretti ve başımı bir yana salladım. "Bazen benim de bir Alfa olduğumu unuttuğunu düşünüyorum," dedim ve sırtarak bana yaklaştı.

"Bence patronluk taslamaktan hoşlanıyorsun," dedi, elini göğsüme bastırıp beni yatağa ve yıldızların yanına itti, kalbim onu haklı çıkarmak istercesine yerinden fırladı. "Önünüzde."

Yatakta yukarı çıktım ve yüzüstü yattım, kafam karışmıştı ama sarhoştum ve şimdi ondan bu tedaviyi gördüğüm için de mutluydum. Yine de kafamın arkasındaki küçük bir kuş ciyaklayarak bana sabah yine bok gibi hissedeceğimi söylüyordu. Ama sabah başıboş bir kıyametti, şu anda bana sorun çıkaramayacak kadar uzaktı ve gece... eh gece bana inkar etmeye bile çalışmayacağım sözler veriyordu, çünkü tüm dünyam güçlü varlığıyla doluydu. Caleb Altair.

Caleb sırtıma binmek için hareket etti, parmakları omuzlarımı ovuşturdu ve sert darbelerle cildime masaj yaptı. Elleri her bir santimimi gezdirirken ve Tarikatımın taleplerini beslerken bunun ne kadar iyi hissettirdiğine inledim.

Saçlarımı ensemden itti, başparmakları mükemmel bir şekilde omurgamın üstünde geziniyordu. Gücünü kullanmaktan geri durmadı, kaslarıma derinlemesine girdi ve bulduğu tüm kıvrımları ve düğümleri çıkardı.

Parmakları daha aşağılara indi, kürek kemiklerimin etrafındaki kasları çalıştırdıktan sonra aralarına bir hilal çizdi ve aletimi anında sertleştirdi. *Kahretsin, o bunu görmeden bu yaktan nasıl kalkacaktım?*

"Hala burada dövme yaptırmayı düşünüyor musun?" diye sordu ve bir vuruş sonra ağzını tam o noktaya bastırdı.

Cal, dedim nefes nefese, kalçalarımı şilteye bastırarak. "Cevap ver," diye ısrar etti, ben de ona hırlayarak küfrettim.

"Evet," dedim ve ona itaat ettiğim için beni ödüllendiriyormuş gibi ağzı yine tenimde gezindi. "Şimdi bana bir cevap ver."

Sor, diye fısıldadı, nefesi sırtımda beni çılgına çeviriyordu. Ağzı aşağı indi ve elleri yanlarımda gezinirken başparmaklarıyla masaj yapıyor ve içime bir zevk titremesi gönderiyordu.

"Kimin kanını tercih edersin, benim mi Tory'nin mi?" Diye sordum ve tenime karşı güldü, dişleri aniden beni sıyırdı.

"Kanı kesinlikle bir baş belası," diye itiraf etti ve ben de sessiz kalarak kıskanç bir hırıltıyı yuttum. "Ama senin..." Üzerime doğru şahlandı, avucunu başımın yanındaki şilteye bastırdı ve vücudu beni yatağın içine sıkıştırdı. Onun ağırlığını, benimle gücünü asla kısıtlamamasını sevdim, ikimiz o kadar mükemmel, eşit güçteydik ki, her zaman diğerinin sunduğu her şeyin üstesinden gelebilirdik.

Ağzı boynumun üzerinde gezindi ve dişleri hassas tenimde gezinirken parmaklarım sımsıkı birbirine kenetlendi.

"Tadın yerle göğün çarpışması gibi ama bundan daha fazlası var. Sende ay ışığı var ve gecede bir şarkı gibi beni çağırıyor. Sen benim Kaynağımsın ve bunu hiçbir şey değiştiremez. Başka kimseyi talep etmek istemiyorum, bu benim ve tüm istediğim bu. Dişleri boynuma saplandı ve sırtım kamburlaştı, acı öpücüğü beni daha da sertleştirdi ve düşüncelerimi rüzgara savurdu.

Ben ve o, aramızdaki bu şey kaldırabileceğimden daha fazla olmaya başladı. Ama onu arzulamaktan başka seçeneğim yoksa, o zaman belki de ona teslim olmalı ve akışına bırakmalıydım. Akıntıya karşı yüzmeyi bırakır ve bu her şeyi yutan aşkın nehrinin beni akıntısına kaptırmasına izin verirdim. Kayalara çarpmamla sonuçlanacaktı ama o kaçınılmaz sona ulaşmadan önce yolculuğun tadını çıkaracaktım.

Derinden beslendi, beni yere sabitledi ve altına her geçişimde homurdandı. Kışıkta sertleştiğini, eşofmanının kumaşından penisinin bana doğru sürdüğünü hissettim ve nefesim daha da ağırlaştı. Bu sadece benim kanıma olan takıntısıydı ya da belki beni tekrar çıkış yolu olarak kullanmak istiyordu. Ama bunu ona Tory vermemiş miydi?

Dişlerini benden kurtardı, hızla arkasına yaslandı ve bana daha agresif bir şekilde masaj yapmaya başladı, vücudu artık onun uyarılışını hissedemeyeceğim şekilde açılıydı, ama ikimiz de dile getirmesek bile gerçeği ikimiz de biliyorduk.

Kaslarım jöle gibi olana ve benim için çok uzun zamandır hissetmediğim türden bir huzur gelene kadar bana masaj yaptı.

Caleb yanıma uzanmak için yuvarlandı, üzerimize yaprak ördü ve ben de beni ne kadar kızdırdığını belli etmesin diye örtüye şükrederek yan döndüm.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. "Teşkilatınız ne istiyorsa onu yapın."

Çıplak göğsüne baktım, sonra öne doğru kaydım, ona doğru kıvrıldım ve onu sıkıca kendime doğru çektim. Kolları etrafımı sardı ve burnumu çektim.

yanağında, sakallarımız birbirine yapışıyor ve kendimi o kadar iyi hissediyordum ki, tek yapmak istediğim başımı çevirmek ve ağzından aç bir öpücük çalmaktı. Ama onu yakınımda tutmak ve etrafımdaki kaslarını germek bu gece için yeterli bir hediye idi ve onu buradan kaçmasına yol açacak aptalca bir şey yapmayacaktım.

Bu yüzden gözlerimi kapattım ve keskin, erkeksi kokusunu içime çektim ve ona neden bu kadar umutsuzca aşık olduğum konusunda biraz netlik buldum. O Caleb Altair'di. Her parçamı bilen ve ondan asla çekinmeyen en koruyucu, sadık Fae. Tabii ki ona aşık olmuştum. Tıpkı The Wheel of Fortune kartının tahmin ettiği gibi. Kaçınılmazdı.

TRUMP Kalesi'nin arka köşesinde bana verilen küçük yatak odası

Tek başına yatağımdan biraz daha fazlasını alacak kadar büyüktü, o lanet şeyi yaratırken sihrimin her damlasını Gerry'ye verdiğimi düşünürsek, bu çok aşağılayıcı görünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, sihriyle ne yaptığına odaklanmaktan çok onunla güç paylaşma hissine kapılmıştım, bu yüzden en azından biraz suçluydum ama bu bok benim için yürümeyecekti. .

Onu yakalamak ve daha iyi bir oda talep etmek niyetiyle yatak odamın kapısını zorlayarak açtım, ama kapı yatağımın kenarına çarptı ve kullandığım güçle oraya sıkıştı.

Küfür ettim, şeyi çekiştirdim ama bir şekilde onu daha da sıkıştırmayı başardım, ben onu tekrar çekerken tahta itirazla inledi.

Ayağımı yatağa dayadım ve üzerine basarak ağırlığımı harekete verdim. Kapı serbest kaldı ve bir küfür seliyle kıcıma çarparak koridora geri uçtum.

"Pekala, soğan soymanın bir yolu da bu," dedi Justin Masters tepemde bir yerden ve ayağa kalkıp ona doğru dönerken daha yüksek sesle küfrettim.

"Ne dedin?" Hırladım, yeteneklerim benden kırbaçlandı ve yoluna güçlü dozda bir korku fırlattı, ama zihinsel duvarları sağlamdı ve bekliyordu, bu yüzden saldırı onu irkiltmekten biraz fazlasını yaptı.

"Her gün şapşal bir ahmak ayağımın dibine düşmüyor, hepsi bu," diye omuz silkerek yanıtladı ve arkasını dönüp bu iş çoktan bitmiş gibi uzun adımlarla benden uzaklaştı.

Gerry ile konuştun mu? Ona davetsizce ayak uydururken sordum.

"Bu seni ne ilgilendirir?" diye sordu Justin, gözünün ucuyla bana bakıp göğsünü biraz şişirerek. Ayağım kış silmesinde iyiydi ve en az elli pound kasım vardı, bu yüzden tam olarak korkutucu değildi.

"Çünkü onunla aramızda iyi bir şeyler var ve onunla ilgili sandığın her ne ise şimdi yapıldığından emin olmak istiyorum."

Justin hafifçe alay etti ama hiçbir şey söylemeden adımlarını hızlandırmaya çalıştı, taze pişmiş simitlerin kokusunun bizi bir çağrı gibi çağırdığı ziyafet salonuna doğru ilerledi.

"Siktir et," diye homurdandım, onu yakasından yakalayıp benimle yüzleşmeye zorladım.

Justin ayağa kalktı, bir köpek hırlaması dudaklarını geri soydu, ben de ona kedi gibi tıslayarak karşılık verdim. Bu, her zaman çok dikkatli bir şekilde kontrol edilen kişiliği üzerindeki hakimiyetini kaybettiğini fark etmesine neden oldu ve ağzını ince bir çizgi halinde kapattı.

"Söyle," diye ısrar ettim o sessizliğe meyilli görüldüğünde. "Kafatanın içinde dönüp duran sözcükleri görebiliyorum ve aşağılamayı havadaki osuruk kokusu gibi hissedebiliyorum, bu yüzden kendini tutmanın bir anlamı yok."

İyi, dedi Justin mağrur bir şekilde, elimi yakasından çekip orada bıraktığım kırıksıklığı düzeltirken çenesini kaldırıp ölü gözlerimin içine baktı. "Sen, Max Rigel, Geraldine'in gençliğinin sularındaki bir oyalanmadan başka bir şey değilsin," dedi ve beni süzerken ondan bir acıma tınısı geldiğini hissettim. Küstah ve görgüsüz, inatçı, kibirli ve kendini beğenmişliğinde kesinlikle sarsılmazsın. Yine de uzun boylu ve kaslısın ve şüphesiz kadınları memnun etme konusunda yeteneklisin, bu yüzden şimdilik, tatlı çiçeğim daha az arzu edilen özelliklerden seni bu amaçlar için kullanmaya yönelmesine izin verdi. Senden başka herkes için fazlasıyla açık. ASS'nin her iyi üyesi, kızgın bir köpek gibi onun üzerine soluduğunuzu izliyor. ve kendisinin dokunulmaz olduğuna inanan bir adam üzerinde bu kadar küstahça kullandığı güce gülümsüyoruz. Artık benimle evlenme anlaşmasını yerine getirmek istemeyebilir ve bu utanç verici olsa da ailem her zaman taca hizmet etti ve edecek. Evliliğim sadece sonsuza dek olacak

öyle ya da böyle Vegas'ın yararına ve gelinim kim olursa olsun bundan fazlasıyla memnunum. Geraldine de hayatını onların hizmetine adadı ve benimle olan nişanını kesmiş olabilir ama bu, tüm krallıktaki hiç kimsenin, artık hazır olduğuna karar verdiğinde sana döneceğine bir an bile inanmadığı anlamına gelmez. bir koca al Unvanına sıkı sıkıya sarılan ve kendisi ve küçük dostları dışında herkesin zaten bildiği taht iddiasında bulunan görgüsüz su Varisi, küstah kalçalarının üzerine inen gölgesini asla görmeyecek. Senin de bunu göremiyor olman gerçekten üzücü. Ama yine de eğlenceli.”

Kaslarım o kadar sıkı kilitlendi ve çenem o kadar şiddetli gıcırdadı ki, Justin dönüp benden uzaklaşıp Geraldine'in her türden kralcı saçmalıklarla şüphesiz yeni kurulan Vega sarayını yönettiği ziyafet salonuna giderken hiçbir şey yapmadım.

Gözlerimi kapatırken dikkatimi içe çevirdim, burnumdan uzun bir nefes verdim ve Justin'in peşine düşmeden ve bakımlı kafasını yeni inşa edilen şatoya sıvamadan önce hissettiğim öfkenin çoğunu bastırmak için kendi yeteneklerimi kullandım. duvarlar.

Kendimi yeniden kontrol edebileceğime güvendiğimde, gözlerimi açtım ve ziyafet salonunun kapısına doğru sürüklendim, giderken etrafımda sihir kıvrılıyor, beni gölgelerin arasına saklıyor ve varlığımı yoluma çıkabilecek herkesten saklıyordum.

Omzumu kapının yeni oyulmuş ahşabına yasladım ve içeri baktım.

Salon, durduğum kapıya doğru uzanan beş uzun masa ve büyük odanın uzak ucundaki kürsüde bir üst masa ile düzenlenmişti. Vegas'taki kralların kışlarını oturabilmeleri için özel olarak hazırlanmış taht benzeri iki sandalyenin arkasındaki ızgarada şiddetli bir yangın çıktı, ama Tory onunkine oturmak için orada değildi ve Darcy... peki, lanet olsun Darcy neredeydi? öyleydi. Onun için endişelendim, o kadarını biliyordum.

Geraldine en üstteki masaya yakın duruyordu, kurnaz ifadesi toplanmış asileri gözden geçiriyordu. Onlar onun en yakın müttefikleri, Vega çizgisinin en büyük savunucuları ve Tory ile Darcy'nin tahtı geri almasının en hevesli destekçileriydi. Sofia ve Tyler Atlas'ında bir şeye işaret ediyorlardı, şüphesiz basına göndermeye hazırlandığı başka bir makale, Solaria'ya hepimizin hala burada olduğumuzu, denizde süzülürken unutulmuş hissetmek kolay olsa da hala savaştığımızı hatırlatıyordu. rastgele, uzakta

hepimizin bir zamanlar evimiz dediği yerler.

Bana veya ayrılan diğer Mirasçılara yer yoktu. Babam, Seth ve Caleb'in anneleri bile beş masadan birinde oturmak üzere bırakılmıştı, ama onları izlerken güçlerini yeniden ele geçirmenin yollarını planladıklarını anlayabiliyordum. Bu kralcı grupla çevrili değilken burada ne yaptıklarının önemli olduğunu düşünmedim. Hiçbiri Vegas'tan kazanılmayacaktı, hiçbiri bizim taht iddiamızı desteklemekle ilgilenmiyordu.

“Cip pirzola!” Geraldine ağladı ve ben dikkatimi ona çevirdim, ona bir büyütme büyüsü yaptım ve etrafındaki Fae'ye söylediği her şeye odaklandım. “Ordu öylece örgütlenmeyecek. Yeni kışlalar ve bu kader adasına yelken açtığımızdan beri ortaya çıkan sorunlar hakkında raporlara ihtiyacım var.

Ona en yakın Fae grubu, adanın her yerinde stratejik konumlarda inşa edilen konutlar hakkında gerçekler ve rakamlar vererek, isyancıların yeniden yerleşiminin nasıl gittiğine dair raporlar vermeye başladı. Birçoğu yeni kalemizi korumak ve korumak için kaydedilen ilerleme hakkında raporlar sunmaya başladı, diğerleri ona gıda üretimi, giysi imalatı vb. işlerin nasıl gittiğini bildirdi.

Washer, aralarında en sesli olanlardan biriydi, söylenen her şeyi not ederken ve adanın bir haritasını çıkarırken önünde bir kalem çiziyordu. Geraldine omzunun üzerinden baktı, iyileştirmeler hakkında notlar verdi ve her şey uygun hale geldiğinde onu gerçek kraliçelere onay için getireceğini söyledi.

Herhangi bir aldatma ya da ihanet belirtisi arayarak, onu çevreleyen Fae'lere hediyelerimi verdim, ama hiçbir şey yoktu. The Burrows'a saldırdığında yerimizi Lionel'a veren kişinin aranması hiçbir sonuç vermemişti ve şimdi hepimiz saflarımızda hala bir hain olup olmadığını veya her kimse savaş sırasında ölmüş mü yoksa kaçmış mı diye merak ediyorduk. Bilmiyordum ve bu düşünce beni sonsuza dek rahatsız etti, ama önlem alıyorduk. Artık isyancılar arasında daha özgürce dağıtılan Atlasların hepsine giden mesajları tarayan ve dış dünyaya erişimi kısıtlayan donanımlar verilmişti. Buna ek olarak, özel olarak seçilmiş çok az Fae'nin temel malzemeleri toplamak için anakaraya seyahat etmesine izin verilmişti. saklandığımız yeri çevreleyen muhafazalar hem yıldız tozu yoluyla hem de fiziksel olarak kimsenin izinsiz ayrılmasını engelliyor. Kendimizi korumak için elimizden geleni yapıyorduk ve benim sadece bunun yeterli olacağını ummam gerekiyordu. Toplanmak, sayımızı artırmak için zamana ihtiyacımız vardı.

ve Lionel'a misillememizi mümkün olan en kısa sürede planla.

Geraldine gördüklerinden memnun görüldüğünde, yandaki masaya geçti, pislik Justin şimdi kucağında bir peçeteyle ciddi ve düzgün bir şekilde oturuyor ve bir simidi bıçak ve çatalla lanet olasıca ısırik büyüklüğünde parçalar halinde kesiyordu. dinsiz.

Geraldine, krallık içindeki olası asi kaleleri hakkındaki raporlarına çapraz referans vererek ve ayrıca Nebular Engizisyon Merkezlerini ve konumlarını not ederek, etrafındaki Fae'leri açıkça hepsini açığa çıkardığı keşif görevleri hakkında sorgulamaya başladı.

Justin o paraşütte mahsur kaldığı sırada üzerinde seyahat ettiği ülke hakkında bir sürü bilgiyle araya girdi ve öğrenmeme rağmen, etrafını saran Fae, efsanevi kaçış ve cüretkar durumunun unsurlarına katlanırken onun azmine hayret ederek sırttı. Bana, salak, Tory'nin savaş alanında yoluna çıktığında cılız kışını kurtarmak için kullandığı, yapraklardan yapılmış bir bezin içinde orada takılırken ölmediği için şanslıymış gibi geldi. Kimse ona o günlerde nereye sıçtığını sormuyordu, değil mi? Ah hayır, hiç kimse onun oraya kaç kez işediğini merak etmemişti. Ama şimdi Geraldine, onun onuruna dikilen bir heykelden ya da kraliyet sarayı için cesur maceralarının dokunduğu bir duvar halısından bahsediyordu.

Justin'e kızgınlığım bir yana, burada neler döndüğünü anlamadan edemedim. Ben ve diğer Mirasçılar, yaralarımızı sararken ve kayıp kardeşimiz için yasımız içinde debelenirken bariz bir şekilde ihmal ettiğimiz şeyi.

Savaş hâlâ devam ediyordu. Ve Geraldine ve ASS, kendi kayıpları ve acılarıyla yüzleşmelerine rağmen bir an bile boşa harcamamışlardı. İstihbarat topluyorlar, bir sonraki saldırı için toplanıyorlardı. Bu... aşağılayıcıydı. Hayatım boyunca kontrolü ele almak için eğitildim, nasıl liderlik edeceğimi öğrettim ve her türlü olasılığa hazırlıklı oldum. Yine de insanlarımızın bize en çok ihtiyaç duyduğu, liderliğe ve rehberliğe ve dik durup onlara kırılmayacağımızı söyleyecek birine ihtiyaç duyduğunda, ben hiçbir şey yapmamıştım.

Geraldine bunu planlamıştı ve Tory adım atmıştı, yenilgilerinin ardından isyancıları bir araya getirmişti ve Gerry onları harekete geçirirken açıkça tüm bu planları denetliyordu. Hiç şüphesiz onlar da daha fazla savaş konseyi düzenliyor, planlar kuruyor ve Lionel'ın neyin peşinde olduğunu çözüyorlardı.

Tory'nin o kütüphaneye gidip unutulmuş sihir üzerine birkaç kitapla geri dönmesinden bahsetmiyorum bile, kaybettiği onca şey yüzünden paramparça olmasına rağmen yeşil gözlerinde daha fazla plan yanıyordu.

Kahretsın.

Ziyafet salonundan bir adım uzaklaştım, midemin ihtiyaçla guruldamasına neden olan simit bolluğuna rağmen orada kendimi istenmeyen hissettim. Kıçımın üstüne oturup yemek yemeyecektim. Gerçek bir şeyler yapmam gerekiyordu. Savaş çabalarına yardım etmem ve Justin'in açıkça benim düşündüğüm küçük kaltak gibi yuvarlanmayı bırakmam gerekiyordu. Öne çıkıp Geraldine'e uzun vadede onun seçtiği adam olabileceğimi, onun gençliğinden bir kaçamak, kullanıp unutacağı bir hata olmadığını göstermem gerekiyordu.

Keskin bir şekilde döndüm ve lezzetli yemek kokusundan uzaklaştım, şatonun ortasındaki etkileyici merdivene yöneldim ve hızlı adımlarla yukarı çıktım.

En üst kata çıkan bir sonraki merdivene dönene kadar kimse benimle pek ilgilenmedi, bahse girmeye razı olduğum özel kraliyet sütleri, bana verilen odadan yaklaşık bir milyon kat daha güzeldi. bu yer. Geraldine beni odamın büyüklüğü konusunda uyarma nezaketini bile göstermemişti, sadece alt düzey bir Ass üyesini beni oraya götürmesi için görevlendirmiş ve gerçek kraliçelerin meskenine kabul edildiğim için kutsanmış olduğumu bildirmişti. Saçmalıktı. Ve ona Justin adındaki bir takım elbise dolduran, peçete kullanan pislikten daha değerli olduğumu kanıtladığım anda seslenecektim.

Kraliyet odalarına giden merdivenlerin dibinde nöbet tutan muhafızları geçmek için bir hamle yaptım ama onlar anında harekete geçtiler ve dördü de savunma pozisyonuna geçerken buzdan bir duvar yolumu kapattı.

"Gerçek kraliçeye özgürce erişemezsin," dedi içlerinden biri, gözlerinde onu yumruklamam için yalvaran bir cesaretle, ama kendimi kontrol altında tuttum.

"Beni görmek isteyecek," diye çıktım, içlerinden birinin gidip bu iddiayı doğrulamasını bekledim ama hiçbiri kıpırdamadı.

"Şimdiye kadar Majestelerinin uyandığına dair hiçbir işaret duymadık. Onun istediği zamana kadar burada beklemekte özgürsünüz. Bunun dışında uykusunu rahatsız etmememiz konusunda kesin emirler alıyoruz."

Onlara gözlerimi kıstım, sonra güçlendirme büyüsü yaptım ve Tory'nin adını ciğerlerimin tepesinde haykırırken başımı geriye attım. Muhafızların dördü de haykırdı ve elleriyle kulaklarını kapattılar, ancak hiçbiri benimle dövüşmek konusunda aptalca bir fikir edinmeden yukarıdan bir cevap geldi.

"Bırak geçsin," dedi Tory. "Sadece bir gözyaşı nehri ağlamaya başlayacak, eğer

yapmazsınız ve tüm binayı sular altında bırakırsınız.

Gardiyanlar gönülsüzce kenara çekildiler ve ben de ölümcül bakışlar atarak ve hepsine gerçek bir kavga istiyorlarsa daha sonra beni bulmaları için açık bir meydan okuma sunarak yanlarından geçtim. Çevrilmiş gözler ve başlarının hafif eğilmesi, hiçbirinin beni bu konuda kabul etmeyeceğini anlamamı sağladı ve sonunda merdivenlerden yukarı çıkarken adımlarımda küçük bir ego artışı sağladım.

Tory'nin odasının kapısını iterek açtım, onu orada, yerde bağdaş kurmuş, üzerinde büyük beden siyah bir tişört ve külotu, koyu renk saçlarını başının üstünde dağınık bir düğüm halinde toplamış halde bulduğumda kaşlarımı kaldırdım. .

Kapının yanında, dün geceki akşam yemeğine benzeyen, dokunulmamış bir tabak yemek ve yanında neredeyse boş bir tekila şişesi vardı ki onun yerine tercihinin bu olduğunu varsaydım.

Darius'un hazine hazinesinden bir yığın madeni para ve mücevherden oturmak için bir tür yuva yapmıştı ve çevresinde çeşitli sayfalara açık eski görünümlü beş kitap vardı.

"Pekala," dedim yavaşça, yere saçılmış buruşuk kağıt parçalarına alelacele karalanmış ve üstü çizilmiş notları alarak. Bok gibi görünüyorsun.

"Neden teşekkür ederim," diye alaycı bir şekilde yanıtladı, tekila şişesinden bir yudum alırken, bahsetmem için gözümü tutarak meydan okudu. "Kendine göre trajik bir şekilde kendinden yoksun görünüyorsun. Oturmak ister misin?"

Yanındaki madeni para yığınına işaret etti ve hiç de rahat görünmemesine rağmen, Darius'u hatırlatmayı beklemediğim bir şekilde rahatlatıcı buldum ve onun önerdiği yeri almak için dikkatlice kitapların yanından geçtim.

Ben rahatlarırken Tory önümden bir kitap kaldırdı, koyu mavi kapağı ilgimi uyandırdı, o kitabı elinde çevirip kucağıma attı.

"Al, kendine bir kitap gaf ver. Size Orion'u düşündürecek."

Kaşlarımı şüpheyle kaldırdım ama kitabın ön yüzündeki en güçlü Elementimi tüm biçimleriyle tasvir eden güzel dekorasyonu görünce içimi bir ürpertinin kapladığını itiraf etmek zorunda kaldım.

Kitabın eskiliğini hissedip giriş bölümünü ilgiyle okuduğumda kitabı dikkatle, neredeyse saygıyla açtım.

Her şey su Elementiyle başlar ve biter, ölüm, güç ve saflık olduğu kadar yaşamdır da. Hem ikircikli hem de özgecidir. gücüne dikkat et

ruhunuzu buz gibi derinliklerinde yıkayarak temizleyin, çünkü su yaşamına bir kez daldığınızda, bir daha asla eskisi gibi olmayacaksınız.

Bu sözlerin doğruluğunu anladığımda kaşlarımı çattım, birkaç sayfa daha çevirdim ve suyun gücünü nasıl kullanacağını anlatan daha önce öğrendiğim hiçbir şeye benzemeyen büyüler ve büyülü sözler buldum. Eğer doğru okuyorsam, hangi yıldız burcuna sahip olduğunun bir önemi bile yoktu. Elementi kullanmak isteyip bunun bedelini ödemeye hazırsanız, etkileri kısa süreli ve tek bir amaca hizmet edecek olsa bile, bunu gerçekleştirmenin yolları vardı.

"Bu... Uyanış keşfedilmeden önce büyü'nün nasıl evcilleştirildiğine dair tuhaf bir şey duydum, ama bu kadar çok şey yapabildiklerini hiç bilmiyordum," dedim, su büyü'sü dahil her türlü su büyü'sü için talimatların sıralandığı sayfaları çevirerek. bazılarını daha önce hiç düşünmemiştim bile. "Hayat vermek için..." Yüksek sesle okudum ve devam edemedim Tory kitabı elimden aldı.

Gözleri sayfayı taradı, ondan dökülen ve duyularıma dokunan, gücümü besleyen bir umut filizi, ama sayfayı gözden geçirirken, sonunda kitabı kucağına bırakana kadar yerini umutsuzluk aldı.

"Bu, kuraklık sırasında ekinlerin büyüyebilmesi için toprağı kendi kendini yenileyen suyla doldurmak için," diye homurdandı, yeniden dizginlemeden önce içimde bir anlık öfke belirdi. Hayır... dizginlemedi, benden sakladı, biraz acı ve umutsuzluk hissetmeme izin verdi ama o öfkeyi korudu, sanki bunun şu anda deneyimlediği ve hissetmediği en güçlü ve güçlü duygu olduğunu biliyormuş gibi. Bunu ondan çalmamı istiyor.

Uzanıp elini tuttum, bu teması sürdürdükçe ve onu bana bakmaya zorladığımda yeteneklerimin gücü artıyordu.

Başa çıkamıyorsun, dedim ona, bunu zaten bildiği açıktı. "Bununla başa çıkmak mümkün değil," diye yanıtladı, içimi yeniden bir öfke patlaması sardı ve bu sefer bunu saklama zahmetine girmedim. "Sahip olduğum tek şey içimdeki bu öfke. Kız kardeşimi bulmalıyım, o Ejder orospu çocuğunu öldürmeliyim ve sonra... peki o zaman benim için geriye hiçbir şey kalmazsa..."

Gözleri etrafımızı saran eski kitaplarda gezindi ve havayı umutsuz bir ihtiyaç kapladı, elini daha sıkı tutmama ve ona biraz güvence vermeme neden oldu.

"Onu geri getirmenin bir yolunu mu arıyorsunuz?" diye usulca sordum, tüm varlığımla, bunu bilerek böyle bir şey yapmanın bir yolu olmasını dileyerek.

ruhum imkansızdı. "Tory, dünyamızın tüm tarihinde, geçen onca yılda ve Fae'nin katlandığı tüm kayıplarda, hiç kimse ölüleri bize geri getirmenin bir yolunu bulamadı."

"Yapma," diye tısladı. "Bunu bana, sihrin nasıl çalıştığını anlamaya çalışan aptal bir ölümlüymüşüm gibi açıklamaya çalışma. Ne dediğini biliyorum, anlıyorum. Ama bu ondan vazgeçtiğim anlamına gelmiyor. BEN *yapamamak* ondan vazgeç, anlamıyor musun? O benim her şeyim ve yıldızlar onu benden çaldı. İstedikleri buysa, onu geri getiremeyeceklerine bir an bile inanmıyorum. Ama olmayacaklar, çünkü sadece onları eğlendirdiğinde hayatlarımıza müdahale ediyorlar. Sadece aşk ya da nefret söz konusu olduğunda ve her şeyden önce üzerinde hakimiyetleri olmaması gereken her şey söz konusu olduğunda devreye girerler. Fae'ye bu büyüü hediye ettiler, böylece onu iplerimizi çeken kukla ustaları gibi kullanabilsinler, bizi yukarıdaki göklerde onlara tapınmaya zorlasınlar ve yine de en çok ihtiyacımız olduğu anda bize yardım etmek için hiçbir şey yapmıyorlar. Benim hayatım karşılığında ona ölümü teklif ettiler. Bu, kaderleri benim için ölümü seçtiğinde bana hayat verdikleri anlamına geliyor. Böylece ona da hayatını geri verebilirler,

Tory arkasındaki oniks siyah kitaba uzandı, kapağa hem yabancı gelen hem de başka bir hayattan beni selamlayan eski bir dost gibi derinden yankılanan bir kelime kazınmıştı. *Eter*.

"Bu nedir?" Diye sordum.

"Yıldızlar türümüzü uyandırmaya başladığında vazgeçtiğimiz güç bu. Bize hediye ettikleri güç değil. Kontrol edebilecekleri güç değil. Bu vahşi, özgür ve onlar veya onların kader fikirleri tarafından dokunulmamış. Bu gerçek beşinci Elementtir ve onlar üzerinde hiçbir hakimiyetleri yoktur. Ve benden çok şey almaya çalışan herkesi ve her şeyi yok etmek için kullanacağım şey de bu."

Neredeyse kitaba uzanacaktım ama içimdeki bir şey ona karşı uyarıda bulundu, kemiklerimin derinliklerine yerleşmiş bir tür sezgi ya da bilgi.

"Gölgelerin beşinci Element olduğunu sanıyordum?" diye sordum, ondaki kesinliği, eline kazınmış sözü alırken ona temkinli bir şekilde bakarak.

"Hayır," diye alay etti. "Kasıtlı olarak ya da kötü çeviri yoluyla zamanla daha fazla yalan aktarıldı. Gölge hiçbir zaman bu dünyanın bir parçası olmak için tasarlanmamıştı, bizim krallığımız ve gölge krallığı, tıpkı bizim ölümlü olarak adlandırdığınız insanlardan ayrıldığı gibi - Fae türünde ölümsüzlüğü ima eden ve yalnızca insanları korkutmak için kullanılan başka bir yarı gerçek sihir kullanmadan önce, bizim ve onların diyarı arasında ilk yarıklar yaratıldığında

onlara bizi unuttur ya da bizi artık inanmadıkları masal karakterleri gibi göster. Yani durum buysa, o zaman bence gölgeler hiçbir zaman beşinci element olmadı ve bu-" kitabın başlığına dokundu. kitap, "- bunun gerçek adıydı. Gölgeleri yakalamak ve onları istedikleri arzuya bağlamak için kullandıkları şey buydu, onları kullanmayı mümkün kılan güç buydu."

"Sana gölgelerin asla bu dünyanın bir parçası olmayacağını kim söyledi?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Kraliçe Avalon, onunla antrenman yaparken bize buna benzer her türlü hikayeyi anlattı. O... dürüst olmam gerekirse, o tam bir orospuydu. Lionel kadar Düzen üstünlüğü saçmalıklarıyla dolu ve kendi zamanında hemen hemen bir tiran. Elbette kendini iyiliksever bir yaratık olarak resmetti ama zamanla hikayelerinin satır aralarında gördük, konuştuğu önyargıları fark ettik. Yaşamaya ondan daha az layık gördüğü herkese, en çok da Perilere zulmetti."

"Halkımız ve Periler, herkesin hatırlayabildiği kadar uzun süredir savaş halindeler. Fae onların avı. Bu gerçeği değiştirecek bir şey yok ve eski bir Fae kraliçesinin onları yok etmek istemesi mantıklı," diye belirttim.

Tory alt dudağını ısırды, sözlerimi düşünürken parmakları kitabın kapağında geziniyordu.

"Darcy onların hepimizi avlamaya hazır ruhsuz canavarlar olduğuna inanmıyor. Miguel bizim tarafımızda olduğunu iddia ediyor ama yakalandığından beri kimse ondan bundan daha fazlasını öğrenemedi. Ve yalanlara ve aldatmacalara rağmen, Diego sonunda kız kardeşimi kurtarmak için öldü. Mükemmel olmadığını biliyorum ama..."

"Ama ne?" bastım.

"Bilmiyorum. Ama burada bir şeyi kaçırdığımızı biliyorum, hayati bir şey, Darcy'nin düşünmemi isteyeceği bir şey. Bu yüzden kimsenin Miguel'i infaz etmesine izin vermeyeceğim, çok fazla şey var. Ve Darcy'nin de onunla konuşmak isteyeceğini düşünüyorum ve bence bütün bunlardaki gerçeği çözebilecek kişi o olabilir. Yıldızların rehberliğini körü körüne takip etmek istemiyorum ve eski kraliyetlerin ortaya koyduğu bir yolu da körü körüne takip etmek istemiyorum. Geçmiş, hatalarımızdan ders çıkardığımız bir yer olmalı, gelecek ise tüm yeni olasılıklara açık."

Dikkati yeniden kucağındaki Eter Kitabı'na kaydı ve ondaki kararlılığı anladığımda gerildim.

"Bununla oynaman gerektiğini düşünmüyorum Tory," diye mırıldandım ama o sadece mizahsız bir kahkaha attı.

"Oynamak tam olarak şu ana kadar yaptığım şeydi. Bana sundukları Elementlerle oynamak ve Düzenimin alevleriyle oynamak. Ama burası tam burada işlerin gerçek olacağı yer. Ve geri adım atmayacağım. Bu yüzden yoluma çıkmamanı öneririm."

Bakışlarıma kırılmaz bir iradeyle baktı ve bunu Phoenix'inin yapabildiği kadar parlak bir şekilde havada yanarak görme kararını hissedebiliyordum. Bu yoldan döndürülmeyecekti. Bundan kaçış yoktu ve açıkçası, onu zaten durduracak kadar güçlü bir canlı Fae olduğundan emin değildim.

"Tamam," diye ciddi bir şekilde onayladım ve yerine getirmek için can attığı yemini kabul edercesine başımı salladım. "Seninleyim. Bu kaderi değiştirmenin bir yolu olduğunu düşünüyorsan, o zaman bunun gerçek olması için her şeyimi verirdim. Yani neye ihtiyacın olursa olsun, ne pahasına olursa olsun, ben varım."

"İyi."

Kitapları incelemek için bir saat daha harcadık, Tory esas olarak dikkatini eter üzerine verirken, ben de Fae'nin gücü kullanmak için kullandığı çok farklı yolları anlamaya çalıştım. Kitapların hiçbirinde basit olan tek bir büyü yoktu, hepsinin çalışması için çeşitli öğeler, kurbanlar, büyüler veya benzeri şeyler gerekiyordu ve o zaman bile güç kısa sürdü. Ancak buna rağmen, çeşitli büyülere eşlik eden sayısız uyarı ve çoğu zaman ürkütücü tasvirler nedeniyle, bu tür bir çağırmada büyük bir güç vardı. Yine de riskler benim için çoğunlukla faydalardan ağır basıyor gibiydi ve kitapları karıştırmaya, sayfa sayfa okumaya, Tory'nin umut verici görünen herhangi bir şey hakkında notlar almasına yardım etmeye devam etsem bile, kendimi isterken buldum. bu tür bir güçten kaçın.

"Burada gölgelerle ilgili notlar var, ama bu tür bir güç kullanımdayken kara büyüyle neredeyse hiç ilgili değillermiş gibi," dedi Tory aniden Ether Kitabı'nı kapatarak. "Anlamıyorum. Orion kan ve kemik büyüğü kullanıyordu ama onu ne zaman karanlık güçleri kullanırken görsem çoğunlukla gölgeleri kullanıyordu. Şimdi bu kadar yaygın olan bir şey nasıl olabilir?"

o zamanlar çok alakasız mı?"

"Belki de bu kitaplar yazılırken gölgelerin nasıl kullanılacağını çözememişlerdi?" Hava kitabını da kapatmayı önerdim.

"Onlardan hiç bahsedilmeseydi, buna inanırdım ama zaman zaman, neredeyse hiçe sayan bir şekilde ortaya çıkıyorlar. Tek bir satır vardı..." Etrafımızdaki yere dağılmış notları karıştırmaya başladı, sonra birini zafer edasıyla kaptı ve almam için kaldırdı.

Anlamını anlamaya çalışırken kopyalanan cümleyi kaşlarımı çatarak okudum.

Gölgeler kendi başlarına güçlüdür, ancak onlar başka bir alemdendirler ve Unemph'in büyüdürler, bu yüzden en iyi şekilde yalnızca kendi türleri tarafından kullanılırlar.

"Yani, bu kelime bana Nymph gibi geldi. Bahsettikleri kişinin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Gölgeleri kullanan Periler mi? Diego'nun büyükannesi kendine bir gölge şapkası falan örmemiş miydi? Bana katıyor gibi görünüyor. Omuz silkdim ama Tory'nin kendine duyduğu kızgınlığın yanı sıra bu olası cevaba duyduğu heyecan bana ulaştığında, dudaklarımın kenarında beliren kendini beğenmiş sırıtışa engel olamadım.

Tory ayağa kalktı ve bir eşofman altı buldu, onları giydi ve büyük beden gömleğini beyaz bir crop topla değiştirirken sırtını bana çevirdi ve ardından bir çift spor ayakkabısını tekmeledi. Ben de ayağa kalktım, kapının yanındaki masadan küçük bir çanta almak için hareket etmesini, ardından ölümcül görünümlü bir hançer alıp ikisini de cebine atmasını izledim.

"Bugünlerde sadece gizli silahlar taşıyorsun, değil mi?" Onunla alay ettim ve omzunun üzerinden bana baktı, yeşil gözlerinde karanlık bir şey parlıyordu.

Kısa bir an için onun kafasının içindeydim, Lionel'ın insafına kalmıştım, Düzeni bastırılmıştı ve büyü, Lionel'ın ona dayattığı Muhafız bağıyla kontrol altında tutulmuştu. Anılar geldikleri kadar hızlı soldu, ikimiz de ondan uzaklaşırken onunla olan bağlantım koptu ve omuz silktiler.

"Kendimi her zaman savunmak için birçok yola sahip olmayı istemek için bir sürü nedenim var" dedi. "Ama bu hançerin kendi amacı var.

Daha sonra."

Bana bunun ne olduğuna dair bir açıklama yapmadı ve o kapıdan çıkarken onun hızına yetişmek için acele etmem gerekti.

Kraliyet odalarından çıktık, kaçırdığım kahvaltıdan dolayı midem guruldadı ve Justin'i ve onun aptal suratını becermeyi düşünürken ağzım tıkırdıyordu. Bir dahaki sefere gözlerimi ona diktiğimde o suratına tokat atacaktım. O zaman, hâlâ bu kadar kendini beğenmiş olup olmadığına bakardık.

"Bu benim leydim mi?" Bir çığlık dikkatimi çekti ve Geraldine'i aramak için yarı döndüm ama Tory kolumu yakaladı ve asma köprüye doğru ilerlerken beni daha hızlı hareket etmeye zorlayarak kolumdan çekti.

Gardiyanlar bizi dışarı çıkarmak için yana çekilip asma köprünün üzerinden geçerken, Gerry'yi seviyorum ama yeme alışkanlıklarımı bir kez daha kontrol ederse çığlık atacağım, diye tısladı.

Elmacık kemiklerinin keskinliğini ve vahşi bakışlarındaki tekin olmayan ifadeyi anlayarak Tory'ye baktım. Geraldine'in neden telaşlandığını anlayabiliyordum.

"Belki biraz daha yemelisin," diye önerdim. "Fazla takılmak asla iyi bir fikir değildir."

"Bir kelime daha edersen, Max Rigel, ben Miguel'le tek başıma konuşurken hayalarına tekme atacağım ve seni yerde hırıltılı nefesler içinde bırakacağım," dedi, tırnaklarını acıyla koluma geçirerek bende onu kapma isteği uyandırdı. uzak.

Bunun yerine, ona sakinleştirici bir büyü yönelttim, duygulara da ince bir şekilde biraz açlık kattım, ama dilini şaklattı ve beni susturdu, kolumu bıraktı ve adanın uzak ucundaki yeni inşa edilen hapishaneye doğru uzun adımlarla uzaklaştı.

Daha fazla tartışmaya çalışırdım ama bunun beni bir yere götürmeyeceğini şimdiden söyleyebilirim. Ayrıca, öylece hareket edip önümde uçmamış olması, aslında beni geride bırakmak istemediğini söylüyordu. Artık beni aklından uzak tutmak için koruduğu duvarlara rağmen, ne kadar yalnız hissettiğini biliyordum.

"Haa!" Geraldine arkamızdan seslendi ve Tory'ye yetişmek için koşarken ona dönme dürtüme karşı koydum.

"Onun pes etmeyeceğinin farkındasın, değil mi?" Tekrar ona ayak uydururken sordum ve Tory'nin dudaklarının kenarı keyifle seğırdi.

"Biliyorum."

Bir on adım daha yürüdük ki bir Tarzan çığlığı kulaklarıma ulaştı ve dönüp karşıdan karşıya sallanan Geraldine'e bakmak zorunda kaldım.

beline sarılmış bir sarmaşık ve uzanmış bir elin üzerinde dengelenmiş tereyağlı simitlerle dolu bir tabak olan arazi.

"Leydim!" Geraldine aradı ve Tory de acıklı bir şekilde sırttı ve biz Geraldine'in inmesini beklerken o da sinirli görünmek için kollarını kavuşturdu.

Sarmaşıklar onu serbest bırakmadan önce gökyüzüne doğru fırlattı ve ters döndü, sağlam bir şekilde önümüze inip Tory'ye boyun eğmeden önce bir şekilde her bir simidi o tepside tuttu.

"Güzel, seni yakaladım," diye soludu Geraldine nefes nefese, göğsü şiddetle inip kalkarak dikkatimi birazdan fazla çekiyordu. Kızıl saçları, bizi yakalamak için giriştiği kovalamacadan alnında boncuk boncuk terlerin sıralandığı alnına yapıştırılmıştı.

"Benim için mi bakıyordun?" diye masumca sordu Tory ve bunca zaman onun yanında olmasaydım, yemin ederim hiçbir fikri olmadığına inanırdım. O kızın ölümlüler aleminde hiçbir şeyle suçlanmamasına şaşmamalı.

"Ah, seni arsız melek, öyle olduğumu biliyorsun," diye güldü Geraldine, boştaki elini kalçasına koyup tabağı Tory'ye uzatarak. "Ve keder bulutu etrafını sararken açlığın sancılarını hissetmediğini biliyorum, ama böyle güzel bir sabahta seni tereyağlı bir iyilikle baştan çıkarmaya çalışmazsam görevlerimde başarısız olmuş olurum. . Gücünü korumak için yemek yemen gerektiğini biliyorsun ve bu savaş, çekişme ve ihtiyaç anında seni kollamasaydım, huysuz bir arkadaş olurum.

Tory pes etti, bir simite uzanıp büyük bir ısırik aldı ve bu Geraldine'in rahatlatarak iç çekmesine neden oldu.

"Ben de bu gergin sabahta bir şey yemedim," diye işaret ettim, simitlere bakarken Geraldine bana üstünkörü bir bakış attı.

"Ne saçmalıyorsun sen tembel deniz canavarı?" diye sordu, az önce Marsça falan konuşmuşum gibi kaşlarını çatarak.

"Ben sadece... bir simit istiyorum. Lütfen," dedim, midem hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle homurdanarak bu talebi noktaladı.

Geraldine sanki şaka yapıyormuşum gibi, "Bunlar kraliyet simitleri," diye güldü ve beni uzaklaştırdı. "Türünün en kabarık ve tereyağlısı olan kraliyet tümörleri düşünülerek pişirildi. Senin gibi birine daha uygun yüzen balık yahnisi değil."

"Gerry," diye mırıldandım, simit dağı bana fısıldıyordu. "Orada elli kadar simit var. Tory istese bile hepsini yiyemezdi. Başka kimse yiyemeyecekse, onun yemediği onca şeyle ne yapmayı planlıyorsun?"

Geraldine o cezbedici mavi gözleriyle bana baktı, bir kez kırptırdı, simitlere baktı ve sonra yeniden kahkahayı patlattı.

Bunun benim bir tane almam için işaret olduğunu varsaydım ve ona uzandım, ama bir çigneme oyuncağını koruyan bir köpek gibi lanet parmaklarımı şıklattı ve onları tekrar kapmak zorunda kaldım.

Tory bir kez daha hapishaneye doğru dönüp uzun adımlarla önümüzden geçerken ve beni, hazinesi olan bir Ejderha gibi istiflediği kahrolası unlu mamullerin kaderi konusunda Geraldine ile çekişmeye başlamamla baş başa bırakırken havlayarak kahkaha attı.

Alçak ahşap binaya vardığımızda, kafama bir simitle vurulmuştum, en az on sekiz farklı türde balık temelli hakaret olarak adlandırılıyordu ve bu gece de sevişeceğimden oldukça emindim. Her şey kafa karıştırıcıydı ve Tory ilk simidi yedikten sonra ikinci simidi alma zahmetine bile girmemişken ben hala aç olduğumdan şikayet ediyordum.

Tahta hapishanenin dışında görev başında olan gardiyanların hepsi Tory'yi gördüklerinde dikkatleri üzerine çektiler, Tory onlara yapmamalarını zorla söylediği halde beşi de yere eğilerek eğildiler.

"Geraldine, onlara söyleyebilir misin?" Tory, izni olmadan ayağa kalkmayı reddettiklerinde öfkeyle sordu. Buna karşılık Tory, onlara böyle bir şey yapmalarını söyleme gücüne sahip olmak istemediği gerçeğine dayanarak onlara ayağa kalkma izni vermeyi reddetti.

"Leydim, bu biraz muamma. Eğilerek sizi onurlandırmak isterler, ancak siz rüku etmeyi bir tür hakaret olarak algıyorsunuz, bu da onların sizi daha çok yatıştırmak ve onurlandırmak istemelerine neden olur, bu yüzden daha alçak bir şekilde eğilirler, ancak o zaman bununla yatıştırılmış gibi görünmezsiniz, öyleyse o zaman daha da eğilmekten başka çareleri yok ve-"

Tory, "İçeri girip bu boktan şovu bensiz oynamak için bırakacağım," diye sözünü kesti. "Ancak bundan daha fazla kaçınabilirsek, bu harika olur."

Bu noktada neredeyse çamurun içinde yatan gardiyanlara, kafa karışıklıklarına ve onu memnun etmeye yönelik çaresiz arzularına, havayı doldurmasına gözlerini devirdi. Tory tabaktan birkaç simit daha aldı ve Geraldine'e geri kalanını gardiyanlar yerden kalkmayı başardıklarında onlara vermesini söyledi ve çenesini bana doğru çekerek onu içeri takip etmemi emretti.

"Benim kraliçem olmadığını biliyorsun, değil mi?" Tory'nin peşinden giderken homurdandım. "Ve az önce ayak takımına dağıttığın simitlerden biraz istedim-"

"Şşt." Tory az önce aldığı simitlerden birini ağzıma itti, lafımı kesti ve diğerini bana verdi. "Gerçekten şirret olduğun zaman

açsın."

Onunla bu konuda tartışabilirdim ama midemin isteklerine yenik düştüm ve onun yerine küçük binanın karanlığına doğru peşimizden gelen kafası karışmış isyancıları teselli eden Geraldine'in sesini çiğnedim.

Burayı rahat ettirmek için gerçek bir çaba gösterilmemişti; içinde minimum miktarda ışığa izin veren tek pencereci ahşap bir kutuydu. Binanın içindeki tek şey, harabelere yapılan saldırıdan sonra esir aldığımız tek Nymph'i içeren devasa gece demir kafesiydi.

Tory toprak büyüyle bir meşale yarattı, onu bir ateş kıvılcımıyla yaktı ve diğer ucunu yanımızdaki toprağa daldırdı. Titreşen alevler kafesindeki Miguel'i aydınlatırken toprak onu destekliyordu.

Nymph'i anlamaya çalışırken yeteneklerim alevlendi, motivasyonlarını ve saklıyor olabileceği komploları anlamaya çalıştım, ama ondan tek algılayabildiğim bu sonsuz türden bir rahatlama, çok fazla üzüntü ve bir umut kıvılcımıydı. ziyaretçilerini içine aldıkça daha da parladı.

"Geldin," dedi, yattığı topraktan ayağa kalkarak. Giysilerini silkeledi ve başındaki seyreliş koyu saç dağınıklığını düzeltmeye çalıştı, bir Tory'ye bir bana bakarken yüzünden utanç akıyordu.

Tory basitçe, "Sorularımız var," dedi, gözleri soğuk kafeste geziniyor ve dudakları kıvrılıyordu. "Oturmak."

Parmaklarının bir hareketiyle yerden büyüyen üç tabure vardı, ikisi parmaklıkların bizim tarafında, biri de onun kullanması için içeride.

Miguel içini çekerek tabureye çöktü, konuşma arzusu, saygı ve alçakgönüllülükle savaşıırken ellerini kucağında kıvırdı ve ondan hissedebildiğim duygu karışımına katkıda bulundu. Hiçbirini benden saklamaya çalışmıyordu ve bunu yapabileceğinden bile emin değildim. Her iki durumda da rahatlardım, burada herhangi bir tehdit veya aldatma belirtisi sezmiyordum.

"Kara büyü araştırıyorum," dedi Tory, her zamanki gibi boğa gibi kurnazca. "Eski büyü. Bizim türümüzün Uyanışından önce gelen türden.

"Si. Periler uzun zamandır karanlığın hizmetkarları, dedi Miguel başını sallayarak. "Gerçi sadece senin türün tarafından karanlık olarak adlandırılmasına rağmen. En azından gölgeler lekeliğinde öyleydi.

"Nasıl lekeli?"

"La Princesa de las Sombras."

"İngilizce, lütfen," diye homurdandım ve gözleri bana kaydı, duyguları bir kez daha değişirken dilimi bir korku kapladı.

"Üzgünüm." Miguel başını eğdi. "Gölge Prenses tarafından lekelendiler. Lavinia. Onların diyarına sürüldüğünde ve laneti oraya aktığında."

"Yani, o gölge diyarına girmeden önce her şeyin farklı olduğunu mu söylüyorsun? Nasıl?" Diye sordum.

Miguel tereddüt etti, korku ve belirsizlik, yanağımı okşayan ipek bir eldiven gibi etrafımı sardı.

"Sana karşı dürüst olmak istiyorum," dedi. "Ama... burada tehlikede olan benim hayatımdan daha fazlası. Korumam gereken başkaları da var."

"Lavinia'yı takip etmek istemeyen başkaları mı var?" diye sordu Tory, taburesinde ileri atılarak ve Miguel'in duygularındaki değişimden doğru tahminde bulunduğunu anladım.

Onayladı. "Onlara zarar vermeyeceğine yemin ediyor musun? Asla Fae avlamadılar, asla sihir çalmadılar. Senin gücüne sahip olan çok az kişi, tıpkı bizim türümüzün eski günlerde olduğu gibi, bu güce sahipti. Peçe'nin ötesine geçmeyi bekleyen, güçlerinden ayrılmaya hazır Fae'yi zaten ölümün eşiğine getirerek.

Kaşlarımı çattım, ölmekte olan bir Fae'nin bile neden bir Nymph'in sihirlerini onlardan almasını kabul ettiğini merak ettim ama Tory benden önce konuştu.

"Önce bana ya da bu krallığa saldırmayan hiç kimseye asla saldırmayacağım," diye yemin etti, bu sözlerle bir otorite tınısı olarak. "Kız kardeşim ve ben, zorbalığa karşı herkesin hak ettiği özgürlük için savaşmaktan başka savaş ya da ölüm zevkimiz yok."

Miguel ellerini tekrar ovuşturdu, bir karara vardığında duyguları kabarıyordu ve ayağa kalktı, sanki onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi gecenin demir parmaklıklarına tutundu. Ve belki de gölgeleri kullanmamakla ilgili iddiaları doğruysa, o zaman doğru değillerdi.

"Oğlum sana güvendi. Seni sevdi. Evde sahiplenemezken ona bir aile verdin," sesi çatladı ve Tory'nin rahatsızlığını hissedebiliyordum. Diego'ya Darcy kadar yakın olmamıştı ama zaman zaman biraz gergin olsa da arkadaşlıklarının yeterince gerçek olduğunu biliyordum. "Ve sanırım bunu sana söylememi isterdi. Benim de sana güvenmemi isterdi."

"Bana ne konuda güvenebilirsin?" diye sordu Tory ve bu ifşanın öneminin odada arttığını hissettiğimde ona doğru eğildim.

"Krallığın تنها bir bölgesinde doğdum, yıllarca süren dikkatli ve gayretli çalışmayla tüm yabancılardan gizlendim. ile olan bağlılığımızı bozduk

la Princesa de las Sombras'ın çağrısına direnmeye karar verdiğimizde türümüzün başkaları. Döndürdüğü yalanları gördük ve bir zamanlar çok sevdiğimiz ve çok sevdiğimiz gölgelere bıraktığı lekeyi anladık. Biz de onları terk ettik, altı Nymph kabilesi ayrıldı ve onun yolundan devam etmek isteyenlerden saklandık. Onun katkısı olmadan kullanabilmek, onun arzularıyla kirlenmemek ve Fae'den sihir çalma ihtiyacıyla delirmemek için, onun aşağılık yozlaşmasının gölgelerinin küçük bir bölümünü temizlemeye çalıştık. Aramızda barış içinde yaşayan Fae'ler bile var. Bizim türümüzle evlendiler ve bizimle dolu dolu bir hayat yaşıyorlar, ancak ölüm kapılarını çaldığında güçlerinden vazgeçiyorlar ve o zaman bile bunu ancak canları isterse yaparlar."

Tory, "Sahip olduğun büyü hakkında daha çok şey öğrenmem gerekiyor," dedi. "Lionel'i alt etmek için elimden gelen her şeyi kullanmam gerekiyor. Bana öğretebilirmisin?"

"Tory," diye homurdanarak onu uyardım ama bana karanlık bir bakış fırlattı, açıkça geri çekilmemi söyledi ve ben de Miguel'in yanıtını beklerken dişlerimi gıcırdattım.

"Eski büyüler hakkında pek bilgim yok," diye itiraf etti. "Ama gölgelerle başa çıkman konusunda sana rehberlik edebilirim - senin türün onları bizim yapabileceğimiz şekilde kullanamıyor olsa da."

"Eski Fae oyuncu kadrosu hakkında daha fazla bilgi sahibi olacak biri var mı? Saklı köyünüzde sorabileceğim biri var mı?" itti.

Miguel donakaldı, gözleri ihtiyatla ikimizin arasında gidip geliyordu. "Yerleri neredeyse bin yıldır korunan bir sır-"

"Ama olmadı diyelim. Diyelim ki sizinkiler şimdi burada bizimleydi. Diyelim ki gerçekten Lavinia ile uğraşmak ve ondan gölgeleri geri almak istediler. Aralarında aradığım cevaplara sahip olabilecek biri var mıydı? Geri kalanların bu savaşta bizim tarafımızda savaşmaları için bir ordu halinde toplanma şansları var mı?"

"Tory," diye havladım, bunun düşüncesiyle içim tiksinti ile dolarken, ayağa kalktım. "Cidden bazı Perilerle ittifak öneriyor olamazsın?"

Kara gözlerini, içlerinde bir uyarı parıltısıyla bana çevirdi, ama bu çılgınlıkla ilerlemesine izin vermeyi reddettim.

"Aslında bir kraliçe olmadığını unutuyorsun," diye homurdandım. "Bırakın yeminli düşmanlarımızı, kimseyle ittifak teklif edemezsiniz."

"Sadece bir soru soruyorum," diye buz gibi bir sesle yanıtladı, dönüp Miguel'e baktı. "Şans var mı?"

Miguel, varlığının her parçasına işlemiş tereddütle bir ona bir bana baktı. Korkusu duvarlara yapıştı ve göz ardı edilmesi imkansız olan kalın ve bunalıtıcı bir sis halinde duvarları aşağı yuvarladı, ama o dehşeti delip geçen tek bir duygu huzmesi dikkatimi çekti. Umut.

"Belki," diye soludu ve yemin ederim ki yıldızlar o imkansız kelimeyi dinlemek için daha yakından bakarken tüm dünya kendi eksenini etrafında döndü.

Hepimizin arasında gerilim, güvensizlik ve bu acı verici umutla dolu bir sessizlik asılı kaldı.

"Gitmemiz gerek," dedi Tory aniden, pencereden ötedeki gökyüzüne bakmak için başını kaldırarak.

Güneşin zirvesine yaklaştığını, öğle ışığının gökyüzünü çarpıcı bir mavi tonla aydınlattığını görmek için bakışlarını takip ettim.

"Teklifi düşünmeyi sana bırakıyorum ve daha fazla tartışmak için geri döneceğim," dedi Miguel'e, parmaklarının bir hareketiyle Miguel'e sıcak battaniyelerle yumuşak yosundan bir yatak açtı, sonra biraz eklemek için küçük, ahşap bir sığınak. bok kovaına mahremiyet. Son olarak, onu yıkaması için ısıtılmış suyla dolu taş bir kase ve içmesi için soğutulmuş suyla daha küçük bir kase yaptı.

Birinin sana yemek getirmesini sağlayacağım," diye ekledi ve Miguel'in gözleri bu nezaket karşısında şok ve minnetle açıldı. Yine de beni şaşırtmadı; Vegas açlık ve soğuktan muzdaripti. Düşmanı olduğu ortaya çıksa bile başka kimsenin aynı şeye katlanmasını istemezdi.

Tory, onu gerçekten takip edip etmediğimi kontrol etme zahmetine girmeden odadan çıktı ve ben de onun ardından koştum, Justin'in daha önce bana fırlattığı sözler kafamda çınladı.

Ben sadece Vegas yükselişinin bir yan parçası değildim. Ancak Tory'nin hükümdar rolüne en ufak bir tereddüt etmeden adım attığını, tüm kaybettiklerinin ardından sert bir şekilde dokunmuş olsalar bile eylemlerinin güçlü ve kararlı olduğunu kabul etmem gerekiyordu.

Hapisten çıktık ve ötesindeki açık düzlükte ilerledik, gardiyanları tekrar selamlarken görmezden geldik, hiçbir yerde Gerry'den bir iz yoktu, bu beni fazlasıyla hayal kırıklığına uğrattı.

Adımlarım uzadı, böylece birlikte yürüdük ve artık arkamdan gelmiyordum ama Tory farkı fark ettiğine dair en ufak bir belirti bile göstermedi.

Adanın güneyinde bir tepe vardı ve Seth, Caleb ve Geraldine'in çoktan toplanmış olduğu tepeye çıkana kadar dik yamaçlarına yöneldik.

"Her şeye sahip misin?" diye sordu Caleb, ona bakarak ve Tory başını salladı, gözleri ondan, neredeyse en yüksek noktasında olan güneşe kaydı.

"Acele etmeliyiz," dedi.

"Biri bana bunu açıklayacak mı?" diye sordu Seth, bir köpek yavrusu gibi başını sallayarak ve Geraldine, acı çeken bir anne gibi içini çekti.

"Güneşin zirvesinde, sevgili ve yüce gönüllü hanımefendi, titreyen tek bir aleve bağlıyken yaşamla ölüm arasındaki yolda yürüyen gezgin ruhunu diğer yarısının bulunduğu yere taşımak için eskinin güçlerini kullanacak. Güneş battığında ve heykel yanıp söndüğünde buraya geri dönecek ve işte sevgili Darcy'nin yerinin cevabını sonunda alacağız."

Tory cebinden küçük çantayı çıkarıp yere, hançerin yanına koyarken, "Tamam, yani yüzde sekseni anlamsızdı," dedi Seth. "Ama bana ölüm gibi gelen, başıboş bir ruhtan söz edildiğini düşünüyorum."

İçimi ürperten soğğun, etrafımızı kasıp kavuran soğuk rüzgarla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onun sözlerindeki gerçekle ilgiliydi. Ona katılmadan edemedim.

"Bu tür şeyleri kurcalayacağından gerçekten emin misin, Tory?" diye sordum, parmaklarını yere hafifçe vurup tepenin zirvesindeki çimlerin arasından mükemmel bir pentagram yakarken onu dikkatle süzerek. "Darius'un senin riske girmeni isteyeceğini sanmıyorum."

"Ölmenin olayı bu," diye tısladı Tory kinle. "Hiçbir şey isteme şansından vazgeçiyorsun."

Seth, "Bunu yapmanı engelleyebiliriz," dedi ve bu konudaki hislerime katılıyormuş gibi görünerek bana yaklaştı. Buradaki riskleri göz ardı etmek ve eşinin tam anlamıyla onun ruhunun bedeninden ayrılmasını içerecek denenmemiş bir sihire katılmasına izin vermek, Darius'un mezarına tükürmek gibi geldi.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye meydan okudu Tory, aramızdaki hafif bir parıltı oraya o kadar hızlı bir şekilde kalkan yerleştirdiğini açıkça ortaya koyuyordu ki kalkanını kullandığını fark etmemiştim bile.

"Evet," diye homurdandı Seth meydan okumayı kabullenip bir adım daha yaklaşarak. "Bence yapabiliriz. Ve başka bir şey için--"

"Bırak," diye homurdandı Caleb, bizimle Tory'nin arasına girmek için fırlayarak dişlerini bize gösterirken ışıpta parlıyordu.

Kalbim şok içinde hareketsiz kaldı, sonra kendimi ona karşı öyle dururken buldum, arkadaşım kardeşlerine karşı bir Vega'yı savunurken göğsümün içine düşerek kanlı bir karmaşa içinde yere sıçradı.

"Caleb, ne oluyor?" Homurdandım ama geri adım atmadı ve hediyelerimle onun duygularına ulaştığımda, onun böyle karşımda durmak onu da incitiyor olsa da kararlı ve boyun eğmez olduğunu gördüm.

"Bu sihri çözmesi gerekiyor. Ve bunu yapmasına yardım edeceğime yemin ettim. Yapabileceğine inanıyorum ve Darius konusunda ona katılıyorum. Yaptığı şeyde söz sahibi olmak isteseydi, kendi fikrini dile getirmek için etrafta takılıp kalmalıydı.

Sözler beni bir darbe gibi vurdu ve bunları söylemenin onu ne kadar incittiğini hissetmeseydim, onlar için muhtemelen onun lanet olası kafasını patlatırdım.

Bir eliyle gelişigüzel bir şekilde savurduğu ve Caleb'in yanında durmak için hareket eden, kaşını yarı kaldırmış, bizi bu meydan okumaya devam etmeye davet eden Geraldine'e baktım.

"Gerçekten bunun doğru şey olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Seth, başını şu anda yerde bağdaş kurmuş olan ve toprak büyüünün rehberliği altında yerden çeşitli bitkiler fışkıran Tory'ye doğru kaldırırken gırtlığından bir inlemeyle.

"Bence şu anda bize avantaj sağlayabilecek tek şey bu. Bu da bizim kahrolası kaderimizi değiştirebilir," dedi Caleb ve bu sözlerle onun hakkındaki gerçeği hissettim. Tory'nin bu denenmemiş güç hakkındaki düşünce tarzını benimsemişti. Onun çoktan olup biteni değiştirmeye, bize ve hepimizin kaybettiği adama farklı bir kader dayatmaya yönelik anlamsız arayışına inandı.

Caleb, dedim yavaşça, kendi kaybımın ağırlığının üzerime çöktüğünü hissederken saldırganlığım duruşumdan düştü. "İnanmıyorum..."

Başımı iki yana salladım ve bir nefes vermeden önce tekrar Tory'ye baktım. O kendi kadınıydı. Bu kadim gücü kullanarak giriştiği risklerin farkındaydı ve bu çılgın planı hayata geçirmek için ne kadar kararlı olduğunu hissedebiliyordum. Konuyla ilgili başka birinin söyleyeceği herhangi bir şeye aldırış etmeden kendini eter kullanımına kaptıracaktı. Ve haklıydı, onu durduramadık.

Şimdi başarsak bile, onu gece gündüz dizginlemeden onu bu yoldan alıkoyamazdık ve Lionel'ın ellerinde çektiklerinden sonra ona böyle bir şey yapmaya hiç niyetim yoktu. Darius'un bundan nefret edeceğini biliyordu.

"Tamam," diye kabul ettim sonunda. "Sana karşı durmayacağız."

Teyit için Seth'e baktım ve rahatsızlığını belli eden alçak bir homurtu çıkardı ve ardından kesin bir şekilde onaylayarak başını salladı.

"Çok iyi." Geraldine, sanki benimle yüzleşmek, gününün büyük planında kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi zıplayarak uzaklaştı ve Tory'nin eylemlerine dikkatimi verirken somurtmak için kendimi tuttum.

Şimdi kabaca şekillendirilmiş bir mısır bebeği tutuyordu, her yerinden dışarı taşan dolgusuna rağmen tuhaf bir şekilde kadınsı görünüyordu. Göğsü açık kaldı ve Tory dikkatlice bir mine çiçeği dalı alıp bebeğin içine itti. Ardından, hançeri alıp tüyler ürpertici görünen şeyin göğsüne bastırmak için kendi saçından küçük bir tutam kesmeden önce papatya ve ardından biraz tatlı mercanköşk ekledi.

Tory'nin çalıştığı pentagramın kenarında yavaş bir daire çizerek yürümeye başlayan Geraldine, "Yıldız çalışmalarına yardım ettiği için Mine çiçeği," diye soludu. "Ve kişinin ruhunu etinden ayıracak psişik yeteneği harekete geçirmek için. Papatya, güneşin armağanlarını yakalamak ve en yüksek zirvesindeyken her şeye kadir gücünü ödünç almak için. Tek gerçek aşkını çağırmak için tatlı mercanköşk - çünkü iki kız kardeşten daha büyük aşk olabilir mi?"

"Kulağa çok romantik geliyor," diye mırıldandım, Tory'ye temkinli bir şekilde bakarak çantasından bir lapis lazuli kristali çıkardı, saf altın girdaplarla dolu koyu mavi taş nefesimi tuttu. Bu paha biçilemez bir parçaydı, hiç şüphesiz Darius'un hazinesinden almıştı ve onun bu yüzden bokunu kaybedeceği düşüncesi hem beni eğlendirdi hem de ruhuma bir hüznün sızısı yolladı.

Geraldine o ürkütücü ses tonuyla, "Lapis lazuli bilgeliğin, sezginin ve açıklığın özüdür, onun gezgin ruhunun aradığı yanıtı bulma yolunda ilerlemesine yardımcı olacaktır," dedi ve kendimi bu ritüelin burada gerçekleşmesinden memnun buldum. Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülürken tam gün ışığı.

Seth, "Bunu tuhaflaştırmayı bırak, Geraldine," diye yakındı. "Zaten hoşuma gitmiyor ve sen her şeyi acayip hale getiriyorsun."

Tory hançerini alıp taşın üzerine kaldırdı, taşın kusursuz yüzüne iki rün kazırken kaşları konsantrasyonla çatıldı.

"Şans için Fehu ve farkındalık için Dagaz," diye cıvıldadı Geraldine gizemli bir şekilde. O itiraz edercesine sızlanırken Seth'e uzandım ve Geraldine'in drama konusundaki ısrarıyla mücadele etmesi için ona biraz güven verici enerji verdim.

Tory, lapis lazuli'yi mısır bebeğinin göğsüne itti, ardından açıklığı sıkıştırarak kapattı ve kendini içine yerleştirirken içindeki her şeyi mühürledi.

pentagramın merkezi.

Bıçağı çevirip parmağını kesip açarken nefesimi tuttum, kanı bebeğin üzerine döküldü ve bir sihir şimdiden ele geçirmeye başlarken cızırdadı.

Tory başını gökyüzüne doğru eğip tuhaf ve asi bir dizi kelime söylediğinde, toprağa yanmış pentagram parlamaya başladı, havanın kendisinden ışık emiyormuş gibi göründü, bunların gücü havaya çarparak onu yaptı. nefes almak zor.

Durduğu an, elindeki oyuncak bebek alevler içinde kaldı ve içindeki her şey yanaklarımı kavuracak kadar sıcak bir ısı parlamasıyla ateş tarafından tüketilirken bebekten bir çığlık kaçtı.

O şeyden bir güç patlaması patlayarak küle dönüştü ve Tory ona çarptığında nefesi kesildi, vücudu yerden kalktı, omurgası doğal olmayan bir şekilde geriye doğru büküldü.

"Tory!" diye bağırdım, ona yaklaştırmaya çalışarak ama pentagramı çevreleyen güçlü bir enerji vardı ve bu enerjinin gücü, denedikçe tenimde acı verici bir şekilde çıtırdadı.

"İşe yarıyor!" Geraldine'in nefesi kesildi, Tory'nin gözleri hızla açıldı ve görmeyen bakışları gökyüzüne dikildi.

Onu tutan güç aniden yok oldu ve bir gümbürtüyle yere düştü, kocaman açık gözleri hiçbir şeye bakmazken vücudu tamamen hareketsizdi ve etrafımızdaki her şeyde onun kaybını hissettim.

"Hayır," diye yalvardım, pentagramın gücünü aşmaya çalıştım ama sihrimi ona fırlatırken bile onu aşılmaz buldum.

Seth bana yardım etmeye çalışırken uludu, Caleb'in nefes almadan geçen her saniye yüzü soluyordu.

O gitti. Tamamen gitti. Birinin eksikliğini hissettiğim tek zaman ölümdü. Duygularını benden koruyan bir Fae bile okuyabildiğim bir imza attı, orada olduklarını anlamamı sağlayan bir benlik parıltısı. Ama Tory değil. Çizdiği pentagram tarafından yardımımıza karşı korunan boş bedenin ötesinde burada bizimle birlikte ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Seth ona ulaşmak için savaştı, grubumuzun başka bir üyesini kaybetme fikri açıkça onu kırmanın eşiğindeydi.

Caleb, sanki hâlâ bize dönebileceğine dair belirsiz bir ümide tutunuyormuş gibi başını sallayarak bunu reddetti, ama ya yanılıyorsa?

"Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum!" Yumruğumu duvara vururken bağırdım.

bir kez daha güç, buz erimeden önce kenarlarında kırıldı ve sonra tamamen buharlaştı, suyum sanki hiçbir şeymiş gibi yok oldu.

Titreyen bir nefes beni hareketsiz kalmaya zorladı ve beni tutan güç sanki hiç olmamış gibi yok oldu.

Geraldine öyle tiz bir çığlık attı ki kulak zarlarımı kırıldığından neredeyse emindim. Ellerimi kulaklarımdan çektiğimde, onu yerde, nerede olduğunu zar zor fark etmiş gibi gözlerini kırıştıtırarak bize bakan sersem görünümlü bir Tory'nin önünde yere serilmiş halde buldum.

"Onu buldun mu?" Geraldine gerçek kraliçelerin yadsınamaz gücü hakkında gevezelik ederken Seth yalvardı.

"Evet," dedi Tory nefes nefese ve yüzündeki korku ifadesi bana daha daha konuşmadan cevabı verdi, ellerini yumruk yaptı ve gözlerinde korku dans etti. "Ve Orion da onunlaydı. Lionel onlara sahip."

Milton

T Duruşumun her santiminde gerginlik vardı, aşağı doğru yuvarlanan bir ter damlası. dik oturdum ve ileriye baktım.

Tüm okul hazır beklerken Orb ölümcül bir sessizlik içindeydi, beklerken üzerimize bir endişe uğultusu çöktü, tek ses duvarda asılı duran büyük saatin tik taklarıydı. Ona, özellikle de altı dakikayı biraz önce geçmiş olan yelkovana baktım, hepimiz hâlâ bekliyorduk ve kimse tek kelime etmeye cesaret edemiyordu.

Gözlerim odanın diğer ucundaki Gary'ninkilerle buluştu, aramızda bir endişe ve kararlılık parıltısı geçti. Artık geri adım atmak için çok geçti. Her şey yerli yerindeydi, Gizli ASS'nin işin içinde olduğunu gizlemek için sihir yapılmıştı ve şimdi ile saldırı inişimiz arasında geçen süre dışında hiçbir şey kalmamıştı.

Lionel Acrux buradaydı. Dün gece yemekte bize, saygıdeğer kralımızın bizimle konuşmaya geleceği, bu tedirginlik döneminde bizi toparlamak ve asilerin oluşturduğu tehdit konusunda bize güvence vermek için geleceği söylenmişti.

Bugün yaptığı basın toplantılarından oluşan uzun bir listenin sadece bir durağıydık, herkesi onun krallığının vatandaşları için endişelenen bu tür, yüce gönüllü bir lider olduğuna inandırmak için tasarlanmış siyasi tavrıydık. Bu sabah bir hastaneyi ziyaret ettiği, bebekleri başlarından öptüğü ve onları kutsadığını iddia ettiği canlı yayından birkaç dakika önce yakalamıştım. Bebeğim olsaydı öpmeye gelirdi, sanırım kendimi fırlatırdım.

ve zehirli ağzının yakınına herhangi bir yere yaklaşmasına izin vermeden önce çocuğu pencereden dışarı.

Onu yedi dakika geçiyor.

Eğer bu çok daha uzun sürerse, o daha etkilerini hissetmeden önce planımız kendini gerçekleştirebilir.

Bernice, dikkatimi üzerinde hissedince alt dudağını ısırarak koltuğunda benden biraz uzaklaştı.

Beraber oturmamıştık. Hiçbirimiz birbirimize çok yakın değildik, mesafemizi koruyor ve Tarikat ayırımına bağlı kaldığımız hilesini sürdürüyorduk. Sahte kralın geç gelişini beklerken, diğer Minotaurlarla çevrili, odanın en arka tarafında konumlanmıştım. Tiberian Fareleri sağımıza oturdu, bizim ve onların koltukları arasında bir ayırım çizgisi vardı, biz sessiz bekleme oyunumuza devam ederken kimse ona bakmaya bile cesaret edemiyordu.

sekiz dakika geçti.

Terli avuçlarımı pantolonuma silme dürtüsüne direndim ve bakışlarım büyük olasılıkla Lionel'ın bu odaya giriş noktası olan kapıya doğru kaydıkça hareketsiz kaldım ve Marguerite Helebor'un konumundan sert bir ilgiyle beni izlediğini gördüm. yanında duruyor.

Yakasına parlak bir KUNT rozeti ilıştırılmıştı, kızıl saçları her zaman tercih ettiği aşırı tarz bir şekilde yüzünün etrafına dökülüyordu ve üniforması kusursuz bir şekilde vücuduna yapışuyordu. Öğrenci dindarlığının özü ve krala sadık bir hizmetkar.

Ama o değildi. Bizi kaçmamız için uyardığında avdan hiçbir şey çıkmamıştı. Buluşma yerimize KUNT baskınına yol açan her ne olduysa, bizi keşfedilmekten saklamıştı. Ona, kışımızı kurtardığı o kısacık andan beri geceleri beni ayakta tutan, sayamayacağım kadar çok sorum vardı.

Orada olduğumu nereden biliyordu? Biri onlara nerede olduğumuzu bildirmiş miydi, yoksa Mildred gibi diğer KUNT'lardan biri bunu anlayıp peşimize düşmeye mi karar vermişti?

O gecedен beri hepimiz bir araya gelmemiştik, riske atamayacak kadar korkmuştuk, bunun yerine bire bir bilgi alışverişinde bulunup planlar yapıyor, koridorlarda notlar alıyor ya da sadece dayanışma bakışları atıyorduk.

Yine de bana verdiği telefonu kullanarak görüntüleri ve bilgileri Portia'ya göndermeyi başarmıştım. Şimdiye kadar şüpheden de kaçmıştık, KUNT'lar akademinin her yerinde bizi avlıyor ama bir kez bile yaklaşmadık.

kim olduğumuzu keşfetmek.

Hala buradaydık. Hala savaşıyorduk.

Ve şimdi kucağımıza gerçek bir fırsat düşmüştü ve bunun meyvesini vermek için lanet olası hayatlarımızı riske atıyorduk - Ejder pisliği odadayken böyle olmasını umuyordum, çünkü eğer o ortaya çıkmazsa bir dakika içinde, o burada olmadan her şey patlayacaktı.

Bunun için ölebiliriz. Biliyordum. Hepimiz biliyorduk. Yakalanırsak, Nebular Engizisyon Merkezlerinden birine götürülür ve işkence görür, idam edilir ya da en azından içinde çürümeye bırakılırdık. Ve gerçekten bir araya gelmeyi başaramayan bir plan için hayatımı riske atmak istemedim.

Marguerite bana bakmaya devam etti, güzel yüz hatları durgun bir göl gibiydi, ifadesizdi ama gözleri yanıyordu. O sabahki yıldız falımı düşündüm ve ondan mı söz ettiğini merak etmekten kendimi alamadım.

*Günaydın, Yay. Yıldızlar
gününüz hakkında konuştu!*

Kaderiniz bugün bıçak sırtında dengede, planlarınız tam olarak aydınlanamayacak kadar karanlık, çalkantılı kader denizinde kayboldu. Ama cesur ol, çünkü başarı imkansız değil ve eğer beklenmedik bir müttefike güvenmeyi kendinde bulabilirsen, o zaman birçok gerçek size açıklanabilir.

Marguerite Helebor beklenmedik bir müttefik değilse de hiçbir şeydi.

Dokuz dakika geçti.

Birkaç öğrenci fısıltılı konuşmalar başlatmaya cesaret ederken boğazımda bir yumru yutkundum, Profesör Highspell odanın ortasındaki açık alana uzun adımlarla ilerliyor ve o bir dizi ceza dağıtırken faillere dik dik bakıyor ve hepsi de onaylamadıklarını tıslıyor .

Bakışlarım tekrar saate kaymaya cesaret ederken kalbim sıkıştı, saniyeler çok hızlı geçiyor, dikkatlice kurduğumuz tuzağımız sadece iğrenç Kardinal Sihir öğretmenimizin darbeyi indirmesiyle patlamak üzere.

Honey Highspell'in bir iki çiviye devirmesini izlemekten kötü hissedeceğimden değil. Ama başına gelenlerin hiçbiri canlı yayınlanmayacaktı.

krallığın dört bir yanında, bu zulümle karşı karşıya kalan ve Lionel Acrux'a saldırmak gibi karşı koyamayan diğerleriyle dayanışma gösteren bir fener olmayacaktı.

Bugünkü etkileşimlerimi kimsenin fark etmesini istemeyerek Gary'ye tekrar bakma dürtümle savaştım. Kimseye bunun için bana bakması için bir sebep veremezdim. İzlerimizi kapatmıştık, yaptıklarımızdan sihirli imzalarımız silinmişti ve hepimizin güçlü müttefikleri vardı. Bu işe yarayabilir. *BTistemek* iş. Şimdi kendine kral diyen adamın...

İçimi bir rahatlatma kapladı, ardından kapılar hızla açıldığında ve Lionel Acrux, yanında bir kamera ekibi ve Müdür Nova ile birlikte The Orb'a girerken sinirden kuma dürtüsü geldi. Konularına bakarken yüzüne kamera hazır bir gülümseme oturdu ve hepimiz sandalyelerimizden düştük, onu selamlarken dizlerimizin üzerine çöktük.

Türümün geri kalanı arasında başımı eğdiğimde sahra gırtlığımdan yukarı kıvrıldı, akademideki her öğrenci, sanki lanetin sahibiymiş gibi içeri girerken o tanrısız bok parçasına boyun eğiyor - ya da en azından numara yapıyor - boyun eğiyor. yer.

"Kalk," diye cıvıladı Lionel, iplerimizi çeken bir kukla ustası gibi iki parmağıyla işaret ederek ve odadaki herkes kendini yerden iterek koltuklarına döndü.

Lionel orada durup sakince gülümserken, kamera ekipleri etrafını sararken zar zor nefes alıyormuş gibi görünerek ve devam etmeden önce pozisyonlarını almalarını beklerken tiksinti dolu bir hayranlıkla izledim. Onunla ilgili her şey o kadar sahteydi ki gülümsemeler, çekicilik, krallığımızı bizim hakkımızda yalanlar uydururken sevmediği Emirlerden koruma vaatleri. Saçmalıktı. Ve dünyaya hepimizin kabul etmediğini hatırlatmayı planladık.

"Eğitim," diye söze başladı Lionel, odaya bakarken yumruğunu kalbine bastırarak. "Modern dünyanın özüdür. Herhangi bir Fae'nin geride bırakabileceği en büyük miras ve gerçek ve istekli kalplere sahip olanların her zaman onları beklerken bulacakları tek şey. Ben kendim, eğitime, gerçeklerin açığa çıkarılmasına ve dünyanın bu gerçeklerden en iyi şekilde yararlanacak şekilde ayarlanmasına gerçek bir inanım.

Sözleri karşısında kaskatı kesildim, odanın diğer tarafında sözde yüksek Tarikatlara hitap ederken, bakışlarını arkada ayrılmış olan bizlere çevirmeyi reddederken, sözlerinin altında yatan küçümseme vardı.

Parmaklarımı kucağımda yumruk yaptım, küçük titremeyi sakladım.

Saate bir kez daha bakmaya cesaret ederken içimden.

Gitmek için otuz saniye.

"En büyüğün zirveye yükseleceğine gerçekten inanan biri olarak, bugün buraya bu en prestijli akademi için bir hibe teklif etmeye geldim, akademi bir-"

Sahte kralın durduğu odanın orta kısmında hem yerden hem de tavandan bir dizi patlama patladı, yapıştırıcıyla dolu balonlar ve onları saklayan gizleme büyülerinin içinden ortaya çıktıkça Pegasus parıltısı patladı.

Lionel kendini korumak için kolunu kaldırdı ama çok geçti, kalın beyaz yapıştırıcı tepeden tırnağa sıçradı, yanardöner parıltı ışıklarda parıldadı ve o öfkeli bir kükreme yaptı.

Odanın arkasındaki bir ekran, onun bir Pegasus kızını onun değişmiş haliyle düzştüğü seks kasetini oynatmaya başladı, kız kişnerken onun zevkten inlemesinin, odadaki herkes bağırırken bir döngüde ileri geri zıplamasının sesi. sürpriz. Lionel'in Solaria Mahkemesi'nin önünde basınla konuşurken başka bir videosu kesilmiş, sözleri bir şarkı oluşturmak için yıllar boyunca yaptığı konuşmalardan bir araya getirilmiş. Ritim de çok iyiydi ve bu şarkının herkese bunun bir isyan değil bir isyan olduğunu ve Lionel'ın bokunu öylece kabul etmeyeceğimizi hatırlatmak için işini yaptığını umdum.

Kafamın içinde şarkıya eşlik ettim, bir gülümseme ya da suçu kabul edebilecek herhangi bir ifadeyle savaştım ve Gary'yi remiks becerileri ve annesinin ona geçen Noel'de aldığı DJ yazılımı için övdüm. Her kelime farklı bir konuşmadan kırpılmıştı, ancak Gary birlikte onu ritme göre dokumuştı, böylece sorunsuz bir şekilde tek bir kelimeye akıyordu.

"Seni kurtarmak için burada değilim,

Hayır, seni kırmak için buradayım. Ben sadece

hepsini isteyen bir kertenkeleyim.

Yalan söyledim ve bir sürü bok kustum,

Kimsenin satın aldığına inanamıyorum. Ayağa

kalkıp staaand yapma zamanı."

Video aralıklı olarak Lionel'in erkek kardeşi Radcliff'in yanında gülümseyen ve kahkaha atan Konsey Üyeleri ile Hail Vega'nın eski klipleriyle kesiliyordu. Vega ikizlerinin birbirine sarıldığı, birbirlerine olan sevgileri gözlerinden okunan klipleri de vardı.

Bernice ve ben tüm videoları toplamak için çok zaman harcadık ve müttefiklerimizden birini dahil etmek onun fikriydi. Gary, etrafta uçuşan bir Anka Kuşu grafiğı çizerek ve arkasında 'isyana katılın!' alevler içinde

"Ben topalım ve arkadaşlarımla hepsi bunu biliyordu.

Benim Orderist saçmalıklarımı yutma.

Vega ikizleri çok uzun sürmeden geri dönecekler."

Mirasçılarının videoları gösterildi, dördü de birleşmiş durumda, insanlar onları alkışlıyor ve Vegas hayran kalabalığına el sallıyordu. Anka kuşu'nun parlak grafiğı her şeyi yaktı ve yerini kanatlarını açmış kuşun parlak bir sembolüne, kelimelere bıraktı. *Yaşasın Vega Kraliçeleri* altında parlıyor.

Kahkahalar havayı yardı ama şarkı sona erdiğinde başka bir gümleme daha insanların çığılık atmasına neden oldu, bazıları çılgınca özgürlük için kapılara koştu. Son balon orospu çocuğunun tam önünde patladı ve Lionel tıpkı beklediğimiz gibi önüne bir hava kalkanı fırlattı.

Balonun içindeki kan kırmızısı boya kalkanına çarptı, içine işlenen sihir onu sertleşmiş havanın kabuğına karşı kelimeler haline getirdi.

Hükümdarlığı başlamadan çok önce sözde küçük Tarikatları kışından siken hayvanlarla cinsel ilişki kralına selam olsun.

"Onları tutuklayın!" diye haykırdı Lionel kalkanının içinden, onu kovmaya çalışarak ve sözcükler artık üzerine işlenmiş olarak. Ama onun yerini yeni hava büyüünün aldığını gördü, oyuncu kadrosu Bernice'in kendi tasarladığı kendi taklidiydi. bu

sihir onun tarafından kendi gücünü kullanarak tetiklenmişti ve içindeki hiçbir şey orijinal büyüü yapan Fae'yi ortaya çıkaramazdı ama o da onu defedemedi, sayısız kamera her anı yakalarken bu kelimeleri önünde asılı bıraktı.

Mildred öfkeli bir haykırıyla öne çıktı, aramızda av ararken boncuk gibi gözleri odanın arkasındaki Fae'yi süzdü ve daha fazla öğrenci ayağa fırlayıp koştu.

Kalabalığın tamamen dağılmasına yetecek kadar beklerken heyecanımı göğsümde bastırarak birkaç saniye daha yerimi tuttum. Ve bir Ejderhanın kükremesi tavanı sallarken, dileğim gerçekleşti.

Tüm Tarikatlardan Fae ayağa fırladı, herkes dönüp kaçarken katliam ortaya çıktı, kameralar hala dönüyor ve bu son aşağılanma ve isyanın her saniyesi tüm krallığa canlı olarak yayınlandı.

Sonunda kalabalığın kabarmasına teslim oldum, ayağa kalktım ve diğer herkesle birlikte kaçmak için döndüm.

Adrenalin bedenimi bir baraj gibi aştı, Bernice'e doğru koşup elini elime alıp onunla birlikte koşarken vahşi bir kahkaha boğazımda güçlükle bastırıldı.

Kapıya doğru koşarken dudaklarımdan neşeli bir moo ayrıldı, koşarken içimdeki canavarı uyandıran izdiham.

The Orb'dan hızla gelirken birbirimize bakmaya bile cesaret edemedik, buradan uzaklaşana ve yalnız kalana kadar olaya karıştığımıza dair en ufak bir belirti vermeyi reddettik. Sonra o öpücüğü ondan çalacaktım. Sonuçları boşver. O gösteride yer aldığımız için ölebiliriz. Elimizden geldiğince kendimizi koruduk ama yine de bunun için ölebiliriz. Hiçbir garanti yoktu ve bugünden korktuğum için yarını ertelemek artık benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Patikada hızla koştuk, ayaklarım bir çift olarak kendi kendilerine takıldı. KUNT'lar yolumuza çıktı, Kylie Major uyarmak için ellerini kaldırırken acımasızca gülümsedi.

"Neden kaçıyorsun?" diye sordu ve bir grup öğrenci, tacın iki hizmetkarı karşısında ne yapacaklarını bilemeden tökezlediler ve sendelediler.

"Bunu kim söyledi?" biri aradı ve Kylie'nin yüzü öfkeden morarırken gülmekle mücadele etmek zorunda kaldım. Şimdi bile çoğumuz o yokmuş gibi davrandık.

"Çünkü orada bombalar patlıyordu!" ön tarafa yakın bir kız

grup dramatik bir şekilde ağladı ve kendisi de hıçkırmaya başlayan arkadaşına sarıldı.

İki pislik, bu yola girmeye çalışan Fae sürüsünü durdurmak için tam olarak yeterli değildi, ama hepimiz bir KUNT'a saldırmamak gerektiğini biliyorduk.

Birkaç öğrenci daha geçmek için yalvarmaya başlayınca Bernice'in elini çekiştirdim ve bizi daha çok korkmuş Fae'nin Küre'den koşarak uzaklaştığı Jüpiter Salonu'na doğru çevirdiler.

Kylie durmamız için bağırarak bir emir verdi ama biz bir hareket dalgası başlatmıştık ve ben de ondan kaçarken öğrencilerin geri kalanının bizi de onlarla birlikte sürüklemesine izin verdim. Sahte kral gidene ve yardakçıları soru sormayı bırakana kadar gözden kaybolmamız ve uzak durmamız gerekiyordu.

Bir soruşturma olacağından şüphem yoktu ama yakınına gelmeyi planlamamıştım.

Bernice bana korku dolu bir bakış attı ama ben de karşılık olarak sadece gülümsedim.

Yapmıştık. Özgürlüklerimizi ve sivil özgürlüklerimizi bizden alan zorbaya bir darbe indir. Bu onun sonu olmayabilir ama bu bir şeydi, Lionel Acrux yüzünden zulme zorlanan tüm diğerlerine onları unutmadığımıza dair bir işaretti. Zamanımızın geleceğini.

Bernice'i ana yoldan çekip Jüpiter Salonu'nu oluşturan devasa gotik binaya açılan bir yan kapıya doğru sürükledim.

İçeri daldık ve arka çıkışlardan birini hedefleyerek alt kat boyunca koştuk ve ötesine kaçtık.

Ama bir köşeyi döndüğümüzde ve uzun koridorun uzak ucundaki kapılardan birini fark ettiğimde, arkamızdan bir patlama sesi geldi ve Lionel Acrux'un öfkeli hırıltıları alanı doldurdu.

Müdür Nova, "Yeterince özür dileyemem, Kralım," diyordu ve bize doğru geldiklerini anladığımda yüreğim ağzıma geldi. İki aşağılık Minotor ile karşı karşıya gelmek üzere olan bir tiran. Bunun sesini hiç beğenmedim.

Güm güm atan ayak sesleri yaklaştı ve en yakın kapıya doğru koşarken üzerimize susturucu bir balon fırlattım, kapıyı kilitli bulunca kalbim korkuyla çarpıyordu.

Üzerimize daha fazla ayak sesi geldi ve uzun koridorun öte yanında Nova'nın ofisine baktım, onlar o köşeyi dönmeden önce ulaşmamıza yetecek kadar yakın olan tek kapıydı ve şüphesiz onların kahrolası varış noktasıydı.

"Kahretsin," diye tısladım Bernice'i oraya doğru sürüklerken, kaçabilmemiz için içeride açık bir pencere olmasını ummaktan başka seçeneğimiz yoktu.

Lionel, "Bana bu eylemden sorumlu olan Fae'yi getireceksin," diye hırladı.

Kapıyı çekip açarken omurgamdan aşağıya korku salan ses ve Nova'nın büyük ofisine doluştuk.

Pencereye doğru koştum, ama pencerenin üzerindeki parmaklıkları gördüğümde kalbim umutsuzluktan atıyordu, şüphesiz küçük pisliklerin dışarıdan içeri girip notlarını değiştirmeye çalışmasını engellemek için oraya koymuşlardı, ama bu bizi bir bok gıcirtısı olmadan bıraktı. lanet kürek.

"İşte," diye tısladı Bernice, o ayak sesleri dışarıdaki kapıya yaklaşırken ve o bir dolabı açarken ona doğru döndüm, içerideki alan bırakın ikimizi, ancak birimizin bile sığabileceği kadar büyüktü. Ayrıca tüm odadaki tek uygun saklanma yeriydi.

"Kahretsin," diye ısırırken pes ettim ve ona doğru koştum, onu Nova'nın bazı paltoları ve pelerinlerinin arasındaki loş boşluğa ittim ve kendimi tam arkasından girmeye zorladım.

Odanın kapısı arkamızda açılmadan önce kapıyı yarım nefes kadar çektim ve o ayak sesleri odaya girerken bizi koruyan susturucu balona rağmen nefesimi tuttum.

"Araştırın," diye havladı Lionel. "Bugün ikinci kez gafil avlanmayacağım."

"Evet, Kralım," diye cevap verdi Mildred'in pürüzlü sesi.

Bir gizleme büyüyle beceriksizce uğraşmaya başlarken Bernice'i arkama ittim, etrafımızda gölgeler büyüyor, daha fazla palto bizi gözden saklıyormuş gibi görünüyor.

Korku beni gerekenden daha yavaş fırlattı ve o ayak seslerinin daha da yakından çarptığını duyduğumda kalbim düzensiz bir şekilde atmaya başladı. Bernice de. Konuşarak bu işin içinden çıkamazdık. Muhtemelen masumiyetimizi savunma şansımız olmayacaktı.

Biri diğer taraftan dolabın kapısını tutarken, onları ne kadar sevdiğimi bilmelerini ve artık benim sonum olacak adama karşı neden savaşmak zorunda olduğumu anlamalarını umarak aileme sessizce veda ettim. , sadece o küçük şekilde olsa bile.

Kapı sonuna kadar açıldı ve gücümü toplamayı bile düşünmedim, zaten umutsuz olduğumu, kaderimin mühürlendiğini biliyordum.

Ama saklandığımız yeri kontrol etmeye gelen kızın ürkmüş yüzüne göz kırptığımda, ne bir bıyık ne de alttan kesilmiş bir çene, ne de devasa, Faeroid bağımlısı Ejderha Loncası savaşçısı bulamadım. Bunun yerine, güzel kızıl

Tam bir şok içinde gözlerini kırpıştırarak bana baktı, gözleri etrafıma baktığı ve her şeyi bir saniyede kavradığı Bernice'e kayarken yüzü soldu.

Marguerite'in omzunun üzerinden, odanın ortasında sırtı bana dönük duran Lionel'ı görebiliyordum, duman kokusu burnumun dibinde dolanırken havada zehirli bir keskinlik vardı.

Marguerite'in şoku bir göz kırpmadan fazla sürmedi, yanımdaki paltolardan bazılarını karıştırıyormuş gibi yapıp sonra geri çekilirken yüzü o kırılmaz maskeye döndü.

"Her şey açık," dedi yumuşak bir sesle, kapıyı bir kez daha üzerimize kapatıp, ikinci kez kıcımlı kurtarıp o haince yalanla kendi hayatını riske atmadan önce.

Bernice kolumu sıkıca kavradı, sessizliği koruyup beklerken onun şoku benimki kadar netti.

"Perdelerin arkasında ve masanın altında da her şey temiz, Majesteleri," diye ekledi Mildred huysuzca.

"İyi. O zaman yok ol. Burada, akademideki personel başkanımı özel olarak konuşmaya ihtiyacım var," diye hırladı Lionel.

Ayrılan KUNT'ların sesini kapının keskin bir şekilde kırılması izledi ve üzerimizden susturucu bir balonun geçtiğini hissettiğimde kendi uzuvlarımın titremesine karşı savaşmak zorunda kaldım, Lionel'in büyüğü odayı sararken Nova sessiz kaldı.

Buraya son geldiğimde senden ne istediğimi söylemiştim? diye sordu Lionel, sesi ölümcül bir mırıltıyla ve daha iyi muhakeme yapmama rağmen öne doğru eğildim ve dışarı bakabilmek için gözümü kapının kenarındaki küçük çatlağa dayadım.

Sahte kral, geniş maun masanın arkasındaki koltuğa çöktü. Yüzeye dikkatle yığılmış evrakları odanın her köşesine uçuran bir rüzgar çevresinde esiyordu.

"Öğrencileri yeni rejim içinde beslerken ve onları yaşamaları için inşa ettiğiniz yeni, daha büyük dünyaya hazırlarken, öğrenciler arasında kuralınızı uygulayacak, daha küçük Tarikatlara karşı önlemler alacak ve mirasınızla gurur duyacağım. Nova neredeyse robotik bir şekilde cevap verdi ve başımı eğip önünde durduğu yere bakmak için başımı çevirdim.

"Öyleyse neden," diye hırladı Lionel. "Emirlerim bu kadar açıksa, kendimi bir şakanın konusu mu buldum, bazı...*eşek Şakası*,Buraya başarmak için geldiğim her şeyi baltalamaya mı hazırsın?"

Nova özür dilemeye başladı ama Lionel bir Ejderha hırıltısı çıkararak onu itti.

aniden ayağa kalktı, otoriter varlığı tüm odayı gölgeledi.

Bakışları ölümcül bir hal alırken, gazabı güçlü bir şeyken Bernice'in elini tuttum.

Elini kaldırdı ve bir an için müdürümüzü tamamen yok edeceğini, saldırımızı daha başlamadan durdurmadığı için onu yakıp küle çevireceğini düşündüm. Ama ona vurmak yerine masanın etrafında dolandı ve gözlerinin içine bakmasını sağlarken kollarının üst kısmını kavradı.

"Bu okulda saklanan asilerin peşine düşeceksin" diye emretti ve ses tonuna bağladığı Zorlama kalının da ötesindeydi, içindeki güç kaba ve acımasızdı, inkar edilemezdi. Bu emri yerine getirme arzusunun neredeyse yenik düşecektim ve emri hedef aldığı kişi ben bile değildim.

Lanet olsun, diye soludu Bernice, sesi susturucu balonunun içinde gizlenmişti. "Kara Baskı mı kullanıyor?"

Hikayeleri biliyorduk, Catalina Acrux'un tacizci kocasının onun üzerinde kullandığı güç hakkında yayınladığı makaleleri okuduk. Ama onu burada ve şimdi görmek, Nova'nın ona boyun eğmeye zorlanışını izlemek, başını sallarken kendisinin bile değil, midemi bulandırıyor.

"Yapacağım," diye kabul etti.

"Yapacaksın, ne?" diye tısladı Lionel, onu öyle sert sarstı ki, topuzundaki birkaç siyah saç tutamı serbest kaldı.

"Yapacağım, Kralım." Boyun eğmiş bir şekilde başını eğdi ve sonunda tatmin olmuş bir şekilde başını salladı, onu kavradığı gibi aniden serbest bıraktı, elleri onun gıysilerinin üzerinde yapışkan bir yapıştırıcı ve parıltı izi bıraktı.

"Bir dahaki sefere senin okulunda herhangi bir başkaldırı duyduğumda, bu yerin duvarlarını cehenneme çevireceğim ve bana meydan okuyan herkesin yanmasını izleyeceğim," diye mırıldandı hain bir şekilde, parmağını onun çizgisi boyunca gezdirerek. karşısında emir bekleyen bir gemi dururken çenesini tuttu.

Bu kesinlikle onun krala ve yalnızca ona olan bağlılığı konusundaki çok ani ve çok katı duruşunu açıklıyordu. Bir zamanlar Vegas'a birazdan fazla ilgi göstermişti. Tory'ye, kontrol etmeyi öğrendiklerinde güçlerini ne yapacaklarını görmekten heyecan duyduğunu ima ettiğinde oradaydım. Şimdi her şey anlam kazandı, neden değişim, neden bu krallığın insanlarıyla oynamaktan ve onları uymaya zorlamaktan başka bir şey istemeyen bir tiranın ani hayranlığı.

Nova, "Faillerin peşine düşüp cezalandırıldıklarından emin olacağım," diye küfretti ama Lionel sadece dilini şakırdattı.

"HAYIR. Onların peşine düşeceksin, sonra bana vereceksin. bununla ilgileneneğim

Şahsen. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Kralım," diye hemen kabul etti ve kral onu kendisinden uzaklaştırıp kapıya doğru ilerlemeden önce bir kez başını salladı.

Onu duvara fırlatırken yaptığı patlama, vücudumun her bir parçasının ürpermesine neden oldu, ama Nova orada bir saniye daha oyalandığında hareket etmeye cesaret edemedim.

Neyse ki, sadece bir saniye daha bekledi, eli yan tarafında yumruk yaptı, bana doğru bakarken gözlerinde dolanan ve dolabı açabileceğinden korkmama neden olan bir duygu parladı. Ama onun yerine döndü ve gitti, biz orada beklerken, korku içinde, öfkeli ve bir şekilde muzaffer bir şekilde beklerken ayak sesleri uzakta kayboldu.

Dolaptan çıkıp hızla ofisten çıkmadan önce Bernice ile bakıştım.

"Yani, Nova yozlaşmış, Marguerite bizim tarafımızda ve... biz bundan paçayı mı sıyırdık?" Biz salonun uzak ucundaki kapıya doğru koşarken Bernice inanamayarak nefes aldı.

Neredeyse robotik bir şekilde başımı salladım ve her şey boka sarmak üzereyse diye omzumun üzerinden baktım. Ama orada kimse görünmedi, hiçbir Ejderha bizi yutmak için dışarı fırlamadı ve bizi alıp götürmek için hiçbir KUNT ortaya çıkmadı.

Başarmıştık. Ama bunun bir son olmadığını hissettim, çünkü Nova gerçekten Lionel'ın kontrolü altındaysa, o zaman bu oyun çok daha tehlikeli hale gelmişti ve henüz güvende değildik.

Geraldine

"Gyaban kazları doğuya gidiyor, kaz kazları doğuya gidiyor"

diye mırıldandı, dudaklarım yüzüme tünemiş iki çingirak kadar ağırdı. "Gerry, saçmalıyorsun," dedi oğlum Maxy nazikçe. "İyi misin?" Ondan gelen bir şifa büyüsü cızırtısı midyelerime doğru aktı ve ben feryat ettim, gözlerimi açıp ötedeki kederli dünyayla yüzleşemedim. Leydimin bana en çok ihtiyaç duyduğu anda beni ondan uzağa bir yere taşıyordu ama Tory'nin onu bu şekilde cesaretlendirdiğini duymuştum, öyleyse ben kimim ki kraliçelerimden birinin sözüne karşı çıkıyorum?

"Olamaz," diye inledim, kollarında bir taş gibi gevşekçe sallanırken bir kolumu gözlerimin üzerine atarak. "Zavallı, tatlı, neşeli Darcy o iğrenç yaratıklarla kapana kısılmış. Ve onun dikkatli, sadık, sivri dişli 'babası da.

"Bunu çözeceğiz," diye söz verdi bana, Siren hediyelerini içime sokmaya çalışırken, ama ben yuvarlanan bir fok gibi çırpındım ve çırpındım.

"Gece bir hırsız gibi dertlerimi çalmak için göğsüme gizlice girmeye cüret etme. Gerekirse onları doluluklarıyla hissedeceğim ve değersiz çukurlarına yuvarlanacağım! öttüm

Kaygan somonum içini çekti ve görmek istemediğim bir yere girerken havanın ısındığını hissettim.

Onun güzel şatonun üst katlarına çıkmasını engellemeye çalışan muhafızların sesi, kolumu onlara doğru sallamama neden oldu.

"O benim atım. Geçmesine izin ver," diye emrettim ve Max homurdandı.

o oraya giderken anlamadığım bir şey.

"Bana yolu söylemek zorundasın. Beni daha önce odana hiç davet etmemiştin, dedi, sözlerinde biraz burukluk vardı.

"Ah canım melek hamsi, bazen senin ne kadar narin bir papatya olduğunu unutuyorum."

Kolumu yüzümden çektim, sonunda gözlerimi açtım ve kapımın dibine varana kadar onu sağa sola işaret ettim.

Leydi Petunia'yı çılgına çeviren o huysuz ses tonuyla, "Ben narin değilim," diye homurdandı.

Kollarından sıyrıldım ve kapıyı ardına kadar açıp, çoğunlukla unlu mamullerime ayrılan mütevazı odama girdim. Duvara yaslanmış uzun ahşap bir masa, alan boyunca uzanıyordu ve benim tek kişilik yatağım onun arkasında duruyordu ve üzerine basit beyaz çarşaflar yapışmıştı. Masanın büyük bir kısmını simitler dolduruyordu ama hamur işleri ve kraliçelerin ağzına layık diğer unlu mamuller de vardı.

"Biliyor musun, sende bu kadar çok yemek varken beni yemekten mahrum bırakman çok büyük bir hareket." Kiler-yatak odama girmedi, omzunu kapı pervazına dayadı ve bana huysuz bir orfoz ifadesi verdi.

"Ah pis-posh." Homurdanmalarına el salladım ve daha bu sabah yaptığım, pamuğa somon balığı dikilmiş bir bezle örttüğüm küçük hasır sepete doğru ilerledim. Toprak Elementim ile yaratabildiğim en iyi gümüşten yapılmış bir iğne kullanarak onu kendim dikmiştim. Kumaşı çırparak açtım ve sepeti gösterişli bir şekilde ona uzattım ve en sevdiği deniz canlıları şeklinde pişirdiğim çeşitli kruvasanları ve acılı çikolatayı ortaya çıkardım.

Ağzı açık kaldı, çekicini kaybetmiş bir çekiç kafalı köpekbalığı gibi çenesi gevşekti. "Benim için mi?"

"Peki başka kim var? Morina kipper mi?" Öne doğru yürüdüm ve onları kollarının arasına aldım, gözleri açgözlü bir şekilde parladı. Görünüşe göre sevgili istakozum askıdan etkilenmişti ve bundan sonra bunu unutmayacaktım.

"Bunlar benim favorim," dedi, artık evcil bir deniz aslanı gibi boyun eğip sepetten bir çikolata çikolata aldı.

"Tabii ki öyleler. Bu iki çeşit böreği nasıl çiğneyip yendiğinizi fark etmedim mi sanıyorsunuz? Tırabzanı olan bir fladdywhack gibisin. Biraz güldüm ama sonra leydim Darcy'nin topal kertenkele ve onun gölge fahişesinin tutsağı olduğunu hatırladım. sonra hatırladım

Angelica'nın o çirkin kurtçuk Mildred tarafından kesilen göz kamaştırıcı bedeni ve intikam, başıboş bir istenç-o'-the-wisp gibi adımı söyledi.

Oh, vay benim ve ben vay benim.

Hıçkıra hıçkıra ağladım, sefaletimin havayı doldurmasına izin verdim ve gözlerimden akan tuzlu yaşları komodinin üzerindeki bardağa döktüm.

"Gerry..." dedi Max üzgün bir şekilde ve odaya girerken değerli hamur işlerini bırakıp onun yerine beni seçerek kapının kapanmasına izin verdi. Oh, ne büyük bir seçim, çünkü bir acı çikolata kadar ufalanan ve tatlı değildim.

Sırtımdaki yatağa uzandı ve ben ondan yuvarlanarak uzaklaştım, ikimiz de şilteye zar zor sığıyorduk ama o öyle yaptı ve beni o devasa kaslarının içine çekti. O gerçekten, gerçekten harika bir Fae örneğiydi. Bir öküz kadar büyük ve muhtemelen bir o kadar da erkeksi. Oh, yukarıdaki büyük yıldızlar, neden bir Varis olmak zorundaydı?

Burnumu çektim ve çektim, tekrar kollarının arasına girdim ve boynunu tutmak için arkama uzandım.

"Özlem duyduğumuz tatlı nektar yerine, her biri çürük ve solucanlarla dolu, korkunç kaderlerin cömert bir elma ağacının altında oturduğumuz gibi, ciddi kaderler başımıza geliyor. Sonumuz mu geldi, Maxy oğlum? Bu çürüyen ağaçtan kaçıp elmaların dolgunlaştığı ve olgunlaştığı, güneşin yaprakları üzerinde parladığı ve bizi yüreklendirici ışıyla yıkadığı başka bir ağaç bulabilir miyiz?

"Umarım öyledir," dedi karanlık bir sesle. "Yine de görmek zor. Sanki yıldızlar bize kızmış gibi."

"Ama onların gazabını uyandıracak ne yaptık?" Göleti olmayan susamış bir kurbağa gibi vırakladım. "Bir zamanlar, yıldızların olaylarında önyargılı olmadığına inanırdım. Ama öyle değilse, neden Solaria'yı ve onun tüm erdemli Fae'lerini terörize etmeye çalışan iğrenç bir kertenkeleye büyük bir servet versinler?"

"Bilmiyorum," diye içini çekti tatlı semenderim. "Belki de yıldızların tek umursadığı şey güçtür."

"Ama öyle olsaydı, o zaman leydilerim kesinlikle ödülleri hedefi olurdu," dedim, cevap sanki bir teknenin gövdesindeki bir deniz midyesinin dibine yapıştırılmış gibi gizlendi.

Max, "Babama bugün onunla akşam yemeğinde buluşamayacağımızı söyleyebilirim," diye önerdi. "Hayır, bütün öğleden sonra ve akşam burada bir kuru erik gibi yatamam, kalkıp seni doğuran Meclis Üyesi ile görüşmeliyim. Ama önce leydimin yanına dönmeli ve zor anında onu terk ettiğim için ondan af dilemeliyim."

ihtiyaç. Bugün iğrenç ve huysuz bir uşak oldum ve beceriksizliğimin bedeliyle hemen yüzleşmeliyim." Yataktan fırladım, elime bir asma kamçısı attım, gömleğimi yırttım ve çıplak sırtımı kırbaçladım.

Gerry! Max havladı, zıpladı ve beni yakalamaya çalıştı ama ben kasırgadaki asi bir yaprak kadar cıvı cıvıldım, sırtıma vurup ondan kaçarken bir o yana bir bu yana dans ediyordum.

Bir hava akımı attı, beni içine aldı ve Ragoon'un efsanevi bir savaşçısı gibi görünerek üzerime yaklaşırken kollarımı iki yanıma sıkıştırdı.

Yanağımı avucunun içine aldı, gözleri dönen bir okyanus fırtınası gibiydi ve beni ağdaki bir yengeç gibi yakalarken sırtım duvara çarptı. Ah onun kabuklusu olmak...

Leydi Petunia haziran ayında bir çiçek gibi açtı ve gözleri çiy güvesinin ipeğinden dokuduğum koyu yeşil bir korse içinde gerilen kocaman göğüslerime daldı.

"Bana böyle bakıp da leydi sularımın derinliklerine dalmayı bekleyemezsin," dedim nefes nefese. "Gözlerini başka yöne çevir veya adını aldığın yıldız Max Rigel gibi içlerinde parlayan yeminlerini gerçekleştir."

"Bu 'lütfen becer beni' kodu mu?" Sırıttı ve zarif, o gülümseme tırmanmak, bayrağımı zirvesine gömmek ve benim olduğunu ilan etmek istediğim bir dağdı.

"Daha net olamazdım," diye soludum. "Beni Davy Jones'un Dolabına götür ve deniz hıyarınla hazine sandığımı yağmala."

Korsemin bağcıklarını ustaca çözdü, iri göğüslerim serbest kaldı ve meme uçlarımdan birini tatlı dudaklarının arasına almak için ağzını indirdi. Ellerimi o koyu renkli, kısa saçlarının arasına daldırıp sırtını okşamadan önce keman çalan bir incir gibi haykırdım. Bu düşkünlüğün bana nasıl hissettirdiğini kelimelerle ifade edemiyordum, çünkü sanki bu tür duygulara bir isim koyacak kelimeler henüz uydurulmamıştı.

Saçını sımsıkı çektim, ağzını gül tomurcuğumdan ayırmaya zorladım ve gözlerinde bir teklifle bana baktı, Leydi Petunia'ya sunulması için hayal edebileceğim her şeyin bir teklifiydi.

"Beni Esterburn ordusunun bir şövalyesi gibi yağmala. Beni Norington Şatosu gibi yakala ve silahını hendeğime sapla," dedim nefes nefese.

Max, gümbürdeyen, kaslı ve kıvrımlı olmama rağmen beni bir düğün çiçeğinden daha ağır değilmişim gibi kaldırdı ve Leydi Petunia'mın külotunu yırtarak beni yatağa fırlattı. Onun için çırılçıplak uzandım ve üzerimden sürünerek geçerken gözlerinden şehvet sızdı, sanki benmişim gibi beni sıkıştırmaya çalışıyordu.

ay tepsisinde bir çay kaşığı vardı. Ama bu oyunda çay ustası bendim ve onun bunu bir an önce öğrenmesi iyi olur.

"Merhaba!" Bir bacağımı kalçasının üzerinden geçirdim ve onu altımda yuvarlanmaya zorladım, bileklerini yakaladım ve onları belime doladım. Onları kendi omurgamın dibine buzla kaynaştırdım, sonra ayak bileklerini de yatağa yapıştırdım.

"Gerry," diye soludu nefes nefese, kuyruğunu dönmüş bir kaplumbağa gibi savaşıyordu.

Pantolonunu indirdim ve Long Sherman'ının üzerine çöktüm, şikayetlerini susturdum, inlemeleri havayı dolduruyor ve benimkilere bir kokteyl gibi karışarak petunyamın zevklerine teslim oluyordu. Elimi su elementimle ıslattım, sonra yanaklarına bir o yana bir bu yana tokat attım ve bir gunderghoul gibi homurdanmasına neden oldum.

Sonra onu öptüm, dilim dudaklarının arasındaydı ve zemediğim bir kaç sözcük söyledi. Evet, kendisi bilmezken bile onu en çok neyin memnun ettiğini biliyordum ama Maxy oğlum bir kırbaç ve kırbaçtan ne kadar zevk alıyorsa, bir srme ve tokattan da o kadar zevk alıyordu.

"Yıldızlar adına, beni deli ediyorsun. Seni seviyorum, Gerry, diye soluk soluğa konuştu, ben kalamı oynatıp ardından bir jgle jive yaptım.

"Aşk!" Sanki iletmem gereken acil bir mesajım varmış ve bacaklarımın arasında sadece basit bir midilli varmış gibi başımı geriye atıp ona binerek ağladım. "Doğru, Heirsome kusurlarına, kraliyet karşıtlarından oluşan güçlü bir ağaçtan büyümüş köklerine ve pis soyuna rağmen, karşılığında seni seviyorum."

"Siktir et hepsini," dedi ciddi bir şekilde, gözlerinde ta mücevherlerinin tüm ışıltılarıyla bana bakarak. Ciddiyim, Gerry. Bunların hepsini halledeceğiz. Seni istiyorum. Sadece sen. Diğer bok sadece siyasettir.

"Evet," diye kabul ettim. "Ve politika bir zamanlar nehirlerime hükmetmiş olabilir, ama ben dünyadan yeni kaynaklar fışkırttım. Sana direnmeye çalıştım sevgili yunusum ama ne yazık ki kader beni defalarca senin sularına sürüklüyor. Benimle yüz, Maxy oğlum."

Kalçalarımı daha hızlı salladım ve pazıları iki ince balon balığı gibi şişkindi, altımdan doğrulmasını ve cüretkar Daniel'inin tüm boyutunu petunyamı göstermesini izlemek için başı ne eğildi. O, deneyimlediğim en iri insandı, ancak kafasının çok fazla büyümesine izin vermemek için bu gerçeği henüz kulaklarına bahşetmemiştim. Ama benim, benim, o, baldırlarının arasında bir deniz canavarının sahibiydi ve onu mercan kayalığımın derinliklerinde karşıladım, boynumu büktüm ve daha fazlası için haykırdım, gerçi belki ben bile onun verdiğinden fazlasını alamamıştım.

Bir dalğanın zirvesine ulaştım ve beni coşku bahçesine gönderirken onun için bir ardıc kuşu gibi şarkı söyleyerek bir uğultu ile düştüm. Şaşkın gözlerle ona bakarken, işimizin bitmediğini biliyordum. Yakınında bile değil. Bildircınlarım titriyor, midyelerim dörtnele gidiyor.

Bu kapıların ötesinde dünya paramparça olurken bunun bencilce olduğunu bildiğim için kendimi ona verdim ama şu anda zayıf, zayıf bir salyangozdum ve tek dilediğim sevgilimin kollarında olmak zorunda kalmadan bir an geçirmektir. günle bir kez daha yüzleşin.

Orion'a her işkence edildiğinde, geri dönmesi daha uzun sürdü. bana ve kalbimi kırıyordu. Lavinia'nın onu incitmek için kullandığı o korkunç silahlarda bir şeyler vardı, gölge ve gaddarlıktan yapılmış bir leke ve bu onun ruhunda bir iz bırakıyordu.

"Mızrak?" Lavinia'nın Horace'ın Orion'u iyileştirmesine izin verdiği kısa anlardan dolayı çıplak göğsündeki yaralar yarı iyileşmiş halde duvara yaslanmış otururken dikkatini bana çekmeye çalıştım. Morluklar hala çiçek açarken onu her zaman durdurdu ve kesikler zar zor kabuk bağladı, verdiği acıdan tamamen kurtulmasına asla izin vermedi. Horace hiçbir şekilde umursamıyor gibiydi, sadece benden ve Orion'dan bir an önce uzaklaşmak istiyordu, biz yokmuşuz gibi davranmaya çalışıyordu.

Şimdi, Orion'un gözleri kafes parmaklıklarına sabitlenmiş, ifadesi boştu.

"Konuş benimle," diye ısrar ettim, yaklaşıp elini tuttum ama parmakları benimkilere tepki vermedi.

Bu süreçte güçlü kalmaya çalışıyordum ama Lavinia'nın yanında kendini bu konuma getirmesine duyduğum öfke her zaman Gölge Canavarı'nı heyecanlandırıyordu. Bazen o kadın vücudunu kestiğinde kontrolümü kaybediyordum. Canavar derimi parçaladı ve ben bir gazap girdabına hapsolmuş olarak zihnindeki karanlığın çukurlarına atıldım.

Görünüşe göre geçen her gün, canavarı tutma yeteneğim

zayıfladı ve beni tamamen ele geçirmesinin daha ne kadar süreceğini bilmiyordum. Bu, seslendirmeye cesaret edemediğim bir korkuydu. Gölge Canavarı'nı durduramadığım için Orion'un fedakarlığı boşa çıkarsa, kendimi asla affetmezdim. Bu gerçek düşünmeye dayanmıyordu. Tek bir görevim vardı ve Orion bana güveniyordu. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

Orion'un elini tekrar sıktım, yanıt alamadım. Onu gözlerimin önünde paramparça görmenin acısı kaldırabileceğimden fazlaydı ve ne kadar cesur olmaya çalışsam da tek hissettiğim, intikam ve ölümle dolu, zihnimi ikiye bölen bir uçurumdur. Eşimin bıraktığı izleri sayıyordum ve Lavinia'ya verebileceğim tüm eziyetle onları on misli geri verme sözü veriyordum ama bu durumu kolaylaştırmıyordu çünkü burada ve şimdi hiçbir şeyi değiştirmeydi.

Orion, ona karşı tek bir darbe bile indirmede ve her biriyle, beni çok gururlandıran bir dirençle karşı karşıya getirdi. Ve eğer onu daha da derinden sevmek mümkün olsaydı, yapardım. Tüm kalbimle, gelmiş geçmiş ve olacak tüm yıldızlar adına, bunun lanetimi bozmanın yanıtı olmamasını diledim. *O hariç her şey.*

"Mızrak?" Kucağına doğru sürünerek ve yanağını avucumun içine alarak tekrar denedim.

Yavaşça gözlerini kırptırdı, sonunda bana odaklandığında bakışlarında bir karanlık fırtınası dolaştı ama yine de konuşmadı.

Çaresizlik içinde, "Lütfen bana geri dön," diye fısıldadım, gözyaşlarım yanaklarımdan sessizce süzülürken. "Kaderimiz bu olduğu için çok üzgünüm. Hepsi benim suçum. İsyanıcılardan uzak durmalıydım, başıma gelenleri daha erken anlamalıydım. Bu lanetin bedelini ödemek zorunda değilsin. Bu adil değil." Dudaklarımı onunkilere bastırdım, aramızda acı ve tuz tadı vardı. Ağız benimkilere karşı hareket etmedi, beni yakınına çekmedi, orada değildi. O o değildi.

"Lance," diye yalvardım, sesim dehşetin keskin kayalarında paramparça olmuştu. Onu burada, bu soğuk odada, hâlâ kalpsiz bir kralın üzerinde hak iddia ettiği bir tahtın önünde kaybedemezdim.

"Yardım edebilirim," diyen bir kadın sesi, dudaklarımda hırıltılı bir sesle arkamı dönmeme neden oldu ve Stella Orion'u sessizce taht odasının kapısını kapatırken buldum. Kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti, kraliyet ailesi için inşa edilmiş bu büyük odaya pek yakışmıyordu.

"Bizden uzak dur," diye uyardım ayağa kalkıp aceleyle yanaklarımdan akan yaşları silerek.

Stella beni duymazdan gelerek yaklaşıp Orion'a bakmaya çalıştı.

Duygudan damlayan bir sesle, "Onun üzerinde kullandığı silahlar," dedi. "Onu her kestiğinde, gölgeler vücuduna giriyor. O güçlü. Onların cazibesine kapılmadan bu kadar uzun süre dayanabilmesi bir mucize. Ama onları çizebilirim."

Kafesin parmaklıklarını kavradım, gözlerim ona kilitlendi, avını izleyen bir dişi aslan gibi onu izledim. Kırılma noktasına gelmiş olmalıyım çünkü sözlerinin bana sunduğu umuda tutunmaktan kendimi alamadım. Ama bütün yaptıklarından sonra bu kadına nasıl güvenebilirdim?

"Ona neden yardım edesin ki?" talep ettim. "Onu evlatlıktan reddettin."

"O her zaman benim oğlum olacak. Aramızda hangi kelimelerin geçtiği önemli değil, dedi ciddiyetle, gözleri üzerimde geziniyordu. "Belki bir gün kendi çocuğun olursa anlarsın." Bana yaklaşıırken dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Biliyor musun... Seninle olan ilişkisinin bana karşı zavallı küçük bir başkaldırı olduğunu düşündüm."

"Her şey seninle ilgili değil Stella," dedim buz gibi bir sesle. "Oğlunu senin anlayabileceğinden daha çok seviyorum."

"Bunu şimdi görüyorum. Onun gümüş yüzüklerini gördüm."

"Yıldızlar bize teklif etmeden önce yüzükler birbirimize karşı hissettiklerimizi değiştirmiyor," diye tısladım. "Dünya, çiftleştığımız an sevgimizi onaylamaya karar verdi, ama biz birbirimizi ondan çok önce sevdik. Bizi gerçekten önemseyen insanlar bunu yıldızlar söylemeden çok önce kabul ettiler," dedim tutkuyla. "Seno insanlardan biri değil."

Bana yaklaşıırken ağzı keskin bir çizgi halinde düzleşti. Benden daha uzundu ama bana bir kafesin içinden baksa bile ondan daha az güçlü hissetmiyordum. Normal şartlar altında ondan çok daha güçlüydüm ve damarlarımda şu anda büyü olsa da olmasa da her zaman onun ve oğlunun arasında dururdum.

"Seni neden sevdiğini biliyorum," dedi alt dudağı titreyerek.

"Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun," diye karşı çıktım ama sanki ben konuşmamış gibi devam etti.

"Bu... senin içindeki isyan. O da var. Neden mükemmel bir eşleşme yaptığınızı anlayabiliyorum."

Parmaklıkların diğer tarafına yaklaştıkça parmaklarımı parmaklıklara daha sıkı kenetledim. Mecbur kalırsam onunla lanet olası bir ölümlü gibi yumruklarım ve dişlerim ile dövüşürdüm.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ve artık onu da tanıımıyorsun."

ya," dedim. "Oğlunuz tanıma ayrıcalığına sahip olduğum en inanılmaz Fae ve mutluluğu ve huzuru hak ediyor. Ben olduğum her şeye yemin ederim *iradeo* şeyleri ona ver, ben de onları ondan alan herkesi yok edeceğim. Buna sen de dahilsin, Stella. Artık uzun bir düşman listem var ve senin ismin listenin en başında yer alıyor."

"Beni affet," diye hıçkırdı, ileri atılıp parmaklıkların üzerinde ellerini benimkine dolarken, dağıldı ve beni şaşkın bir halde bıraktı. "Lionel onu Darius'a bağladığında yanında kalmalıydım. Clara bizden alındığında daha çok orada olmalıydım. İşlerin bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim. Ve seni eve getirebileceği bir anne olmalıydım.

Ellerimi ondan kurtarmaya çalıştım ama çaresizlik güzel yüz hatlarını gölgeleyerek bana sarıldı.

"Yapabileceğin hiçbir şey beni affetmeyecek," dedim, ellerimi ondan çekip geri çekildim. "Onu incitmek, benim gazabımı kışkırtmak demektir. Ona sırtını döndün ve sana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu dünyada yalnız bıraktın. Bunu geri alabilecek hiçbir şey yok."

Orion'a ulaşmak için parmaklıkların arasından bacaklarımın arasından uzanarak dizlerinin üzerine çöktü.

Ona yardım edebilirim. Lütfen. Yaklaştı onu. Ona yardım edeyim. Onu sana geri getireceğim."

Kenara çekildim, kalbim ikiye ayrılırken sevdiğim adama baktım. O hiç yoktu. Gözlerinde, bana asla geri dönemeyeceğinden korkmama neden olan sert bir buz vardı. Ve Stella'nın yüzündeki ıstırap ifadesi, kalbinde gerçekten ona karşı bir sevgi besleyip beslemediğini merak etmemi sağladı. Ama Orion, annesinin ne kadar iyi yalan söyleyebileceği konusunda beni uyarmıştı...

"Bebeğim, bana gel," dedi, uzanabildiği kadar uzanıp adamın bacağını kavrayarak.

O kıpırdamadı ve ben ne yapacağıma karar vermekte zorlandım. Stella'ya güvenmek istemiyordum ama Orion'un gözlerindeki boşluk beni korkutuyordu ve başka hangi seçeneklerim olduğunu bilmiyordum. Ona yardım edebilmesi için en ufak bir şans olsa bile, bunu göze almam gerekmez miydi?

Boğazımdaki kuruluğu atmaya çalışmak için yutkundum, Elysian Mate'ime baktım ve irademin sarsıldığını hissettim. Gölgelelerin pençesinde o kadar derindi ki, ona gerçekten daha ne yapabilirdi?

Seçimimi yaparken doğrudan ona bakarak, "Ona zarar vermeyeceğine yemin et," diye tısladım.

"Yemin ederim." Bana bir anlaşma yapmam için elini teklif etti ama ben onu bir kenara ittim.

Zaten sihriime erişimim yoktu ve artık yıldızlara güvenmiyordum.

Solaria'ya ilk geldiğimde, dünyadaki tüm sihre o kadar açtım ve her nasılsa her şeyin bizim için yoluna gireceğine dair sarsılmaz bir inancım vardı. Göklerin bize karşı gelmediğini, ama her şeyden sonra artık buna inanmak imkansızdı.

Orion'un yanına çöktüm, onu Stella'ya doğru çekmeye çalıştım ama cüssesi bunu neredeyse imkansız kılıyordu.

Kolunu daha sert çektim ve ona yalvararak konuştum, "Hareket etmelisin."

Kadının koluna uzanabileceği kadar belli belirsiz öne doğru kaydı ve bir rahatlama dalgası ardından bir endişe dalgası göğsüme yayıldı. Gerçekten pişman olmayacağımı umuyordum.

Stella, parmaklarını Orion'un bileğine bastırırken, alçak sesle karanlık bir büyü mırıldanmaya başlarken gözlerini kapattı. Ona yakın diz çöktüm, Stella'nın bunu yapmasına izin verdiğimde, bana herhangi bir sebep verirse onu itmeye hazır bir şekilde içime yerleşen bir endişeyle.

Orion inledi, yüzünü buruşturdu ve Stella'nın çektiği ıstıraba bir cevap varmış gibi uzandı. Adam parmaklıklara yaslanırken parmaklarını şakağına değdirdi, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı ve ben onların arasına girme içgüdümle savaştım.

Karanlık, teninin kenarlarında birikti ve o, bu her ne kara büyüye, onu kullanırken kelimeleri yoğunlaşarak kendi içine çekti. Orion yavaşça gözlerini açtı ve sevdiğim adamı onların derinliklerinde bir kez daha gördüm, gümüş yüzükleri bir an için neredeyse parlıyor gibiydi. Onu kollarıma sarıp ağzının kenarını öptüğümde, zevkle ciyaklayarak ona doğru hamle yaptım, yanlara doğru vurdum, böylece sırtı yere çarptı. Sonra yanağında gizlenen gamze ve çenesindeki sakal.

"Geri döndün," diye fısıldadım, içimi bir rahatlama kapladı ve beni kendine yakın tutarken parmaklarını saçlarımdan geçirdi.

"Sana her zaman geri döneceğim Mavi," diye söz verdi, kalbimdeki korkuyu alıp götürdü.

"Karanlık derin," diye soludu Stella, o büyüünün yorgunluğuyla topuklarının üzerine otururken. "Ama onu uzak tutabilirim. En azından bir süreliğine."

Bize bu yardımı teklif eden annesine bakarken Orion'un da oturmasına izin vererek oturdum, ancak bu ona karşı hislerimi değiştirmede. Bir iyilik sayısız kötülüğü silmedi.

"Teşekkür bekliyorsan benden bir tane alırsın" dedim.

Stella, mamaya ihtiyacı olan bir sokak kedisi gibi bize bakarken. "Bu adamı dünyaya getirdiğin için teşekkür ederim. O şimdiye kadar yaptığın en iyi şey."

Stella sertçe yutkundu, dudakları büzüldü ve gözleri suluyken ayağa kalkıp tekrar tekrar başını salladı ve arkasını dönüp hızla odanın diğer ucuna koşarak kapıdan dışarı fırladı.

Orion, nabzımı hızlandıran ve tüm düşüncelerimi dağıtan bir öpücükle ağzını benimkine dayadı. Beni göğsüne çekti ve kalbinin vahşi atışı, teninin dokusunda benimkiyle eşleşti. O anda tek bir varlıktık, sanki yıldız ışığından yapılmışız gibi karanlığa direnen bir öfke ve umut yaratıyorduk.

Arkamızdan bir taş sesi geldi ve bir anda arkamıza döndüğümüzde arkamızdaki duvarda açılan bir kapı bulduk. Orion'un dişleri, bir saldırı hazırlığı için ayağa kalkarken parladı, karanlık geçide kapsamlı bir bakış attı, herhangi bir yaklaşma belirtisi dinlerken kaşlarını çatı.

Parıldayan bir çift gümüş kanat, geçidin arkasındaki duvarda gözüme çarptı ve ayağa kalkıp onları Orion'a işaret ederken dudaklarım aralandı. Yanlarında Hidra'nın işareti vardı, her şey tekrar kararmadan önce kısa bir saniye boyunca üzerinde koyu mor bir ışık parladı.

"Bu pasaj *bentestere* Gabriel'in vizyonunda," dedi Orion, farkına vararak ve içimi bir heyecan kapladı. Bana kardeşimin olduğunu söylediğinden beri o şeyi arıyorduk. *görülen* ama onu bulma şansımız yoktu. "Birisi taht odasına gelmeden önce üç saatim olacağını bana gösterdi."

"Gabriel'e ulaşmak için bu geçidi kullanabilir miyiz?" Umutla sordum.

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Bu tünel ona çıkmıyor. Bana bu kadarını gösterdi. Ama Blue, bu bizi bize yardımcı olacak bir cevaba götürecektir, sadece biliyorum."

Koridora dalmak için ileri koştum ama Orion beni belimden yakaladı ve kollarının arasında döndürdü.

"Sakin ol, canavar," dedi, sesinde bir sırtışıla. "Sana Beansprout Jacabee'nin öyküsünü kimse anlatmadı mı?"

"Em, hayır. Kimse bana yatmadan önce masal anlatmadı," dedim ve buna kaşlarını çatı.

"Babam bana yüzlerce kişi söyledi."

"Hepsini bilmek istiyorum," diye karar verdim. "Yürürken bana şu fasulye filizi şeyinden bahset." Ondan ayrılıp çoktan yitirdiğim bir umut duygusuyla tünele koştum.

Orion önümde bir Vampir hızı bulanıklığıyla, devasa formuyla vurdu.

yolumu kapatıyor

Göğsünden bir hırıltı yükseldi ve içime bir arzu ürpertisi gönderdi. "İtaatkar olmanıza ne oldu, Bayan Vega? Burası tehlikeli olabilir."

Gülümsedim, yaklaştım ve parmaklarımı burnuna dokunana kadar çıplak göğsünde parmak uçlarımda gezdirdim. "Sanırım bunun sorumlusu sizsiniz, Profesör. Bana kötü olmanın cezasının çok, çok... iyi olduğunu öğrettin. Tekrar etrafından dolandım, kahkahası beni takip ederken çıplak ayakla karanlığa doğru koştum. Ses içimi aydınlattı ve bu duyguya tutundum, çok çabuk uçup gitmesine izin vermedim.

Beni tekrar yakaladı, bu sefer elini enseme bastırarak yüzümü önce duvara yapıştırdı. "Şaplak yemek istiyorsun, Mavi."

Diğer eli popomun kıvrımında gezindi ve dokunuşuyla sırtım bir kedi gibi kamburlaştı. "Hayır, senden bana fasulye adamdan bahsetmeni istiyorum."

Eli kışıma sert bir şekilde vurdu ve tenimde cızırdayan ve bana hala burada olduğumu, hala bir gün daha savaştığımı hatırlatan lezzetli acıyla nefesim kesildi.

"Öyleyse kibarca sor," diye emretti, ensemdeki baskı artıyordu ve lanet olsun, onun insafına bırakılmayı özlemiştim.

Dudağımı ısırdım, ağzımda nadir bir gülümsemenin tadına baktım ve bu küçük vahşi anın tadını çıkaracağımı düşündüm. Zodiac Akademisi'ne geri döndüğümüze, beni her zaman güzel bir deliliğe sürükleyen itme ve çekme oyununu oynadığımıza kendimi inandırdım.

"Lütfen, efendim," dedim, sesimde şehvet vardı ve o da bunu onaylarcasına mırıldandı.

Kolunu belime doladı ve beni dikleştirdi, ikimiz birlikte karanlıkta yürüyorduk, sanki bu tamamen normal bir gündü ve tamamen normal bir konumdaydık.

"Kahretsin," diye küfrettim, sendeleyerek bir basamaktan aşağı inerken, karanlığa düşmemek için Orion'un koluna yapıştım.

Beni daha sıkı tuttu, bir eğlence gümbürtüsü onu terk etti. "Sana rehberlik edeceğim. Vampir yeteneklerimle gayet iyi görebiliyorum, dedi, kolunu omuzlarıma koymak için yukarı kaydırıp beni daha yakına çekti. "İstersen küçük bir koala ayısı gibi sırtıma atlayabilirsin, ben de hızımla oraya koşarım."

"Ama o zaman hikayeler için zaman olmayacak," dedim ona bakarak, taht odasının ışığı artık çoktan geride kalmıştı ve neredeyse hiç bir şey göremiyordum.

"Pekala, sana Jacobee'den bahsedeceğim..."

Orion bana Jack ve Fasulye Sırığı'ndan farklı olmayan bir hikaye anlatırken tünellerin daha derinlerine indik, sarayın derinliklerine indik, Jacobee'nin fasulye sıırığından bulutlara doğru uydurup devin şatosuna gizlice girmesi dışında. canlı canlı derisi yüzüldü ve korkunç ayrıntılarla yenildi.

"İşte bu yüzden asla bilinmeyen yerlere gizlice girmemelisin," diye bitirdi Orion sertçe, ben ürperirken.

"Bu korkunçtu," diye nefes verdim. "Kim çocuklara bu hikayeyi neden anlatsın ki?"

"Onları pervasızca bir şey yapmasınlar diye korkutmak için. Fae çocuklarının ne kadar pervasız olduğu hakkında bir fikrin var mı? Beş yaşındayken gizlice kaçtım ve Clara'yla uçurum dalışına gittim. Babam bizi sudan çıkardı ve bir hafta cezalı tuttu. Eğer bir gün çocuğumuz olursa, onları asla gözümün önünden ayırmayacağım."

Bu görüntüyle dudaklarımda bir gülümseme yükseldi. "Cidden koruyucu bir baba olursun."

Pislik ebeveyni olurdum ama bu bana iyi geliyor, dedi, sadece gülümsememi büyüterek. "Nefes aldıkları sürece benden nefret edebilirler."

"Gerçekten bunları düşünüyor musun?" diye sordum, şimdi bunların mümkün olduğu bir geleceği hayal etmeye çalışarak. Her şey o kadar ulaşılmazdı ki, sadece hayal gücümüzden dikilmiş güzel rüyalar.

"Sadece senden beri," dedi sessizce. "İstediğin bu mu? Evlilik, çocuklar, bir peri masalı evi? Öyle görünmesi gerekmiyor, hangi fırçayı seçerseniz seçin resmimizi çizebilir ve hayal ettiğiniz gibi görünmesini sağlayabilirim."

Özlem dolu bir nefes verdim. "Yalnızca ailemiz ve arkadaşlarımızla birlikte olmak istiyorum, tercihen yeşim yeşili bir Ejderha kafası duvara monte edilmiş, çirkin bir şapka ve gölge sürtüğünden yapılmış çizmelerle."

Bir kahkaha attı. "Bu benim güvendiğim bir gelecek, güzelim." Sessizlik bir fırtına bulutu gibi üzerimize çöktü, o gelecek her şeye rağmen ulaşılmazdı.

"Sana işkence etmesini daha fazla izleyemem," dedim, ona yaptığı şey zihnimde oynayıp beni rehin tutmasına neden olurken. Bir mucize eseri buradan çıkıp lanet bozulsan bile, gerçekten bir daha eskisi gibi olabilecek miydik?

"Sadece kan."

"Yani sürekli söylüyorsun," diye homurdandım. "Ama benim için dünyanın en değerli kanı. Ve senin onun işkencesinden acı çekmeni izlemek zorunda kalmak sadece -

sadece-" Gölge Canavarı içimde yükseldi, gırtlığımın dibinden bir hırıltı çıkardı ama Orion hızlı hareket etti, eli ağzıma çarparak beni göğsüne doğru çekti ve ben çırpınırken beni tuttu.

Gölge Canavarı çaresizce dışarı çıkmak istedi ve zihnim, tüm kontrolü kaybedeceğim bir yere, savaş sırasında bulunduğum yere doğru gidiyordu. Umursamadan öldürürdüm. Ölümü rızkımış gibi arardım.

"Kim olduğunu hatırla Mavi," dedi Orion, beni sabit tutarken pazıları geriliyordu. Tory'yi düşün, bu duvarların ötesinde seni nasıl beklediğini. Seni ne kadar sevdiğini bir düşün."

Düşüncelerim ikizim üzerine düştü ve Gölge Canavarı içimde daha yüksek sesle kükredi, sanki onun kanını diğerlerinden daha çok istiyordu. Vardiya devralacaktı, çok hızlı, çok kaçınılmaz bir şekilde geliyordu.

"Senin iraden demirden daha güçlü," dedi kararlı bir şekilde. "Bununla savaşabilirsin. Bunu kardeşin için, kardeşin için, kendin için yap.*biz*"

Gözlerim sulandı ve battı, yarattığı tutmanın acısı beni kör etti. Ama Orion için burada kalmalıydım, ona zarar veremezdim. Ve her zamankinden daha çok, kancalarını içimde tutan bu laneti kontrol edebileceğimi kanıtlamam gerekiyordu.

Yavaş yavaş, Gölge Canavarı'nı daha derine iterek ve zihnimi kontrol altında tutarak ele geçirmeyi başardım. Orion'un kollarına geri döndüm ve elini ağzımdan indirdi, parmakları köprücük kemiğime gitti ve üzerinde gezindi, tenimdeki gölgeler dokunuşundan uzaklaşıyor ve beni kendime getiriyordu. İçimde yaşayan dev, kana susamış bir canavarla olabildiğim kadar kendimden.

"İşte benim kızım," dedi ve saçıma bir öpücük kondurdu. "Buna sahipsin."

"Onu tutmak gittikçe zorlaşıyor," diye nefes nefese kaldım. "Ya aklımı tamamen alırsa?"

"Olmayacak," diye ısrar etti. "Zamanımız var. Lavinia ile geçirdiğim sürenin geri kalanında dayanmamız gerekiyor."

"Daha bir ay bile olmadı," dedim kalın bir sesle.

"Bunu yapabiliriz Mavi."

"Hapishaneye gönderilen, iktidardan utanan ve şimdi burada, cehennemde mahsur kalan huysuz bir göt profesöre göre, bugünlerde kesinlikle çok fazla iyimsersin," dedim, sesimde alaycı bir hayalet vardı. daha önce bulduğumuz ışığı ara. Zordu ama onunla Lavinia, Lionel veya gölgeler tarafından lekelenmeyen bir an geçirmeye kararlıydım.

Beni tutuşu gevşedi ve yürümeye devam ettik, ellerimiz birbirini buldu ve parmaklarımız birbirine kenetlendi.

"Bu dünyada tüm kalbimle iyimser olduğum tek şey sensin Darcy Vega, çünkü seni elde tutmak için ölümüne ve ötesinde savaşacağımı biliyorum. Senin de benim için aynısını yapabileceğini düşünmeye başlıyorum."

"Düşünmeye mi başladın?" dedim, dudaklarıma ağırlık vermeyen bir gülümsemeyle. "Krallıkta senin için yüz yüze gelmeyeceğim bir düşman yok."

"Peki ya krallığın ötesinde?" alay etti.

"Bu konuda pek bir şey bilmiyorum. Akademideki haritaların çoğu yalnızca Solaria'ya aitti. Ve gördüğüm birkaç dünya haritasında, Avrupa'nın ölümlüler diyarında bulunduğu yerlerde boşluklar var gibiydi."

"The Waning Lands'de manzara değişmeye devam ediyor. Elementaller arasında şiddetli bir savaş var. Her hizip, ihtiyaçlarına uygun yeni bölgeler ele geçirildikçe araziye değiştirmeye eğilimlidir. Bir ay bir kısmı su altında kalırken, bir sonraki ay gökyüzünde süzülüyor" dedi ve merakım arttı.

"Bana daha fazlasını anlat," diye ısrar ettim.

"Daha fazlasını bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, yüzyıllardır krallıkların dışından hiç kimse oraya gitmedi. Bu çok tehlikeli."

"Vay be. Ve o krallığın ötesinde ne var?" bastım.

"Bugün meraklı küçük bir faresin," dedi.

"Ya da belki bir kır faresi," dedim kaşlarımı çatarak. "Darius bana böyle derdi." "Bir kır faresi mi?" kıkırdadı.

Garip bir şekilde hoşuma gitti, dedim, kalbim bir ton ağırlığında olmasına rağmen gülümsemeye çalışarak. Onunla güzel anılar yaşamaya başlamak için çok erken geldi. Ruhunda bu kadar çok ateş olan birinin dünyadan gitmiş olabileceği bana gerçek gelmedi. Bir yanıma buna hiç inanmadı.

Karanlığın derinliklerine daldık ve Orion beni dar geçit boyunca yönlendirirken soğuk tenimi karıncalandırdı. Aklım Gabriel'e döndü ve bu tünelin ona çıkmadığını bilsem de keşke çıksaydı dedim. Kardeşimi çok özledim ve onun tek başına katlandığı şeyleri düşünmekten nefret ettim.

İleride gümüşü bir ışık büyüdü ve Orion'un elini bırakıp ona doğru adımlarımı hızlandırdım ve onun arkamdan geldiğini hissettim. Her zaman bekçi köpeği.

Bir sonraki köşeyi döndüm ve orada duran, ortasında Vega Crest ile tepemde yükselen güzel bir gümüş kapı buldum. Elimi kaldırdım, soluduğum havada kadim bir büyüün titreştiğini hissettim ve kesinlikle o kapıyı açmak için tek yapmam gerekenin ona dokunmak olduğunu biliyordum.

Babamın bunu daha önce kaç kez yaptığını merak ederek parmaklarımı tepeye bastırıp Vega adının üzerinde gezdirdim. Kapılar yüksek sesle tıkırdadı, sonra içeriye doğru sallanmaya başlayarak ötesinin imkansız bir görüntüsünü ortaya çıkardı.

Gece gökyüzüydü, dönen Samanyolu galaksisinde yıldızlar parılıyordu. İsteseydim basitçe adım atabilirdim. Renkler göz kamaştırıcıydı, her gezegen ve yıldız, sanki göklerden koparılıp bu odaya sığsın diye küçültülmüş gibi kusursuz bir ayrıntıyla orada asılıydı.

"Yıldızlar adına," diye soludu Orion. "Bunun sadece bir efsane olduğunu sanıyordum." "Nedir?" diye sordum, sanki yer bunu gerektiriyormuş gibi fısıldayarak ve kendimi dosdoğru onun derinliklerine doğru yürürken bularak. Kapının kenarı, sanki unutulmaya yüz tutacakmışım gibi görünüyordu, ama zemini dikkatlice test ettim ve ayağımın dibindeki sıvı bir ayna gibi katı olduğunu gördüm.

"Amantium Caelum – Aşıkların Gökyüzü. Eski bir Vega kraliçesine bir hediye idi. Krallığa, ona en güzel büyülü hediye yapan Fae ile evleneceğini duyurdu. Yıllarca, Solaria'nın her yerinden Fae, kapısına her türlü hediye getirdi ama hiçbiri onu etkileyecek kadar güzel değildi. Bir gün Alestrialı genç bir kadın kucağında basit bir tahta kutuyla saraya geldi ve kraliçe için kutuyu açtığında ortaya bu çıktı. Ve o gece yıldızlar onları çiftleştirdi."

Atalarımın hikâyesini içip ona bakarken dudaklarımı araladım. "Bu doğru mu?"

"Bu gökyüzü var olmaya yeter," dedi ve minyatür evrenin derinliklerine doğru yürüdüm, güneşin gerçek ısıyla yaktığı ve yaklaştıkça yanaklarımı ısıttığı güneş sistemimize yaklaştım. Sihir büyüleyiciydi, o kadar güçlüydü ki kollarımdaki tüyleri diken diken etti ve nabzımı attı.

Orion onu takip etti ve kapılar arkasından kapanarak bizi yıldızların ışıltılı enginliğinde bıraktı.

Her biri istesem tutabileceğim kadar küçük olan gezegen sistemimize yaklaştım.

"Onlara dokunabilir miyim?"

"Benden izin mi istiyorsun?" diye sordu Orion, ona bakıp dudağımı ısırırken sesinde bir sırıtış vardı.

"Hayır, efendim." Uzanıp parmaklarımı bir tenis topu büyüklüğündeki Jüpiter'in üzerinde gezdirdim. Avucumun içine yuvarlandı ve onu göğsüme kaldırdım.

göz hizasında, büyüün karmaşıklığına hayran. Atmosferinde dönen fırtına tam oradaydı, sanki bu gezegen gökyüzündeki kadar gerçekmiş gibi ağır ağır dönüyordu. Onu geri koymaya çalıştım ve elimden düzgün bir şekilde doğru yere doğru süzüldü.

Ona bir soru sormak için Orion'a döndüm ve onu elinde parıldayan bir yıldız tutarken onu Orion takımyıldızı arasına yerleştirmeye çalışırken buldum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ve bana kötü işler yaparken yakalanmış yaramaz bir okul çocuğu gibi baktı.

"Vega yıldızını buraya taşıyorum," dedi. "Burada iyi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Tekrar başının üstüne uzanıp Vega yıldızını Orion'la oturtmaya çalışırken ona katılmak için koşarak güldüm.

"Asırlık büyüyle mi uğraşıyorsun?" diye sordum sertçe. "Bu pek profesörce değil."

"Eh, bir öğrenciyi yatağıma götürmem de pek profesörce değildi, değil mi?" dedi. "Ya da seni Peri Panayırı'nda, arşivlerde masamın başında gördüğümde-"

"Arşivler hakkında konuşmuyoruz," diye alay ettim ve ciddi bir şekilde başını salladı.

"Harika bir gece, boktan bir sabah," dedi gerçekçi bir şekilde. "Sonunda her şey yoluna girdi, değil mi?"

"Evet, şimdi Lavinia'nın tutsağıyız ve tüm dünya ölüme mahkum." "Kesinlikle. Her şey bir araya geliyor güzelim," dedi sahte bir coşkuyla ve elimden geldiğince uzun süre bu güvenlik numarası yapma oyununu oynamak isteyerek gülümsememin düşmesine izin vermedim.

Yıldızı istediği yere getirdiğinde bıraktı ama yıldız gökyüzünde geri fırlayarak ait olduğu Lyra takımyıldızına yerleşti.

Orion bana baktı, bir yırtıcı hayvan gibi sırtırken gözleri benimkilere kilitlendi. "Pekala, zaten kendime bir Vega aldım." Peşinden koşarak bana doğru geldi ve ben de odadaki adımlarımı hızlandırırken onu kovalamaya zorlayarak arkamı döndüm.

Güneşin yanından geçtim ve durduğum yerden görülebilen, gökyüzünün dokusunda gizlenmiş bir kapı bulduğum evrenin çok uzak diyarlarına yürüdüm.

Bir kulp bulmak için uzandım ama kapı dokunuşumla tıpkı ilki gibi açıldı. Başka bir oda ortaya çıkınca nefesim kesildi ve her yerinde kemerler ve süslü taş sütunlar olan mağaramsı gotik bir odaya girdim. Ama nefesimi çalan bu değildi,

dört bir yanımı saran hazineler, dağ gibi altın yığınları, mücevherlerle dolu karmaşık kutular ve tam önümde oniks bir taht vardı; Her yer tonozlu tavandan sarkan kafeslerde dans eden sonsuz alevlerle aydınlanıyordu ve onları yapan atalarımın dokunuşunu neredeyse hissedebiliyordum.

Tahta doğru yürüdüm, Orion bir adım arkamdaydı.

"Darius burayı çok severdi," dedi, ismi duyunca kalbim küt küt atıyordu.

"Onu buradan asla çıkaramazdık," diye kabul ettim, yüzeyine Hidra işlenmiş bir altın madeni para almak için kepçeyi alırken. Babamın mirasının yankısı etrafımda asılı kaldı ve dev bir tavşan barınağındaymışım gibi hissederek uçsuz bucaksız hazinede ilerlemeye devam ederken madeni parayı parmaklarımın arasında yuvarladım.

"Lionel'in buraya girmek istemesine şaşmamalı," dedim tahtın yanından geçip hazinenin derinliklerine doğru ilerlerken.

"Bu senin mirasın," dedi Orion kararlı bir şekilde. "Umarım saray onu dışarıda tutmaya devam eder."

"Bu benim ve Tory için çok fazla altın gibi görünüyor," dedim. "Yapabileceği tüm iyi şeyleri düşün."

"Kraliçe olduğunuzda bunu iyi yapabileceksiniz."

Neşesiz bir kahkaha attım. "Bunun hâlâ mümkün olduğunu mu düşünüyorsun?" Parayı en yakındaki altın yığınının arasına fırlattım ve Orion buna cevap veremeden yoluma devam ettim. "Altının bu dünyada nasıl bir değeri var? Toprak Elementalleri ondan sonsuz miktarda üretemez mi?"

"Altın üretimi özellikle zordur. Sadece çok güçlü bir Toprak Elementalı bunu yapabilir ve Solaria Bankası tarafından onaylanmadığı sürece bu altınla aynı değere sahip olmayacaktır. FIB'de sahte parayı toplamaya ve yok etmeye adanmış koca bir bölüm var. Her auranın içinde güvenlik büyüğü vardır. Kendiniz yapmanız kolay bir test, size nasıl yapılacağını göstereceğim." Bir madeni para aldı ama boş bir bakışla ona döndüm.

"Artık sihrim yok, Lance." Bu sözler kalbimi dilimledi ve üzerimdeki sonsuz alevlerin hüznüyle titreyişine yemin edebilirdim.

Kaşlarını çattı ve beni sihrimin geri geleceğine ikna edecekmiş gibi bir ifadeyle madeni parayı tekrar düşürdü, ama ben bunu duymak istemedim. Geleceğimde ne olduğunu bilmiyorduk ve bunun bir anlamı da yoktu.

şimdi bunun hakkında spekülasyon yapıyor.

Taş kemerlerden birinin içinden döndüm ve tıpalı şişelerdeki iksirlerle dolu sıra sıra ahşap dolapları keşfettim. Dolambaçlı dolap sıralarının sonunda, parıldayan gümüş bir çerçevede yanan bir yumurta duruyordu. Tıpkı benim bir parçamış gibi içgüdüsel olarak tanıdıkları kırmızı ve mavi alevleri anımsamak parmaklarımı ürpertiyordu. Bir bakıma öyle olduklarını tahmin ettim.

Kaidesinde büyük bir altın levha duruyordu ve üzerine kazınmış kelimeleri göğsümde bir beklentiyle okudum.

Dokunulmaz Yumurta.

İçgüdüsel olarak yumurtaya uzanmak için başımı kaldırdım ama Orion ileri atıldı ve bileğimi mengene gibi kavrayarak bana sertçe bir kaş kaldırdı.

"Mavi," diye homurdandı. "Tam Dokunulmaz Yumurta'ya dokunmak üzere miydin?"

"İle ilgili *kurs* Olumsuz. Bu çılgınca olurdu," dedim sırtarak, diğer elimi kaldırdım ve onun yerine ona uzandım.

O bileğini de tuttu, huysuz hoca üstüme çıktı. "Bu bir oyun değil. Ne olabileceğini bilmiyorsun. lanetlenmiş olabilir."

"Ben zaten lanetlendim. Çifte lanetlenemem."

"Ay adına, yıldızlara fikir mi vermeye çalışıyorsun?" diye tısladı. "Lance, bu Phoenix ateşi. Kesinlikle dokunabilirim. Kenara çekilin." Bileklerimi geri çektim ama o bırakmadı, çenesi tik taklarla bana bakıyordu.

"Artık senin Phoenix'in yok," dedi ve ben bu sözlerin ne kadar canımı yaktığını görmezden gelmeye çalıştım.

"Biliyorum," dedim sertçe. "Ama ona dokunabileceğimi hissediyorum. Yapabileceğime eminim." "Bir tuzak olabilir," dedi endişeyle.

"Kraliçene itaat et' kartını çekmemi ister misin, çünkü şu anda onu kullanmıyorum."

Çatık kaşları biraz kalktı. "Bana emir vermenden rahatsız olduğumu biliyorsun."

"Pekala, burada The'nin önünde gaf yapmak istemezsin."

Dokunulmaz Yumurta, öyle mi?"

Neşesini gizlemeye çalışırken dilini yanağına bastırdı, beni serbest bıraktı ama kenara çekilmedi.

"Avucunuzda herhangi bir sihir sezerseniz, elinizi hızla geri çekin. Yavaş git."

"Anladım. Tingly büyüü kötü." Onu alaycı bir şekilde selamladım ve isteksizce yolumdan çekildi, sanki her an üzerime çullanacak ve beni yumurtadan alabildiğince uzaklaştıracakmış gibi bir atmaca gibi beni izledi.

"Daha yavaş," dedi güçlü bir ses tonuyla ama elim sanki sonsuza dek beni bekliyormuş gibi o ateşe dokunmak için can atıyordu.

Göğsümde bir çekiş vardı, beni devam ettiriyordu ve tek görebildiğim o güzel ateşti, oda etrafımda kayboluyordu. Bu bana, Kraliçe Avalon bizi Phoenix savaşçılarının yöntemleriyle eğitirken, kız kardeşimle birlikte Alevler Sarayı'nda nasıl hissettiğimi hatırlattı. Gölge o yerdeki güç tarafından o kadar derine gömülmüştü ki ve Yoldaşlık formum her zaman yanımdaydı.

İnanılmaz bir şekilde, göğsümde tek bir alev kıvılcımı hissettim, Gölge Canavarı tarafından yutulduğunda Phoenix'imın geride bıraktığı yanan bir tüy gibi. Ateşin sıcaklığının tadını çıkardım, Düzen biçimimin gücü uzuvlarımdan aktıkça nefesim daha da ağırlaştı, parmaklarım alevlere batarken beni alevlerden korumaya yetecek kadar.

Sıcaktılar ve elimi öperek selamladılar, parmaklarıma dolandılar ve beni daha yakına çektiler. Avucumu yumurtaya dayadım, yüzeyi o güzel metalden yapılmıştı ve bana arkadaşlarımız için yaptığımız silahları hatırlattı. Diğer elimi kaldırdım, yumurtayı standından aldım ve parlak bir gülümsemeyle Orion'a döndüğümde, gözlerinin arasında endişeli bir kırışıkla bana baktığını gördüm.

"Tamam, Dokunulmaz Yumurta'yı tutuyorsun. Şimdi mutlu musun?" diye sordu, ifadesi onu geri koymamı gerçekten istediğini söylüyordu.

"Çok," dedim hafifçe, yumurtayı incelemek için ellerimde çevirirken. "İçinde ne olduğunu düşünüyorsun?"

"İyi bir şey yok," dedi karanlık bir sesle. "Antik Phoenix sanatıyla uğraşman gerektiğini düşünmüyorum."

Yumurtayı yere attım ve elli parçaya ayrıldı. "Darcy!" diye havladı, yumurta kabuğunun yanan parçalarından dönen, kırmızı ve mavi dumandan oluşan bir helezon gibi parıldayarak.

Parçalanmış yumurta arasında parıldayan beyaz bir kristal fark ettim ve yere düştüm.

indirdi, aldı ve zaferle Orion'a salladı. "Görmek."

"Beni görmüyor musun? Bugün bela arıyorsun."

"Gölge Prenses'in tutsağıyız, sana her gün işkence etmesini izlemek zorundayım, sevdiğim herkesin iyi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ve muhtemelen bizi kesin bir kıyamete götürecek önceden belirlenmiş bir yoldayız. Yıldızlar şimdi bize gerçekten başka ne fırlatabilir?

"Yeter," diye hırladı, ileri atıldı ve eliyle ağzını kapattı, gözlerinde iki çukur öfke vardı. "Sen benim için bu dünyadaki en değerli şeysin. Gelip seni çalması için kaderi kışkırtmayı bırak. Yıldızlar, işleri daha da kötüleştirebileceklerini çoktan kanıtladılar, kötü şans sınırimızda olduğumuza inansam bile, beni haksız çıkarıyorlar. O yüzden sözlerine dikkat edeceksin."

Elini ağzımdan çektim, bu adam kalbimi ne kadar çarptırsa da kararlılıkla ona baktım. "İstediğim gibi yapacağım."

"Sırf bana meydan okumak için inat ediyorsun."

"Hayır, sana meydan okuyorum çünkü tam bir pisliksin ve çünkü ben senin emrinde değilim."

"Sana emir vermeye çalışmıyorum. Seni korumaya çalışıyorum. Sen benim dostumsun."

"Bu beni senin mülkün yapmaz," diye tersledim.

Bana ters ters baktı ve onun tehditkar varlığı tarafından yutuldum, gücü ve aurası ciğerlerimi sarıyor ve sımsıkı sıkıyordu. "Eşyalık değil, hayır. Ama sen *vardır* bana ait. Tanıştığımızdan önce benimdin ve göz göze geldiğimiz an benimsin. Bu hayatta ve bu noktadan sonra yaşayabileceğimiz her hayatta benimsin. Var olduğun her gerçeklikte benimsin ve olmadığın her gerçeklikte benimsin. Ve ben seninim, hayal edebileceğin her şekilde. Memnuniyetle senin mülkün olacağım ama aynı zamanda senin koruyucun, koruyucun, koruyucun olacağım. Ve seni tehlikeden uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım çünkü yapmamam imkansız."

"Tanrı seni ve güzel sözlerini lanetlesin," diye fısıldadım, her zamanki gibi ona kapılmışım.

Ağzı bir sırıtişla kıvrıldı ve başparmağını çenemde yumuşak bir okşamayla gezdirmek için uzandı.

"Eski eserlerle oynamayı ve yıldızları kızdırmayı bırakacak kadar güzel miydiler?"

Kristali parmaklarımın arasında döndürdüm.

"Uzlaşacağım. Yıldızları kızdırmayı bırakacağım ama eserlerle işim daha bitmedi." Kristali gözlerinin önüne kaldırdım. "Bu nedir?"

Ona odaklanırken kaşlarını çattı, entrika ifadesini renklendirdi. "Bu bir Heart of Memoriae kristali. Anıları barındırır."

"Onlara nasıl erişebilirim?" diye sordum heyecanla.

"Eğer onlar senin içinse, onlara kanla erişebilirsin, ama-"

"Fang lütfen." Yüzündeki ifade tekrar sinirlenirken başparmağımı ağzına götürdüm ve dudaklarının arasına ittim.

"Mavi," diye uyardı.

"Hadi ama, burada bizi bekleyen eski Phoenix anıları olabilir," diye ısrar ettim, köpeğini dürtüp dişlerini uzattım.

Yumuşadı, ağzını biraz daha açtı ve başparmağımla dişini kesmeme izin verdi. Kristalin üzerine bir damla kan sürmek için elimi düşürdüm ve bir anda çalınıp, geçmişin uzun süredir kayıp olan anılarına çarptım.

"Yeni Solaria krallığının ilk kraliçesi Kraliçe Elvia Vega'yı selamlayın!" diye bağırdı bir adam ve ellerimi üzerine oturduğum ısıtılmış yakut tahtın üzerinde kıvrılmış halde söz konusu kraliçenin gözlerinden izledim.

Bir kalabalık tezahürat yaptı ve kalbim zaferimle şişti. Fethedilen bir ülke, sınırlar çizildi ve sonunda ödülümü aldım. Bu benim mirasım olacaktı ve bakışlarım, sayısız savaşta yanımda savaşmış bir adam olan Phoenix savaşçısı Santiago Antares'e kilitlendiğinde, onu kocam olarak alma zamanının geldiğini biliyordum. Değerli olduğunu kanıtlamıştı ve artık zihnimi savaştan çıkarıp emeklerimizin meyvelerine verebildiğime göre, onu uzun zamandır unuttuğum bir açlıkla arzuladığımı fark ettim, kendimi birçok ay boyunca şımartmama izin vermemiştim.

Bana, vezirinin altındaki konumunun sınırlarını her zaman zorlayan o huysuz, aşırı tanıdık tavrıyla gülümsedi, ama ona ait olduğu yeri hatırlatmaktan zevk alırdım.

Alevler Sarayı yeni inşa edilmişti ve benim türümün gücüyle parılıyordu, sarayımdaki Anka Kuşları burayı etlerinde yaşayan ateşle doldurmuştu. Kutlamalar bittiğinde kendimden de bir parça sunacaktım ama artık zaferimizin meyvelerini toplama vakti gelmişti.

Hafıza değişti ve aklım bir kez daha, vücudunu saran dökümlü gümüş bir gecelikle, azalan ayın altında duran Elvia'ya düştü.

Havanın yoğun olduğu ve Faefly'lerin ağaçların arasında dans ettiği karanlık ormanda yolumu seçtim. Ağaçların seyreltiği tepeye çıplak ayakla yürüdüm ve engin gökleri, Samanyolu'nu görmemi sağladı.

Pembe ve mavi kristal bir sis içinde gökyüzü boyunca uzanan yol. Bu gece kalbim çılgıncaydı ve çaresizlik beni buraya, bir Nox çiçeğinin tek gövdesinin durduğu bu tepenin zirvesine çekmişti. Her gece buraya gelir, içindeki değerli polenleri toplamak için yaprakların açılmasını beklerdim. Çiçek açtıktan sonra, sadece sabaha kadar dayanır ve ardından yıllarca geri dönmezdi.

Poleni tarifsiz bir güce sahipti ve treckwit tozu ve kumul kabuğu iksiri ile karıştırıldığında, bir Fae'yi Nymph'lerin bizi sihrimizden uzaklaştırma yeteneğine karşı geçici olarak dirençli hale getirebilecek bir iksir yarattı. Bu yeni topraklarda hak iddia ettiğimde savaşımızın bittiğini düşünmüştüm ama daha bitmemişti. Periler, krallığı elimizden almak için bize karşı ayaklanmışlar ve tahmin etmediğim kadar kanlı bir gaddarlıkla bizimle savaşmışlardı.

Kahinlerim onların hareketlerine karşı kördüler ve bizim sahip olduğumuz silah ve eğitimden çok azına sahip olsalar da, bunu çok sayıda ve bize görünmez olmalarını kehanet yoluyla telafi ettiler. Bu polen yardımcı olabilirdi ama kalbimde bunun yeterli olmadığını biliyordum. Ne kadar Nymph'i yok edersek edelim, onların yerine daha fazlası geldi ve bu toprakların sadece ve sadece onların olduğunu iddia etti. Savaşta bize sundukları vahşeti gördüğümde boyun eğmeyecek, barışı sağlamaya çalışmayacaktım. Nymph'ler, binlerce yıl önce aynı kökten doğan Fae'nin kardeş ırkı olabilir ama ben onların eşit olduğunu düşünmedim.

Çiçek uçuk mavi parlamaya başladı ve nefesim kesildi, ileri atıldım, dizlerimin üzerine çöktüm ve polen toplamak için getirdiğim kavanozu kaldırdım. Yapraklar çatlayarak açıldı ve o ruhani ışıktan daha fazlası dışarı saçıldı, ay da ona hayran olmak için bu tarafa bakıyor gibiydi ve yüzümde bir gülümseme belirdi.

İçindeki değerli tozu toplamaya hazır olarak kavanozu kaldırdım ama yaklaştıkça yapraklar düşmeye başladı ve ışık solmaya başladı.

"Hayır," diye soludum, çiçeğe uzandım, ama ona verdiğim nefes bile onu kurutuyor gibiydi, yapraklar esintide buhara dönüşüyordu.

Bir anda yok oldu, polen yok, ışık yok, hiçbir şey yok. Bu olasılığı duymuştum, çiçek o kadar narin ki, çok sıcak bir esinti ya da çok serin bir gece bile solmasına neden olabiliyordu.

Kavanozu bıraktım ve gümbürtüyle yere düştü, ben ıstıraplı bir ses çıkarırken, yıldızlara bakıp dualarıma cevap verip veremeyeceklerini merak ederken benden yuvarlandı.

"Lütfen bize yardım et. Düşmanı ezelim. Bana bu ülkeyi hediye edin ve onu şimdiye kadar bilinen en iyi krallığa dönüştüreyim, diye yalvardım ama yalnızca yıldızlar

sessizce parıldadı, her zaman sessiz.

Orada diz çöktüm, Santiago'yu benim dönme umuduyla uyanık yatarken bulacağım kaçınılmaz dönüşü erteledim ve ona bir başarısızlık daha dile getirmek zorunda kalacaktım. Belki de olduğumu düşündüğüm kraliçe değildim, çünkü geçen her gün, bizim için sahip olduğum tüm bu gücü kontrolümü kaybetmeye biraz daha yaklaşıyor gibiydim. Anka Kuşları ve müttefiklerimiz için.

Ayağa kalktım, ormana döndüğümde teslim oldum, yukarıda bir ışık dikkatimi çekti.

Kayan bir yıldız, arkasında bir ateş kuyruğuyla gökyüzünde hızla belirirken dudaklarım hayranlıkla aralandı. Tam üzerimde gökyüzünde yarışıyordu ve hiç düşünmeden kanatlarımı serbest bıraktım ve peşinden koşmak için havalandım.

Ormanın üzerinde hızla uçtum, bakışlarım kaçınılmaz bir çarpışmaya doğru ilerleyen o güzel, yanan varlıktan hiç ayrılmadı.

Kalbim gittiği yönden ürperdi, yıldız sarayımla çarpışma rotasında gibi görünüyordu. Panik kalbimi ikiye ayırdı ve Santiago'yu ve içimde sakladığım sırrı düşünerek ani bir hızlandım. Zamanın tamamen yanlış olduğunu bilerek ona söylemek için bekliyordum ama gerçekten ne zaman doğru olacaktı? Bir Kahin vardığörülenhamileydim ve eğer tahtı güvence altına almanın bir yolunu bulabilirsem, bebeğim bir gün kudretli bir hükümdar olacaktı.

Kanatlarımın izin verdiği kadar hızlı uçtum, sesimi yükseltmek için bir elimi boğazıma bastırırken halkıma seslendim, "Yükselin! Tehlike yukarıdan düşüyor! Kendinizi koruyun!"

Yıldız, doğudaki kulenin çatısına çarptı, onu yarıp geçti ve yere çarptığında yankılanan bir patlama sesi duymadan önce ötesindeki ormanda kayboldu.

Gücüne karşı gözlerimi kismama neden olan bir şok dalgası bana çarptı ve ona karşı koymak için kanatlarımı daha güçlü çırptım.

Üzerinden uçarken saraydan çığlıklar yükseldi, aşağıda, yerde derin bir uçuşumun uzandığı ormandan alevler kıvrılıyordu, kayan yıldız onun içinde parlıyor, yaşayan bir kalp gibi atıyordu.

Kanatlarımı kıvırdım ve gökyüzünden aşağı düştüm, alevlerin içine inip önümde düşen yıldızın hantal şekline bakarken ateş tenimi yaladı.

Bilinmeyen bir enerji dalgası üzerimi yıkadı, kemiklerime kadar işledi ve bu gücün yoğunluğundan neredeyse inleyerek uzun ve yavaş bir nefes aldım. Çok fazlaydı, çok cezbedici ama çok, çok güçlüydü. Ona bu kadar yakın olmaya dayanamıyordum ama yine de bu ilahi gücün büyüklüğüne çekilip daha da yaklaştım.

dualarıma cevap vermeye gelen karşımdaydı.

Görüşümün sınırlarının ötesinde her şey bulanıklaştı ve tek görebildiğim, yüzeyine gömülü bir milyon elmas gibi parıldayan yıldızdı. Bu güç, her şeyin cevabıydı. Savaşı bitirebilir, her çabayı benim lehime çevirebilir. Ve bir çılgınlık anında elime keskin bir metal hançer fırlattım ve avucumu yarıp ileri doğru hareket edip onu yıldızın yüzeyine dayadım.

O güç bir dalga halinde içime akarken, ruhumu arayıp ağırlığını hissederken nefesim kesildi.

"Vega," sanki doğduğum andan bu ana kadar oradaymış gibi beni tanıyor, beni izliyor, hatta belki de bana tapıyordu. Ya da belki de hissettiğim aşk değil, acımaydı.

"Alevlerin ve savaşın perisi" bu sözlerle benimle dalga geçiyor gibiydi ve bu güç daha derinlere kaydı, damarlarımda tırmandı ve kalbime sıçradı.

Tek bir kaprisle beni varoluştan silebilirdi ve içimde büyüyen hayatın geri çekilmek istemesinden korktum ama artık burada olduğum için hiç hareket edemiyordum.

Düşüncelerim doğmamış çocuğuma döndüğünde, yıldızın gücü o yöne kaydı, o minicik varlığın etrafında döndü ve beni dehşet içinde inletti.

Lütfen, bize zarar verme, diye yalvardım. "Sana saygı duyuyoruz. Bu kan, sadık hizmetkarın olduğumu sana göstermek için bir adak. Ama senden bir şey rica etmeliyim."

"Bütün hediyelerin bir bedeli vardır."

"Ne bedel istersen ödeyeceğim," diye yemin ettim ve yıldız sustu, ışığı hâlâ bedenimin her köşesinde uğuldayan bir enerjiyle zonkluyordu.

"O zaman seçim şu olacak..." Bu güç, doğmamış çocuğumun etrafını sararak ve beni dehşet içinde ürperterek içimde daha derin bir girdap oluşturdu. İlk doğumun ya da ilk aşkın. Bana bir tane teklif et, ben de sana savaşını kazanma gücü vereyim.

Hareketsiz kaldım, bedeli karşısında kalbim paramparça oldu ve karşısında donakaldım. İçimdeki o küçük hayat, her an sönebileceğini biliyormuş gibi titredi ve yapılacak fedakarlığın acısıyla gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Sonra aklım, varlığımın derinliklerine ve ötesine sevdiğim, sadakati akıl almaz olan Santiago'ya döndü. Başka çocuklar da olacaktı, onları o sağlayacaktı, bunu biliyordum. Ve yine de... bende vardı görülen bu bir

Kahin'in bana sunduğu vizyon. sahiptimgörülen o bir adama dönüşüyor ve ben ona orada ve o anda aşık olmuştum. Oğlum benim için Santiago kadar gerçektir, peki bu seçimi nasıl yapabilirdim?

"Başka bir şey," diye homurdandım. "Onlar değil. Lütfen onları almayın." "Fiyatı bu. Başkası olmayacak" Gözyaşlarım çenemden damlarken yıldız konuştu. "Zaman daralıyor. Seçemezsen gücümü bırakacağım."

"Bekle, sadece bir dakika," diye gıkladım, çaresizlik içimi tırmalıyordu. Neden bu olmak zorundaydı?

Santiago'nun bana sözlerini, bu savaşı kazanma vaatlerini, hayattaki tek gerçek amacının bu olduğuna dair beyanını düşündüm. Ve sözleri söylemeden önce o olması gerektiğini biliyordum çünkü burada benim yerimde dursaydı bu seçimi o yapardı.

"Kocam," kelimeleri dudaklarımdan çıkmaya zorladım ve havayı yırtan gök gürültüsü gibi bir çatırtıyla anlaşma yapıldı.

Gücün korkunç gücü karşısında neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum ve avucumun hâlâ yıldızın üzerinde durduğu yerde acıyla sızlıyordu. Parıldayan yüzey irkilmeme neden oldu ve geri çekildim, gözlerim acıyor ve kulaklarımda çınlama büyüyordu. Şiddetlenirken çığlık attım, bağışlanmak için yalvardım, onu bir şekilde kızdırıp kızdırmadığımdan emin değildim. Ama sonra ışık söndü ve avucumda hayal edilemeyecek bir güçle vızıldayan kaba ve yontulmamış bir değerli taş buldum, o kadar güzel ki beni suskun bıraktı.

"Bunu kullan ve savaşını kazanacaksın."

"Teşekkür ederim," diye nefes verdim ve dudaklarımdan dökülen bu sözler yeri titretmeye ve gökyüzü şarkı söylemeye başladı.

Hayır, şarkı söylemiyorum, kulağımın kenarlarında dolaşan o güzel, akıldan çıkmayan ses çığlık atıyordu, yukarıdaki yıldızlar yapılane, bu yıldızın bana sunduğu şeye, kendi türünün ve benim tüm doğama aykırı olarak meydan okumaya çalışıyordu. Ama anlaşma yapıldı.

Vizyon değişti ve zihnim gördüklerimle sarsıldı, anılara geri dönmeden önce bilgi kafamda şiddetle döndü, bunlar nabzımı hızlandıran öfkeli bir dalgayla geliyordu. İlk olarak, yanan kanatlarla ve çarpıcı bir kılıcın kabzasına gömülmüş İmparatorluk Yıldızıyla savaşa uçan Elvia'ydım. Zihnine fısıldadı, onu kullanmak için ihtiyaç duyduğu güçlü kelimeleri ona söyledi. Tek kelimeyle, bir patlama altındaki Nymphe ordusuna çarptı, saflarını yarıp onları paramparça etti.

Geceleri İmparatorluk Yıldızı ona kara büyüden, kaybedilen güçlerden ve keşfedilmemiş güçlerden bahsederek daha fazlasını fısıldadı. Elvia, bir gün yakut kırmızısı bir mezarın önünde durup annesinin kılıcını eline alana kadar, geçen her görüntüde gözlerimin önünde büyüyen oğluna hepsini öğretti.

Ama yine de savaş devam etti ve o, hayal edilemeyecek kadar güçlü bir hükümdar olmak için İmparatorluk Yıldızını kullandı. Krallıktaki hakimiyetine rağmen, o ve maiyeti düşman kazanıyordu, Ejderhalar kendilerine ait bir ordu kuruyor ve Fae grupları Phoenix kralını yok etmeye çalışmak için Nymph'lere katılıyordu.

Başka bir nesil geçti, sonra bir başkası, her yeni hükümdar İmparatorluk Yıldızını bir sonrakine verdi, ta ki sonunda Avalon annesinin ölüm döşeğinde dururken onun eline geçene kadar.

"Tutulmayan sözü tut," dedi annesi ve ben, Avalon olarak, başparmağımla İmparatorluk Yıldızını okşarken bu anı çok uzun süre beklediğim için, sahiplenici bir tavırla ellerimi kılıcın kabzasında kıvırdım. "Zamanı geldi, Avalon."

"Savaş kazanılmadı," dedim sertçe ve annem de elime bir Memoriae kristali tutuşturdu. Geçmiş kralların ve kraliçelerin yıldızla ilgili edindiği tüm bilgileri barındırıyordu ve her biri yeni bir güç sözcüğü öğrendiklerinde ona daha fazlasını ekliyordu. Sadece bir aptal bu güçten vazgeçebilir. Her zaman buna imrenirdim ve torunlarımın da yapmasını sağladım. Bizi gelmiş geçmiş en büyük Düzen yapan şeyin bir parçasıydı.

Annem, "Türümüz ölüyor, her yıl daha az Anka kuşu doğuyor," dedi annem, ölüm dalgası ona hücum ederken. "İmparatorluk Yıldızı bir lanettir, bir hediye değil. Şu ana kadar bitmeyecek..." Öldü, son nefesi göğsünden dışarı çıktı ve yanağını öpmek için eğildim ve onu cenazeye hazırlamak için hizmetkarları bırakıp arkamı döndüm.

Koridorda kuzenim Romina'nın yanından geçtim, her şeyin bittiğini belirtmek için ona başımı salladım ve o ağlayarak sevgilisi Tomás'ın kollarına düştü. O bir Phoenix değildi ve bu konudaki duygularımı biliyordu. Artık türümüzden çok az kişi kalmıştı ve soyumuzun güçlü kalmasını sağlamamız gerekiyordu. Vicente ile ona emrettiğim evliliği reddetmişti ve annem onu buna zorlayacak cesareti göstermemişti ama artık kraliçe olduğum için bir Hydra ile bu buluşmaya katlanacağımı düşünüyorsa, fena halde yanılıyordu.

Duyurular yapılmadan önce onlara bir gece daha verirdim. Şu anda yapacak daha iyi işlerim vardı, tahtıma oturmak ve İmparatorluk Yıldızı'na dünyayı bana vermesini emretmek gibi.

Gördüğüm şeyin kafa karışıklığı içinde oturmak için sadece bir anım olduğu için görüntüden çekildim. Tutulmayan söz neydi? Bu anılar bana neyi göstermiyordu? Peki annesi, İmparatorluk Yıldızı'nın bir lanet olması konusunda ne demek istemişti?

Vizyon bir kez daha değişti ve ben *testere* Kraliçe Avalon'un Lavinia ile yürüttüğü savaş, İmparatorluk Yıldızı'nı kullanarak Nymph'lerden gölgeleri nasıl çaldığı ve düşmanını türünün hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu tüm gölgelerin olduğu bir diyara nasıl attığı. Tekrar izlemek acımasızdı ve Kraliçe Avalon'un onu unutulmaya göndermesine ve türünü sonsuza dek değiştirmesine tanık olduğum o anda Lavinia'ya duyduğum sempati beni korkuttu.

Sonra, zihnim Romina'ya ait bir anıya kaydı ve kendimi karanlık bir tünelde tüm hızımla koşarken bulduğumda kalbim tekledi.

İnsanlar çığlık atıyordu ve ben Phoenix'lerle birlikte koşarken korku beni tüketti, alevlerimiz karanlıkta etrafımızda kıvrılıyordu. Arkamdan daha fazla çığlık geldi ve arkama baktım, kuzenlerimin dizlerinin üzerine düştüğünü, yere düşmeden önce kemiklerinin etlerinin eridiğini gördüm.

Neler olduğunu bilmiyordum, sadece başka Tarikatlardan hiçbiri ölmüyordu. Bir lanet, bir lanet olmalıydı ama neden?

Tomás elimi tuttu, beni öfkeli bir hızla sürükledi. "Kıpırdama," diye bana döndü ve ben de buna söz vererek başımı salladım. Kanatlarını açtığını gördüğümüz herhangi bir Phoenix, anında mahvoldu. Bu tünellerden çıkana kadar tek bir alev in tenimi öpmesine izin vermeyecektim, belki o zaman bile.

"Bu taraftan!" Kraliçe Avalon yukarıdan seslendi ve onun sesini koridorlarda takip ederek bir o yana bir bu yana döndük, ta ki Tomás'la ben birdenbire çıkmaz bir sokağa sapana kadar.

Avalon tacı başının üstüne tünemiş ve gözleri ateşle parlayarak karşımızda duruyordu. İmparatorluk Yıldızını kılıcının kabzasından almış ve şimdi manik bir bakışla önünde tutuyordu.

"Bir Kahin bana kaderimizi gösterdi. Bu gün birçok Anka kuşu düşecek ve biz de sevgili sarayımızı geride bırakmak zorunda kalacağız. Ama bir kişi burada bağlı kalmalı, çünkü bir gün bizim türümüz bu yere geri dönecek ve geldiklerinde, gözlemcinin ruhu onları uyandıracak ve gelecek olana hazırlayacak. Geri kalanımız o zamanı beklerken kaçıp daha kuzeyde bir gelecek kuracağız."

Arkamızdaki koridordan daha fazla çığlık gelirken Tomás'a gergin bir bakış attım.

"Sen ne yaptın?" Uzun zaman önce nefret etmeyi öğrendiğim bu kraliçeden talepte bulundum.

"Romina," diye homurdandı kuzenim ve nişanlım Vicente, Avalon'un yanına yaklaşarak. Onunla bu ay evlenmem gerekiyordu ama ne onun ne de Avalon'un Tomás'tan uzak durma uyarısına hiç kulak asmamıştım. Onu sevdim ve kimse beni bir başkasıyla evlenmeye zorlamadı. En azından benimle kan bağı olan ve açıkça Avalon'u aylardır becermiş bir adam. Ama yatağına kimi alırsa alsın, içinde tohum yeşermiyordu. Çok özlediği Anka varisini doğuramayacaktı ama yine de denemekten asla vazgeçmeyecekti.

Vicente kılıcını ona doğru kaldırırken, Tomás'ın elini daha sıkı kavradım ve önüne geçtim.

Vicente, "Buraya gel," diye havladı. "Harekete geçmek için çok az zamanımız var."

"Onunla bu şekilde konuşmaya cesaret etme," diye hırladı Tomás, kendi kılıcını kaldırırken gözlerinde mor alevler parlıyordu.

"Hain," diye tükürdü Vicente, Avalon'a bakarak. "Bir soyluya karşı kılıç kaldırıyor, Majesteleri."

"Evet, anlıyorum," diye tısladı, gözleri Tomás'a kaydı ve korumacı bir şekilde homurdanmama neden oldu.

"Gidiyoruz ve bizi durduramayacaksın," dedim, Tomás'a tekrar baskı yapıp tek çıkışa doğru geri çekilmesini sağlayarak.

Başka hiçbir Fae bu kadar ileri gitmemişti ve o tünellerde olanlardan korkmama rağmen, burada bu canavarlarla daha kötü bir kader kalıyordu.

Avalon elinde bir iksir kaldırdı, cam şişede sihirle parıldayan siyahımsı bir sıvı vardı.

Yakala onu, Vicente.

Vicente üzerime geldi ve yeteneklerimi kullanmak yerine kılıcımı çektim, ileri atıldım ve o ellerini üzerime koymaya cesaret edemedi ona doğru savruldum. Kolunu kestim ve kan akarak geri çekilirken küfretmesine neden oldu.

"Bu hayatta bir işe yaramadın ama belki bir sonrakinde faydalı olursun." Tekrar bana doğru fırladı ve kılıcımı bir öfke çığlığıyla savurdum, bu sefer keskin tarafı göğsünü kesiyordu. Yanıt olarak derisinde alevler canlandı ve Avalon, "Hayır!" diye haykırdı. ama artık çok geçti.

Vicente bu tünellerde oyun oynayan her türlü korkunç sihrin tuzağına düştü, derisi eriyip tiz çığlıkları havayı doldurduktan sonra yere yığıldı, yanında hançeri şakırdayan bir kemik yığınının başka bir şey değildi.

Avalon, İmparatorluk Yıldızını dudaklarına götürerek ve yakalayamadığım taşa karşı tek bir kelime söyleyerek üzerimde döndü. Ama sonraki saniyede, uzuvlarım kaskatı kesildi ve kılıç parmaklarımdan kaydı, gücüm başka bir dünyaya ait bir büyü tarafından hareketsiz hale getirildi.

Tomás öfkeyle kükredi ve vücudundan bir Hydra ateşi patlaması koptu, Avalon'a çarptı ve onu ayaklarından yere vurdu. Imperial Star, elinden uçarak ve yere yuvarlanarak gönderildi, giderken kızgın sözler fısıldadı. Bugünden itibaren tüm Anka Kuşları benim düşmanım olacak ve kaderlerini değiştireceğim, böylece tüm çabalarında başarısız olacaklar, hayatları kederle dolu olacak ve söz tutulana kadar hiçbir çıkış yolu olmayacak. Ya öyle, ya da Düzenleri düşecek ve artık bu dünyadan kimse geçemeyecek."

Tomás kılıcını kaldırdı, kraliçenin kafasını kesmek için koşarken dudakları geriye doğru sıyrıldı, ama kraliçenin kanatları kürek kemiklerinden fırlayarak kollarını yaktı ve kılıcını kavrayışında eritti. Sendeleyerek uzaklaşırken haykırdı ve Avalon derisi erimeye başlayınca çığlık attı.

İksiri bir ağıt eşliğinde dudaklarına götürdü ve lanet onu tamamen yok etmeden önce derin yudumlarla yuttu. Yine de oldu, cildi sıvılaştı ve gözlerinin beyazları da kaybolmadan önce parladı ve kemiklere dönüştü, ateşi onunla birlikte söndü.

Memoriae kristali kılıcının yanında yere çarptı ve Imperial Star'ın büyüğü aniden beni serbest bırakarak sendelememe neden oldu.

Kollarındaki yaraları iyileştirip iyi olup olmadığını kontrol ederek Tomás'a koştum.

"Gitmeliyiz," diye ısrar etti. "Buradan olabildiğince uzağa gitmeli ve bir daha geri dönmeliyiz."

Başımı salladım, onu hızla öptüm ve İmparatorluk Yıldızı, kristal ve Avalon'un kılıcını almak için koştum. Sonra geri döndük ve düşmüş Anka Kuşlarının kemiklerinin yanından geçerek karanlık tünellere koştuk.

Bir köşeyi dönerken bakışlarım, arkalarında kanatları ışıltılı ışıltılı yanarken bir girintide birbirlerine sınıksız sarılmış annemle babamı buldu. Anka Kuşlarını atmaları için bağılıyor olmama rağmen artık çok geçti. Ama sihir onları aldı ve taşıdıkları bir hazine yığını içinde yere kemiklerine düştüler, kolları hâlâ ölümden birbirlerini tutuyordu.

Bir ıstırap sesi beni terk etti ve ilerlemeye ancak Tomás beni sürüklediği için devam edebildim, beni karanlığa götürürken gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaştı ve bizi dışarı çıkarması için ona güvendim.

Bir şekilde yerden yukarı çıkmayı başardık ve aklımızda tek bir düşünceyle ormana kaçtık. Kuzey. Bir kez daha güvende hissedene kadar gidebildiğimiz yere kadar. Ve biz koşarken, son halkımız da bizimle birlikte koştu, arkamda sıraya girdiler, aralarında son Vega ve Phoenix de vardı. Göğsümde bir ağırlıkla, eğer bu doğruysa, onların kraliçesi olduğumu fark ettim.

Anılardan fırladım, Orion'un elini sıkıca koluma doladığını gördüm, gözlerinde acelecilik vardı.

"Ne gördün?" diye sordu ve o her şeyi özömsediğinde tek bir ayrıntıyı bile unutmamaya çalışarak her şeyi ona aktardım ve çalgınca kelimelerle ağzımdan kaçırdım.

"Siktir," diye fısıldadı, bitirdiğimde.

İmparatorluk Yıldızı'nın boğazımdan sarktığı yeri okşamak için elimi kaldırdım, kaygı göğsümde bir çizgi yırtıyordu. "İmparatorluk Yıldızı onları lanetledi. Bu yüzden bütün Phoenix'ler öldü. Ve bu yüzden Tory ve ben bu savaşta defalarca başarısız olduk. O eski lanet hala yerinde. Biz mahvolduk, Lance. Tutulmayan sözün ne olduğunu çözemezsek, yıldızın gazabından asla kurtulamayacağız."

Elimi saçlarımdan arasından geçirip tüm bunları sindirmeye çalıştım, kalbim kafese kapatılmış bir hayvan gibi atıyordu.

"Bu... her şeyi açıklıyor," dedi şok içinde ve ondan ayrıldım, zihnim gördüklerimizin üzerinde çalışırken düşünmeden yürümeye başladım.

"Romina da tutulmayan sözün ne olduğunu bilmiyordu," dedim kaşlarımı çatarak. "Ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum," diye içini çekti Orion.

"İmparatorluk Yıldızı'nın hâlâ savaş alanında olduğunu düşünüyor musun?" diye sordum, ani korku kalbimde bir delik açarken.

"Öyleyse, en azından onu nerede arayacağımızı biliyoruz," dedi Orion, yüz ifadesi asıktı.

"Peki burada kilitliken bunu nasıl yapacağız?" dedim bıkkınlıkla. "Başkası bulmadan geri alabilmeleri için diğerlerine bir mesaj almalıyız. Ve tutabilmemiz için Tory'ye tutulmayan sözün ne olduğunu öğrenmesini söylemeliyiz."

Orion'un sessizliği bana bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri olmadığını söylüyordu ve ben de bir o kadar bilgisizdim.

"Savaştan sonra o dağa çıktığımda, tıpkı o anılardaki gibi kayan bir yıldız gördüm. Onunla konuştum ve gücünü serbest bıraktığını gördüm.

Dünyaya. Tüm bunları bilseydim, cevaplarını ondan isteyebilirdim. Belki de tutulmayan sözün ne olduğunu biliyordu."

"Bunu bana neden söylemedin?" Orion bulanık bir hızla önümde ateş etti.

"Her şeyden sonra aklımdaki son şeydi," dedim omuz silkerek ama omuzlarımı kavradı, yüz hatları gergindi.

"Bunun ne kadar nadir bir olay olduğu hakkında bir fikrin var mı Mavi? Dünyada onu gören sadece bir avuç Fae var. Türümüzün çoğu, bir Donum Magicae'ye tanık olmak için her şeyini verirdi. Ben kendim sayısız kitapta inceledim, ancak göksel yaratıcılardan birinin gücünde durmanın nasıl bir şey olduğuna dair gerçek bir hayal gücüm olmadı. Nasıldı?"

"O...parlak," diye mırıldandım, zihnim hâlâ anılarla meşguldü. "Parlak," dedi donuk bir ifadeyle, gözleri kısıldı ve ben homurdandım, uzuvlarımdaki gerilimi bırakırken omuzlarım düştü.

"Oldukça havalıydı, sanırım."

"Oldukça havalı. Tahmin edersin," diye tekrarladı düz bir sesle ve ben de küçük bir kahkaha attım. "İzleyebilmeniz için Vard'dan hafızamı kafamdan çıkarmasını isteyeceğim," dedim ondan uzaklaşarak bir dizi kitap rafına doğru dönüp parmaklarımı eski sırtların üzerinde gezdirerek, acaba içlerinden herhangi biri kitabı tutar mı diye merak ederek. aradığımız cevap.

"Bu hiç komik değil," diye homurdandı onu takip ederken.

"Gözyaşlarının akmasını durdurmak için gülmeliyim," dedim, düşüncelerim gördüklerimize geri dönerek. "Romina'nın benim atam olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Kraliçe Romina, Ruhlar Sarayı'ndan hüküm süren ilk kraliçeydi. Burayı o inşa etti," dedi ve ona bakarken dudaklarım aralandı.

"Başka ne biliyorsun?"

Başını kaldırdı. "Yani bilgimi istiyorsun ama bana Donum Magicae'yi tarif etmeyeceksin."

"Tamam, deneyeceğim." sıırttım. "Gerçekten, gerçekten, gerçekten parlak bir kaya hayal edin." Orion bana boş bir bakış attı.

"Siz hiç Darius'la kayan bir yıldızı yıldız tozu için eritmeye ve parıldayarak yok oluşunu görme şansı elde etmeye gitmediniz mi?" Diye sordum.

"Meteoritler yıldız tozu yaratır, gerçek düşmüş yıldızları değil" dedi.

"Bu kafa karıştırıcı," diye belirttim. "Öyleyse neden göktaşı tozu denmiyor?"

Cevap vermeden önce dikkati üzerimden kaydı ve ileri fırlayarak raftan elmas işlemeli bir kutu kaptı.

"Şimdi, eski eserlere kim dokunuyor?" alay ettim.

Yuvarlak kutuyu ve yüzeyinde işaretlenmiş tartı terazilerini incelerken dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Onları yenemezsen..."

Kapağı açtı ve minyatür bir balo salonunu andıran küçük gümüş bir platformun üzerine minicik, mekanik bir terazi seti yükseldi. Tahtadan yapılmış küçük bir kız terazinin bir tarafında duruyordu ve hassas bir sihirle hareket ederek diğer tabağa konmak için sıçradı, sonra birinden diğerine ileri geri hareket etti ve dans ederken teraziyi aşağı yukarı salladı. Büyüleyiciydi ve kutunun içinde müzik çalmaya başladığında, o tahta kız dışında her şeye odaklanmamı kaybettim.

Derinliklerinden kıvrılan bir şarkı, sesi yumuşak ve kadınsı, yatıştırıcı bir ninni söylüyordu.

"Dans etme, şansla zar atma zamanı, terazi yükselir ve şimdi düşer. Bana gel, benimle oyna, burada ıssız balo salonumda..."

Altımdaki zemin yükseliyor gibiydi ve ayaklarımın üzerinde başım dönerek sallandım, müzik kutusuna ve bir o yana bir bu yana sıçrayan o büyüleyici tahta dansçıya uzandım. Orion da ona uzanıyordu ve ona dokunurken parmaklarımız sıyrıldı, çağrısına karşı koyamadık. Temas ettiğimiz an, dünya devrildi ve sanki kaygan bir tepeden aşağı düşüyormuşum gibi, sıırıslam yuvarlanırken duramayarak küçük tahta kız dışında her şeyi gözden kaybediyordum.

Müzik kutusunun içinde duran küçük balo salonunda Orion'un yanında sert, gümüş bir zemine çarptım. Duvarlar da gümüş rengindeydi ve üzerlerindeki pencereler, güneşli bir çayırın açık hava manzarasıyla boyanmıştı.

Şaşkınlıkla yukarı baktım, üzerimde yükselen bir pul seti buldum, kız şimdi iki pulun arasında duruyor, ürkütücü bir şekilde gülümserken orada dengede duruyor. Şimdi bizden beş kat daha büyüktü ve sağa doğru atlarken ayakları üstümüzde duran tabağa çarptı ve hareket eden metalin iniltili bir feryadıyla çanağı bize doğru fırlattı.

Orion bana çarptı ve tabağın tabanına çarpmaktan kaçınarak yerde yuvarlandık ve dansçı gülerek tekrar diğer tabağa atladı.

"Benimle dans et, benimle oyna," diye şarkı söyledi tartı bir kez daha eğilirken. Orion'un elini tuttum, ikimiz birden dimdik zıpladık ve balo salonunun diğer ucuna koştuk, sol çanağın alt kısmı tam bulunduğumuz yere düştü.

"Dokunmamalıydın," dedim.

"Ah, sence?" Dansçı alçaltılmış tabakta dönerken elimi sımsıkı tutan Orion homurdandı. "Siparişime erişemiyorum."

"Benimle dans et, benimle oyna," diye tekrar şarkı söyledi kız, ayağa fırladı ve diğer yemeğe doğru sıçradı.

"Dışarı çıkmalıyız," dedi Orion sert bir şekilde, odanın karşı tarafına doğru koşarken ve terazinin ağırlığıyla zemin bir kez daha çarparak kalbimin tökezlemesine neden olarak sarsıldı.

Ben yukarıdaki kıza baktığımda duvara tırmanmaya başladı, şarkısı havada kıvrılarak içinde bir yalvarışla. Ve ne istediğini anladım.

"Hayır, bence onun dediğini yapmalıyız. Onun oyununu oynamalıyız," dedim kalın bir sesle.

"Siktir et." Orion dışarı çıkmaya çabalamaya devam etti ve kız tekrar diğer tabağa atlayıp damarlarıma bir adrenalin dalgası gönderirken hızla etrafıma bakındım. Yerde iç içe dört garip daire vardı ve odanın ortasında en küçüğü duruyordu. Ama benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Oyun nedir?" Tahta kıza seslendim ve odanın kenarındaki en büyük halka beyazla aydınlandı. Ayakları tabağa çarptı ama Orion'la ben yoldan çekilmeye hazırlanırken çanak sarsılarak durdu.

Kız yan tarafından baktı, boyalı yüzü bir gülümsemeye burularak bize baktı. Müzik çalmaya devam etti, artık ben küçük bir müzik kutusunun içinde tuhaf, büyümlü bir kibrit çöpü kaltağıyla kapana kısıldığım için kulağa güzelden çok ürkütücü geliyordu ve o, melodiye yeni sözler söyleyerek ağzını açtı.

"Işık beyaz olduğunda dans etme zamanıdır, ama mavi olduğunda hareket etmesen iyi olur. Çünkü tehlikede olacaksın. Eğer oynarsan, benim günümü aydınlatırsın ve ben de seni değerli varlığımla serbest bırakırım."

"Tamam, öyleyse... sadece dans etmeliyiz. Dans etme şansın var mı?" Orion'a mırıldandım.

"Sayısız saçma sapan Acrux partisine katıldım, ne yazık ki dans edebiliyorum ama dövüşmeyi tercih ederim." Sanki ona karşı şansını değerlendiriyormuş gibi kıza baktı.

"HAYIR." elini tuttum. "Lanetli balerini alıp sonsuza kadar bir müzik kutusunda sıkışıp kalmayacağız. O ne derse onu yapalım."

"Tamam, ama senin yöntemin işe yaramazsa, benim yolumu deniyoruz," dedi.

"Anlaşmak." Onu çemberin yanına çektim, merkeze doğru gidenlerin giderek inceldiğini ve üzerinde dans edecek daha az yer bıraktığını fark ettim. bu

oyunun tehlike kısmı kulağa pek hoş gelmiyordu ama artık buradaydık, bu yüzden başka seçeneğimiz yoktu.

Orion elini belime bastırdı, elimi tuttu ve omzuna koyarken diğerini de kavradı.

"Beni takip et," diye emretti ve ben de bunu yapmaktan fazlasıyla mutlu olarak başımı salladım, çünkü balo salonu dansı hayatta benim yeteneğim değildi.

Müziğin sesi yükseldi, oyunun başladığını ilan etti ve Orion beni parlayan beyaz ışık çemberinin etrafında ağır hareketlerle yönlendirerek onunla ritmi bulmam için bana bir şans verdi. Altımızdaki ışık maviye döndüğünde ve Orion beni kendine yasladığında, ikimiz de müzik dururken heykeller kadar hareketsiz kaldığımızda, ben tam alışmaya çalışıyordum.

Tahta kız gırtlğından çingırdayarak tezahürat yaptı ve balo salonunun sonundaki boyalı kapı açıldı. "Seni göremiyor ama hareket edersen duyacak, bu yüzden bir adımını yanlış atma yoksa iyi ziyafet çeker," diye şarkı söyledi.

Kapının ötesindeki karanlıktan kemiklerin hareket ettiğini gördüm. Bir Fae kafatası dans pistine yuvarlandı ve kendimi hareket etmemeye zorlayarak nefesimi tuttum. Uzun süredir iddia edilen kurbanların kemikleri arasında bir yaratık hareket ediyordu ve ben onun dikkatini çekmek istemiyordum.

Orion'un parmakları içime saplandı ve ifademi izledi, kendisi de başını çevirip öyle bakamıyordu.

Fildişi beyazı bir peygamber devesi belirdi, balo salonuna çıktı, böcek şüphesiz gerçekte küçüktü ama burada, bu müzik kutusunun içinde dev bir canavardı. Gözleri sanki bir iğneyle delinmişti, bu da onun kör olduğunu kanıtlıyordu ve hangi psikotik Fae'nin bu küçücük, cep boyutundaki cehennemi uydurduğunu ve kimi burada ölmesi için buraya koyduklarını merak etmek zorunda kaldım.

Ama bu korku şovunun sonu değildi, çünkü yüzüğümüz ayaklarımızın altında çimlere dönüştü, etrafımızda büyüdü, yapraklar bize uzandı ve bulabildiği tüm açıkta kalan derileri gıdıkladı. Çenemi sıktım, çimler bize işkence ederken ve bizi korkutmaya çalışırken bile kaskatı kaldım.

Peygamber devesi koşarak bize doğru geldi, ağzının iki yanındaki keskin görünümlü uzantıları birbirine takırdadı ve antenleri bizi avlamak için vücudunu çevreledi. Ama ne Orion ne de ben hareket ettik.

Yanımızdan hızla geçti, yeri aradı ama bizi bulamadı, gerçi bizi tesadüfen keşfederse ne olacağını bilmiyordum. Belki de bu, kaderimizin ne kadar çabuk dengesiz gelebileceğini temsil eden Terazi terazilerinin bir parçasıydı.

Bir dakika sonra tahta kız, peygamber devesini geri çeken bir melodi mırıldandı.

inine girdi ve kapılar arkasından kapandı. Müzik tekrar başladı ve sonraki halka beyaz renkte aydınlanırken önceki halkadaki çimenler kayboldu. Aceleyle yeni yüzüğe geçtik ve Orion beni yakınımda tutarak etrafından dolaşmaya başladı.

"Bu berbat," diye fısıldadı.

"Bu da dahil sadece üç yüzüğümüz daha var. Ortaya çıkmalıyız ve gitmemize izin verecek. Bu işin sonu olmalı, dedim, onun kadar kendimi de ikna ederek.

Altımızdaki ışık aniden maviye döndü ve müzik sustu, ikimiz birbirimize sımsıkı sarılıp ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldık. Peygamberdevesi kapılardan koşarak geri döndü ve bizi aramaya başladığı anda, içinde bulunduğumuz çemberin etrafında hava esti ve arkamıza bir yaylın ateşi gönderdi.

Hareket etmemek için çok çaba sarf ettim, Orion'un kaslı yapısı beni yere indirirken peygamber devesi balo salonunu bizim için avladı, kıskaçları zeminde tıkırdıyor ve ağzını şaklatıyordu. Her nasılsa yerimizde kalmayı başardık ve tahta kız peygamberdevesini bir kez daha yuvasına çekti.

Ağır bir nefes aldım, Orion'un bakışlarıyla karşılaştım, aramızda bir kararlılık geçti.

"Sadece iki tane daha," dedim.

"Evet, sadece iki ölüm halkası daha. Mükemmel, dedi kuru bir sesle.

Müzik tekrar başladı ve beyaz renkte yanarken bir sonraki halkaya geçtik.

Biz yavaş daireler çizerek hareket ederken Orion ağzını kulağıma yaklaştırdı, ben onun adımlarını yansıtırken vücudu neredeyse benimkini kontrol ediyordu. "Karşılaştığımız tüm ölümler arasında, bir müzik kutusunda peygamber devesi ile tehdit edileceğimizi asla tahmin edemezdim."

"Ya da şarkı söyleyen bir kibrit çöpü," Terazinin üzerinde dönerken yukarıdaki kıza baktım, içime soğukluk damlıyordu.

"Hayat artık sen içindeyken gerçekten çok daha ilginç," dedi hayalet gibi sırtarak ama sonra ayaklarımızın altındaki ışık maviye döndü ve kalbim taş a döndü. Tamamen hareketsiz kaldık ve kapı tekrar açılarak peygamber devesini serbest bıraktı. Bu sefer daha hızlı koşarak geldi, kör gözleri seğiriyordu ve sümüksü kara dili ağzının keskin kenarlarını yalıyordu.

Bir böceğin ağzında ölmeyeceğiz.

Altımızdaki zemin buza döndü, oyunda üçüncü Element ortaya çıktı ve ayaklarım geriye doğru kayarken nefesimi tuttum. Orion dengesini tamamen kaybetti ve düşerken dizini yere çarptı.

peygamberdevesi arkasından uçararak gelirken tiz bir ses çıkardı.

Kıskaçları onu sardı, onu balo salonundan inine doğru fırlattı ve o kadar hızlı hareket etti ki, peygamberdevesi onu kapıdan fırlatıp ardından gözden kaybolmadan önce Orion'un ayağa kalkmaya vakti olmadı.

Bir korku çığlığıyla peşinden koştum ama kapılar suratıma kapandı ve ben onlara çarptığımda sıkıca kapandılar, sahte bir duvardaki tablodan başka bir şey olmadılar.

"Bırak onu!" Yukarıdaki tahta kıza bağırdım.

"Kapı ancak bir sonraki rauntta tekrar açılacak," diye şarkı söyledi bana ve sonuncusu bembeyaz olan yüzüklere baktım.

O kapılardan geçeceksem oynamaya devam etmem gerektiğini bilerek ürperdim, aceleyle oraya koştum. Bir böceğin elinde ölmesine asla izin veremezdim.

Müzik yeniden başladı ve çok az çaba harcayarak ve içimdeki öfkeyle tahta kıza dik dik bakarak çemberin etrafında dans ettim.

"Hadi," diye homurdandım, endişe kalbimi sıkıştırıyordu.

Halka maviye döndü ve koşmaya hazırlanırken bacaklarım neredeyse titremesine rağmen hareketsiz düştüm. Kapılar ardına kadar açıldı ve sırtında Orion'la birlikte tökezleyerek dışarı çıkan peygamber devesi, ciyaklayarak ve savurarak yaratığın canını aldı. Ayaklarımın dibinde alevler canlandı ve ondan sıçradım, ileri doğru koştum ve mantisin mezarlığından eski bir kol kemiğini avucuma aldım ve onu bir öfke çığlığıyla savurdum.

"Eşimden uzak dur, seni tüyler ürpertici orospu çocuğu!" Ben ağladım. Kemiği böceğin yüzüne çarptım ve yere düştü ve Orion onu boynundan tuttu ve tüm gücüyle çekti. Öfkeli bir çekişle böceğin kafasını vücudundan ayırdı ve yere yeşilimsi kan sıçrarken onu uzağa fırlattı.

"HAYIR!" tahta kız cıvıladı, yukarıdaki pullardan atladı ve hemen arkamda yere indi.

Dişlerimi gösterdim, kol kemiğini kaldırarak ona doğru koştum ve sertçe bacaklarına doğru savurdum. İkiye ayrıldılar ve o geriye doğru uçararak orta halkada hâlâ yanan ateşe düştü, vücudu kor gibi kurudu ve bir anda alevler içinde kaldı.

Sanki yardımına koşabilirmişim gibi bana uzandı ve Orion bana katılmak için hareket edip kolunu omuzlarıma atıp onun benimle yanmasını izlerken buz gibi ona baktım.

"İyi bir şenlik ateşini severim," diye mırıldandı Orion ve yüzümde kara bir gülümseme belirdi.

ağız.

Kibrit çöpü kız haykırdı, bir is yığınınına dönüşmeden ve müzik onunla birlikte ölmeden önce ağzından son bir şarkı döküldü. Ateş söndü ve sihir etrafımızda dönmeye başladı, Orion ve ben müzik kutusundan atılıp hazinenin zeminine düşerken her şeyi gözden kaçırmama neden oldu. Yanağında peygamber devesinden gelen en ufak bir yeşil kan lekesi vardı ve kavradığım kol kemiği artık tamamen boyutlandırılmıştı. Yerde dönmeye başlayan ve etrafımıza altın yığınları halinde inerken normal boyutlarına dönen kemikleri tüküren müzik kutusuna korkuyla bakarak onu kendimden uzağa fırlattım.

Dik bir şekilde çabaladık, ondan geri çekildik, sihir onu çılgına çevirdi, ta ki son kemikler de fırlayana ve her şey parçalanana, metal parçaları ve dişliler yerde paramparça olana kadar. Bunların arasında, lanetli müzik kutusunun enkazının içinden bize göz kırpan güzel bir opal vardı.

"Demek bunun için vardın. Bunu güvende tutuyordun. Orion ilerledi, onu aldı ve avucunun içine hayran hayran baktı.

Değerli taşın içinden akan renkli nehirleri alarak hazineye bakmak için ilerledim.

"Bu bir Lonca Taşı mı?" Umutla sordum.

"Öyle hissettiriyor," dedi, başparmağını üzerinde gezdirerek ve kolundaki Lonca Ustası işareti aniden canlandı, güzel kılıç bu yeni taş bulmaya tepki verirken kolunda parladı. "Terazi için Opal."

"O ürkütücü müzik kutusuna kim sakladı sanıyorsun?" Diye sordum.

"Hazinesini kimsenin çalmasını istemeyen uzun zaman önce ölmüş bir Fae," diye tahminde bulundu ve ben de yanağından bulaşan mantis kanını silmek için eğildim.

Dikkati benden geçti ve kaşlarını çattı, ileri atıldı ve arkamdaki raftan bir kitap kaptı. Bronz tüylerle örülmüş güzel örtüye kaşlarımı kaldırdım.

Gabriel bana bunu bir görüntüde gösterdi. Bence bu önemli," dedi heyecanla, az önce yaptığımız kavgadan dolayı gözleri hâlâ parlaktı.

Sarayda çok yukarılarımızda bir yerde bir Ejderhanın kükremesi duyuldu ve o sesin sarsıntıları duvarlarda yankılanırken ikimiz de sustuk.

"Geri dönmeliyiz," dedim müzik kutusuna girerken düşürmüş olduğum Memoriae kristalini alırken.

Orion kitabı opal ile birlikte ellerime verdi, sonra beni kucağına aldı ve hızla hazineden dışarı fırladı.

Orada ne kadar zaman geçirdiğimizi söylemek zordu, müzik kutusunun içinde bulunduğumuz süreyi ölçmek imkansızdı ama gerçekten üç saat geçmiş miydi? O kafese geri dönme düşüncesinden nefret ettim.

Duvardan geçtiğimiz anda, gizli geçit arkamızdan kapanmaya başladı ve bu tarafa gelen ayak sesleri üzerine, kitap, opal ve kristali, tam kapanmadan hemen önce geçide geri fırlattım.

Taht odasının kapıları hızla açıldı ve Lionel, arkasında Vard ve Gabriel'i arkalarında sürükleyen iki büyük Ejder muhafızı ile uzun adımlarla içeri girerken kalbim küt küt atmaya başladı.

Bunlardan biri Mildred'di, bıyığının köşeleri kıvrıktı ve göz kapaklarını kaplayan şiddetli bir pembe göz farı tonu vardı. Lavinia, karanlık bulutunun üzerinde süzülürken neredeyse yarı saydam görünerek arkalarından süzülerek geldi. Tahttaki gizli kapakta bulduğum hançer kalçasına bağlıydı, vücudunun etrafında kayan gölgeler arasında çok parlak görünüyordu.

Uşağı Horace peşlerinden koşarak ve ayakkabılarını cilalamak için önünde diz çökerek belirirken Lionel bizi tamamen görmezden gelerek tahta çıktı.

Acele et, dedi Lionel onu ısırarak.

Horace gittikçe daha hızlı çalıştı, sanki hayatı buna bağlıymış gibi o ayakkabıları parlatıyordu. Ve Lionel'ı tanıdığım için muhtemelen öyleydi.

Gözümü kırpmadığımı fark ettim, kaşları çatık ve alnında gergin çizgilerle bana bakarken bakışlarım ağabeyime kilitlenmişti. Ona ulaşmak, etrafındaki her orospu çocuğunu öldürmek ve onu buradan eşimle birlikte defolup götürmek için yanıp tutuşuyordum. Ama tabii ki böyle bir ihtimal yoktu. Bunun yerine, aramızda söylenmemiş binlerce kelime geçerken birbirimize baktık.

Seni seviyorum. Üzgünüm. Umarım iyisindir.

Taht odasının kapıları bir kez daha açıldı, bu sefer iki Nymphe tarafından farklı şekillerde tutuldular. Ardından, altın Elemental sembollerle işlenmiş devasa bir tahta sandık taşıyan Lionel'in Ejderhalarından dördü geldi.

"Bu ne?" diye sordu.

Adamlardan biri, "Bu, gelen Voldrakian arabasıydı, efendim," dedi.

"Voldrakian kraliyet ailesi nerede? Orada bulunmalarını rica ettim," diye havladı Lionel tahtından kalkıp Horace'ı bir tekmeyle ayaklarından uzaklaştırarak.

"Belki de bu bir adaktır, efendim?" diye önerdi Vard, açıkça onu yatıştırmaya çalışarak.

Lionel'in ağzından duman çıktı ve adamlara sandığı kendisine getirmelerini işaret ederek sertçe başını salladı. Yere koy. Bakalım ne güzel hediyeler

bana teklif etmek istiyorlar.

Ağır altın tokalar sandığın kapağını sabitledi ve Ejderhalar onu kaldırım taşlarının üzerine yerleştirirken her birini açmaya çalıştılar. Son mandal serbest bırakıldığında bir çıt sesi duyuldu, ardından hafif bir tıslama sesi geldi ve ağabeyimin Mildred'ın arkasına gizlice adım attığını fark ettiğimde gerildim. Orion ve ben de geri çekildik.

Ejderhalar kapağı açtı ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük yılan içinden fırladı, sivri dişlerle dolu ağzı en yakınındaki adamın kafasına doğru fırladı. Çıglık attı, yere çarptı ve su Elementini kullanarak eline bir buz bıçağı fırlattı ve onu yılanın böğrüne sapladı. Ama sanki dumandan yapılmış gibi yaratığın içinden geçti ve bir sonraki saniyede yılan eridi, adamı çevreleyen koyu mor bir buhara dönüştü ve vücudunu zeminde sıvılaştırmaya başladı. Diğer Ejderhalar çılgınca ona sihir konusunda yardım etmeye çalışıyorlardı ama yaptıkları hiçbir şey yardımcı olmadı.

Lionel geri çekilip hava kalkanına güç katarken, Gölge Prenses adamın ölmesini izlemek için yaklaşp merakla gözlerini aydınlattı.

Buhar kayboldu ve ardından geriye kalan tek şey, kaldırım taşlarının üzerinde tek bir kelime oluştururken bir güç altında bükölüp kıvranan kan ve kemikti.

DÜŞMAN.

Lionel öfkeyle kükredi, Vard'ı boğazından yakaladı, Düzen formunu elinde tutmak için savaşırken derisini yaktı ve Kahin'in havlamasına neden oldu. "Neden yapmadın *Görmek*Bu?!"

Vard başını salladı, ağzı açılıp kapandı ama ağzından tek kelime çıkmadı.
dışarı.

Horace Kahin'in arkasına geçti, Ejderha Değiştiren'in parçalanmış bedeni dışında herhangi bir yere baktı, sanki o yokmuş gibi davrandı ve Lionel'ın öfkesini üzerine çekemediği her şeyi yaptı.

Gabriel ağzını köşeden kaldırarak bana baktı ve ben de karşılık olarak gülümsedim. Voldrakianlar Solaria ile müttefik kalmamaya karar verseydiler, Lionel'a karşı savaş açma ihtimalleri var mıydı?

"Ö-özür dilerim, Kralım," diye kekeledi Vard ve Lionel hırlayarak onu iterek Gabriel'e döndü. "SentestereBu."

"Evet," dedi Gabriel çenesini kaldırarak ve Mildred ona baktı, onun kendisini bir kalkan olarak kullandığını fark edince ağzı açık kaldı.

Lionel'in üst dudağı geriye doğru kıvrıldı ve alevli yumruğunu kaldırdı.

"Durmak!" Orion endişeyle bana yaklaşıırken ağladım ama Lionel'ın hedefi Gabriel değildi.

Arkasını döndü, yumruğunu Vard'ın yüzüne indirdi ve onu acıyla inleyerek yere fırlattı.

Lavinia, Lionel'a yaklaşıp güldü. "Yine baba," diye ısrar etti ve o, Vard'ın peşinden koşarak bu sefer gölge yumruğunu ona indirdi.

Dayak devam etti ve Lionel'ın tüm denekleri izlerken ben tekrar Gabriel'e baktım. Gözleri parlıyordu ve bir şekilde görüşünü kaybettiğini söyleyebilirim, ama olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. *görmek*iyi ya da kötü bir şeydi.

"Senin gibi sümüklü yaratıkların bana ne faydası var?" Lionel tükürdü. "Kralları için her şeyi yapacak sadık Perilerle dolu bir saraya ihtiyacım var. Şüphesiz ki benim için yararlı olanlar."

Dik durdu, elini sarı saçlarına attı ve sanki az önce aklına bir şey gelmiş gibi gözlerine vahşi bir parıltı girerken kanla işaretledi.

Gabriel gözlerini kırıştırdı ve yüz hatlarını kaplayan korkuyla bir kez daha bana odaklandı.

Midem düştü ve "Ne oldu?" çaresizlik içinde ona. "Bağlanmış adamlardan korkun!" bana laf attı. "Hidra'nın kükrediği gece geliyor ve kader değişti! Diğerlerine haber vermeliyiz, onlara söylemeliyiz ki-"

Lionel, alay ederken ciğerlerindeki tüm oksijeni çalarak onu hava büyüyle susturdu.

"Sessizlik!" diye gürledi ve yerde seğiren Vard'a sırtını döndü. "Mildred, onu Kahin'in odasına götür ve ben tekrar konuşmasına izin verildiğine karar verene kadar dudaklarını mühürle."

"Elbette Kralım," dedi Mildred, eğilerek.

"Cebrail!" Ağladım, parmaklıkları tuttum ve sihri ellerime vermeye çalıştım ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kardeşim Mildred tarafından sürüklenerek götürüldü ve Lionel, o kapının ötesine geçene kadar onun bir daha nefes almasına izin vermedi.

Ağabeyimin bir zamanlar bize verdiği kehanet beynimde dönüyordu.

aklımda, kelimeler kafamda dönüyor.

Ateşten doğan, geçmişin küllerinden yükselen iki Anka kuşu. Kader çarkı dönüyor ve Ejderha saldırmaya hazırlanıyor. Ancak aldatanın kanı kaderin akışını değiştirebilir. Yanınızda oyalanan, boyalı gülümsemeli adama dikkat edin. Aşağılananları çevirin. Köleleştirilmiş özgür bırakın. Bağlı adamlardan korkun. Birinin yükselmesi için birçok kişi düşecek. Laneti çek. Avcı bedelini ödeyecek. Geçmişin hatalarını tekrarlamayın. Tutulmayan sözü tutun. Çatlağı onar. Gölgede saklanan her şey karanlık değildir. Kan çıkacak. Kaderini mühürle. Kaderini seç.

Kim olabileceklerini ve Gabriel'in neden onlardan bu kadar korktuğunu merak ederek Bonded adamlarına odaklandım. Belki de Tory kehanetin bir kısmını çözme konusunda daha şanslıydı, ama en azından bir kısmı şimdi netleşiyordu.

İlk satır bana ve ikinci Lionel olan kız kardeşime atıfta bulunmalıydı. Sonra düzenbazın kanı... bu Darius olabilir. Avalon'a karşı savaşta Lavinia'yı aldatan adamın soyundan geliyordu. Böylece eklendi. *Lanet olası yıldızlar.*

Sonra, boyalı gülümsemeli adamın sonsuz sorusu vardı. Bu konuda hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama Tor'un anladığını umuyordum.

Birinin yükselmesi için birçok kişi düşecek. Sanırım bu biraz açıklayıcı oldu ama o kişinin kim olduğunu bilmiyordum. Bu, Lionel'ın kanlı bir savaştan sonra kral olarak yerini koruması anlamına gelebilir. Yine de onun yerini başka bir hükümdarın alabileceği anlamına geldiğini umuyordum.

Laneti çek. Evet, sanırım bunu anladım. Teşekkürler Shadow Beast.

Avcı bedelini ödeyecek. Orion... kahretsin. Lanetimin bedelini onun ödemesiyle ilgili olmalıydı.

Çatlağı onar.... Kaşlarımı çattım. Kapattığımız gölge yarıklarından bahsediyor olabilir mi? Ama o zaman neden çoğul değildi? Belki de daha mecazi anlamda söylenmiştir...

Son satırları düşünerek başımı salladım ama içimde herhangi bir yeni fikrin kıvılcımını çıkaramayacak kadar belirsizdiler.

Orion ve ben, hücremizde mahsur kaldığımızda birbirimize umutsuzca baktık, Gabriel'in uyarısı, kimsenin anlayıp Lionel'ın uydurduğu iğrenç planlara karşı çalışması olmadan dünyaya yayılarak yayıldı. ne yapacağımı bilemedim Kaderi değiştirmemize yardım etmesi için bu kehaneti kullanmanın bir yolu olmalıydı, ama bunun ne anlama geldiğini bile keşfedemezsek, nasıl olacağını anlamadım.

yapabiliriz.

Lionel, Horace'a öldürülen adamın içini temizlemesi talimatını verdi, ardından Lavinia ve Ejderhaları peşinden koşarak odadan çıktı. Horace içini çekti, başı öne eğik kana bakıyordu.

"Keşke bu işe hiç başvurmasaydım," diye mırıldandı kendi kendine. "Bunu yıka, bunu yıka. Ayakkabılarımı cilala, iç çamaşırımı elle ovala... kraliçemin yarısını yediği tüm cesetleri temizle. Ve yılda kaç gün izin aldığımı biliyor musun? Hiçbiri." Dilini şaklatarak başını salladı. "Jim'i dinlemeliydim. Şöyle olacağını söyledi; pişman olacağımı söyledi. Ve şimdi bak. Jim, Sunshine Bay'de en iyi hayatını yaşıyor ve ben burada bağırsakları temizliyorum.

"Hey," diye seslendi Orion ona ve Horace gözlerini kısarak başını kaldırdı. "İşin kadar Lionel'dan da nefret etme ihtimalin var mı?"

"Benimle konuşup başımı belaya sokma dostum. Hiçbir şeye dahil olmak istemiyorum. Ben sadece kolay bir hayat istiyorum," dedi Horace, Orion'un doğrudan gözlerinin içine bakmadan. "Geçen hafta kralın yemeği fazla pişmişti ve Bob'u mutfakta yaktı. Kimse için yanıp kül olmayacağım."

"Bize yardım edersen, buradan çıktığımızda seni kraldan koruruz," dedim, arkadaşlarımıza bir mesaj iletip iletemeyeceğini merak ederek. Ama Horace başını iki yana salladı, elini kaldırdı ve bizi daha fazla duymaması için susturucu bir baloncuk yaptı. Sanki bize ve bu yerin tüm dehşetine göz yummak, bir şekilde onu bundan daha az sorumlu kılıyordu. Ama sen kabul etsen de etmesen de zulüm yine de yaşandı. Yokmuş gibi davranmak, bu dünyanın canavarlarına canavar olmaya devam etmeleri için izin vermekten başka bir şey değil miydi?

"Lanet olası korkak," diye mırıldandı Orion, sırtını ona dönüp parmaklıklara yaslanarak.

Horace'ın ölü Fae'nin kalıntılarını temizlemesini bekledik ve o gidince ikimiz aceleyle arka duvara koştuk. Ellerimi ona bastırdım, açılmasını istedim ve dokunduğumda taş kırıldı. Orion kitabı içeriden aldı ve gizli kapı bir kez daha kapanıp kucağındaki kitaba bakmak için eğilirken yanına duvara yaslandım.

"Gabriel'in iyi olacağını düşünüyor musun?" diye fısıldadım, aklım hâlâ onda ve içinden geçmiş olması gereken her şeyde takılıp kalmıştı.

"Gabriel tanıdığım en güçlü Fae'lerden biri. O dayanıklı. Senin gibi." Parmaklarını dizime değdirdi ve ben biraz rahatlayarak kitaba odaklandım ve bize bu savaşın gidişatını değiştirebilecek bir armağanı olmasını umdum.

"Şuna bak..." İncelerken eli tekrar kitaba gitti, ters çevirdi ve parmaklarını sırtında gezdirdi. Yüzündeki büyülenme karşısında gülümsememi yarıda kestim ve kitabın cildini incelemeye devam ederken onu izledim.

"Bakıyorsun," diye mırıldandı, ağzının köşesi kıvrıldı ve gamzesi ortaya çıktı.

"Bu kadar tatlı görüldüğünde bakmamak elde değil," dedim ve bana kuru bir bakış attı.

"Sevimli? Köpekler sevimlidir, tıpkı senin küçük kucak köpeğin Seth gibi, ama ben-" Az önce Seth'in şirin olduğunu söyledin. Gözleri korkuyla büyüdü. "Hayır," diye tısladı, sanki ağzından çıkan sözlerden ben sorumluyum gibi, ama kesinlikle suçlu değildim. "Bunu nesnel olarak kastetmiştim. Tabii ki iten sevimli olduğunu düşünmüyorum. Ama sanırım, tamamen başka biri olsaydım, birinin onu sinirlendirmediği zamanlarda onu marjinal olarak sevecen bulabileceğini uzaktan görebiliyordum. Yine de bana göre, her zaman tamamen ağırlaştırıcı. Ve bu asla değişmeyecek."

"Mmhmm," diye alaycı bir şekilde mırıldandım ve bakışları kısıldı.

Çenemi kavradı ve başparmağını alt dudağıma bastırdı. "Daha iyi biliyormuşsun gibi bakma bana."

"Ben her zaman daha iyisini bilirim." Gülümsedim ve başparmağını dudaklarımın arasına alıp ısırdım ve teninin tuzunu tattım.

Homurdandı, sanki artık dikkatini çekmiyormuş gibi kitabı bir kenara itti, onun yerine benim için geliyordu. Ama bu ne kadar cazip gelse de, Lavinia geri gelip kitabı okuma fırsatımızı çalmadan önce ne kadar vaktimiz kaldığını bilmiyordum. Tutulmayan sözle ilgili bir cevap olabilir, ancak Romina'nın da ne olduğunu bilmediği düşünülürse, böyle bir sırrın bu kadar basit bir şekilde yazılacağından şüpheliydim. Yine de, muhtemelen bundan daha verimli bir şey yapıyor olmalıydık.

Başparmağını ağzımdan çektim, ondan bir öpücük aldım ve yerden kitabı almak için eğildim.

"Kitabı unut. Tutulmayan sözün cevabı orada kolayca detaylandırılmayacak, yoksa eski bir Phoenix bununla uzun zaman önce ilgilenirdi," dedi, düşüncelerimi tekrarlayarak.

Parmakları saçlarını itti, sıkıca kavradı ve ben tekrar dik oturuncaya kadar çekti, gözlerindeki kaosa baktım. Beni sınıksız tuttu, beni tekrar öpmek için harekete geçti ama onu engellemek için kitabı yüzümün önüne getirdim ve

diye homurdandı arkasından.

"Bir Vampirle saklambaç oynamamalısın Mavi," diye uyardı. "Sonun Harriet Hidey-Hole gibi olacak."

"Kim o?" Kitabın üstünden göz atarak güldüm ama ifadesi onun son derece ciddi olduğunu söylüyordu.

"Bu başka bir çocuk hikayesi," dedi, kitabı kapıp ulaşamayacağı bir yere koyarak.

Parmakları hâlâ saçlarımın arasındayken kaçışım yoktu ve üzerimde şaha kalkarak göğsünü benimkine bastırıp beni yere düşmeye zorladığında, onun altında sıkışıp kaldım.

Bacaklarımı ona doladım, ona olan aşkı bana dokunduğu yerde kalmalarını zorlaştırırken gölgeler vücudumdan uzaklaştı. Onun katı ağırlığı ve bana baskı yapan aletin sert çıkıntısı arasında boyun eğmek çok kolay olurdu. Ama gerçekten o kitaba bakmamız gerekiyordu.

Bir bacağıma uzattım, ayak parmaklarım örtünün yumuşak tüylerine değdi ve sağ elimle ona uzanarak daha yakına kaydardım.

Orion'un ağzı çenemde gezindi ve hafif dokunuşuyla sakalının sıyrılışıyla nefesim kesildi. Artık çok uzamıştı ve başka bir durumda olsaydık, ona bu huysuz bakış hoşuma giderdi.

"Harriet Hidey-Hole, okulundaki diğer tüm çocuklardan daha çok saklambaç oynamayı severdi," diye anlatan Orion, tenimi yakan en hafif öpücüklerle bana eziyet etmeye devam ederken hikayeyi anlattı. Saçımı çekiştirerek başımı yana doğru çekti ve boynumu kendisine maruz bıraktı, iniltiye sarılı bir laneti salıvermeme neden oldu.

Acı ve zevk onun için en tatlı günahlardan uydurduğu silahlardı ve onları bana karşı kullanmasına izin vermekten fazlasıyla mutluydum. Nabzım hızlandı ve öpücükleri köprücük kemiğime doğru yol alırken ve dişlerinin sıyrılması omurgamı soğuk zeminde kavislendirirken ayağımın altındaki kitabı yarı yarıya unutmuştum. Saçımı serbest bıraktı, elini altımda vücudumla fayanslar arasında oluşturduğum boşluğa kaydırды, parmaklarını omurgamın dibine doğru kıvırdı ve eşofmanının arasından penisinin devasa uzunluğunu klitorisime sürttü.

Bana verdiğinden çok daha fazlasını isteyerek adını inledim, ama tam tersinin doğru olma olasılığı çok daha yüksekken, sanki sonsuza kadar varmış gibi zamanını alıyordu.

"Ağaçlarda ve tahta sandıklarda saklanırdı; çatı katlarında saklanırdı ve

ambarlar ve hiçbir arkadaşı onu bulamayacak," Orion hikayeye devam ederken, ben kalçalarımı yuvarladım ve ondan ihtiyacım olanı almaya çalıştım, ama beni merakta tuttu. "Kendisini dünyanın en iyi saklambaççısı ilan etti ve bunu kanıtlayabilmek için tanıştığı herkesi onunla oynamaya cüret etti. Bir gün bir Vampire çarpana kadar kimse onu bulamadı.. *'Dünyadaki en iyi saklambaç benim'*dedi.

"Lance," diye homurdandım hayal kırıklığı içinde, bu hikayeye işim bitmişti. O beni çılgına çevirirken parmaklarımı sırtına bastırdım ve ona sürttüm.

"Vampir ona yanıldığını söyledi ve bu Oaslında en iyi saklambaçtı. Ona güldü ve onu bir oyuna davet etti. Vampir kabul etti ve daha onu aramaya başlamadan önce saklanmak için tam on dakikası olabileceğini söyledi. Böylece Harriet, yerel ahırda kimsenin onu bulamadığı en sevdiği saklanma yerlerinden birini seçerek kaçtı. Bir saman yığınının içine tırmandı ve asla bulunamayacağından emin olarak Vampirin onu aramaya gelmesini beklerken sessizce oturdu.

"Anladım," dedim sabırsızca. "Vampir onu saklandığı delikte bulmuş."

"Evet," dedi karanlık bir şekilde, dişlerini göğsümün üzerinde gezdirerek ve dilinin ucunu göğüs ucumun üzerinde gezdirirken beni ürpertti. "Avda o kadar yüksekti ki onu parçalara ayırdı."

"Lanet olsun," diye yarı güldüm. "Senin psikopat çocuk hikayelerinin nesi var?"

"Bunlar uyarı. Dikkat etmeniz gerekenler." Göğüs ucumu ağzına aldı ve dişlerinin arasında gezdirirken meme ucum sertleşerek sıkı bir tomurcuk haline geldi. Parmaklarımı saçlarının arasına soktum, pantolonunu aşağı itmek için aramıza uzandığında başım geriye doğru eğildi ama o oraya varmadan taht odasının kapısı hızla açıldı.

Orion bir kalp atışıyla ayağa fırladı ve bir hayvan gibi hırlayarak benimkini görmemek için vücudunu kullandı. Kimin geldiğini göremiyordum ve kendimi dizlerimin üzerine doğru çekerken düşüncelerim tamamen karışmıştı, gölgeler tenimden dışarı dökülüp etrafımı sıkıca sararak sergilenen her parçamı kapladı.

Kitabı hızla kavradım, ayağa kalktım ve Orion'un arkasına yaklaştıktan sonra eşofmanının arkasına kaydırdım ve gömleğini üzerine çektim. Sonra yanına gittim ve Horace'ı yeniden orada buldum, arkasında birkaç Nymphe dururken parmağında bir anahtar çeviriyordu. "Duş alma vaktin geldi. Hadi, doğrayın. Bütün günüm yok.

"Kapı açık değil," diye ifadesizdi Orion.

"Evet, evet, daha az tavır, dostum," diye tersledi Horace, ileri doğru yürürken.

ve bizi kafesten çıkarmadan önce kapının kilidini açmak. "Bugün gerçek bir ziyafet alacaksınız, çünkü hizmetkarın odası kendilerini bir Ördek Değiştiren'in kış deliği kadar sıkı bir şekilde kapatmaya karar verdi. Artık kimse oradaki duşlara giremez. Burası perili, yemin ederim." Horace döndü ve iki Nymph'e etrafımızı sarmak için hareket ederken bizi yönlendirdi.

"Bu yerdeki hayaletleri gördüm Horace," diye seslendim ve omuzları gerildi. "Onlar aç, yalnız ruhlar ve kraliçelerinin sarayında yaşayan hainlerle ziyafet çekmek istiyorlar."

"Ah, peki bu hangi kraliçeler olurdu, ha?" güldü ama sesinde hayaletlerden gerçekten korktuğunu gösteren bir titreme vardı.

"Ben ve kız kardeşim," dedim kararlı bir şekilde. "Bu saray ve hayaletleri bize sadık ve surları arasında sahte krallara hizmet eden sızlanan küçük sürüngenleri hoş karşılamıyorlar. Geceleri arkanı kollasan iyi olur. Benden bir tek kelime edersen, sen uyurken gelip seni kemiklerinden etini soyamak için bulabilirler."

Omzunun üzerinden, "Kapa çeneni," diye tersledi ve Orion ona saldıracaktı gibi öne doğru fırladı, ama ben onu durdurmak için kolunu tuttum ve sıktım.

Bu değersiz yaratığın ölümü uğruna cezalandırılmasını istemiyordum. Ayrıca, Horace ölürse, sadece yerine başkası konulabilirdi ve o kişi, en azından çoğu zaman bizi rahat bırakan bu adamdan çok daha kötü olabilirdi.

Bizi gösterişli koridorlardan geçirip, güzel bahçelerin ve akla gelebilecek her türlü Düzenle dolu vadilerin abartılı duvar resimlerinin neredeyse hâlâ ıslakmış gibi görünen parlak mürekkeple boyandığı bir misafir odasına götürdü.

Horace bir kapıdan geçmemizi işaret etti ve her şeyden çok kapalı havuz evine benzeyen bir banyoya girdik. Tropikal bir teması vardı, ortasındaki yeşil-mavi havuzdan tüyler halinde yükselen sisle yoğun hava, ortasında duran devasa bir ağacın dallarından aşağı akan su. Sarmaşıklar duvarlara yapışmıştı ve bir an için Alevler Sarayı'na geri götürüldüm, kendimi bir kez daha havanın yoğun ve sıcaklığın baskıcı olduğu bir ormanda duruyormuş gibi hissettim.

"On dakika," diye havladı Horace, sonra kapıyı yüzümüze çarparak kapattı. Orion için bırakılan temiz giysiler vardı ama her zamanki gibi benim için hiç yoktu. Orion birçok kez onun gömleklerini giymem için ısrar etmişti ama gölgeler her zaman giydiğim her şeyi bir süre sonra küle çeviriyordu, ben de şimdi onları reddettim. Ayrıca, üzerlerinde her zaman yeşil Ejderhalar veya ne kadar büyük olduklarına dair sloganlar bulunurdu.

Lionel öyleydi ve o boktan hiçbir şeyin bana dokunmasını istemedim. Orion, tam da bu nedenle yarı yarıya gömleklerini çıkardı.

Suya daldım ve Orion beni takip etmeden önce kitabı yeni giysilerinin katları arasına saklayarak soyundu. Nefis bir ılıktı ama Orion bronz teninde parıldayan sisle çıplak halde peşimden koşarken midemde hissettiğim sıcaklığın yanında bu sıcaklık hiçbir şey ifade etmiyordu.

Neredeyse tamamen batana kadar havuzun derinliklerine indim, sonra suyun altına kaydım ve bir kez daha yükselerek onun arkasında yüzdüm. Beni yakalamak için döndü, su beline çarptı, karın kasları gerildi, göbeğinin altından aşağı inen ve havuzun yüzeyinin altında kaybolan o koyu renkli saç tozu.

Dudağımı ısırdım, ona hayranlıkla baktım ve gölgelerin yeniden çekildiğini hissederek, göğsümdeki baskı kalktıkça biraz daha rahat nefes alabildiğimi hissettim. Bir an için Gölge Canavarı burada bile yokmuş gibi hissettim, tenimin altında hiçbir sihir dokunuşu yoktu ve onun önünde dururken kendimi korkunç derecede ölümlü hissettim. Ama en azından hala bendim.

Yaklaştı, gölgeli saçımdan bir tutamı parmağına doladı ve aşağı baktım, bir kez daha en derin mavisini buldum. Onun dokunuşuyla eski parçamı geri kazandığımı görünce nabzım yükseldi. Geçici olsa bile.

"İşte buradasın," dedi daha da yaklaşarak. "Gölgeler seni benden saklamaya çalışıyor ama benim bir Vampir olduğumu unutuyorlar."

"Ve vampirler saklambaçta en iyisidir," dedim gülümseyerek.

"Demek dinliyordun," dedi.

"Ben çok dikkatli bir öğrenciyim." Gülümsedim ve o da sırıtarak geri döndü.

Meme uçlarım hâlâ sertti ve çıplak tenimde su damlacıkları akıyordu, gözleri her birinin hareketlerini izliyordu, bana olan susuzluğu açıktı.

Nefesimi kesecek kadar yaklaştı ve içime bir hançer gibi bir ısı saplandı. O benim başlangıcım ve sonumdu, yaratılış ve yıkım uyum içindeydi ve ona aşık olmaktan vazgeçeceğim bir an geleceğini düşünmemiştim.

"O zaman ona kadar say ve gel beni bul," dedim.

Ağzı keyifle kıvrıldı ve başını salladı. Elini kaldırıp gözlerini kapattım. "Hile yapma."

"Hile yapmaya ihtiyacım yok," dedi boğazından hafif bir kıkırdamayla, içimden yeni bir arzu dalgası yükseldi.

Saymaya başladı ve ben suyun altına kaydım, havuzun karşısına ve ortasındaki büyük ağacın arkasına yüzdüm. Gözlerimi açtım ve suyun içinden gözlerimi kısarak baktım, bagajda yüzmeme izin verecek bir delik gördüm.

Sırıttım, sert bir tekme attım ve yeniden yüzeye çıkmadan önce kendimi içinden çektim. Ayağa kalkabildim, su belime çarptı ve dudaklarım, orada burada noktalı mavi ışıklarla ayrıldı, suyun kabuğa yansımalarına, dalgalanmasına ve dans etmesine neden oldu. Oldukça genişti, isterlerse birkaç kişinin burada durabileceği kadar büyüktü.

Orion aniden yanımda yüzeye çıktı ve ne kadar çabuk kazandığına şaşırarak nefesim kesildi, sırtışı 'sana söylemişim' diyordu. Hızla üzerime geldi, beni duvara yapıştırdı ve bacağımı kalçasına geçirdi.

"Hm, bu tanıdık geliyor..." Dalgalandan ışığa baktı ve yanaklarım onun beni Acrux havuzunun dibine götürdüğünü hatırladıkça kızardı.

"Hafızam bulanık, bana hatırlatman gerekecek," dedim nefes nefese ve bana baktı, gözleri gölgeliydi ve içlerinde gizlenen şeytan vardı.

"Elbisende tam burada bir yırtmaç vardı." O gece yaptığı gibi parmaklarını kalçalarımın gezdirdi ve dokunuşunu yanan bir ateş izi izledi. "Ve seni şu anda istediğim kadar şiddetle istiyordum." Ben öpücüğe yaslanmaya ve birlikte karşılaştığımız tek tehlikenin bunu yaparken yakalanmak olduğu bir zamanı hatırlamaya çalışırken, ağzı benimkilerin üzerinde kayarak benimle dalga geçti.

Parmakları kalçalarımın doğru kaydı ve o gece daha fazla ilerleyemeyeceğimizi, yoksa ilişkimizi sonsuza dek değiştireceğimizi bilerek durduğu anı hatırladım. O zaman bunun durdurulamayacağını bilmeliydim. Biz kaderimizde birleşmek olan iki güçtük ve bu evrende hiçbir şey bizi birbirimizden alıkoyamazdı.

"Bunu yapmayı o kadar çok istiyordum ki Mavi." Eli bacaklarımın arasına girdi ve parmakları içime kayarken beni hazır buldu. "Sana böyle sahip olmayı kaç kez düşündüğümü bilemezsin."

"Üzerime mi düştün?" Elini yavaş bir hareketle pompalarken omuzlarına yapışarak nefes nefese kaldım ve bedenimde bir ateş yuvarlandı. Parmakları o kadar kalındı ki, içime giriyor ve içimdeki o hassas noktayı okşamak için mükemmel bir şekilde kıvrılıyordu. Cennet gibiydi ve daha yeni başlamıştı.

"Sürekli," yarı güldü, yarı homurdandı, sonra dilini dudaklarımın arasına soktu ve beni o havuzda öpen adamın tüm vahşi tutkusuyla öptü. Bunun ne kadar yasak olduğunu hatırladım ve onu çizdim.

daha da yakınlaştık, her şey alt üst olsa bile, dünya yapamayacağımızı söylediğinde sonunda birlikte olacağımız bilgisiyle yıkanıyorduk.

Dokunuşundan çoktan kurtulmuştum, kollarında titriyordum, avcunun ucunu klitorisime dayayıp parmaklarını içime daha da bastırduğında inlemelerim umutsuz bir hal alıyordu. Sert geldim, ağzına nefes alırken amımı sıktım, omurgamdan aşağı bir deprem ürperdi.

"Aferin kız," dedi huysuzca ve zevk tenimde daha hızlı sıçradı, beline dolarken bacaklarım karıncalandı. Biraz geri çekildi ve aletinin kalın kısmına yumruk attı, elini yukarı aşağı çekerken benimle alay etti, ucunu hassas klitorisime sürterken beni askıda tuttu.

Kıvrandım, kalçalarımı kaldırdım ve tırnaklarımı ensesinden aşağı tırmıkladım. "Daha fazla," diye ısrar ettim ve dilini yanağına bastırdı, beni böyle insafına bırakmaktan zevk aldığı belliydi.

"Lütfen demedin," dedi, aletini açıklığıma doğru sürükleyerek ve bana girmeden ucunu orada gıcırdatarak.

İnadımı yükselterek dilimi ısırdım. Yalvarmamı istiyorsa, bu konuda daha katı olması gerekecekti. "Beni yap."

Adem elması sallandı ve elini kaldırıp boğazıma doladı ve nabzımı attıracak kadar sıktı.

"Söyle," diye homurdandı.

O kadar tahrik olmuşum ki, ona boyun eğerek başımı sallıyordum ve konuşmama fırsat tanımak için boğazımı serbest bıraktı. "Lütfen."

Bir sonraki anda içime girdi, tüm uzunluğu beni ağzına kadar doldurdu ve çığlık atmama neden oldu. O kendinden geçmiş bir halde inledi ve ben karşılık olarak titredim, onun teni tenine değme hissi, sıcaklığı, etrafımızı saran su ve dudaklarından dökülen erkeksi sesler beni çılgına çeviriyordu.

Beni derinden ve yavaşça becerdi, ağızlarımız bir araya geldi ve bu odanın ötesinde bizi bekleyen dehşeti unutup birbirimize olan aşkımıza gömülürken vücutlarımız iç içe geçti. Bu duvarlar arasında karşılaştığımız tüm yıkımı aşan bir şekilde birleşerek nefesler arasında öpüştük. Sadece bizdik. Birbirini kayan binlerce yıldızın tüm felaketiyle arzulayan iki ruh.

Tekrar yenilenene kadar seviştik ve ben nerede bittiğimi unuttum ve o başladı. Onun için bir kez daha paramparça oldum ve o da gelirken kasları etrafımda gerildi, birbirimizden ayrılmamızın ardından nefes nefese kalırken vücudum onu mümkün olan her şekilde kavradı. Gözleri yandı

doğrudan ruhuma girdi ve ben onun bakışlarının galaksisinde ve onu benim diye damgalayan gümüş yüzüklerde boğularak, bir kez bile gözümü kırpmadım.

Geri çekildiği an gölgelerin geri döneceğini bildiğimden, bedeninin benden ayrılmasını istemiyordum, tıpkı kışın yazı çalıp götürmesi gibi. Ve Horace acele etmemiz için bize bağırmaya başlayınca, güneşimizin yeniden batmakta olduğunu ve buzlu bir ayın yeniden yükselmekte olduğunu biliyordum.

Kafesimize döndükten sonra Orion'un omzuna yaslanarak biraz uyumayı başardım. Karıştırdığımda onu, hazinede bulduğumuz kuş tüyü kaplı kitaba burnunu sokmuş buldum.

"Bir şey buldun mu?" Esneyerek sordum, ona daha da sokuldum ve kolu etrafımda daha sıkı kıvrıldı.

Kitabı dizine indirdi ve sayfada ne olduğuna bakmak için eğildim.

"Kraliçe Avalon'un Perilere karşı açtığı savaş hakkında bir tarih kitabı," dedi, gözleri yeni bilgilerle parlıyordu.

"Ne öğrendin?"

"Acımasız bir savaş olduğunu. Her iki tarafta da iğrenç suçlar işlendi, mahkumlar tanınmayacak kadar parçalandı ve işkence gördü. Bu bölüm, Anka Kuşlarının zaaflarını bulmak için yakalanan Periler üzerinde nasıl deneyler yapacaklarını anlatıyor." Kaşlarını çatı, kitabı bana yaklaştırdı ve yüzünde canlı olduğunu gösteren korkunç bir acı ifadesi olan yarı parçalanmış bir Perinin ayrıntılı taslağını aldım.

"Bu berbat bir şey," diye fısıldadım, sayfayı çevirerek ve orada ayrıntılı bir büyü buldum. *Gölge Bağ*.

Daha fazla çağrılmayı önlemek için özne içindeki gölgeleri birbirine bağlayan bir büyü.

Lavinia'ya böyle bir şey yaptığımı hayal ettiğimde kalbim daha hızlı atmaya başladı ve büyüyü tekrar okudum, hâlâ şaşkındım. "Bir saniye... Bu oyuncu kadrosunu biliyorum; Bunu bana ve Tory'ye Kraliçe Avalon öğretti. Aşılmaz bir bariyer oluşturmak için Phoenix ateşini kullanmanın bir yolu. Bu son kısım farklı olsa da. Yapmıyorum

tanıyın."

"Bu kara büyü," dedi Orion, kaşlarını indirerek parmağını sayfaya yerleştirip talimatların bir "kan ilahisi" gerektiğini söyleyen kısmını işaret ederek. "Bu ilahi sadece ölmeyi seçen birinin kanını kullanarak işe yarayacak" dedi. Altında listelenen ilahiyi kaşlarımı çatarak okudum.

"Sence Horace uygun olur mu?" Ona kıkırdarak baktım ve o da sırttı.

"Onu öldürmeden önce vücudundaki her kemiği kırmakla tehdit edersem, sanırım isteyerek gider," diye düşündü.

Tekrar sayfaya baktım, büyüü tekrar okudum. "Bu büyü Lavinia'daki gölgeleri birbirine bağlayabilir," dedi Orion, farkına vararak. "Onu bir daha çağıramayacaktı. Sadece içinde kilitli gölgeler kadar güçlü olabilirdi. Belki de gençleşmesini durdurabilirdi. Belki de öldürülebilirdi."

"Ama bunun için ihtiyacımız olan hiçbir şeye sahip değiliz," dedim, parmaklarımı kaldırıp Phoenix ateşini içlerine çekmeye çalışarak, hiçbir şey olmadığı için üzerime hüznün çöktü. "Ve bunun için kimsenin ölmesini istemiyorum. Zaten çok fazla insan kaybettik."

Kitabı hızla kapattım ama tekrar dizlerimin üzerine çöküp Orion'la göz göze geldiğimde onun gözlerinde aynı kararı görmedim. Sanki bunun kullanılabileceği bir yol bulmaya çalışıyormuş gibi onun üzerinde düşündüğünü gördüm.

"Hayır," dedim kesin bir şekilde. "Başka kimse ölmez."

"Merak etme güzelim. Ben sadece düşmanlarımızdan birini seve seve öldürtmenin yollarını düşünüyorum. Lanet seni ve güçlerini serbest bırakıp Düzen geri döner dönmez," dedi ve rahatladım, ancak içimdeki kıkırdama hissi bu büyüün yerine getirilmesi için gerekenler konusunda beni hâlâ rahatsız ediyordu.

Göğsümdeki ani bir çekiş ve aklımdaki bir çağrı, kalbimin düzensiz bir şekilde çarpmasına neden oldu. Sonraki saniyede vücudum dumana dönmüştü ve sarayı büyük bir hızla yararak Orion'dan uzaklaşıp bana sahip olan canavara doğru ilerliyordum.

Gölge Canavarı tenimin içini tırmalıyordu, dışarı çıkmak için savaşıırken ve hayal edilemez gücü beni ele geçirirken acı içime saplanıyordu. Onu uzak tutmak için savaştım, göğsümde çok sıcak bir tavada ışığı yakan yağ gibi yanıp sönen bir korku vardı ama Gölge Canavarı çoktan kazanıyordu.

Temiz hava etrafımı sardı ve Lavinia'nın yanına, saray arazisindeki karanlık bir tepeye indiğimde Gölge Canavar'a dönüştüm.

kocaman pençelerim kire çarpıyor ve pençelerim toprağı kazıyor. Dudaklarımdan bir kükreme döküldü ve Lavinia bağırarak omzuma tırmandı ve sırtıma yerleşti, parmakları kürküne sıkıca sarıp çekiştirdi. Boğazımda daha önce farkına varmadığım bir tasmanın sıkıştığını hissettim ve gölgeler beni dik yokuştan aşağı, sık bir ağaç kümesine doğru yönlendirirken onun kapislerini takip etmekten başka bir şey yapamadım.

Havada yanık kokusu asılıydı ve önümüzde bir ateşin parıldadığı ormana doğru yürürken benim huzursuzca karıncalandı. Lavinia rüzgarda kan ve köz kokusu alarak beni ilerletmek için yanlarıma tekme attığında ona doğru ilerledim.

"Kralın yardımımıza ihtiyacı var. Tiberya Farelerinden bazıları kafeslerinden kaçtı," diye fısıldadı, kulağıma konuşmak için öne eğilerek. "Bulduklarının hepsini yakıyor."

Ben korkuyla ürperdim ve o güldü, beni ağaçların arasındaki karanlığa götürmek istedi. Sağımdaki Ejderha ateşi fışkırması ürpermeme neden oldu ve bir fare, Lionel'den farklı bir biçimde kaçarken bir ciyaklama duyuldu, küçük, tüylü beyaz yaratık, kuyruğundan dumanlar tüterek karanlık ormanda yanımdan hızla geçip gitti.

Lavinia beni onun peşine düşmeye zorladığında acı kalbimi paramparça etti ve ben onun emrini reddetmeye çalışarak ama yalnızca gölgelerin iradesinin derinleştiğini fark ederek kükredim. Zihnimin kontrolünü kaybetmeye başlamıştım ve şu anda bilincimi bırakırsam ne gibi gaddarlıklar yapacağımdan korkarak elimden geldiğince sıkı tutundum.

Dişlerimi sıktım, beni tüketmeye çalışan güçle savaştım ve burada kalmayı başardım.

"Evet!" diye haykırdı Lavinia, bir gölge kamçısıyla bana vurarak ve derim yarıılırken homurdandım.

Küçük beyaz fare hızlı koştu, kütüklerin altından fırladı ve ağaçların yanından sağa sola sekerek geçti, ben daha uzun bir yol almak zorunda kaldığım için küçük boyutunu avantaj olarak kullandı.

"Yakala, pişir, öldür!" diye haykırdı Lavinia ve arkamızda bir başka Ejderha ateşi patlaması üzerime bir ısı dalgası gönderdi.

O alevlere farelerin düşmemesi için dua ettim ama Lionel'ın gümbürdeyen kükremesi kalbimi ürperten bir zafer gibiydi.

Küçük beyaz fare korkuyla ciyaklayarak ve saklanmak için içi boş bir kütüğün içine atlayarak yeniden yoluma fırladı. Lavinia'yı geride tutarken en azından fareye kaçması için zaman tanıyabileceğimi umarak Gölge Canavarı üzerindeki gücümün bir kısmını geri kazanarak ve geri çekilmeye başlayarak kayarak durdum.

Lavinia bana bir kez daha vurdu ve ben kükredim, başımı çevirerek ve onun bacağını hedef alarak. Dişlerim derinlere battı ve çığlık attı, gölge kamçısı uçup yanağımı kesti. Onu sırtımdan çekmeye çalıştım, şimdi dilimde onun iğrenç kanını tattığım için bırakmadım, ama bir emir haykırmadan önce bana tekrar tekrar vurdu. "Beni serbest bırak!"

Bu sözlerin gücü, dişlerimi ancak onun serbest kalıp çeneme bir gölge gibi girmesine yetecek kadar gevşetti.

Deri bulana kadar ellerini ensemdeki kürke daha derine daldırdı ve tırnaklarıyla kazıyarak açtı, gölgeler bir dalga halinde üzerime döküldü. Güç tasavvur edilemezdi ve aniden beni tekrar kontrol altına aldı ve beni kütüğe doğru zorladı. Pençelerim onu yırttı ve ben kabuğu yarıp onu ortaya çıkarırken küçük fare dehşet içinde ciyakladı.

ölümü gördüm Dilimin tadına baktım ve yeniden o savaş alanına dönmüş, müttefiklerimi parçalıyormuş gibi hissettim. Panik üzerime çöktü ve göğsümdeki küçük bir ateş kıvılcımı düşüncelerimi keskinleştirdi.

HAYIR.

şaha kalktım, Lavinia'yı sırtımdan fırlatıp ağaçların arasına uçurdum ve bir sonraki kalp atışımda vücudumun kontrolünü yeniden kazandım ve Fae formuma geri döndüm. Namlu hala ağzımın etrafında sımsıkı kilitliydi ve tenimde dans eden gölgeler kalçamdaki ve yanağımdaki kanlı yaraların üzerinde kayıyordu, ama acıyı görmezden geldim ve kütüğün üzerine düşerek içinde saklanan fareyi yakaladım.

Öfkeyle gıcırdadı, parmağımı ısırды ve küfrettim. "Sorun değil. Ben Darcy Vega'yım. Ben seni koruyacağım."

Yüzümü daha iyi görebilmesi için fareyi kaldırdım ve küçük gözleri tanıyarak genişledi. Koşmaya başladım, ağaçların arasına fırladım ve gölgelerin vücudumdan dökülmesine izin verdim, böylece bizi karanlıkta bulutlandırıdılar.

Kocaman, yeşil bir Ejder tepemizden geçti ve Lionel'ın görüş alanından uzak durmak için kendimi bir ağaca yaklaştırdım.

"Buraya dön, canavar!" Lavinia öttü. "O düşüş boynumu kırdı, seni küçük cadı. Belki bu gece sevgili sevgilinin boynunu kırarım ve kemiklerin pat pat çatlamasını seyrettiririm."

Bu sözlere hırslayarak tekrar havalandım ve ağaçların arasından koşarak çalılıkların arasında saklanan fare var mı diye baktım. Burada közden başka bir şey yoktu, ağaçlar küle dönmüştü ve ayaklarımın altındaki zemin sıcaktı. Nereye gittiğimden emin olamayarak ilerlemeye devam ettim, tek amacım bu Fae'yi güvenli bir yere götürmenin bir yolunu bulmaktı.

Göğsümde şiddetli bir çekiş beni olduğum yerde durdurdu ve Lavinia'dan gelen çağrının beni delip geçtiğini hissederek nefesim kesildi. Dişlerimi sıktım, onunla savaşmak için çaresizdim, içimdeki Gölge Canavarı onun çağrısına cevap vermek için böğürüyordu.

"Hayır," diye tısladım reddederek, önce bir ayağımı sonra diğerini ilerlemeye zorlayarak. Beni Lavinia'ya bağlayan o her şeye gücü yeten büyüü reddettiğim ve ondan uzaklaşırken kaydettiğim küçük ilerlemeden nefesim kesildiğinde, zihnim ikiye bölünüyor muş gibi hissetti.

Sıçan ciyakladı, bıyıkları seğirdi ve küçük yüzü koşmam için beni teşvik edercesine burnunu elime dayadı. Bir küfür seli tıslayarak ilerlemeye devam ettim. Çağırma büyüü göğsümden bir bıçak gibi fırladı ve nefesim kesildi, tökezledim ve bir kez daha dümdüz koşmaya başladım.

Lionel'ın gece gökyüzünde saraya doğru döndüğünü, kulelerden birinin çatısına indiğini ve zaferini göğe doğru haykırdığını gördüm.

Lavinia bana çok yakın bir yerde "Ölü, ölü, ölü, tüm küçük sıçanlar toza döndü," diye şarkı söyledi.

Koştum, ağaçların arasından fırladım ve gidecek başka hiçbir yerim olmadığından saraya doğru koşarken gölgeleri kendime yaklaştırdım. Fareyi koğuşların dışına çıkaramadım ve onu saklamayı düşünebildiğim tek yer taht odasıydı.

"Darcy Vega!" diye bağırdı Lavinia. "Bana gel!"

Bu sefer celbi üzerimden atmak daha kolaydı, sanki ilk kırdığım bağ en deriniydi ve ona meydan okumanın acısını atlatmaya devam edebildim.

Hizmetçilerin girişine ulaştım, içeri girdim ve kıvrımlı koridorlarda koştum. Artık taht odasından uzakta değildim ve Lavinia'nın peşimde olduğunu biliyordum, bu yüzden damarlarımdaki tüm enerjimle fareye tutunarak ve başka birini kurtaramadığım için nefret ederek koştum. .

Kapıyı omuzlayarak ve çıplak ayakla kafese doğru koşarak taht odasına ulaştım.

"Darcy," diye soludu Orion, çoktan ayağa kalkmış ve paniğe kapılmış görünüyordu. Yaralısın.

Cevap vermedim, kafesin kenarına koştum ve fareyi Orion'un ellerine ittim. Vücudumun dumana dönüşmesini diledim, bir şekilde onu yönettim ve

barlar içinde yeniden maddeleştirme. Bir sonraki nefeste duvarın yanındaydım, gizli geçidi açıp fareyi kapıp içeri fırlattım ve fare şaşkınlıkla ciyakladı.

"Orada güvende olacaksın," diye söz verdim, elimden geldiğince hızlı bir şekilde geçidi tekrar kapatarak.

Kapı kapanır kapanmaz, Orion elleri üzerimde, yaralarımın bakıyordu.

"Bir şey değil," diye soludum.

"Bir köpek gibi ağızın var ve kan kaybediyorsun," diye tersledi, gözlerinde ıstırap alevlendi. "Bu bir şey değil, Mavi!"

Kapılar hızla açıldı, Lavinia içinden kanlar akan zehirli bir öfkeyle bize doğru yürürken gölgeler etrafını sardı.

"Dışarı," diye havladı, kapının kilidini açan ve kapıyı sonuna kadar açan bir gölge savurarak. Daha sonra boğazıma dolandı, beni kafesin dışına sürükledi ve beni yere uçurdu. Etrafımı daha fazla gölge sardı, ben ayaklarının dibinde hareketsiz kalana kadar birbirine bağlandı, ama yanımdan geçerken bana bakmadı. Gözleri Orion'daydı.

"Ondan uzaklaş!" ığlık attım ama beni bağladığı gğten kurtulamadım. Kollarım iki yanıma sıkıca bağlanmıştı ve o, Orion'u tutup onu izlemek zorunda kaldığım o korkunç odaya doğru çekerken. o defalarca acı çekti, ığlıklarım cılız, umutsuz yalvarışlara dönüştü.

Lavinia eşimin bir kez daha kanamasını izlemek için beni peşlerinden o kabus gibi yere sürüklerken, duvarlar sanki saray acımı hissedebiliyormuş gibi titredi ve tuğlalar inledi.

MZihniniz boş ve karanlıktı, tüm iyi düşünceler bir nehirde kaybolmuştu. onları daha da kara bir denize sürükleyen karanlık. Bu renksiz ıssız diyarda bulamadığım bir şeyi arayan, başıboş bir adamdım.

Onu bir bulabilsem, güneşi tekrar göreceğimi, yukarıdaki aşılmaz bulutları aşacağını ve sonunda aradığımı hatırlayacağımı biliyordum.

Göz kıptım, yarısı burada, yarısı burada değil.

Gölgeler çağırıyordu ve ruhumla oynadılar, onu aralarına alıp ondan ısırlıklar aldılar. Onu bu iblislerden geri almak için neden savaşmam gerektiğini bir hatırlayabilseydim...

Bir el yanağımdaydı ve biri bir isim söyledi, belki benim ismim, ama bana uymuyor gibiydi.

Orion bir avcıydı ama o ben olamazdım. Karanlık tarafından yok edilmiş düşmüş bir yaratıktım. Avcılar karanlıkta ölmediler, karanlıkta büyüdüler. Peki, kiminle konuşuyorlardı?

Rüzgâra yakalanmış gibi hareket eden, gölgelerle dolu saçları olan güzel bir kız görüş alanına girdi. Teni en koyu bronzdu, sanki güneş sıcaklığını içinde bırakmıştı ve parmaklarım ona dokunma ve içimdeki bu soğuğu çalıp çalamayacağını öğrenme isteğiyle seğirdi. Buzdan yapılmıştım, damar damar inşa edilmiştim, canlanan bir ayaz heykeliydim, belki de tam tersiydi.

etrafında. Taşa dönen bir adam.

"Lance Orion," dedi kız ateşli bir ses tonuyla. Umduğum kadar sıcaktı, hemen ardından parmakları şakağıma dokundu ve göğsümün donmuş çorak arazisinde küçük bir alevi ateşledi.

"Bana geri dön," diye emretti, gözleri yaşlarla doluydu, akmasına izin vermedi ve iki yeşil gölcüğün içinden gümüşün bana parıldadığına yemin edebilirdim. "İçine koyduğu karanlıktan daha güçlüsün. Geri dön ve benimle kal. Olman gereken yer burası."

Gözyaşlarının düşmesi için gözlerini kırıştırarak daha da yaklaştı ve gözleri yeşil, gümüş ya da herhangi bir renk değildi. İçimdeki engin boşluk kadar siyahtılar.

Gözlerim kapandı ve bir kez daha kayboldum, düşüyor, düşüyor, düşüyor, sonu olmayan bir uçuşuma gidiyordum. Benimle ziyafet çekiyordu, dişleriyle büyük parçalar koparıyordu ve onu durdurmaya hiç niyetim yoktu. Burada aramayı unuttuğum bir şeyden başka ne vardı ki?

Kayıp... Kaybolmuştum. Ve tüm parçalarım şiddetli bir esintiyle savruluyordu. İlk giden benim adım olmuştu ama benim birkaç parçamı bir arada tutan ismimden daha önemli bir şey vardı.

kız

Evet, buydu. Kız önemliydi. O evrenin merkeziydi, beni yöneten bir tanrıçaydı ve ben de bu kurala memnuniyetle boyun eğdim. Öfkeliydi, hafifti ve tadı o kadar tatlıydı ki asla unutamazdım.

"Mavi," diye fısıldadım ya da belki de sadece aklımdan söyledim. Şimdi hatırladım. Aradığım oydu, hep o. Asla ayrılmayacağımıza söz vermiştik ve ben bu sözü bozamazdım. Taşa dönüşsem bile yürümenin, nereye giderse gitsin onu takip etmenin bir yolunu bulurdum.

"Evet," diye gakladı, yakın ve uzak bir yerde.

Kucağıma doğru süründüğünü hissettim ve ağır göz kapaklarım bir kez daha açılmanın bir yolunu buldu. Bana doğru kıvrıldı, beni yumuşakça öptü, gözyaşları kalbimi ağırlaştırıyordu.

"Ağlama," diye soludum, onun acısı dayanılması gereken en kötü lanetti. "Taştan yapılmış bir adam için gözyaşı dökme."

"Sen taştan yapılmadın," dedi, beni tekrar öperek. "Atan bir kalbin var ve o beni seviyor, unuttun mu?" Avucumu kaldırdı, göğsüme bastırdı ve gerçekten de orada yavaş ama sert atan bir kalp buldum.

"Elbette seni seviyor," dedim. "Nasıl olmasın?"

"Eğer beni seviyorsan, bundan kurtulacaksın. Gölgelerle savaşacaksın

kapalı," diye talep etti.

Başımı salladım çünkü savaştan başka çarem yoktu. Bunu onun için her zaman yapardım. Ama sonra çenem göğsüme çarptı ve gözlerim kapandı, karanlık bir kez daha yuvarlandı.

Şimdi daha derindi, daha kalındı, bu gölgeleri buraya koyan şeyin anılarıyla lekelenmişti. Onları etimin derinliklerine saptamak için tasarlanmış silahlar, kasları ve sinirleri kesen bıçaklar, kanımla ıslanmış tüm o keskin kenarlar.

Bunun kafiyesini veya nedenini hatırlayamasam da başarısızlık üzerime kapandı. Bir zamanlar bir söz vermiştim ve burası ölmek için geldiği yerdi, kendi yıkımımın bu hapisanesinde mahvolmak üzereydi.

Onu hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum ama yine de 'onun' kim olduğunu tam olarak hatırlayamadım. Çatlaklar oluşuyor, şimşek çakması gibi içimi parçalıyordu. Önce kırılır, sonra düşerdim, tüm parçalar kaybolur ve tekrar bir araya getirilmesi imkansız hale gelirdi. Sonsuza dek kaybolmadan önce onu bir kez daha bulabilseydim...

Sıcak ve tanıdık bir el benimkine sıkıca kenetlendi. İçimdeki bir şeyi çekiyordu, içimde gremlinler gibi dans eden o gölgeleri çekiyordu. Bu kişiyle benim aramda sihir geçiyordu, alçak bir ilahi kulaklarıma çarparken o karanlığı çekip alıp benden çekip alıyordu.

Aldı ve aldı, parçalanmış benliğimin tüm parçaları bir şekilde yeniden bir araya geldi ve ilk tutarlı düşüncem o oldu. Uğruna burada olduğum kız. Ama onun ve o ateş ve ışık yaratığına duyduğum tüm sevginin ötesinde, beni bekleyen soğuk, acı bir gerçeklik vardı. Eşimi bir lanetin sardığı, bir canavarla yemin ettiğim ve en iyi arkadaşımın ölü yattığı bir dünya. Pek çok yönden dayanılmaz bir dünyaydı ama o burada kaldığı sürece benim de kalacağım yer orasıydı.

Onu kollarımda buldum, yüzünü boynuma gömmüştü ve tatlı çilek kokusu ciğerlerimin daha kolay çalışmasını sağlıyordu.

Stella'yı görmezden gelip Darcy'ye sınıksız sarılarak, beni ona geri getiren kadının elinden elimi çektim.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Bir daha ayrılmayacağım."

"Bunu geçen sefer söylemiştin," diye şakıdı.

"Daha iyisini yapacağım."

"Bu senin hatan değil," dedi. "Keşke seni koruyabilseydim."

Darcy sanki tekrar ortadan kaybolacağımdan korkuyormuş gibi bana sarıldı ve suçluluk duygularımı ikiye böldü.

kalp açık.

Stella'ya baktım ve kafesin hemen ötesinde otururken aceleyle gözlerinin altındaki yaşları sildiğini gördüm.

"Neden?" Neden bana bir şeyler teklif etmeye çalıştığını anlamayarak mırıldandım. Belki de suçluluk duygusundan. Ama aşk değil. Bu kadar saf bir duyguya sahip değildi.

"Çünkü sen benim oğlumsun," dedi boğuk bir sesle, sonra ayağa kalktı ve bizi burada, birbirimizin kollarında birbirine dolanmış halde baş başa bırakarak uzaklaştı.

Darcy kızarmış gözleriyle bana baktı ve ben de onu alnından öptüm, ona olan aşkım içimde alev alev yanıyordu. Nasıl oldu da gölgeler onu neredeyse benden çalışıyordu?

Stella beni karanlıktan bir kez daha geri getirmeseydi, halim ne olurdu? Eşimi gerçekten unuttur muydum? Bu bedende kaybolacak mıydım, ruhum gölgeler tarafından ele geçirilip toza dönüşecek miydi?

Gölgeler, beni ben yapan parçalarımı tüketseydi, o zaman ne bu hayatta ne de sonraki hayatta ona asla geri dönemezdim. Peçenin ötesine geçebilecek bir ruhum olmazdı. Hiçbir şey olurdu, hiç kimse. Kayıp.

Darcy'yi daha sıkı tuttum, bu gerçekliğin dehşeti, bana bahsedilebilecek herhangi bir ölümden daha korkunçtu. Bu, nihayetinde Darcy'nin lanetini kırmanın bedeli olacak mıydı?

Lavinia hâlâ anlaşmamızın sınırları dahilinde çalışıyordu, bu yüzden üç ay döngüsü dolduğunda ben nefes almaya devam ettiğim sürece o ölecek gibi değildi. Ama ruhum... Ruhum için asla pazarlık yapmadım.

Darcy'yi korkutacağını bildiğim için bunların hiçbirini Darcy'ye söylemedim ama beni çıkmaza soktu. Lavinia'nın işkencesinden sonra Stella'nın bana gelmeye devam etmesine ihtiyacım vardı, çünkü eğer gelmezse ben mahvolurdum. Bu sefer onun yardımıyla zar zor geri dönebilmişim ve birkaç saat daha geçseydi belki de karanlığa yenik düşecektim, ruhum tamir edilemeyecek şekilde harap olmuştu.

Kızımın kokusunu içime çektim, ona sarıldım ve yıldızlara bunu sağlam bir şekilde geçmemize izin vermeleri için dua ettim.

Arkamdaki duvarın ötesinden bir tırmalama sesi geldi ve ben gizli kapıyı açmasına izin vermek için kenara çekilirken Darcy kucağımdan kaydı. Dokunuşuyla duvar aralandı ve kurtardığı beyaz fare arka ayakları üzerinde doğrulurken bize baktı. Bileklerinde iki küçük sihirli blokaj kelepçesi vardı, bu şeyler bir Fae'nin Düzen formunda aldığı boyuta göre değişmek için büyülenmişti.

"Merhaba," diye fısıldadı Darcy. "İyi misin?"

Sıçan başını salladı, sonra biraz geri çekildi ve Fae formuna geçti. A

İnce, inanılmaz derecede solgun bir adam parlak gözlerine dökülen bir tutam beyaz saçla karşımızda oturuyordu ve onun Gabriel'in Aurora Akademisi'nden arkadaşlarından biri olduğunu anladım. Onu en son gördüğümüzde, yer altında Kayıplar Kütüphanesi'nde çalışıyordu.

Darcy, "Eugene," diye soludu.

"H-hi," diye kekeledi ve çıplaklığını örtmek için dizlerini göğsüne çekti. "Yaptığın şey için teşekkür ederim."

Darcy'ye gözlerinde bir parıltıyla baktı.

"Bir şey değil," dedi. "Diğerlerine yardım edemediğim için üzgünüm. Onlar senin arkadaşların mıydı?"

"Onları tanı mıyordum," dedi üzgün bir şekilde, başını eğerek. "Geçen hafta Tucana'da bazı Sfenkslerle, kütüphane için onlardan bazı nadir kitaplar toplarken yakalandım. Bir FIB birimi hepimizi topladı ve buraya getirdi. Fare formuma geçmek ve Vard'ın korkunç, korkunç laboratuvarında diğer tüm Farelerin yanına küçük bir kafese koymak zorunda kaldım. Bize Fae formumuza geri dönmemizi engelleyen bir miktar serum enjekte ettiler.

"Nasıl çıktın?" Diye sordum.

"Bu gece erken saatlerde orada büyük bir gürültü koptu; bir Pegasus serbest kaldı ve yer değiştirdiğinde kafeslerimizi tekmeledi ve birçoğu kırıldı. Borulardan çıktık ama sonra, sonra..." Sıkıntıyla yutkundu. "Lionel peşimizden geldi."

"Vard'ın aşağıda ne yaptığını görmeyi başardın mı?" Diye sordum.

"O..." Eugene'in beti benzi attı, ötemizdeki boş taht odasına bakınca bir şekilde daha da solgunlaştı, sonra devam ederken sesini alçalttı. "Fazla bir şey görece kadar yakın tutulmadık. Ama çığlıkları duydum, çok fazla çığlık. Orada tutulan Fae'ler üzerinde deneyler yapıyor."

"Nasıl deney yapmak?" diye sordum, insanlarımızın yakınlarda bir yerde Vard'ın boktan deneylerine katlanması düşüncesiyle içim burkuldu.

"Fazla bir şey görememiş olabilirim ama konuşmalarına, her kelimeyi, her çığlığı dinlemelerine dikkat ettim." Eugene güçlükle yutkundu ama devam etti. "Düzen değiştirme konusunda çok sayıda deney yapıyor - hem bir Fae'nin doğasında var olan Düzen formunun özünü çıkarıyor hem de varlıklarının bu içsel parçasını bir başkasına naklediyor."

"İnsanların Emirlerini değiştirmeye çalıştığını mı söylüyorsun?" diye sordu Darcy, bu fikir karşısında yüzü dehşetle buruştu. "Ama bunu nasıl yapabilir? Nasıl olur da birinden bu kadar hayati bir şeyi alıp bedenden bedene aktarabilirdi?"

sanki değiştirilebilir bir böbrekten başka bir şey değilmiş gibi?

"Tüm Fae'lerin göğsünün derinliklerinde, kalplerimizin hemen yanında yer alan büyülü bir kuyu var," diye mırıldandım, eski biyoloji dersleri onları düşünürken aklımdan geçiyordu. "Bazen hissedebilirsin; Düzen formunuz içinizde uykudayken ve onun uyandığını ve özgürleşmek için can attığını hissettiğinizde."

"Değişme dürtüsünü mü kastediyorsun?" nefes aldı ve ben de başımı salladım.

"O oda her birimizin içinde var ama kolayca nakledilebilecek bir organ değil, varlığımızın dokusuna dokunmuş durumda. Bu bizim hayati bir parçamız, ruhlarımızla bağlantılı ve öldüğümüzde, Düzen formumuz peçenin ötesine geçerek bizimle birlikte giderken gözden kaybolup gidiyor."

Eugene kasvetli bir tavırla, "Vard'ın Fae'leri hayattayken kesmesinin nedeni de bu," dedi. "Onların Düzen formları, Düzen bastırıcı kullanılarak o odada tutulurken ve Fae bedenleri, onları incelediğı masaya bağlıyken. Duyduğum kadarıyla, hiç kimse Sipariş formu kaldırılmış veya içine yabancı bir Sipariş formu yerleştirilmiş durumdayken birkaç dakikadan fazla hayatta kalmadı. Ama bunu yürütme kararlılığında doymak bilmez. Durmayacak. Ve sahte kral, deneylerin de başarılı olmasını istediğini bilmeme yetecek kadar ilerlemesini denetlemek için ziyaret etti."

Bunun düşüncesiyle ürperdim. "Daha az adlandırdıklarını yok etme planlarında, tüm Fae'leri en değerli gördüğü Tarikatlar olmaya zorlamayı planladığına hiç şüphe yok," diye homurdandım ve Darcy buna meydan okuyarak elimi sımsıkı kavradı.

"Ayrıca Fae'nin herhangi bir Düzen formu olmadan hayatta kalıp kalamayacağını görmek istiyor ve korkarım ki..." Eugene başını salladı, kendini gerçeklerden saklamaya çalışıyormuş gibi kollarını dizlerinin etrafına daha sıkı sardı.

"Nedir?" Darcy nazikçe ısrar ederek devam etmesini istedi.

"Korkarım bunu daha küçüklere yapmayı planlıyor. Eğer prosedürden sağ çıkmamız için bir yol bulabilirse, o zaman Emir formlarımızı bedenlerimizden kesip çıkarabilir, tamamen çıkarabilir ve bizlerden hoşlanmadığı kişilerle ilgili algıladığı sorunu sona erdirebilir."

"Bu...kesinlikle bu kadar korkunç bir şey planlıyor olamaz?" Darcy nefesini tuttu, ama ona attığım karanlık bakış, Lionel'ın elinden gelse tam da bunu yapacağını bildiğini anlamamı sağladı, o zalim orospu çocuğu.

"Vard'ın birden fazla deney yaptığını mı söyledin?" diye sordum, bakışlarım Eugene'in solgun yüzüne sabitlendi ve yavaşça başını salladı.

"Yapmakta olduğu diğerk işlerin tam olarak neyi gerektirdiğini anlamak zordu, ama... o deneklerden öyle ıgıllıklar geliyordu ki. Korku ve ıstırabın çok ötesine geçen ve bir şeye dönüşen ıgıllıklar *başka*"

"Onlara işkence mi yapıyordu?" diye sordu Darcy ama Eugene başını salladı.

"Onları olduğundan daha fazla bir şeye dönüştürdüğünü söylediğini duydum. Genetik mühendisliğinden ve ordusu için yeni askerler yaratmaya yardımcı olmak için vahşi yaratıkların DNA'sını kullanmaktan bahsediliyordu. O Fae'lere her ne yaptıysa, artık kendileri olduklarını düşünmüyorum. Bence bir zamanlar kim olduklarının özünü alıyor ve onları yeni ve korkunç bir kalıba sokuyordu. ıgıllıkları kükremeye dönüşmeden önce ölmek için yalvarıyorlardı... Onlara da her ne yapıyorsa onunla daha başarılı olduğunu düşünüyorum."

"Yıldızlar adına," diye soludum, Lionel'ın çoktan karışmış olduğu vahşeti düşünürken elimle yüzüme siper ettim. Bu savaşı kazanırsa ve Solaria üzerindeki egemenliğini süresiz olarak sürdürmeyi başarırsa, hangi yeni cehennemi başarabilirdi? Bu düşünce bile boğazımdaki safranın yükselmesi için yeterliydi.

Darcy, "Seni buradan çıkaracağız," diye söz verdi. "Belki denemesi güvenli olduğunda tekrar borulardan kaçabilirsin."

Eugene başını salladı. Sen oraya varmadan önce Lavinia ormanda hepimizle alay ediyordu. Boruların artık gölgeyle dolu olduğunu, geri dönüşün ve çıkışın olmadığını söyledi."

"Bir yolunu bulacağız. Ve o zamana kadar seni gizli tutacağız," diye yemin etti

Darcy. "Teşekkür ederim," diye ciyakladı Eugene. "Umarım sakıncası yoktur ama senin eşyalarından küçük bir yuva yaptım." Kitabı, Guild Stone'u ve Lavinia tarafından üstümden yarısını koparıp aldığım ve bir şekilde oraya düşmüş olması gereken eski bir 'Yaşasın Lionel Acrux' tişörtünün birkaç şeridini işaret etti. "Hazinelerini güzel ve güvende tutacağım. Bana güvenebilirsin."

Tekrar bir fareye dönüştü ve eşyaların üstüne atladı, orada uyanık bir şekilde oturdu ve kapıyı kaydırarak kapatırken Darcy'ye baktım.

"Onu Lionel ve Lavinia'dan nasıl uzaklaştırdın?" Diye sordum.

Lavinia'nın çağrısına karşı koydum, dedi ve kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Yaptın?" diye sordum umutla, elini tuttum ve yaklaştırdım. Başıyla onaylarken gülümsedi. "Ve sanırım bunu tekrar yapabilirim."

"Yine yapacaksın. Ve tekrar, tekrar ve kahrolası bir kazanç." Onu sertçe öptüm ve o güldü, bu ses bugünlerde o kadar nadir ki, onu duymak neredeyse canımı yakıyor. "Şimdi sadece uyanmak için senin Phoenix'ine ihtiyacımız var." BEN

yüzümü göğsüne bastırdı. "Defol buradan, seni küçük pislik."

"Neden günün motive edici sözlerinden birini onun üzerinde denemiyorsun?"

Darcy alay etti.

"Bırak orman yangını çıkarmak şöyle dursun, kibrit çakamayan işe yaramaz bir kuşsun," diye homurdandım, onu böğründen dürttüm ve yine güldü.

"Phoenix'in neredeyse senin kadar inatçı bir öğrenci."

"Hey, öğretmekten zevk aldım," dedi sırıtarak.

"Cezalandırmak bir zevkti," diye düzelttim karanlık bir şekilde ve dolgun alt dudağını ısırdı.

"Bir zevk, yine de bir zevktir," dedi havalı bir sesle ve ben de onu kucağıma çekip boğazını ısırarak güldüm.

"Beni ciddiymiş gibi ısır," diye cesaretlendirdi nefes nefese.

Sırf sende o ateşi tatmak istediğim için, dedim tenine karşı dişlerimi salıp ona batırmadan önce. Ve işte oradaydı, gücü derinlerdeydi ve saklıydı ama hâlâ yanıyordu.

Kraliçemin savaşı henüz bitmemişti.

KDarcy'nin The Palace of Souls'ta tutuluyor olması özel bir duyguydu. tamamen beni korkudan yok etmek için tasarlanmış bir tür işkence. O dehşeti yaşamış, Lionel'ın zulmüne ve ahlaksızlığına aylarca ilk elden katlanmışım. Beni ben yapan şeyleri üzerimden atmış, beni yalanlardan, terörden ve sahte bağlılıktan oluşan bir zırhla kaplamıştı.

Ben hayatta kaldım. Ama zar zor. Ve şimdi kendimi burada kalmaya zorlamak zorundaydım, Hydrids meteor yağmuru gününü beklerken günlerce kesinlikle hiçbir şey yapmadan.

Beni öldürüyordu. Bu sefil dünyada en çok değer verdiğim üç kişinin o canavarlarla sıkışıp kaldığını bilmek, ruhumda gerçek bir ıstıraba neden oluyordu. Ve daha da kötüsü, bu kararın geleceğinden korktuğum için kendimi herhangi bir kurtarma girişimi planlamamak veya onlara herhangi bir ayrıntıda saldırmamak için zorlamak zorunda kaldım.*görülen.*

Üzerimdeki yorganı üzerimden atıp yataktan kalktım. Şafak uzak ufukta parıldıyordu ama dünya çoğunlukla karanlık ve dingindi.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ve bütün gece beni savurup döndüren şeyin bu şey olamayacağına göre, huzursuz enerjimi bize yardımcı olabilecek başka bir göreve harcayacaktım.

Gardırobun içine girdim ve bir tayt almak için uzandım, Geraldine'in benim için aldığı son gülünç derecede abartılı elbiseyi fark ettiğimde tereddüt ettim. Bana söylediğine göre, gerçekten yetenekli bazı topraklar vardı.

Boş zamanlarını gerçek kraliçeler için elbiseler tasarlamaya adanmış elementaller ve ben gece göğünün bir görüntüsünden dikilmiş gibi görünen siyah elbiseye bakarken, parmaklarımı uzatmaktan kendimi alamadım. kumaş üzerinde.

Gösteriş ve şenlik, bir kraliçe gibi görünmek ve halkın sevgisini kazanmakla ilgili siyasetle oynamak umurumda değildi ama buna olan ihtiyacı anlamıştım. Sembolizmin gücünü yeterince net bir şekilde anlayabiliyordum ve gittiğim yer muhtemelen tam olarak ihtiyacım olan şeydi.

Elimi kumaşın üzerinde gezdirirken, kumaşa dikilmiş minik gümüş taşların, teselli dolu bir gece yarısı boyunca parıldayan yıldızlarmış gibi zayıf ışığı nasıl yakaladıklarını izledim.

Saçmalıktı ama güçlü bir saçmalıktı.

Derin bir nefes alarak üzerimde uyuduğum büyük beden gömleğimi çıkardım ve üzerimi sabahlıkla değiştirdim. Siyah kumaş ipek kadar yumuşaktı, gövdeme yapışırken sırtımı kanatlarım için çıplak bırakıyordu. Yere kadar uzanan eteğin her iki yanında yırtmaçlar vardı, bu da hem rahat hem de hareket etmeyi kolaylaştırıyordu. Ellerimi yanlarında gezdirdim, birkaç gizli cep bulduğumda dudaklarımı yukarı kaldırdım, sonra belime nasıl sıkıştırıldığını fark ettim ve malzemeyi toparlamadan ve bozmadan kılıcımı kınımı asmam için mükemmel bir alan bıraktı. elbisenin görünüşü. Bu sadece halka açık bir görünüm için tüyler ürpertici bir yazı değildi; savaşçı bir kraliçe için özel olarak yapılmış bir elbiseydi ve tüm bunların sonunda bir taç takmayı gerçekten düşüneceksem, o zaman olmayı düşüneceğim tek kraliçe türünün bu olduğundan kesinlikle emindim.

Kınımı yerine bağladım, her zaman yakınımda tuttuğum zuladan bir kese yıldız tozu çıkardım, onu gizli ceplerden birine attım, ardından da sevmeye başladığım kötü, küçük bir hançerle birlikte çektim. çizme çifti.

Aynanın önünde durdum ve su ve hava büyüsünü kullanarak saçımı yıkadım ve gevşek buklelerden oluşan mürekkep gibi bir şelaleye dökülecek şekilde şekillendirdim, sonra kendimi yüzümü boyamaya zorladım. Bu toplantı önemliydi, bu da son zamanlarda kişisel bakım eksikliğimin bir kenara itilmesi gerektiği anlamına geliyordu. Kendimi gösteriş için ya da herhangi bir şekilde kendimi iyileştirmek için giydirmiyordum - bu bir savaştı. Ve artık adım atıp rolümü oynamaya başlamamın zamanı gelmişti.

Gözlerim sürmeyle çizgili ve dudaklarım kıpkırmızıydı, neredeyse yeniden eski halime benziyordum, sadece güzel bir elbise giymiş bir kız... kılıç ve kaşlarını çatarak.

eti ve kemiği kesecek kadar keskin.

"Bana yalan söyledin," dedim kendi yansımama, ama sözler ona yönelikti. Kalacağına söz vermiştin.

Hiç bir şey.

Sonsuz, umutsuz, hiçbir şey. Boğazımdan sarkan yakut kolye bile benimde soğuk kaldı, sanki bugün her zamankinden daha uzaktaymış gibi. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordum ama beni bir bütün olarak yutmaya çalışan çaresiz yalnızlığıma yardımcı olmadı.

Üzerime çöken doğal olmayan sessizliğe rağmen hala hayatta olduğumu kendime kanıtlamak için yansımama göz kırptım.

Birazdan kırılacaktım. Duvarlarım gittikçe zayıflıyordu, o kadar inceydi ki, onları daha fazla koruyamayacağımı biliyordum. Ama bugün değil. Şimdi değil.

Kapıya döndüm ama yanında Darius'un hazine yığınının arasından parıldayan bir taş görünce duraksadım. Onu yığından kopardım ve ellerimde çevirdim.

"Beni asla kraliçen olarak görmeyeceğine de yemin etmiştin," diye mırıldandım burada olmayan adama. "Yani bunun seni çok kızdıracağına bahse girerim."

Parıldayan gümüş ve mavi tacı başıma koydum ve havada bir şeyin kıpırdadığını, bir hatıranın hayaletinin sırtımdan aşağı doğru süzüldüğünü hissettiğimde, ondan bir kez bile yükselmeyi başaramayan iğrenç bir şekilde sııttım. parmak uçları gibi.

Gerçek değildi. Ama ah, nasıl olmasını isterdim.

Onu daha yakına çağırmaya çalışırken gözlerimi kapattım, birkaç saniyeliğine gerçekten yanımda olduğuna inanmaya çalıştım. Ama denememe rağmen, hayali duygu uçup gitti, rüzgar her zaman olduğu gibi durgundu ve kalbim, onun cesedini o tepede bulduğumdan beri olduğu gibi geri dönülmez bir şekilde kırılmıştı.

Eter Kitabı'nı avucuma aldım ve kimsenin yanında oyalanmadan, basamakları ikişer ikişer çıkararak ve merdivenlerin dibine dikilmiş olan muhafızları zar zor fark ederek odadan çıktım. benim odama

Beklenmedik görünüşüm karşısında eğilmek için çabaladılar, ama onlara sadece, onlar gelip bakmadan beni gördüklerini kimseye söylememelerini söyledim. İnsanların şimdi benim için eğilme ve sıyrılma biçimlerinden hoşlanmamış olabilirim, ancak bunu yapan Fae hakkında hayati derecede yararlı bir bilgi öğrenmiştim; Onlar

kraliçelerinden birinin emrine karşı gelmezdi. Bu da, Geraldine sabahın dördünde check-in yapmaya karar vermedikçe keşfedilmeyeceğim anlamına geliyordu.

Bunu düşünmek, hiç de olası olmadığını fark etmemi sağladı ve sonraki merdivenlerden aşağı inip kapıdan çıkarken adımlarımı hızlandırdım, asma köprüyü geçtim ve beni fark eden herkese emirlerimi tekrarladım.

Saraydan çıktığım an, alevlerimi söndürerek ve ihtiyaç duyduğum mesafeyi daha hızlı kat edebilmek için bronz kanatlarımı omurgamdan çekerek yerimi değiştirdim.

Kanatlarımı sertçe çırpıttım, adanın arazisinde hızla ilerledim ve birkaç dakika içinde hapishaneyi fark ettim, ardından gökten fırlayıp orada görevli muhafızların önüne ağır bir şekilde indim.

Beşinin de silahları çekilmişti ve ellerinde bir kalp atışıyla sihir tutuşuyordu, bir saniyeden daha az bir sürede fırlatmayı başardığımda, hava kalkanıma bir ateş topu çarptı.

"Muhtemelen kendimi tanıtmalıyım," dedim özür dileyerek beni tanıdıklarında ve ateşi atan adam bir korku çığlığıyla yere düştü.

"Beni bağışlayın, Kraliçem!" yalvardı. "İşe yaramaz başımı boynumdan ayırın. Bağırsaklarımı çıkar ve onları tüm ailemin üzerine bir lanet yazmak için kullan. Gözlerimi al ve onları istediğin kemirgenlere ver. Doğrayın benim-"

"Ew. Ahbap, dur," dedim bu önerilere burnumu kırıştırarak. "İyi yaptın. Krallığı falan koruyordun. Yine de mahkûmla biraz konuşmam gerekiyor, bu yüzden zarar olmasın. Ama hücresinin anahtarlarını alabilir miyim?

Adam ağzı açık bana baktı, sonra cömertliğim ve affımın ailesine bahsettiği nezaketim hakkında hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Elimi anahtarlar için uzatırken onu engellemeye çalıştım ama karnının üzerinde bir solucan gibi sürünerek botlarımı öpmeye başlayınca bu daha da zorlaştı.

Rahatsızlığım artınca ve diğer gardiyanlardan biri sonunda şok halinden çıkıp anahtarları bana verirken, "Yıldızlar beni şimdi alıyor," diye inledim.

Teşekkür ederek başımı salladım ve ağlayan muhafızın yanından hızla uzaklaştım, o durduğum yerdeki çimleri yalamaya başladığında ve botlarıma basarak kutsanmış olduğunu iddia ederken fark etmemiş gibi yaptım.

"Fae sana böyle davrandıysa, bu kadar kibirli bir pislik olmana şaşmamalı.

tüm hayatın boyunca," diye mırıldandım Darius'a ama bir kez daha, hiçbir tepki yoktu.

Miguel'in hala tutulduğu devasa demir gece kafesinin bulunduğu bodur hapisane binasından geçtim, onu yatağında dimdik otururken buldum, duruşu kaskatıydı, şüphesiz bütün bu ağlamaların ne hakkında olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Sana söylediklerimi düşündün mü?" diye sordum ona, incelikleri ve saçmalıkları bir kenara bırakarak. "Halkın bir ittifak düşünür mü?"

"Belki," dedi Miguel ağır ağır, beni tüm asil ihtişamıyla kabul ederken ayağa kalktı. Gözleri sanki benim ne olabileceğimi yeni görüyormuş gibi biraz genişledi ve çenemi kaldırdım.

"Ama her şey güvenle ilgili, değil mi? Bizim türümüzle sizinki o kadar uzun süredir savaş halinde ki Fae'nin size sırt çevirmediğini hayal bile edemiyorsunuz. Buna karşılık, Fae'nin hiçbirinizin kıpırdamayacağına ve ince parmaklarınızla bizi kalbimizden bıçaklamaya çalışmayacağına güvenmesi şüphesiz zor olacaktır."

Miguel şakacı bir şekilde homurdandı ve başını salladı. "Her iki türün de bu korkuları ve önyargıları tamamen bir kenara bırakabileceği bir gelecek hayal etmek zor."

"Yine de bana aranızda tam olarak bunu kabul eden bazı Fae'lerin yaşadığını söylediniz," diye ısrar ettim.

Birkaç tane var. Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Ancak topluluklarımıza girişleri çoğunlukla umutsuz koşulların bir karışımı yoluyla oldu. Onlar, biraz güveni riske atacak kadar önceki yaşamlarından kaçmaya ihtiyaç duyduklarını bulan Fae türleridir. Ayrıca, bir veya iki kişiyi sürekli insancıl ve nazik hareketlerle ikna etmek, tüm bir Fae ırkını yalnızca sözlerle ikna etmekten farklıdır."

"Savaşta bizimle birlikte savaşsaydın, niyetini birçoğuna kanıtlamak için yeterli bir eylem olurdu," diye karşı çıktım.

"Belki. Ama diğerleri yine de bunu sadece kendi amaçlarımızı gerçekleştirmek için yaptığımızı düşünür ve iş bittiğinde size sırt çevirmemizi beklerdi."

Bu korkuyu anlayarak başımı salladım.

"Öyleyse sonsuza dek gizli kalmak mı istiyorsun? Küçük gizli sığınağınızın ötesindeki dünyanın acısını görmezden mi geliyorsunuz? diye sordum ve Miguel sinirlendi.

"Yıllar önce o sığınaktan benim türüm olduğunu iddia eden insanlar tarafından sürüklendim. Ruhumu tuzağa düşürdüler ve gücümü kendi amaçları için kullandılar, sonra çocuğumu, tatlı Diego'mu öldürdüler, onu olması gerektiği gibi sevmeme bir kez bile izin vermediler. Bana yönelik bu tür saldırıları görmezden gelmek zor."

"Şahsen, evet. Ama bizim tarafımızda savaşacak bir Nymph aramıyorum. Seninle aynı seviyeye geleceğim: daha fazla müttefike ihtiyacımız var. İsyan etmek için daha fazla Fae'ye ihtiyacımız var

Lionel ve Lavinia'nın zorbalığına karşı ama bundan daha fazlasına ihtiyacımız var. Bir daha kaybedilen bir savaşta savaşmayacağım. Bana ve kız kardeşime umut bağlamış ve güvenmiş Fae'lerin, en iyisini umduğumuz için katledilmelerini izlemeyeceğim. Elde edebileceğimiz kadar güce ihtiyacımız var. Müttefiklere ihtiyacımız var. Ya da en azından, bu konuda yardıma ihtiyacım var." Bakması için Eter Kitabı'nı ona uzattım ve kapaktaki oymaları incelerken Miguel'in gözleri karardı.

"Seni eski yöntemlerle yönetebilecek birini bulmayı hâlâ istiyor musun?" diye sordu, yaklaşarak. "Böyle bir gücün tehlikelerini anlıyorsun, değil mi?"

"Her türlü tehlikeli şeyi diliyorum, her türden düzenli olarak," diye omuz silkerek yanıtladım, kitabı geri çekip onun yerine hücresinin anahtarını gösterdim. "Bir güven tatbikatına katılabileceğimizi düşünüyorum," dedim, anahtarı baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak ve gözlerinin hareketi takip etmesini izleyerek.

"Ne tür bir egzersiz?" Miguel ihtiyatla sordu.

"Seni kafesinden çıkaracağım ve sen de beni bu gizli köye ya da her ne haltsa oraya götüreceksin. Yıldız tozunu atabilirsin ve eğer yardımı dokunursa, ben bile gözlerimi kapatırım - beni nereye götürdüğün hakkında hiçbir fikrim olmayacağı için, sırrından vazgeçemem.

"Yıldız tozuyla oraya bir kez gidip onu kendi gözlerinizle gördükten sonra, bunu tekrar yapabilirsiniz. Haritada nerede olduğunu bilip bilmemen önemli değil."

Ona elimi uzatmadan önce bu konudaki endişelerini nasıl giderebileceğimi anlamaya çalışarak içini çektim.

"Bunu yapmayacağıma yıldızlar üzerine yemin ederim," dedim, ama yukarıdaki gökyüzündeki ışıltılı pislikleri hor gördüğümü bilseydi, onların şerefine söylenecek herhangi bir kelimeyi ne kadar hafife alacağını anlayabilirdi. Ama bunun önemi yoktu çünkü bu sözü bozmak gibi bir planım yoktu. Barışçıl bir çözümün kalbine bir soykırıma yol açmayacaktım. Hiçbir parçam bunu yapamazdı.

Miguel elime uzandı ve ona istediği yemini verdim, anlaşma yapılırken aramızda bir sihir sesi geçti.

"Yani, ben sana halkımın kaderi konusunda güveniyorsam, sen bana tam olarak ne konuda güveniyorsun?" Ben onu bırakırken merakla sordu.

"Basit. Beni Nymphe dolu bir köyde tek başıma yakala. Büyüm üzerinde kullanabildiğin gücü göz önüne alırsak, bunun oldukça güvenilir olduğunu söyleyebilirim. Güçlü bir orospu olabilirim, ama hepiniz bir anda çingırağınızı üzerime çevirerseniz koca bir köyden kurtulmak için savaşabileceğimden şüpheliyim. Yani sen

Etrafımda beni koruyacak tek bir ruh olmadan, küçük gezimizin tamamı boyunca bir Solaria prensesinin insafına kalması. Böyle bir yerden dönersem, kimsenin yüreğime sondalarını saplamadan dönersem, o zaman halklarımız arasında güven yolunda büyük adımlar atmış oluruz."

"Sondalarımız küçük değil," diye mırıldandı Miguel, az önce erkekliğine hakaret edilmiş bir herif gibi ve ona meydan okurcasına sııttım.

"Belki bir gün savaş alanında benim yanımda bunu kanıtlayabilirsin." Miguel de bu görüntüye sııttı ve o başını sallamadan önce cevabını biliyordum.

"Pekala, Roxanya Vega, sanırım bir anlaşmamız var."

Harekete geçmek için ihtiyacım olan tek şey bu sözlerdi ve hızla kafesinin kilidini açtım, özgür bir adam, artık bir savaş esiri veya benzeri bir şey olmayan, sınırlarını terk etmesini işaret ederken kapıyı sonuna kadar açtım. . Eski Meclis Üyeleri bunu anladıklarında kriz geçireceklerdi. Oh iyi.

İkimiz dışarı çıktık, gardiyanları hala orada bulduk, Nymph'in prenseslerinden sadece birkaç santim ötede yürüdüğünü görünce hepsinin korku içinde ağzı açık kalmıştı.

"Miguel artık tutsak tutulmuyor," dedim onlara kararlı bir şekilde. "Yani boş bir hücreyi korumanıza gerek yok. Git... biraz simit ye ya da her neyse. Ve Geraldine benim küçük maceram yüzünden çıldırmaya başladığında, ona akşam yemeği için zamanında döneceğimi söyle.

Cebimden yıldız tozu kesesini çıkardım ve cevap vermelerini beklemeden Miguel'e fırlattım, adayı yıldız tozu kullanmaktan koruyan muhafazalarda kendi sihrimi çevirdim ve onları ancak geçmemize izin verecek kadar kırdım. Miguel parıldayan maddeden bir tutam çekip başımızın üstüne fırlatırken tereddüt etmedi, sonra şok içindeki gardiyanlardan o kadar hızlı uzaklaştık ki onların ortadan kaybolduğunu bile görmedim.

Yıldızlar bizi bir ormanın göbeğine fırlattı, sık ağaçlar ve yukarıdaki kalın gölgelik, gökyüzünün tüm belirtilerini sildi.

Bir Faelight atmak için elimi kaldırdım ama Miguel başını sallayarak bileğimi yakaladı.

"Bir Fae'nin yakında olduğunu fark ederlerse, o kadar kesin bir şekilde saklanırlar ki onları asla bulamayabiliriz," diye uyardı. "Yüce Su Perisi'nin koltuğuna ulaşana kadar beni takip etmen gerekecek."

"Su Perisi kraliçesi gibi mi?" Pes edip sihri serbest bırakırken sordum

Tek bir şey yapmadan çizim yapıyordum.

"Liderlerimiz hükümdarlardan çok şamanlara benziyor," diye yanıtladı.

"Türümüzün en bilgeleri, bu role en layık olduklarını kanıtlayarak konumlarına yükseldiler. Bir zamanlar ben de onlardan sayılmıştım. Ama bu çok çok uzun zaman önceydi."

"Gitmeye zorlanmadan önce mi?" diye sordum ve ciddi bir şekilde başını salladı. "O zamandan beri buraya geldin mi?"

"HAYIR."

Miguel ellerini kaldırdı ve alışılmadık bir şekilde hareket ettirmeye başladı, bunu yaparken parmakları hareket ediyor ve türünün sondaları haline geliyordu. Kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım, çok kolay bir şekilde kalbimi delip sihrimi ve hayatımı benden alıp götürebilecek şeylerden geri çekilmedim. Bunun yerine, sanki bir müzik aleti gibi çalışıyormuş gibi havayı çekiştirmeye başlamasını izledim, yumuşak bir sis hiçlikten büyümeye başlarken etrafımızda bir uğultu oluşmaya başladı, o çaldıkça rengi soldu. sonunda gümüş bir parlıltı yayacak kadar parlak.

"Benim türüm yolu böyle aydınlatıyor," dedi, sesine hafif bir saygıyla, az önce çağırdığı gölgelerin Lavinia'nın kendisinin olduğunu iddia ettiğinden tamamen farklı olduğunu düşünmeme neden oldu.

Miguel'in elleri tekrar normal parmaklarına döndü ve tüm bu süreç boyunca ne ürküttüğüm ne de irkildiğim için kendime zihinsel bir beşlik çaktım.

Üstümüzde havada asılı duran soluk sis, ağaçların arasından neredeyse görünmez bir yolu aydınlatıyordu ve Miguel onu takip etmeye başlayınca ben de ona ayak uydurdum.

"Burada ailen var mı?" Yavaşça sordum ve Miguel içini çekerek yavaşça başını salladı.

"Bir karım ve üç kızım vardı" diye itiraf etti. "Buradan götürüldüğümde çocuklarım o kadar küçüktü ki, şimdi onları tanıyacağımı zannetmiyorum." Sesi umutsuz, kırık bir şeydi ve bu savaşta hepimiz kadar çok şey kaybettiğini fark ettim. "Octania'm dışında kimseyi sevmedim," diye ekledi. "Ama beni beklemesini beklemiyorum. Bilecekler, isteksiz olduğumu anlasalar bile nerede olduğumu, ne hale geldiğimi bileceklerdi. Başka biriyle evli olduğumu, kendisinin olmayan bir çocuğum olduğunu öğrenmiş olacak..."

"Siktir," dedim, çünkü gerçekten buna söylenecek başka ne vardı? Tüm hayatı ondan çalınmıştı, sevdiği biriyle evlenmeye zorlanmıştı.

istememiş, ondan bir çocuk babası olacak kadar köleleştirilmişti. Gölgelelerin onu tutsak ettiğini biliyordum, ama onun içine ne kadar derinden girerek bütün bir yaşamı alıp onu zincirleyen canavarların kapislerine boyun eğdirmiş bırakmış olduklarını ancak yeni fark ediyordum.

"Söğüt," dedi birdenbire ve neden rastgele bir ağacı işaret ettiğini hakkında hiçbir fikrim yoktu, ta ki bakışlarımı onun gösterdiği yöne çevirip kendi gözlerimle görene kadar.

Ağaç çok büyüktü, yaprakları narin, inanılmayacak kadar kalın bir kalkan gibi gövdesini tamamen gözden saklıyordu. Parıldayan mavi ve yeşil Faflı'ler etrafında tembelce sürüklendi ve kendimi onun güzelliğinin büyüüne kapıldığımı hissederken çam ve kar kokusu duyularıma çarptı.

Sessiz adımlarla ona doğru ilerledik, ağaçlar bir esintiyle kıpırdandı, ilerlememizi izlemek için döndüklerini hissedemedim ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Hışırtı büyüdü ve söğüdün yaprakları aniden aralandı, içeriden açığa çıkan soluk gri bir ışık beni kör etti.

Gözlerimi siper etmek için bir elimi kaldırdım, düşen yapraklar arasında hareket etmeye devam ederken parmaklarımın arasından gözlerimi kısıtım, ayak seslerimin yumuşak çıtırtısı hala hareket ettiğimin tek kanıtıydı, çünkü kendime dair tüm duygumu kaybettim, sadece o ışığa odaklan.

Miguel aynı anda hem uzak hem de yakın bir yerden, "Bu çağrıya boyun eğmelisin," dedi.

"Neyin çağırısı?" Nefes aldım ama cevap vermesine gerek yoktu, ruhumdaki çekiş ne demek istediğini açıkça ortaya koyuyordu.

Darcy'nin yerini bulmak için ruh yürüyüşü yaptığım zamana benzer bir duyguydu, onun için bu ötekilik, sanki ben ve hiçbir şey hareket etmiyordum gibi. Ama bu sefer bedenimin sınırlarını terk etmedim, adrenalın patlaması olmadı ve ardından en saf türden bir kaçış oldu, bedenimle bağlantım devam etti, bacaklarım gücün çağrısına göre hareket etti ve olabildiğince beni korkutmalıydı, sadece pes ettim.

Gri ışık, içine girdikçe parladı ve parladı, ta ki tamamen tükenene, onun tarafından yutulana ve bulunduğumuz yerden bir anda uzak bir yere götürülene kadar ve yine de bir şekilde aynı anda göz önündeymiş gibi göründü. Şimdiye kadar bizden gizlendi.

Tekrar bedenime yerleşirken, hala uzanmış olan elimin parmaklarının arasından gözlerimi kırıştırdım, etrafımıza bir sessizlik çöktü, ancak birçok gözün bize döndüğünü hissedebiliyordum.

Toplanan kalabalığa bakarken elimi düşürdüm ve boğazımdaki bir yumruyu yuttum; hem insansı hem de şekil değiştirmiş en az elli Nymph, tüm dikkatleri üzerimizdeydi, bazılarının ellerinde silahları varken, diğerleri korkunç sondalarını bize doğrulttu. bizim kalplerimiz. Basit giysiler giymişlerdi, pelerinleri ve şalları tamamen nötr renklerdeydi ve soğuğu dışarıda tutacak şekilde tasarlanmışlardı.

"Sanırım bizi beklemiyorlardı," diye tısladım Miguel öne doğru bir adım atarak dikkatlerini benim yoluma odaklamaya başlayan Nymphe'lerle benim arama girdi; gücümün gücü.

Oh evet, bu harika bir fikirdi, kendime lezzetli bir Nymph parti atıştırmalığı gibi giyindim, sonra gecenin bir yarısı annesi olan bir adamın sözü üzerine nereye gittiğimi kimseye söylemeden sıvıştım. hukuk kendini lanet bir şapkaya ördü. Ne halt düşünüyordum ki? Yüzde yetmiş altı ölü gibiydim. Hakikat.

Miguel mi? Kalabalığın arkasından bir kadın şaşkınlıkla sordu.

Aniden, tüm o bakışların ağırlığı benden ona çevrildi, onu tanıdıklarında ve görünüşümüzün şokunu atlattıklarında mırıltılar yükseldi.

"Size son yirmi yıl hakkında anlatacak çok şeyim var," dedi Miguel, ellerini barış anlamında açarak. "La Princesa de las Sombras'ın gölgeler üzerinde hakimiyet kurmak için yaptığı pek çok şey var. Onun tutsağı olarak yapmak zorunda kaldığım şeylerden." Sesi şüphesiz utanç verici bir şeyle kırıldı.

Yanına gittim ve dayanışma içinde bir elimi omzuna koydum. Nefret ettiğin birinin kontrolü altına girmeye zorlanmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi bildiğim için, "Bu yerden yokken katlandığı cehennem için onu suçlama," dedim kararlı bir şekilde. Ve ben buna ondan çok daha kısa bir süre dayanmıştım. "Artık tekrar özgür. Ve bu özgürlüğü denemek ve karşılık vermek için, ayrıca beni bulup buraya getirmek için kullandı. Kim olduğumu biliyor musun?"

Yaşlı bir kadın ayaklarının dibindeki toprağa tükürerek, "Sen bir Vahşi Prensesin," diye mırıldandı ve ona kaşlarını çatma dürtümü bastırdım. "Baban hükümdarlığı sırasında türümüzü acımasızca avladı. Ve ondan önce de babası."

"Ve senin türünden pek çok kişi Fae'leri avladı ve erkek, kadın ya da çocuk ayrımı yapmaksızın güçleri için onları katletti," diye yanıtladım sakinçe. "Yine de Miguel, buradakilerin o canavarlar gibi olmadığına dair bana yemin etti. Ve beni babamın itibarına göre yargılamama nezaketini göstermeni umuyordum, tıpkı benim tüm ırkını ırkına göre yargılamadığım gibi.

gölgeler tarafından yozlaştırılanların eylemleri.”

Kalabalıktan başka mırıltılar yükseldi ve ben kendi sihrimi kullanmadan onları dikkatle süzerek bekledim. Sığınaklarına vardığımda korkuyla dolduklarını söylemek için bir Siren olmama gerek yoktu.

"Bak, buraya sorun çıkarmaya gelmedim. Miguel bana ortak bir düşmanımız olduğunu söyledi ve biraz ikna ettikten sonra ona inandığımı fark ettim. Ve sanırım hepiniz benim düşmanımın düşmanı hakkında ne derler biliyor musunuz?" Kendi Nymph ordumuzla savaşa girme düşüncesiyle dudaklarımın kenarı seğirdi, Lionel ve Lavinia'nın kollarında numaralar olanların sadece onlar olmadığını öğrendiklerinde yüzlerindeki ifadeyi görünce.

"Bir Fae'nin ağzından çıkan tek bir şeye neden güvenelim ki?" İri bir adam homurdandı, dudakları tiksintiyle geri çekildi.

"Buraya gelmekle sana ne kadar güvendiğimi gösteriyorum, değil mi? Yalnız, savunmasız. Bazıları bunun bana hiç değilse biraz saygı kazandıracağını düşünebilir."

"Saygı?" adam alay etti ve ben de ona omuz silktim.

"Pekala, öyle değilse bile, en azından bana hepinizle birlikte bu seyirciyi teklif etti."

Bir kadın, "Kraliçe oynayan bir kızın olduğu bir seyirci, ne kadar heyecan verici," dedi ve o devam ederken ben de kahkahalarla güldüm. "Lionel Acrux bizim türümüzden bazılarıyla ittifak yaptı ve onlara Vahşi Kral'ın sunabileceğinden fazlasını teklif etti. Ve burada bunun nasıl sonuçlanacağını görmek isteyen birkaç kişiden fazlası var."

"Oynuyorum," diye ona katıldım. "Gördüğünüz en büyük, en pullu kediyle kedi fare oyunu oynuyorum. Kendisinden daha küçük olanları eğlenmek için avlamayı ve onları bütün olarak yemeden önce çığlık atmalarını izlemeyi seven acımasız bir orospu çocuğu. Şimdilik, sahte kral sizin türünüzden bazılarıyla ittifak kurdu, ancak zaten fae olarak gördüğü belirli Tarikatları ortadan kaldırma sürecinde.*daha az*Bu söze küçümseyerek dudak büktüm, "- yani gerçekten de tamamen farklı bir türü yanında uzun süre tutacağına inanıyor musun? Lionel, güçlü mükemmellik fikrine uymayan her şeyden ve herkesten nefret eder. Bu ideale uyan Fae'ye göz diyor ve bu düşünce çizgisini takip eden koca bir krallık yaratmayı planlıyor. İstediklerini elde etmesine yardım etmek için Lavinia'yı ve onun hem gölgeler hem de insanlar üzerindeki hakimiyetini kullanıyor."

"Nemflerin Lavinia'yı takip etmelerinin tek nedeni, onun gölgelerdeki karanlığıyla yozlaşmalarına izin vermeleri ve

Bunu sen de biliyorsun Paula, diye azarladı Miguel. "Onlar, gönül rızasıyla uyanlardır. Beni tanıyor musun. Buradaki insanlarımızı ne kadar sevdiğimi, hepinize ve topluluğumuza ne kadar bağlı olduğumu hepiniz biliyorsunuz. Yine de son yirmi yıldır hayatlarınızdan eksik oluyorum. Lütfen bana Drusilla uğruna sevdiğim ve hayatımı adadığım insanlara sırtımı döndüğüme gerçekten inandığını söyleme." Adını tükürdü ve birkaç mırıltı daha çıktı, yüzler şüpheyle kırıştı. "Yıllar önce o ve pis kardeşi tarafından esir alındım. Buradan uzağa götürüldüm ve onlar tenimi delip la Princesa de las Sombras'ın gücünü içime zorlarken aylarca kilitli ve onların insafına kaldım. Onunla savaştım. Buradaki hepiniz için ve en çok da ailem için savaştım ama onun gücü hayal edilemezdi ve katlandığım ıstırap..."

Yavaşladı ve bu tür bir ıstırabın nasıl bir şey olduğunu çok iyi bildiğim için kolunu sıkarak için uzandım.

Utaniyorum, dedi Miguel kısık bir sesle. "Sonunda kırıldığım için utaniyorum. Beni onun gölgelerinin karanlığına boğdular ve beni kendi zihnimin sınırları içinde kaybolmuş, vücudum onların arzularının bir piyonundan biraz daha fazlası olan, onlara sarhoş bıraktılar. Evliliğimi feshetmeye ve onun yerine kanımı Drusilla'nın kanında birleştirmeye zorlandım, çünkü ben güçlü bir Nymph'im ve o bu gücü kendi avantajına kullanmak istedi." Sesi çatladı ama devam etti, dinleyen Perilerin kendinden geçmiş sessizliği sonunda gerçekten onlara ulaşip ulaşamayacağımızı merak etmeme neden oldu. "Ben çocuk babası olmaya alışkınım. Üzerimdeki kontrolleri sayesinde sevgisini bile gösteremediğim bir çocuk. Şimdi karşınızda duran kadının kız kardeşini kurtarmak için kendini feda eden bir çocuk. Kim bir çocuk, canavarca arzuları altında büyütölmelerine ve tüm hayatı boyunca Lavinia'nın gölgeleri tarafından baştan çıkarılmalarına rağmen, özgür kalmayı ve dünyayı olduğu gibi görmeyi başardı. Kendi yolunu seçti ve daha iyi bir dünya için savaşacaklarını görebildiği için Vegas'a sadakat sözü verdi."

"Bu savaş bittiğinde Diego hatırlanacak," diye söz verdim ona. "Pek çok şey için, ama belki de en önemlisi bize Nympe'lerin düşmanımız olmak zorunda olmadığını gösterdiği için. Sizin türünüzden bazılarının bizimkilere uyguladığı gaddarlık yüzünden hepinizin aynı fırçayla boyanmaması gerektiğini. Hepinizin sahip olduğu gücün geçerli sebeplerden dolayı Fae için korkutucu olduğunu biliyorum. Ama ben, taşları eritecek kadar yanan bir ateş patlamasıyla bir köyü yerle bir edebilen bir Anka kuşuyum. Kocam, erkekleri bütün olarak yutacak kadar büyük bir Ejderhaydı, Vampirler günlük toplumun bir parçası olarak diğer Fae'leri avlar,

ve liste uzayıp gidiyor. Mesele şu ki, hepimiz kendi kendimize canavarız ve hiçbirimizin başka bir şey olmayı seçeceğini sanmıyorum. Doğduğumuz gücü kontrol ettiğimiz sürece, neden kontrol edelim ki? Barış ve uyum içinde yaşayabilirsek, o zaman en iyisi bu değil mi?"

Bir adam söz konusu Miguel'e seslenirken, sözlerimizi düşünürken derin bir sessizlik çöktü.

"Madem Lavinia'nın gölgelerinin gücüne kapıldın, öyleyse neden konumumuzdan vazgeçmedin?" diye sordu Miguel'den.

"Bunca yıldır saklamayı başardığım tek sır buydu," diye itiraf etti, bu sözlerin doğruluğuyla boğazı inip kalkıyordu. "Bu cevap için birçok işkenceye katlanmak zorunda kaldım, onu ararken zihnimin derinliklerine inen gölgeler vardı, ama ondan asla vazgeçmezdim. Önce ben ölürdüm. Ve bunu fark ettiklerinde, beni evcil hayvanları olarak tutmaya, gücümü kullanmaya ve konumun için yardımım olmadan ava devam etmeye karar verdiler. Yine de Gölge Prenses hapishanesinden kurtulup bu diyara geri döndüğünde, ona hizmet etmek için burayı çoğunlukla terk ettiler."

"Lionel ve Lavinia durmayacak," dedim alçak sesle, önümde toplanan insanlara bakıp teker teker göz göze geldik. "Asla tatmin olmayacaklar. Sadece alacaklar, alacaklar ve alacaklar, iktidara olan açlıkları ancak ölümleriyle sona erecek bir bela. Bu yüzden kız kardeşim ve ben onlarla savaşmayı düşünüyoruz. Bu yüzden bir ordu kuruyoruz ve onları sudaki köpekbalıkları gibi çevreliyoruz. Her gün karanlıktan daha fazla isyancı çıkıyor ve bize bağlılıklarını duyuruyor ama daha fazlasına ihtiyacımız var. Sana ihtiyacımız var. Bu yüzden seni çağırdığımızda yardımımıza gelmeni istiyorum. Savaş alanında bize katılmak ve onların nefret dolu kuralına bir son vermek için. Karşılığında, senin türünün avlanmasını durduracağıma yemin ederim. Herhangi bir Fae'den farklı bir kanuna tabi olmayacaksın. Krallığın istediğiniz herhangi bir yerinde evler kurmakta özgürsünüz,

"Ya sonunda tahta geçmezsen?" diye sordu bir kadın. Ona pis pis sııttım ve omuz silktim. "Öyleyse mirasçıların da bu anlaşmaya bağlı kalacağına yemin ederim. Onların adına sözlerimden şüphen varsa, bunu senin için yazılı olarak alabilirim."

Perilerin hepsi tartışmaya başladı, bazıları ikna olmuş görünürken, diğerleri şüphelerini yüksek sesle ve kararlı bir şekilde dile getirdiler.

"Gel, bunu düşünmek için zamana ihtiyaçları var. Dinlenip bu şekilde yiyebilirsiniz," dedi bir kadın, kalabalığın arasından bir adım atarak elini bize doğru uzatarak.

"Burada fazla oyalanamayız," dedim, yine de bir adım daha yaklaşarak ve isteğim üzerine çıkan tartışmalara rağmen bana güven verici bir bakış atan Miguel'le arasına girerek.

Bunun iyi gidip gitmediğini söylemek imkansızdı ve kendimi Mirasçılar buraya yanımda getirmeli miyim diye merak ederken buldum. En azından bu siyaset oyununu nasıl oynayacaklarını biliyorlardı. Söylenecek tüm doğru şeyleri ve her kızgın patlamayı kendi lehlerine çevirmeyi biliyorlardı. Bunun yerine acımasız dürüstlüğün bu insanları kazanacağını ummak zorunda kalacaktım.

Kalabalığın içinde ilerlerken Miguel'den boğuk bir çığlık kaçtı ve Miguel hareketsiz kaldı, dönüp dikkatini çeken dört kadına bakmama neden oldu. Bakışlarından küçüküğünün kardeş olduğunu anlayabiliyordum, anneleriyle benzerlikleri de yeterince açıktı.

Kim olduklarını, onun için ne ifade ettiklerini anlayarak onlarla Miguel'in arasına bakarken boğazıma bir yumru oturdu. Ondan çaldığı hayat. Diego'nun sahip olduğunu bile bilmediği kız kardeşler.

"Git," diye ısrar ettim, Miguel yanımda donakalmış halde dururken, oyalandığı kişinin ben olmadığımından emindim. "Korkunun onları, onlarda zaten kaybettiğinizden daha uzun süre sizden ayırmasına izin vermeyin," diye ısrar ettim, onu küçük ama sağlam bir şekilde onlara doğru iterek.

Miguel bir an için gözlerini onlardan ayırdı, düzleştirmek için parmaklarını gergin bir şekilde siyah saçlarının arasına soktu, bu hareket bana Diego'nun sık sık şapkasını çekiştirişini hatırlattı.

"Bana ihtiyacın var-"

Artık sana hiçbir şey için ihtiyacım yok, diye yemin ettim. "Ben burada iyiyim..." Bizi yemeğe doğru götüren kadına baktım ve bana yardımcı olmak için adını verdi.

Uma.

"Evet. Ben ve Uma iyiyiz. Git ailenle konuş dostum. Ben büyük bir kızım. Burada olduğum süre boyunca elimi tutmana ihtiyacım yok.

Miguel kolumu tuttu ve teşekkür etmek için sıkıca sıktıktan sonra dönüp uzun adımlarla benden uzaklaştı. Bakışlarım sırtına sabitlenmişti, ailesi olan dört kadının onun yaklaşması karşısında hareketsiz kalmasını, kızların en büyüğünün hıçkırığa hıçkırığa kollarını açarak ona doğru koşmasını izliyordum. Diğerleri onu takip etti ve birkaç dakika içinde, o aralarında diz çökerken hepsi ona yapışmış, nihayet ona parladığı ve sonunda onları yeniden bir araya getirdiği için kadere övgüler mırıldanıyordu. Karısı üzerine düştü

hıçkırıklarla, gölgelere dualar arasında onu öpmek ve bir gün onlara döneceğini bildiğine yemin etmek.

Gözümü kırpttırırken yanağıma bir ılık su çarptı ve parmaklarımı şaşkınlıkla ona doğru kaldırdım, bir gözyaşı, onun ruhunun en derin arzusuyla yeniden birleşmesine tanık olmaktan kalbimin etrafına yerleştirdiğim sertleştirilmiş çelikten kurtulmanın yolunu buldu.

İçimdeki acı çiçek açmıştı, ölümsüz bir yara gibi zonkluyordu, içimi kurutmaya hazırdı. Nefesim kesildi ve kulaklarımda, Uma'nın beni onu tekrar takip etmeye teşvik ederkenki sesini boğduğundan oldukça emin olduğum bir çınlama oldu.

Çenemi kaldırıp beni bekleyen kıza göstermek için ağır Eter Kitabı'nı uzattığımda aniden Miguel ve ailesinin görüş alanından ayrıldım.

"Bu konuda daha fazla bilgi sahibi olabilecek biriyle konuşmam gerekiyor," dedim ona, sesim soğuk, duygusuz bir tonla, duygularımı yeniden dizginlerken, beni en derinden yaralayanları ezip zorlayanları yakarak. onun kaybını o kadar keskin hissediyorum ki.

Ayrılamazdım. Burada değil. Bana baktıklarında kırılmaz bir hükümdardan başka bir şey görmemesi gereken bu insanların önünde değil.

Uma elimdeki kitaba baktı, sonra kimsenin bizi izleyip izlemediğini kontrol edercesine arkasına baktı, hareket ederken siyah saçları omzunun üzerinden dökölüyordu.

"Bu tür bir sihir zamanın kendisinden daha eskidir," diye soludu, bana bir adım daha yaklaşarak. "Onu kullanmaya çalışanların çoğu için ölümdür."

"Çoğu insan gibi değilim," diye yanıtladım küçümseyerek. "Ve bu konuda daha fazla şey bilmem gerekiyor."

Uma tereddüt etti, bakışları değerlendirci bir şekilde üzerimde gezindi ve omuz silkmeden önce yaptığı yargıya gözlerimi kısıtım.

"Gel o zaman, seni kehanete götüreceğim ama uyarılmadığını söyleme."

Uma ana yola saptı ve ağaçların arasındaki karanlığa girdi, omzunun üzerinden arkasına bakıp hala yanında olup olmadığını kontrol etme zahmetine girmede. Ezbere bildiğini varsaymam gereken bir rotayı takip etti, çünkü orada herhangi bir şeyin uzandığını gösteren hiçbir işaret yoktu.

Bir Faelight fırlatma dürtüme direndim, bunun yerine sürpriz saldırılara karşı cildimin etrafındaki hava kalkanını güçlendirdim ve onun arkasındaki karanlığa doğru uzun adımlarla ilerledim.

Ayak seslerimiz geceyi bozan tek sestir, ayaklarımızın altından kayan yaprakların yumuşak hışırtısı yolculuğumuza yinelenen bir eşlikti.

Köyün ışıkları kısa süre sonra geride kaldı, ormanın karanlığının derinliklerine inene kadar yoğun ağaclar tarafından çalındı ve burada daha fazla ağaçtan başka bir şey olduğunu düşündürecek hiçbir şey kalmadı.

Yürürken parmak uçlarımda sihir oluştu ve kanatlarımı esnettim, Uma'nın bana saldırmaya çalışacak kadar aptal olup olmadığını merak ederken tüylerim hafifçe hışırdıyordu. Geldiğimden beri bir tuzak kuracak kadar zaman olduğundan şüpheliydim ama karanlıkta beni bekleyen başkaları da olabilirdi. Ayrıca, ben ona kitabı gösterene kadar beni bu yöne götürmemişti, bu yüzden zaten ana yoldan ayrılmayı planlamıyorsa, bunun bir pusu olması pek olası değildi.

Botum yaprakların arasına gizlenmiş bir taş yığınınına çarptı ve rutubet kokusu havayı kirletmeye başladığında altımızdaki zemin sertleşti.

"Burada dikkatli ol," dedi Uma, neredeyse hiç olmayan ışıkta onu seçebilmek için gözlerimi kısarken beni yanına çağırđı.

Ona doğru ilerledim ve kayalık bir rafa çıktım, ileride daha kalın bir karanlık yaması yolu kapatan devasa bir kaya yüzeyini gösteriyordu.

"Orada bir geçit var," diye işaret etti Uma ve bana gösterdiği noktayı işaret eden daha kalın bir karanlık kaymasını hemen hemen görebildim. "Sonuna kadar izleyin ve bir kez vurun. Seninle konuşmak isterlerse, içeri çağrılacaksınız."

"Ya yapmazlarsa?" diye sordum, zaten geri geri gitmekte olan Uma'ya bakmak için dönerek.

"Birileriyle en son konuşmaya tenezzül etmelerinin üzerinden neredeyse bir yıl geçti, o yüzden fazla řaşıрма." Omuz silkti.

"Bir yıl? Madem geri çevrilmemi bekliyorsun, o zaman neden gidiyorsun?" Diye sordum.

"Büyük Phoenix prensesi karanlıkta yolunu tek başına bulamaz mı?" alay etti ve sözlerinin bende uyandırdığı kızgınlık titreşimine rağmen, benden onları konuşamayacak kadar korkmadığını bilmenin beni ondan biraz daha çok sevdiğini itiraf etmeliyim.

"Tamam, git," dedim umursamaz bir tavırla, dikkatimi uçurumun kenarındaki o dar geçide verdim. "Zaten onlardan bir 'hayır' kabul etmeyeceğim."

Uma, bu sözde kahinlerden hiçbir şeyi zorlayamayacağıma inanmıyormuş gibi homurdandı, ama gücü büyük ölçüde hafife alıyordu.

Beni Őimdi geri çevirmelerine izin vereceđimi dűŐűnűrse, etime kazınmıŐ olan sűzden.

Kendinden emin adımlarla ilerledim, taŐ geçide dođru ilerledim ve sođuk sudan geçiyormuŐ gibi bir his tűm bedenimi kapladđında biraz titredim.

Hangi tűrden bir gűce sebep olursa olsun, bildđim hiçbir Őeye benzemiyordu ve gerçekten benden daha gűlű bir Őeye dođru yűrűyebileceđim bilgisi, yűrűdűke kemiklerime iŐledi.

Patika boyunca iki yanýmda taŐ duvarlar yűkseliyordu, çok yukarıda gece gűđű hűlű gűrűlebiliyordu, giderken çizmelerim çakıl ve ince dallar űzerinde tırtıyordu. Kanatlarımı duvarlara arpmasınlar diye omurgama iyice yaklaŐtırdım. DeđiŐtirmek daha kolay olurdu ama Phoenix'imin varlıđında biraz rahatlık buldum, bu yűzden yakınýmda tuttum.

Geçit hafifçe alçaldı, orman giriŐinden kıvrılarak uzaklaŐtı ve karanlık baskıyı daha da yaklaŐtırdı, yine de yukarı baktđđımda gűkyűzűnde parıldayan ve her zaman izleyen birkaç yıldıŐ gűrdűm.

Geçit űnűmde daraldđında, kayaların arasında bir atı Őekillendiđinde, tek yol en derin karanlıktan oluŐan bir tűnelde burukluđum űdűllendirildi. Kendimi topladım ve mađaraya dođru ilerlerken űnűmde bir Őey olup olmadđını hissetmek için elimi kaldırarak devam ederken adımlarımı sabit tuttum.

Birkaç dakika karanlığa indikten sonra, buradan tek çıkıŐ olduğunu ve kolaylıkla bir kűŐeye ekilebileceđimi bilerek bir kapıya geldim.

Yolu kapatan kalın ahŐabı gűrmek neredeyse imkansızdı, ama soluk gűlgelerin zayıf parıltısı, ne olduğunu anlamama yetecek kadar aydınlattı.

SakinleŐtirici bir nefes aldım, űnűme çıkabilecek herhangi bir Őeye karŐı ellerime sihir çađırdım, sonra onu dıŐarı attım ve sađlam bir Őekilde kapıya vurdum. Uma'nın űđrettiđi gibi bir kez deđil, yumruđumla tahtaya ű kez keskin darbe indirdim.

Bunu, kalbimin hızla arptđı ve avuçlarımın kayganlaŐtıđı bir duraklama izledi, űnűmdeki kapı hızla açıldı ve űtesindeki boŐluktan dűkűlen ateŐin ıŐđı gűzlerimi kűr etti.

Gűzlerimi korumak için ayaklarıma baktım, ince dallar olduđunu dűŐűndűđűm Őeyler, her biri karartılmıŐ rűnlerle iŐaretlenmiŐ ve geliŐigűzel bir Őekilde yola fırlatılmıŐ kűűk kemiklerin bir karıŐımı olarak ortaya çıkıyordu.

Tűyler űrpertici manzara karŐısında irkilme arzumla savaŐtım ve gűzlerimi kırpıŐtırdım.

Gözlerim alıştı, her ihtimale karşı kalkanımı tenime sıkıca bastırırken, biri sabırsızca öksürdü.

"Giriş ya da çıkış. Rüzgar arkanda oyalanırsan ateş söner," diye tısladı bir kadın ve boşluğa adım attım, içinden geçebilmek için kanatlarımı sımsıkı kenetledim. o sesin sahibi

Kendimi içinde bulduğum oda büyüktü, altıgen bir masanın uzak ucundaki ocakta sönmekte olan bir ateş vardı. Ortasında iyi yanmış beyaz mumlardan oluşan bir koleksiyon toplanmıştı, eski ve yeni mum birleşip koyu renk tahtaya yapışuyordu.

Taş tavanı destekleyen kirişlerden sarkan bitki dalları vardı, uçları kanatlarıma değiyordu. Duvarları kaplayan ahşap raflar kavanozlar ve şişelerle üst üste dizilmişti, içindekileri gösteren etiketler, herhangi birini kolayca okuyabileceğim noktanın ötesinde soluk ve soluktu.

Kadın küfretti ve benim gelişimle sönmüş olan alevleri yeniden tutuşturmaya çalışırken onun ateşin üzerine eğildiğini ve bir maşayla dürttüğünü görünce irkildim. Bir dakika önce orada olmadığına yemin ettim. Burada kimse yoktu. Yine de buradan sağıma çıkan tek loş koridordan, ben onu görmeden odanın karşısına geçmesine imkan yoktu.

"Nasıldın-"

"Saçmalıklarını sustur ve bu ateşi kurtarmama yardım et," diye homurdandı, pelerinine daha sıkı sarılırken ocağın üzerine eğildi, bu da sırtından aşağı sarkan kan kırmızısı saçlarından başka bir şey göremediğim anlamına geliyordu.

"Lanetli hayatımın yarısını bu lanet olası şeyden ısı çıkarmaya çalışarak geçirdim."

"İşte," diye teklif ettim, avucumda tutuşan kırmızı ve mavi bir alevle yaklaştım. "Sen istemezsen bu asla sönmeyecek."

Kadın kenara çekildi ve ben de onun problemini bu kadar basit bir şekilde çözerken kendini beğenmiş görünme dürtüme karşı koyarak, parıldayan Phoenix alevini şöminedeki ufak çubuk yığınınına fırlattım.

Tam arkamdan başka bir ses, "Sanki on sentmiş gibi sihirli alevler veren buna kulak ver," dedi ve arkamı döndüğümde, orada bana o kadar yakın duran bir kadın bulunca irkilmekten kendimi alamadım. adrenalin damarlarımda dolaştı ve sihir anında avuçlarıma sıçradı.

Yumruklarımda biri tahtadan, diğeri buzdan iki hançer oluştu, ama eğer

kadın onları fark etti, umursamıyor gibiydi. Bunun yerine bana doğru eğildi, buz beyazı saçlarından bir perde öne düşerek yüz hatlarını gölgeledi, sıcak kahverengi teni hızla tellerin arasına gizlendi ve burnunu boğazıma dayayıp derin bir nefes aldı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum, aramıza biraz mesafe koymak için geriye doğru fırlayıp üçüncü bir cisme çarptım, daha durduramadan ciğerlerimden bir korku çığlığı düştü.

Bunların hepsi nereden gelmişti?

Yeni gelenin üzerinde döndüm, koyu kırmızı ağzının dudaklarını kalıcı olarak kapatan dikkatlice oluşturulmuş dikişleri alırken gözlerim korkuyla büyüdü. O şekil bozukluğu dışında güzeldi, gözleri vahşi ve çarpıcı bir altın tonuyla o kadar mükemmel bir yüze yerleştirilmişti ki, onu görünce nefesim kesildi. Teni koyu kahverengiydi, saçları elmacık kemiklerinin mükemmelliğini vurguluyor gibi görünen buklelerle doluydu ama dudaklarını kapatan dikişlerle bunu tam olarak anlamak imkansızdı.

"Sana ne oldu?" Dehşetle nefesim kesildi ve ilk kadın masanın etrafından dolaşıp bize katılırken kıkırdadı.

"Çocuğu biraz rahat bırak, Loqui," diye azarladı, diğer kadını kolundan kavradı ve rahat nefes alabilmem için onu bir adım geri çekti.

"Ağzı," dedim, gözlerimi o korkunç dikişlerden alamayarak. "Ağzına ne oldu?"

İlk kadın, "Sahip olduğumuz gücün bir bedeli var," diye kıkırdadı ve ona baktığımda bir adım geriledim, bir çığlık boğazıma yerleşti, ama bunu salıvermeyi reddetmişim.

Yüz hatları çok farklı olsa da, Loqui kadar büyüleyiciydi. Teni o kadar solgundu ki, kızıl saç perdesinin içinde neredeyse kaymaktaşı gibiydi, mükemmel bir burnu süsleyen çillerden oluşan bir toz ve tüm dikkatimi ona topladığımı hissettiğinde soluk pembe dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. Bunu görmekten çok sezdiğini biliyordum çünkü gözleri, ah kahretsin, gözleri tıpkı Loqui'nin dudakları gibi dikilmişti.

"Bu senin için bir bedeldiseçtiödemek?" diye sordum, kadın bir kahkaha daha atarken sesimdeki şok net bir şekilde belli oldu.

"Kazandıklarımızın büyük planında çok azdı. Ben Vidi'yim. "Görmek" demektir." Tekrar güldü, sesi onu bir şekilde barındıran güzel vücudundan çok daha eskiydi, otuz yaşından biraz daha büyük görünen kadının yaşının ötesinde bilgi ve bilglikle doluydu.

Üçüncü kadın - koklayıcı - "Ve ben de Audire," dedi etrafımda dolanırken.

diğerlerinin yanında durmak. Yüzünün mutlak mükemmelliğini, sıcak kahverengi tenini, neredeyse siyaha dönüşecek kadar koyu gözlerini ve buz gibi beyaz tonuyla çarpıcı bir tezat oluşturan o saçını ararken genişçe sıırttı. Herhangi bir dikiş izi için onu aradım ve kulaklarının olması gereken yeri ortaya çıkarmak için saçını kaldırmadan önce neredeyse rahatlardım, koptukları yer yerine iki pürüzlü yara izi kaldı.

Ben geri çekilmemeye çalışırken Vidi küçümseyen bir tavırla, "Estetik, dramada onun tercihi," dedi. "İşitme duyusunu ortadan kaldırmak için kulak zarları delinmişti ama o, kız kardeşlerinininkine benzer yara izleri istiyordu."

Audire konuşurken Vidi'nin ağzına baktı ve dudakları geriye doğru kıvrıldığı ve köşeye sıkıştırılmış bir sokak kedisi gibi tısladığı için onlardan gelen kelimeleri okuyabildiğini tahmin ettim.

"Neden?" Nefes aldım çünkü kafamda türlü türlü sorular vardı ama bu üç güzel, biçimsiz kadının arasında bakarken, ondan başka bir şey düşünmek imkansızdı.

Vidi dramatik bir şekilde elini kalbinin üzerine koydu ve ben onların bundan çok daha tehlikeli bir şey olduğundan şüphelenmeme rağmen, gözlerim ortaçağ cadılar meclisi gibi hepsinin giydiği pelerinlerde gezindi.

"Kötülük görme," diye soludu, ses tonuna saygıyla, elini uzatıp Audire'nin kalbine dokunmadan önce kendini gösterdi. "Kötülük duyma." Loqui'nin kalbine dokunmak için elini hareket ettirdi ama hastalıklı bir anlayışa vardığımda kendimi onun için kelimeleri bitirirken buldum.

"Kötü konuşma?" Nefes aldım ve hepsi ürkütücü bir eşzamanlılıkla başlarını salladılar. "Yani amaç kötülükten kaçınmak mı?" Tahmin ettim ve o sefer hepsi güldü, gerçi Loqui'den gelen ses onun kapalı dudakları tarafından bastırılıyordu.

Audire, "Amaç, herhangi birimizin kullanabileceği kadarını bastırmak," diye karşı çıktı, sözlerini duyamasa da netti. "Tattığımız güçlerin bizi tüketmesinden kurtarmak için."

Başımı salladım, kendimi onların açıklamalarını kabul etmeye zorlayarak, komuta ettikleri güç ne olursa olsun yardım etmek için gitmeyi seçtikleri mesafelere bakma dürtüsünü görmezden geldim. Ben de böyle bir güce sahip olmak için ne gerekiyorsa yapacağıma yemin etmemiş miydim? Bu maliyetin ne kadar dik olabileceğine dair ilk işarete gözümü kırpmayacaktım.

"Buraya yardım istemeye geldim," dedim Eter Kitabı'nı önümde tutarak. Loqui dirsekle Vidi'yi kenara itti, onu benden aldı ve aynı hızla masaya bıraktı.

"Nedir?" diye sordu Vidi, Audire'nin nefesi kesilip kapıya doğru koşarken.

tablo ve kırbaçlama kitabın ilk sayfasını açar.

"Eski bir şey," diye mırıldandı Audire, sayfaları birer birer çevirerek, bunu yaparken tıslayarak ve mırıldanarak, Loqui ellerini düz bir şekilde masaya bastırdı ve o kadar yaklaştı ki, burnuna kağıt kesilmesi tehlikesiyle karşı karşıya kaldı.

"Senden bile büyük, sevgili kardeşim."

Loqui buna güldü, ağzını kapatan dikişler sesi bastırdı ve Vidi hırılayarak onlara doğru ilerleyip onları bir kenara iterken parıldayan, keskin dişlerini ortaya çıkardı. Elini kitabın ortasından aşağı kaydırıp ve eski sayfalara yaptıkları kaba muamele karşısında irkildim, eğer onları görebilseydi Orion'un yüzünü hayal ettim.

"Otur, otur, otur," diye havladı Audire ama bakışlarını kitaptan hiç ayırmadan masanın diğer tarafında, ateşin yanındaki sandalyeye doğru işaret etti.

Başımı salladım, işaret ettiği yere doğru ilerledim, kanatlarım tavandan sarkan bazı bitkilere çarptığında ve omzumun üzerinden yuvarlanan ve yere düşen bir şeyi yerinden oynatırken yüzümü buruşturdum ki bunun kocaman, ölü bir örümcek olduğunu fark ettim. irkildi.

"Bütün evimizi yerle bir etmeden önce o şeyleri kaldır," diye homurdandı Vidi ama ben daha kıpırdamadan Loqui yüzümdeydi, kanatlarımdan birinden bronz bir tüy kopardı ve dikişlerin arasından bana korkunç bir gülümseme verdi. onun yüzü.

Geri tepme dürtümle savaştım, Loqui görüldüğü gibi benden uzaklaşıp odadan birkaç eşya daha alıp pelerininin ceplerine tıktırırken kanatlarım yok oldu.

Koltuğuma düştüm ve tahta sandalyeye oturmam için geçen sürede bir şekilde tüm masanın etrafını dönmüş olan Audire'yi hemen yanımda bulunca irkildim ve o da kokumu yeniden içine çekmek için eğildi.

"Kraliyet," diye tükürdü, elinde tuttuğu ağır taştan bir kaseye bir miktar tükürük aktı ve ardından öyle sert bir gümbürtüyle masanın üzerine koydu ki her şey sarsıldı.

"Seçilmişlerin kanı," diye kabul etti Vidi, diğer yanımda belirip çenemi tutarken başımı geriye doğru zorladı, gözleri kapalı olmasına rağmen beni inceler gibiydi. "Karanlıkta yanan bir alev. Ama o ikiz alevlerden biri; diğeri nerede?"

Elini üzerimden çekti, keskin tırnakları tenimi kaşıdı. "Bu kadar dokunaklı-duygusal saçmalık yeter," diye tersledim. "Ben sarılmayı seven biri değilim ve kesinlikle makyaj yapmak için burada değilim, o yüzden ellerini kendine sakla, tamam mı?"

Vidi doğruca kıkırdadı, bana küçük kadife bir kese fırlattı ve ben de içgüdüsel olarak onu yakaladım, kumaşın içinde birkaç sert yumru hissettim ve yumruğumu etrafına sardım.

"At onları," diye talep etti Audire, ona kaşlarını çattığımda nefes alma alanımdan birkaç adım geri çekildi.

Keseyi tutan ipi çektim ve beş buz beyazı, minik kafatasını avucuma boşalttım.

"Harika," diye ifadesizce gülümsedim, şu anda elimde tuttuğum bir avuç ölümle burnumu kırıştırdım ve Loqui bana yine o şeytani sırıtışıyla baktı, diğışleri gergindi.

"Hayvanların gerçek sihirle bizimkinden daha hafif bağları var," dedi Vidi, Loqui parmağını bir kuş kafatasına benzeyen, kemiğe kan kırmızısı renkte oyulmuş bir dizi küçük rün gibi görünen şeyin başını okşamak için uzatırken. "Serçe hava için, engerek toprak için, yılan balığı su için ve semender ateş için."

"Beşinci ne için?" diye sordum avucumun içindeki kafataslarını kaydırarak ve neredeyse şeytani görünümlü bir kafatasının boş göz yuvalarına bakarak, ama diğerlerinden biraz daha büyük olduğu için, onun da başka bir küçük yaratık olması gerektiğini biliyordum.

"Eter için bir yarasa, çünkü onlar hava ve topraktan, ateş ve sudan oluşuyor ve hiçbirinden değil. Başka bir şey, diye tısladı Audire, gözleri ağzımda, ben konuşurken kelimelerimi okuyordu.

Bu kelimeyi duyunca kafatasları avucumun içinde ısınmış gibiydi, sanki eter içlerinde bir şeyler uyandırmıştı.

Loqui ateşe yakın bir kancadan bir avuç kuru kekik aldı, sonra dalların ucunu alevlere daldırdı. Bir an için için için yanana kadar bekledi, ateş onları hızla yakaladı, sonra onları tekrar çıkardı, önümde masaya fırlattı ve yerine bir pentagram çizerek, gözlem çanağını küllerle çevreledi. Kömürleşmiş otların sonuncusunu ateşe attı ve keskin kokuları, odanın içinde bir duman bulutu dolaşırken hızla alanı doldurdu.

"Aklını cevaplamayı en çok istediğın sorulara ver, sonra kemikleri kaseye at," diye cesaretlendirdi Vidi, üçü nefes almama yetecek kadar geri çekildi.

Aklımda o kadar çok soru vardı ki, bu her ne haltsa yer almadan önce sormam gereken o kadar çok şey vardı ki, ama buralara kadar gelmişim ve şimdi geri dönmeyecektim.

Derin bir nefes aldım, zihnimi çevremizdeki tüm sorunlara, Lionel ve Lavinia'ya, komuta ettikleri ordulara ve onlarla bir kez savaş alanında karşılaşabilmek için kendi kuvvetlerimizi yeniden yükseltmeye çalışırken verdiğimiz mücadeleye odakladım. Daha. The Palace of Souls'ta mahsur kalan kız kardeşimi, erkek kardeşimi ve Orion'u ve onları kurtarmak için bir vizyona bağladığımız tek umudu düşündüm. Cevabına, yardımına ihtiyacım olan o kadar çok şey vardı ki, yumruğumu kafataslarına kapattığımda, Loqui konuşmak için kulağıma eğildi.

"Kalbin ne için kanıyor, Alevlerin Prensesi?"

Kemikleri atmak için yumruğumu kaldırdım, kalbim onun sözleriyle paramparça oldu, nefesimi ciğerlerimden çekerken ruhumu kavuran bir ejderhanın altın gözleri, beni kimsenin görmediği şekilde görüyor, kalbimi biliyordu. içim dışım, bana sahip olmak, bana sahip çıkmak, beni mahvetmek.

Kafatasları kasenin kenarına çarptı ve içine dağıldı, birbirlerinin üzerine yuvarlandı ve taşa çarparken, ellerinin tenimde hissetmesiyle kalbim hızla attı, dudaklarıma değen nefesi, kalp atışının güçlü gümbürtüsü sanki elim onun üzerindeymiş gibi avucumun üzerinde nabız atmaya.

Üç Peri öne atıldı, Loqui ve Audire kaseye bakarken Vidi elini içine soktu, parmaklarını kafataslarına birer birer hafifçe vurarak hiç hareket ettirmeden konumlarını kontrol etti.

Loqui, pelerininin cebinden bir şişe beyaz sıvı çıkardı ve ben kemiklerin nasıl düştüğüne bakmadan kaseye döktü ve o içindekileri dökerken kemikler içine batmıştı.

Sonra, bir baldıran dalı aldı ve karışımın içine attı, bu sırada Audire ölümle ilgili bir şeyler mırıldanarak ölümü çağırdı.

Vidi elimi kavradı, parmak ucumda bir bıçak belirdi ve bıçak kalkanımla buluştuğunda ağzından bir kızgınlık tıslaması kaçtı. Ne istediğini anlamam için keskin dişlerini bana göstermesine ihtiyacım yoktu ve kalkanı bu yoldan geri dönemeyecek kadar düşürdüm, yanıtlara olan ihtiyacım her şeyi tüketiyordu.

Bıçak cildimi deldi ve sütlü suya birkaç damla kan sıçradı, içinde dönerek rengi bozdu ve Vidi elimi tekrar ondan uzaklaştırdı.

Loqui kanadımdan kopardığı bronz tüyü aldı ve başparmağını tüyün uzunluğuna indirdi, tırnağının altında mor bir alev çiçek açmadan ve tüy aydınlanmadan önce boğazında bir hırıltı yükseldi. O

onu da kaseye fırlattı ve Audire saçından bir tutam kesip karışıma attığında itiraz etme zahmetine bile girmedim.

Ağızlarını kullanabilen iki Peri, ahenk içinde konuşmaya başladılar, sözleri eski ve bilinmeyen, kollarımdaki ince tüyleri diken diken eden ve omurgamdan aşağı bir ürperti oluşturan bir güçle tınladı.

Aniden durdular ve Loqui eğildi, tek parmağını uzatıp çırpma kabındaki sıvının tam ortasına hafifçe vururken, tatlı bukleleri yüzünü maskelemek için öne doğru dökülüyordu.

"Bakın," diye emretti Audire, üzü geri çekilirken.

Kasenin içinde belirmeye başlayan görüntüye bir göz atmak için eğilirken titreyen bacaklarımda kendimi ayağa kaldırdım.

Darius'u mu? Nefes aldım, içimdeki bir şey göğsüme takılınca bir hıçkırık serbest kaldı ve onun, çırpma çanağının derinliklerinden bana bakan o fazlasıyla mükemmel yüzüne baktım.

Yüz ifadesi sertti, görüntü yerleştirebileceğim herhangi bir anı uyandırmıyordu ve bunun gerçek olup olmadığını merak etmeme neden oluyordu, onun Peçe'nin ötesindeki görüntüsü, her neredeyse.

Koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve bir şimşek mızrak gibi içimden geçti, sonunda gözyaşlarım serbest kaldı, suya döküldü ve onun görüntüsünü dalgalandırıp бүktü.

"Kalacağına söz vermiştin," diye tısladım ona bakışımı bozan gözyaşlarımı silmeye çalışarak yanaklarımı silerek.

"Beni bulacağına söz vermiştin," diye yanıtladı, dudaklarında hatırladığım gülümsemelere hiç benzemeyen karanlık ve alaycı bir sırıtışla. "Tik tak, Roxy."

"Bekle," diye soludum, dalgacıklar kaseye yayılmaya devam ederken, ona neredeyse hiç bakmamış olmama rağmen görüntü paramparça oldu. "Tekrar yap," diye talep ettim. "Geri getir onu."

"Ölüyü geri getirmek mi?" Audire kıkırdadı, ayağa kalktı ve masadan kaseyi aldı. "Mümkün değil, Alevlerin Prensesi."

Vidi, Masanın üzerine çizilmiş olan pentagramı elinin üzerinde gezdirip kenarlarına bulaştırarak, "Eğer yeniden bir araya gelmenizi bu kadar çok istiyorsanız, onu ölüme kadar takip edebilirsiniz," dedi.

O şeklin çizgileri kırılırken odaya taze bir nefes dolaştı ve ben de kullandıkları gücün bununla birlikte azaldığını hissettim.

"Onu ölüme kadar takip edemem," diye hırladım. Burada bana ihtiyaç var.öBurada ihtiyaç var."

Audire, "Yazık," diye içini çekti ve onun, onun olmaktan söz edip etmediğini anlayamadım.

ölü ya da Peçe'nin ötesinde onu takip etme isteksizliğim.

"O kitaptaki sihir hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum," dedim kararlı bir şekilde. "Az önce yaptığın şeyler hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

"Onu geri getirmeyecek," dedi Vidi, sözlerini eğlenceyle renklendirerek. "Solaria'daki en güçlü Fae'lerden biri bile bunu yapamaz. İstediyini yapmak diye bir şey yok. Yıldızlar onun kaderini seçti."

Audire, "Geri alınmayacak," diye onayladı.

"Yıldızların canı cehenneme," diye homurdandım ve üçü de tıslayan yılanlar gibi irkildi.

Loqui ateşe bir avuç adaçayı fırlattı ve Vidi cam çalkalayıcıdan avucuna biraz tuz döküp dilinin üzerinden kaydırırken, Audire hepsi evlerini göksel lanetimden temizlemek için çalışırken gökyüzünden af dilemeye başladı. varlıklar.

Küfür edip ayağa kalktım, kitaba uzandım ve tam da Loqui beni durdurmak için zifiri karanlık kapağa elini vurduğunda onu tuttum.

Dikilmiş kapalı dudakları hain bir sırıtışla kıvrıldı ve tek parmağını onlara bastırarak, gözleri doğal olmayan bir karanlıkla dönerken beni sessiz kalmaya zorladı.

"Böyle şeyler, Nymph veya Fae'nin bildiği hiçbir yeteneğin lütfu dahilinde değildir. Bizimle zamanını boşa harcamaktansa kederini düşmanlarının üzerine çevirmen daha iyi olur," diye tükürdü Audire ama sözlerine rağmen kızgın görünmüyordu, ağır masayı bir kenara iterken bakışları vahşiydi ve ben zorlandım. tökezleyerek yolundan çekilirken Eter Kitabı'nı tutuşumdan kurtarmak için.

"Güzellik yıldızların lanetidir," diye içini çekti Vidi, pelerinini omuzlarından silkerek altındaki kıvrak, çıplak vücudu ortaya çıkardı. Göz kapaklarını sabitleyen dikişlere ve porselen etinin her kıvrımı baştan çıkarmak ve ayartmak için tasarlanmış gibi görünmesine rağmen büyüleyici bir yaratıktı.

Ne halt ettiğini sormak için ağzımı açtım ama Loqui sessizce hatırlatarak başını salladı ve Vidi'ye kötü görünümlü, keskin ağzı rünlerle kazınmış taş bir hançer uzattı.

Vidi bunu kabul etti, omuzlarını geriye attı ve hançeri kendi bileğine tutarken gülümsedi.

Koluna doğru savurduğunda ürktüm ama onunla ne yaptığını göremeden Audire'nin elleri gözlerimin üzerine düştü, vücudu sırtımla aynı hizadaydı ve derin bir nefes alırken burnu boynuma gömüldü.

"Hiçbir şey söyleme, hiçbir şey görme..." diye fısıldadı kulağıma, kelimeler o kadar yumuşaktı ki,

neredeyse hiç yakalayamadılar.

Audire'nin gözlerimi koruyan ellerinin altında yüzümün alt kısmına sıcak ve ıslak bir şey sıçradı ve ona doğru geri çekildim, taşın taşa sürtünen sesi odayı doldururken kalbim çılgınca atıyordu.

Audire başparmaklarını göz kapaklarıma kaydırды ve açık bir taleple onları iterek kapatırken cehennemi bir çığlık etrafımı sardı ve vücudumdaki her kas korkuyla kilitlendi.

Audire ellerini gözlerimden kulaklarıma kaydırды, yumuşak avuçlarının ağırlığı onlara bastırды ve bir şekilde tüm sesi engelledi, böylece bir his boşluğunda kayboldum.

"Hiçbir şey duyma."

Bu kelimeleri nasıl anladığımı bile anlayamıyordum, aslında bir şey duymaktan çok, onların bilgisi zihnimde oluşmuş gibiydi.

Altımdaki kaldırım taşları kayarken sendeledim ama Audire beni yakın tuttu, vücudunun sıcaklığı bu dünyadaki yerimi kaybetmeye başladığımdan emin olduğum tek şeylerden biri sırtıma bastırды.

Gözlerimi açma dürtüsü beni tüketti ama Vidi'nin kanının yüzümden ve dudaklarımdan aşağı yuvarlandığını varsaymak zorunda kaldığım bir damla bile buna karşı çıktım.

Bir ağız benimkine bastırıldığında şaşkınlıkla sarsıldım, dudaklar aralarına dikildiğini hissedebildiğim pamuk çıkıntılarına rağmen dolgun ve baştan çıkarıcıydı ve Loqui'nin benden bir öpücük çaldığını anlamamı sağladı.

İki Su Perisi kapı açırken beni aralarında kıştırıp yaklaştıırken göğsümün derinliklerine saplanmış bir şey ayrılmaya başladı ve Loqui beni daha sert öptüğünde dudaklarım nefes alırken aralandı.

Parmaklar sağ elimi tuttu, orada yatan şimşek ve güneş çeliği izinin üzerinden geçmeden önce avucumu ters çevirdi, parmakların yerini bir dil almadan önce her çıkıntıyı ve faseti inceledi.

Burnu boğazımın yanından sıyrılan Audire'a karşı irkildim, göğsünde bir titreşim bana onun güldüğünü düşündürdü, ama bunu doğrulayacak hiçbir şey duyamadım.

Vidi dilini yaramın üzerinde gezdirdi, kolumun iç tarafı yukarı doğru yükselmeye başlamadan önce yaramın içinde ettiğim yeminin tadına baktı, uygunsuz dokunuş sinirlerimi alevlendirdi, içimde karanlık ve davetkar bir arzu uyanıyordu.

Daha önce hissettiğim hiçbir şehvete benzemiyordu, hissettiğim her şeyi tüketen ısıya benzemiyordu.

Darius'la yanmıştı.

Hayır. Bu seks ya da ona benzer bir şey değildi. Hiç fiziksel bir hareket değildi. Ruhumun derinliklerinde kilitli bir şeye sesleniyorlardı, onu yukarıya ve içimden çıkmaya zorluyorlardı, canlandığını bile fark etmediğim bir alevi ikna ediyorlardı.

Başımı Audire'nin omzuna yasladım, Loqui'nin dikilmiş dudakları ağzımdan boğazıma doğru hareket ederken, parmakları soğuk hava tüylerimin diken diken olmasını sağlayacak şekilde elbisemin kumaşını açarken göğsümden inilti geldiğini tahmin ettiğim bir şey oldu. .

Ayaklarımın dibinde yerde bir gümbürtü hareket etti, yankısı ruhumun içinden geçip onu özüne kadar sarstı, kendi zihnimin sınırları içinden bana bakan erimiş gözler.

O kadar gerçek görünüyordu ki, sanki tam önümdeydi, benim bir şeyler yapmamı, bir şeyleri değiştirmemi, almamı bekliyordu.*bir şey.*

Yanımızda dizlerinin üzerinde dururken Vidi'nin dili kolumdan aşağı indi, parmakları yaralı elimi kavradı ve kendi parmaklarım elbisemin yan tarafındaki yarıktan uyluğumun sıcak derisine bastıracak şekilde çevirdi. . Darius'un, bana söylediği sayısız sözün, yaptığı açıklamaların aklımdan kayıp gittiğim anılarında kaybolurken, eli o ipeksi deride yukarı çıkmaya başladığında benimkilerle kesişti. ve beni onun yokluğunda boğmak.

Audire'nin parmakları saçlarımda gezindi, saç derime masaj yaparken o avuçlarını kulaklarıma bastırdı, damarlarımdan zengin ve güçlü bir şey akarken, onun ve Loqui'ninkiler arasında eğilmeme neden oldu.

"Eteri honlamanın maliyeti tahmin edebileceğinizden daha yüksek." O ses içimde yankılandı ve bunun birinden değil, bir şekilde hepsinden geldiği bilgisiyle sarsıldım.

"Bunun bedeli ruhumsa, bedelini seve seve öderim." O sözlerin saf gerçeği, onların tutuşturdukları alevden bile daha sıcak bir şekilde içimde yanıyordu.

Üçü de bu sözlere güldü, ben duymaya gerek duymadan eğlenceleri içimden kayıp gitti.

"Avucunuzda değilken dünyayı vaat etmek çok kolay." *"Fiyatı bu mu?"* diye sordum, Loqui'nin oraya bir sembol çizerken atan kalbimin üzerindeki deri üzerinde hareket eden parmaklarının uzaktan farkında olarak.

Ne olduğunu biliyordum, dokunuşunun verdiği hisle ya da sahip olduğu güçle. Bir pentagram. Ve muhtemelen bununla savaşmam, koşmam, çılgılık atmam veya buna benzer bir şey yapmam gerektiğini bilmeme rağmen, onlardan kaçmak için hiçbir hareket yapmadım. Bu üç cadının gücünün ötesinde pek umudum yoktu ve ihtiyacım olanı vermeden önce benimle oynamak istiyorlarsa, onlarla savaşmayacaktım.

"Sana ölümden dönüş olmadığını söylemiştik."

"Bunu kabul etmiyorum."

Vidi'nin eli benimkini daha yükseğe çıkarıyor, parmaklarımı bedenime yaklaştırırken, Darius'un görüntüsü beni tüketiyordu. İkimizin hararet, tutku ve nefret içindeki hatıraları hep birleşti. Onları öylece hatırlayamadım; Onları hissedebiliyordum. Teninin benimkine değen sıcaklığı, bedeninin beni sahiplenen gücü, o günahkar dilinin her itışı, her yalayı, bana verdiği her öpücük, fetih ve zevk patlaması.

"Sana bunu verebiliriz," teklif ettiler. "Gerçeğe dalmış bir hatıra. İstedikğin kadar ona katılabilir, her parçasını hissedebilir, her iğrenç, güzel anıyı sanki şimdide geçiyormuş gibi yeniden yaşayabilirsin."

Titredim, onun hissi o kadar gerçektir ki, aşılmaz bakışının ağırlığı beni tüketiyordu, onun gerçeğe bu kadar yakın olması. Geri çekildiklerini, bana gerçekten o anılara bir yolculuk teklif edebileceklerini biliyordum. Kendimi onların içine kaptırabilir, yeniden gerçek olduklarına kendimi inandırabilirdim. Ama bunu yaparsam onlarda kendimi kaybederdim, o gerçeğin ağırlığının üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum. Onlardan gelen bu hediye kabul edersem, gerçek bedenim tam burada, bu hiçliğin ortasındaki mağarada boşa gidene kadar o anılara hapsolmuş olacaktım, sihrim şüphesiz son nefeslerimi alırken talep edecekleri bir hediye idi.

Sevdiğim adamın kollarında kaybolmak güzel bir ölüm olurdu. Ama gerçek değil.

"Bana burada ihtiyaç var" Onlara kararlı bir şekilde söyledim, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı aktığını, kederimin sonunda duvarlarından kurtulduğunu hissettiğim bile zihnimi bu en derin ayartmalardan uzaklaştırmaya çalıştım.

Audire beni ona yaklaştırdı, tenimi kapladıkları yerde gözyaşlarımın tadına baktı, benden üç Nymph'e yayılan bir acı yankısı, hepsinin titrek nefesler almasına neden oldu.

"Bize bunu göster" Vidi mırıldandı, başparmağı avucumdaki yara izini takip ederken elimi kalçamın kıvrımına götürüp bana yaklaştı.

çekirdek inç inç.

İsteğine boyun eğdim, kederimden o kadar kırılmışım ki artık onları herhangi bir şekilde reddedebileceğimden bile emin değildim.

Tekrar o tepenin üzerindeydim, altımda Darius hareketsiz ve soğuktu, onu benden çalan bıçağı elimi kesip açarken, sahip olduğum tüm güçle ve daha fazlasıyla yıldızlara lanet okurken onun kanı benimkiyle karışıyordu.

Üç Peri, çağırdığım büyünün ağırlığıyla nefeslerini tuttular, ben Audire'ye yaslanırken, artık hareket edecek enerjiyi bile toplayamayacak durumdayken, aralarında anlayamadığım bir dilde fısıltılar koptu.

"Kaderin Yıkıcısı" diye fısıldadılar ve ben keskin bir nefes aldım, onlar içimdeki o yeni ve denenmemiş alevi çağırıp onu bir kez daha yaklaştıırken sihrim içimde kıvılcımlar saçıyordu.

Loqui'nin parmakları yine kalbimin üzerine bir pentagram resmi çizdi, ondan kaçan bir iç çekişi ruhumun derinliklerinde hissedebiliyordum.

"Aradığınız şeyi size veremeyiz." dediler ve bunu çoktan fark etmiş olmama rağmen, yine de içimi açtı. *"Kalbinin en derin arzusu, kimsenin karşılayamayacağı bir arzu."*

"Öyleyse bana ne verebilirsin?" Geldiğimde sahip olduğumdan daha fazlasını almadan buradan ayrılmayı reddederek talep ettim.

"Bir yol," diye fısıldadılar, Audire'nin dudakları boynumun yanında geziniyor ve içimde bir ürperti dansı yapıyordu. *"Cevaplarını ararken basabileceğin bir yer."*

"Onun için ne istiyorsun?" Onlardan çaresizliğimi saklamaya çalışsam da kalbim umutla çarparak sordum, çünkü artık benden ne isterlerse kabul edeceğimi biliyordum. geri dönemezdim. En ufak bir umut kırıntısı sunabilseler bile, onu alır ve karşılığında ne isterlerse verirdim.

Birbirlerine yeniden mırıldanmaya başladılar, Loqui'nin elleri elbisemin yakasını sıyrıyor, daha da açıyordu, göğüslerim neredeyse dökülüyordu, Vidi'nin eli de benimki de kalçalarımın ucundan sadece bir nefes uzaktaydı, Darius'un anıları beni hala cildimi ısıtmamı teklif etmişlerdi.

"Bakire kan, bizim türümüzdeki büyüler için en güçlü olanıdır." diye soludular, sesleri kafamın içinde baştan çıkarıcı bir fısıltı halindeydi ve onu yeniden orada, babamın tahtında otururken, ben sözlerini duymayı reddedip onun yerine dizlerimin üzerine çökerken bana içini dökerken gördüm. *"Biz bir istiyoruz"*

Sahip olduklarınızın tadı, asla gerçekten kendimize ait olduğunu iddia edemeyeceğimiz şeyler.

Bunu işlerken boğazımdaki bir yumruyu yuttum, onlar beni okşamaya devam ederken cildim sıcaklıkla kızardı ve bana ete sahip çıkan ete dair kendi anılarımdan art arda görüntüler sundular. Terle silen dövmeler ve tamamen beni mahvetmek için tasarlanmış şeytani bir sırtış.

"Bu kadar?" Bununla tam olarak neyi kastettiklerinden emin olamadan, ama onlara vermeye istekli olduğumu bildiğimden sordum.

"Tattığını tatmak, şehvetinde oyalanmak için bir gece" mırıldandılar ve benimdeki ellerinin hareketleri, onun anılarıyla birleşmeye başladı, nasırları benim yumuşaklığıma karşı sertti, sakalının ısırtığı, asla doyamadığım günahkâr bir sıyrıldı. *"O zaman size izlemeniz için bir yol vereceğiz. Kötü ve günaha batmış biri. Sizi aradığınız cevaplara götürebilecek veya bu dünyadan kendi ayrılışınızla sonuçlanabilecek bir soru. Umut. Sadece en kısa titremesine rağmen, o zaman. Anlaştık mı?"*

Sözleri uyarı ve belirsizlikle ağırdı, aradığım şeyin mümkün olduğuna inandıklarını söyleyecek hiçbir şey yoktu, ama bunun önemi yoktu, çünkü benim izleyecek bir yoldan başka bir şeye ihtiyacım yoktu, öyleyse eğer istediğim buysa bana teklif ediyorlardı, sonra iki elimle alacaktım.

"Bitti," dedim yüksek sesle, sihir bu kelimenin etrafını sardı ve beni o kadar keskin bir şekilde ona bağladı ki bir çılgılık kaçtı.

Loqui'nin dikişli dudakları beni bir kez daha susturmak için dudaklarıma bastırdı, ama Audire ellerini kulaklarımdan çekip yavaşça omurgamdan aşağı yuvarlarken, artık yeminlerini tutmamla ilgilenmiyor gibiydiler.

Gözlerimi açtım, kısa bir süre etrafımı saran üç güzel kadına baktım, gözlerim kapalı olduğundan beri her biri bir ara pelerinlerini çıkarmış, çıplaklıklarının mükemmelliğini ortaya çıkarmış ve nefesimi tutmuştu. akciğerler.

Şehvet için tasarlanmış yaratıklardı, her bir santimleri birbirinden sonsuz derecede farklıyken, hepsi de kendi yollarıyla çılgınca büyüleyiciydi. Bakire oldukları düşüncesi saçma görünüyordu, kusursuz tenlerine yapışmış gibi görünen seksin kokusu, ellerinin vücudumda gezinişini, elbisemi çekiştirmelerini ve beni onlara tam olarak maruz bırakmadan elbisemi çekiştirmelerini izledim.

Artık mağarada değildik, yaşlı, devasa ağaçlardan oluşan bir halkanın içindeki pentagram şeklindeki bir açıklıkta dururken havanın soğuğu etrafımızı sarıyordu. Yanımızda, şüphesiz kanla lekelenmiş taş bir sunak vardı, burası onların sunaklarından çok daha sık kurban kesmek için kullanılıyordu.

benden istemişti

Bakışlarım hala yanımda diz çökmüş olan Vidi'ye takıldı, dili kalçamın yan tarafında bir çizgi çizdi, gözleri hararet ve şehvetle doluydu, bana baktı ve ben fark ettiğim anda kendi elimi göbeğime daha da yaklaştırdı. bileğindeki serbestçe kanayan yara.

Parlak kırmızı kana bulanmıştı, Lavinia'nın kontrol ettiği Nymphe'lerin siyahımsı, lekeli kanına değil, herhangi bir Fae'ninki kadar kırmızı, gölgelerdeki kusurunun kanıtı gibi kana bulanmıştı.

Ağzını tenimde gezdirmesini izlerken nefesim sığılaştı, etine bulaşan kan hem dehşet verici hem de donakaltıcıydı, sanki gücü için yaptığı fedakarlık başlı başına bir sarhoşlukmuş gibi.

"Roxy." Sesinin derin hırıltısı beni üç sonsuz saniye dondurdu, sonra başımı kaldırdım ve onu orada buldum, gömleği çoktan çıkarılmış, o çok sevdiğim dövmeler en derin ayartma gibi bana bakıyordu.

O zaman üç Perinin beni soymaktan, şimdiye kadar yaptıklarından daha fazla dokunmaktan neden çekindiklerini, Vidi'nin parmaklarının son birkaç santimini göbeğime kaydırmaya çalışmadan kalçalarımın arasını okşadığını anladım. Bakireydiler ve bu gece boyunca öyle kalacaklardı, ama güneş kendi bastırılmış arzularını tatmin etmek için doğmadan önce, anılarımın çağrıştırabileceği her şekilde beni yok etmeye niyetliydi.

Darius'a baktım, teninin kenarları hafif, altın rengi bir ışıkla parlayarak onun bir anıdan başka bir şey olmadığını kanıtladı ve bunu gerçekten hatırladım. İnanılmaz güce sahip üç varlıkla çevrili bir orman açıklığında bulunmamıştık. The Burrows'daki odamızdaydık, kollarında geçirdiğim bir geceden sonra karnım hâlâ ağrıyordu, yine de arzusu bir nebze olsun azalmadı, bana olan ihtiyacı zerre kadar doyurmadı.

"Çok fazla kıyafet giyyorsun," diye alay etti, bana verdiği bakış beni içten dışa doğru soydu.

Keder beni tüketmekle tehdit ediyordu, anı çok gerçek, dayanılamayacak kadar çok ama Audire dişlerini kulağımın kabuğunda gezdirip bana fısıldadı. "Kendini tamamen ona ver. Burayı ve şimdiyi unutun ve sizi o zamana götürmesine izin verin. Ona. Bizi de yanına al."

Parmakları elbisemin arkasını sabitleyen ince askılara kıvrıldı, parmak boğumları hareket edersem kanatlarımın ortaya çıkacağı o lezzetli ve hassas noktayı kaydırıldı ve kendime izin verirken yumuşakça inledim.

o emretti.

Aradıkları fiyat buydu. Ve nihayet güneş doğduğunda içinde kalacağım acıdan korksam bile bundan çekinmeyecektim.

Ellerimi belime indirip kılıç kemerimi çözerken Darius'un görüntüsüne baktım, gözleri hararetli sözlerle doluydu ve o kendi kemerini çözerek beni yansıtıyordu.

Kılıcın yere düşmesine izin verdim, elimi eteğimin altından Vidi'ninkinin yanına doğru çektim, parmak uçlarım külotumu ıslatan ıslaklığa sürtünürken benden yumuşak bir inilti kaçtı.

Üç Peri de inledi, elleri hem bedenimde hem de kendi etlerinde dolaşarak, ben kendime dokunmaya başladığımda, tıpkı The Burrows'ta onunla dalga geçip, onu baştan çıkararak yaptığım gibi, bu ihtiyacı kendi içlerinde aradılar.

Darius hafifçe homurdandı, sesi ensemdeki tüyleri diken diken etti ve külotumun kumaşını kenara ittim, iki parmağım kaygan sıcaklığıma kaydı ve yeniden inlememe neden oldu.

Vidi'nin eli benimkinde kaldı, ama hareketlerimi yönlendirirken elimin tersi dışında bana dokunmamaya dikkat etti, bileğindeki hâlâ kanamakta olan yaradan kanı uyluğuma damlıyordu.

Onun için kendi elimi becerirken Darius'un hararetli bakışları üzerimde gezindi, bakışlarının ağırlığı dışında hiçbir şey bırakmadan kendimi serbest bırakırken dişlerimi alt dudağıma bastırdım.

Elbisemin askısını omzumdan sıyırdım, göğsümü ve sertleşmiş göğüs ucunu açığa çıkardım, boştaki elim onu arayıp çekiştirirken Loqui'nin parmakları yan tarafımdan aşağı kayarak tenimi okşadı.

Darius, "Benim için gel, Roxanya," diye homurdandı. "Her zaman yaptığın gibi çok güzel bir şekilde benim için gel."

"Hala zamanın yarısında senden nefret ediyorum, bunu biliyorsun, değil mi?" Nefes nefese kaldım, sözlerim aylar önce ona söylediğim sözlerdi ve o da o zamanki gibi sırttı, pantolonunu aşağı indirdi ve kocaman aletini yumruğunun içine aldı.

Gözlerim o noktaya perçinlendi ve yumruğunun hareketi, ben anıların derinliklerine düştükçe etrafımdaki kadınlar kayboldu, benden tam olarak yapmamı söylediği şeyi yaparken benden bir coşku çılgılığı koptu. beni ne kadar çileden çıkardı.

Darius bana o kendini beğenmiş sırtıyla, reddetmemi beklermiş gibi beni yanına çağırırdı. Ama yapmadım.

Kurutulmuş yapraklar ve ince dallardan oluşan bir battaniyenin üzerinden geçtim, elbisem sırtımdan kayıyordu.

bedenimi omuz silkip tamamen benden düşmesine izin verirken, hafızam farklı bir zemin ve o taş masadan başka bir şey olmadığını hayal meyal bildiğim bir yatak sağlıyordu.

Ben hareket ettikçe beni takip eden Perilerin uzaktan farkındaydım, elleri tenimi okşuyordu, sihirleri onları anılarıma bağlıyor ve güçleri tüm ölçülerin ötesinde şehvetimi körüklüyordu. Ama sevdiğim adamın yanında bu yoğunlukta şehvet hissetmeye alışmıştım. Aramızda tutuşan tutku bu alemde ve tüm alemlerde rakipsizdi. Hiçbiri bizi tüketen yoğunlukta yanmadı ve hiçbiri ona her şekilde hissettiğim ihtiyacı aşamadı.

Periler parmaklarını tenimde gezdirdiler, Vidi'nin kanıyla tenime rünler çizdiler, etrafımızı saran karanlık öyle yoğunlaştı ki, açıkta kalan tenimi ısırmaya çalışan soğuk havayı fark etmek şöyle dursun, ağaçları bile zar zor hatırlayabiliyordum.

Kendimi Darius Acrux ile sevmesi yasak olan Vega prensesi arasındaki hararete teslim ettim. Evlilik yoluyla ve nefret, ihanet, intikam ve şiddet yoluyla Yıldız bağımızı yok ederek, hayatta ve ölümden onunla kendim arasında kurduğum bağlara kendimi adadım. Ben onundum ve o benimdi. Ve onun hayaleti elini bileğime dolayıp beni daha yakına çekerken, bunun sadece zihnimde oynayan bir anı olduğunu hatırlamaya çalışmaktan vazgeçtim.

Gerçek olmaması umurumda değildi çünkü kendimi tamamen ona verir vermez, *öyleydi* gerçek. Dili dudaklarımın arasına batıyordu, elleri kığımın kıvrımını kavradı ve beni kucağına çekti, siki mükemmel bir şekilde ıslaklığımı batıyordu.

Tenin benime karşı hissi beni tamamen tüketirken kalbim göğsümde titredi. Bunu özlemiştim, onu inanılmaz bir şekilde özlemiştim ve bir şekilde, bu çalınan an için o buradaydı, parçalanmış parçalarım yeniden birbirine yapışıyor, yanaklarımdan saf neşe gözyaşları süzülüyordu.

"Sensin," diye mırıldandım, parmaklarımla çenesinin uzunluğunu takip ederek, onun görüntüsünü yutup hepsini içime çekerken sakalının ısırmasının tadını çıkardım. "Yalnızca sen."

Bana kalbimi küle çeviren bir gülümseme verdi, parmakları kalçamdaki o duyguyu yansıtan dövmenin üzerinde gezindi ve bakışlarım kalçasını saran dövmeye kaydı.

Sadece o var.

Onu o kırmızı kanepede uzanmış, kibir içinde odanın her santiminden havayı çalarken gördüğüm ilk anda onun olduğumu anlamalıydım. Benimle alay edip eziyet ederken bunu bilmeliydim, gittiğim her yerde gözlerinin beni takip ettiğini ve her gece kendime rağmen onu rüyamda gördüğümü bilmeliydim. Çok kör ve çok inatçıydım ama her şey boyunca onun olmuştum.

"Yıldızların adına, seni seviyorum," diye inledi Darius, büyük elleri kıcımlı sıkarken beni daha sıkı bir şekilde üzerine çekti ve ikimiz de nefes nefese direnirken vücutlarımızın bağlantısının tadını çıkardık.

"Seni seviyorum," diye yanıtladım, parmaklarımı göğsünün üzerinde gezdirerek, bronz tenine bulaşan mürekkebi altlarında kalbinin gümbürtüsünü hissedene kadar sıyırdım. Bu bir yalandı, güzel, baştan çıkarıcı bir yalandı. Ama umursamadım. Sadece o vardı.

Bedenimdeki ihtiyaca teslim oldum, adını inleyerek omuzlarından tuttum ve ona binmeye başladım, onu içime almanın inanılmaz derecede dolu hissiyle zayıflarken başımı geriye doğru eğdim. Bana pek çok yönden bağlı olan bu sarsılmaz, kırılmaz varlık, her yönüyle kocamandı.

Darius kalçalarını kuvvetle içime doğru iterken, beni sert ve derin bir şekilde becerirken, kendini üsse doğru sürerken, iddiasının gücüyle nefesim çalındı ve tırnaklarım, tutunduğum yerde derisini kırdı. o.

Tutkusunu kendimle buluşturdum, kalçalarımı sallayıp aramıza bir el koydum, nefesimi kesecek kadar göğüs ucumu emerken parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdirdim.

Kenara yaklaşırken haykırdım ama bileklerimi kavradı, parmaklarımı klitorisimde durdurdu ve onları kocaman ellerinden biriyle omurgamın dibine yerleştirip sabitledi.

"Bu sefer geldiğinde, tamamen benim için olacak," diye homurdandı, o otoriter ses tonu bende onu yumruklamak istememe neden oldu. Ama o kalçalarını tekrar bana doğru ittiğinde ve kahinler beni uzaktan okşayıp okşarken, bunun her anını içerken göğüslerimi zıplattığındaki dürtüyü unuttum. *testere* onu da, *testere* ikimiz de hissettiklerimizi hissettik.

Beni erteliyor olmalıydı, ama her zaman olduğu gibi onun için kaybolmuştum, ona olan ihtiyacım, bu şekilde izlendiğimizi düşündüğümüzde hissedebileceğim herhangi bir utangaçlık veya utançtan çok daha fazlaydı.

Darius boştaki elini klitorisime götürdü, yapmakta olduğum şeyi devralırken kalçalarını yıkıcı, mahvedici bir hareketle kaldırdı ve bu beni benden aldı.

içimdeki doyumsuz bir noktaya çarparken lanet olası adımı unutmak.

"Lütfen," diye yalvardım, bunun yerine benimle oyun oynarken, başparmağı klitorisimde şarkı söylerken, sonra tam patlamak üzereyken durduğunda, onun beni bitirmesine ihtiyacım vardı.

Ben yalvarana, küfredene, yalvarana kadar beni defalarca kenara çekti ve öpücüklerimizin arasından sırtıttı, sonunda pes etmeden önce bana olan sahipliğini seviyordu.

Bir Ejderha kükremesiyle bana çarptı, o muzaffer hamle ve başparmağının yıkıcı baskısı ile bedenimi fethetmesini tamamlarken içime girdi.

O kadar sert geldim ki neredeyse bayılacaktım, başım geriye doğru yuvarlandı ve bedenim ancak bu lanetimin sağlayabileceği türden bir coşku içindeyken ağızımdan en saf mutluluk çığlığı kaçtı.

Bizi yuvarladı, beni sırtüstü yatırdı ve orada nefes alırken ona göz kırptım, o gözden kaybolurken kalbim dehşet içinde yerinden fırladı ve altımdaki masanın donmuş taşı eski yatağımızın yanılsamasının yerini aldı.

"Bekle," diye soludum, bu anı onları da cezbederken etrafımı saran Perilerin iniltileri, bedenime okuyamadığım ya da deşifre edemediğim daha fazla rün çizerken elleri tenimde geziniyordu.

"Daha fazla," diye hırladı Vidi ve ben onun solgun vücuduna baktım, talep karşısında keskin dişleri parlarken Loqui dikilmiş kapalı dudaklarının ardından hüsrarla inledi.

"Daha fazla," diye kabul etti Audire, dişlerini de göstererek, zevk hissini benim doygun bedenimden alıp onun kine çekerken ellerini kalçalarımda gezdirdi.

Dudaklarım bir cevapla aralandı, ama her ne ise, Darius ağaçların arasından bana doğru gelirken anında öldü, gözlerinde içimi o kadar derinden yaralayan bir şey vardı ki.

Gerçek değildi ama... öyleydi. Kahretsin, gerçektir. Bunun bir anı olup olmadığı umurumda değildi, ona bu bakışımı küçük bir umut ışığıyla değiştiriyor olmam umrumda değildi, tüm bunları benimle birlikte görüp deneyimlemeleri umurumda değildi çünkü o buradaydı ve o benimdi ve sadece bir gece sürseydi, yine de kabul ederdim.

"Beni bekleyebileceğini ummak tamamen kibirli mi?" diye sordu, kara gözlerinde tereddüt, umut ve ihtiyaç.

"Evet," diyerek bir nefes almayı kabul ettim ve onu karşımda dururken gördüm.

ben de yarısı açık siyah bir gömlek ve şık pantolonla. O gece giydiğim boktan eşofman ve gömlek, onu eskisi gibi yeniden yaşayabilmek için ayağa kalktığımda vücudumda somutlaşıyor gibiydi, nihayet sadece olabildiğimiz o mükemmel berraklık anını yeniden yaşayabilmek için. ...biz. "Ama sanırım hep seni bekliyordum, belki de haklısındır."

"Benden nefret ettiğin zaman bile mi?" Sesi, bedenimin her bir parçasını ihtiyaçla titreten karanlık bir mırıltıydı.

Şimdi bunun ne olduğunu, bu gecenin nasıl sonuçlanacağını görebiliyordum, ben ve o tekrar tekrar, onun için benden daha fazla ağrıyan, kırılan ve kırılana kadar. Bu çok tatlı bir işkenceydi ve ben cezaya oburdum çünkü tamamen işin içindeydim. Zaten ona asla hayır diyemezdin. Hiçbir şekilde sürmedi.

Böylece gece onun kollarında, bedeni benimkine sahipken, kalbim sadece onun ayarlayabildiği bir hızda atarken, ben onun için tekrar tekrar parçalara ayrılırken geçti.

Periler hepsini içtiler, benimle zevk içinde haykırdılar, sihirleri anıları o kadar keskinleştirdi ki, onları gerçekten yeniden yaşıyordum. Her zevk dolu an, kalçalarının her vuruşu, her öpücük, her 'seni seviyorum'. Hepsini.

Daha fazlasını alma noktasının ötesine geçene kadar, bedenim bu kadar zevkten sıkıldı, kullanıldı ve yok edildi. Karanlık zihnimi işgal etti ve beni benden çaldı, ama anılar arasında kaybolmuş olsam bile, onları onunla oynamaya devam ettiğimi biliyordum. Daha fazla ve daha fazla. Güneşin doğuşunu geçtikten sonra ve sonraki gün ve gece boyunca da, sonsuz bir şekilde onunki, enerjim benden koptu, bedenim ve etim açığa çıktı, ta ki sonunda, ikinci gün doğumuyla birlikte, pentagramın kalbindeki taş masanın üzerinde uzanmış halde bırakıldım. Çıplak vücudum Vidi'nin kanıyla lekelenmişti, bitkin etimin her santimine sayısız rün yazılmıştı ve tanınmayacak kadar üst üste binmişti.

Uyandığımda kalbim hala hızlı atıyordu, tepemdeki ağaçların arasından süzülen ışıpta yanıp sönüyordu, küçük toz zerrelere vücudumun küçük kısımlarını aydınlatıyordu.

Nefes nefeseydim, o sonsuz saatlerde yaptıklarımdan bahsederken bacaklarımın arasında bir ağrı vardı ve yanaklarımda yaşlar kurumuştı, gözlerim çok fazla dökmekten şiş ve ağrıyordu.

O gitti. Vücudumda sadece dokunuşunun hayaleti kaldı, sanki gerçekten gerçekmiş gibi tenimi çizen aşk ısırıkları ve çizikler.

Kâhinler çoktan gitmişti, benim gecelerim boyunca yaptıkları yolculuktan doydular.

Darius Acrux'a olan şehvetim, onlarla yaptığım pazarlığın başlangıçta kabul ettiğinden fazlasını almıştı. Kendimi oturmak için zorladığımda, yanımdaki Eter Kitabı'nın üzerinde duran bir parşömen buldum ve anlaşılmamıza ekledikleri fazladan süreyi umursamadığıma karar verdim.

Dikkatlice açtım, dün gece katıldığım hazcı anılar alemini fazla düşünmemeye çalışırken, onu tekrar kaybetmek kalbimi yeniden acıyordu. Ne pahasına olursa olsun yapacağıma yemin etmişim ve eğer bu onun hayaletini bayılana kadar anılarımda sikmek anlamına geliyorsa, o zaman benden istenebilecek en kötü şey gibi görünmüyordu.

Bana bıraktıkları mesaj basitti, ancak beni yönlendirdikleri yol muhtemelen başka bir şey değildi.

Lanetli Orman'ın kalbinde, Derinlik ve Safılık Sularının ötesinde, Gökyüzünün ve Ruhun Sürekli Değişen Rüzgarları uzanır. Sonsuz Damla sizi Cehennemin Ateşlerinden geçirecek ve onların ötesine, esirin en yoğun olduğu yere, cevaplarınız bekliyor.

Sözcükleri iki kez okudum, ne anlama geldiklerini bilmesem de o küçücük umut ışığının hepsinde daha da parladığını hissettim.

Karnımdaki ağrıdan, düşündüğümünden daha uzun süre ayrı kaldığımı anladım. Bu şafak, buraya geldiğimden beri geçen saniye, bu açıklıkta karşılaştığım kendinden geçme, bedenime verdiği zarardan fazlasını aldı.

Adaya dönüp kendimi açıklamam gerekiyordu. Ama mahvolmuş elbisemi ağrıyan bedenime giydirirken ve bunu nasıl açıklayacağımı düşünürken, yardım edemedim ama biraz gülümsedim. Darcy ve diğerlerini Ruhlar Sarayı'ndan kurtaracağımız için, o Ejder piç kurusunu öldürecektik ve hepsini yaptıktan sonra, Lanetli Orman olarak bilinen yeri bulacak ve sözümü tutacaktım. kalpsiz yıldızlar bir kez ve herkes için.

"Wdinlenmeyeceğiz! Uyumayacağız! Leydimiz gelene kadar durmayacağız bize iade edildi!" diye bağırdı Geraldine, göğüs zırhını güm güm vurarak ve kılıçlarını kaldıran ve kendilerini kavgaya hazırlarken gökyüzüne çıtırdayan büyü patlamaları gönderen toplanmış isyancılardan bir onay kükremesi kışkırtarak.

"Beni affet," diye yalvardı eski hapisane gardiyanı, döktüğü yaşlardan gözleri şişmiş halde Geraldine'in yanında diz çökerek. Tory ortaya çıkıp Miguel'i serbest bıraktığında hapisaneyi koruyan diğer asiler de benzer sıkıntı içindeydiler ve Miguel onunla kaybolalı otuz küsur saat olmuştu.

"Geraldine," diye havladım, yaklaşık elli Fae'den oluşan kalabalığın arasından geçerek ona doğru ilerledim. Direndiklerinde onları hareket etmeye zorlamak için yetenekli gücümü kullandım ve ondan sadece birkaç santim ötede durmadan önce sonuncularının arasına ateş ettim.

"Tory'ye güvenmeye ve ona biraz daha zaman vermeye karar verdiğimizizi sanıyordum?" diye hırladım, arkamdaki küçük ordu bundan başka her şeye benziyordu.

"Ah, benim tatlı kış çocuğum," diye soludu Geraldine, yükselen güneşe bakıp elini kalbinin üzerine koyarak. "Kederinin karanlığında kaybolmuş, gecenin cazibesine kapılmış ve şimdi de tehlikeye atılmış durumda. O akşam akşam yemeği için geri döneceğine yemin etti - öyleyse, bütün bir gece daha geçirdikten sonra, onun dünyada kaybolduğunu bilerek nasıl oyalanabilirim?"

o korkak Nymph'in insafına kalmışken geçti ve kim bilir başka neler var?"

Tiberius kalabalığı yararak ilerlerken, "Prenses kalemizin güvenliğini terk etmeyi seçti," dedi, annem ve Seth, yaygara koparan isyancılar arasında bir yol oluşturmaya izin veriyor. "Onu aramak için aptalca bir göreve çok ihtiyaç duyulan askerleri gönderemeyiz. Nereye gittiğine dair hiçbir fikrimiz yok ve onun bile olduğuna inanmamız için hiçbir neden-"

"Kes sesini, sallywhack!" diye bağırdı Geraldine, parmağıyla Tiberius'u işaret ederek ve sırtında yerden yükselen sarmaşıklarla ona doğru uzun adımlarla ilerlerken, bakışlarındaki meydan okuma gün gibi apaçıktı.

"Cidden bu konuda benimle kavga etmek istemiyorsun değil mi?" Tiberius alay etti. Geraldine, o fark edemeyecek kadar göğsünü şişirmekle meşgulken omzunun üzerinden gizlice sarkan bir sarmaşıkla ona tokat attı ve yanağında anında büyük, oval bir iz belirirken başı yana döndü.

Tiberius öfkeyle kükredi, etinde patlayan metalik yeşil pullar gri gömleğinin manşetlerinin altında kollarını ve boynunu kaplarken annemin ağzından çıkan küçük eğlence sesini yakaladım.

Yumruklarının etrafında bir kasırga oluşturarak Geraldine'e doğru ilerledi ve bir kavga çıkmak üzere gibi görünürken asiler geri çekildi.

"Baba! Ne oluyor? diye bağırdı Max ve Seth sonunda bana yetiştiklerinde, Seth, Max sırtında Kurt formunda koşarken.

"Bundan uzak dur oğlum," diye talep etti Tiberius ve sarmaşıkları bir engerek yığını gibi hızla ilerlerken Geraldine bir ölüm perisi gibi uludu.

Diğer Mirasçıların yanında durmak için geldiğimde onları baş başa bırakarak kenara çekildim ve başımı salladım.

Tory'nin peşine düşmeye kararlı, diye mırıldandım ama Max beni dinlemiyordu.

Seth'in sırtından atladı ve babasıyla kız arkadaşı arasındaki kavgaya doğru koştu, başıboş bir sarmaşık kışına öyle bir tokat attı ki, onlara tekrar durmaları için bağırırken dizlerinin bağı çözüldü.

Seth yanımda kıpırdandı ve ona baktım, gözlerim anında vücuduna kaydı ve aletine düşmeden önce karın kaslarının belirgin kıvrımlarını takip etti. Aklımda ikimizin yalnız kaldığı, ağızların buluştuğu, ellerin dolaşıp durduğu, tutkunun yandığı anılar canlandı.

"Gözlerim yukarıda," diye alay etti Seth, ama bakışlarımı onunkilerle buluşturduğumda sesinde bir keskinlik vardı, aramızda ikimizin de dile getirmediği bir soru barındıran bir anlık sessizlik geçti.

"Seni büyük, dörtnala koşan deniz balinası," diye bağırdı Geraldine, havada başlarımızın üzerinden savrulurken, ben de onun ilgiyle süzülerek süzülüşünü izlemek için yukarı baktım, göğüs zırhının keskin uçları güneş ışığında sanki bir elmasmış gibi parlıyordu. kısırmalar. "Bir Grus'la karşılaştığın güne pişman olacaksın!"

Tiberius sihrinin onu savurmasını izlerken kollarını kavuşturdu, yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme ayaklarının altındaki zemin kaybolmadan önce son gördüğüm şeydi ve devasa bir çukura daldı.

Annem Antonia'yı omzunun üzerinden attı ve onlar da düşmeden önce onu yoldan çekti ve toplanan isyancıların hepsi, ileri geri fırlatılan sihirden kaçınmak için farklı yönlerle koştu.

Kalabalık her yöne koştu, kavgadan kaynaklanan herhangi bir asi büyüden kaçmak için en iyi nereye gideceğini bilemedi ve devasa, kaslı bir Ayı Değiştiren Seth'e çarptı ve Seth neredeyse ayaklarından düşüyordu.

"Üzgünüm dostum," diye soludu adam, bir adım geri çekilip barış işareti yaparak damarlarımdaki kanın donmasını sağladı.

"Sorun değil," diye yanıtladı Seth küçümseyerek, karşılığında verdiği barış işareti, herhangi bir dış tepkiye karşı savaşıırken mideme bir taş düşmesine neden oldu.

Gözlerimi Ayı Değiştiren'e ve şişkin göğsüne diktim, sağ pazısındaki boktan pornografik dövmeyle fark ettim ve arkasından ateş edip ona gerçek bir yırtıcı hayvanın nasıl görüldüğünü gösterirken ona kaşlarımı çattım.

Son fethine kaşlarımı çatarken Seth'in bakışlarını üzerimde hissettim ve yüzüm dikkatli bir maskeyle gözlerimi kaçırdım.

Max kaçarken Seth'in kıyafetlerini düşürmüştü ve ben onları aniden kavradım, Seth'in önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve eşofmanını ona adım atması için uzattım.

Dikkatini çekmek için baldırına dokunduğumda şaşkınlıkla bana göz kırptı, yeni ve çok daha yakın konumumdan aletine bir daha bakmamaya çalışırken kanımdaki sıcaklık yükseldi.

Seth itaatkar bir şekilde pantolonunun içine girdi ve ayağa kalktım, parmaklarım bacaklarının arkasını sıyırırken onun için nazikçe yukarı çektim, kışının sert kaslarının üzerinden geçirirken gözlerimiz bir kez daha buluştu.

Orada tereddüt ettim, geri adım atmaya düşünüyordum ama derisinin sıcaklığı beni lanet olası bir oltadaki balık gibi sarmaladığından bu görevi imkansız buldum. Nefesiyle bağlantılı bir ciğer dolusu havayı teneffüs ederken, ondan uzaklaşmak yerine bu duyguya teslim oldum.

Parmaklarımı beline kaydurdum, omurgasından kalçalarına kadar yolumu takip ettim, yanlarındaki kumaşın kıvrımını takip ettim ve alt karın kaslarından göbeğinin altındaki saç çizgisine kadar ilerledim. Orada asılı dururken dişlerim koptu, ona çok yakındım ve yine de gerçekten özlemini çektiğim şeyi alamayacak kadar uzaktım.

Seth karşılık olarak bana dokunmak için hiçbir harekette bulunmadı, gözleri iki katı buz parçası gibi bana bakarken çizgiyi aştığımı, burada başka Fae'lerin de olduğunu ve bunu bizim yapmadığımızı hatırlattı. Ama dile getirmediğim istek, bir zamanlar aramaya bile gerek duymadığım çizgileri bulanıklaştırmaya başlıyor ve bu tür bahaneler bulmamak için direnmek giderek zorlaşıyordu.

"Dün gece koştun mu?" diye sordum ve başını salladı, Geraldine'in onun için kazdığı mezardan kendini çıkarmaya çalışan Tiberius'un gücünün altında titremeye başlayan ayaklarımızın altındaki zemin, parmaklarının bir hareketiyle dengelendi.

"Susadın mı?" diye sordu Seth yavaşça ve ben de başımı sallamak için sıramı aldım, parmaklarım hala kemerinin altında geziniyordu. "Pekala, o zaman nokta etrafında dans etmeyi bırak," diye tersledi ve ben biraz irkildim çünkü sözleri ona itiraf edemeyeceğim gerçeğe biraz fazla yaklaşmıştı.

Onu kendime doğru çekerek ve dişlerimi boğazına geçirerek suçlamasına tepkimi gizledim. Geraldine'in mehtaplı gücünün gelgitiyle götürülürken bir savaş çığlığı attığını zar zor duydum, onun yozlaşmış tadı dilimin üzerinde gezinirken bir inilti kaçtı ağızımdan.

Parmaklarım esnetildi, yakınlığımızın arasına gizlenmiş olan pantolonunun kumaşının altına biraz daha bastırdı ve boynumun arkasını tutup elini buklelerime sıkıştırarak bedenlerimizi birbirine yapıştırırken bana homurdandı.

"Kahretsin... yıldızlar... toplar," diye soludu kulağıma, ben ona doyduğumda göğsü benimkine karşı inip kalkıyordu, onun yakınlığıyla aletim kıpırdanıyordu, elimi iterken ağzının etrafıma dolandığını hissediyordum. biraz daha düşük.

Bunu unutmam gerekiyordu, kemerindeki bir diğer çentik olarak yerimi almam gerekiyordu ama ona bu şekilde her yaklaştığımda, bunu unutmak çok kolaydı. Onunla denemek istediğim diğer şeyleri düşünmeme izin vermek çok kolaydı. Beni yatağına götürdüğü diğerlerinden farklı düşünebileceği fikrine kapılmak çok kolaydı.

"Al şunu, seni huysuz budala!" Geraldine'in sesi eşlik etti

Yanağıma bir şey çarptı ve kendimi geri çekilmeye zorladım, etrafıma baktığımda tepeden tırnağa çamurla kaplı Tiberius'u bulmak için Seth'i serbest bıraktım. Geraldine'in yüzde sekseni bir buz bloğuna hapsolmuştu, sadece kafası, kolu ve tepesinden dışarı çıkan sivri uçlu bir metal meme vardı.

Ah, Cally, annemin sesi beni Seth'ten uzaklaştırdı ve elimi belinden çekerek elastik gergin karın kaslarına çarptı ve onu lanetledi. "Sen her zaman dağınık bir yiyiciydin."

"Gah, kes şunu." Başparmağını yalayıp ağzımın kenarına, Seth'in kanının bir kısmının benimde görüldüğünü tahmin ettiğim yere kaydırmak için bir hamle yaptığında onu savuşturmaya çalıştım.

"Arkadaşlarının herkesin içinde büyüyle beslenmesine izin verme konusunda sana ne demiştim, Seth Capella?" diye havladı Antonia, sanki yaramaz bir köpek yavrusuymuş gibi kulağını kırptı ve o da ondan kaçmaya çalışırken hırlamasına neden oldu. "Altair için başvurduğunuz fotoğrafları tüm dünyanın görmesini ister misiniz? Seni altına almasına ve gece gündüz seninle işini yapmasına izin verdiğini düşünmelerini mi istiyorsun?"

"Anne, ne oluyor?" Seth ağladı ama ne olursa olsun devam etti ve onu tekrar kulağına geçirmeyi başardı.

"-ne zaman dürtü ortaya çıksa seni dişliyor mu?"

"Öf, kulağa çok tuhaf geliyor," diye uludu Seth, ben kendi annemden uzağa ateş etmeye çalışırken, ama o tam önüme fırladı ve yalak başparmağıyla beni yakalamayı başardı ve köşedeki bir damla kanı çaldı. ağzımdan

Derhal kanı emdi ve gözleri onun kanının tadıyla parlarken ona öfkeyle hırladım.

"Anne" dedim sinirle. "o *Benim* Kaynak. Ortalıkta dolaşıp onun kahrolası kanını içemezsin, yoksa ben-"

"Sen onun nesisin?" diye bağırdı Antonia, öfkesi sözlerimi ikiye böldü ve Seth bana öyle bir baktı ki, beni dövmeyi kafasına koyduğunu söyledi. "Yıldızların tarihinde ne zamandan beri kendilerinin bir Capella'sı var? *durmadan* Bir Vampirin Kaynağı mıydı? Aman Tanrım, şimdi manşetleri görebiliyorum. "Seth Capella, bir Altair için diz çök." Anketleri düşünün. Bütün dünya onun önünde eğildiğini düşünecek ve sonra güç dengesiyle ilgili her şeyi sorgulayacaklar - sanki Darius'un ölümü yeterince çürük yumurtayı karıştırmamış gibi."

"Anne, Tanrı aşkına, kes şunu," diye havladı Seth. "Bunu olduğundan çok daha büyük bir mesele haline getiriyorsun-"

"Onun üzerindeki hak iddiandan hemen vazgeçeceksin." Antonia bana döndü, gözleri Kurt'uyla gümüş renginde parlıyordu ve bir parmağı tam olarak yüzümü işaret ediyordu.

Cevap olarak dişlerimi ona gösterdim, vücudumdaki her kas bu talebi açıkça reddedercesine kasıldı.

"Hayır," diye hırladım. "Yapmayacağım. O benim."

Annem kendi dişlerini Seth'in annesine göstererek, "Önemli olanın ne olduğunu anlamıyorum, Toni," dedi. "Belki de senin ya da Tiberius'un musluktaki kan kaynağı olduğunu iddia etmeliyim."

Antonia, dikkati benden anneme geçerken vahşice hırladı, ama kaos daha fazla çökmeden, havayı bir çatlak yırtmış gibi oldu. Etrafımızı saran muhafazalar inanılmaz bir güçle açıldı ve Tory ve Miguel havadan belirip yıldız tozu etraflarında bir anlığına parıldayarak gözden kaybolurken bir ışık parlaması hepimizi döndürdü.

Tory elini kaldırdı ve muhafazalar kendilerini yeniden mühürlediler, başımızın üzerinde saf bir güç kubbesi kısa bir an için parıldadı, sonra temizlendi ve bir kez daha görünmez oldu.

Kan lekeleriyle kaplı derisini, yırtık ve kirli güzel siyah elbisesini ve destek için Miguel'e doğru eğilirken gözlerindeki tekinsiz bakışı gördüğümde dudaklarımı araladım.

"Ne oldu?" diye sordum, ileri atılıp onu ondan kaptım, nefesini dışarı verdiği ve bana doğru yığıldığı yerde onu kollarıma kaldırdım.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı. "Sadece bitkin ve tükenmiş. Miguel hala iyi adamlardan biri."

Geraldine dev buz küpünden inliyordu ve diğer herkes Miguel'i çevrelemekle Tory'ye bir açıklama için yaklaşmak arasında bölünmüş gibiydi.

"Nereye gittin?" diye bağırdı Max, bize doğru yürürken. "Gerry'nin yavru kedileri oluyor. Öldün mü, kaçırıldın mı, bilmiyorduk ya da-"

Tory, "Dikkat et Max, yoksa insanlar senin bir Vega'yı umursadığını düşünmeye başlayabilir," diye alay etti ve bu haline rağmen onun hâlâ kendinde olduğunu görmek beni memnun etti.

Kollarımda tekrar kıpırdandı ve giydiği elbisenin malzemesini kullanarak Eter Kitabı'nı kendi tarafıyla göğsüm arasına ittiğini fark ettim.

denemek ve saklamak için giyiyor. Hiç şüphe yok ki anne babamızın bu konuda soru sormasını istemedi ve ben de onu anlaması için hafifçe sıktım.

"Miguel'in kilitlenmeye ihtiyacı var mı?" diye sordum, kitabı saklamak için onu kollarımda kendime çekerek, herkes etrafımıza kapanırken ve kırılan buzların sesi Geraldine'in hapisneden kaçtığıнын sinyalinini verdi.

"Hayır," dedi Tory kararlı bir şekilde. "O bizim tarafımızda. Belki ona simit falan alırsın, Geraldine?"

"Ama leydim," diye itiraz etti Geraldine, alt dudağı titrerken tamamen kaybolmuş görünüyordu.

"Ben iyiyim, söz veriyorum." Tory onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Sadece bir ateşe yaklaşıp banyo yapmak istiyorum, sonra size anlatacağım. Yarın için neye ihtiyacımız olduğuna odaklanın, tamam mı? Hydrids meteor yağmuru neredeyse gelmek üzere ve Darcy'nin hatırı için hareket etmeye hazır olmamız gerekiyor."

"Seni odana götüreceğim," dedim, Seth ve Max'in ateş edip hepsini geride bırakmadan önce onu buradan çıkarmam gerektiğini anladığından emin olmak için diğerlerine kısa bir süre göz atarak.

Dünya bir bulanıklık içinde yanımızdan geçti ve ben asma köprüyü aşp merdiven setlerini Geraldine'in Vegas için yarattığı gösterişli odalara koştum ve sağa Tory'nin odasına döndüm.

Onu yatağa fırlattım, yuvarlanırken zıplamasını sağladım, yastıkları yüzüne yerleştirirken, pislik kelimesi boğuk bir sesle bana geri geldi.

Avucumda alevler parladı ve şöminesini onunla doldurdum ve daha fazla alev ellerimi ve kollarımı yalayarak yanına yatağa düştüm.

Tory botlarını tekmeledi ve Eter Kitabı'nı bizi ayıran boşlukta bırakarak alevlerin sıcaklığında iç geçirdi ve kılıcını da çözerek halının üzerine fırlattı.

"Kan lekelerinin nesi var?" diye sordum, sanki birisi onun üzerine kanlı mürekkeple karalamış gibi görünen kolunu işaret ederek. İşaretleri ayırt etmek zordu, birçoğu diğerlerinin üzerine çizilmişti ama en taze kanla çizilmiş birkaç rün tanıdım.

"Ah bilirsin. Ürkütücü bir mağaraya gittim ve kara büyü yapan bu üç cadıyla tanıştım-"

"Cadı diye bir şey yoktur, Tor." Onu dürttüm ve bana gözlerini devirdi.

"Şey, kendilerine kahin diyen Nymph cadılarıydılar. Ve

et verilmiş tanrıçalara benziyorlardı. Sikişeceğime yemin ederim, sadece o kadınların iyiliği için neredeyse keşke eşcinsel olsaydım.

"Neredeyse?" dalga geçtim

"Pekala, sike karşı zavalıca yaygın bir saplantım var, ama onun dışında..."

Bir kahkaha attım ve o da bana sıırttı ama yol boyunca bir yerde sıırttı, gözleri daha önce olan başka bir şeye geçerken parladı.

"Söyle bana," diye ısrar ettim ve bir nefes verdi.

"Dürüst olmak gerekirse, Caleb, her şey berbattı ve kabul etmeliyim ki, sihirlerinin çağrısına hemen hemen teslim oldum ve onlara, yalnızca geri dönüş yolumu bulmama yardım ederlerse dünyaları vaat ettim. o."

Kimi kastettiğini sormama gerek yoktu, uzanıp elini alevlerle kaplı parmaklarımın arasına alıp hafifçe sıktığımda kalbim sızlıyordu, o da elini benimkinden çekmeden önce karşılık verdi.

"Böyle görünerek geri gelemezsin-" Elimi kan lekeli ve pis elbiseye doğru salladım "- ve bunu doğru düzgün açıklamayarak geri gelemezsin."

"İyi." Tory tavana bakmak için döndü, sert bir nefes verdi ve "Bütün bir gün ve geceyi, üçünün de cehennem gibi bir sürü şey yaşadığı, nesnel olarak bir anı cümbüşü olarak adlandırılabilir bir şeyle uğraşarak geçirmiş olabilirim" dedi. anılarımı canlandırarak ve bayılana kadar onu defalarca becermemi izleyerek benim ve Darius'un seks hayatı.

"Ne oluyor?" Ben tükürdüm ve o inledi, bana bakmak zorunda kalmamak için bir kolunu gözlerinin üzerine attı.

"Bilmiyorum ahbab. O... çok gerçekti. O oradaydı, bana dokunuyor ve beni öpüyordu ve ben bunların hepsini hissedebiliyordum. Ama aynı anda orada değildi. Görebildiğim yerler aslında çevremizde yoktu ve dürüst olmak gerekirse, üçü bana pençe atıp gösteriden zevk alırken, tüm bu süre boyunca sadece taş bir masaya uzanıp mastürbasyon yapıp yapmadığımı bilmiyorum. "

"Vay canına," dedim, buna ne demem gerektiğinden tam olarak emin değildim çünkü kulağa ciddi anlamda berbat ve en azından biraz ateşli geliyordu ve sesindeki sızıdan anlaşılacak bir şey varsa, sadece onun kederini keskinleştirmeye hizmet etmişti. "Madem o kadar güzellerdi, o zaman neden senin ve Darius'un bütün gece atışmanızı izlemek yerine kendi zevklerini almıyorlar?"

"Eh, kara büyü saçmalıklarına yardımcı olmak için hepsi bakireydi - bu arada, tam olarak kullanmanın ayrılmaz bir parçasıysa bu benim için pek iyiye işaret değil - ve ayrıca dikmek gibi birkaç ilginç seçim yapmışlardı. gözler

ve belirli bir düzeyde kötülüğün onları tamamen yozlaştırmasını önlemek için dudaklar kapalı - bunun yardımcı olduğuna ikna olduğumdan değil. Ama her halükarda, bekaret engeli olmasa bile o kadar çok Fae'nin onları becerecek kadar cesur olacağından emin değilim-"

"Üçünü birden becermiş olan senin dışında," dedim ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Öyle değildi. Şey, sanırım öyleydi ama... Bizdik... ben ve o. İçini çekti, kaybının acısı üzerine çöküyordu. "Ben ve o, üç tanıkla birlikte," diye ekledi eğlenerek homurdanarak.

"İntihar eden tanıklar," diye işaret ettim. "Evet," diye onayladı, sanki bu en önemsiziymiş gibi omuz silktili. "Peki bu seks partisi sana ne kazandırdı? Onunla bir gece mi?

"Evet..." Sustu, Eter Kitabı'nın ön sayfasından rulo halinde bir parşömen parçası çıkarıp bana uzatmadan önce kapıya doğru baktı.

Ellerimdeki alevleri söndürdüm, parşömeni aldım ve parşömeni açtım, ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken şifreli mesaja kaşlarımı çattım ama boş çıktım.

"Lanet Orman'ın nerede olduğunu biliyor musun?" Tory bana sordu ve ben de başımı salladım.

"Hiç duymadım. Orada ne var?"

"Yanıtlar. Belki. Peçe'nin ötesine geçmeden ona ulaşmanın bir yolunu bulabileceğimi düşündükleri tek şans."

Bu sözlere yine kaşlarımı çattım ama benim için hiçbir şey ifade etmiyorlardı. "Orası Solaria'da bir yerse, o zaman şimdiye kadar incelediğim hiçbir haritada yok. Ve inan bana, çok fazla çalıştım," dedim, notu ona geri vererek ve notu tekrar kitaba sıkıştırırken içini çekti.

Rakamlar. Ama halledeceğim. Mecburum."

Başımı salladım, tam da bu uğraştığı büyüünün ne kadar tehlikeli olabileceğini anladığım gibi. Ama bu Darius'tu. Gereken buysa, onu geri getirmek için onunla dünyanın öbür ucuna giderdim, hiçbir bedel çok yüksek olmazdı.

"Bu Nymph kanını temizlemem gerekiyor," diye inledi Tory, elini kolundaki lekelere sürterek.

"Onca kan için birini mi öldürdüler?" Yarı alay ettim, yarı ciddi bir şekilde sorguladım.

"HAYIR. Gözlerini kapatan Vidi bunun için bileğini kesti. Bence

eter, tam olarak çalışması için bir fedakarlık ve bir çapa gerektirir. Anıları benden almak ve onları oldukları kadar somut kılmak için tenimdeki kan bağıını kullanıyordu. Onu gerçek yaptı.

Tory güçlükle yutkundu ve onunla bu şekilde olmanın onda nasıl hisler uyandırdığını sormama gerek kalmadı. Yüzleşeceğini bildiği geleceği değiştirme şansı bulamadan geçmişe adım atmak gibiydi.

"Üzgünüm," dedim, bunun ona bir faydası olmayacağını bildiğim halde, yine de bana buruk bir şekilde gülümsedi.

"Kabul ettiğimde ne olduğunu anladım. Ve bittiğinde canımın yanacağını ne kadar bilsem de reddedebileceğim bir şey değildi."

Tory ayağa kalktı ve pencerenin yanındaki büyük küvete gitti, içine su ve ateş büyüğü karışımıyla sıcak su döktü, gücü şimdiden odadaki alevlerden yenileniyordu.

O soyunurken Eter Kitabı'nı aldım, daha önce defalarca yapmış olmama rağmen sayfalarını karıştırmaya başladığımda ona bakmadım. Sanki kitap ona her dikkatimi verdiğimde beni yargılıyormuş ve her ziyaretimde bilgisinden biraz daha fazlasını açığa çıkarmaya istekliymiş gibi, ona her baktığımda yeni notlar veya büyüğü sözler bulmaya devam ettim. Bunun anlamsız olduğunu biliyordum ama başka nasıl açıklayacağımı da bilmiyordum.

"Burada ruh yürüyüşünün kalbinizin arzusunu bulmak için kullanılabileceği yazıyor, ancak açıklama Darcy ve Orion'un yerini tespit ettiğinizde yaptığınıza pek benzemiyor," dedim düşünceli bir şekilde, çeşitli kristallerin bir şeyleri bulmak için nasıl kullanıldığını okuyarak. zenginlik veya kayıp hazine gibi. "Aynı kana sahip birini bulmak kadar basit değil ama bence yapılabilir."

"Maliyeti nedir?" diye sordu Tory, sırtı bana dönükken küvete girip sıcak suya gömüldü.

Sayfayı gözden geçirdim ve irkildim. "Err, yavru bir hayvanın kurban olarak kullanılabileceğine dair güçlü işaretler var-"

"Ew. Hayır. Bana ödeme olarak kanamam için yeşil bir Ejder pisliği ver ve her şeyi hallederim ama yavru bir tavşanı öldürmüyorum. Başka ne?"

"Biraz net değil ama burada 'bir ay' yazan bir not var. Sence bu hayatından bir ay uzakta olmak mı yoksa bir keçi hayvanına kulluk etmek mi, yoksa-"

"Bir keçi canavarı mı?" diye sordu Tory, başını çevirip küvetin kenarından bana tek kaşını kaldırarak. "Keçi canavarı için ne yapmam gerekir? Ayakkabılarla besle ve dağ patikalarında yürüyüşe çıkar mı?"

"Muhtemelen. Bir dakika, sanırım bundan daha fazlası var zaten..."

Kitaptan daha fazlasını okudukça, sayfaları çevirerek ve dizinler ve diğer bölümlerle çapraz referanslar yaparak durdum. Dürüst olmak gerekirse, her şey yalnızca okuyucunun kafasını karıştırmak amacıyla yazılmış gibi görünüyordu, tek bir büyü veya ilahi ayin açıkça ortaya konmamıştı.

Kapı gümbürtüyle açıldı ve Geraldine, kollarını iki yana açmış Tory'ye doğru hızla koşarken yanaklarından yaşlar süzülerek kendini eşikten aşağı atarken yeni doğmuş bir velociraptor gibi çığlık attı.

"Eh, bu rahat değil mi?" Seth, o ve Max onu odaya kadar takip ederken ve kapıyı arkalarından kapatırken yorum yaptı, bu sırada Geraldine oldukça ıslak bir Vega'ya sarılma çabalarına yarı daldı. "Tory çıplakken hepsi yatakta kıvrılmış."

"Kan içindeydi," diye yanıtladım, onu yanına çağırırken gözlerim hâlâ kitaptaydı. "Yıkaması gerekiyordu, sence de öyle değil mi?"

"Küvete ihtiyaç duymadan dilinin hepsini anlayamamasına şaşırdım," diye tersledi Seth, ses tonu kaşlarını çatarak ona bakmama neden oldu.

Max ikimize gözlerini devirdi ve en-suite banyoya yöneldi, giderken bundan daha az rahatsız edici olan halka açık bir bok hakkında bir şeyler mırıldandı.

Seth'in neden bu kadar huysuz davrandığını merak ederek, "Su perisi kanı benim için pek işe yaramıyor," diye donakaldım. Annesinin benim Kaynağım olmadığı konusunda söylediklerini düşünüyor muydu? Sırf görüntü için aramızdaki bağı koparmayı gerçekten düşünüyor muydu?

Düşündükçe kalbim düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı ve ona daha yakından bakarken kitabı Tory'nin yastığının üzerine bıraktım.

"HAYIR? O zaman bu senin için ne yapar, Cal? Çünkü bu günlerde anlatmak çok zor geliyor," Seth kapının yanında dururken bana resmen homurdandı ve ben de gözlerindeki bu meydan okumayı karşılamak üzere ona doğru ateş ettim ama yine de sadece bir nefes alabildim. onun yerine, elim boğazını tutmak için dışarı fırladı. Yine de sıkmadım, parmaklarım onun yerine yumuşakça Adem elmasını fırçaladı, hala iyileşmemiş ısırik yarasını bulana kadar derisini sıyırdım, sonra gözlerimi onun kine kaldırdım.

"Annenin sana yapmanı söylediği şeyi yapmayı planlıyorsan, o zaman söyle," diye meydan okudum, sesim kaba bir fısıltıydı, Geraldine'in Tory'yi üstlenirken onun için ne kadar endişelendiğini yüksek sesle anlatması yüzünden diğerlerinin duyabileceğinden şüpheliydim. onun için saçını yıkamak işi.

Seth'in dudakları bu sözler üzerine aralandı, gözlerindeki reddedilme tıpkı onunki gibi parlıyordu.

o lanet olası barış işareti, yorulmadan benimle alay etmeyi bekliyordu ama bunları konuşmadı.

Gözlerinde bir şeyler değişti ve sertleşti, içindeki Alfa başını kaldırıp tekrar bana dişlerini gösterirken bakışları keskinleşti.

"Başka kimse seninle benim yaptığım gibi başa çıkamaz, tatlı çocuk," diye alay etti, bunun yerine elimi boğazına vurdu, ardından gömleğimin ön tarafından tuttu ve beni döndürdü, böylece sırtım sağlam bir gümbürtüyle kapıya çarptı. .

Anında yüzümdeydi, bana o kadar yakın konuşuyordu ki, dudaklarından çıkar çıkmaz her kelimenin tadını alabiliyordum.

"Bir dahaki sefere Kaynağından bir içki aramaya geldiğinde, bunu hatırlamanı sağlayacağım. Seni altıma sıkıştıracağım ve Solaria'daki en güçlü Kurtadamın kim olduğunu hatırlatacağım ve sen de bana teklif edeceksin. *senin* unutmadığını kanıtlamak için boyun eğme."

Kalbim onun sözleriyle gümbür gümbür atıyordu, kan vücudumda inanılmaz bir hızla akıyordu ve nefesim ciğerlerimde sıkışıp kendini benden uzaklaştırdı ve beni acınası bir hayran kız gibi kapının önünde onun için nefes nefese bırakırken bıraktı.

Seth, Tory'nin eşyalarından yarısı boş bir tekila şişesi alıp ondan uzun bir yudum alarak odanın karşı tarafına geçti, ona seslenmem gerektiğini bildiğim açık bir hakaretle sırtı bana dönüktü.

Ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Kendisiyle ilgili iddiamı reddetmemişti. O hâlâ benim Kaynağımdı. Ve az önce bana verdiği söz, yarım saatten daha kısa bir süre önce onu ısırduğım için damarlarımda hâlâ dolaşan taze sihir kaynağına rağmen avlanmak için can atmama neden oldu.

Geraldine, Tory'yi banyodan çıkarmış ve ona siyah ipek bir elbise giydirmişti.

Ama Tory kendini bir koltuğa oturduğunda ve Geraldine birine yeni bir simit tabağı getirmesini emrettiğinde, ilgiyi neredeyse iddia ettiği kadar umursamadığını söyleyebilirim.

Tuvaletin sifon sesi bize ulaştı ve Max odaya döndü, bir bana bir Seth'e bakarken suratını buruşturdu. Şu anda uğraştığım berbat boku görmesini istemediğim için zihinsel kalkanlarımı sıktım. Max'in de kendi acısı, Geraldine ile ilişkisi vardı ve onun da asilerin her zaman yaydığı sürekli korku ve keder selinde boğulduğunu biliyordum. Bunun üzerine benim saçmalıklarına ihtiyacı yoktu ve ben de bunun yükünü ona yüklemeyi reddettim.

"O zaman bize nerede olduğunu söyleyecek misin, küçük Vega?" diye sordu Max, Tory'nin yatağına çöküp ellerini başının arkasında birleştirerek.

"Sana anlatacağım," diye onayladı Tory, Geraldine saçlarını taramaya başlarken, tüm hırıltıları çıkarmazsa yakında içinde yaban böcekleri ve pürüzlü dişlilerin yaşayacağı hakkında mırıldanmaya başladı. "Ama bu konuda bir şey yapmadan önce Darcy, Orion ve Gabriel'i kurtarma planımıza odaklanmamız gerekecek. Hydra yarın The Palace of Souls'ta böğürmeye ayarlı, değil mi?"

Geraldine, "Ay günü ağzı gibi açık bir şekilde leydim," diye onayladı ve Tory gözle görülür bir şekilde rahatladı.

"İyi. Çünkü ikizimi geri almaya fazlasıyla hazırım."

Lionel

BEN en sevdiğim kan kırmızısı smokinimi giydim ve kendime hayran kaldım kendim için sahiplendiğim odalardaki yaldızlı ayna.

Hala Hail Vega'nın sarayın en görkemli eski odalarına girmekte zorlanıyordum ve daha da kötüsü, hala hazinenin yanına bile yaklaşamıyordum. Sanki sarayın daha derin bölgelerine her daldığımda koridorlar değişiyor ve değişiyordu, gerçi bu kesinlikle kafamı karıştırmak için yapılmış bir büyüydü. Beni dışarıda tutmak için buraya yerleştirilen zavallı büyü her ne ise, sonunda gücüm karşısında yok olacaktı, ama bundan emindim.

Lavinia bu akşam Nymphe ordusunu ziyaret etmek için kuzeye gitmişti ve ben sonunda ondan kurtulmuştum. Sadece bir gece için. Ama kesinlikle bundan en iyi şekilde yararlanacaktım.

Son görüşmemizden beri sık sık aklımdan geçen güzel bir örnek olan FIB ajanı Francesca Sky'ı bana çağırmıştım. Yeniden tatlı, sıcak et tadı almamın zamanı gelmişti. Ve onunki, tadını çıkarmak için saatler harcayacağım bir incelikti.

Çok istekliydi. Tahmin ettiğim gibi, celplerime cevabı çabuk geldi. Benim yanımdayken nasıl kızardığını, büyük bedenime nasıl hayran kaldığını ve kalın kirpiklerinin ardından bana nasıl istekle baktığını görmüştüm. Artık krallıktaki en çok arzulanan adam bendim, sanırım. Ejderha Kralı. Şimdiye kadar yaşamış en büyük Fae.

Pantolonumun ilmeklerinden bir kemer geçirdim, sıkıca bağladım ve bana verdiği küçük sihir dokunuşunu hissederek Ejderha pulu şeklindeki altın tokenin üzerinde baş parmağımı gezdirdim. Tüm öğleden sonra Dragon Guild'den yeni aldığım altının üzerine çırılçıplak uzanmış, gücümü yeniden toplamış ve hazinemde kıvranmıştım. Benden çalınan hazineyi şiddetle hatırlatmış olmama rağmen, hazinemdeki en değerli tarih parçalarından bazıları şimdi isyancıların eline geçti.

Duman dudaklarımın arasında birikirken ve göğsümde bir fırın gibi yükselen sıcaklıkla homurdandım. *Hayır, bu gece bunun üzerinde durmamalıyım.*

Yakında saray hazinesinin yolunu bulacak ve içinde saklı olan tüm paha biçilmez mücevherlere sahip çıkacaktım. *Bana ait. Hepsi benim.*

Çok fazla alışmaya başladığım kapı sinirli bir şekilde çalındı.

"Gir, Vard," diye homurdandım, Tepegözler her zamanki gibi canımı sıkıyordu. Gün be gün Gabriel Nox'un zihni üzerinde çalışıyordu ve bana Kahin'in kafasında görebildiği tek şeyin şahin şeklinde dev bir yuva ve değerli taşlarla işlenmiş ince çubuklar olduğunu söyleyerek çok az madde üretmişti. İşin içinde ne tür bir hile olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Kahin'in tekrar kırılmaktan kaçınmak için yaptığı bir şey vardı. Ama Gabriel *Görmek* isyancılar çok geçmeden bir hata yaparlar ve sonra Vard vizyonu kafasından çeker ve ben de aynı gün onları yok etmek için yürürdüm.

Bir dahaki sefere asilerle buluştuğumda, tek bir tanesini bile bir nefes daha soluyacak halde bırakmayacaktım. Onları yok ederdim, her erkek, kadın ve çocuğu bir daha bana karşı gelmesinler diye küle çevirirdim.

"Efendim, bugün deneylerimde biraz ilerleme kaydettim. Gelip görmek istersin diye düşündüm?" diye umutla sordu Vard, kırıntı arayan bir it gibi.

Elimi altın rengi saçlarımın arasından geçirip öyle şekillendirdim ve aynada kendimi daha uzun süre hayranlıkla seyretmek için bir dakika ayırıp cevabımı beklemesine izin verdim.

"Bir daha zamanımı boşa harcarsan, çok rahatsız olurum."

"Bunu görmek isteyeceğine söz veriyorum," dedi hevesle. "Gelin efendim. Bu gün henüz yüzünüze bir gülümseme getireceğim."

Döndüm, beni odadan çıkarmasına ve deneylerini yapmasına izin verdiğim sarayın göbeğine inmesine izin verdim. Onu, ortasında metal bir yatağa bağlı bir kadının bağlı olduğu, yakındaki kafeslerden ağlayan ve yalvaran isyancıların seslerinin çıktığı tuğla duvarlı bir odaya kadar takip ettim.

beni rahatsız ediyor UnFae sızlanmalarını dinlemek zorunda kalmamak için üzerlerine bir susturucu balonu fırlattım ve Vard'ı kadına doğru takip ettim.

Hâlâ bizimle olmasına rağmen gözleri donuktu, parmakları bunu anlamam için biraz seğiriyordu. Gençti, belki de güzeldi, eğer etinden dışarı fırlayan ve derisinin altında parıldayan mavi bir iksiri besleyen tüpler olmasaydı.

"Bak," dedi Vard, küçük tahta bir dil bastırıcıyı alıp kadının üst dudağını geriye doğru soymak için kullanarak.

Vampir dişleri ortaya çıktı ve ben onlardan boş boş Vard'a baktım.

"Ve?"

"Ve o doğuştan bir Harpiya," dedi çarpık bir gülümsemeye, yüzünün yan tarafındaki yara izini kırıştırarak.

"Beslenmeye ilgi gösterdi mi?" diye sordum, merakım sonunda alevlendi.

"Biraz," dedi. "Bu denemeler benim Emergence denemelerimden çok daha başarılı oldu. Yıllarımı çocukların Emirleri uyanmadan önce değiştirmeye çalışarak geçirdim. Bu çok mantıklı görünüyordu, anlıyor musun? Ancak, Tarikatların iç işleyişi ve kaldırıldıktan sonra onları nasıl kontrol altına alacağım hakkında çok şey öğrenmeme rağmen, bu konuda pek başarılı olamadım. Her Düzen farklıdır, bir konudan koparıldıklarında bazılarını sürdürmek diğerlerinden daha zordur. Ve çocukların henüz bilimin bu alanına faydalı olabileceğine inanıyorum."

Başımı salladım, merakım derinleşiyordu. "Ve özne öldüğünde bu Emirlerin özü de ölür mü?"

"Bazıları yaşıyor, diğerleri yaşıyor," diye heyecanla soludu ve beni dış kısmına buz yapışmış metal bir dolaba götürdü. Elini sallayarak ve bir sihir parıltısıyla kapıyı açtı, kapıları sonuna kadar çekti ve bana içerideki sıra sıra büyük cam kavanozları gösterdi. Işık içlerinde parlıyor, titreşiyor, nabız gibi atıyor ve her biri kendi özel ritmine göre hareket ediyordu. Hepsinin üzerindeki etiketleri merakla okudum. Mantikor, Cerberus, Kurt Adam, Medusa, Vampir, Centaur.

"Bebeklerim yeni bir yuva bekliyor," dedi Vard, neşeli bir gülümsemeye kapıları kapatırken. "Kuzeniniz Benjamin bu projede oldukça yardımcı oldu. Belki de mahkemenize geri dönmesine izin verirsiniz? diye tatlı bir şekilde sordu, bunu kaba kuzenim açıkça ortaya koydu ve ben de sinirlendim.

"Benjamin sana yardım edebilir ama onu mahkememe getirme riskini alamam. O bir kumarbaz ve bir sorumluluktur. Tuzlarına değecek hiçbir Ejderha, hazinelerini kumarda kaybetmemeli, bu rezilce," diye tükürdüm.

"Elbette efendim," dedi Vard, başını eğerek ve beni masanın üzerine bağlanmış kıza götürdü. "Şimdi arkadaşımızı ikna edip edemeyeceğime bir bakayım.

beslemek."

Yeni yapılmış Vampir dişlerini gıcırdattı, çılgınca çırpındı, boş gözleri öldürücü bir istekle doldu. Ama içindeki o aç, isyankâr ihtiyaç birdenbire krize dönüştü, vücudu sarsılmaya başladı, gözleri başının arkasına kaydı.

"Hayır hayır hayır. Hatta beklemek." Vard iyileştirici büyüü cildine bastırdı ama kadının ağzından, kulaklarından, gözlerinden kan damlıyordu, vücudunun çırpıntıları daha da şiddetleniyordu, sonra tamamen hareketsiz kaldı, gözleri kocaman açıldı ve ölüm onu alıp götürdü.

Bıkkınlıkla dilimi şaklattım.

"Zamanımı boşa harcamak konusunda sana ne demiştim?" Hırladım ve Vard sesim karşısında yüzünü buruşturdu, sanki onu benim öfkemden kurtarabilecekmiş gibi tahta dil bastırıcıyı kaldırdı ve arkasında büzüldü.

Avucumda alev alev yanarken boğazından yakaladım ve sıcak tutuşumun altında derisinin cızırdadığını hissettiğimde çılgılığı odanın içinde yankılandı. Yolumu çok fazla yakmadan önce onu serbest bıraktım ve inleyerek boynunu tutarak sendeleyerek yere düştü.

Ona sırtımı döndüm, kendisini iyileştirmesi için orada bırakıp çıkışa doğru ilerledim, ama yine benim için bağırmaya cüret ederken, aramaları eşikte duraklamama neden oldu.

"Efendim! Görmeniz gereken başka bir konu daha var – üzerinde çalıştığım diğer deney!"

İçimde istenmeyen bir merak yükseldi, ama tamamen geri dönme dürtüsüne karşı koyamadım, bakışlarım kendisine Kraliyet Kâhinim diyen zavallı yaratıkta geziniyordu. Onu hâlâ mahkememde tutmamın tek nedeni, bana hizmet ettiği süre boyunca yaratmayı başardığı son derece yararlı birkaç vizyondur. Bir Fae'nin zavallı bir feragatı olabilirdi, ama ara sıra değerini kanıtladı. O olmasaydı asilerin saklandığı yeri bulamazdım ve bunu unutamazdım.

"Göster bana," diye homurdandım ve hızla başını salladı, ayağa fırladı ve beni arkasından çağırdı.

Odadan bir sonraki odaya doğru aceleyle ilerledi ve beni, kaderinde bir sonraki denek olacak olan Fae'lerin tutulduğu hücrelere götüren koridordan geçirdi.

Vard, kalın metal çubukların devasa hücrelerin önünü işaretlediği loş bir koridora girdi, solumuzdaki denekler bizden irkildi, biz sağımızda iki boş kafesin yanından geçerken Vard nihayet hareketsiz kaldı.

Parmaklıklardan sarkan bir panoya uzandı, ben de ona yaklaştım, hücreye baktım, sadece içerideki karanlığın hareket ettiğini gördüm.

Bana panoyu uzattı ve ben de ondan kaptım, gözlerim oradaki öznenin adının Will Oli, Vampir Düzeni ve Element ateşi olarak detaylandırıldığı bilgilerde geziniyordu. Altında, bu dünyanın bağırsaklarında pusuya yattığını bildiğim bir canavarın adı vardı; Obscuro, bir Fae'nin derisini dakikalar içinde yüzebilen, sıra sıra keskinleştirilmiş dişleri olan, kıvrımlı bir karanlık canavarı.

"Üzerinde çalıştığın genetik mutasyonlar bunlar mı?" Merakla sordum ve Vard bana dişlek bir şekilde gülümsedi, bu hareket yara izini geriyor ve onu her zamankinden daha da çirkin gösteriyordu.

"Ben ona Oliwill diyorum," diye soludu, heyecanı aşıkardı.

Kafesin içinde hareket gördüğümde parmaklıklara yaklaştım, karanlık arka köşede hareket ediyor gibi görünüyordu.

Parmaklıklara kadar yürüdüm, daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarak parmaklarımı salladım ve bir Faelight'ı hayata geçirdim.

Parlak ışığın aydınlanmasıyla kafesten bir çığlık koptu, duman ve alevden oluşan bir yaratık bir Vampir hızıyla bana doğru atılırken kalbim yerinden fırladı, kafesin içine gizlenmiş vahşi bir yüz gördüğümde gözlerimin önünde ölüm parıldadı. yoğun duman

Geriye sendeledim, ayaklarım tökezledi ve Vard, kafesteki yaratık aklıktan inlerken neredeyse biçimsiz vücudunu parmaklıklara çarparken düşmemi engellemek için kolumu kavradı.

"Aç," diye mırıldandı Vard, yarattığı şeyi şeytani bir zevkle izleyerek ve doğrulup bu kaos yarattığına bakarken kendimi ona bakarken buldum.

"O ne yer?" Alçak bir ses tonuyla sordum, canavarı incelerken başımı yana eğdim, bedeni insansıydı ama dumanın ayrılıp uzamış uzuvlarını ortaya çıkardığı yerde de hayaletimsiydi.

Vard'ın gülümsemesi genişledi ve elini kaldırarak hücrenin arka duvarına doğru büyü yaptı. Onun emriyle ayrıldı, oradaki odada bir mahkûm ortaya çıktı, Oliwill dikkatini ona çevirdiğinde yüzü dehşetle bembeyaz olmuştu.

Oliwill saniyeler içinde ona bir ziyafet çekerken, geniş, diş dolu çenesinde et ve kemik parçalayarak ona bir ziyafet çekerken, kan duvarlara geniş bir yay çizerek fışkırırken, zar zor çığlık atmayı başardı.

"Bu yarattığın kontrolü sende mi?" Gözlerimin önüne yayılan bir vizyon olarak, bu şeyi kendi isteğimle kullanmamı ve onu isteyenlerin üzerine koymamı talep ettim.

bana itaatsizlik etti ve onu bu asi krallık üzerindeki kontrolümü sağlamlaştırmak için kullandı.

"Önceki deneylerimde tasma kullandım ama onları kontrol etmek için yeni yöntemler tasarlıyorum. Gerçi henüz bunu mükemmelleştiremedim," diye itiraf etti Vard kısık bir sesle. "Ve..."

"Söyle şunu," diye hırladım, Faelight'ımın kararmasına izin verip Oliwill'i asi eti yemeğiyle baş başa bırakırken onun irkilmesine neden oldum.

"Yalnızca elli kişiden biri değişiklikten kurtulur ve o zaman bile uzun süre yaşamazlar."

"Ne kadar süre idare ediyorlar?" diye sordum ve irkildi.

"Oliwill, bu partide bir günden fazla dayanabilen ilk ürün. Bu yöntemleri ilk geliştirdiğimde kullandığım süreçlerin kayıtları, Göksel Konsey bu deneylere devam etmeme karşı oy kullandığında yok edildi." .

"Sizin de iyi bildiğiniz gibi, bu deneylerin devam etmesi için oy verdim. Ve ben tahta çıkmasaydım, onları yeniden başlatmak için gereken izni asla alamazdın," diye homurdandım ve sümüklü bir hamam böceği gibi sindi.

"Elbette efendim. Herhangi bir saygısızlık istemedim. Ben sadece neden bu kadar uygulanabilir konuları yeniden yaratmak için mücadele ettiğimi açıklamak istedim. Oliwill diğerlerinden daha iyi durumda ama o bile kötüleşme belirtileri gösteriyor. Şu anki hızla, şafaktan önce ölmüş olacak..."

Vard'dan korkunç yaratığın bulunduğu kafese bakarken küfrettim, daha fazla güce olan ihtiyacım her zamanki gibi beni tüketiyordu. Asla doymayacak, arzuladığım her şeyin özüne asla ulaşamayacaktım.

"O zaman üzerinde çalışmaya devam et," diye emrettim.

"Elbette yapacağım. Geçmişte bu tür mutasyonlarla büyük başarı elde ettim, ancak devam edecek orijinal notlarım olmadan yeniden yaratmanın zor olduğu ortaya çıkıyor. Tekrar içini çekti. "Ancak, hazırladığım bir kadın var. Mary Brown. Duruşmanın ilk aşamalarına iyi yanıt veriyor. Belki o da benim sevgili Ian'ım gibi karşılık verir."

"İyi. Ancak bir dahaki sefere başarılı olursan beni tekrar rahatsız et." Arkamı dönüp kapıyı arkamdan çarparak kapatan Vard'dan uzaklaştım.

Yukarı çıktığımda, Horace'tan randevum için hazırlanmasını istediğim salona yürüdüm ve onu güzel bir şişe viskiyle beklerken buldum.

ve en sevdiğim purolar. Rahatladım, bir kez olsun onun beklentilerimi karşıladığını görmenin gerilimi bedenimden çıktı. Küçük hataları azalıyordu ama yine de Jenkins'in bu role getirdiği mükemmelliği özlüyorum. *Lavinia gidip onu yemek zorunda kaldı, değil mi?*

Puroyu kestim ve işaret parmağıma bir alevle yaktım, Horace'ı bana bir bardak viski koyması için uzaklaştırdım ve ateşin yanındaki büyük berjer koltuğa bıraktım. Evet, bu iyiydi. Lavinia artık sarayda olmadığına göre yeniden nefes alabiliyordum ve Horace bana altın bir kadeh içinde viskimi uzattığında, güzel içkiden uzun bir yudum alarak Lavinia'nın kontrolünü nasıl geri kazanabileceğimi düşündüm. Benden tekrar bir varis istemeden önce ona gerçekten sahip çıkmam gerekiyordu.

Beni yatağa götürmesi, ona yeniden canavarca bir çocuk vermemi sağlaması düşüncesiyle ürperdim. Ne pahasına olursa olsun bu kaderden kaçınmaya çalışmalıyım.

Ellerinden geldiğince düzenli olarak benim için kaderi okuyan bir sürü kehanet vardı ve Zodiac Academy'deki Horometer'dan da günlük Burçlar alıyordum. Daha bu sabah, yıldızlardan büyük bir hava tahmini aldım.

Atlas'ımı çıkardım, tekrar okudum ve kaliteli viskiden bir yudum daha aldım.

Günaydın, Koç.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!

Güç, parlak mavi gökyüzüne uzanan bir bahar çiçeği gibi hayatınızda yeşerir. Önümüzdeki gün gerçekten de bereketli olacak, ancak yönetici gezegeniniz Mars'ın çalkantılı doğası, yükselişlerle birlikte düşüşleri de beraberinde getirebilir. Sürmek yüksekler sürerken ve alçakları yansıtır. Cinsel bağlantıya olan ihtiyacınız nihayet Venüs'ün içinizdeki hizalanmasıyla meyvelerini veriyor. grafik, yakın gelecekte ateşli bir deneyim öngörüyor.

Gülümsedim, Atlas'ımı bir kenara koydum ve daha fazlasının geleceğini tahmin ederek yükseklerimi düşündüm.

Akademi artık iyice kontrolüm altındaydı, Nebula Görev Gücümün çoğu akademi saflarına yerleştirildi ve akademi yapan herkesi Dark Coerced yaptırdım.

saltanatıma karşı çıktı. Akademi için büyük planlarım vardı, yüksek rütbeleri eğitip onları ordum için bir yer. Müfredatı elden geçirirdim ve tüm dersler müttefiklerimden savaşçılar yaratmaya odaklanırdı. Bir gün diğerlerini ezebilecek bir ordunun hayallerini kurdum. Daha küçük Tarikatlar ortadan kaldırıldığında, saf çizgiler nesilden nesile yaşayacak ve Solaria'yı dünyadaki en büyük güç haline getirecekti.

Bir gün tüm dünyanın kralı olabilirdim ama bunu sağlamak için ihtiyacım olan bir şey vardı. Zaman. Ve Imperial Star'ı bulur bulmaz onu güvence altına alabilirdim. Efsaneler doğruysa, bu bana ölümsüzlük bahşedebilirdi ve sonsuza kadar burada kalıp, diyarı parça parça fethedebilirdim.

Sırf düşüncesiyle bile aletim kıpırdandı ve puromdan bir yudum alıp dişlerimin arasında yuvarlayıp tekrar koltuğuma yerleştim. İşler mükemmel değildi ama sorunlar her zaman çözülebilirdi. Sadece Lavinia ile nasıl başa çıkacağımı düşünmem gerekiyordu ve o bastırıldığında Gwendalina Vega'yı öldürürdüm. Hatta belki onu kız kardeşini bana çekmek için kullanmanın bir yolunu bulabilir, sonra da kendi tasarımı olan bir kan banyosunda ikisini de öldürebilirdim. Ne de olsa daha önce bir kez işe yaramıştı.

Açık kapıdan bir kadın girdi ve dar lacivert bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar içindeki Stella Orion'a kaşlarım kalktı. Büyüleyici görünüyordu, ancak yüz ifadesi beklediğim gibi beni görmekten duyduğu zevkten bahsetmiyordu.

Horace'a bakmadan önce bir an başını eğerek saygıyla, "İyi akşamlar, Majesteleri," dedi. "Bir şey konuşabileceğimizi düşünmüştüm... yalnız mı?"

"Elbette." Elimi Horace'a salladım, o da koşarak odadan çıktı ve giderken kapıyı arkasından kapattı.

Stella odanın diğer tarafında kaldı, kıyafetimi incelerken kollarını kavuşturdu ve gözleri biraz parladı. "Beni mi bekliyordun?"

"Hayır," dedim basitçe. "Yakında misafirlerim gelecek." "Ne tür bir şirket?"

"Kadın türü," diye itiraf ettim.

Ona yalan söylemek umurumda değildi. Ne bekliyordu? Artık kral bendim ve ihtiyaçlarım gökyüzü kadar sonsuzdu.

Gözleri, deşifre etmeye zahmet etmeyeceğim zayıf bir duyguyla dalgalandı ve kollarını kavuşturdu.

"Beni neden saraya getirdin?" diye sordu.

"Neden biliyormusun. Senden çok hoşlanıyorum, Stella. Ama diğer kadınların isteklerinden kaçamam. Ben Solaria'da en çok arzu edilen Fae'yim. Ve kral olarak ben

sadece benim durumumdaki bir adama yakışır şekilde bu toprakların güzelliklerinden zevk alacak."

Bunu kabul ediyormuş gibi başını sallarken boēazı d ē mlendi.

"Yeni yarık nasıl gidiyor?" diye sordum, sırrımızın aramızda kalması için etrafımızda bir susturucu balonu patlatarak.

Yavaşça, istediēin gibi, dedi Stella. "Ama er ya da geç Lavinia bu konuda oyalandıēımı anlayacak ve o zaman ne olacak?"

" zerinde çalışıyorum," diye onu temin ettim. "Sadece bana biraz daha zaman kazandır. şimdi sen git." Kapıyı  enemle işaret ettim. "Kim bilir, belki erkenden arkadařlıēıma doyar, sonra bu gece de gelip yataēında seni ararım." Baştan  ıkarıcı bir şekilde gülümsedim ve dudakları itiraz edecekmiş gibi seēirdi, sonra başını eēdi ve beni orada bıraktı.

Kendi kendime kıkırdayarak puromu tekrar t tt rd m. Bu dünyadaki yerini  ēreniyordu ve bu benim emrimdeydi. Onun içinde bir ateş yakmasını sevdim ve o ateşi s nd rmekten de aynı derecede zevk alırdım. Artık o benim oyuncaēımdı ve o da bundan hoşlanıyordu. Bunu eninde sonunda kendine itiraf edecekti.

Puromun k l n  k l tablasına attım, ocaktaki ateşe bakarak sorunlarımı düşündüm. Her zaman problem çözmede usta olmuştum ve bunlardan daha büyük zorlukların üstesinden gelmiştim.

Ulařamayacaēım bir cevap vardı, kehanetlerim geçen hafta bundan pek çok kez bahsetmişti. Yıldızlar yine benim lehime dönüyor, en sevdikleri Fae'lerin üzerinde parlıyor ve ışıklarıyla beni kutsuyorlardı. Gerçekten de cevap geliyordu, sadece sabırlı olmam gerekiyordu.

Francesca

Mela saçları, turmalini gizleyen gümüş bir tokayla arkaya tutturulmuştu.

kristal, eğer bunu başaracaksam bu gece büyüme ihtiyacım olacaktı.

Parmaklarımı renkli taşın üzerinde gezdirdim ve herhangi birinin dikkatini ondan başka yöne çevirmek için bir gizleme büyüü yaptım.

Kalbim göğre uçmak üzere olan bir Pegasus gibi dörtmala atıyordu ve Ruhlar Sarayı'nın kapılarından çok da uzakta olmayan, muhafızların görüş alanından uzakta arabamda otururken bir an rahatlamak için zaman ayırdım. Annemin sesi kafamda çınladı, sözleri her zaman beni nasıl sakinleştireceğini biliyordu.

"Francesca, kendini hissettiğin kadar güçlüsün. Güven olmadan güç bir hiçtir."

Bana dünyadaki yerimi nasıl talep edeceğimi öğretmişti ve sonunda onun izinden giderek FIB'de bir pozisyon almıştım. Babamı hiç tanımamıştım ve onu aramak da hiç aklıma gelmemişti. Annem çocuk sahibi olmayı planlamamıştı ama hayatının ilerleyen dönemlerinde, Kahinti Adaları'nda antrenman yaparken şans eseri bana hamile kalmıştı. Orada, yalnızca simülasyon tatbikatlarına katılan FIB ajanları amacıyla inşa edilmiş koca bir kasaba vardı.

Solaria'nın her yerinden FIB birimleri her yıl oraya giderdi ve annem memurlardan biriyle kısa bir kaçamak yaşamıştı. Ona benden bahsetmişti ama o benimle hiçbir şey yapmak istemediğine karar vermişti ve umursayacak kadar büyüdüğümde ben de aynı görüşü benimsemiştim.

Yani annem benim insanımdı ama birkaç yıl önce onun benden parça parça uzaklaşmasını izlemek zorunda kalmıştım. Güzel, uzun bir hayatı olmuştu ve Peçe'nin ötesine geçmekten korkmamıştı. Aslında, uzun süredir kayıp olan arkadaşlarını ve ailesini yeniden göreceği için heyecanlıydı ama tek pişmanlığı beni burada yalnız bırakmaktı. Endişelerini hafifletmeye çalıştım; Meslektaşlarım arasında ve onların dışında da birçok arkadaşım oldu. Ama başka bir şeye baktığından oldukça emindim çünkü sonlara doğru bir adam hakkında sorular sorup duruyordu. Bir zamanlar birlikte bir gelecek gördüğüm adam. Şu anda bu sarayın dışında oturmamın sebebi olan adam, kendisi için düşünülemez olanı yapmak üzereydi.

Her ölüm gibi beni değiştirmiş olsa da, sonunda annemin kaybıyla başa çıkmıştım. Ajanların göreve gelmeden çok önce öldüklerini ve arkalarında onlarsız bir hayatla başa çıkmaya çalışan genç aileler bıraktığını görmüştüm. Bu, yıkıcı bir şekilde adaletsiz görünen türden bir ölümdü, ancak diğerleri daha iyi bir dünya için savaşıyorlardı ve ölümlerinin boşuna olmadığını söylerdi.

Annem de bunu biliyordu ve bana şu anda dönen, beni korkuttuğunda bile doğru şeyi yapmaya iten bir ahlaki pusula aşılamaştı. Ama tabii ki, beni burada bir bacağımdaya yırtmaçlı, üzerime oturan kırmızı bir elbiseyle ve boğazımla bileklerimde altın takılar asılı halde oturmamın asıl nedeni ahlaki değerlerim değildi. Bu o idi. Sonsuza dek onu.

Güneşliği indirdim ve arkasındaki aynada makyajımı kontrol ettim, gözlerim buğulu, dudaklarım kan rengiydi. Lance Orion başka bir kadınla evli olabilirdi ama önce onu sevmiştim ve bu aşkın acıya dönüşmesine izin vermeyecektim. Karşılıksız olabilirdi ama bu onu geçersiz kılmazdı. Gerçi bu daha az acıtmıyordu.

Tutuklandıktan sonra işe çağrıldığım ve arkadaşımın bana her şeyi anlattığı anı canlı bir şekilde hatırladım. Ve gerçekten de, bir yanlışlık olduğundan emin olarak, karakola gidip Lance'in bana doğruyu söylediğini göreceğime ve sonra onun adını temize çıkarmak için Cyclops yeteneklerimi kullanacağıma gerçekten gülmüştüm. Ama öyle olmamıştı. Onu gördüğümde çaresiz, kırılmış ve korkmuş görünüyordu. Beni geri çevirmişti ve o an kalbimin paramparça olduğu an mı yoksa suçunu kabul edip hapse gönderildiği an mı olduğundan emin değildim.

Onu tanıyordum. Ve kürsüde söylediklerinin, ağzından çıktığı anda yalan olduğunu biliyordum. Göksel Mirasçılara ve özellikle Darius Acrux'a yönelik tehdidi nedeniyle aylarca ıstırap çektiği bir Vega prensesi için kendini feda etti.

Yapbozun son parçası hayatımın en kötü gecelerinden biri olarak teslim edilene kadar bunların hiçbirini bir anlam ifade etmemiştir. Onu yıldızların altında bulmak, Darcy Vega ile yeni evli olmak, onu öpmesini izlemek, sanki o ruhunun can damarıymış, artık kimseyi ya da başka bir şeyi göremiyormuş gibi. Evet, yasadışı ilişkisi ortaya çıktığı anda kalbim kırılmıştı ama onunla çiftleştiği gece ezilip ateşe verilmişti.

Aptalca bir şekilde onun ve onun dayanmayacağına, bir gün bana geri döneceğine ve kaldığımız yerden devam edeceğimize dair sessiz bir umuda tutunduğumu tahmin ettim. Ama kimse gümüş yüzüklere karşı koyamazdı.

İkimizin olması gerektiğine kendimi inandırmıştım ama yıldızların başından beri başka planları vardı.

Heba olmuş. Bunca yıl onu sevmek, aramızda sadece seks varmış gibi davranmaya çalışmak, arkadaşlarıma ondan tek istediğimin bu olduğunu ve bunun bana çok yakıştığını söylemek. Ama içten içe, yıllarca ona karşı bu sevgiyi beslemiştim ve bunu kabul edemeyecek kadar korkak davranmıştım. Şimdi tüm bu sessiz acılar çok anlamsız geliyordu.

Neden yılların geçmesine izin verdim? Neden Fae kalkıp ona gerçeği itiraf etmedim? Ya da daha iyisi, neden her şeyi kesip kalbime onu unutmaya için zaman tanımadım?

Annemin dediği gibi, *"Pişmanlık geleceğin düşmanıdır."*

Geriye bakmaya devam edersem ilerleyemezdim ve evet, artık iyileşmek için biraz zamanım olmuştu ama dürüst olmak gerekirse... sanki kalbim onun gitmesine izin vermeyecek gibiydi. İşte buradaydım, onun için hayatımı riske atmak üzereydim. Aptal? Belki. Ama ona, onun tarafından sevilme konusundaki bencil arzusun çok ötesinde değer veriyordum. Biz arkadaştık, daha doğrusu Nebula Müttefikleriydik ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Kalbim onun için yanıp tutuşsa da, onun için burada olacaktım. Ve onun Nebula Müttefikisi olarak ben de onun Cennet Eşi için buradaydım.

Kaptanım Lance Orion ve Darcy Vega'nın kral tarafından tutulduğu haberini alır almaz planlarımı uygulamaya koyacaktım. FIB artık kesin olarak Lionel Acrux'un kontrolü altındaydı ve yeni yasaları uygulamamızı sağlamak için Kings United Nebula Görev Gücü'nden birkaçını saflarıma yerleştirmişti.

İlk başta kaçmayı, asileri bulup saflarına katılmayı düşünmüştüm ama sonra kralın neyin peşinde olduğunu gözetlemek için mükemmel bir konumda olduğumu fark ettim. "Daha küçük" Fae'leri toplayıp Nebular Engizisyon Merkezlerine göndermem gerekmişti ama bu, o kampların içini, neleri gördüğüm anlamına geliyordu.

kral yapıyordu ve onları asilere teslim etmeyi başardığım an anılarım bir silaha dönüşecekti. Lionel rejimini ifşa edebilir ve sahte kralın kendilerini hainlerden ve isyancılardan korumakla ilgili onlara beslediği saçmalıklara inanan sivillerin gözlerini açabilirler.

Yine Tepegöz Tarikatından olan annemin bir hediyesi olan sade gümüş yüzüğü başparmağımda yuvarladım. Yüzük bir hafıza döngüsüydü, sadece Cyclops'lar tarafından yaratılabilecek bir şeydi ve artık içinde depolamak istediğim herhangi bir hafızaya ev sahipliği yapıyordu. Gerçek, sunabildiğim kadar acımasızdı, gördüğüm şeyler o kadar tüyler ürperticiydi ki, onu izlemek zorunda kalan Fae'ye acıdım. Ancak Lionel, sahip oldukları her şeyi alıp Ejderha arkadaşlarına ve layık gördüğü herkese dağıtarak 'daha küçük' Tarikatları ortadan kaldırma planlarından kurtulamadı. O bir canavardı. Ve inine girip ona ilk taşıyı atmak üzereydim.

Zihnimin üzerine sağlam bir bariyer koydum, sonra arabadan indim, arabayı kilitledim ve anahtarı omzumun üzerinden bir zincirden sarkan çantama attım. Yüksek topuklu ayakkabılarla kapıya doğru yürüdüm, bir çift Ejder yandaşları geçmeme izin vermeden önce cimri kıyafetim içinde bana bakıyordu.

Kalbim daha hızlı atıyordu ama eğitime başvurduğum ve kendimi bunun başka bir tatbikat olduğuna ikna etmeye çalıştım, en son değerlendirmemi geçmek için önerileri gözden geçiriyormuş gibi yaptım. Böyle düşünmek daha kolaydı, kaptanımdan öğrendiğim bir numaraydı.

Sarayın imparatorluk girişine çıkan basamakları çıktığımda sakindim, sakindim ve Ejderha Kral'la yüzleşmeye hazırdım.

Bir uşak beni içeri aldı ve onu, havada ağır bir duman kokusuyla dolambaçlı koridorlarda takip ettim. Lionel Acrux'un alev alev yanan bir şöminenin yanındaki devasa berjerinde yayılmış, puro tüttürdüğü loş ışıklı büyük bir salona götürüldüm. Koyu, kan kırmızısı bir tütsülenmiş ceket giymişti ve bakışları üzerime düştüğünde gözleri bir an yeşim yeşili renkte parladı.

Hizmetçi eğilip hızla uzaklaştı, beni canavara yemek gibi orada bıraktı ve bir an için kendime olan güvenim sarsıldı. *Yapana kadar taklit etmek.*

İçimdeki korkuyu görmesine izin vermeyerek çenemi kaldırdım. Ben de onun gibi bir avcıydım ve beni av yapmasına izin vermeyecektim.

"İyi akşamlar, kralım." Başımı saygıyla eğdim ve tekrar yukarı baktığımda kafasının bir yana eğik olduğunu gördüm.

"Davetime bu kadar çabuk cevap vermene sevindim, Francesca," dedi, nefes verirken dişlerinin arasından dumanlar akıyordu. "Zorunda olsam da

son görüşmemizden sonra, daha önce ulaşmamış olmana şaşırdım."

"Beni burada istediğinizi düşünecek kadar küstah olmazdım, Majesteleri. Hem ben hep işle meşgulüm," dedim özür dilercesine, günlerdir aynanın karşısında yaptığım eyleme geçerek kendimi bu etkileşime hazırlıyordum. Sadece onun için burada olduğuma, onu istediğime ve beni kapısına başka hiçbir nedenin getirmediğine yürekten güvenerek burada olduğuma inanması gerekiyordu.

"Kralın için bir gece izin alamadın mı?" diye sordu, sesinde bir karizma esintisi vardı.

"FIB'deki görevlerimi yerine getirerek sadece kralımı memnun etmeye çalışıyordum," dedim ve güreyen bir kahkaha attı.

"Hm, sen gerçekten iyi yetiştirilmiş bir yaratıksın, Francesca. Zevkten önce görev, senin ve benim gibi güçlü Fae'lerin yolu budur. Ama ara sıra kendimizi şımartmalıyız, değil mi?"

"Bu tam bir hoşgörü," dedim, dudağımı biraz ısırarak odanın daha derinlerine indim ve parmaklarımı onun karşısında oturan yeşil koltuğun sırtlığına dokundurdum. Boyut olarak çok daha küçüktü, koltuğu onunkinden çok daha alçaktı ve bunun kasıtlı olup olmadığını merak ettim.

Karısı burada, karşısına mı oturmuştu? Onu hiç sevmiş miydi? Yoksa bu korkunç adamdan her zaman korkmuş muydu? Onun gölgesinde yaşamak zorunda kaldığı hayat için ona acımadan edemedim, onunla evliliği hakkında yayınlanan yazı bir an düşüncelerimi doldurdu. Karanlık Zorlama ile onun aklını tuzağa düşürmüş, her şeyde kendi iradesine boyun eğdirmiş, hatta siyasi çıkar için arkadaşlarıyla fahişe oynamasını sağlamıştı. Yine de, Hamish Grus'la evliliğiyle ilgili o makaleye eşlik eden fotoğraflarda gördüğüm kadın, içimi yalnızca hayranlıkla doldurdu. Bu canavarın refakatinde bir ömür bozulmadan dayanmış olsaydı, o zaman kesinlikle tek bir gece hayatta kalmayı umabilirdim.

Bakışlarım Lionel'ın is kadar kara ve tamamen katı değilmiş gibi dumanlı olan gölge eline kaydı, görüntüsü beni temkinli kıldı, gerçi orijinalinin bir Vega tarafından yok edilmiş olduğu düşüncesi içimi bir tatmin sancısıyla doldurdu. .

Lionel purosunu yanındaki masanın üzerindeki altın kül tablasına söndürdü, ayağa kalktı ve muazzam cüssesiyle boşluğa hakim oldu. Bana doğru ilerledi ve o yaklaşırken itaatkâr bir tavırla gözlerimi yere indirdim, puro dumanı ve tehlike kokusu ciğerlerime dolsun diye doğrudan kişisel alanıma girdi.

Nefes almaya devam et, Francesca.

"Şanslısın," dedi kıkırdayarak. "Saraylara pek kadın getirmem."

"Peki ya kraliçen?" diye sordum, gölge kraliçenin bu mağaramsı yerde pusuya yattığını düşündükçe tüylerim diken diken oldu. Yakın mıydı? Şimdi bizi görebilir mi? Ondan şu anda önümde duran canavardan daha çok korktuğumu fark ettim. Basın onun hakkında hikayeler uydurup onu gölgeler diyarından tüm sevgisini ve gücünü Lionel'a sunmaya gelen bu mistik tanrıça olarak lanse etti, ama ben gerçeği gördüm. O Fae değildi. Nymph bile değildi. FIB'de geçirdiğim süre boyunca karşılaştığım her şeyden daha güçlü bir silahtı. Bir sürü canavarla karşılaşmıştım ama o tamamen başka bir şeydi. Doğaya meydan okuyan ve Lionel'a anlatılmamış bir güç sunan bir varlık.

"Kafası meşgul," diye mırıldandı, yaklaşıp boğazımdaki altın kolyeyi okşayarak; "Ve ben kralım. İstediyim gibi yaparım."

"Ne istersiniz, Kralım?" Kirpiklerimin arasından ona baktım. Bu kadar berbat olmasaydı çekici olabilirdi ama onu olduğu adamdan başka biri olarak hayal etseydim, numara yapmak imkansız değildi.

"Bu ben miyim?" bastım. "İstediyin ben miyim?"

Başını salladı ve ben de ona doğru eğilip elimi güçlü göğsüne koydum, kalbinin güm güm güm güm atışı avucumun tam altında oturuyordu ama derisine karşı bir hava kalkanı da hissedebiliyordum. Risk almıyordu. Aptal olurdu.

"Evet ve karşılığında beni istiyorsun, değil mi?"

"Ben," dedim boğuk bir sesle. "Kralımı memnun etmeyi her şeyden çok isterim." Bu yolda ne kadar ilerlemem gerekebileceğini biliyordum ve bununla barışmıştım. Lance'e ulaşma fırsatı elde etmek için ödeyeceğim bedeldi ama sahte şahın dikkatini dağıtmak için bana zaman kazandırabilecek bir planım vardı.

Doğrudum, kollarımı Lionel'ın boynuna doladım ve bir adak olarak ağzımı onunkine değdirdim. Sırtımı kavradı, beni kendine çekti ve dilini dudaklarımın arasına soktu, duyularımı ateş ve kükürt kapladı.

Parmağımı sol avucuma bastırdım ve doğrudan FIB ortağıma bağlanan acil müdahale büyüsunu yaptım. Bu planı ona emanet etmem gerekiyordu. O iyi bir arkadaştı ve Lionel'ı benim kadar derinden hor görüyordu ama bu gece bana yardım etmesi için onu ikna etmek biraz zaman almıştı. Onu riske atmaktan nefret ederdim ama plan sağlamdı ve işler yolunda gittiği sürece Lionel ondan şüphelenmemeliydi.

sorunsuz gitti.

Lionel'in öpücüğü daha aç bir hal aldı ve canavarın beni ele geçirmesine izin verirken derimdeki sürünme hissini görmezden gelmeye çalıştım.

Hadi Lyla, acele et.

Kapı çalındı ama Lionel buna aldırmadı, eli kıcıımı sıkmak için aşağı kaydı.

"Kralım?" bir kadın ciyakladı. "Özür dilerim ama acil bir durum var."

Yemi al, pislik.

Lionel, dudaklarımız ayrıldığında içini çekti, hayal kırıklığı açtı. "Beni affet." Döndü, öfkeyle kapıya doğru yürüdü ve kapıyı zorlayarak açtı. "Bu önemli olsa iyi olur."

"Kuzeydeki koşuşlar aşıldı," diye kekeledi kadın.

Lionel kaskatı kesildi, sonra bana baktı. Burada bekle, Francesca. Birazdan döneceğim."

Başımı salladım ve kapıları aramızda çarparak kapattı, ayak seslerinin ağır vuruşları benden uzaklaşmadan önce bir kilit sesi duyuldu.

Sakin bir nefes aldım ve onun tadını dudaklarımdan uzaklaştırmak için ağzımı biraz sildim. Kapıya gitmeden önce altmışa kadar saydım, kulağımı kapıya dayadım ve herhangi birinin sesini dinledim. Ayakların hafif sürtmesi, oraya birini yerleştirdiğinden emin olmamı sağladı ve gözlerimi kapayarak yeteneklerimi çektim ve muhafızın zihnine uzandım. Zihinsel kalkanları zayıftı ve benim gücüm harikaydı. Onları birkaç dakika içinde kontrolüm altına aldım ve kapıyı açmaları için teşvik ettim.

Lionel'in uşağı, kızıl saçlarıyla ve ağzına sığmayacak kadar büyük dişleriyle aptal gibi görünüyordu, ben onu tutsağım arasında tutarken, parıldayan gözleri bana bakıyordu.

"Beni Lance Orion'a götür," diye emrettim, irademi zihnine yerleştirdim ve o da belli belirsiz başını salladı, ben bağlantıyı sürdürmeye çalışırken beni koridordan aşağı yönlendirdi, onu irademe bağladı, hatırlamadığından emin oldum. Bunların hepsi de yapıldıktan sonra.

Parıldayan avizelerin altından ve muhteşem kemerlerin arasından geçtiğimiz her dönüşte nabzım daha hızlı atıyordu. Ruhlar Sarayı, benzeri olmayan bir güzelliğe sahipti, bazı yerlerde gotik ve göz korkutucu, ancak diğerlerinde ilginç ve davetkar.

Sonunda, birçok başı ve ortasındaki oyuk koltuğuyla devasa Hydra tahtının durduğu taht odasına götürüldüm. ödül bu

krallık, Vahşi Kral düştüğünden beri mücadele ediyordu.

Gözlerim onun ötesinde, parmaklıkların arasında iki Fae'nin birbirine yakın oturduğu duvara sürgülenmiş gece demirinden bir kafese takılınca nefesim kesildi. Lance Orion'u görünce sevgi ve acı göğsümde birlikte yükselirken uşağı kapının yanında hareketsiz bırakarak ileri koştum.

Francesca mı? çok içinde nefesi kesildi, ayağa kalktı ve çıplak göğsündeki yarı iyileşmiş yaralara yüzünü buruşturdu.

Darcy de ayağa fırladı ve sevdiğim adamın kalbini ele geçiren kızı, hatırladığım kıza hiç benzemediğini fark ederek aldım. Gözleri mürekkep siyahıydı, içlerinde gümüş bir yüzük yoktu ve vücuduna gölgeler yapışmıştı, siyah saçları Lavinia'nınki gibi ürkütücü bir şekilde dalgalanıyordu. Neye tanık olduğumu bilmiyordum ve parmaklıkların arasından Orion'u kucaklamaya çekerken soracak vaktim yoktu.

Bir kolunu etrafıma doladı, beni kendine çekti ve özenle yaptığım maskem parçalanmaya başladı.

"Sana ne yaptılar?" Nefes aldım, bilmek istemiyordum ama yine de buna ihtiyacım vardı.

"Önemli değil. Burada ne yapıyorsun? Neler oluyor?" diye sordu, beni bırakıp geri çekildi.

Darcy yaklaştı ve ona baktım, bu kıza karşı pek çok şey hissediyordum. Lance'le çiftleştğini gördüğüm an onu her gece kıskanmıştım ama artık durum bundan daha fazlası olmuştu. Bu savaşta onun ve kardeşinin yaptıklarını görmüştüm ve onları asla tahmin edemeyeceğim bir şekilde idolleştirmiştım. Sadakatim her zaman Göksel Konsey ve Mirasçılar'a sıkı sıkıya bağlıydı, ama artık Vegas'ın gücünü inkar edemezdim. Lance ile birlikte buradan kurtulması gerekiyordu ve onlar da savaşmak için asilere geri dönmek zorunda kaldılar.

Hepimizin çevresine bir susturucu balonu fırlattım, ardından iki çubuğu birbirinden ayırmak için hava Elementimi kullanarak parmaklıkları kavradım.

"Çabuk," diye ısrar ettim, saçımdaki tokayı alıp serbest bırakarak. Klipsin küçük turmalin kristalini bükerek çıkardım ve Orion'un ön kolunu kavrayarak yukarı ve aşağı hareket ettirdim.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Francesca," diye tısladı Orion ben cevap veremedim. "Buradan ayrılamam."

"Saçma," dedim umursamazca. "Bir planım var. Az miktarda yıldız tozum var. Sadece koğuşların ötesine geçmeliyiz ve her şey yoluna girecek."

Kristali diğer kolunda gezdirdim ve kristal avucumda sarı parıldadı. "İşte burada. Sana bir izleme büyüğü yapmışlar," dedim,

üzerine yerleştirilmiş görünmez izleme işaretini kırarak büyüü yaparken başparmağımı noktaya ve gözlerimi kapattım.

"Kahretsin," diye homurdandı ama büyüün bozulduğunu hissedip Darcy'ye adak olarak uzanırken gülümsedim.

Tereddütlü bir şekilde ilerledi ve ben de kristali aşağı yukarı koştururken, onun üzerindeki büyüü de bulurken reddetmesine fırsat vermeden kolunu tuttum.

Darcy telaşla, "Fran, gitmen gerek," dedi. "Burası senin için güvenli değil. Ayrılamayız.

"Gidemezsin de ne demek?" Alay ettim, üzerindeki büyüü bozdum ve geri çekildim. "Hadi. *Taşınmak*"

Darcy ve Lance umutsuzca baktılar, sonra Darcy elimi sıkarak bana doğru koştu. "Dinle, Gabriel burada, Kraliyet Kâhini'nin odasında tutuluyor." Aceleyle yol tariflerini listelemeye başladı ama ben dinlemiyordum, Lance'e hüsrarla bakıyordum.

"Hareket etmeliyiz!" Hâlâ koşmak için acele etmeden orada durmasından nefret ederek, emir verdim. Onları kaçıryordum, anlamadılar mı? Bu onların kaçma şansıydı. Başka olmayabilir.

"Yapamam," dedi başını sallayarak ve kalbim parçalanmaya başladı. Kristal avucumun içinde ufalanıp toza dönüştü, son gücü de tükendi ve elimi Darcy'nin elinden çekip ona doğru ilerledim ve yanağını avuçladım, onu bunca yıl sevmekle geçen onca yıl göğsüme dolup taşıtı.

"Lütfen. Seni çıkarmaya geldim. Seni burada bırakamam. Neden hareket etmiyorsun?"

"Darcy lanetlendi. O lanetin cevabı benim ve borcum ödenene kadar burada kalmalıyım," dedi kalın bir sesle. "Lütfen, Francesca, buradan gitmen gerek. Burası güvenli değil."

"Sen ne yaptın?" Korku içinde fısıldadım, içimde panik kabarıyordu. Burada kalması gerektiğini ne demek istedi? Ödemesi gereken bir borcu olduğunu mu? Ve ne laneti?

Darcy, "Lütfen git," diye yalvardı, ama gitmeyi gerçekten reddettiğini görünce gözlerimi önümdeki adamdan ayıramadım. Ve aniden, şimdi ondan uzaklaşırsam onu bir daha asla göremeyeceğime dair en çaresiz korkuya kapıldım.

"Beni hiç sevdin mi?" Sessizce sordum, kelimeler boğuldu ve kendimi zayıf ve aptal hissetmeme neden oldu. O ve Darcy Vega'yı öğrendiğimden beri bu soru aklımdan çıkmıyordu. Ben her zaman dikkat dağıtıcı mıydım yoksa benimle bir gelecek düşündüğü zamanlar olmuş muydu? Kalbini her zaman beslediği şiddetli tutkuyla attırdığım bir zaman

bana ait?

"Francesca, lütfen," diye homurdandı. "Gitmelisin."

Ayrılmayı reddederek ve göğsündeki o korkunç yaraları çalmak için vücuduna bir şifa büyüğü dalgası salarak ona daha da yaklaştım. Bunca acıya değer miydi? Yıldızlardan teklif edilen bir eş bile bu kadar acı çekmeye değmezdi, değil mi?

Ona olan karşılıksız aşkı düşünürken, onun için her türlü acıya ve daha fazlasına katlanacağımı biliyordum. Bu benim felaketimdi, boynumda asılı duran ve asla kurtulmanın bir yolunu bulamadığım bir çapa. Ona aşık olduğum anı tam olarak belirleyemedim bile, belki öpücüklerimiz arasındaki boşlukta ya da kanepesinde kıvrılıp Pitball izleyip bira içen geceler. Sadece onunla olmak her zaman için doğru yermiş gibi hissettirmişti. Ama o günler bir daha geri gelmeyecek şekilde gitmişti ve veda etme şansım bile olmamıştı.

Cevap ver, diye yalvardım. "Bana hiç bakıp yanımda bir hayat, bir düşün, çocuklar gördün mü söyle bana. Hiç ben miydim? Bir an için bile mi?"

Boynuma bir balta gibi düşen kelimeyi söylemeden önce boğazı sallandı ve kaşları sınımsız çatıldı, yüz hatlarını suçluluk duygusu gölgeliyordu.

"HAYIR."

Hareket etmem, koşmam, Lionel kaybolduğumu fark etmeden önce o odaya geri dönmeye çalışmam gerektiğini bildiğim için sessizce başımı salladım.

"Seni bir arkadaş olarak seviyorum," dedi aceleyle, sanki o tek kelimeyle bende yarattığı ıstırapı hissetmiş gibi. "Benim için her zaman çok şey ifade ettin. Ama ben asla... asla bundan fazlası olmadı. Üzgünüm."

Tekrar başımı salladım. Bu adamı özlemek için harcadığım onca yıl gerçekten boşa gitmişti. Onun için kendime eziyet etmişim, hiç umut yokken bir umut olduğuna kendimi inandırmışım. Ve keşke bu soruyu ona daha önce sorsaydım kendimi bunca geceyi özlemekten kurtarabilirdim.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ama akmadı. Onları her şeyin karşısında tuttum, zihnimi önemli olana kaydırardım.

Laneti birlikte çözebiliriz. Başka bir cevap olabilir. İkinizi güvenli bir yere götüreceğim," dedim kararlı bir şekilde.

Darcy, "Gabriel'e ulaşmak için zaman var," diye yalvardı, kolumdan tuttu ve Lance'ten bir adım uzaklaşmam için beni kendine doğru çekti. "Ona git," diye ısrar etti. "Onu disari cikart. O buradan gidebilir ama biz gidemeyiz."

"Lance'i asla geride bırakmayacağım," diye homurdandım.

"Emrettiğimi yapacaksın," diye havladı Darcy ve ben irkildim, güç geldi.

sözleri içimde tamamen Fae olan bir şeyi titretiyor. Vahşi Kralı onun gözlerinde gördüm ve otoritesinin havada çınladığını hissettim, ama bu otorite artık ona, bir zamanlar arkamdaki ürkütücü tahtın soyundan gelen bu prensese aitti.

Taht odasının kapısı, beni dehşet içinde savurmama neden olan bir gümlemeyle açıldı, Lionel Acrux yüz hatları alaycı bir ifadeyle çarparak bana doğru gelirken ellerimi savunurcasına kaldırdı.

"Kralına ihanet etmeye cüret mi ediyorsun?!" diye böğürdü, hava büyüğü üzerime patlıyordu ve ben de bir alarm çığılığıyla kendi havamı geri verdim.

Onun gücü benimkinden on kat üstündü ve benimkine çarptı, beni kaptı ve taş zemine ayaklarının dibine fırlattı, kolum altımdan kırılırken ve ıstırap uzuvumu yırtıp atarken bir çatırtı sesi geldi.

Eli saçımı kavradı ve acı içime yayılırken, iki gözüm tek gözde kayarken ve Cyclops yeteneklerimin tüm gücüyle zihinsel kalkanlarına çarparken ona baktım. Öfkeyle kükredi, kalkanlarını yerinde tutmaya çalışırken dişlerini gösterdi ve tüm çabamı kralın kafasına girmeye odaklarken uşağı kontrolden çıkardım.

Zihnini çevreleyen çelikten bir duvar vardı ama benim gücüm saf, elmas uçlu titanyumdan bir mızraktı. Bir çaba çığılığıyla, yeteneklerim benden parladi ve kalkanlarını delerek zihnine girdim.

Kendimi Lionel Acrux'un kafasının içini lekeleyen bencil gaddarlığın siyah çukuruna düşerken buldum, nefesim ciğerlerimden yırtıldı, düşünceleri dikenli sarmaşıklardan oluşan bir çukura girdi ve ben onlara dolanırken içimi yırttı, anılar zihnime aktı. varlığımın her parçası.

Ailesine karşı yumruklarını kaldırmamasından, ona karşı duran herkese yaptığı işkenceye kadar her şeyi anladım.

Zihnim, bu karanlık yaratığı yöneten, doyması imkansız ve daha fazlasına sonsuz aç olan çok fazla gaddarlık ve bitmeyen güç arzusuyla dönüyordu. O karanlığın karmaşasında neredeyse kendimi kaybediyordum ama daha güçlü bir Fae'nin zihninde sürüklenen yeni yön değiştirmiş acemi bir kuş değildim ve yeteneklerimi karanlıkta bile nasıl kullanacağımı gayet iyi biliyordum.

Sırlar. Bu kelime, benden sonsuz bir şekilde yankılanan bir talepti, ben onun zihnine tutunduğumda dışımızdaki dünya bir hiçe dönüşüyordu, sahip olduğum her şeyi bu saldırıya atarken, sahip olduğum tek şeyin bu olduğunu bilerek Cyclops gücümün kırbaçları onun savunmasına çarptı. onun kadar güçlü birine karşı tek şansımdaydı.

Uzaktan, Orion'un bana ulaşmak için savaştığını duydum, Lionel'a

havayı ikiye bölerek beni serbest bırakın, ama uşaktan gelen bir su büyüğü patlaması onun kötü durumunu susturdu.

"Geri çekilin," diye haykırdı, yanıt olarak bir boğuşma sesi geldi, ama ne olduğunu anlayamayacak kadar yeteneklerime dalmıştım.

Lionel, zihnine sapladığım pençeleri savurdu ve savurdu, ama ben onları daha derine kazdım, bu tek şans için sahip olduğum her şeyi verdiğimde, ben onu zihnine hapsederken, bedeni hareketsiz kaldı.

Sırlar!

Kafatasının içinden talepte bulundum ve yankılanan bir çatırtıyla, gücüm onun kalan direncini delip geçti ve peşinde olduğum her şey sahte kraldan içime döküldü. Düşünceler ve hatıralar ondan sonsuz bir sel gibi aktı, zihni talebim karşısında parçalandı ve kolayca inceleyebileceğimden daha fazla bilgi içimi bir anda doldurdu.

Hiçbirini tam olarak anlamaya çalışmadım, sadece geçmişinden gelen her bir işbirlikçi, sapkın, gizli anı parmağımdaki yüzüğe kanalize edip hepsini kaydettim.

Lionel'in ölü kardeşi Radcliff'in görüntüsünü tanıdım, yatağında yatarken gözleri korkudan çılgına dönmüştü, gece uyandı ve Lionel onu yerine sabitlerken, göğsüne bir norian içeren bir bardak bastırırken hayal edilebilecek en Fae şekilde saldırdı. yaban arısı. Cinayet. UnFae ve iğrenç. Lionel'i Göksel Konsey'de kardeşinin konumuna getiren hiçbir ilahi müdahale tesadüf değildi, sadece kendisi için başka herhangi bir şekilde iddia edemeyecek kadar aşağı olduğu büyüklüğe gözlerini dikmiş kıskanç bir adamın korkakça eylemleri.

Lionel'in sırları içimden hızla aktı, Vahşi Kral'ın kulağına fısıldadı, Kara Baskı hükümdarımızın zihnine aktı ve onu tahtına susamış haini göremeyen bir gazap ve şiddet kuklasına dönüştürdü. Şok ediciydi, bu ifşa beni özüm kadar sarstı, ama hepsi de çok mantıklıydı.

Yanımdan geçip gitme hızıyla çözemeyeceğim çok fazla şey vardı ama hepsini açgözlülükle aldım, alabildiğim her anıyı, bu sözde kralın değersiz kığını yerleştirmek için kullandığı tüm korkunç, korkakça sırları çaldım. tahtın üzerinde.

Kör edici bir acı böğrümüne saplandı ve beklenmedik saldırı Lionel'in zihniyle bağlantımı kestiğinde çılgılık attım, tökezledim ve kahrolası uşağın beynime sapladığı buzdan hançeri kavradım.

Geri çekilirken Emir formum elimden düştü ve hançeri vücudumdan zar zor sökmeyi başardım ki Lionel üzerime geldi, Lance'in merhamet yakarışları kulaklarımda çınladı.

Lionel bana o kadar sert yumruk attı ki yere fırlatıldım, başım taş zemine çarptı ve gözlerimin önünde affetmeyen yıldızlar patladı, acı kafatasımı yonttu ve her şey dönmeye başladı.

Sonra kralın ayağı sırtıma indi ve beni altında ezdi, etime ateş yağdıran ve ciğerlerimden bir çığlık atan bir çıt sesi duyana kadar topuğuyla kemiğe bastırdı. Geri çekildi ve ben ondan sürünerek uzaklaşmaya çalıştım, o peşimden sinsi yollara attığı için, bir hava esintisiyle kendimi yerde sürükleyerek ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Lance'e doğru döndüm ve onu ve Darcy'yi kafeslerinden çıkıp bana doğru hareket edemeyecekleri şekilde beline kadar buzda donmuş halde buldum. Parmağımdaki yüzüğü ustaca kaydırdım, bir hava düğümüne sardım ve karo zeminde saklamak için bir yanılsama yaratarak onu kafeslerine göndermeden önce annemin değerli mücevherinin o değerli parçasına binmeyi umdum.

Lance'e uzandım, gözleri benimkilere kilitlendi ve son enerjimi ona sahip olduğum en güzel anıları sunmak için kullandım. Hepsinin, Zodiac Academy'de her gün paylaştığımız güzel anların her birinin içine girmesine izin verdi. Ve o zaman gerçeğimi gördü, kendini benim gözlerimden gördü ve kalbimi nasıl attırdığını ve beni etimde zar zor zapt edebilene kadar beni nasıl ağzına kadar doldurduğunu gördü. Beni umduğum gibi sevmemiş olabilirdi ama yine de beni sevmiştii. O anılardaki gülümsemeleri bana bunu hatırlattı, kahkahaları, ışığı, karanlık hayatına sızıp içindeki parlaklığı silmeden çok önce paylaştığımız tüm güzellikler. Ve başından beri ondan kazanmaya çalıştığımdan çok daha değerli bir şeye sahip olduğumuzu fark ettim. O benim arkadaşımdı ve ben de onundum.

Lionel, "Kimse Ejderha Kral'a meydan okuyamaz," diye tısladı, ardından ateş parlayarak başımı çevreledi ve ben çığlık atıp lanet olasıca çığlıklar atarken Lance'e dair görüşümü yuttu.

Yıldız ışığı görüşümün kenarlarında titreşti ve acı, eti ve kemiği yakan alevlerle birlikte kükredi, ta ki birdenbire bedenimden, zincirlerimden ve Lance Orion için duyduğum tüm pişmanlıklardan kurtulana kadar. Çünkü kaderim belirlenmişti. Hayatım bitmişti. Ve aldığım tek bir kararı veya yolu değiştirme şansım kalmamıştı.

Hayat böyleydi, geçmiş kumdan cama dönmüştü, asla geri alınamayacaktı. Ve şimdi yapabileceğim tek şey, sonumla barışmaktı.

Orion

"NÖ!" O kadar yüksek sesle bağırdım ki ciğerlerimi yaktı, panik tüm bedenimi patlattı.

Francesca'nın hayatı Lionel'in ateşinde kaybolduğu için vücut.

Gitmişti, çoktan hareketsiz kalmıştı, ruhu bu dünyadan ayrıldı. Ama Horace'ın beni içine hapsettiği buzdan kurtulmak için savaşmayı bırakmadım, hâlâ gözlerimin önünde apaçık resmedilen gerçeği reddetmeye çalışıyordum. Onu ayırmak için bir Vampir gücü patlaması kullanmayı başardım ama Lionel'ın bakışları bana kaydı ve Francesca'nın onları yeniden şekillendirirken bükerek açtığı parmaklıklarla çarpıştım.

"Canavar," ona tükürdüm, ellerimi başımın üzerine tırmalayarak az önce şahit olduğum şeyin görüntüsünü yırtmaya çalıştım.

Darcy bana uzandı ama buz hâlâ bacaklarını aşağıda tutuyordu ve ben onu sert bir tekmeyele etrafında parçalayıp onu buzdan çekip kendime doğru çektim. Öfke ve keder, karşı karşıya kaldığım tüm diğer kayıplarla birlikte kalbimin derinliklerine yerleşirken beni sımsıkı tuttu.

"Üzgünüm," diye nefes verdi Darcy. "Ben çok üzgünüm."

Bu onun hatası değildi, bunların hiçbiri değildi. Lanet olası pislik kralın ve onun sürük kraliçesinin suçuydu.

Blue'yu korurcasına göğsüme bastırıp ceketini çıkarıp tahtın üzerine fırlatırken parmağımı ona doğrulttuğum sırada Lionel'a döndüm, vücudundan o kadar şiddetli bir ısı yayılıyordu ki etrafındaki hava parıldadı.

"Ölümün yaklaşıyor, sana yemin ederim. O kadar kanlı ve korkunç olacak ki sonsuza kadar orada olan herkesin zihnine kazınacak. Ve dua ediyorum, lanet ediyorum *dua etmek*, Ben onlardan biriyim." Sesim, yıldızlara kehanet bağladıkları anlamına geldiğini umduğum bir güç ipucu ile yankılandı.

Lionel dudaklarını ıslattı, uzun adımlarla ilerledi, gözbebekleri Ejderha yarıklarına döndü ve burun deliklerinden dumanlar çıktı.

Lavinia burada değil. Belki de bu gece bu odada bir katliam yapacağım."

Horace ürperdi, Lionel'ın öfkesinin kendi yönüne taşmasından korkar gibi geri çekildi ve ben de Francesca'nın ölümündeki rolü için ona öldürücü bir bakış fırlattım. Bunu unutmazdım.

"Bizden uzak dur," diye hırladı Darcy, kollarımdan kurtulmaya çalışarak, ama bir sonraki onun için gelmesinden korkarak sımsıkı tutundum.

"Daaaaddy," Lavinia'nın ruhani sesi kapı aralığından süzüldü ve Lionel isteksizce ona dönmeden önce durdu.

Onun varlığıyla rahatlamış olmaktan nefret ediyordum ama olmamak da imkansızdı. O korkunç yaratık, Lionel'ı Darcy ve beni öldürmekten alıkoyan tek şeydi ve o burada olduğu sürece bize dokunamazdı.

"Evet kraliçem?" diye mırıldandı Lionel, nefesini tutarken göğsü inip kalkıyordu. "Beklediğimden erken döndün."

Lavinia bir gölge fırtınasıyla öne doğru fırladı, önünde asılı kaldı ve kararmış kafatasının etrafındaki alevler çıtırdarken Francesca'nın vücuduna baktı.

Safra boğazımdan yükseldi ve Nebula Ally'imi kaybetmek kalbime kalıcı bir hasar verdi. *Neden buraya gelmek zorundaydı?*

Bunu benim için yaptığını anladığımda suçluluk duygusu üzerime çöktü ve bana hediye ettiği tüm o son anılarla ne yapacağımı bilemedim, bana olan aşkının gerçeği gün gibi ortadaydı. Nasıl daha önce hiç görmemiştim? Bu kadar kör müydüm?

"Kim o?" Lavinia, Francesca'nın vücuduna doğru koşarak ve doğal olmayan bir açıyla eğilerek derin bir nefes aldı.

"Bir hain, hepsi bu," dedi Lionel hemen. "Artık öldü. Horace'a onun bedeniyle anlaşmasını sağlayacağım."

Uşağına parmaklarını şaklattı ve adam söyleneni yapmak için ileri atıldı.

"Evet, efendim," dedi Horace, gözlerinde korkuyla Lavinia'ya bakarak.

sonra cesede geri dön.

Lavinia ürkütücü bir şekilde gülümseyerek onun yolunu kesti.

"Hala sıcak," diye fısıldadı. "Eti boşa harcamaya gerek yok."

Francesca'nın vücuduna daldı, vahşice derisini ısırdı ve parçaladı, beni istirap içinde kükretti.

Horace korku dolu bir ses çıkardı, tökezleyerek uzaklaştı ve duvara baktı, bakışlarını oraya dikti ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı.

"Ondan uzak dur," diye talep ettim ama Lavinia, Francesca'yı bir gölge ağıyla sarmaya başladı ve ben artık onun içinde arkadaşımı göremeyecek hale gelene kadar vücudunu bağlamaya başladı.

Lionel bile bu görüntüden tiksiniş görünüyordu ve Darcy kolumu o kadar sıkı kavradı ki tırnakları kolumun derinliklerine saplandı.

Lavinia, Francesca'nın cesedini yerde bırakarak dört ayak üzerine düştü ve koşarak Lionel'a doğru ilerledi, yeniden ayağa kalktı ve onun ağzından oyalanarak vücudunu boydan boya kokladı. Bir ölüm perisi gibi çığlık attı ve Lionel saldırmadan önce onu kontrol altına almaya çalışarak bir avuç alevle boğazını tuttu. Ama Lavinia daha güçlüydü, ondan büyük gölge kamçıları dökülüyor ve onu çekip çekiyordu. Onu yere fırlattı ve kendi gölge eli havaya kalkıp yüzüne yumruk attı.

"Ah!" diye bağırdı, Fae elini kaldırıp onu geri tutmak için bir hava kalkanı oluşturarak, ama onun karanlık gücü saniyeler içinde onu parçaladı, ona tutundu ve onu zeminde kendisine doğru sürükledi. Horace, şok içinde kralının arkasından baktı, yardım etmeye çalışıp çalışmaması konusunda kararsız görünüyordu.

"O fahişeyi becerdin!" diye bağırdı Lavinia. "Evliliğimizin kutsallığına ihanet ettin!"

"Hayır - bekle - lütfen!" diye bağırdı Lionel, onu durdurmak için gücünü toplamaya çalışırken ama gölge eli Fae elinin parmaklarını bükerek hepsini kırdı. Tekrar feryat etti, gölge eli kemik kıran bir darbeye yüzüne çarptı ve onu izlerken nefesim kesildi, acısının tadını çıkardım.

"Horace!" Lionel havladı ve uşağı kocaman açılmış gözlerle ellerini kaldırarak ona doğru sendeledi. Beceriksizce yere su sıçratıp neredeyse kışının üzerine düşmekten başka bir şey yapamadan, Lavinia onu bir gölge ağına yakaladı.

"Yıldızlar, merhamet et!" Horace hemen bir çocuk gibi ağlayarak yıkıldı ve Lavinia onu taht odasından dışarı atarak yuvarlandı.

koridor boyunca gözden uzak.

Yüzünde çarpık bir öfke ifadesiyle dikkatini tekrar Lionel'a çevirdi. "Bana bu şekilde hakaret etmeye nasıl cüret edersin?"

Bekle, diye yalvardı Lionel. "Biraz beni dinle-"

Lavinia, Lionel'ı bir duvara uçurdu ve kavga etmeye çalışırken kırık parmaklarından alevler çıktı. Bir gölge dalgası onları söndürdü ve sonra vücuduna kıvrılarak gömleğini yırtarak açtı ve göğsüne büyük bir oyuk açtı.

"Ahhh!" diye bağırdı.

Darcy alçak sesle, "Öldür onu," diye homurdandı, bu sözlerin arasında umut vardı.

"Evet, öldür onu, seni psikopat," diye ısrar ettim.

Lavinia avına yaklaşarak Lionel'ı bir gölge girdabına kaldırdı. Kararmış, keskin tırnaklarını karnına geçirdi, kan döküldü ve bir kez daha ağlamasına neden oldu. Gölge eli kendi bacaklarının arasına girdi, sıktı, sıktı, gözleri geriye doğru yuvarlandı ve ağzı tiz bir feryatla açıldı.

Lavinia'dan daha fazla gölge döküldü, boğazına daldı ve onun muazzam gücünün altında vücudunun kasılıp sarsılmasına neden oldu.

"Sen *Benim* kral," diye tükürdü. "*Benim* Acrux kralı. Ve kraliçenden başka hiçbir kadına dokunmayacaksın. Bana söz verdiğin varisi vermen için yeterince bekledim. Sonuncusu bizden çalındı ama bu dünyaya getirebileceğim en güçlü yaratık olacak. Bizim mirasımız olacak."

Onu yere fırlattı ve kafası kalbimi umutla sarsacak bir gümbürtüyle çatırdadı.

"Orospu çocuğunun işini bitir. Hadi," diye tısladım.

Lavinia, Lionel'ı peşinden yerde sürüklerken ürkütücü, neşeli bir melodi mırıldanarak odadan süzüldü, o giderken göğsündeki kesikler fayanslarda kan izi bırakıyordu, gölge eli diğer bileğine sıkıca kenetlenmişti. omurgasının tabanı, onu hareketsiz kılıyor.

Lionel'ın gözleri Darcy'yle bana takıldı ve bizim onun düşüşünü kendinden geçmiş bir dikkatle izlediğimizi görünce üzerine tam bir utanç ifadesi çöktü.

"Başka tarafa bak," diye emretti vahşi bir homurdanmayla.

Ben yapmadım, Darcy de yapmadı, onun utancına bakıp hepsini içine çekti.

"Görüşürüz Lionel Acrux," dedi Blue buz gibi bir sesle. "Zayıflığını görüyoruz." Francesca'nın cesedi de gölge bağlarıyla sürükleniyordu ve Lavinia onları mağaramsı kapı aralığından kaçırdı.

Lionel'ın çığlıkları saraya kadar ulaştı ve Horace koşarak geldi.

gözleri yerinden fırlatarak odaya geri döndü. Boğazını temizledi, sonra kanı temizlemek için bir su büyüsu patlattı ve tekrar aceleyle çıkıp kapıları kapatıp mırıldandı, "Aman yıldızlarım. Ah lanet olası yıldızlarım. Jim bunu duyana kadar bekle."

Darcy, "Artık buranın gücü Lionel değil," dedi ve ona baktım, gözlerinde o kadar güç buldum ki bu, olan her şeyin ardından beni yere serdi.

Geri çekildim, duvara yaslandım ve başımı ellerimin arasına aldım. "Tanrı aşkına, Francesca, neden buraya gelmek zorundaydın?"

Darcy yanıma diz çöktü ve elini omzuma koydu. "Seni sevdi." "Biliyorum," diye fısıldadım, suçluluk duygusu beni boğuyordu. "Hiç anlamadım. Ben aptal mıydım?"

Mavi'ye baktım ve gözlerinde ağır bir hüznün buldum. "Bazen duygular yalnızca onları deneyimleyen insanlar için açıktır. O bilmeni istemeseydi sen bilemezdin."

Uzun bir nefes vererek başımı salladım ve Darcy kollarını sıkıca etrafıma sararak ilerledi. Ona doğru eğildim, gözlerimi kapattım ve arkadaşımı kaybetmenin acısıyla öylece oturdum. Neden etrafımdaki herkes ölüyordu?

"Buraya gelmesinin sebebi benim," dedim bu gece dağıtılan kartlardan dehşete düşerek.

Gidemeyeceğini bilmiyordu, dedi Darcy ve bunun doğru olduğunu bilmeme rağmen, olanlar hakkında daha az boktan hissetmeme neden olmadı. Bana ölümde sunduğu tüm anılar kafamda dönüp durdu ve çaresizlik içinde bir elimi yüzümden aşağı kaydırdım. Tanıdığımı sandığım bir arkadaşımın gözünden kendimi böyle görmek istemiyordum. Ama onu tanı mıyordum, çünkü bunca yıl bu sırrı saklamıştı. Bilseydim onunla asla yatmazdım. Ona böyle eziyet etmezdim.

"Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum," dedim ve Darcy parmaklarını saçlarımin arasına soktu, yatıştırıcı bir şekilde okşadı.

"Bilmiyordun," diye tekrarladı ama artık biliyordum... artık biliyordum. Kolumu ters çevirip izleme büyüsunün saklandığı yeri inceledim. Pisliğin teki onları biz uyurken üzerimize atmış olmalı. Bahsim o yılan üzerineydi, Horace.

Ayağım kayarken bir şingırdadı ve ayağımin ötesine baktım ve orada basit bir gümüş yüzük gördüm. Öne doğru eğildim, onu elime alıp parmaklarımin arasında yuvarlarken içime bir aciliyet duygusu doldu ve Darcy de ona bakmak için arkasına yaslandı.

"Bu nedir?" diye sordu.

Francesca'nın olmalı, dedim bir solukta, kimsenin bizi gözetlemediğinden emin olmak için açık kapıya baktım.

"Belki de senin almanı istemiştir," diye soludu Darcy ve başımı salladım, gümüş bandı çevirdim ve içinde bir güç ağırlığının vızıldadığını hissettim. Zodiac Akademisi'nde kütüphanede birlikte ödevler üzerinde çalışan ve The Orb'da birlikte şakalaşan günlerin kokusu gibi tanıdıktı. Oydu.

"Bunun ne olduğunu biliyorum," dedim sessizce. "Bu bir hafıza döngüsü. Tepegözler gördüklerini kaydetmek için bunları kullanır ve içinde kilitli olan anılar daha sonra başkalarının görmesi için oynatılabilir.

"Aklına açılan bir pencere gibi mi?" Darcy merakla sordu, ben de başımı salladım.

"Ya da yeteneklerini görmek için kullandığı herhangi birinin zihnine açılan bir pencere." "O nasıl çalışır?" diye sordu.

Cevap olarak, onu serçe parmağıma taktım, ince gümüş bant, oraya yerleşmeden önce ancak ilk boğumuma ulaşıyordu. Darcy'nin elini tuttum ve onu da yanıma alarak bir nefes aldım ve o yüzüğün içinde kilitli olan gücü keşfettim.

İlk başta karanlıktan başka bir şey yoktu, sonra etrafımızda bir oda açılıyor gibiydi, duvarlar soluk mavi ve sıra sıra kapılarla kaplıydı. Kapıların her birinin ahşabın içine kabartmalı bir tarihi vardı ve en yakındakini açar açmaz içindeki hatıraları gözümün önüne getirdim.

"Bu bir FIB baskını mı?" diye sordu Darcy, Francesca yarım ayın altında koşarken onun gözlerinden bakarken, resmi üniformalı on ajan daha onun etrafında diziliş halinde koşarken. FIB ajanları evlerine baskın yaparken Sfenks ailesinin uykularından sıyrılıp kalktığı baskının gidişatını izlerken, Darcy'nin sorusuna yanıt olarak sadece başımı salladım.

Evin sahibi olduğunu varsaydığım adama gaddarca davranan ajanları gördüğümde arkamı dönme dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldım, beş tanesi botlarının darbeleri altında acı içinde çığlık atarken ona saldırdı. Francesca'nın dehşet duyguları hafızalara kazındı ve ajanlar daha fazla aile üyesi aramaya başlarken odadan çıkıp eve doğru ilerlemesini izledik. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı, yukarıdaki tavan arasında saklanan bir grup zihin hissedene kadar Tepegöz hediyeleriyle farkındalığını vücudundan uzaklaştırdı.

Francesca koşmaya başladı, ortağı Lyla'ya bir zihinsel imgeler dalgası gönderirken kalbi güm güm atıyordu, anlaşılan sinyal Lyla'nın ona seslenmesine neden oldu.

diğer ajanlar onu biraz daha uzak tutarak evin alt katına kadar takip edecek.

Francesca, yaşlı kadını ve orada saklanan dört çocuğu gizlemek için yapılmış olan gizleme büyülerini parçalamadan önce, evin girişine açılan gizli bir kapıdan fırladı ve sesi susturucu bir balonun içinde sakladı. Çelimsiz kadın öne çıktı, su büyüü boğumlu yumruklarını sararak çocuklarla ölüm arasına girdi ama Francesca barış işareti olarak ellerini kaldırdı.

"Koşmalısın," diye tısladı ve yumruğunu açarak onları buradan uzağa taşımaya yetecek kadar küçük bir yıldız tozu kesesini ortaya çıkardı. "Şu anda." Yaşlı kadına yıldız tozu torbasını fırlattı, Cyclops hediyeleri, kadın ve çocuklardan yüzünün anısını silmeye çalışıyordu, tam da kadın yıldız tozunu başlarının üzerine atıp onlar yıldızların güvenli ortamına uçup gitmeden hemen önce.

Francesca titrek bir nefes verdi, diğer ajanların hiçbirinin yanlış bir şey tespit etmediğinden emin olmak için zihinsel yetenekleri etrafına uzandı ve ardından hiçbir şey olmamış gibi baskına geri döndü. Ama vardı. O Sfenksleri kurtarmıştı ve Darcy ve ben daha fazla kapının ardında kilitli olan hatıraları bir an için gördükçe, onun krallığa karşı başkaldırdığına dair daha fazla kanıt bulduk.

Bazen meydana gelen vahşete sadece tanık olabilmışti, diğer zamanlarda FIB'nin avladığı korkmuş Fae'lerin bir kısmını serbest bırakmayı başardı. Anıları, Nebular Engizisyon Merkezlerinin içini ve oradaki iğrenç yaşam koşullarını ve yaşanan barbarlıkları gösteriyordu. Hatta o kadar ileri gitmişti ki, kralın yaklaşmakta olan planlarını detaylandıran ve bir sonraki gazabını nereye hedeflediğini detaylandıran gizli belgeleri okuduğu anılarını günlüğe kaydedecekti.

Aldığı risklere hayret ettim, bu gecenin randevusunu tutan kapıya ulaşana kadar cesareti beni ezdi.

Lavinia ile anlaşmamın üzerinden neredeyse bir ay geçmişti. Burada zaman o kadar akıcı olmuştu ki, günler birbirine karışıyor, işkencemin ıstırapıyla damarlarıma ördüğü gölgelerin uyuşukluğu arasında yitip gidiyor zamanım. O kadar uzun bir zamandı ki ona olan borcumun üçte biri bile geçmemişti.

Francesca'nın The Palace of Souls'a gelmeye hazırlanmasını, beni bu yerden kurtarmak için ne kadar uğraştığını izlerken kalbim hızla atıyordu. Benim durumum yüzünden ne kadar kırıldığını, ne kadar kırıldığını görmek canımı yaktı.

Bağlarımı bir kenara atıp kaçamayacağımı bildiği halde, sonunda ona neye mal olduğunu anlamanın yanı sıra riske atmaya istekliydi.

Lionel'ın zihninin duvarlarını aşmayı başardığı an, dudaklarımı bir hiçkırık ayırdı, en utanç verici sırlarını kafasından kazırken, gerçekleri etrafımıza saçıldı, yıllarca süren kurnaz entrikalar ve el altından taktikler son derece eziciydi. Tahtı o kadar uzun bir süredir hayal etmişti ki, onu kendisi için çalmak için manipüle edip entrikalar çevirmişti ve bu planları ne kadar iyi yerine getirdiğini bilmek benim bir parçamı mahvetti.

Anılar solup kendimizi onlardan çekerken, tüm bunlardan, çocukluğumdan beri tanıdığım arkadaşımı kaybetmenin acısından ve onun ne olduğunu asla anlayamadığım için duyduğum suçluluk duygusundan kendimi alamadım. benim için hissettim.

"Bir hiç uğruna ölmedi," diye mırıldandı Darcy, eli, aldığından çok daha iyisini hak etmiş bir kadının değerli mirası olan çok fazla kanıt içeren yüzüğü hâlâ taktığım yerde, eli benimkine dolanırken. Topladığı anılar ve ortaya çıkardığı gerçek ona karşı bir silah olarak kullanılabilir, Lance. Bu anıları halka duyurursak, bu savaştaki her şeyi değiştirebilir."

Başımı belli belirsiz salladım, o karanlık uyuşukluğun üzerimi yeniden kapladığını hissettim. Geçen sefer Stella'nın büyüğü gölgeleri dışarı çıkarmış olabilir ama Lavinia o zamandan beri bana yine işkence etmişti ve ruhumu mahvetmeye başlamışlardı. Beni tamamen almalarına izin vermeyerek, ama kederimin keskinliğinin köreldiği bir yer bularak, onların biraz daha derinine düştüm.

Döndüm, Darcy'nin bileğini tuttum ve elini Hydra'nın belli belirsiz izinin olduğu duvara götürdüm ve taş kapı yuvarlanarak açıldı. Eugene selâm vermek için ciyakladı, ileri atıldı ve küçük yüzünü elime sürttü. Yüzüğü uzattım ve ona doğru eğilerek, "Diğer her şeyle birlikte onu da güvende tut," diye fısıldadım.

Darcy ona son yemeğimizden ayırdığımız ekmek parçasını aldı, ona uzattı ve açgözlülükle ekmeğin üzerine atıldı, her lokmasını yedi, sonra tekrar ciyaklayarak yüzüğü koridor kapısının ötesindeki karanlığa taşıdı. Memoriae kristali, opal Guild Stone ve hepsini koruyan tüylü kitap içeren bir yuvada yatıyordu.

Minicik bir Tiberia Faresi bir gardiyan için fazla bir şey gibi görünmüyordu ama Eugene güçlüydü ve onu buradan çıkarmanın bir yolunu henüz bulabilirdik. Belki o zaman

Tory ve isyancılara ulaşabilir. Umut edilecek çok şey vardı, ama en azından her gün burada sıkışıp kaldığımızda odaklanmak için kan ve işkence dışında bir şeydi.

Lavinia ile ilk ay neredeyse geçmişti. Bu kabusta yolumuzun üçte birini geçmiştik, bu yüzden Blue ile olası bir geleceğin parıltısına her zamankinden daha sıkı sarıldım. Ve bırakmayacaktım.

Lavinia

BEN Lionel'ı yatağımızda tok ve iyileşirken bıraktı, gözleri görmeden bize bakıyordu. nefes nefese ve seğirirken tavan, ona verdiğim zevkin yankıları, etlerimiz ayrıldıktan sonra bile devam etti.

"Şafağa kadar senin için yeni bir varisim olacak," diye mırladım, parmağımı açıkta kalan göğüslerimin arasındaki vadide gezdirirken, beni altına atarken dokunuşunun ısırığını hatırladım.

Ne kadar güçlü bir canavar, kocam. Ve benimle birleştiğinde böyle bir canavarla evlenmişti.

Kontrolü ele aldığımda ağzından kaçan şehvet dolu çığlığı, gücüme bakmaya ve gücümüzdeki gerçek gücün kim olduğunu hatırlamaya zorlandığında bakışlarında kaynaşan arzu ve ihtiyatlılığı tekrar düşünürken dudağımı ısırdım. ilişki vardı. Bu onu korkuttu ama yine de heyecanlandırdı. Söyleyebilirim. Çarşafı yumruklayıp serbest bırakılması için yalvarırken adımı söylediğinde, bana olan ihtiyacı duymuştum. Kendi savunmasızlığını kabul etmeye yatkın olmayan bir yaratık olsa bile, bunu benimle birlikte keşfetmeye, kendi içine bakmaya ve orada bulduğu zayıflıklarla yüzleşmeye zorlandı. Ama kibrine ya da üzerimdeki sözde hakimiyetine tutunma ihtiyacına aldırış etmedim. Hayır, ondan ihtiyacım olanı aldığım sürece onun adına rol yapmaktan çekinmezdim.

Kalçalarımın arasında parıldayan birleşmemizin yapışkan kanıtıyla, bende olduğunu biliyordum. Ejderha tohumu. Gölgelerim onu çoktan çiziyordu.

içimde daha derinlere, onu bir zamanlar rahmimin olduğu boşluğa çekip o tohumu kendi tohumumla kaynaştırarak, yaşadığım onca yıl boyunca bu alemde görülmemiş her şeyin ötesinde bir gölge ve güç filizi yarattım. yeryüzüne musallat oldu.

Kendimi o tohumla besledim, çarşafllara dolanmış ve birlikteliğimizden ter içinde kalmış Ejderhama bakarken bile içimde küçük bir yaşam oluşuyordu.

Artık o küçük hiçliği düşünmüyordu, değil mi? Küçük aletini onun zavalıca istekli vücuduna sokma fikri dikkatimi dağıtmadı. Hayır. Ona gerçek bir eşin neler yapabileceği hatırlatılmıştı ve sessizliğe bürünmesinden şu an aklındaki tek hatıranın ona az önce yaptığım şeyler olduğunu anlayabiliyordum. Benim sevimli küçük ejderham.

Yanına oturmak için hareket ettim ve hareketsiz kaldı, gölge elini çekerken, evcil hayvanımın mavi saçlı prensesine yaptığını gördüğüm gibi, yanağımı sevgiyle okşamasına neden olurken gözleri bana kaydı.

"İçimde hissedebiliyorum," diye soludum, o aşağı bakarken bacaklarımı ayırıp her şeyi görmesine izin verirken, karnım yeni hayatla şişmeye başladı.

"Bu, söz verdiğin gibi Ejder doğumlu mu olacak?" diye tısladı, nefesini tutarken cesaretinin bir kısmı geri geldi.

"Bu, öncekinden çok daha güçlü olacak," diye yemin ettim ona. "Gölge kalpli bir Ejderha çocuğu. İkimiz de oğlumuz olarak adlandırmaktan gurur duyacağımız bir varis."

Bakışlarından bir şey titredi ve ben somurttum.

"Öldürdüğün kişiyi mi düşünüyorsun? Zavallı, ölü oğlunu özlüyor musun?" Merakla sordum ve gölge elinin kontrolünü benden çekip boğazıma dolayarak ve nefesim kesilene kadar sıkarken dudağı kıvrıldı. Oyuna sıırttım, yumruğunun boynuma yaptığı baskının ve gözlerinde dans eden şiddet tehdidinin tadını çıkardım.

"Darius sonunda başarısız oldu ama potansiyeli çok fazlaydı. Mükemmel bir örnekti. Değerli bir varis. Ya da en azından o Vega fahişesi lanet olası yatağından uzak durmuş olacaktı. Sık sık onun nasıl biri olabileceğini düşünüyorum ve onu böyle bir şekle sokmak için daha fazlasını yapmadığım için pişmanım. Ama hayır, onun yasını tutmuyorum ve yaptıklarından pişman değilim. Sonunda lekelendi. Başarısızlık. Öyleyse, beni de hayal kırıklığına uğratırsa, senin içinde büyüyen şeyi de aynı şekilde yok etmeyeceğimi sanma."

Beni tutmasının verdiği acıyla ona gülümsedim, elim yana doğru hareket etti.

Ben ondan biraz tepki uyandırmaya çalışırken onun tükenmiş ve sarkık horozu.

"Tekrar gitmek istiyor musun?" Gölge parmaklarımı konuşabilmem için yeterince gevşemeye zorlayarak mırıldandım, ardından bu kez serbest kalırsak kurtulup kurtulamayacağımı merak ederken yine eliyle boğazımı ezmesine izin verdim.

"Ben gösteri köpeği değilim," diye çıkıştı. "Senin de gayet iyi bildiğin gibi, aletim en azından yarına kadar çalışmaya hazır olmayacak."

Suratımı astım ve performansındaki hayal kırıklığım yüz hatlarıma açıkça yansıdığında gözleri öfkeyle parladı.

"O zaman sanırım sana o kadar çok arzuladığın Varisi vermeye odaklanmalıyım," dedim gölge ele göz kırparak ve boynumdan fırlayıp kendi yüzüne tokat atarken sırtarak.

Lionel öfkeyle kükredi, ama ben çoktan gitmiştim, kapının altından süzülüp kuzey kulesine doğru ilerlemeden önce gölgede kıvrılıp gitmiştim. Bedensel formuma geri döndüm ve en yakın duvarı tuttum, yan tarafına doğru koştum, en üst kata doğru sürünmeye başlarken gölgeler arkamda tenimden sıyrıldı.

Karnım her geçen an daha da şişiyor, içimdeki hayat hızla büyüyor, bir pençe esrime dolu bir ıstırapla içime sürtünüyordu.

Sonunda sarayın bu en yüksek noktasında kendime ait olduğunu iddia ettiğim odaların kapısına ulaşana kadar daha hızlı hareket ettim, spiraller halinde yukarı ve yukarı doğru tırmanan tavanın üzerinden hızla geçtim.

Bir kez daha gölgeden başka bir şey olmadım, kapının altından kaydım ve onun ötesindeki yuvarlak odaya çıktım ve içeride beni bekleyen uyum yuvamı buldum.

Bu gölge çocuğa, kardeşinin reddedildiği gücü hediye etmek için onun gücüne ihtiyacım olacağını bilerek aylardır onu inşa ediyordum. Bu çocuğun sonu kardeşi kadar kolay olmayacaktı. Kan, yıkım ve akıl almaz bir güç içinde doğacaktı.

Yuva, düşmanlarımla kemikleriyle inşa edilmişti, aralarına kadim rünlerle oyulmuş ve gölgelerimin en karanlığına gizlenmiş karanlık eserler yerleştirilmişti.

Dört Fae kafası sivri uçların üzerinde duruyordu, her biri bu doğuma tanık olmak için içeriye bakıyordu, ölümlerin ruhları içlerinde hapsolmuş, bunun her anını izlemek zorunda kalırken konumlarından kırıdayamıyorlar. Odanın ortasında dizlerimin üzerine çöktüğümde çığlık attılar, içimdeki çocuk kemiği kıracak kadar sert tekmeler atarken kalçam çatırdadı. İşkenceleri ve dünyaya saliverilmeleri için çaresiz ricaları, ben hasarı düzeltirken içimi bir sakinlik kapladı.

vücuduma ve çürüyen kafaların arasına çölmek için taşındı.

Gölge çocuk rahmimden kurtulmak için mücadele etti, ama itme dürtüsünü reddettim, bir malakit şeridine, buna hazırlanırken içine zorladığım karanlığın özüyle parlayan yeşil ve siyah taşla uzanırken küfrettim. Kristal tezahür, değişim ve güçlenme için kullanıldı, bu çocuğumun bu dünyaya gelmeden önce ihtiyaç duyacağı her şey.

Başımı geriye atıp gölgelere ilahiler söylemeye başladım, içimdeki hayat özgürlük için savaşır kıvrılırken, kollarımı ve ellerimi güçleriyle kaplayıp elimden geldiğince çoğunu kristal parçasına iterken onları bana çekiyordu. .

Parmaklarım sahip olduğum güçle yandığında, elimdeki sivri ucu çevirdim ve karnıma sapladım, et, kan ve gölgeler duvarını kırarak onu hâlâ geliştirmekte olduğum yaratığa sapladım.

Bebek kükredi ve yaratılışına tanık olan kafalar, uyluklarımın arasındaki açıklıktan fışkıran kabusların sesiyle çığlık attı.

En yakın başın, canlı formunda ateş kullanan ve şimdi çürüyen bir kafatasının içinde hapsolmuş olan Fae'nin korku dolu bakışlarıyla karşılaştım.

O ilk olacaktı.

Ona gülümsedim, bir sonraki bölümün beklentisiyle dişlerimin keskinleştiğini gören kötü, günahkâr bir şey. Çünkü Peçe'nin ötesinde kurtuluş bulamayacaktı. Hayır, içimdeki yeni hayata katılacak, onun bir parçası olacak ve Elementini ona ödünç verirken hiç şüphesiz sevgili çocuğumun içinde hapsolmuş yerinden sonsuza kadar çığlık atacaktı.

Onunla işim bittiğinde yutmam gereken üç kafa daha vardı ve benim ve bebeğimin delip geçecek sayısız karanlık parçası vardı.

Bu odanın içinde mahsur kalan her birimiz için gece uzun ve sonsuz acılarla dolu olacaktı. Ama şafakla birlikte, bu dünyanın tanıdığı en güçlü yaratığı doğuracaktım ve açlığını onlara yönelttiğinde herkes onun ayaklarına kapanacaktı.

Geraldine

'T batan güneşin kasvetli bir şekilde parladığı bir akşamın yenilebilir bir beктаşı üzümüydü puslu bulutların arasından, pantolonlarıma, tatlı Petunia'ya ve ötesine kadar alev alev yanan bu havada bir soğuk.

"Bir kralın düşmesi için ne gün," dedim ciddiyetle, gözlerimde vahşi bir ifadeyle, hepsi hazır ve dövüş için can atan bu düzenbaz haydut kalabalığının arasından bakarken. Seçenekleri uzun süre ve yorulmadan tartıştım, kraliçem ve bu hapsom dinsizler çetesi, üzerinde karar kıldığımız seçimlerdi. Bir orduyu savaşa sokmanın sırası değildi. Hayır, arsız Gabe, sevgili Darcy ve onun Orry erkeğiyle şiddet yolunda böyle bir riske giremezdik. Yani sadece ben, kraliçem, hiçbir şeyin çoğunlukla ilgisiz üç Varisi, tatlı, kalbi kırık, kanatsız Xavier ve şeytani Fırtına Ejderhası ve kafir ailesi oradaydık. Bir tiranlığı devirmek için yola çıkan küçük bir neşeli Fae grubu olarak hem hızlı hem de incelikli olmamız gerekiyordu. Ne komik. "Planda hepimiz katı ve açık sözlü müyüz?"

"Sadece kimin neyin peşinde olduğunu doğrulamamız gerekiyor," diye yanıtladı Seth, gözlerinde köpek gibi bir heyecan vardı ki bunu ben de çok iyi biliyordum.

"Bu konuda çok düşündüm," diye ciddi bir baş sallamayla onayladım. "Ne zaman?"

Max, zavalılık, kraliyet sarayının dış mahallelerindeki düşük konumuna rağmen hâlâ tüm savaş konseylerinin gizli bilgileri olması gerektiğine inanan bir miktar deniz alabalığı istedi.

"Dizini bük sevgili semender, belki de ziyafete davet edilirsin.

En yüksek güvenlik personelinin bir sonraki buluşması," dedim omuz silkerek ve Tory, onun ters bakışından duyduğu eğlenceyi gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Eğer sadece ASS üyelerinden oluşuyorsa, bu toplantıda kim vardı?" diye sordu Maxy oğlan.

"Tabii ki işlevi ben yönettim; Tory, şu anda ikamet eden tek kraliçe olarak başkanlık ediyor. Sonra korkak Dante, tatlı Leon ve en yakın ailelerinin geri kalanı-"

"Bir dakika, Dragon ve arkadaşları ne zaman diz çöktüler?" Seth ofladı ve ben de burnumun kemerini çimdikleyerek derin bir iç çektim.

"Salak Lionel'e boyun eğmeyecektik, köpekçi miydik ahbap?" Leon kıkırdarak söyledi.

"Lionel Acrux bir kez hile ve şantaj yoluyla beni ona boyun eğmeye zorladı," dedi Dante, Faetalian aksanı her zamanki gibi lezizken, elektriği havayı oldukça skandal bir şekilde çıtırdatıyordu. "Kendi hükümdarlarımı seçme zamanımın geldiğini düşündüm."

"Lionel bugün ölse bile üçümüzün hâlâ Vegas ile taht arasında durduğumuzu unuttun mu?" Max homurdanarak kendisini, Caleb'i ve Seth'i işaret etti ve böyle çılgınca davrandığında sularımın aktığını itiraf etmeliyim ama şu anda onun kabadayısına ayıracak vaktimiz yoktu.

"Kısaca tartıştık," dedi Leon omuz silkerek. "Ve vahşi atlara bahse girmeye karar verdik. Diğeri öldüğünden beri biraz salak görünüyorsunuz. Doğru bir seçim gibi görünmüyordu. Alınma.

Caleb, "Adı Darius'tu," diye hırladı ve odaya bir gerilim yayıldı ama ben buna katlanamazdım.

"Yeterli!" diye havladım, Cerberus formum kelimeyi yumruklayarak birçoğunun böreklerinde ürkmesine neden oldu. "Planımızı son kez tartışmak için buradayız, göz açıp kapayıncaya kadar oylanmak için değil. İşlemleri onaylayalım."

Dante, "Bu sabah bir mesaj aldım," diye sözünü kesti. "Lionel'in Fırtına Ejderhaları doğurmam için beni zorlamaya çalıştığı kadından."

"Böyle bir mesaj oraya nasıl ulaştı?" Sızıntının nereden kaynaklandığını merak ederken, zihnim bir cop yardımına ihtiyaç duyan bir anda kapak seli ile nefesim kesildi. Birinin düşmana nerede dolaştığımızı söylemesi gibi bir aksiliği göze alamazdık.

"Sakin ol Bella, endişelenecek bir şey yok. Bu mesaj, hâlâ anakarada olan ve sahte kralın gözlerinden saklanan mia famiglia aracılığıyla geldi. Juniper, kuzenim Fabrizio'ya haber göndermeyi başardı ve

omegalarından biri aracılığıyla Rosalie'ye mesaj. Güvenliğinizde herhangi bir sızıntı yok."

"Pekala, bunun için Fanny'ye teşekkür et." Sandalyeme çöktüm ve neredeyse beni ele geçirmeye başlayan anlamsız panik nöbetinden kurtulmaya çalışırken yüzümü yelpazeledim.

"Juniper kendisi için ne söyledi?" diye sordu Tory, kollarını masaya dayadı ve yanıt için Dante'ye bakarak hepimiz gergindik.

Dante koyu renk gözlerle, "Doğurduğu üç erkek çocuğunun Düzen formlarında az önce Ortaya çıktığını," diye yanıtladı.

"Ve diyelim ki... onlar küçük Ejder bebekleri değillerdi," diye homurdandı Leon, Dante'nin bakışıyla ifadesini düzeltmeden önce.

"HAYIR. Değiller," diye devam etti. "Ve Lionel öğrendiğinde, Juniper onları öldürteceğine inanıyor. Bu olmadan önce benden yardım istiyor. Onları oradan çıkarmak istiyor ve eğer ona yardım edeceksek bize Lionel ve Ejderha Loncası hakkında sahip olduğu her damla bilgiyi vermeyi teklif ediyor."

"Bu, bugünün planıyla nasıl bağlantılı?" diye sordu.

Leon, "Bugün üç küçük popo koklayıcıyla birlikte Ruhlar Sarayı'na çağrıldığını söyledi," dedi. "Bu yüzden, mekanı aydınlatmadan önce onları oradan çıkarabileceğimizi düşündük."

Üç sözde Mirasçı aynı anda tartışmaya girerken, Tory düşünceli bir şekilde başını salladı, öneriler salak tuzaklarından nerry ve narry uçurdu.

"Onları kurtarıırken Lionel'a saldırabilecek misin?" diye sordu kraliçem, nabble kapmalarını yarıda keserek. "Geri kalanımız Darcy, Gabriel ve Orion'un peşinden giderken, onun kalkanlarını yıldırımınla kırıp onun işini bitirebilir misin?"

"Babama saldıran ben olmak istedim," dedi Xavier aniden, sessizliğini bozarak hepimizin ona bakmasını sağladı. "Bu isteği değerlendireceğini söylemiştin."

"Ve yaptım," diye yanıtladı Tory. "Tıpkı onun kahrolası kafasını omuzlarından koparmaktan ve sonra da benim Anka Ateşi'min gücü altında gözlerinin erimesini izlemekten başka hiçbir şeyi sevmeyeceğimi düşündüğüm gibi. Ama Geraldine düşündü ki-"

Kendimi açıklamaya çalışırken, yüzündeki öfkeli ifadeye rağmen masanın üzerinden ona doğru uzanarak, "Ve çok üzgünüm, sevgili kardeşim," dedim. "Sadece bildiğimiz gibi, onlarda Gabriel var, aynı zamanda o iğrenç Vard da var. Özellikle sizinkiler tarafından çok sıkı yapılan herhangi bir plan

canavar hükümdarı öldürme beklentisiyle gözlerini ona çevirecekler, olma olasılığı en yüksek olanlardır.*görülen"*

Xavier o at gibi homurdandı ama sonunda başını salladı. "Sanırım önemli olan ölmesi. Onu kimin bitirdiği gerçekten önemli değil.

Anlayışla başımı salladım, elimin altında küçük bir kile havuç büyüttüm ve ikram etmesi için masanın üzerine bıraktım.

Xavier, onu ıvır zıvırla yatıştırmaya çalıştığını biliyormuş gibi onlara kaşlarını çattı ama onları kaptı ve yine de öfkeyle yemeye başladı.

Dante, "Gabriel bize bakıyor olacak," diye onayladı. "Ama bize gönderdiği kehanet gerçekleşirse, bu Lionel'ı ölümden kurtarmaya yetmeyecek. Yine de varlığımızla dikkati dağılacak ve umarım bunu yapamayacak.*Görmek* geri kalanınız da Orion ve Darcy'nin peşinden giderken."

Tory, "Darcy'yi bulmak için yürüdüğümde, ikisini taht odasında bir kafese kapatılmış olarak gördüm," dedi, ancak bize daha önce anlatmıştı ve ben de böyle bir gülünçlüğü düşünürken sık sık yastığının üzerinde ağlamıştım. "Yani en iyi tahminimiz hâlâ orada oldukları. Gabriel büyük olasılıkla Kraliyet Kâhini Odası'ndadır. Bunlardan herhangi biri o yerlerde değilse, o zaman kuzey kulesinde kilitli olacaklarına bahse girerim - Lionel, kontrolü altındayken beni orada tutmaktan hoşlanırdı.

"O halde iki grup?" Caleb önerdi. "Biri Orion ve Darcy için, diğeri Gabriel için."

"Maxy oğlum?" diye sordum ve o alçak deniz aslanı kaşlarını çatarak bana baktı. "Ölümcül bir tehlikenin içinde olsaydım, beni kurtarmak için her şeyi riske atar mıydın, benimle ölüm arasına girer miydin, hayatta kalmamı görmek için her şeyden vazgeçer miydin?"

"Elbette isterim, Gerry," dedi, gözleri olduğundan şüphelendiğim ıslak balık gibi yumuşamıştı.

"Bu en sakatlayıcı zayıflığı kabul ettiğin için teşekkür ederim," diye yanıtladım. "Bu nedenle, görevin her şeyin önüne konmasını ve değersiz varlığım nedeniyle hiçbir şeyin riske atılmamasını sağlayarak, sizin için farklı bir grupta olacağım."

"Dur bir saniye-" Max sözünü kesmeye çalıştı ama etrafına o kadar ince bir susturucu balonu fırlattım ki fark etmedi bile.

"Saray'a girmek için kraliyet tünellerini kullanacağız," dedi Tory, söz konusu geçitlerden yararlanabilmemiz için küçük kaos mürettebatımızın her bir üyesi için hazırladığı yüzükleri dağıtırken.

Max, susturucu balonun içinde kapana kısıldığını fark etti ve büyümlle savaşmaya başladı, ama kraliçem devam ederken onu daha sıkı tuttum ve onun öfkeli yüzüne bakmak zorunda kalmayalım diye balonu buzla kapladım.

"İçeri girdiğimizde, ben, Xavier ve Max, Darcy ve Orion'u aramak için taht odasına gideceğiz. Geraldine, Caleb ve Seth, Gabriel'in peşine düşecek," diye karar verdi Tory ve sonunda yola koyulduğumuzda içimi bir beklenti ürpertisi sardı.

"Yani bize şimdi ne yapacağımızı söylüyorsun, öyle mi?" diye sordu Seth homurdanarak, Max susturma/buz baloncuğuna çekiçle vurmaya başladığında ben de bu maskaralıkları bitirip yola koyulabilmemiz için onu kontrol altına almak için daha fazla güç harcadım.

"Diz çökmüş olsaydın bu konuların tartışıldığı toplantıya gelebilirdin," dedim sinir bozucu köpeğle gözlerimi devirerek.

Seth uzun şermanını çıkarmaya hazır görünüyordu ama Caleb elini onunkine koydu ve başını salladı.

"Plan bana sağlam görünüyor ve ne kadar uzun süre beklersek, Lionel'ın o kadar çok zamanı olur." *Görmek*bu kararlar Hadi devam edelim," diye ısrar etti ve Seth gözlerini kıstı.

"Elbette, Tory'nin planını uygulayalım. O çok güzel ve mükemmel saçları ve sihirli göğüsleri var ki-"

"Dostum, ölen en yakın arkadaşının dul eşine mi aşıksın?" Leon o kadar yüksek bir fısıltıyla tısladı ki, uzak denizdeki istiridyeler bile onu kesinlikle duyabilirdi. "Çünkü bu berbat."

"Hayır," diye ağzından kaçırdı Seth, Tory bu öneriye kraliçe gibi burnunu buruştururken dehşete düşmüş görünüyordu.

"Hepimiz planı kabul edip harekete geçebilir miyiz?" diye sordu Tory, onu ayağa kaldırarak ve ben de onunla birlikte kalkmak için acele ettiğim için neredeyse sandalyemi deviriyordum.

Caleb, "Kabul ediyorum," dedi ve Seth, bunu doğrulamak için sertçe dürttükten sonra kabul etti.

Diğerleri de sıraya girdi ve herkes odadan dışarı çıktı, böylece Ruhlar Sarayı'na ve bizi orada bekleyen büyük kadere giden yolu yıldız tozuyla temizleyebilirdik.

Tam eşiğle aştığım anda odayı kırılan buzun sesi doldurdu ve arkama baktığımda oldukça darmadağın ve huysuz görünen bir kabuklunun nihayet gücümnden kurtulurken bana kaşlarını çattığını gördüm.

"Ne oluyor, Gerry?" diye sordu Max, herkesin öyle olduğunu anlayarak.

çoktan gitti.

Ondan ve saçmalıklarından uzaklaşırken, "Kes, kes, Maxy oğlum," diye seslendim. "Yoksa geride kalırsın."

Mildred

T bugün büyük bir fırsat olurdu. Solaria'nın tamamı bunu duyacaktı ve Böylesine önemli ve bereketli haberlerin hepimiz için ne anlama geldiğini düşündükçe ürperiyorum. Özellikle ben. Herkesten  st n m.

Tıpkı kudretli ve ürkütücü efendimizin tahtta hak ettiği yeri aldığından beri her an yaşadıkları gibi. Bir kez daha Ejderhaların kudreti her şeyin ötesinde kutlanacaktı. Ve ben, ku a ımın en safkan kadını olarak, tüm bunlarda merkezi bir rol oynayacaktım. Benden sonra gelen herkes için bir örnek, bir Ejderhanın nasıl olması gerektiğine dair mükemmel bir örnek olurum. Erkeksi, sağlam ve benim soyumda yaşayan gücü kanıtlamak için g   slerimde ve üst duda ımda ince bir kıl tabakası var. Tıpkı annemin bana hep söylediği gibi, *'G   ste veya çenede filizlenen bir kıl, içinde gerçek bir Ejderha olduğunu kanıtladı.'*

Aklımı, ruhumu ve bedenimi kralımızın b y kl  ne seve seve feda ederdim ve ona ba lılı ımda benden istediği zevki ona sunmak için sabırsızlanıyordum. Beni alabilir, kullanabilir, mahvedebilirdi ve ben de onun ihtiyaçları ne gerektiriyorsa ona boyun e meye her zaman hazır olurum.

Aynaya baktım ve bembeyaz elbisemin  ehvetli kıvrımlarını düzeltip bıyı ımı taramak için biraz zaman ayırdım. Parmaklarım ihtiyaçla se irdi ve sonunda en sevdiğim kusuruma teslim olup küçük makyaj masası çekmecesini kaydırarak açtım ve içeride beni bekleyen birinci sınıf Faeroid'leri ortaya çıkardım.

Dudaklarımı yaladım ve günde iki dozlarım için hazır tuttuğum küçük çantadan bir şırınga aldım ve akşam tadımı çıkarırken nefesimi sakınleştirmeye çalıştım. İğneyi alçak bir iniltiyle uyluğuma sapladım, pistonu yavaşça basarken gözlerim başımın içinde dönüyordu, ilacın sistemime işleminin verdiği hisle zayıflıyordum.

Geniş omuzlarımı geriye attım ve korkunç çenemin alt sırasını açığa çıkararak gülümsedim. Evet, içim dışımla tam bir canavardım ve kaderimi gerçekleştirmek için kardeşlerimin arasında yürüdüğümde dünya bunu bugün her zamankinden daha net görecekli.

Fae bedeninin içindeyken hiçbir Ejderha kraliçesi bile onun Düzen formuna bu kadar benzememişti. Ben mükemmeldim. Ve tüm Ejderha Loncası'nın gözleri önünde, kendimi Kral Acrux'a istediği her şekilde teslim eder, varlığımın her bölgesini yağmalamasına izin verirdim ve ben zaten olduğumdan çok daha fazlası olurdum.

Bitmiş iğneyi çöpe attım ve kendimi hazırlamak için kullandığım, sevgili Lionel amcamın mahkemedeyken kullanmam için bana hediye ettiği odadan bu şekilde çıktım, sonra yaylı büyük koridora çıktım. adım adım

"Pekala, o dışı canavarın kendisi değilse," dedi hırıltılı bir ses ve iğrenç Tepegöz Vard'a bakmak için gözlerimi kıstım. Ejderhalar dışında herhangi bir Tarikatın arkadaşlığına katlanmak her zaman zordu ve bu ahmak yaratık özellikle nahoştu.

"Kenara çekil, olmam gereken bir yer var. Bir Cyclops'un katılımını gerektirmeyen bir yer, "Bu kelimeyle alay ettim, yanından geçerken omzunu kontrol ettim ve onu duvara çarptım.

Ben kaderime doğru gururla ilerlerken, neredeyse yere düşecekken küfretti, doğrulmak için çabalıyordu. Yıldızlar benim için hazırlamıştı, kendimi ona açmaya ve onu içimde derin bir yerde karşılamaya hazırlanırken, Dragon King'in cömertliği önümde yayıldı. Ben onun yaratığıydım ve her zaman öyle olmuştum, bu toprakların bildiği bir Ejderha kraliçesine en yakın şey. Ve tam gücünün gücüyle onu bana saptlamaya hazır olur olmaz, onun lütfu için pozisyonumu ve gemimi almaya fazlasıyla istekliydim.

Bu kutlama bizim türümüze özeldi, Dragon Guild onun birdenbire içime girmesine tanık olmak için sıkı bir sıra halinde toplanıyor.

Bir üstünlük bulutunun üzerinde süzülüyordum ve dışarıda ve davetsiz olan avaz avaz bağırarak bir Tepegöz'ün sözlerine kulak asmayacaktım.

"Biliyorsun, senden farklı olmayan bir yaratık üzerinde çalışıyorum. Yarım

Turnian Hog, yarı kertenkele, özünde Fae olsa da, diye tısladı Vard, düz saçları yanaklarına yapışmış halde benimle yürümek için acele ederken.

"Senin gibi aşağılık bir şeyin sözlerini önemseydim, o zaman seni Ejderha ateşinde kızartmak için zaman ayırabilir ve kendi yüzünün erimesinin tadını nasıl sevdiğini görebilirdim. Ama benim ilgilenmem gereken, bana ne hakkında saçmalamak istediğinden çok daha önemli bir işim var," diye kestim.

Ondan ve iğrenç yüz hatlarından uzaklaştım, uzun bir koridordan aşağı inerken sarayın içinden dolambaçlı bir yoldan ilerledim ve bir şekilde kendini kullanımdan kaldırmış olan güney kanadından kaçındım. Kralım için bölgeye bir delik açmayı teklif etmiştim ama o, bunun işe yaramayacağını iddia ederek beni reddetmişti. Kafa karıştırıcıydı, ama bunun oyundaki eski bir Vega numarası olduğunu varsaymak zorunda kaldım. Kurnaz planları sınır tanıımıyordu, ama kralım hiç şüphesiz bu değersiz alevlerin kalan tüm közlerini zaten çok yakında yok edecekti.

"BEN *testere*" zamanımızın en büyük Kahini"nin zihninde senin hakkında bir şeyler var," diye tısladı Vard, bodur bacakları, onu omuz silkmeme rağmen geniş ve heybetli adımlarına bir şekilde ayak uyduruyordu. Anılarında bir şeyler var, senin düğün sabahın. Ya da açıklanamaz bir şekilde bir dolaba bağlı kaldığınız ve evleneceğiniz adamın, pullu kalçalarınızın arasında gizlenen dehşetin kaderinden kurtulduğunuz sabah mı demeliydim?

Elimi gömleğine sokup onu duvara fırlatırken, dudaklarımın arasından bir Ejderha dumanı bulutu döküldü ve uyumsuz burun deliklerinden yukarı kaydı. Yüzüne hırladım, ayak parmakları artık yere değmeyene ve benimle göz göze gelene kadar onu kaldırdım.

"Söyle şunu," diye homurdandım ve kımıldanırken bana sırtıttı, mahvolmuş gözü diğeriyle birleşerek yüzünün ortasındaki hasarlı Cyclops gözünü ortaya çıkardı. Çirkin küçük bir şeydi. Hepsi kaslı ve kemiklerinde et yok. Değişen formumdaki tek bir ısırık, onu karnımın içine doğru yuttuğunu görecekti. Hazımsızlığı düşünmekten hoşlanmasam da, bu dürtüye teslim olursam katlanacağım.

Sana gösterebilirim, dedi, zihnindeki yağlı his benimkine nüfuz etmeye çalışırken üzerimden kaydı.

Demirden bir iradem ve yakından korunan vajinamdan daha aşılmaz zihinsel kalkanlarım vardı - kaderimde yalnızca en saf kana ve şerefe sahip bir Ejderhanın kullanımına ayrılmıştı. Şimdiye kadar hiçbirini kırmaya çalışmamıştı, ama yaparlarsa hazırdım. Ve her zaman dikkatli. Benimki gibi bir vajina için gerçekten de büyük bir ödüldü. Hiç şüphe yok ki snookum'larım, ölümünden önce gece gündüz bunu hayal etmişti. *Ah, snookums... keşke bir nebze sadakatiniz olsaydı*

Senin o çökmekte olan kafatasın, sen ve ben gerçekten büyülü bir şeye sahip olabilirdik. Ama Vega fahişesi seni kandırıp aklını başından aldı ve olmayacaktı.

"Yalnızca bir dakika sürecek," diye mırıldandı Vard ve yıldızların aşkıyla irademin sarsıldığını hissettim.

Bütün o gün benim için hiçbir şeyin olmadığı kara bir delikti, cevaplar ararken defalarca düşündüğüm geniş bir boşluktu. Kayıp zaman, tam olarak ne olduğunu bilme ihtiyacı beni evlilik yatağım yerine o dolaba indirdi.

"Göster bana," diye tısladım, zihinsel kalkanlarım onun bir solucan gibi içeri girmesine yetecek kadar kaymıştı.

Gelin süitinde kullanmam için bana hediye edilen odanın kapısının çalınmasına cevap verirken kendi yüzümü gördüm. Gözlerim genişledi, ardından göğsüme bir hava büyüğü darbesi vurduğunda gevşedim, gelinliğim etrafımda balon gibi uçuşurken ayaklar başımın üzerinde döndü.

Gabriel Nox, bir iblis gibi sırtırken, göğsü çıplak ve siyah kanatları kapıdan geçmesine izin vermek için sıkıca sıkışmış halde odaya girdi.

Ona ateş ettim, iri elbiseden ana rahminden fırlayan bir bebek gibi çıkarken bir kükreme kaçtı. Ama o zaten vardı *görülen* Ben daha fırlatmadan önce darbemi vurdu, alevlerimi daha fazla toprak büyüğüyle boğarken kahkahası çınladı. Sarmaşıklar kollarıma dolanıp onları hareketsiz bırakarak tekrar ona doğru atılırken yüzüme bir tomar toprak çarptı.

O tombul, yarı tüylü güvercinin ellerinde kendi başarısızlığımı izlemek zorunda kaldığımda aşağılanma içimi parçaladı ve anılardan uzaklaşmaya çalışarak tüylerim diken diken oldu.

Ama Vard zihnimi ele geçirmeye devam etti, gücünün çengelli dokunaçları anılarımdan ziyafet çekerken derinlere işliyor, sihrimi çalarken beni bu dehşet oyununu izlemenin cehennemine hapsediyordu.

Gabriel, ayak bileğime tek bir sarmaşık geçirerek beni havaya kaldırdı, bana yaklaşıırken arkasından kapıyı tekmeleyerek kapattı ve ben de yavaş bir daire çizerek döndüm, elbisem yüzüme düştü. Gabriel'e ait anıya takılıp kaldım, gösteriyi izlerken duygularını, karanlık eğlencesini ve kendini beğenmişliğini, onun yarı değişken türüne karşı açık üstünlüğüme rağmen beni hor görmesini hissedebiliyordum.

Elleri omurgama dokundu ve fermuar açıldı, gelinlik konfeti gibi düştü ve beni sarmaşıktaki asılı, donlarım tüm teşhiriyle hala ağır ağır dönmeye devam ettiriyordu.

"Snookums bunu duyduğunda seni hadım edecek! Gelinine el koymaya cüret mi ediyorsun?" diye kükredim.

Gabriel bir kahkaha attı. "Darius'un onu bu evliliklerden kurtardığı için beni öldürmektense öpmesi daha olası," diye alay etti. "İnan bana – ben *görülen* Bu geleceğin oynadığı tüm yollar ve onu seninle bir birlikteliğin cehenneminden kurtardığım için üzülmelerini içeren tek bir tane bile yok. Ama sorun değil; Oyunu bırakmadan önce ona bir süre acı çektirmeyi planlıyorum. Ne de olsa kız kardeşime yaşattığı pislikler için bunu hak ediyor."

Kusursuzca ayarlanmış bir küfür seli olacağından şüphem yokken ağzım aralandı, ama sanki benim safkan bir Ejderha olarak üstünlüğümü fark etmemiş gibi benim hakkımda konuştu.

"Fae'nin seni taklit etmesini engellemek için elindeki tüm koruma büyülerini boz," diye gürledi, sesi o kadar güçlü bir Baskıyla kalındı ki, benim onursuz ve darmadağınık halimde zihinsel bariyerlerimi delmeyi ve iradesini içime zorlamayı başardı.

Benim kılığına girmesine izin vererek tam da bunu yaparken kendimi izlerken nefesim kesildi.

"HAYIR!" Şimdi ve burada feryat ettim, bana doğru kaymasını dehşet içinde izledim - yerden gelinliğimi alıp onun kotuyla değiştirdim, tatlı zamanını ayırarak özel olarak seçtiğim koyu kahverengi rujumu kendi dudaklarına sürdü ve şapırdattı sırtarak bana dönmeden önce onları dişlerine dayadı.

"Endişelenme - ona haberi vermeden önce düğününün tadını çıkarmasına izin vereceğim," dedi, tekrar bana doğru ilerlerken kendi sesimin yerini aldı, gözleri tehditle parlıyordu. *"Şimdi iyice aç ve bu hafıza iksirini iyi bir cadı gibi yut."*

Zorlaması beni yeniden etkiledi ve sunakta snookum'larımı öpmek için yazılmış olan iksiri dudaklarımın arasına dökmesini izlemek zorunda kalırken kükredim. Bu, Darius'u benden çalıp onu Vega fahişesinin dolandırıcı kollarına teslim eden kaderin cilvesiydi. Onun ölümü için onu öldürürdüm. Onu aklın ötesinde yozlaştırdığın ve kralımı ona bir oğul yerine bir hainmiş gibi davranmaya zorladığın için.

Gelinin boş gözlerle odaya baktığını, Gabriel'in beni yere düşürmesine izin verip, beni bağlayıp o yıldızların laneti dolaba yuvarlamak için bir tekme atarken olup bitenleri unutarak izlerken gözlerim yanıyordu.

Anılar uçup gitti ama Vard'ın zihni benimkine kilitli kaldı ve kendimi onun iğnelendiği duvara bakarken buldum, yumruğumda hiçbir şey yoktu.

artık ve yakınlarda hiçbir yerde ondan iz yok.

"Dün gece Lonca yemeğinde eğlenmek için paylaştığımda, diğer Ejderhaların hepsi bu küçük anıdan keyif aldı." Fiziksel formu güvenli bir mesafeye doğru hızla uzaklaşırken bile kaygan varlığı bana tutunurken sesi kafamın içinde tıngırdadı. "Bugün neden bu kadar çok güldüklerini merak ediyorsan diye söylüyorum."

Beni elinden kurtardı ve arkamı döndüm, yumruğumu parmak boğumlarımı kırarak kadar sert bir şekilde duvara vurmada önce benden bir feryat fırlar etti.

Kralım için yerine getirmem gereken çok önemli bir rolüm olmasaydı, peşinden koşar ve onu diri diri kızartırdım. Ama olduğu gibi, haşerenin şansı doğru çıktı ve ben de arkamı dönüp beni bekleyen büyük olaya doğru ilerlemek zorunda kaldım.

Yine de günün birinde o sümüklü fareyi yakalayacak ve onu bütün olarak yutabilmem için ne kadar az parçaya ihtiyacı olduğunu öğrenme şerefini ona yaşatacaktım.

BEN bir yıldız tozu denizinde yuvarlandı, kabarık, renkli bulutsuların yanından geçti bunlar zihnimin gerçekten kavrayabileceğinden daha büyüktü. Sonra ayaklarım, ay ışığının ağaçların arasından köşeli oklar halinde kesildiği puslu bir ormanda yere çarptı.

Parmaklarımı Phoenix yangın eldivenlerimin etrafına doladığım yerde esnettim, içlerindeki metalin şingirtisi ve alevlerin ısısı bende bir dövüş arzusu uyandırdı.

Caleb ikiz bıçaklarını her biri kalçasına gelecek şekilde kınına koymadan ve parmaklarını altın rengi buklelerinin arasından geçirmeden önce elinde döndürdü, yakın çekimine hazır bir film yıldızı gibi görünüyordu. Hemen ötesinde, Max elini sırtına bağlı metal fiyonk üzerinde gezdirdi, sonra kollarını kavuşturdu, pullarının mavimsi tonu üzerlerinde dalgalanıyordu ve dudaklarında elli fit öteden külotu eritebilecek kibirli bir eğim vardı. Yüzümü rüzgara çevirdim, yarı örgülü saçlarımı savurmasına izin verdim ve ben lanet olası dünyayla mücadele etmeye ve kazanmaya hazır bir şekilde uzaklara doğru ters ters baktım.

"Bir çay partisindeki bir grup tavus kuşu gibi poz vermeniz bitti mi?" diye tersledi Geraldine, Kısık gözlerle Mirasçılara bakarak.

Xavier ve Tory bizim pahasına sıırttı ve ben de alay ettim. "Doğal olarak ışıldamamız bizim suçumuz değil," dedim.

"Doğal olarak kibirli demek istiyorsun," diye düzeltti Tory, kaşını kaldırarak. Deri bir pantolon giymişti, artı ciddi bir bedensel tepkiye neden olacak kadar derin bir kaş çatma

hasar gördü ve kendisi de her türden belalı görünüyordu - sadece imza pozu üzerinde çalışması gerekiyordu ve gitmesi iyi olacaktı. Şimdi bir derginin kapağında görebiliyordum. Şıllık Alev Gözler canavar modunda.

Yandan sırtarak, "O da," diye onayladım ve yanıt olarak neredeyse bir tanesini çatlatacaktı.

Kahretsin, Xavier'in de bir takım ismine ihtiyacı vardı. Atletik vücudundan bir zamanlar parlak olan gözlerini bulandıran kaderine, mor parıltılarla parıldayan koyu renkli, sarkık saçlarına kadar ona baktım ve anında cevabımı aldım. Pırıltı Damızlık.

"Hala acımasız bir kıştan önceki son papatya gibi poz veriyorsun, seni iğrenç tazı." Geraldine ileri fırlayıp kulağımın çevresine bir şaplak attı ve ona havlamadan önce azarlanmış bir köpek yavrusu gibi havladım. Hemen geri havladı ve ben de kavgaya hazır bir şekilde tüm boyumla doğruldum ama Caleb beni omzumdan geri çekti.

"Yeter, gitmemiz gerekiyor," dedi kararlı bir şekilde ve son zamanlarda benimle kullandığı nefis baskın sesinin büyüüne kapıldım. Ya da belki de bu günlerde aletim ona daha çok dikkat ediyordu. Geçmişte onunla göğüs göğüse dövüşür ve Alfa Kurt'a giderdim, ama şimdi... kahretsin, her zaman yatak odasında sarsılmaz bir Dom olduğumu düşünürdüm, ama iş ona geldiğinde, bazen Sub oynayabilirdim. Yine de Cal'in benim altımda olması ve ona iki adamın birlikte ne kadar eğlenebileceğini gösterme fikri de cidden çekiciydi.

Ah yıldızlarım... Ben bir anahtarım.

"Ama sözleriyle yine o şeyi yapıyor," diye homurdandım.

"O şeyi seviyorum," dedi Max, öne çıkarken sırtarak.

Geraldine'i öpmek için eğildi ama Geraldine ondan uzaklaştı ve elinden uzak durmak için çılgınca döndü. Aramızda bu görev için tam zırh giymeye karar veren tek kişi oydu ve göğüslerini çevreleyen metalin keskin uçları, dönüp zıplayarak uzaklaşmaya devam ederken neredeyse Xavier'in gözünü çıkarıyordu. Flaşını savurdu ve Max'e doğrulttu.

"Dikkatimi dağıtma seni orospu morina balığı. Sevgili, tatlı Kraliçe Darcy'ye, onun asil kardeşine ve onun iyi arkadaşı Orry'ye karşı bir görevimiz var. Artık burada titreyemez ve titreyemeyiz. Gel - şuraya!" Döndü, sık ormanlık alana doğru yürüdü ve biz onu takip ederken Tory de onun yanına gitti.

Xavier'in yüzünde gergin bir ifade vardı ve ben de onun kendini iyi hissettiğini ve Seth'in biraz sarılmaya ihtiyacı olduğunu hissederek ona katılmak için grubun arkasına doğru sürüklendim.

Kolumu omuzlarına doladım ama beni omuz silkti ve reddedilmeme sızlanmama neden oldu.

"Yapma," diye mırıldandı.

"Ama üzgünsün ya da kızgınsın ya da belki her ikisi birden. Bekle, Max'e soracağım." Arkadaşıma seslenmek için ağzımı açtım ama Xavier kaburgalarımın dirsek attı ve ben de küfrettim.

"Lionel bugün bize çok yakın olacak," dedi karanlık bir sesle. "Nasıl öylece uzak duracağım? Onu öldürmek istiyorum Seth. Annemi ve Darius'u bu dünyadan almanın bedelini ona ödetmek istiyorum." Elleri titredi ve sarmaşıklar etraflarında kıvrıldı, öfkesinden toprak elementi ondan döküldü.

Cidden başımı salladım, kalbim onun için sıkıştıyordu. "Dante orospu çocuğunu güzelce kızartır. Onu çitir soya peyniri gibi pişirecek ve daha sonra anılarını çıkarması için bir Cyclops bulabiliriz, böylece kucağımızda bir torba patlamış mısırla her şeyi ağır çekimde tekrar tekrar izleyebiliriz. Ama ondan önce, başka kimseyi kaybetmemek için arkadaşlarımızı kurtarmalıyız."

Bana baktı, gözlerindeki öfke sıcak mum gibi eriyip yerini kararlılığa bıraktı. "Haklısın. Onları dışarı çıkarmalıyız."

"Ruh bu, Twinkle Stud." "Az

önce bana ne dedin?"

Duyduğunu ve kesinlikle sevdiğini bildiğim için gülümsedim. *Rica ederim Twinkle Stud.*

Diğerlerini bir açıklığın ortasında duran yaşlı bir ağaca kadar takip ettik, kabuğu düğümlü ve budaklı, altında kocaman kökler uzanıyordu. Ağacın kabuğuna Hidra şeklinde kazınmış bir sembol vardı, küçük adam bizi ay ışığında gördüğüne sevinmiş görünüyordu.

Tory ilerledi, gizli bir kapıyı açmak için elini simgeye koydu ve adrenalin damarlarımda vızıldadı. Karanlık tünel bizi çağırırdı ve yerin derinliklerinde başlayan ve bizi harekete geçiren bir savaş davulu duyduğuma yemin edebilirdim. Ya da belki de sadece kalbimin çılgınca çarpmasıydı.

Son bir kez sık ağaçların arasından gökyüzüne baktım, tam o anı seçen ve bizi buraya çeken olayı haber veren bir meteor. Hidrid meteor yağmuru, yukarıdaki göklerde yoğunlaştı ve göksel ışık parıltıları halinde gökyüzünde hızla ilerleyen meteorların güzelliği karşısında dudaklarım hayranlıkla aralandı.

Geçişe indik, Faelights'ı görmek için kullandık ve Tory'nin liderliğini takip ederek Vahşi Kral'ın gizli tünellerinin derinliklerine girdik.

Yolda bir çatalla karşılaştığımızda Tory kılıcını kabzasında ve gözleri Phoenix ateşiyle parlayarak bize döndü. "Buradan sola gidiyoruz ve siz sağdan gidiyorsunuz. Gabriel'i alır almaz buraya gel. Ne kadar cezbedici olursa olsun, düşmanımızın ölümlerini planlamamayı unutmayın. Gabriel'i kullanmalarına izin veremeyiz. *Görmek* geliyoruz."

"Elbette leydim. O korkunç Dragon Mildred kurbağasını yapabileceğim en sivri sopaya nasıl saplayacağımı düşünmeyeceğim." Kafasına sertçe vurdu. "Drat, işte onu düşünmeye gidiyorum. Şimdi gitti, sizi temin ederim ki onu gerçekleştirmek gibi bir planım yok. En azından bu gün değil. Ama bir gün sevgili Angelica'mın intikamını alacağım. Ne yazık ki, bugün değil."

Max bize, "Dikkatli olun," dedi, bakışları Geraldine'in üzerindeydi.

"Topal Lionel'in arka kapılarında sürünen ve yiğit dostlarımızı onun pençelerinden alan tırtılların en dikkatlisi olacağız," dedi Geraldine kesin bir şekilde başını sallayarak.

"İyi şanslar," dedi Caleb ve her birimiz bu vedalaşmak için sessizce durduk, içten içe bazılarımızın bu gece hayatta kalamama ihtimalinin olduğunu biliyorduk. Ama yıldızların bizi dinlemesi ve ruhumuzu mahvetmeye karar vermesi ihtimaline karşı bu korkuların hiçbirine ses vermeyecektik.

Max, Xavier ve Tory soldaki karanlık tünele yönelirken Geraldine, Caleb ve ben sağa gittik, omzumun üzerinden bakıp sessizce onlara iyi şanslar dilediğimde boğazımdan bir inilti geldi.

Koridorda adımlarımızı hızlandırdık ve nemli havayı içime çekerek Caleb'a yaklaştım ve ellerimiz birbirine değdikçe sarsıldım. Serçe parmağı çok kısa bir süre benimkine dolandı ve ben ciğerlerime nasıl hava çekeceğimi unuttum ama sonra ellerimiz tekrar ayrıldı ve bunun olduğundan bile emin değildim.

Geraldine'in üzerinde asılı duran Faelight, burada pek parıldamadı ve Caleb'in ifadesini incelemek için baktığımda, onun çoktan bana baktığını gördüm. Yüz hatları yoğun bir şekilde gölgeliydi ve gözlerimiz buluştuğunda ve kalbim ayaklanırken ne düşüneceğimden emin değildim. Ona o kadar özgürce dokunurdum ki, kollarımı ona dolamayı, burnumu yüzünü ve boynunu okşamayı hiç düşünmezdim. O bendim. Bütün arkadaşlarımla böyleydin. Ama şimdi, tenim onunkiyle her temas ettiğinde, bu yasak geliyordu. Sanki bir çizgiyi aşıyormuşum gibi ama çizginin neyi temsil ettiğini bilmiyordum.

Artık her şey değişmişti ve bir şekilde hala nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

durmak. Acı verici bir paradoks içinde yaşıyordum, bir yandan, ilişkimizin sınırlarını yarar sağlayan arkadaşlara zorladıktan sonra bende yarattığı duygusal acıya katlanamıyorken, öte yandan Caleb'in onu kullanmasını istiyordum. uygun gördüğü herhangi bir şekilde bana, ne zaman onları önüme atsa, dikkatinin kırıntılarıyla ziyafet çekecekti.

Hiç Caleb Altair'in benim için mahvolmasını izlemek kadar ateşli bir şey yaşamamıştım ve eli sikimi sımsıkı sararken hiç bu kadar sert gelmemiştim. Artık onun için bir bağımlıydım ve benim için hiç umut yoktu. Bir daha bana gelse hayır demem. Daha fazla gurur duymalıydım, kalbimi haysiyetle korumalıydım ve bu yüzden önüme çıkan kaçınılmaz yıkımdan kendimi korumalıydım. Ama ben gönüllü bir fedakarlık yaptım, karşılıksız aşk tapınağına girdim ve göğsümde güm güm atan kası kesip bütün olarak yutması için ona bir bıçak verdim. Kalbim için onun tarafından teslim edilenden daha iyi bir son düşünemezdim.

"Avast," diye tısladı Geraldine ve aniden durduğunda neredeyse ona çarpıyordum. "Sarayın içlerine ulaştık. Burada bir kapı var, brendi musluklarımda hissediyorum. Ellerini önündeki duvarın üzerinde gezdirdi ve duvar kaymaya başlarken bir taş gıcirtısı duyuldu.

Geraldine savurganlığını kaldırırken ve Caleb bir hançeri eline alırken ben gerildim, saldırıya hazırdım. Gizli kapının ötesindeki boş koridordan, koridor boyunca uzanan lacivert bir halıdan ve duvarlarda asılı dev gümüş aynalardan sessizlik üzerimize çöktü.

Geraldine saraya çıktı ve ben elimi hava kalkaniyla birlikte çevremize susturucu bir baloncuk atmak için kaldırırken birbirimize yakın kalarak onları takip ettik.

Geraldine hayranlıkla, "Jiminy crockpot," diye soludu. "Gözlerim bu salonlarda barındırılan güzelliğe layık değil. Güvenli cennetimize döndüğümde onları deniz yosunu ve tuzla ovalayacağım."

"Kâhin'in odası ne tarafta?" Diye sordum.

"Orada!" diye bağırdı, dört nala havalandı ve Caleb'le ben onun peşinden ateş ettik.

Çok hızlıydı, kuyruğunda vahşi bir köpek olan bir sokak kedisi gibi hareket ediyor, bir sonraki koridora koşuyor, sonra sağa sarkıyor ve bizi lüks salonlar ve çay salonlarından oluşan bir labirente yönlendiriyor, sonra büyük bir binanın önünde kayarak kayıyordu. kulağını kapıya dayayarak ahşap kapı.

Arkasında toplandık ve Geraldine, Caleb'in gömleğinden bir avuç yakaladı ve onunla burun buruna çekti.

"O yarasa kulaklarını iyi kullan ve bu kapının ötesinde bizi bekleyen tehlikeyi ölçmek için işitsel yeteneğini kullan, ahbap," diye emretti, kulağını kapıya yaklaştırmak için kulağından tutup çekiştirerek.

Ahh. Kes şunu." Caleb, kulağını ovuşturarak onu yere serdi ve yine de dinlemek için yaklaştı.

Geraldine yaklaşıp kulağını Caleb'in kapıya dayalı olmayan diğer kulağına dayadı.

"Belki seni kulak trompeti olarak kullanabilirim," diye fısıldadı kendi kendine ve ben de kıs kıs güldüm.

"Her şey açık," diye duyurdu Caleb, geri çekilip kapıyı açarak ve bunu yaparken Geraldine'i dürterek ondan uzaklaştırarak.

Kapının ötesinde gözleri korkuyla açılmış Stella ile göz göze geldiğimizde, kalbim boğazıma o kadar sert atmıştı ki neredeyse birkaç dişimi kıracaktım.

"Gerçek kraliçeler için!" diye haykırdı Geraldine, savurganını havaya kaldırıp ileri sıçradı ve bir an bile tereddüt etmeden onu Stella'nın kafasına doğru savurdu.

Stella haykırdı ama sesi bize ulaşmadı, etrafını susturucu bir balonun sardığını ve sonraki saniyede Vampir hızıyla birkaç adım geri atarak Geraldine'in acımasız savurmasından kaçındığını ortaya çıkardı.

Caleb bulanık bir şekilde hareket etti ve Vampir hızının patlamasıyla ortadan kaybolmadan önce onu yakalamak için koştu. Ama Stella koşmaya bile çalışmadı, Caleb'in onun koluna girmesine izin verdi ve diğer elini teslim olurcasına kaldırdı.

Susturma balonumu onun üzerine uzattım ve onu duyabilmemiz için kendi balonunun patlamasına izin verdi.

Geraldine yeniden ileri atıldı, bir kadının sahip olduğu gibi savurdu, giderken kalçalarını yuvarladı.

"Bekle," diye nefesini tuttu Stella, dişleri ağzından bana göz kırpyordu. "Sana yardım edebilirim."

Caleb, Geraldine'in saldırısını engellemek için kolunu kaldırdı, döven döveninin zinciri onun etrafından fırladı, sınıksız döndü ve acı içinde homurdandı.

"Ay adına Cal, iyi misin?" Öne doğru yalpalayarak kolundaki savurganı çözdüm ve yaraları iyileştirdim.

"Bu ne cüret?" Geraldine, Caleb'in yaptığına şokuyla elini onun göğsüne bastırarak ağladı. "Dövüşümün kaderi bu fahişenin kafasını ezmektir! O duygusuz bir hamam böceği, eşek arısı cadı, bir-"

"Bir tırtıl amcığı mı?" Teklif ettim.

"Açık olarak!" ağladı. "Ve bugün onun adına vuracağım onu."

Bize onun gibi utanç verici bir yaratığın bile sevgi, erdem ve onur adı altında toplumda yükselebileceğini öğreten cesur ve korkusuz oğlunun!

"Daha önce bize yardım etti," dedi Caleb ve Geraldine'in de iyi noktalara değinmesine rağmen haklı olduğunu tahmin ettim. Stella'yı sadece Orion'a yaptığı muamele için bitirme eğilimindeydim. Ne de olsa o benim ay arkadaşımı ve şimdi fırsat karşıma çıktığında onun hain, kara kalpli annesini öldürmeseydim nasıl bir ay arkadaşı olurum?

Bilmiyorum Cal. Bence yüzü, kafasının arkasına taksa ona daha çok yakışırdı," dedim kasvetli bir tavırla, Geraldine'in yanına giderek. "Yine de bu onura sahip olmak isterim."

Sözlerimi alırken Caleb'in boğazı düğümlendi ve Stella dehşet içinde bana baktı.

"Sana yardım edebilirim," dedi hızlıca. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Elbette arkadaşlarımızı kurtarmak için buradayız," dedim.

Geraldine, "Tazı, sineklik tuzağını hemen kapat," diye çıkıştı. "Planlarımızı bu kabuklu kabukluya açıklamayın."

"Tamam. Zaten bir saniye sonra ölecek." Öldürmeye aç bir Kurt olan Stella'nın etrafında yavaşça döndüm ve o, gözleri korkuyla parlayarak gitmemi izlemek için başını çevirdi.

Bu oyunun bana verdiği gücü sevmiştim ve Caleb'in birlikte oynamaya başladığını hissedebiliyordum. Benim yaptığımı görmek istedi. Her saniyenin tadını çıkaracaktı. Çünkü medeni bir toplumda yaşamış olabiliriz ama özümüzde hayvandık. Ve ölüm vaadi, tüm içsel doğamızın yüzeye çıkmasına neden oldu.

Caleb geri çekilmem için dişlerini bana doğrulttu ve şeytani bir şekilde gülümsedim. *Belki yapacağım, belki yapmayacağım.*

Geçen seferki gibi işine yarayabilir, dedi Caleb, sanki beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi ama ben sadece dudaklarımı yaladım.

"Bu sefer yardıma ihtiyacımız yok," dedim. "Bir planımız var. Bize gerçekten ne sunabilir?"

Geraldine, "Yavru haklı," diye onayladı. "Biz burada bir paspasın üzerindeki bir saksı begonya gibi sallanırken bulunmadan önce bu fahişeyi dünyadan atalım."

Beni dinle, diye homurdandı Stella. "Diğerlerini alabilirsin ama oğlum buradan ayrılamaz. O sahip-"

"Sus kocakarı!" Geraldine elini uzatarak içine bir parça toprak attı.

Stella'nın ağız ve onu boğmasına ve tükürmesine neden oluyor.

Stella'nın kulağının yanında dişlerimi gıcırdattım ve benden o kadar güçlü bir şekilde uzaklaştı ki neredeyse düşecekti, sadece Caleb'in onu tutması sayesinde ayakta kalabildi. Güldüm ve Geraldine kendi kahkahasını bastırmak için iki dudağını da emdi ve hızla kendini topladı.

Geraldine göğsünü şişirerek, "Sevgili profesörümüzün onurlu işini yapmalıyız," dedi. "Annesini öldürmeliyiz."

Bak, kimse onun ölümüne benim kadar kana susamış olamaz, dedi Caleb, dişlerini dışarı çıkarmış ve söylediklerinin her kelimesinde ciddi olduğunu kanıtlıyordu. "Ama daha önce Acrux Malikanesi'ne gittiğimizde işe yaramıştı. Orion için aşağılık bir anne olabilir ama içimden bir ses onun şeytani orospu işinden çekindiğini söylüyor.

"Bilmiyorum, Cal," dedim şüpheyle. "Muhtemelen Lionel'a gelip onu bulması için zaman vermek için oyalanıyordur."

Stella dilindeki son toprağı da sıyırdı, öfkeyle tısladı ve aramızda dik dik baktı.

"Beni dinle, Lance, Darcy Vega'nın lanetini bozma yükünü üstlendi," dedi, sanki oğlu gerçekten umurundaymış gibi titreyen bir ses tonuyla. "Gölge Prenses ile bir anlaşma yaptı. Onu buradan alamazsınız."

Peki sana neden inanalım? diye hırladım. "Oğlunu burada tutmak istiyorsun, böylece onu yeniden yozlaştırmaya çalışabilirsin. Ama önce onu bozduk. *o bizim*. Ona sahip olamazsın."

Alt dudağı titredi. "Evet, onu uzun zaman önce kaybettiğimi biliyorum ama şimdi onu korumaya çalışıyorum. Onunla bir Ölüm bağı kurdu."

"Ölüm bağı mı?" Geraldine elini kalbine götürerek nefesini tuttu. "Hayır olamaz. Hanımımın ekşi eriğı değil. Sevgili Orry adamı değil."

"Yalan söylüyor," diye havladım ve Stella yine irkildi. Onu bana ver, Cal. Bize doğruyu söylemesini sağlayacağım."

Çok fazla zaman harcıyoruz, dedi Caleb kaşlarını çatarak. Elini kaldırdı, avucunu Stella'nın alına vurdu ve onu durduramadan ona bir uyku büyü yaptı. Ayaklarının dibine yığıldı ve Geraldine çığlık attı.

"Uykudayken suratını tokatlamak istemiyorum! Onunla Fae gibi, yedi kahinin savaşındaki şanlı Gadrivelle gibi dövüşmek istiyorum! Onu hemen uyandır," diye emretti Geraldine, savurganını tehdit edencesine kaldırarak.

"Hayır," dedi Caleb, büyük bir hızla eğilerek Stella'yı kaldırdı. Bir saniye sonra ortadan kayboldu ve hapisaneden eli boş döndü.

Onu aramak için dönmekten fazlasını yapamadan önce geldiğimiz yön.

"O nerede?" talep ettim.

"Bizden uzakta bir yerde bir sandalyede uyuyor. Onu sağ bırakıyoruz, ölümü Orion'a ait. Ayrıca, bize teslim olan bir kadını öldürmüyoruz," dedi Caleb, sesinde bir otorite tınısıyla.

"Ama o berbat," diye ittim, ona doğru hamle yaparken tüylerim diken diken oldu, göğsüm onunkine çarptı. "Bu kararı vermeye hakkın yoktu. Bizden sorumlu değilsin."

Caleb dişlerini bana gösterdi, gözleri bir meydan okumayla parladı ve damarlarımda sıcaklık dolaştı. Kavga mı istiyordu? Ona lanet bir dövüş verirdim.

"Bir planımız var ve ona bağlı kalmalıyız. Onu öldürürsek, *Vard Görmek* o zaman, sence bulunana kadar ne kadar vaktimiz var, ha?"

"Sadece aramakla kalmıyorsun. Sen bir varissin, kral değil," diye tısladım, alnımı onunkine dayadım ve boğazımdan derin bir hırıltı çıkardım. İçgüdülerim beni tamamen Kurt gibi hissettiriyordu ve Caleb içimdeki canavarı kendi canavarıyla karşılamak için ayağa kalktı.

"Yerine konmak istiyorsun, yavru köpek," diye uyardı.

Peki benim yerim neresi? Çünkü en son kontrol ettiğimde senin yanındaydı, altında değil."

"Öyle hatırlamıyorum," dedi, dudaklarını eğerek sırtarak, gizlice yaptığımız şeyle orada, açıkta benimle dalga geçercesine.

Göğsüme bir şimşek çakması gibi çarptı ve öfkeyle uludum, geriye doğru şahlandım ve yumruğumu yüzüne indirdim. Bir lanetle tökezledi, ama ben ona tekrar saldırdığımda, Vampir hızıyla arkamdan geldi ve kaslı kolunu boynuma dolayarak beni kendine doğru çekti.

Kulağıma "İyi bir köpek yavrusu gibi teslim ol," diye homurdandı ve aletim bundan çok hoşlandı ama Kurt'um hoşlanmadı.

Dirseğimi onu sarsacak kadar sert bir şekilde geriye attım ve ben onu yakalamak için döndüğümde tekrar ateş etti.

"EMBECİLLER!" Geraldine öttü, Caleb önden üzerime gelirken aramıza daldı ve ikimizin de alnına bir şaplak attı. Dişlerini ortaya çıkarmış ve vahşi gözleriyle bir bana bir ona baktı. "Siz ikiniz yeterince uzun süre dört ayaklı mongo dansı yaptınız! Bir yaz günü, bir salı sabahı, her birinizin binlerce Faefly'nin parıldayan parıltısına bakan dişli tavşanlar gibi birbirinizle cıvı cıvı olduğunuz kadar açık. Benim

gözler açık olabilir, ama güneş çeliğinden lehimle kapatılmış olsalardı, onu yine de yağsız bir simit kadar net algıladım. Seth Capella, önünüzdeki bu dişli canavara baktığınızda şişmiş bir cagafrog'a benziyorsunuz ve Caleb Altair, sanki çeneniz suratınızın köşelerinden düşecek ve oradaki neşeli ahmağa her baktığınızda kaldırım taşlarına çarpacak gibi görünüyor. . Öyleyse bu dayanılmaz foxtrot'u durdurun ve gerçeklerinizi hemen birbirinizin şevkinin ilahilerine koyun!"

İkimiz de afallamış bir kafa karışıklığı içinde Geraldine'e baktık ve aklım onun az önce bize kustuğu çılgın sözlerle meşguldü. Beynim dört ayaklı mongoya takılıp kalmıştı ve onun ne hakkında olduğunu anlayamadım. Onu anlamaya benden daha yakın olup olmadığını merak ederek Caleb'a baktım ama o da hiçbir fikri olmadığını doğrulamak için başını salladı.

"Ee, ne?" direndim.

Geraldine elini alnına götürerek hüsrarla başını geriye attı. "İkinize de birer atkı örsem ve sizi Meul nehrine atsam daha net olamazdım. Ne yazık ki, bu bataklıkta bir adım daha yürüyemiyorum, dikkatimizi sevgili Cebrail'e odaklamanın ve aceleyle yedekte arkadaşlarımıza dönmenin zamanı geldi. Stella'nın saçma sapan sözlerinde doğruluk payı varsa, adımlarımızı hızlandırmalı ve Darcy'nin Orry adamı hakkında neler yapılabileceğini görmeliyiz. Ama zamanın kumları şimdiden parmaklarımızın arasından kayıp gidiyor arkadaşlar, bu yüzden zamanı yakalamalı ve ilerlemeliyiz.

Öfkeli bir hızla uzaklaştı ve ben de Caleb'e bu tartışmayı şimdilik bırakacağımızı söyleyen bir bakış attım. Geraldine haklıydı; Harekete geçmemiz gerekiyordu ama onunla olan bu dövüşü daha sonra bitirmeye niyetim vardı.

Onun peşinden koştuk, duvarlara parlak kılıçların asıldığı bir koridorda onu takip ettik, sonra aniden oymalı ahşap bir kapının önünde durdu ve döveni ile dramatik bir şekilde kapıyı işaret etti.

"Kraliyet Kâhini Odası," diye uğursuz bir şekilde nefes aldı ve ben de susturucu balonumuzu etrafımıza daha sıkı çektim. "Cebrail'imizi hangi sefaletin içinde bulacağız? Orada yatan şey asla görülmeyebilir."

Kapıyı açmak için hareket ettim ama Geraldine karate bir 'yah!' ile elimi kapı kolundan ayırdı.

Ah, diye sövdüm gözlerimi ona dikerek. "Gerçekten gerekli miydi?"

"Değersiz pençelerin böyle bir kapıyı açmanın inceliklerini kaldıramaz." Geraldine ilerledi, teatral bir hareketle elini kaldırdı, sonra kola indirdi ve kapıyı normal bir kapı gibi açtı.

"Bu nasıl karmaşıktı?" diye sordum hayal kırıklığıyla, ama Geraldine çoktan gitmişti, dövüşçüsünü havaya kaldırmış bir şekilde odaya giriyordu.

Caleb'la birlikte onu takip ederek, uzun zaman önce ölmüş Fae'lerin portrelerinin duvarlardan bize baktığı güzel odaya girdim, gözlerim odanın ortasındaki cam tahtaya ilişti. Çarpıcıydı, başlı başına bir sanat eseriydi, her tarafı takımyıldızların haritasını çıkaran gümüş değerli taşlarla işlenmişti. Odanın uzak ucunda Merissa Vega'nın bir portresi asılıydı, yüzü gece göğüne dönüktü, güzelliği kızlarınıninkine çok benziyordu.

Kalbim kuyudaki bir taş gibi battı. Oda boştu, sandalyenin etrafındaki zincirlerden başka hiçbir şey Gabriel'in burada olduğunu akla getiriyordu.

"Blaggerflooks," diye küfretti Geraldine, koltuğa koşarak ve ellerini koltuğun üzerinde gezdirmek için eğilerek. "Bir kış arifesi kadar soğuk. Züppe kalçalarının sıcaklığının yankısı kalmadı. Bir süredir gitti. Ya da belki de hiç burada değildi."

Caleb kararlı bir şekilde, "Hadi kuleye gidelim," dedi.

"Evet, yolu ben gösteririm," dedim, ona "patronluk taslamayı bırak" anlamında bir bakış fırlattım.

Caleb gözleri parlayarak, İkinci de taşıyıp bu boku hızlandırmaya ne dersiniz?

"Yürüyebiliyorum," dedim inatla.

"Saçmalama seni aptal." Geraldine kafamın arkasına bir tokat attı. "Dişli atımıza bineceğiz ve bu macerayı bir adım daha hızlandıracağız. Hemen oraya gidelim!" Caleb'in sırtına atlayıp ona sarıldı ve Caleb kollarını benim için açtı.

"Hey, nasıl oluyor da bir bebek gibi senin kollarında binmek zorunda kalıyorum? Ben senin sırtına gideceğim. Geraldine'i aşağı indir. Bacağını tutarak ilerledim ama yeni doğmuş bir tay gibi tekmeledi, botu aletime çarptı.

"*orospu çocuğu*" Acıyla uluyarak yere yığıldım ve Caleb fırsattan yararlanarak beni kollarına aldı ve saraya fırladı. Hiç de bebek gibi tutulmuyordum - bir büyükannenin kolunun altında gevşek bir şekilde asılı duran lanet olası bir çantaydım.

"Sol, sağ, sol," Geraldine ona yönleri seslendi ve ben onlara kaşlarımı çatmak için boynumu uzatırken onu bir yarış atı gibi sürmek için kulaklarını çekiştirdim.

"Kes şunu," diye tısladı Caleb ama Geraldine onu duymazdan gelerek başını bir o yana bir bu yana çevirdi ve kolları iki yana açıkken bu konuda hiçbir şey yapamadı.

etrafıma sımsıkı sarıldı.

Kısa süre sonra kuleye girdik ve karanlık sarmal merdivende o kadar hızlı dönmeye başladık ki başım döndü.

"Dur!" Geraldine dur emrini kükredi ve Caleb savrularak kulenin tepesinde, bir kapının hemen önünde durdu. Siyah tuğla duvarları ve aşınmış ahşap zemini olan karanlık bir sahanlıktaydık. Üstümüzdeki tek pencere ay ışığının biraz içeri girmesine izin veriyordu ve dikkat çekmesi ihtimaline karşı bir Faelight yapmaya değmeyeceğini düşündüm.

Caleb'in kollarından sıyrıldım ve Geraldine aşağı atlayarak savunma büyüleri için alanı yoklamak için ileri atıldı.

"Drat, burada bir güvenlik koğuşı var. Devre dışı bırakmayı deneyeceğim. Gel, Caleb, gücünü bana ödünç ver. Elini kavradı ve ona güç teklif ederken dudaklarımı büzdüm ve ikisi birlikte küçük işlerine başladılar.

"Tamam, istenmeyen bir badem gibi burada duracağım," dedim yüksek sesle ama beni duymazdan geldiler. "Kimse badem sevmez."

Bana sırtlarını dönmüşlerdi ve ben homurdanarak odaya girmemizi engelleyen duvarda daha da ilerleyerek Tory'nin bana hediye ettiği yüzüğü tutan elimle parmaklarımı duvarın üzerinde gezdirerek gizli bir geçit olabileceğini umdum. bizi içeri al ki günü kurtarabileyim.

"Badem bile badem sevmez. Onlar fındık dünyasının patlıcanları, diye mırıldandım. "Aslında onların gerçek bir kaçık olduklarını düşünmüyorum. Ceviz kılığında bir tohum olduklarından oldukça eminim. Gizli görevdeki küçük fide piçleri."

Uzaklaştıkça onları kendi susturucu balonlarıyla baş başa bıraktım, etrafıma bir tane fırlattım ve gölgeli geçitte daha derine inmeye devam ettim.

Bir taşın homurdanması beni durdurdu ve duvarda açılan bir kapı bulmayı umarak arkamı döndüm, ama onun yerine sadece tek bir tuğla kenara kaydı ve bana ötedeki odayı gösterdi. Ayaklarımı sürüyerek duvara yaklaştım, içinden baktım ve neredeyse kalbimi yerinden sökecek bir umutla Gabriel, Orion ve Darcy'yi aradım.

İçerisi karanlıktı ve içgüdülerimi uyaran bir kül ve ölüm kokusu vardı. Boğazım kasıldı ve karanlığın içinden görebilmek için gözlerimi daha sıkı kısıtım, gözlerimin üzerine güçlendirici bir büyü yapmak için elimi kaldırdım. Oda daha da netleşti ve orada gördüklerim karşısında donup kaldım. Lavinia bir gölgeler yuvasında kıvranıyor, kopmuş bir kafayı kemiriyordu.

gözlerinde, bir şekilde başına gelenlerin farkında olduğuna yemin edebileceğim hayat.

Lavinia aniden sırt üstü yuvarlanıp bacaklarını genişçe açarak vajinasının olması gereken yerde açık kara bir delik ortaya çıkardığında mide bulantısı beni yakaladı.

Çığlık attım, ses kendi susturucu balonumda hapsoldü ve üç kat daha fazla kulaklarıma çarptı. Bir şey; korkunç, devasa bir şey o delikten sürünerek çıkıyordu, o canavarca iblis yaratık onun vücudundan çıkıp bu dünyaya girerken her yerde gölge ve siyahımsı kan vardı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," dedim dehşet içinde, geri çekilerek, gördüklerimi görmemek için gözlerimi yüzümden tırmalamak isteyerek. Ama onu görmemek yoktu, hiç görmemek de yoktu. "Sen Darcy değilsin. Darcy hiç değil."

Lavinia lastikten yapılmış gibi geriye doğru eğildi, bacakları genişçe açıldı ve bir canavar doğururken dudaklarından korkunç bir ilahi döküldü. O odadaki güç hayal edilemezdi, basıncı kulaklarımı patlatıyor ve damarlarımdaki sihir cızırdıyordu. Çok fazlaydı. Onunla savaşılamazdık, yuvasından sızan o korkunç gölgelerin tuzağına düşmeden yanına gidemezdik. Bu tarafa doğru sürükleniyorlardı, beni tutmaya ve bir ıssızlık çukuruna sürüklemeye gelen dokunaçlar gibi kıvrılıyorlardı. Ya da daha kötüsü, Lavinia'nın vajinası.

Aklımı vitesle takmaya zorladım ve geriye doğru fırladım, tuğlanın tekrar yerine oturması için elimi duvardan çektim. Kalbim deli gibi atıyordu ve tek bildiğim gitmemiz gerektiği idi. Bu odadan kaçabildiğimiz kadar uzağa koş ve asla, asla, asla arkana bakma.

Susturma balonumu onlarınkiyle birleştirirken nefes nefese diğerlerinin yanına koştum.

"Duvarın arkasını gördüm," diye ağızımdan kaçırdım ve bana döndüler.

"Yıldızlar adına, iyi misin?" diye sordu Caleb, endişeyle yaklaşarak. "Cidden solgun görünüyorsun."

"Evet, güzel, harika, züppe. Ama gidelim. Bazı şeyler gördüm. Bazıları gerçekten iyi şeyler değil. Gabriel burada değil. Burada kimse yok. Burada birisi var. Ama bizim arkadaşlarımız değil. Sadece... gitmemiz gerekiyor. Çünkü bir şey gördüm ve, ve... ve..."

Geraldine, Caleb'e, Tanrım, iki sopa kadar sarsılmış, diye mırıldandı.

"Ne gördün?" Caleb bastırdı ama yemin ederek başımı salladım.

Gördüklerimi bilmesine izin vermeyeceğim kadar, kalbimde ona duyduğum sevginin her damlası. Elimden geldiğince onlara o garip gölge bebeği anlatırdım ama şimdi sırası değildi.

"Sadece gitmemiz gerekiyor. Lütfen bana güven." Boğazımdaki yumruyu yuttum ve Caleb kaşlarını çatarak onayladı.

"Tamam, hadi aşağı inip diğerlerini bulalım," dedi. "Belki bizden daha şanslıdırlar."

Geraldine sırtına atladı ve Caleb'in beni kollarının arasına almasına izin verdim, ona sarıldım ve gördüklerimi sindirmeye çalışarak yüzümü gömleğine bastırdım. Artık düşünmediğim bir günün bile geçeceğini sanmıyordum. Değiştim, sonsuza dek değiştim.

Yıldızlar beni kutsal olmayan iblis vagından kurtarıyor.

Zemin kata inmeyi başardık ve Caleb sarsılarak durdu ve neredeyse beni bir araba kazası geçiriyormuşum gibi elinden uçuracaktı. Neyse ki, kolu bir emniyet kemeri gibi etrafımda kenetlenmiş halde kaldı ve beni yanına sıkıca çekti. Ağır ayak seslerinin bu tarafa doğru gümbür gümbür geldiği önümüzdeki koridora kaşlarımı çattım ama Caleb çoktan geldiğimiz yöne doğru ilerliyordu.

"Kahretsin, her yerde Periler var," diye küfretti, Vampir işitme duyusuyla onları açıkça anlayarak. Periler bu tarafa gelmeden önce bir dolaba fırladı ve susturma balonumuz üçümüzün etrafını sardı.

Geraldine, Tanrı aşkına, burada kalamayız, diye fısıldadı.

"Pekala, oraya gidemeyiz, onlardan çok fazla var. Bakmak." Caleb anahtar deliğini işaret etti ve ben de kollarından sıyrıldım, aşağıya bakmak için eğildim ve kapının yanından geçerek koridorun karşısındaki açık salona giden Perilerin sıralarını ve hatlarını gördüm. Evet. Orası ölümün kapısıydı ve ölüm kapının dışında durmuş, parmağını anahtarın üzerinde çeviriyor ve koşarak gelmemiz için ısıklık çalıyordu.

Nymphe'lerden bazıları değişmiş formdaydı, diğerleri Faelike formlarındaydı, sanki soyu tükeniyormuş gibi ve açıkça ilerlemek için aceleleri yokmuş gibi çaylarını yudumlıyorlardı.

Geraldine, "Kaboodles," diye küfretti. "Onlar yola çıkana kadar burada beklesek iyi olur. Benim savrulmamla, senin hançerlerinle ve itin pençeleriyle bile onlara saldırırsak çok fazla kargaşaya neden oluruz ve sevgili Dante'miz yağma şansı bulamadan korkak Ejderhayı varlığımız konusunda uyarmamalıyız. kafasına ölüm fırtınası geldi."

İç çektim, öfkeyle kıcımın üzerine düştüm ve yüzümü gömdüm

dizlerimin üzerinde, sadece karanlıkta bana bakan bir iblis vajinası buluyorum. Titredim ama Caleb yanıma çöktüğünde eli karanlıkta benimkini buldu ve sıcaklık koluma ve kalbimin derinliklerine yayıldı.

Tamam, belki burada bir dolaba saklanmak o kadar da kötü değildi. Max, Tory ve Xavier'in bizden daha şanslı olmasını umuyordum.

BENçok uzak olmayan bir koridora çıkmamızı sağlayan gizli bir kapıyı iterek açtı. mutfaklarda, yanımda durmak için dışarı çıkarken bakışlarım Max ve Xavier arasında gidip geliyordu.

"Hepsi iyi?" Max'e sordum, susturma balonumuz sesimi saklıyor.

"Yakında kimseyi hissedemiyorum," diye onayladı, ben arkadan kaydırmak zorunda kaldığımız duvar halısını düzeltirken, gözlerim ona dikilmiş yeşil Ejder üzerinde gezinirken. "Ama bir şey var..."

Kaşlarını çatıp hediyelerini verirken ona baktım. "Nedir?" diye sordu Xavier, sesinde bir ihtiyat tonu vardı ve Lionel'la yüz yüze gelme olasılığımızın onu yemek olduğunu biliyordum. O pisliğin zorbalığı altında çok uzun süre acı çekmiş ve elinde o kadar çok şey kaybetmişti ki, bu onun için sinir bozucu olmayacaktı.

"Bir yığın acı ve korku gibi..." Max döndü ve taht odasına doğru ters yönde ilerlemeye başladı.

Hey, diye tısladım. "Yanlış yoldan gidiyorsun. Darcy ve Orion orada tutuluyor."

Çenemi taht odasına giden koridora doğru salladım ama Max beni görmezden geldi ve geniş koridorun ilerisindeki bir pencereye doğru ilerlerken hızını artırdı.

Xavier'e bir bakış attım, ardından aceleyle peşinden koştum, sisli arazinin bir manzaraya dönüştüğü pencereye gelene kadar koştum.

soluk ay ışığında aydınlatılan uzaktaki amfiteyatroya bir bakış.

Max, "Kahretsin," diye mırıldandı, gözleri o savaş ve yıkım yerine sabitlenmişti. "Göster bana," diye talep ettim, elini tuttum ve Max bir anlığına tereddüt ettikten sonra hissettiklerini bana yöneltti.

Göz kapaklarımın arkasında dans eden anılar, çığlık atan insanlar, soğuk taş zeminler, demir parmaklıklar, işkence.

"Kahretsin," diye tısladım ve Xavier at gibi homurdanırken elimi tekrar çektim.

"Nedir?" diye sordu.

"Mahkumlar," diye yanıtladım.

Max, amfiteyatrodan nabızı atan korku ve sefalet dalgasına kapılıp orada öylece kalakaldı.

"Dante'yi o yere şimşek çakmadan önce uyarmalıyız," dedi Max kısık bir sesle homurdanarak, Dante gücünü bizim yaptığımız gibi salıverirse ateş hattında olacak insanlar için gözleri endişeyle parlıyordu. planlanmış.

"Haydi," dedim cebimden Atlas'ımı çıkarıp planlarına sadık kalsalardı hâlâ Fae formunda olması gereken Leon'u arayarak.

Arama üçüncü çalışta bağlandı. "Heyyy," diye mırıldandı Leon ve mahsur kalan mahkûmlar hakkında bir açıklamaya geçmeden önce rahat bir nefes verdim, ama o konuşmaya devam ederken sözüm kesildi. "Biliyorum, biliyorum, yaşayan bir efsaneyi ararken utangaç olmak kolaydır, ama merak etme, bazen ben bile gözümden korkarım - bu bir Karizma meselesi. Bu yüzden sadece bir nefes alın, rahatlayın ve sesli posta kutularını kontrol ederek zamanımı boşa harcamak için çok meşgul olduğumu unutmayın ve bu öyle değil. Not: Mağazamla iletişime geçmeye çalışıyorsanız 5318008-535173 numaralı telefonu arayın. Şimdi gelecek yılın minik yılanlar minik şapkalar takvimi için ön siparişleri alıyoruz. Güle güle."

Arama kesildi ve bir mucize eseri Fırtına Ejderhasının henüz havada olmadığını ve bunu durdurmak için hala zamanımız olduğunu umarak onun yerine Dante'ye küfretmeden ve numarayı çevirmeden önce Atlas'ıma birkaç saniye göz kırpıttım.

"Heyyy," diye yanıtladı Leon'un sesi dördüncü çalıştan sonra ve içimi bir rahatlama kapladı.

"Leon, Dante'yi ikna etmelisin-"

"Bir Fırtına Ejderhasından daha etkileyici bir Fae'ye ne denir?" "Ne?" diye sordum ama Leon konuşmaya devam etti.

"Leon Gecesi!"

"Leon, zamanım yok..."

"Hayran postası, posta kutum aracılığıyla yönlendirilebilir - lütfen beni ele geçirmek için arkadaşlarımı taciz etmeyi bırakın. Çav."

Çağrı sesli mesaj seçeneği olmadan kesildi ve ufukta kararan bir bulut gördüğümde, kalbinde şimşek çakan o kahrolası Aslan Değiştiren'e ve onun saçmalıklarına lanet ettim.

"Onları yakalayamıyorum," diye nefes aldım, o bulutun yaklaşması, amfiteyatroda mahsur kalan isyancıların sonunu getiren bir ölü sayısı gibiydi. "Siz ikinizin gidip mahkumları çıkarmanız gerekecek."

Xavier ayağını yere vurarak, "Seni burada bırakmıyoruz," diye itiraz etti, ama ben sadece başımı salladım, duvar halısına doğru ilerledim ve tünellere geri dönebilmeleri için duvar halısını bir kenara çektim.

"Darcy ve Orion olmadan buradan ayrılamayacağımı biliyorsun. Ve benimle kalman için dışarıdaki tüm o insanların ölmesine izin vermeyeceğini biliyorum. Hepimiz aynı anda iki yerde olamayız ve bu saraydan ikizim olmadan çıkmayacağım. Onu terk etmeden önce burada öleceğim. Yani gitmen gerek ve şimdi gitmen gerekiyor. Benimle bu konuda tartışmaya çalışmanın bir anlamı yok," dedim sertçe, elimi sıkarak kapıyı açarken.

Xavier itiraz edecekmiş gibi göründü ama Max onun kolunu yakalayıp başını salladı.

Fikrini değiştirmeyecek, dostum. Ve dışarıdaki insanların bize ihtiyacı var. Ben ona güveniyorum, değil mi?"

Xavier bana biraz güvenmiş gibi görünmüyordu ve dürüst olmak gerekirse ben de güvenmezdim. Sevdiğim insanları korumak için yapacaklarım konusunda kendimi sınırlama noktasının ötesindeydim ve bu gece kız kardeşimi serbest bırakma çabamla ruhumu her türlü günahla lekeleyebileceğimi biliyordum.

"Tory," diye başladı Xavier ama ben kollarımı ona dolayıp sözünü kestim. "Kalmak istediğin için seni seviyorum," diye nefes verdim, onu kollarımda ezerek. "Ama bunu kabul etmeni ve gitmeni istiyorum."

Onu geri ittim ve bana yürek burkan bir bakış attıktan sonra başını sallayıp Max'i koridora kadar takip etti.

"Güvende kal, küçük Vega," diye homurdandı Max, bana cesaret ve kararlılık sunarken yetenekleri içime çarptı. Acımasız bir gülümsemeyle duygularımı kabul ettim.

"Lionel'i görürsen, benim için kafasını kes," diye cevapladım karanlık bir şekilde, taş kapıyı aramıza kapatıp duvar halısını değiştirirken, evim olması gereken bu yerde tek başıma kalmıştım.

Kılıcımı çektim ve koşmaya başladım, adımlarım içimde gizliydi.

susturucu balon ve damarlarımda Phoenix yangını yükseliyor.

Bu yerde tüm kestirme yolları ve sessiz koridorları bilecek kadar zaman geçirmiştım ve bir an bile tereddüt etmeden uzun bir koridorda koştım.

Solumdaki bir kapı hızla açıldı ve içeride kimsenin olmadığını fark edene kadar kalbim panikle atmaya başladı, sarayın bana sunduğu yoldan, yerdeki belli belirsiz, parıldayan gümüş ayak izlerinden geçerken kılıcımı indirdim.

Yıldızları küçümsemiş olabilirim ama bu yer, ailemin bana bıraktığı miras farklıydı.

Planladığım yoldan döndüm, arkamdan hızla kapanmadan önce kapılardan fırladım, birkaç erkek sesi koridorda yankılanıyordu, az önce kaçmışım.

Önümde başka bir kapı sessizce açıldı ve o gümüş ayak izlerini takip ederek ve hedefime giden biraz daha uzun bir rotaya başlarken beni güvende tutacaklarına güvenerek oraya doğru koştım.

Yine de taht odasının girişine ulaşmam neredeyse hiç zamanımı almadı ve sarayın da yardımıyla yol boyunca tek bir kişiyle karşılaşmadım, ağır kapıları kapatırken ayaklarım hareketsiz kalıyordu. bu da yolumu kapattı.

Parmaklarımı oyulmuş ahşapta gezdirdim, girişte sihirli tespit büyülerini ve kilitler olup olmadığını test ettim, her birinden birkaç tane keşfettim, özenle hazırlanmış ve bulması zor bir büyü. Ama bu fırsatın gelmesini beklerken zamanımı boşa harcamamışım ve dünyada artık etkisiz hale getiremeyeceğim böyle bir büyüünün kaldığından şüpheliydim.

Kilidi devre dışı bırakırken hafifçe tıkladı ve kapıyı sonuna kadar iterek ötedeki yüksek odaya girerken duvara çarpmasına izin verdim. Susturma balonumu dışarı attım, tüm taht odasını içine aldım ve odanın yanında duran şok olmuş görünümlü Fae'ye doğru döndüm.

Uzun boylu bir gardiyan beni içeri alırken korkuyla nefesini tuttu, duman dudaklarından yükselirken boğularak onun bir Ejderha olduğunu ortaya çıkardı. Etrafında bir hava büyüsü kalkarı uçu ve onu mavi ve kırmızı kanatlardan oluşan bir füzeyle paramparça ettim.

Duman dağılmadan önce ona doğru koşuyordum ve kılıcımın eti ve kemiği kesmesi, uzuvları koparması ve bana muhteşem bir kırmızı kan yayı püskürtmesi için kolunu tekrar bana doğru fırlattı.

Kılıcım boğazını kesip deşince çığlığı keskin bir şekilde kesildi ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere yuvarlanan cesedinin yanından uzaklaştım.

Devasa Hydra tahtının uzak tarafındaki kafese dönerken ona bir kez daha bakmayı esirgemedim, orion'un yanında durduğu yerde gölgeler ona yapışmış, parmaklıklara tutunmuş kız kardeşimi orada gördüğümde kalbim hızla atıyor ve ağırıyordu. onları tuttu, gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Tory," dedi Darcy boğularak ve sanki o ana kadar nefes alamamış gibiydim, sanki kalbim en son bakışlarımızın birbirine kilitlenmesinden ve ruhlarımızın aynı yerde olmasından bu yana haftalarca ve haftalarca donmuş gibiydi. yer.

Ona doğru koştum, kılıcımı kınına aldım ve kollarımı kafesin parmaklıklarının arasından ona doladım, onu kollarımda ezerken içimden bir rahatlama hıçkırığı yükseldi.

"Seni bulduğuma şükürler olsun," diye nefes verdim, aramızda bir inç kadar boşluk kalmasına izin vermeyi reddederken parmaklıklar içimi kesiyordu. "Gitmemiz gerek."

Kendimi onu serbest bırakmaya zorladım ve dikkatimi kafes kapısındaki kilide yönelttim, Darius'a duyduğumuz keder aramızdan geçerken ve kalbim bir an için ıstırapla burkularken gözlerim Orion'a kaydı.

"Ben de seni özledim pislik," dedim gücümü kilide iterek, lanet şey kapıdan iki kat daha güçlü bir şekilde korunuyordu.

Arkamdaki Hydra tahtı kükremeye başladığında muazzam bir ses hepimizin irkilmesine neden oldu ve ben korkuyla döndüm, o şeye bakarken avucuma bir hançer sapladım. . Gözlerimi üstümüzdeki çatıya yerleştirilmiş pencerelere kaldırdım, sürekli kararan gökyüzünü yarıp geçen ve Gabriel'in öngördüğü kehanet edilen anın gelişini işaret eden meteorları görünce nefesim kesildi.

"Cebrail bana savaş alanında bir kehanet gönderdi," diye açıkladım kafese dönerken. "Hydra kin dolu bir sarayda böğürüyor - Ben buraya senin için gelirken Dante, Gabriel'in bize lanet olası kralı öldürmek için sunduğu fırsatı değerlendirecek."

"OtestereLionel öldü mü? Orion'un nefesi kesildi.

"Umalım ki öyle olsun."

Kilidi tekrar kavradım, tahttan gelen gürültü tekrar kesildiğinde sihrimi çağırdım, büyüü farkındalıkla tenimi karıncalandırdı ve ebeveynlerimizin varlığıyla havanın kendisinin sanki onlarmış gibi hareketlendiğine yemin edebilirdim. bu anı izliyor, beni teşvik ediyor.

Darcy'nin eli bileğimin üzerine düştü ve sıkıca sıkarak elimi kilitten çekti ve beni ona bakmaya zorladı.

"Tory, bizi burada bırakmalısın," dedi, gözleri acıyla doluydu ve

kalp kırıklığı "Lance üzerimdeki laneti kaldırmak için Lavinia ile bir Ölüm bağı kurdu. Anlaşmaları sona erdikten sonra iki ay daha ayrılamaz ve o zamana kadar asiler arasında bana güvenilemez-"

Kafam karışmış halde ona göz kırptım, sonunda korkunç bir gerçeğe dönüşmeden önce kelimeler zihnimde dolandı.

"Seni lanet aptal," diye havladım Orion'a, bu sözler içime işleyip yumruğumu dışarı çıkarıp hayalarına indirirken.

Orion bir lanetle iki büklüm oldu, tökezleyerek parmaklıklardan uzaklaştı ve hırıltılı bir nefes verdi, "Neden?" ama ben ona sadece baktım.

"Siz erkeklerin bize atıp durduğu fedakarlık saçmalığının nesi var? Bizler, Solaria'nın tamamındaki en güçlü soydan doğmuş sikik prensesleriz, bin yıldır doğan ilk Anka Kuşlarıyız ve sadece pastanın üzerine krema koymak için dört kahrolası Elementi de sahiplendik. Zor durumdaki küçük hanımlar değiliz, sizden bunların hiçbirini yapmanızı istemedik ve parlak zırhlı şövalye rutinlerinizin neden olduğu pisliği temizlemek zorunda kalmaktan bıktım! Bağırdım, bizi ayıran parmaklıklara yumruk attım ve ona, onlara daha yakın dursaydı tekrar hayalarına nişan alınacağını bir bakışla bildirdim.

"Kahretsin, Tor, seni çok özledim," dedi Darcy, bileğimi tutan elini parmaklarıma kaydırıp onları sımsıkı sıkarken ağzından yarı kahkaha yarı hıçkırıklar döküldü.

"Öyle söyleme," diye tersledim, elimi onun elinden çekip dikkatimi yeniden kilide verdim.

"Neden?" kaşlarını çatı.

"Çünkü beni özlediğini söylüyor olabilirsin ama aslında söylediğin şey veda ve bunu kışına sokabilirsin Darcy. Yani Orion bir Ölüm bağı kurdu - burada sıkışıp kalmış gibi görünüyor, ama sen değilsin, değil mi?

Darcy keskin bir nefes aldı ve Orion'a doğru ilerledi, ondan ayrılmayı reddetmek olduğunu biliyordum ama onu görmezden geldim. Konsantrasyonum, büyü kilidi kıramayacak kadar dünyayı değiştiren duyurularıyla dağılmıştı, bu yüzden Phoenix ateşini parmak uçlarıma getirdim ve her şeyi erittim, erimiş metal küresini bir kenara fırlattım ve dışarı çıkabilmesi için kapıyı sonuna kadar çektim. .

"Seninle gelmiyorum, Tory," dedi Darcy şiddetle, ama ona bir bakışla onun gücünün tükendiğini, büyüünün ve Phoenix'in ulaşamayacağı bir yerde olduğunu söyleyebilirim ve bu onun bir bok yapamayacağı anlamına geliyordu. Onu almamı engellemek için. Onsuz çok kırılmıştım ve onu başkasının ellerine bırakmayacaktım.

Lavinia ve Lionel canlarının istediğini yapacaklardı. Hâlâ nefes alıyor olması bir mucizeydi.

Orion'a baktım, sormadan bu konuda benimle aynı fikirde olacağını biliyordum ve o da başını salladı.

"Mavi, onu dinle. Buradan gitmelisin. Sadece iki ay daha var. Alabilirim. Özgürlüğünüzün karşılığı olarak seve seve alacağım-"

Darcy ona o kadar sert bir tokat attı ki, kafası yana doğru döndü ve o, onun kişisel alanına girerken tam anlamıyla hırlamış gibi ona hırlarken, ona tek kaşımı kaldırdım.

"Tory, özveri konusunda haklıydı, Lance," diye tısladı. "Eğer beni kurtarmak için bir Ölüm bağına girebilersen, o zaman kesinlikle bu kafeste seninle kalabilirim, eğer öyle yapmayı seçersem. İkiniz benim için bu seçimi yapamazsınız. Bana burada ihtiyacın var.

"Tory'nin yanında sana ihtiyacı var," diye homurdandı, ne kadar incindiğimi gizlemeye çalışsam da o sözlerin gerçekliğini bilerek o gözlerinde acıyla bana dönerken bu alçak darbe kalbime bir yumruk gibi indi. Şu anda. Ona ihtiyacım vardı. Ciğerlerimdeki havaya ihtiyacım olduğu kadar ona da ihtiyacım vardı ve onsuz kalmaya zorlandığım her gün daha çok kırılıyordum. O benim kayamdı, akıl sağlığımdı, her zaman sahip olduğum ve her zaman uğruna ölümüne ve ötesinde savaşıcağım tek şeydi ve onsuz, karşılığında sevdiği kızın yıkıcı bir kabuğundan başka bir şey değildim.

"Tor..." Darcy umutsuzca başını salladı ve içimdeki küçük, zavallı küçük kız, onun için bu kadar yol kat etmişken, çoktan kaybetmişken, bana sırtını dönmemesi için yalvarmak isteyerek, yutkundum. fazla. Buradan onsuz ayrılırsam bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bunun olma olasılığını ya da ruhumun sadece ona olan aşkımdan dolayı birbirine yapışan son tortularına ne olacağını bile anlayamadım.

Saray duvarlarının ötesinden gelen bir kükreme başımı çevirmeme neden oldu, asla yapmayacağım seçimi yapmasını izlemek zorunda kalmamak için bakışlarımı ondan çekerken korkağın yolunu tuttum. Onu asla kendi haline bırakmazdım. Ama göğsümde büyüyen korku, beni yeniden karanlığa terk etmek üzere olduğunu söylüyordu. Benim yerime onu seçecekti.

"Ona bulduğumuz şeyi vermemiz gerekiyor," dedi Orion aceleyle, parmaklıkların tahtın duvarına kaynaklandığı kafesin arkasına doğru ilerleyerek.

Darcy duvardaki gizli bir kapıyı açmak için onun peşinden gitti.

Küçük beyaz bir Fare burnunu açıklıktan dışarı uzattığında şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, içinde parıldayan bir şeyle onun ötesinde kendini gösteren küçük bir yuva.

"Bu Eugene Dipper ve başka bir Lonca Taşı bulduk. Ayrıca Kraliçe Avalon'un saltanatı hakkında bu kitabı bulduk ve burada da Phoenix anılarıyla dolu bir Memoriae kristali var," dedi Orion.

Kahretsin, meşguldün, dedim şaşkınlıkla.

"Ayrıca Francesca Sky'ın anılarıyla dolu bir yüzük var," diye ekledi Orion, eşyaları her tarafına minik yeşim yeşili ejderhalar işlenmiş lacivert bir kumaş tomarına sararken bu son sözlerde sesi biraz gergindi.

Darcy ciddi bir tavırla, "Onları buradan çıkarmalısın," dedi. "Fran'ın anılarının basına gösterilmesi gerekiyor ve senin de Phoenixes hakkındaki tüm bu şeyleri görmem gerekiyor, Tor. Bu önemli."

Küçük paketi otomatik olarak kabul ettim, onları cebime koyarken bakışlarım diğer yarımaya kaydı.

"Eugene'i unutma," dedi, fareyi duvardaki delikten kaldırıp bana uzatırken.

Büyük kemirgen avucundan fırladı, omzuma kondu ve köprücük kemiğime doğru koşup göğüslerime doğru sokulmaya çalışırken gömleğimin kumaşını kenara kaydırmadan önce burnunu yanağıma sürterek selamladı.

"Ew, kes şunu," diye tersledim, Fare Değiştirici'yi kuyruğundan tuttum ve yavaş bir daire çizerken öfkeyle ciyakladığı yerde yüzüme doğru kaldırdım. "O güzel beyaz saçların hepsini yakıp seni Çıplak Köstebek Fare Şekil Değiştiren'e dönüştürmemi istemediğini varsayıyorum, bu yüzden iyi bir Fare gibi cebimde oturmanı ve kendini gömmeye çalışmammanı öneririm. yine lanet dekoltemde.

Eugene özür diler olduğuna yemin edebileceğim bir şekilde ciyakladı ve gözlerimi devirerek onu cebime atıp dikkatimi tekrar Orion'a ve kız kardeşime verdim.

"Burada oyalanamayız," dedim kararlı bir şekilde, ikizimin gözlerinde parlayan yanıtı kabul etmeyi reddederek. Hidra çoktan bağırmıştı, kaderin çarkları dönüyordu ve ben onu tekrar baştan çıkarmak istemiyordum. "Caleb, Seth ve Geraldine, Gabriel'i kovalıyor ve Dante, Lionel'a saldırmak üzere. Dediğim gibi, savaşın sonunda, kaçırılmadan önce, Gabriel bana bir kehanet gönderdi. Kralın bugün düşebileceğini söyledi. Bütün bunlara son vereceğiz.

ama burada kalamayız, güvenli değil. Ama Lionel gerçekten düşerse, o zaman Lavinia'nın peşine düşebiliriz, onu öldürebilir ve Ölümlü bağını bitirebiliriz, tekrar geri döneriz."

Darcy'nin kolundan tutup onu kafes kapısına doğru çekerken Orion'a özür diler gibi baktım ama o topuklarını içeri bastırdı.

"Tory, yapamam!" Beni silkeleme girişimlerini görmezden geleceğim anlaşıldığında bağırdı.

"Onunla git, Mavi," diye homurdandı Orion, beni destekleyerek ve bir kez olsun kendini feda etme konusunda sorun yaşamadım çünkü şu anda burada kalamayacağını anlaması gerekiyordu. "Anlaşmamız devam ederken Lavinia'nın bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyorsun. Sadece iki ay daha var ve sonra-"

"Sonra ne?" tükürdü, kolunu elimden kurtardı ve ona doğru döndü. "Elini öylece sıkıp buradan gitmene izin vermeyecek, değil mi? Onun yerine Lionel'ın seni kafese koymasını sağlayabilir ve önce senin gitmene izin verdiği sürece anlaşmanın kendisine düşen kısmını bozmaz. O zaman Lavinia onu durdurmadan seni daha ne kadar hayatta tutabileceğini düşünüyorsun?"

"O zamana kadar bir plan yapabilirim, ama zamanı geldiğinde onunla yüzleşmek için burada olman daha iyi değil, değil mi?" geri ateş etti.

"Gitmeliyiz," diye ısrar ettim, tekrar onlara yaklaşıarak ama Darcy bana doğru atıldı, bakışlarındaki meydan okuma, benimle gelmeyi düşünmediğini açıkça ortaya koyuyordu ve ben bu seçimi yaparken içimde bir şeyler çatladı. , bu reddetme. Anladım, onu seviyordu. Ama hiçbir aşkımı ona olan aşkımın üstüne koymadım ve asla da koymayacağım. Verdiği kararı alırken içimde bir şeyler kırıldı, kendimi dünyada tamamen yapayalnız ve tutunacak kimsem olmadan bulduğum için parçaladığım kızın son parçası. O acıya karşı yutkundum ve gözlerinden yaşlar akarken bunu görebildiğini biliyordum ama o da fikrini değiştirmeyecekti. O seçmişti ve seçtiği ben değildim.

Darcy, "Yıldızını buldun," dedi nefes nefese, gözleri onu savaş alanında bulduğumdan beri taktığım kolyeye kaydı. Kendi yakut kolyem onun yanında asılıydı, üzerime doğru bastırdığımı hissettiğim umutsuzluğun ağırlığı altında dik durmaya çalışırken içimden yayılan acıyı dindirmeye çalışıyormuş gibi ısıtıyordu.

"Evet," diye homurdandım, bunun önemli olduğunu biliyordum ama o anda gerçekten umurumda değildi. "Onu senin için saklıyordum. Buradan çıktığımızda sen-"

Dur, Tor ve beni dinle. Tutulmayan sözü tutmalısın. BEN

Bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum ama İmparatorluk Yıldızı ile ilgili - ölümle satın alınmış bir hediyeydi ve bunun için uzun zaman önce ödenmesi gereken bir bedel var. Şimdi hepsini açıklayamam ama bu bir lanet, Tory. Kristaldeki anılara bakın, belki daha fazlasını anlayabilirsiniz, ama bu önemli. Soyumuz lanetli ve korkarım ki bu lanet kırılmadığı sürece bu savaşı asla kazanamayacağız."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum, dakikada yüz mil hızla söylediklerini takip etmeye çalışırken beynim kırbaç darbesiyle çatırdayarak. "Başımıza gelen her şeyin bir şekilde bu şey yüzünden olduğunu mu söylüyorsun?" İmparatorluk Yıldızını işaret ettim ve o da ona bakarken korkuyla başını salladı.

"Evet. Atamız, kayan bir yıldızla onu talep etmek için bir anlaşma yaptı ama yaptığı anlaşmanın bir kısmını, tutması gereken ve asla tutmadığı bir sözünü bozdu, ama anılar bana neyin ne olduğunu göstermedi. Gücünün mirası nesiller boyunca devam etti ve sözünü tutmayan her yeni sahibiyle birlikte bence lanet daha da derinleşti ve tüm Vega hayatlarının kederle dolmasını sağladı. Sözün ne olduğunu bilmiyorum ama çözmelisin, Tor. Bunu düzeltmelisin ki döngüyü sonlandıralım ve bu vebadan kurtulalım," Darcy'nin sözlerindeki çaresizlik başımı sallamama neden oldu, yemini tereddütsüz dudaklarımdan döküldü çünkü onun için her zaman her şeyi yaparım. Kulağa çılgınca gelse bile.

Buradan çıktığımızda bunu yapmama yardım edebilirsin Darcy. Lütfen, şimdi benimle gel. Orion'un içine soktuğu bağı kırmanın bir yolunu bulacağız ve onun için geri geleceğiz." Yemin ettim ama başını sallıyordu ve bu kararı gözlerinde görmüştüm, gelmeyi planlamadığını zaten biliyordum. Onu kurtarmak için buraya gelerek riske attığımız onca şeye rağmen benimleydi.

"Sadece git, Mavi," diye talep etti Orion, arkasından yaklaşarak, ama o hâlâ direniyordu.

Kalbim bu yeri onsuz terk etme düşüncesiyle küt küt atıyor, diğer yarımından bu kadar çabuk ayrılma fikrine isyan ediyordu. Onu burada bırakamazdım. yapmazdım

"Ben tehlikeliyim," diye soludu. "İçimdeki canavar değişken ve onu her zaman kontrol edemiyorum. Sana ya da asilere karşı iyi değilim, sadece seni tehlikeye atmış olurum.

"Tehlikeyi sikeyim," diye hırladım ona yaklaşarak. "Tüm istediğim sensin."

Umutsuzca Orion'a baktım, reddetmeye devam ederken onun bu konuda bir anlam ifade etmeyeceğini fark ettim ve o da bana onaylayarak hafifçe başını salladı.

ikimiz de bu cevabı kabul edemeyeceğimizi biliyorduk.

Bunun için bizden nefret ederdi ama sorun değildi. Lionel ve Lavinia'dan olabildiğince uzakta ve güvende olduğu sürece nefretini kaldırabilirdim.

Darcy tekrar, "Gitmen gerek, Tory," diye söze başladı, ama dudakları duymak istemediğimi bildiğim kelimelerle aralanınca, Orion elini şaklattı ve şakağına vurdu.

Yere sarkarken onu yakaladı, bayılırken ihanet karşısında gözleri büyüdü. Yüzüne düşen gölgeli saç tutamlarını iterek dizlerimin üzerine çöktüğümde ağzımdan boğuk bir hıçkırık kaçtı.

"Onu güvende tutacağım," diye yemin ettim, ona bunu yapmasına neden olan acıyı hissederken elim onunkini kavradı ve sıkıca sıktı. Ama başka seçeneği yoktu. Başka bir seçeneğim yoktu.

"Seni buna ikna edeceğim," diye hırladı Orion, koyu gözleri benimkilerle bir tehditten başka bir şey görmeden buluştu ve kollarımı boynuna doladım, Darcy beceriksizce aramıza girdi.

"Üzgünüm," diye nefes aldım, onu burada terk ettiğim için kendimden nefret ettim ve karşılık olarak onun kollarının kalın kasları beni sıkıca sardı.

Olma, diye homurdandı. "Onu koruduğun için asla üzülme. Bu, ikimizin her zaman her şeyin üstüne koyacağımız bir şey."

Başımı salladım, onu burada bırakma düşüncesiyle içimdeki tiksintiyle savaşıırken boynuna bir gözyaşı damladı, ama başka seçenek yoktu ve zaman daralıyordu.

Onu serbest bıraktım ve onu buradan götürmek için sihrimi toplarken ikizim için uzandım. Ama onu yarattığım havada kucaklayamadan, bedeni aramıza ayrılmaya başladı, ondan dökülen gölge bulutları büyüdü ve büyüdü, vardiya onu alırken bizi geri gitmeye zorladı.

"Koşmak!" Orion bana kükredi, ama artık çok geçti, kız kardeşimin etinde pusuya yatan muazzam Gölge Canavarı onun kontrolünü tamamen ele geçirdiğinde gözlerim korkuyla iri iri açıldı. Karanlık bobinleri derisinden fırlayarak Orion'a çarptı ve onu kafesin arka duvarına bağladı. Bana tekrar kaçmam için bağırırdı ama ben ikizim olmadan hiçbir yere gitmiyordum.

Darcy, üzerime salya kaplı dişler taşıyan ve ölümüm gözlerinde parıldayarak ileri atılan, koyu renkli kürkten dev bir yaratık olarak önümde yükseldi.

Kız kardeşim kaybolmuştu ve onun yerini bir canavar almıştı.

"T kendi yolu," dedi Max ve ben de ona yakın durdum, duyguyu içime çektim. cesaretinin derisinden havaya yayılmasına izin veriyordu. Kalbimi demirle kapladı ve tüm korkularımı boğdu, ama kendimi cesur hissetsem de hissetmesem de bu yolda yürüyeceğimi biliyordum.

"Şimdi ne hissedebiliyorsun?" diye sordum bir köşeyi dönüp üzerlerine ağır beyaz perdeler sarkan büyük pencerelerin yanından hızla geçerken.

"Korku," diye mırıldandı ve pullarının boynuna tırmandığını, koyu teninin üzerinden geçip onu maviye çevirdiğini fark ettim. "Çaresizlik."

"Sence kaç tane var?"

"Onları dışarı çıkarmanın zor olmasına yetecek kadar. Ama eğer hızlıysak ve yıldızlar da bizimleyse..." Cümlesinin sonunun havada kalmasına izin verdi. Son zamanlarda yıldızlar ne zaman bizimleydi?

Yanlış yorumlamış olabileceğimiz bir kehanetin çizgisine güveniyorduk ama kartları da okuyor ve yıldızların bize iyi işaretler verdiğinden emin oluyorduk. Her şey yoluna girecek gibi görünüyordu, ama yine de, astroloji kaynaklarımız hala sınırlıydı ve alabildiğimiz tek yıldız falları Washer tarafından uyduruldu. Bu sabah bana gönderdiği mesaj aklıma gelince ürperdim.

Parla, parla, ufacık Fae, yıldızlar senin günün hakkında konuştu!

*Yay burcu, sizi arkadan yağmalamak için uzun, pürüzsüz bir kader şaftını
güçlendiriyorsunuz. Geldiğini görmeyeceksin ama dikkat edersen
derinlere dalmadan ve sizi bir girdabın içine göndermeden önce sizi gıdıkladığını hissedin.
felaket.*

*Mars'ın ateşli ruhuna sarılın, çünkü roketinizi alevler içinde yaldızlayacak, hazır
yükünü gökyüzüne fırlatmak ve sizi kaderin sallanan kılıcından kurtarmak için.*

Birinin bu sorumluluğu ondan alması gerekiyordu, hem de bir an önce. Sabaha o rahatsız edici saçmalıklarla başlamam gerekmiyordu ama Tyler bunların komik olduğunu düşündü ve ben onlardan kaçmaya çalıştığımda bile bana hep onları okudu.

Max, tahtaya iki kanat şeklinde yerleştirilmiş narin cam pencereli bir kapıya yaklaşırken yavaşladı. Çaresizce içeri baktı, sonra kolu tuttu ve kapıyı açtı, gıcırdama ihtimaline karşı susturma balonumuzu menteşelerin etrafına doğru uzattı.

Gece havası içeri esti ve biz de aceleyle havanın hakimiyetine girdik, arazi boyunca uzanan bir patikadan aşağı koşturduk. Max'in yanında dörtnala koştum, yön bulmak için ona baktım ve alnının konsantrasyondan kırıştığını gördüm. Ya da belki de rahatsızlık içindeydi. Etrafınızdaki diğer insanların hissettiklerini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum, özellikle de bu duygular kötüyken. Savaşta kaybedilenler için yas tutan isyancılarla çevrili, gece gündüz her saat ona yayınlanan her korkuyla RUMP Adası'nda acı çekiyor olmalı.

Buna nasıl dayanabilirdi? Onu insanların arasına girip teselli ettiğini ve acılarının bir kısmını dindirdiğini görmüştüm ama bu iyiliklerde onların yükünü de kendi üzerine almak zorunda değil miydi? Kulağa cehennem gibi geliyordu.

Amfitiyatro, gökyüzündeki meteor yağmuru ve yukarıdaki karanlık tuvalin üzerine düşen güzel ışık huzmeleri tarafından çerçevelenmiş olarak karanlıkta belirdi.

Gökyüzünden yanan bir ışık gösterisiyle dökülen o göksel kayaların görüntüsü bana umut verdi ve tüm gücümle ona tutundum. Bu ve Max'in bana verdiği güven arasında, bu kadar çok ölümün olduğu uğursuz binaya yaklaşırken hiç tereddüt etmedim.

teslim edildi

En iyi anılarımdan birinin, ben, Heirs ve Vegas'ın bir kartopu savaşında bir an olsun huzur bulduğu bu karanlık topraklarda yaşadığına inanmak zordu. O gün şimdi o kadar gerçek dışı geliyordu ki, sanki uyandığım ve keşke geri dönebilseydim dediğim tatlı bir rüyaymış gibi. Böyle anları bir daha sahiplenir miyiz? Yoksa gelecek, hiçbir iyi şeyin çiçek açamayacağı karanlık, ıssız bir şey miydi?

Max amfiteyatronun kıvrımlı duvarına sarıldı ve biz içeri girmeye çalışırken onu takip etti. .

"İşte," diye tısladı Max, bir kapı aralığından sıvışırken, ben de onun peşinden birkaç taş basamaktan inip karanlık bir geçide doğru koştum. Boynumun arkasındaki tüyleri diken diken eden bir inleme sesi çıkararak soğuk bir rüzgar esiyordu.

Karanlıkta kaldık, belki dikkatleri üzerimize çekeriz diye Faelights yapmadık ve havuçlara olan düşkünlüğüme sevindim, çünkü şu anda karanlığı görmeme kesinlikle yardımcı oluyorlardı. Ya da en azından, annemin bana söylediği buydu. Onun düşüncesiyle kalbim ikiye ayrıldı ve Max acımı hissederek bana baktı.

"İyi misin, dostum?"

"Ben iyiyim," diye ısırdım, zihinsel bir kalkanla onu engellemeye çalışıyordum ama Zodiac'tan ayrıldığımdan beri çok fazla okul dersi kaçırmıştım ve artık Orion ortalıkta olmadığına göre, biliyordum ki ben bazı temel becerilerde gerçekten geride kalmaya başlıyordum. Ne zaman sihir çalışsam, Elementlerimi kullanmaya ve savaşta bana yardımcı olabilecek büyüler yapmaya odaklandım. Bu kalkanlar gibi basit büyüleri ihmal etmeye başlamıştım ama onu hızla listemin en başına taşıdım çünkü bir gün düşman tarafından yakalanırsam, zihinsel bariyerlerimin aşılması gerekiyordu.

Beni babamın gelişile ilgili çocukluk anılarıma döndüren gümbürtü, tamamen hareketsiz kalmama neden oldu, sanki başımın üstündeki amfiteyatroyu yukarıdan görebilecekmişim gibi başımı geriye doğru çevirdim.

"O yukarıda," diye soludum, hayatımdaki tüm iyi şeyleri benden çalan canavara çok yakın olduğumu bilerek o noktaya ayaklarımı soktum. Oraya koşup kafasını omuzlarından koparma arzusu neredeyse kederli ruhumun her parçasını tüketirken, kendimi aynı derecede çaresizce dönüp kaçarken buldum.

Max, "Nefes al," diye emretti, eli omzuma kondurdu, Tarikatının armağanları kızgın yağ gibi tenime işliyor, kendi duygularımın keskinliğini yatıştırıyor ve bana bir an netlik sağlıyordu. "Orada bir yerde olduğunu biliyorduk. Ayrıca biraz şansla gece bitmeden bir şimşek çakmasıyla diri diri yakılacağını da biliyoruz."

Kararlı bir şekilde başımı salladım, o intikam ihtiyacına hükmederek ve biz onları kurtarmadan ölecek olan kapana kısılmış asiler olarak neden burada olduğumuzu hatırlamaya çalıştım.

"Hareket etmeye hazır mısınız?" diye sordu Max, sakın duygularımla olan bağlantısı ona bunun cevabını açıkça söylüyordu, ama ben cevap veremeden, babamın yukarıdaki amfitiyatroda bir yerden sesi geldi ve o konuşmaya benzer bir şeyler yapmaya başladı.

Birbirimize baktık ve Max, sözlerini duyabilmemiz için hızla güçlendirici bir büyü yaptı. Lionel'ın sesi aniden yanımızda yankılanınca irkildim.

"-her biriniz için büyük bir onur," diye haykırdı. "En sadık tebaam, tıpkı büyük ve asil Tarikatımızın da üstün olduğu gibi, diğerlerinden çok daha üstün şekillerde benimle birleşti. Dragon Guild'in saygıdeğer üyeleri olarak, bugün burada bana katılacak, bu gıpta ile bakılan ödülü alacak ve tacıma bastırdığım demir yumruğu bir kez daha güçlendirmeme tanıklık edecek daha iyi bir Fae düşünemezdim."

"Yıldızlar adına, baban tam bir pislik," diye mırıldandı Max, Lionel'ın sözlerini dinlememizi sağlayan sihirli dağıtarak, bu yerin derinliklerine doğru ilerlerken bize yalnızca sesinin uzaktan gelen uğultusunu bıraktı.

"Bana bundan bahset," diye onayladım onu onaylayarak.

Max, "Mahkumlar yakında," dedi ve beni duvarlardaki apliklerde yanan ateşin olduğu dar bir geçide götürdü. "Burada bir susturucu balon var," diye ekledi, elini kaldırıp parmaklarını karmaşık bir şekilde hareket ettirirken duraksayarak. Dokunuşu altında büyü çözüldü ve inleyen ve hıçkıran insanların sesi önümüzden bize ulaştı.

Oraya dalıp adamlarımızı kaçırmaya hazır olarak öne doğru yalpaladım ama Max'in eli beni tutmak için göğsüme çarptı.

"Bekle," dedi. "Orada Düzen bastırıcı gaz var."

"Nasıl söyleyebilirsin?" diye sordum, ama sonraki saniye Düzen'im üzerindeki kontrolümü kaybettiğimden barizdi, göğsümde uyandıramadığım uyuyan bir yaratık gibi hissediyorum.

"Çünkü kanatların yok," dedi sesinde alaycı bir kıvraklıkla.

"Komik," diye homurdandım.

"Çok erken?" diye sordu, beni d rt erek ve Sireni de kapatıldığı için derisinin her yerinde pullarının gerilediğini fark ettim.

Cebimden ikizlerin hediyesi olan gümüş Pegasus boynuzunu çıkarıp bir hançer gibi kavrayarak, "Çok erken," diye tısladım. "Hadi, onları serbest bırakalım ve buradan defolup gidelim."

 leriye doğru ko tuk, k  eyi döndük ve kendimizi parmaklıkl  hücrelerle dolu bir zindanda bulduk, içlerindeki asiler büyülü kelepçeler takmı  ve yarı a  görünüyorlardı.

Nefeslerim ağırla maya ba ladı, d   ncelerim annem, Darius ve Hamish'e döndü. Ciğerlerime yeteri kadar hava çekemedim ve odağım önümdeki mahkumlara ve Lionel Acrux'un hepsi için neden olduğu tüm lanet adaletsizliğe daralırken daha hızlı nefes alabiliyordum.

Olmak için doğduğum Ejderhaya layık bir kükreme bıraktı, borum pis metal kafeslerden birinin en yakın kilidine çarparak içerideki asilerin  a kınlıkla irkilmesine neden oldu. Max'in hepsinin etrafındaki susturma balonumuzu geni lettiğini ve beni istediğim kadar gürültü çıkarmakta  zg r bıraktığını hissettim.

Etrafımda döndüm, sonra borumu arkamdaki kafesin üzerindeki kilide çarptım, kafes boyunca kırmızı ve mavi alevler yanıyordu.

Kan kulaklarımda zonkluyordu ve içinde barındırdığım keder hareketlerimden dışarıya dökülüyordu.  syancılar tezahürat yaptı, ama metal kornamın öfkeli darbeleriyle kilitleri kırmaya devam ederken, bu sadece bir g r lt yd , neredeyse hiç farkında değildim. Her darbede Lionel'ın yüzünü hayal ettim, keşke kafasını parçalama  ansım olabilseydi.

Sonra güzel anılar sel gibi aktı ve bir şekilde basit, ızdırap verici ölüm düşüncesinden daha acı verici oldular.

Acrux Malikanesi'nin üzerinde süzülürken ve gökyüzünde bir an özgürlük çalarken ay ışığının altında parıldıyan kanatlarım geniş ve sırtımdan aşağı yuvarlanırken annemin yanında uçtum. Annem gümüş Ejderha formundaydı, tepemde uçuyordu, gözleri bana dikili kalırken dudakları bir canavarın gülümsemesiyle yukarı kalkmı tı. Bacaklarımı tekmeleyerek ve sırtının üzerinden uçarak, etrafında dönerek, kanat u larımla pullarına sürtünerek sevincimden ki nedim. Ağzından ılık bir nefes verdi ve bana bu anı sunan kızın dikkatli bakışlarını hissederek ağzından  ıktım.

Malik neye, Tory'nin durduğu yere baktım ve annemi geri kazandığım için ne kadar minnettar olduğumu gerçekten anlayıp anlamayacağını merak ettim.

bunca yıldır onu özlüyorum, bazen geri çekilmesinden kendimi sorumlu tutuyorum, diğer zamanlarda gençken farklı bir anne hayal edip etmediğimi merak ediyorum.

Uzun süredir bu evin ve onu yöneten adamın tutsağıydık ve bunca zaman boyunca birbirimize sahip olabilirdik ama babam onun da bizden çalınmasını sağlamıştı. Bizi izole ediyor. Birini dünyada yalnızmış gibi hissettirmekte gerçek bir güç vardı ve Darius Burç Akademisi'ne gittikten sonra, bunu ürkütücü derecede gerçek bir düzeyde hissetmişim, neşeyi ve arkadaşlığı bir daha tadabileceğim bir gelecek göremiyordum. Ama şimdi annem geri dönmüştü, onunla birlikte uyanan yeni olasılıklar varmış gibi hissediyordu, iyi bir şey için bir şans.

The Burrows'ta geçirdiğim zamanı düşündüm, özellikle bir anıya kilitlendim.

Sofia ve Tyler'la geçen bir geceden sonra koridorlardan birinde ilerliyordum, göğsüm o kadar sevgi ve ışıkla doluydu ki tenim parlıyordu. Bir süre saklamaya çalıştım, sonra artık hiçbir şey saklamama gerek olmadığını hatırladım. Özgürdüm ve buradaki hiç kimse beni tam olarak olduğum kişi olduğum için yargılayamazdı.

Pegasus'um sayesinde cildimde yaşıyormuş gibi görünen yıldız ışıyla parlamama izin verdim ve ellerimin nasıl parıldadığına hayran kaldım. Acrux Malikanesi'nde sıkışıp kaldığımda Yoldaşlığımın içgüdüleriyle savaşmak için çok uzun zaman harcamıştım ve bunun bu kısmını ilk kez yaşıyordum. Geçmişimin başka bir prangasının beni serbest bıraktığını hissettim, ruhumda hala bağlar olduğunu görünce şaşırdım, ama bir ömür boyu süren baskıdan kurtulmanın asla kolay olmayacağını tahmin ettim.

"Hey, Xavier," Darius'un sesi dönmemi sağladı ve onu beni yakalamak için koşarken buldum. Koridorda yalnızdık, sadece ikimiz ve ağabeyime gülümsedim, ama onun beni böyle, koridorun ortasında hilkat garibesi bir yıldız gibi parlarken görmesi düşüncesiyle yanaklarım kızardı.

Açıklamak için ağzımı açtım ama eli benden önce koluma indi ve dudaklarında bir sırıtişla tenimi incelemek için kaldırdı.

"Mutlusun," dedi farkında olarak ve bu sözlerin rahatlamasını hissedebiliyordum.

"İşler iyi. İmkansız," dedim ve başını salladı, parlayan tenimi incelemeye devam ederken gülümsemesi daha da genişledi. "Ne düşünüyorsun?"

Nedense göğsümde bir düğüm düğümünün yükseldiğini hissettim, birden onun parıltımla ilgili bir şaka yapmasından korktum. Darius her zaman destekleyiciydi ama sık sık birbirimize laf atardık. Ama iş buna geldiğinde, onun o hale gelmemesine ihtiyacım vardı.

şaka gibi.

Kolumu bıraktı, kara gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsemesi yerini ateşli ve yoğun bir şeye bıraktı. "Bence mutluluk sana yakışıyor, Xavier. Ve bence Sofia ve Tyler seni bu kadar mutlu ediyorsa, o zaman onlara elinden geldiğince sıkı sarılmalısın."

"Sana sınıksıkı sarıldım ama yeterince sıkı değildim," diye hırslayarak gerçekliğe geri döndüm ve etrafımda daha fazla asi koşarken kornayı başka bir kilide çarptım. "Beni parlatan şeylerden biriydin. Ama şimdi yoksun ve tüm ışığımı yanında götürdün."

Son kilidi de kestim ve demir parmaklıklara yaslandım, korna parmaklarımdan düşüp takırdayarak taş zemine düştü. Kolumu metale dayadım ve yüzümü metale gömdüm, dünyadan ama en çok da Lionel'dan nefret ediyordum.

Etrafımda endişeli mırıltılar yükseldi ve Max bana doğru gelirken bir el sırtıma bastırdı. Siren güçlerine sahip değildi ama aurası yine de düzensiz nefes almamı biraz sakinleştirmeye yardımcı oluyordu.

"Xavier," dedi nazikçe. "İyi yaptın. Bunu birlikte bitirebiliriz ama sana ihtiyacım var, tamam mı?"

Acı, ıssız duygularımı onunla bastırmaya çalışarak, boğazıma saplanmış gibi görünen jileti geri yuttum. Başımı tutmam gerekiyordu. Max haklıydı. Bu henüz yapılmamıştı ve Dante'nin şimşek çakmasından önce isyancıları buradan çıkarmamız gerekiyordu. Her an gelebilir. Hareket etmek zorundaydık.

Derin bir nefes aldım ve kafesten uzaklaştım, Max'in borumu benim için uzattığını gördüm ve boruyu alırken ona teşekkür anlamında başımı salladım. İsyancılar sinirleniyordu ve ben onların söylediklerine odaklandığımda bir sorununuz olduğunu fark ettim. Max ellerindeki sihirli kelepçeleri kesmişti ve bazılarının yapacak kadar büyüleri olduğu açıktı, gözlerinde intikam dansı yaparken parmaklarını esnetiyordu.

Bir kadın, "Kral amfitiyatroda, uşağının bu öğleden sonra olay hakkında konuştuğunu duydum," diye seslendi.

Bir adam ayağını yere vurdu, boğazından bir mırıltı yükseldi. "Oraya gitmeli ve onun sonunu görmeliyiz!"

"Hayır," diye havladı Max, sert ses tonu herkesin sendelemesine ve ona bakmasına neden oldu. Ancak Siren'i bastırıcı gaz tarafından devre dışı bırakıldığında, yeteneklerini onları sakinleştirmek için kullanamadı ve cephaneliğinde kalan tek silah otoriter tonuydu. Sadece yeterli olacağını umuyordum. "Gitmeliyiz, yapmalıyız-"

"Gidemeyiz!" başka bir kadın ağladı. "Onu yok etmeliyiz."

Burada bizden yeterince var. Birincisi, Fae'ye karşı hareket edeceğim ve bizi kafese kapatan canavarı bitirmek için güçlerimizi birleştireceğim. Kim benimle?"

Bir yükseliş çığlığı yükseldi ve ben de Max'le aynı dehşet dolu bakışı paylaştım. Biz onları durduramadan asiler zindandan arenaya doğru hücum ettiler.

"Beklemek!" Onlar başka bir geçide kaybolurken bağırdım.

Max, "Siktir," diye küfretti ve peşlerinden koşarak birkaç basamak çıktık.

Aralarındaki Minotaurlar çalgınca mırıldanıyorlardı, bir izdiham patlak veriyor ve isyancıları önümüzde bir yerlerde gittikçe daha hızlı sürüyordu.

"Onların önüne geçmeye çalışacağım," dedi Max, ani bir havayla ayağa kalktı ve onlara yetişmek için şiddetli bir esintiyle ileri atıldı.

Gökyüzünde yükseklerde bir yerde bir gök gürültüsü patlaması duyuldu ve omurgamdan aşağıya korku saldı. Dante buradaydı.

Bir sonraki köşeyi dönünce, Max'in birinin yoluna attığı sarmaşıklarla dolu bir duvarı kesmeye çalıştığını gördüm ve yardım etmek için ileri atıldım, boynuzumla onları yarıp geçtim.

Bariyeri aştık ve asilerin koridorun sonundaki bir dizi kapıya vardıklarını gördüm.

Bir kum yatağına koşarken savaş naraları onları terk etti ve Max ve ben çok geç olmadan onları durdurmaya çalışmak için devam etmek zorunda kalırken kalbim göğsümde savaştı. Ama kapı eşiğine geldiğimde, kumda Lionel'in etrafında duran yaklaşık iki yüz Ejderha buldum, hepsi Fae formlarında Ejderha Loncası'nın pelerinlerini giymişlerdi, sanki tanrılarının etrafında toplanmış lanet olası bir tarikat gibiydi.

Gökyüzü tepemde düzensiz bir şekilde kararmıştı, meteor yağmurunun görüntüsü, yuvarlanan muazzam fırtına bulutu tarafından gölgelendi, bir an için bir Fırtına Ejderhasının silüetini gördüğüm kalbini aydınlatan bir şimşek çaktı.

Babamın gözleri, üzerine koşan asilere şaşkınlıkla açıldı ve etrafını saran iki yüz Ejderhanın tamamı onu korumak için dönerken zaman yavaşlamış gibiydi. Lionel'ın yeşil giydiği koyu mavi cüppeler giymişlerdi ve her birinin sağ kollarının yenini sıvayarak derilerine dağlanmış kırmızı bir Koç burcunu ortaya çıkarmıştı. Lionel'ın ön kolu, onu aramızda duran her Ejderhaya bağlayan kalın, koyu kırmızı çizgilerle işaretlenmiş on iki yıldız işareti sembolünün tamamıyla kaplıydı.

Yaptığı şeyi, az önce yaptığı şeyi anladığımda içimde korku birikti.

saf kas ve güçten oluşan bir duvar gibi kendisiyle dünya arasına yerleştirilmiştir. Guardian kendisini onlara bağlamıştı. Her biri.

Sendeleyerek durdum, Max yanımda durup arkasındaki ok kılıfından bir ok aldı, yayına yerleştirdi ve hırlayarak dudağını sarkıtarak Lionel'a nişan aldı.

Okun uçuşmasına izin verdi, Lionel bizi görmeden önce yerleştirdiği tüm kalkanları delip geçmeye hazır bir şekilde Phoenix ateşi yanıyordu. Havayı yarı, sonra kalkan üstüne kalkan yok etmek için rota çizdi, ama koyu saçlı ve hatta daha da koyu gözlere sahip büyük bir Ejderha son anda kendini onun yoluna fırlattı, artık onu yönlendirmek için kölesi olduğu bağıdı. kralına herhangi bir zarar gelmesine izin vermeden önce kendini feda eder.

Ok, Lionel'ın ayaklarının dibine düşmeden önce göğsünün derinliklerine saplandı, yüz hatlarında dökülen kandan daha korkunç olan saf bir vecd ifadesi vardı.

İsyancılar Bağlı Ejderler ordusuyla çarpıştığında Lionel'ın gözleri bize takıldı ve benim ona bakışım çalınırken savaşın uğultusu havayı doldurdu.

Savaş çağrısı bana şarkı söylerken babamın ölümüne olan açlığım dışında her şeyi unutarak borumu kaldırdım.

"Koşmak!" Gabriel Nox'un sesi kafamı hançerledi ve sesindeki gaddarlık bakışlarımı tribünlerde dizlerinin üzerinde zincirlerle Vard'ın yanında tutulduğu yere çevirmeyi başardı. "Bağlanmış adamlardan korkun! Kazanamazsın! Ölüm Yaklaşıyor! Kehanet değişti!"

Vard eliyle ağzını kapattı ve onu arkalarındaki bir kapıdan sürüklemeye başladı, tam da Lionel ağzını açıp "Her birini yakın!"

Dant 

BENZaten serbest dalıştaydım, gözlerim dalış yapan Gabriel'e kilitlendi.

Vard tarafından bir kapı aralığında sürüklendim, vücudumun her yerinde elektrik çatırdadı. Buraya uçarken biraz fazla heyecanlanmıştım ve yanlışlıkla Leon'un kıcına vurmuş ve tüm Atlaslarımızı kızartmıştım. Yani artık kendi başımızaydık ama herkes plana sadık kaldığı sürece hiçbir önemi yoktu.

Ben fırtına güçlerimi onu tekrar incitmekten alıkoyarken Leon sıkı sıkı tutundu, hepsini vücuduma yerleştirdi ve yapabildiğim anda benden patlamaya hazırdu. Ama önce Gabriel, Juniper ve çocuklara ulaşmam gerekiyordu.

Fırtınanın özgürce uçmasına izin verdim ve onu sarayın tepesindeki muhafazalara gönderdim. Çenemden şiddetli bir şimşek çaktı ve gök gürültüsü havayı yarıp geçerken sihri yok etti, muhafazaların gücü cızırdayarak yok oldu ve altımızdaki tüm gözleri bana doğru çekti.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde alçaldım, dikkatim Gabriel tarafından tüketildi. *Geliyoruz, Falco.*

"Gabe!" diye haykırdı Leon, tribünlere yaklaştığımız anda sırtımdan sıçrayarak, alevlerle dolu bir yumruk Vard'ın tek gözüne çarptı.

Vard'ın kafası geriye doğru savruldu ve duvara çarptı ama pislik karşılık verdi.*görmek*Leon'un bir sonraki yumruğu geliyor ve dönen bir girdapla ona ateş püskürüyor. Leon, Kahin'in alevlerini ele geçirmek için mücadele etti, ikisi bir güç kavgasına tutuştu.

Beceriksizce yere indiğimde pençelerim taş koltuklara saplandı.

Kendimi yerimde tutmaya çalışırken ve Gabriel'e ayağa kalkması için bir emir homurdanırken, duvar altımda yuvarlanıyordu. Gözleri kocaman ve kehanetlerle dolu bir halde ayağa fırladı ve bana ulaşmadan önce onu olduğu yerde durdurdu. Ona yaklaşmak için taş koltuklardan daha yükseğe tırmandım, çaresizlik içinde kanadımı uzattım.

Devam et, Falco.

Aşağıda, arenada isyancılar Ejderhalarla çarpışıyordu ve geniş ateş dalgaları onlara çarparak insanlarımızı alevler içinde tüketiyordu. Çığlıklar havaya karıştı ama ne olduğunu görmek için bakamıyordum, görevim karşımdaki adama verilmişti.

Dalle stelle, bu hızla parçalanıyordu. Ama Gabriel tam oradaydı ve ben onsuz gitmiyordum.

Kanadımın üzerinden alevler fışkırdı ve Mildred Canopus dişlerini göstererek ve yumruklarını sallayarak merdivenlerden koşarak çıkarken kanadı geri çektim. Ateş Gabriel'i bir halka şeklinde çevreledi, beni ondan ayırdı ve ben de bu brutta cagna'yı bitirmeye hazır bir şekilde ona dönerek öfkemi haykırdım.

Çenelerimden ona bir şimşek çaktığım anda havaya sıçradı, ahmak kız kıpırdandı ve giysilerini yırttı, bana çok kıllı, çok çıplak bir Mildred görüntüsü verdi, Ejderhası kontrolü ele geçirmeden önce ve o çenesinden şiddetli bir cehennem ateşi patlaması çıkardı.

Hareket etmeye zorlandım, gökyüzüne yükseldim ve ona şimşekler çaktım, şimşeklerin bir kısmı kahverengi pullarına çarpıp vücudunun üzerinde çtırdarken inlemesine neden oldum.

"Gitmek zorundasın!" Gabriel o ateş çemberinin içinden haykırdı, kuyruğumdaki keskin sivri uçları Mildred'ın yüzüne savururken bakışlarım altımda ona kilitlendi. "Bugün benim için hiç umut yok!"

Buna cevaben kükredim, bu sözleri reddettim ve Leon da onları yalanladı, Vard'ı yakaladı ve boğazından duvara çarptı. Cyclops için yapıldı. Leon bir sonraki saniyede onu öldürecek, sonra Gabriel'in etrafındaki alevleri ele geçirecek ve biz de onu buradan çıkaracaktık. O kaderin ortaya çıkma olasılığını görebiliyordum ama sonra daha fazla Ejderha Değiştirici taş basamakları koşarak çıkmaya başladı ve kalbim çırpındı.

Mildred kuyruğumu şaklattı, beni daha yükseğe uçmaya zorladı ve öfkeyle kükredim, sırtımdan ona doğru bir başka şimşek çaktı.

Bundan kaçınmak için daldı, giderken aşağıdaki isyancı kalabalığının üzerinden geçti ve yollarına çıkan birkaç kişiyi öldüren bir ateş patlaması başlattı. Ailemin geri kalanının kavgaya koştuğunu, ejderhaları onlar gibi keserken buldum.

Lionel'a ulaşmaya çalıştı, Rosalie Kurt sürüsüne komuta etmek için uludu, ama o, hepsi onun için ölmeye istekli, sonsuz Fae'den oluşan bir kalkanın içinde duruyordu.

Amfiteyatroyu havaya uçurmak isteyerek öfkeyle hırladım, ama sevdiğim herkesi buradan çıkarana kadar dayanmalıyım.

Leon, yoluna çıkan Ejderhalarla savaşmak zorunda kaldı ve Vard, Gabriel'i bir kapıdan çekerek ve gözden kaybolarak yakalama fırsatını değerlendirdi. Acı içinde kükredim, onlar için geri döndüm ama Mildred bir kez daha yolumu kesmek için uçtu.

Kanatlarım daha hızlı çırparken, yukarıda gök gürültüsü gürlerken ve fırtına içimden yuvarlanırken pullarıma yağmur yağarken öne doğru atıldım, boynunu hedef aldım. Onunla çarpıştım, dişlerim böğrünü yırttı ve pençelerim karnını tırmaladı. Bunu bitirmek için yeterince zarar veremedi beni tekmeledi, ama öldürmeyi amaçlayan bir şimşek çaktım.

Mildred göğsüne çarparak kükredi ve gökten yuvarlanarak aşağıdaki taş koltuklara çarptı ve ağırlığı altında onları paramparça etti. Seğirmeye devam etti ve içimden onu öldürmediğime küfrettim ama oraya tam bir şimşek gönderemezdim, yoksa amfiteyatrodaki herkesi kızartırdı. Artık isyancılar için içine girdiğinde, bu artık bir seçenek değildi.

Bir çığlık bakışlarımı Mildred'in ötesine çekti ve Juniper'ın önünde üç çocuğuyla merdivenlerden yukarı koştuğunu ve çaresizlik içinde kollarını bana salladığını gördüm.

Kanatlarımı sıkıştırdım, ona nişan aldım ve onları almak için alçaldım. Çocuklardan biri benim geldiğimi görünce telaşla çığlık attı ve üçü de Emir formlarının kontrolünü kaybederek kaçmaya hazır görünen çömelmiş küçük Griffin üçlüsüne dönüştüler.

Lionel, dikkati bize çevrildiğinde öfkeyle bağırdı ve Juniper bize doğru dönen bir Ejderha Ateşi patlaması gönderirken ben de hırlayarak onu uyardım. Juniper panik içinde haykırdı, kendisinin ve üç çocuğun etrafında bir hava kalkanı patladı ve gücü ancak Lionel'in alevlerinin ağırlığının altında kalmayı başardı. Hareket, pelerininin yenini geriye doğru kaydırmaya zorladı ve kolunun çıplak derisini gördüğümde içimi bir rahatlama kapladı, bu da bana Muhafız bağ törenine katılmadığını ve hâlâ Lionel'in kontrolünden bağımsız olduğunu doğruluyordu.

Bir asi sürüsü, bir unFae saldırısında güçlerini Lionel'a yöneltti ve tam ben Juniper'ın yanına inmeyi başarırken, o dikkatini onlara çevirmek zorunda kaldı.

"Teşekkür ederim," diye soludu, eli burnuma sürtünerek.

Gözyaşlarıyla dolu bakışları benimkilerle buluştu ve ben de bir kez başımı salladım ve merdivenlerde onlara kanadımı indirdim. Üç çocuktan ikisini Fae formlarına geri dönmeye ikna etmeyi başardı, en küçüğünü hareket edemeyecek kadar sarsıldığı anlaşıldığında kollarına kaldırdı ve kanatlarını onunkine yaklaştırmak için kartal kafasını boynuna gömdü. Omurga. Dördü de sırtıma tırmandı, oraya yerleştiler ve güvende olduklarını bilmek kalbimin güm güm atmasını biraz yatıştırdı.

Her yönden üzerime ateş gelirken havalandım, Leon'a doğru hızla uçarak, onunla savaşırken lacivert pelerinleri dalgalanan üç unFae stronzo tarafından duvara sıkıştırıldım.

Pençelerimle Ejderha Değiştiricileri taş basamaklardan aşağı indirdim, pençelerimi omuzlarına ve boyunlarına sapladım ve Leon'u nazikçe tutmadan önce olabildiğince çok hasar verdim.

Ben sert bir şekilde yatıp karanlık gökyüzüne doğru uçarken ayağıma sımsıkı sarıldı, bacağıma tırmanıp sırtıma binmesi için zaman verdi.

"Vard, Gabe'i aldı," dedi Leon ıstırap içinde ve ben de kabul ederek kederli bir şekilde homurdandım.

Yine de henüz bitmemişti. Sahte kralı bitirmek için hala zaman vardı. Bakışlarımı, güvenlik çemberinde altımızda bulunan sarışın piç kurusuna çevirdim ve o da dudaklarını kaldırarak sırıtarak bakışlarını bana çevirdi.

Ağzı benim duyamadığım bir düzende açıldı ama sonraki saniyeler içinde Ejderha Loncası üyelerinden dördü yer değiştirdi ve dişleriyle dolu ağızlarından ateş fışkırarak aşağıdan bana doğru geldiler.

"Gitmek!" Leon ağladı.

Hayal kırıklığıyla haykırdım, dönüp bulutların içine doğru havalandım, kuyruğumdan düşen bir şimşek selini bulutlara çarptırdım. Ama kükremeleri bizi takip etmeye devam etti ve devasa hayvanlar üzerimize gelirken sırtımdaki çocuklar panik içinde çığlık attılar.

Bu günün bittiğini biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, Gabriel gerçeği söylediği anda anlamıştım. O zaten vardı *görülen* bu nasıl sonuçlanacak. Kader değişmişti, tek şansımız da kaybedilmişti. Ve şimdi yapabileceğimiz tek şey, olabildiğince çok sevdiğimiz insanla birlikte inzivaya çekilmektir. Bu yüzden onları aklımda tutarak etrafıma fırtına bulutları çektim ve sisin içindeki takipçilerimi kaybetmeye çalıştım, yenilgi kalbime bir ton ağırlık verdi.

Senin için geri geleceğiz, Falco. Bir morte e ritorno.

Darcy kocaman bir pençeyle bana doğru savurdu, pençeleri benimkine çarptı.

hava kalkanı o kadar sertti ki, darbeyi absorbe etmek zorunda kaldım ve onu parçalamak yerine beni hareket ettirmesine izin verdim. Odanın diğer ucuna savrulduğum, kullandığım hava beni kendi tasarımı olan bir girdapla sardı ve tahtın arkasında ayaklarımın üzerinde durmama neden oldu.

Darcy, diye havladım, sanki yaramaz bir evcil hayvanı azarlıyormuşum gibi. "Beni tanıyorsun, seni kıllı pislik."

diye kükredi Darcy, üzerimde döndü ve tekrar hücum ederek beni tahtın etrafında geri çekilmeye zorladı ve devasa taş sandalyeyi aramızda tuttu.

Hâlâ gölgeler tarafından duvara zincirlenmiş olduğu kafesteki konumundan Orion, "Ona hakaret etmenin yardımcı olduğunu düşünmüyorum," diye seslendi ve canavar-kız kardeşimin saldırısından kaçarken onu ters çevirdim.

Ani bir hava akımıyla kendimi kaldırdım, Darcy yeniden bana doğru atılıp tüylü küçük bir oyuncığa vurmaya çalışan bir kedi gibi ölümcül keskin pençelerini savurduğunda - beni yakalamasının lezzetli ödülü olan cinayete kararlı bir kedi - Darcy'nin üzerinden yükseldim.

Ondan tekrar ateş etmek zorunda kaldım, biraz yer kazanmak için hava büyümleri kendimi uzaya fırlattım.

Arkasına inerken ona doğru toprak büyümleri fırlattım, etrafında inanılmaz bir hızla büyüyen sarmaşıklar onu sıkıca bağlarken, o öfkeyle kükredi ve onları ısırarak için çenesini kırdı.

"Bana bak," diye talep ettim, görüş alanına girerek, kalbim

vahſi yaratığın bakıſlarındaki bir ſey deđiſirken güm güm atıyordu. Diğer yarımın o canavarca gözlerden bana baktığına yemin edebilirdim.

Ama gardımı gevſettiđim anda, canavar parçalandı, gölgeden baſka bir ſey olmadı ve sarmaſıklarımın gevſemesine ve onlardan kaçarken iſe yaramaz bir ſekilde taſ zemine düſmesine neden oldu.

Duman bana doğru gelirken küfrettim, elimi kaldırıp onu benden uzaklaſtırmak için ona hava fırlattı.

Gölgeler hava büyümlle savaſırken öfkeyle sallandılar ve ben de onları uzak tutmak için homurdandım, ayaklarımı dikip onun karanlık gücünü uzak tutmak için daha fazla enerji harcadım.

"Tory, arkada!" diye bağırdı Orion ve omzumun üzerinden bir kalp atıſı kadar geç baktım ve bir gölge filizi bana doğru fırladı.

Darbenin gücü olması gerekenden çok daha fazlaydı, kalkanım çarpmanın etkisiyle çatırdadı ve dizlerimin bükölmesi, onu korumaya odaklanırken beni sendeleyerek öne doğru savurdu.

Önümde bir darbe daha geldi, sonra yandan, yukarıdan, aſađıdan, savunmalarımda bir zayıflık bulmaya çalıſırken her taraftan muazzam bir güçle bana kırbaçlanan gölgeler.

Tüm gücümü kalkana verirken diſlerimi sıktım, hava büyüü balonu benim ateſim de içine akarken kırmızı ve altın renginde parlamaya baſladı, görünmez Gölge Canavarı'nın kükremeleri duvarlarda yankılandı.

"Burada!" Orion taht odasının diğer tarafından bağırdı ve boş bir yemek kasesini parmaklıklara vurarak dikkatini baſka yöne çekmeye çalıſtı. "Benim için gel!"

Gölge Canavarı da ona karanlık kurdeleler fırlattı ve kesin bir ölümün ona doğru mızrakla saldırdığını görünce kalbim boğazıma geldi. O darbenin vahſetine karſı ne büyüü, ne hareket yolu, ne de hiç ſansı yoktu.

"Durmak!" diye kükredim, sahip olduğum her ſeyi odanın öbür ucuna, o delici karanlık dilimine doğru fırlatırken kalkanım da yok oldu.

Gölgeler onunla çarpıſmadan bir saniyeden daha kısa bir süre önce kalkanım Orion'un etrafında yanıp söndü ve onu uzaklaſtırırken darbenin gücü içimden çekirdeğime kadar yankılandı. Onu incitmesine izin veremezdim. Benden çalınan Darius'un kaderiyle yüzleſmesine izin veremezdim. Bu noktaya gelene kadar hayatta kaldıkları onca ſeyden sonra kaderinde ona ait olan adamı kaybetmesine izin vermeyecektim.

Gölge Canavarı önümde belirdi ve ona bakarken kalbim durdu. Bir Kurtadamın iki katı büyüklüğündeydi, siyah kürkü kalındı ve kulakları sivriydi, yüzü bir ayıninkine benziyordu.

"Yalnızca sen ve ben, Darcy," dedim teklif ederken, nabzım yavaşlamaya başlarken, bakışlarımız birbirine kenetlenirken kendi adımları yaklaştırarak.

Orion beni uyarmak için bağıırıyordu ama onu duymazdan geldim. Oradaydı ve beni asla incitmezdi. Oradaydı ve bana geri dönecekti.

Darcy benden sadece birkaç santim ötede durdu, dudakları o ürkütücü ağızdaki tüm keskin dişleri ortaya çıkaran bir hırıltıyla kıvrılırken nefesinin sıcaklığı yüzümü yaladı.

Kısa, çok aptalca bir an için bunun bir gülümseme girişimi olup olmadığını merak ettim. Ama bir sonraki göz açıp kapayıncaya kadar üzerimdeydi, ben yere fırlatılırken gırtlığımdan bir çığlık koptu, pençeler göğsümü kesip boynumu kesti ve ardından kanım kaldırım taşlarına sıcak sıçradı.

Muazzam ağırlığının altında tekmeleyip mücadele ederken ellerimi yumuşak kürke gömerek karşılık vermeye çalıştım, o pençeler o kadar derindi ki, acısından neredeyse kör oluyordum.

Güş kanımda dalgalandı ve beni kurtarması için onu çağırdım, Phoenix'im gücü çekirdeğimde yeşerirken kederli bir şekilde şarkı söyledi, ama omzuma saplanan dişlerinin delici kesimi hepsini susturdu.

Gölgeler içime saplandı ve çığlık attım, hafızamdan kovmak için çok uğraştığım o karanlığın kırbaçları göğsümün derinliklerine işliyor ve sihrimin özüne tutunuyordu.

Gücüm benden uzaklaştı ve Gölge Canavarı onu yuttu. Toprak, ateş, hava, su, hepsi ruhumdan paramparça oluyor ve kız kardeşimin kontrolünü tamamen ele geçiren o korkunç canavarın ağzına giriyor.

Bununla savaşabileceğini düşündüğüm için tam bir aptaldım. Artık o şeyin ham gücünü hissettiğime göre, bu kadar ölçülemez bir şeyi hiçbir şeyin durduramayacağını biliyordum. Lavinia'nın kontrolünü, bu laneti besleyen ve onu durdurulamaz yapan gölgelerin bitmeyen gücünü hissedebiliyordum.

Anka Kuşum, o da benden çalındığı için haykırdı, gölgeler her bir parçamın içinden geçiyordu. Hepsi sanki hiç olmamış gibi sökölüp atılmıştı.

O korkunç gücün ağırlığı, üzerimdeki her şeyi emdi ve karşı koymayı bıraktım, ya sihrimi kaybettiğim için ya da çok fazla kan yüzünden görüşüm bulanıklaştı.

Parmaklarım aptalca cebimi ve orada sahip olduğum keskin kaplan gözü kristalini aradı, rengi kahverengi çizgilerin karışımıydı ve bu göreve başlamadan önce ona aşıladığım güç, içinde mırıldanıyordu. benim

sihir kristalin gücünün etrafında kıvrıldı, doğuştan gelen koruma, güç ve kararlılık armağanlarını vurguladı, böylece şimdi yaşam enerjisi için yan tarafına kazınmış laguz runesi ile onları çekebildim.

Zaten ölüme, kokusunu sevmediğimi bilecek kadar yaklaşmıştım ve Peçe'nin ötesinde beni beklediğini bildiğim aşka rağmen, hayata tutunmaktan yakın zamanda vazgeçmeyecektim. Darcy'nin bana ihtiyacı vardı, bu yüzden kalacağım yer burasıydı.

Orion, Darcy'ye durması, çok geç olmadan kendini hatırlaması için bağıırıyordu ama ben bunların geri alınması için artık çok geç olduğundan neredeyse emindim.

Parmaklarım sonunda keskin küçük kristali buldu ve son gücümü topladım, sonra onu yanıma sapladım, derimi delip acı dolu bir homurtuyla yaranın içine ittim, içindeki sihir neredeyse yanıyordu. kan, kendi gücünü benimkine katıyor.

"Vivere," diye mırıldandım, zavallı hayatım için bu son, çaresiz yakarıшта ona seslenirken eter etrafımdaki havayı karıştırıyordu. Onu kullanmanın bir bedeli vardı ve ona istediğini verdim, sihrin ziyafet çekmesi için çocukluğumdan kalma gönül yarası anılarımı teslim ettim. Ama savaştığım şey ölüm değildi. Yaratığın içinde mahsur kalan ve ona sahip çıkmaya çalışan kız için benim sonumun anlamı buydu. Bu ağırlığı taşıyamadı. izin vermezdim

Görüşüm yine bulanıklaştı ve uzuvlarım gevşediğinde, başım bir zamanlar babamın oturduğu ve bu tür dehşetleri emrettiği tahta doğru dönerken, üzgün ruhumu kurtarmak için yeterince şey yapıp yapmadığımdan emin değildim, hepsi Lionel Acrux yüzündendi. .

Korku içimi dilimledi, uyuşmuş parmaklarım boğazıma uzanacak gücü bulurken, Gölge Canavarı'nın dişleri omzumun daha derinlerine saplandı ve yutmak için son sihrimi aradı.

Darius'un bana verdiği yakut kolye her zamanki gibi hâlâ tenimde sıcaktı. Kan kırmızısı taşı kavrarken, nasırlı elinin benimkine bastırıldığı hissi, gözlerinin üzerimde olduğu hissi, boğazımdan bir hıçkırık tutacak kadar birkaç adım ötede beni beklediği hissi beni neredeyse alt edecekti.

Yakut pendentiften damarlarıma sızan Ejderha ateşinin sıcaklığına yemin edebilirdim, sanki Darius da bana gücünü ödünç vermeye çalışıyordu. Ama hiç iyi olmadı. Hiçbir şeyim kalmamıştı. Ve Gölge Canavarı güçlü çeneleriyle etimi ezerken, dolgulu bir ayak göğsüme bastırıyor, pençeleri batıyor

derimin derinliklerinde, dünya, kız kardeşim ve diğer her şey üzerindeki hakimiyetimi kaybettim, sonra boşluğa düştüm.

BENtüm gücümle beni tutan gölge kısıtlamalarına karşı çekildi

Tory'ye ulaştırmak zorunda olduğum Vampir gücünün her zerresini kullanarak toplayabildim.

"Mavi!" diye bağırdım, sesim ciğerlerimi yırttı ve tüm taht odasında yankılandı. Ama o gitmişti, ikizinin etini parçalayan o kudurmuş canavarda ondan eser yoktu.

Bununla mahvolacaktı, diğer yarısını öldürürse bundan asla geri dönemeyecekti ve bunun da ötesinde, Tory benim akrabam gibi olmuştu. Onun öldüğünü göremedim. Onu koruyacağıma dair Darius'a yemin etmiştim ve arkadaşım şu anda her neredeyse, bunu yapabileceğini biliyordum. *Görmek*onun anı, benim adımlı gökyüzünde haykırdığı ve onu kurtarmamı talep ettiği an.

Ama lanet olası gölgelerden kurtulamadım. Atladığım her engel, yalnızca bir başkasıyla değiştirildi ve ne zaman bir adım atsam beni geri çekiyordu.

Gölge Canavar, Tory'yi kırık bir oyuncak bebek gibi bana doğru fırlattı ve Tory, kafesin hemen ötesinde kanlar içinde, gevşek bir şekilde yatıyordu. Çok yakın ve yine de çok uzak. Yüzü solgun, cansızdı ve canavarın onu öldürmüş olduğuna dair çok korkunç bir korkuya kapıldım.

Ayıya benzeyen yaratık, ağzı kan içinde ve gözlerinde daha fazla ölüm açlığıyla yaklaşmaktaydı. Ve bakışları üzerimdeydi.

"Darcy Vega, savaşarak bize geri dön!" Emir verdim ama o gözler zifiri karanlıktı ve içlerinde eşimden hiçbir iz yoktu. Tüm görebildiğim

Lavinia'nın etkisi, bu dünyada hiçbir şeye sevgi beslemeyen soğuk, kötü bir şey. En azından biz.

Gölge Canavarı kükredi, ileri atıldı ve bana doğru gelirken kafesi paramparça etti. Gölgeler beni duvara doğru çekti, taze bir ölüm hazırdı ve bekliyordu.

Gözlerim tekrar Tory'ye takıldı, yaralarından kan fışkırıyor ve içinden durmadan hayat akıyordu.

Hayır. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bu kaderi reddediyorum.

Panik kabardı, ardından öyle asidik bir öfke geldi ki göğsümden bir kükreme şeklinde fırladı, dişlerim uzadı ve kanım hiç tatmadığım yabancı bir duyguyla güm güm atmaya başladı. Düzenim hiç olmadığı kadar mevcuttu, zihnim aşırı çalışıyordu, görüşüm o kadar artmıştı ki, Gölge Canavarı ve Tory'nin nabız noktalarını fiziksel olarak görebiliyordum. Kırmızı görüşümü perdeledi ve içimdeki hayvan kardeşine, sanguis kardeşime seslendi.

Sanki sarsılarak uyanıyormuşum gibi bir hisle görüşüm aniden iki katına çıktı ve bir şekilde tamamen farklı bir yer görebiliyordum. Zihnimin bir başkasıyla birleştiğini hissettim ve sormama gerek kalmadan bu imkansız sihirle bağlı olduğum kişinin meclis kardeşim olduğunu biliyordum.

Karanlık bir koridordaydım, Yoldaşlığımın hızıyla ilerliyordum, sırtımda birini taşıyordum, Seth ise kolumun altındaydı. Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde, hepsi ters yöne koşan ve Lionel'e yardımına gelme sözü vererek seslenen Nymphe sıralarını gördüm. Bir goblene doğru fırladım, onu kenara çektim ve duvardaki gizli bir kapıyı açtım ve Vahşi Kral'ın geçitlerinin güvenliğine girdiğimizde onları yere koydum.

Caleb?! Ağızımdan kaçırdım, yüksek sesle söyledim ama bu onun kafasının içinde yankılandı ve şaşkınlıkla bir adım geri çekildiği anı hissedebiliyordum.

Avcı mı? nefesi kesildi. "Ne görüyorum? Bu Tory mi?"

"Taht odasına git - hemen!" diye bağırdım, Caleb bulanık bir hızla fırlarken bunu daha fazla sorgulamadım.

Tüneller hızla yanından geçti, ardından Ruhlar Sarayı'nın abartılı koridorları her dönüşte onu bana yaklaştırdı, yaklaştıkça dişlerim kana susamışlıkla karıncalandı, yanında savaşma arzusu beni tüketiyordu.

Taht odasına ulaştığı anı gördüm, aynı anda onun gelişini izlerken onun gözlerinden kendime baktım ve bir şekilde zihnim bu iki gerçeğe ayak uydurabiliyordu. Gölge Canavarı

Bana yaklaşmak için kafesin bükölmüş parmaklıklarını daha da ayırdı ve pençesi göğsümü kesti, pençeleri derimi parçaladı. Acı içimde patladı ve Caleb ile benim aramdaki bağlantı koptu, zihinlerimiz paramparça oldu.

Caleb öne atıldı, Gölge Canavarı'nın sırtına atladı ve tüylerini ciyaklayarak benden uzaklaşmasına neden olacak kadar sertçe çekti.

"Beni rahat bırak!" Gölge Canavarı onu yerinden etmeye çalışırken bağırdım ve o onu tutmaya çalıştı.

Canavarın ayaklarını yerden kesip yan tarafına çarpmak için Vampir gücünü kullanarak boğazının etrafından aşağı savruldu ve orada kalması için üzerine topraktan bir kubbe örttü. Ama uzun sürmeyecekti.

Bir anda bana doğru ateş etti, yanan hançerlerinden birini kınından çıkardı ve beni saniyeler içinde özgür bırakan öfkeli bir hareketle beni bağlayan gölgeleri parçaladı.

Kollarına sendeledim, onu Tory'ye doğru iterken kanım aramızda sırlıslıkam oldu.

"Onu buradan çıkarın," diye homurdandım, meclis bağımız şiddetle vızıldıyor ve birlikte kalmamız, birlikte avlanmamız için bize yalvarıyordu. Ama bugün kaderimiz bu değildi.

"Lanet olsun," diye küfretti, vücuduna vahşî yaralar kazınmış ve teninin solgun tonuyla yerde kanlar içinde kalan kıza doğru sendeledi. Sadece boğazındaki hafifçe titreyen nabzı bana onun hayatta olduğunu doğruladı ve bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Caleb onu kollarının arasına aldı ve vücuduna şifa büyüü saldı.

"Koş, Caleb," diye ısrar ettim. "Lütfen kalamazsın. Ve Darcy'den ayrılmayacağım." Titreyen ve çatlayan eşimi çevreleyen toprak kubbeye baktım, gücü neredeyse şimdiden onu delip geçiyordu.

"Seni bırakmıyorum," dedi endişeyle, kollarındaki kızın yaralarını iyileştirmeye çalışırken bile bakışlarında inatçı bir ret ifadesi yükseliyordu. "Sen benim sanguis kardeşimsin. Artık seni bulduğuma göre senden uzaklaşmam."

Lavinia ile bir Ölüm bağı kurdum, Caleb, diye açıkladım alçak sesle ve gözlerimde gördüğü dürüstlüğe meydan okumaya çalışarak hemen başını salladı. Ama sonra aramızdaki bağ zihnimde bir melodi gibi şakıdı, aramızdan bir anlayış geçti, sanki bir an için dünyayı birbirimizin gözlerinden görebiliyorduk.

"Hayır," diye yalvardı, sanki bunu yalnızca saf iradeyle gerçekleştiremeyecekmiş gibi, ama o

pes ediyordu çünkü durumumun gerçekliğini hissetmişti ve bunu çürütecek bir şey yoktu.

"Üzgünüm. Gitmelisin," diye ısrar ettim. Tory'yi buradan çıkarın ve saraydan ayrılana kadar onu uyandırmayın. Güven bana."

Caleb ayağa kalktı, Tory'nin yaraları en azından kanamayı durduracak kadar iyileşmişti. Bana çelişkili bir şekilde baktı ama sonunda yumuşadı. "Peki. Sana güveniyorum kardeşim."

Tek koluyla Tory'yi kendine yasladı, uzanıp sağ bileğimdeki sihirli kelepçeyi tuttu, metale odaklandı ve kilidin erimesini sağladı. Isıtılmış metal beni yakmadan önce bir takırtıyla yere düştü ve diğerini hızla bıraktı, elimi tuttu ve bir dalga halinde vücuduma iyileştirici bir büyü akışı gönderdi.

Gözlerimiz kilitlendi, aramızda yakında tekrar buluşacağımıza dair söylenmemiş bir söz vardı. Bir şey söylememize gerek yoktu. Veda yok. Çünkü bu hayatta da öbür dünyada da birbirimizi hep şimdi bulacaktık.

Darcy'yi bu yerden kurtarmak için son umudum, onunla birlikte hızla uzaklaşmaktı ve aynı anda, Gölge Canavar onu kafesleyen toprak kubbeyi yırtarak bana doğru hücum etti.

Ellerimi kaldırdım, içlerindeki büyü dalgası, onu kullanmama ne kadar nadir izin verildiğinden başımı döndürdü. Gölge Canavarı hamle yaptığı sırada, bir hava büyü patlamasıyla kendimi gökyüzüne fırlattım ve pençelerinin başka bir acımasız vuruşundan kaçındım. Bakışlarımı kapıya çevirdim, kulplarını buzla kapattım, vahşi bir büyüyle tuttum, kararım onunla sağlamlaştı.

Mavi bana dönene kadar burada kalacaktım. Ne kadar uzun sürerse sürsün.

H Tory'yi kucağıma aldığımda benden Tory'nin kanayan vücuduna sihir yağdı.

Ben Ruhlar Sarayı'nın koridorlarında o kadar hızlı ateş ederken, göğsüme yakın, başı omzuma yaslanmıştı ki, yolumuza bakmış olabilecek herkes için bir bulanıklıktan biraz daha fazlasıydık.

Her şeyin ne kadar yanlış gittiğini ve başarısızlık ve paniğin beni alt etmekle tehdit ettiğini düşündüm. Darcy ve Orion hâlâ bu cehennemde kapana kısılmıştı, Gabriel'i hiçbir yerde bulamamıştık ve eğer saray arazisinde yankılanan çığlıklar duyulacak bir şeyse, amfitiyatroda da inanılmaz derecede berbat bir şeyler dönüyordu.

Gizli geçitlerin girişlerinden birini gizlediğini bildiğim bir tabloya doğru ateş ettim ve kapıyı açmak için Tory'nin bana verdiği yüzüğü kullanmama bile gerek kalmadı, onun sayesinde daha kapıya varamadan kanı çalışıyordu. o kadar çok şey vücudunu ve kıyafetlerini lekeliyor ki.

Gölge Canavarı'nın ona verdiği yaralar düzgün bir şekilde iyileşmiyordu, içlerindeki zehir, ona ne kadar bastırsam da sihriye karşı savaşıyordu ve teninin solgunluğu hastalıklı bir renge dönüşüyordu.

Kalp atışının ne kadar yavaşladığını düşünmeme izin vermiyordum, onun çok sessiz vuruşu kulaklarıma çok seyrek olarak geliyordu.

Kahretsin. Bu nasıl epik bir şekilde ters gitmişti? Gabriel'in sahip olduğu kaderi yapmak için ne değişti?*görülen*bu gece değişikliği için?

Bunların hiçbiri şu anda önemli değildi, hiçbiri en ufak bir şey yapmadı.

kollarımdaki bu kızın kaderi dışında hiçbir fark yok.

Bir zamanlar, ben ve diğer Mirasçılar onun ölümünü kılık değiştirmiş bir lütuf olarak görmüş olabilirdik, ama şimdi kendimiz veya bir bütün olarak Solaria için daha kötü kaderler düşünmek, Lionel Acrux iken Vegas'tan birinin ölmesini görmekten daha zordu. hüküm sürdü.

Karanlık geçitlerde ilerledim, gelişmiş görüşüm, diğerlerinin arasında durana kadar bana basamaklardan aşağı ve dar dönüşlerden rehberlik etmesi için ihtiyacım olan tek şeydi.

"Ah, çarşamba sabahı kutsal kuru üzüm kepeği!" Geraldine, Tory'nin omzundaki ve göğsündeki yaraları alırken ağladı, kanı ondan akarken bile üzerlerine yapışan gölgelerin lekesi.

"Ne oldu?" Seth alarmla sordu, bileğini tuttu ve şifa büyüsünü vücuduna itti.

Yaralar bir an için kapanmaya çalıştı ama onu bıraktığı anda yaralar yeniden açıldı.

"Gölge Canavarı zehri," dedim kana bulanmış, hırpalanmış arkadaşlarımın arasından bakarak. "Darcy tamamen kendini kaybetmişti ve Orion buradan ayrılamaması için Lavinia ile bir Ölüm bağı kurdu. Şu anda onlar için hiçbir şey yapamayız ve Tory'nin kanaması durmayacak."

Geraldine, "Tüniğini geri çek ve beni kıyametin hırçın kıvrımlarına bırak," diye talep etti ve ikimiz ona boş boş baktığımızda, Seth'i kenara itti ve yarayı tamamen ortaya çıkarmak için Tory'nin gömleğini yırttı. "Bu tüneller benim muhteşem görünüşüm için çok dar," diye küfretti ve yüzünü yarı kaydırды, böylece çenesi bir köpeğe döndü, Cerberus'unun o zehirli, ölümcül dişlerinden salyalar sarkıyordu.

Geraldine bir gingko yaprağını avucunun içine aldı, üzerindeki salyayı yakaladı ve yumruğuyla ezdi. Lapayı yapmayı bitirdiğinde geri çekildi, sonra yapışkan yeşil karışımı Tory'nin omzundaki ısırik yaralarına doldurdu.

Tory kollarımda kıvrıldı, ağzından bir acı sesi yükseldi ve aceleyle ona bir uyku büyüsü yaptım, tek seçeneğimiz olduğunu bile bile bunu yaptığım için kendime lanet ettim. Darcy olmadan burayı isteyerek terk etmezdi ama şu anda kız kardeşini kurtarmak bir seçenek değildi.

Geraldine kararlı bir şekilde, "Bu, o korkak zehiri durdurur," dedi. "Ama acele etmeliyiz. Aceleyle Basilisk'in iyileştirici panzehirini elde etmeliyiz!"

Sırtıma atlayıp dörtnala gitmeyi bekleyen gönülsüz bir kısrakmışım gibi kışıma tokat attığında homurdandım.

"Koşmaya başla," dedim Seth'e, onu bir an için de olsa burada bırakma düşüncesi kalbimi burkarak. Senin için hemen döneceğim.

Seth başını salladı, arkasını döndü ve tünelden aşağı doğru ilerlerken koşmaya başladı. Birkaç adımdan fazlasını atmadan önce bulanık bir hareketle yanından geçtim.

Geraldine kendini desteklemek için kolunu boynuma doladığında neredeyse beni boğacaktı, ama birkaç saniye içinde koridorların en uzak noktasına ulaştık ve tekrar aşağı atladık.

Ona döndüm, bilinçsiz bir Tory'yi bakımına verdim ve Geraldine, Tory'yi yakınında tutarken bir tür keskin şarkı söylemeye başladı.

Tek kelime etmeden tekrar fırladım, Seth'i çabucak buldum ve diğerlerine katılmak için hızla geri dönmeden önce onu sırtıma kaldırdım.

"Max ve Xavier nerede?" diye sordum, onları hiçbir yerde göremediğim için korkuyla etrafa bakınarak.

"Onlara bir mesaj bırakın," diye talep etti Geraldine, Tory'ye olan hakimiyeti sarsılmadan, ama gözlerinden geçen acı, onları burada terk edeceğimiz düşüncesiyle kalbinin burkulduğunu anlamama neden oldu. "Alay etmeye ayıracak vaktimiz yok. Kraliçenin hemen bakıma ihtiyacı var."

Tory'nin solgun yüzüne ve kanlı tenine bir bakış, onun sürekli zayıflayan nabzını duymama rağmen bunu yeterince netleştirdi. Yine de diğerleri olmadan gitme fikrine karşı çıktım ve Seth'in dudakları onları da burada bırakmamız fikrine hırslayarak kıvrıldı.

"Sen git," dedim Geraldine'e, ağabeylerimden herhangi bir iz var mı diye yetenekli işitme yetimi kullanarak koridordan aşağıya bakarken. "Onu kurtar, biz de onları kurtaralım."

"Ya da denerken öl," diye ekledi Seth, bu olasılığı kabul ederken hiç tereddüt etmese de.

Geraldine tartışmaya hazır görünüyordu ama bunun yerine çenesini kaldırdı. "Siz bir çift sadık ve cesur ruhsunuz. Kaygan alabalıklarımı kollarıma geri verirsen sonsuza kadar sana borçlu kalacağım."

Ona başımı salladım ve elimi duvara, Tory'nin orada gizli kapıyı açmak için benim için yaptığı yüzüğü bastırdım.

Geraldine, Tory kollarında sımsıkı kenetlenmiş halde geçitlerden keskin gece havasına çıktı ve koğuşların ötesine adım attıkları anda bir yıldız tozu parıltısı içinde yok oldular.

Kapıdan taş uğultusu gelince Seth'le bakiştım.

bir kez daha kapandı ve atlamasını istercesine çenemi ona doğru salladım.

"Bir dövüş daha nedir?" Şaka yaptım, uzaklardan gelen gök gürlemesi etrafımızdaki duvarları ölüm vaadiyle sallıyordu.

"Seni her zaman kanlı ve şiddetli sevdim," diye yanıtladı, sözleri kalbimi hoplatırken sırtıma tırmandı.

"Aynen öyle," diye yanıtladım ve birlikte sanki yüzüncü kezmiş gibi gelen bir ölüme doğru fırladık.

BEN Ejderha ateşi yağarken koluma metalden yapılmış kaba bir kalkan döküldü üzerime çöktü ve altında güvende kalmak için onu göğse kaldırdım, kalkanımı buzla dondurdum, böylece ateş ona karşı kekeledi.

Dövüştüğüm Ejder pisliği uzun boylu, kaslı, kalın gri sakallı ve kötü gözlüydü. Onu iyi tanıyordum. Lionel'ın arkadaşı, Cyril. Veya *Amca* Cyril, onu aramaya teşvik edildiğim gibi. Babam, aslında olduğumuzdan daha yakın bir aileymişiz gibi göstererek, Darius ve bana arkadaşlarından teyzeler, amcalar, kardeşler ve kız kardeşler gibi bahsetmemizi emrederek Ejderhaların bağlarını sıkılaştırmaya çalışmıştı. bir tür ensest Dragon tarikatı. Ki bir bakıma öyle olduğumuzu tahmin ettim.

Cyril'den ve onun ürkütücü aurasından, sanki herkesten daha iyiymiş gibi davranmasından her zaman nefret etmiştim. Artık Nebular Engizisyon Merkezlerinin yönetiminde yer alıyordu ve bu savaştaki sayısız vahşetten onun sorumlu olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Sen babanın adı üzerinde bir lekesin, kendinden utanmalısın, seni küçük cüce," bana tükürdü, ellerinden tekrar ateş püskürdü ve ben de kendi ateşimi ona geri gönderdim. "Seni doğarken boğması gerekirdi."

Max hemen arkamızdaydı, bir hava sütununun üzerinde duruyor ve çok yaklaşan herkese Anka oklarını fırlatıyor, o giderken Lionel'a gitgide yaklaşmaya çalışıyordu. Onu bitirmesi için bir şans bulması için dua ettim ama buradaki ihtimaller kesinlikle bize karşıydı. Oscura Kurtları mücadeleye katılmıştı,

ama yine de yeterli sayıda değildik ve bu savaşın nasıl döndüğünü görebiliyordum. İsyancılar kısa sürede kaçmazlarsa düşeceklerdi.

Ateşim Cyril'in kafasının etrafında kıvrılarak onu kör etti ve o alevleri tutmaya çalışırken ben ileri atıldım, metal kornamı cebimden çekip çıkardım, elim borunun etrafında titriyordu. Tereddüt ettim, öfke göğsümü kasıp kavuruyordu ama bunu gerçekten yapıp yapamayacağımdan emin olamayarak bir an için kendimi tuttum. Ama sonra Cyril gibi adamların ellerinde acı çeken tüm Fae'leri düşündüm, sözde ailemi oluşturan canavarlar bu dünyadaki bir vebaydı. Ve o alevlerimden kaçamadan, kararı verdim, kornayı göğsüne sapladım, bir çaba haykırışı, kemiği keserken beni ve kolumun sarsılmasına neden oldu.

Bunun ne kadar iyi hissettirdiğine, çarpık bir adaletin beni nasıl doldurduğuna ve yaklaşan ölümüyle kalbimi nasıl güm güm attığına şaşırdım.

Ateş söndüğünde dudaklarından üzerime kan sıçradı ve göz göze bakmaya devam etti.

"Ben bodur değilim," diye hırladım, o Elementini yakalamaya çalışırken kornayı çevirerek ama ölüm artık çok hızlı geliyordu. Bu adamdan o kadar çok yemek masasının karşısına oturmuş, onun 'daha yüksek Düzenler' ve 'daha az olanların sayısını kontrol etmek' için daha fazla yasaya duyulan ihtiyaç hakkında harp konuşmasını dinlemiştim. Tarikatlar arası evliliklerin yasaklanmasını istedi ve hatta benimki gibi Tarikatların üremesini durdurmanın yollarını bulma konusunda saçma sapan şeyler söyledi.

O korkunç bir hiçti ve onun gözlerinden hayatın silinip gitmesini izlemekten çarpık bir zevk aldım. Kenara itilmiştim, ailem benden çalınmıştı ve şimdi bunun karşılığında bir miktar intikam teklif ediyordum. Bu, onları öldüren Fae olmayabilirdi ama onlara eziyet eden kesinlikle oydu. Darius da ondan benim kadar derinden nefret etmişti ve annem muhtemelen içinden çığlıklar atarken ondan hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda kalmıştı.

"Bu onlar için," diye tısladım, kederin tüm zehri içimden bu iğrenç Fae'ye fıskırdı. "Ve son olmayacaksın."

Göğsünden metal kornamı çektim, vücudunu ateşe verdim ve alevlerimde yok oluşunu izlemek için bir an bekledim.

Son bir hakaretle ona sırtımı döndüm, dudaklarımda kan tadıyla başka bir düşmanla karşılaşmak için koşarken adrenalin başımı döndürüyordu. Bu yanımlı bilmiyordum ama kullanmak da istemiyordum. Sonunda, her gün beni tüketen tüm bu acı için bir çıkış yolu bularak, yıkıcı bir intikam yolundaydım.

Dante'yi gökyüzünde aradım ama bulutların arasındaki şimşek çakmalarından başka hiçbir şey onun hareketlerini göstermedi ve Gabriel'i ararken ondan da bir iz görmedim.

Ejderhalar sayılarımızı yok ederken Gabriel'in ailesi savaştan çekiliyordu, Rosalie geri çekilmeye önderlik ederken Oscura Kurtları çılgınca havlıyordu, sadece birkaç asi hâlâ ayakta ve bir sürü Ejderha Lionel'in yönüne bakan herkesi öldürüyordu.

Babamın bakışları benimkilere kilitlendi ve beni gördüğünde, Cyril'in yanan bedeninin üzerinde dururken beni gerçekten gördüğünde dudaklarımdan alaycı bir ifade yükseldi.

Sonuçlarını düşünmeden hareket ediyordum, cesetlerin üzerinden atlıyor ve kalkanımı yüksek tutarken boynuzumu kaldırıyordum. Onu öldürmem, değersiz kafasını omuzlarından ayırmam ve yere çarpan tatmin edici sesini duymam gerekiyordu. Annem için, Hamish için, Darius için.

Lionel Bağlı Ejderhalarına dikkatlerini bana çevirmeleri için bir emir verirken dudaklarımdan bir kararlılık kükremesi çıktı. Koşarken hiçbir korku hissetmedim, vücudumdaki her kas beni benden çok şey çalan adama yaklaştırmak için çalışıyordu.

Bunun benim sonum olacağını biliyordum ama onu benimle birlikte alsam da fark etmezdi. Arkadaşlarımla huzurunu sağlayıp Tyler ve Sofia'nın sonsuza dek güvende olmasını sağlarsa. Birbirlerine sahiptiler. Benim yasımı tutacaklardı ama birlikteydiler. Onları yalnız bırakmıyordum.

Ateş ve ölüm önüme atılırken, büyü patlamalarını toprakla engelleyip ayaklarımı tutarak zemini yanlarımda yükselmeye zorladım. Sahte krallarını savunmak için dünyayı paramparça etmeye çalışan Ejderhaların birleşik gücüyle kumlar titriyordu. Artık bağlı oldukları ve korumak için her şeyi yapacakları adam. Ama üç Elementim vardı ve bir ömür boyu içimde yanan nefret vardı ve bir şekilde etrafımda yükselen zemin ile başımın üzerinde tuttuğum kalkan arasında, bana doğrultulan saldırılardan kaçınmayı başardım.

Lionel ellerini kaldırdı ve dövüşe sihrini ekledi, ayaklarımla altındaki zemin lava döndü ve her iki yanımdaki kumlardan fışkıran minyatür volkanlardan fışkıran kızgın magmaya dönüştü. Derinlerde bir yerde, ona ulaşmamın pek olası olmadığını biliyordum ama yine de koşmaya devam ettim, yıldızlara güvenerek ve onu bitirmek için bana sonsuz küçük bir şans vermeleri için dua ettim.

Lionel'in etrafında ateş patladığında neredeyse hava kalkanının kenarına gelmiştim ve onu alevler arasında gözden kaybettim. Baktığım her yerde

ateş tüm şiddetiyle sivilaşmaya devam ederken botlarım kuma karşı eriyordu. Isı dayanılmazdı, onunla birlikte tüm oksijeni emiyordu ve ateş yukarıdan kıvrılırken kalkanım bile yumuşamaya başladı.

Canlı canlı pişirilmek üzere bir eritme potasındaaydım ve ne için? Yaklaşmamıştım, babama tek bir yumruk bile indirmemiştim ve şimdi bu ocakta hiçbir şey göstermeden ölecektim. Tek tesellim, Darius ve annemin beni Peçe'nin ötesinde karşılamaya gelecek olmalarıydı.

Ölmeye hazır değildim. O kadar küçük bir özgürlük diliminin tadına bakmıştım ve bana sunulandan çok daha fazlasını arzulamıştım. Hayatım küçüktü, belki önemsizdi ama benimdi. Ve onu daha yeni geri almıştım.

Sırtım alev alev yandı ve kıyafetlerim alev aldı, adrenalinim yükseldi ama şu anda içime giren acıyı yok etmeye yetmedi.

İçgüdüsel olarak üstümdeki yıldızları aradım ama tek görebildiğim ateşti, o kadar parlak ve açtı ki sonsuza kadar yanacakmış gibiydi.

Yukarıdan bir gölge indi ve bir el benimkine uzandı, onu aldı ve sıkıca sıktı. Tanıdıktı ve beni kendine çekti, acının dinmesini ve ruhumun öteye gitmesini beklerken kalbim küt küt atıyordu. O olmalıydı, iri eli benimkine kenetlenmişti, beni Darius'a çok benzeyen bir kuvvetle kendine çekiyordu.

"Başarısız olduğum için üzgünüm," dedim, kollarımı boynuna dolayarak, bedenimi o yanan çukurda geride bırakırken uçma hissi beni ele geçirdi.

Beni daha sıkı tuttu ve bu başarısızlık için kendimden nefret ederek ve bu gecenin sunduğu kaderi yeniden yazabilmeyi dileyerek yüzümü omzuna gömdüm. Ama en azından tekrar ağabeyimle birlikteydim. En azından annem şimdi burada olurdu ve ben onların ruhlarıyla sonsuzluğu geçirebilirdim. Kaybolsak bile özgürdük.

Aniden kışımın üzerine atıldım ve donmuş suya batırıldım, alevler kıyafetlerime yapıştı ve dışarı çıkarken ılık çaldı.

"XavierMax nefesini tuttu, üzerime çömeldi ve gömleğimin artıkları suyun içinde küle dönüştüğü için artık çıplak kalan göğsüme ellerini bastırdı.

İyileştirici büyü içime doldu ve beni tutanın Darius olmadığını fark ederek kurtarıcıma şok içinde gözlerimi kırıştırdım. Bu, etrafımı saran bir hava büyüü kasırgasıyla buzdan yapılmış bir zırhla kaplı Max'ti. Beni kurtarmak için o alevlere atlamış, beni onlardan kurtarmak için her şeyi riske atmıştı.

"Bizi sarayın ucuna uçurdum ama Vahşi'ye gitmemiz gerekiyor.

Kral pasajları. Tüm isyancılar öldü. Dante ve Oscuralar kaçıyorlar ama Ejderhalar peşlerindeydi. Hareket edebilir misin?"

Keder beni bu kadar çok ölümlle doldurdu ve ben bunu işlerken düzensiz bir nefes beni terk etti. Kurtarmaya çalıştığımız tüm asiler düşmüştü. Onları yüzüstü bıraktık.

"Hareket edebiliyorum," dedim, sonra atılıp kollarımı ona doladım.
"Teşekkür ederim."

"Buradan gerçekten çıkacaksak, onu kendine sakla," dedi kararlı bir şekilde, beni üzerinden itip ayağa kaldırdı. Pantolonumun yarısı yanmıştı, ama kot parçaları hala kasıklarına ve kalçalarına yapışuyordu, gerçi kış yanaklarına dolanan bir rüzgar, arkalarının pek iyi gitmediğini gösteriyordu, yani bu harikaydı.

Arkamı dönüp amfityatroya baktım, Oscura Kurtları'nın dışarı taşıtığını ve leylak rengi saçlı bir kızın inzivaya önderlik etmek için önden ateş ettiğini, yıldız tozuyla güvenli bir yere ulaşacaklarından şüphe duymayacakları koşuşların kenarına doğru koştuğunu gördüm.

Artık hepimizin kendi başımıza olduğumuzu tahmin etmişim ve don serpiştirilmiş zeminde bize doğru koşan bir grup Ejderha gördüğümde, bizim de neredeyse zamanımızın tükendiğini biliyordum.

En yakın kapıyı zorlayarak açtım ve saraya koştum, Ejderha kürkemelerinin sesi ürkütücü bir hızla bize doğru geliyordu.

Max ve ben bozulmamış koridor boyunca koştuk, koridorlara girmenin bir yolunu ararken ellerimiz duvarları takip etti.

Hiçbir gizli kapı açılmadı ve biz koşarken, sarayda daha hızlı ilerlerken kalbim ayaklandı.

Oymalı ahşap bir kapıdan içeri girdim ve Max arkamdan yüzü aşkın kişiye yetecek kadar oturma yeri olan bir masanın boydan boya uzandığı devasa yemek odasına fırladı. Altın tabaklar ve çatal-bıçaklarla döşenmişti, masada Ejderhaları bekleyen bir ziyafet hazırды.

Uzak ucunda, Hail Vega'ya ait olan gerçek Solaria tahtının ucuz bir alay konusu gibi, kırmızı kadife sırtlı ve silah yerine iki ejderha başlı altın bir taht vardı. Ama benim dikkatimi en çok çeken bu değildi. Onun ötesinde, hastalıklı bir ganimet olarak duvara monte edilmiş kanatlarım vardı, ikisi de tüylere bulanmış yağ gibi gökkuşağı rengine parıldayan leylak rengine parlıyordu. Kalbim kalktı ve kendimi içgüdüsel olarak onlara doğru ilerlerken buldum.

"Hadi, geçitlere bir giriş aramaya devam et," diye seslendi Max, bir çıkış yolu bulmak için duvarları ararken benim ne gördüğümü fark etmemişti.

Masadan bir sandalye aldım, duvara taşıdım ve üzerine tırmandım, parmaklarım sadece tüylerin uçlarını sıyrıyordu.

"Bana yardım et," diye seslendim Max'e. "Senin hava büyüne ihtiyacım var."

"Ne?" Max birdenbire dönüp bana baktı ve bakışları kanatlarıma takılınca durdu.

"Lütfen," diye ısrar ettim, bu gecenin tüm kaosu karşısında bunun küçük bir şey olduğunu biliyordum ama benim için her şey demekti.

Bana doğru koştu, karar gözlerini aydınlatırken ellerini kaldırdı ve hediyelerini kullanarak onları asılı oldukları kancalardan kaldırdı, dikkatlice katladı ve kollarıma yerleştirdi, ağır ağırlıkları beni homurdandı.

Sandalyeden aşağı atladım, onlara sıkıca tutundum ve bir sonraki nefesimde ona teşekkür ettim.

Lionel'ın kükremesi tüm sarayı sarstı, bize henüz tehlikeyi atlatmadığımızı ve sesin o kadar yakın olduğunu hatırlattı ki kalbim küt küt atmaya başladı. O kapının hemen ötesindeydiler, Bağlı Ejderhalarının ağır ayak sesleri bizi köşeye sıkıştırmak üzereydi ve onlar unFae gibi davranırken hiç şansımız yoktu.

Max, "Bir çıkış yolu aramaya devam et," diye emretti ve ben de başımı salladım.

Max'in ellerinin etrafında kalın bir buz tabakası oluştu, parmaklarını esnetirken sıcaklık düşüyor, orada sihri biriktiriyor ve kışın gazabını avuçlarına çağırıyor.

En yakın duvara koştum, ellerimi duvara sürttüm ve bir çıkış aradım, yıldızlardan yardım isteme zahmetine bile girmedim.

Kaçışımız bize bağlıydı ve bu gece zaten bir ölümden sağ kurtulmuştum, bu yüzden bir başkasının tuzağına düşmeyi planlamadım.

BEN diye çıtırdadı parmak uçlarımdan, yerde yarışarak, sürünerek tuğla ve bu odaya açılan ağır ahşap kapının üzerinde. Büyümesini ve kalınlaşmasını, her adımda daha da yaklaşan Ejderhalar ile aramızda aşılmaz bir engel oluşturmasını diledim. Buzu tuğlaların harcına sabitledim ve duvarları, zemini ve tavanı ölümcül bir kırağıyla kaplarken koridor boyunca yolumu yoklayarak sihrimi içine dökmeye devam ettim.

Sihrim bu kurtuluş için can atıyordu, asilerin yok edilmesiyle içimi dolduran acı ve dehşet rezervlerimi maksimum seviyeye çıkarmıştı.

Solaria'daki en güçlü Fae'lerden biriydim. Bu yüzden, beni yenebileceklerini düşünürlerse, bırakın Ejderhalar üzerime gelsin.

Sipariş formumu çağırmaya çalıştığımda, onu kemiklerimin derinliklerinden ikna etmeye çalıştığımda ve baskılayıcı tenimden solmaya başladığında kıpırdandığını hissettiğimde tüylerim diken diken oldu, ancak henüz onu salırmek için yeterli değildi.

Bastırıcının havada olduğunu anladığım an, kendi oksijenimi yaratmaya başladım ve bir damla daha solumamak için yüzüme sihrili bir maske yapıştırdım. Bastırıcıdan yalnızca bir veya iki nefes çekmişim ve o seyreltilmiş seviyede, üzerimdeki hakimiyetini daha fazla sürdüremeyeceğini biliyordum.

Ejderhaların ayak seslerinin titreşimlerini hissettim.

altlarına attığım buz tabakasının karşısındaki koridor. Bize yetişme telaşında bunu fark ettiklerinden bile şüpheliydim ve onları sayarken gücümün artmasına izin verdim.

On altı. Baktan olasılıklar, ama yine de, hiçbirini ben değildim.

Parmaklarım, içlerinde giderek daha fazla güç biriktikçe titremeye başladı, salıvermek için can atıyordu, tenimde buz kristalleri oluşuyor ve ardından tüylerim diken diken oluyordu. Nefesim önümde bir sis gibi yükseldi, gücüm çaresiz bir çıkış ihtiyacı içinde ortamın kendisini değiştiriyordu.

Gözlerimi kapattım, sihrime çarpan on altı çift ayağa odaklandım, üzerimize gelirken etraflarındaki sıcaklık hâlâ düşüyordu.

"Sanırım burada bir şey olabilir," dedi Xavier arkamdan ama dönüp bakmadım.

"Bana ne zaman olduğunu söyle, ne zaman olabileceğini değil," diye homurdandım, kendimi tutma çabam tüm vücudumu titretiyordu.

Kapının diğer tarafındaki buzlu bir ateş dalgası patlattı, onlar takırdayıp tutunurken darbenin gücü içimde yankılandı.

Bunu sinyalim olarak aldım ve cehennemi serbest bıraktım.

Sihrim acımasız bir dalgayla benden koptu ve öne doğru eğilmeme neden oldu, dışarıdaki koridoru kaplayan buz, her duvardan, yerden ve tavandan aynı anda jilet gibi keskin mızraklar fırlarken cam kırılmasına benzer bir sesle patladı.

Ejderhalar kazığa saplandı, uzuvları koptu ve organları delindi ve çığlıkları kapının ötesindeki boşluğu doldurdu, gücüm tüm sarayda patladı.

Acıları kafatasıma bir örs gibi saplandı, ham ıstırap içimi doldurdu ve taze ruhlara aç bir girdap gibi onu içine çekerken sihrimi yeniden doldurdu.

Xavier yüksek sesle küfretti, sesindeki korku bana zar zor dokunuyordu. Kendi bedenimin parçalandığı hissiyle savaştım, ıstırapları o kadar güçlüydü ki tadını alabiliyordum.

Gücümü yeniden topladığımda dudaklarımdan bir inilti çıktı, onların duygularını benimkinden uzaklaştırırken, elimden gelen her şeyi emiyor, onlara ikinci kez fırlatmaya hazırdım.

Lacivert pullar vücudumda patladı ve tüm bu duygunun ağırlığı sonunda Yoldaşlık baskılayıcısının üzerimdeki kontrolünü parçaladı. Doğrulurken şeytani bir şekilde sııttım, zihnim dışarı fırladı ve kalan Ejderhaların her birine kilitlendi.

Yaşadıkları katıksız ıstırap bana teslim oldu, kendi kararlılığım onların zihinsel kalkanlarını paramparça etti, tıpkı benim buzum vücutlarını paramparça ettiği gibi.

Siren formumun tüm gücünü çağırdığımda ve daha önce söylemeye cesaret edemediğim bir şarkıya dudaklarımı ayırdığımda on bir tanesi hala nefes alıyordu, akılları benim irademe bağlıydı.

Bu, ayda bir kez yayınladığım yem değildi, sırların veya keşiflerin kaynağı değildi, yalnızca onu duyan herkesin aklını başından almak için tasarlanmış acımasız, acımasız bir Dehşet Şarkısıydı.

Elimi Xavier'e fırlattım, zihinsel kalkanlarını sırtımda hissettim, hediyeilerimden hiçbirini kasten ona doğrultmasam da zihninin etrafındaki duvarlar yıkılıyordu. Susturucu bir baloncuk etrafını o kadar sıkı sardı ki içinden bir nefes bile geçemedi ve onu benim türümün en korkunç armağanından ayırdı.

Kapının ötesindeki Ejderhalar, şarkım içlerine işlerken, hayatlarının en kötü anlarını yeniden yaşamaya zorlarken ve yaşadıkları her kabusu sınırlar içinde hayata geçirirken, akıllarının ıstırabından çok daha güçlü bir acıyla çığlık attılar. kafalarının.

Orada kapana kısıldılar, korkuları gücümü körükledi, ta ki ben sihirle dolana kadar, onlardan çaldığım her şeyin gücüyle bunaldım, kavrayışında zihinleri titriyor ve titriyordu.

Koluma değen bir sihir, gözlerimi açıp paha biçilmez likörle dolu, görünürde geçit olmayan gizli bir dolabı işaret ettiği Xavier'e bakmamı sağladı.

Susturucu balonunun içinden, "Burada hiçbir şey yok," dedi ve ben de anladığımı belirtmek için başımı salladım. Çıkmaza girmiştik, yani tek çıkış yolumuz düşmanlarımızdan geçmekti.

Tekrar kapıya baktım, şarkı göğsümün derinliklerinden çıkıp ötedeki hareketsiz kalan Ejderhaların zihninde yankılanırken. Artık daha fazlasının saraya yaklaştığını da hissedebiliyordum. İçimde dolaşan sihir fazlalığıyla başa çıkamayacak kadar fazlaydı.

Şarkımın konuşmasını durduramadım ve Xavier zaten susturucu balonunun içinde beni duyamazdı, bu yüzden kapıları kasırga yakışır bir havayla patlatmadan önce beni takip etmesi için işaret ettim.

Buz ve tahta parçalandı, topakları kapının ötesindeki Ejderhaların kırık, kanayan bedenlerine çarptı ve hissettikleri her şeye daha da fazla acı ekledi.

Ejderhalar yaralarını pençelerken vahşi, korkmuş gözlerle bana baktılar, Dehşet Şarkım onların zihinlerini paramparça ederken bazılarının burnundan, kulaklarından ve gözlerinden kanamaya başladı.

Xavier, ben katliama adım atarken arkamdan bir şeyler mırıldandı, elim kanlı buzu sanki hiçbir şey yokmuş gibi süpürüp bir kenara yönlendirdi ve yere serilmiş gevşek ve kanlar içindeki bedenler bıraktı.

Sağımdaki bir Ejderha elini bana doğru uzatmaya çalıştı, gözleri benimkilerle buluştuğunda umutsuz bir yalvarışla doldu. Ama neyi yeniden yaşadığını görebiliyordum, işlediği dehşet şimdi kendi kafasının içinde kendi başına dönüyordu ve daha yüksek sesle şarkı söylerken ve beyazlarındaki kılcal damarların patlamasını izlerken ona karşı zerre kadar acıma hissetmedim. gözler. Yanaklarından aşağı kan akmaya başladı ve kendisinden başka kimsenin göremediği gölgeli ibislere karşı sarsılarak ve çırpınarak devrildi.

Üzerinden geçtim ve devasa Pegasus kanatlarını özenle taşıyan, ağırlıkları dengesini bozan Xavier'e bakmak için geriye baktım ama ne pahasına olursa olsun kanatları tuttuğuna şüphe yoktu.

Solumuzdan bir patlama sesi geldi ve oradaki bir kapı hızla açılırken ona doğru döndüm ama arkasındaki boşlukta hiçbir şey ve hiç kimse yoktu.

Yeni açılan yolu takip etmenin sezgi mi yoksa delilik mi olduğundan emin değildim ama ona doğru atladım ve diğer Ejderhaların yaklaştığını, öfke kükremelerinin saray salonlarında yankılandığını hissettim.

Xavier benimle koşmaya başladı, şarkımın içine hapsolmuş Ejderhalar diğerleri gibi devrilmeye başlarken göğsüm ağrıyordu, zihinleri ikiye bölünüp parçalanıyordu, sonsuza kadar kendi kabuslarına hapsolmuştu. Onlarda bozduğum şeyi hiçbir sihir düzeltemezdi ve biri onları ölümle sefaletten kurtarmayı uygun görene kadar onlar da kendi iğrenç dehşetlerini yaşayacaklardı.

Koşarak kapıdan içeri girdik, devasa balo salonuna girerken bile arkasında kimseyi bulamadık, duyduğuma göre sarayın mülkiyetini aldığından beri Lionel'a kilitlenmişti ama görünüşe göre bize yardım etmek için kendini açmıştı.

Ejderhaların kükremesi yaklaştı ama eşiği geçtiğimiz an, arkamızdaki kapı bir kez daha çarparak kapandı, etrafımızda yankılanan bir kilit sesi nefesimi tuttu.

Dehşet Şarkım sendeledi, sonra tamamen düştü ve onunla tuttuğum son zihinler paramparça oldu. Xavier'in kanatlarından birini elinden aldım ve onu da susturucu balondan kurtardım.

"Buradan gitmeliyiz!" O ağladı.

Muazzam balo salonunu yarıp geçtik, duvarları süsleyen, akla gelebilecek her Düzen formunun çarpıcı tabloları, canımızı kurtarmak için koşarken başlarını çeviriyor ve izliyor gibiydi.

"Sizi parçalamayı bitirdiğimde, hainler!" Lionel'ın sesi havada gürledi, bu büyü tüm sarayda ve ötesinde yankılanmasını sağladı.

Balo salonunun uzak ucuna geldik ve önümüzde parke zeminin ortasında gümüşü ayak izleri beliren ve başka türlü fark edemeyeceğim küçük bir geçitten aşağı kıvrılan devasa bir çift kapıya vardık.

Önümüzde dar bir merdiven belirdi, aşağı doğru dönerek gözden kayboldu ve değerli Pegasus kanatlarını tutarken gezinmek neredeyse imkansızdı.

Balo salonundan cam kırılma sesi bize ulaştı ve bizi avlamak için sarayı yerle bir etmeye başladıklarında hemen ardından bir Ejderhanın kükremesi geldi.

"Beni takip et," diye emretti Xavier, beni dirseğiyle kenara itip güzel kanatlarından birini önündeki merdivenlere fırlatıp üzerine atlayıp kendini iterek.

Kaymaya başladı ve gökkuşağı tüylerinin üzerinde parıldayan yanardöner parlaklık merdiven boşluğunu aydınlatıyor gibiydi. Hızla hızını artırdı ve korku ya da heyecandan bir kişnemeyle gözden kayboldu.

Mantığını sorgulamaya, benim de taşıdığım kanadı fırlatıp üstüne atlayıp kaymaya başlayacak vaktim yoktu.

Daha hızlı hareket etmemiz için sırtımıza hava verdim, döner merdiven o kadar hızlı geçti ki, sarayın bağırsaklarına doğru hızla ilerlerken bir Vampire parasını verebilirdik ve korkunç sese rağmen ağzımdan bir çığlık kaçtı. durumumuzun gerçeği.

Alt basamaktan kaydım, Xavier'in kopmuş kanadının kemikli sırtına bembeyaz parmak boğumlarıyla tutundum ve dışarı fırlarken kalbim adrenalinle gümbürdüyordu.

Xavier çoktan ayağa kalkmıştı, cesaret verici bir şekilde bana kişnedi ve karanlığa uzanan daha fazla gümüş ayak izini işaret etti ve bir kez daha beceriksizce kollarında tuttuğu kanadıyla peşlerinden havalandı.

Diğer kanadı alıp peşinden koştum, rastgele ayak izlerini takip edip nereye gideceğini bilecek kadar aptal olmadığımızı umarak, ama bu noktada bize bırakılan tek seçenek buydu, bu yüzden sadece bendim. onunla birlikte.

Loş geçitte taşların gıcırdayan sesi titredi ve Xavier karanlık girişten sarayın altındaki gizli tünellere çıkarken zaferle seslendi.

"Kalpleriniz saf ve çelikle bağlı. Burada güvenli geçiş bulacaksınız." eşiği geçtiğim anda ruhani, kadınsı bir ses fısıldadı ve içime kadar bir ürperti yayıldı. Bize her kim yardım ediyorsa onun hayaleti bir kez daha gözden kayboldu ve giriş arkamızdan kapandı.

Xavier önümüze bir Faelight fırlattı ve bir hareket bulanıklığı önümüze çıkarken neredeyse korkudan bağıracaktım. Ama ben sihrimi çağıramadan, Caleb önümüzde kayarak durdu, Seth sırtından atladı ve kollarını bana doladı.

"Amfitiyatronun çöktüğünü gördük," diyerek beni kucağında ezdi. "Ve düşündük ki, bir an için belki-"

Caleb'in de kollarını bize dolması, Xavier'i Heir sandviğine çekmesi ve sevgileri ve korkuları üzerime çökerken rahatlayarak küfretmesiyle sözünü kesti.

"Ben de sizi seviyorum pislikler," diye mırıldandım. "Ama buradan defolup gitmemiz gerekiyor."

"Kabul." Caleb bizi bıraktı ve ellerini öne doğru uzatarak tahta ve asmalardan yapılmış bir kızıağı ve kendi göğsüne bağladığı koşum takımını hepimizi sürüklemeye hazır hale getirdi. "Hadi ama, bu gece tekrar ayrılmıyoruz."

Geri kalanımız mutlu bir şekilde bunu kabul etti ve Seth ile Xavier, üçümüz de binmeden önce hırpalanmış Pegasus kanatlarını kızıağa yükledi.

Caleb yetenekleriyle koşmaya başladı ve ben de canımız pahasına kızıağın kenarına tutunarak haykırdım, o kahrolası şey her dönüşte başımızı duvarlara çarpma riskine girecek kadar şiddetle köşelerde sallanıyordu.

Yine de yavaşlamadı, kükreyen Ejderhalar, buradan elimizden geldiğince çabuk defolup gitmemiz için ihtiyacımız olan her türlü motivasyonu bize veriyordu.

Aniden, geçidin uzak ucundan fırladık ve bizi yıldız tozundan uzak tutan büyümlü kalkanların dış kenarlarının ötesindeki donmuş havaya fırladık.

Seth başımıza yıldız tozu fırlattı ve biz bir kez daha sahte kralın pençelerinden kurtularak göklerin kucağına atıldık ve mutlak başarısızlığımızın ağırlığı ilerledikçe bizi ezdi.

DArkness her yerdeydi, beni bir gölgeler nehrinin altına itiyordu.

köklerimde kim olduğumu ortaya çıkarmaya çalıştım. Ama burada kalmak için savaşıyordum, pes etmeyi reddediyordum çünkü geldiğim an asla geri dönmeyecektim. Bu benim sonumdu, Gölge Canavar kontrolü ele alacak ve ruhumun parçaları onun gücü tarafından yutulacaktı.

Yüzeye her çıktığımda, Gölge Canavarı'nın iradesi benimkine çarptı ve beni geri çekilmeye zorladı. Ya da belki Lavinia'nın iradesi ya da lanetin gücüydü. Artık bilmiyordum. Tek bildiğim, Gölge Canavarı'na karşı kazandığım her santim gücün üç kat geri talep ettiğiydi.

Çıkmak için savaşamazdım. Artık beni kendime götürebilecek bir yol bile göremiyordum.

Burnumun altında ağır bir şekilde kan asılıydı ve bir kez daha kayboldum, üzerimde uçarak, anlayamadığım kelimelerle bana seslenen koyu saçlı bir adamı kovalarken.

Sanki derimin dokusuna yazılmış gibi onu öldürmeye hasret kaldım. O benim çenelerimde ölecekti ve içimdeki bu öfke doycaktı. Sonsuzdu, bu azap. Ve bunu çözebilecek tek şey ölümdü.

Aklım, birkaç dakika önce altımda yatan kanlı kıza takıldı ve kafamda bir şey çatırdadı ve bir saniyeliğine tekrar net görmeme izin verdi.

Tory.

O kontrol şeridini tutarken geri adım atmayı reddederek zihnimde Gölge Canavarına kükredim. Bu canavar kendi bedenimi kız kardeşime karşı çevirmişti ve ben onu gücüme boyun eğmeye zorlayacaktım çünkü teslim olmuyordum. Kim olduğumu bir daha unutmuyacaktım. pes etmiyordum.

Kontrolü yeniden kazanmak için dişim ve tırnağımla savaştım, gözlerim Orion'a ilişti.

Buradayım.

Ama ona ulaşamadım, Gölge Canavarından ne kadar kaçmaya çalışsam da o beni bırakmıyordu.

"Sakin ol küçük canavar" Lavinia'nın sesi kafamın içinde daireler çizdi. "Dinlenmek."

Gölge Canavarı'nın üzerimdeki tutuşu bir dalga gibi paramparça oldu ve vardiya üzerime akıp giderken nefesim kesildi, Fae formuma dönerken dizlerim yere çarptı, ağzım Tory'nin kanıyla ıslanmıştı ve olanlardan duyduğum dehşetle içime hücum etmişti.

Gölgeler etrafımda kalın bir şekilde kıvrılıyor, onları kovmaya çalıştığımda bile vücudumu kucaklıyor, dokunuşları beni baş dönmesi noktasına kadar zayıflatıyordu. Artık içimde bir sihir kaldıysa, ölmekte olan közlere bağlıydı ve kesinlikle hiçbirinin mevcut olmadığını hissettim.

"Seni yakaladım Mavi." Bir sonraki kalp atışında Orion oradaydı ve ben onu uzaklaştırmaya çalışsam da beni yakınına çekiyordu.

"Onu incittim," dedim, kalbime bir kazık saplayan acıyla. Tekrar tamamen kendim olurken titriyordum, panik beni kör ediyor, tüketiyor, yutuyor, yutuyordum.

Onu incittim, diye tekrarladım, ağzımda, ellerimde, her yerde onun kanı. Her yerdeydi. Onun gitmiş olduğuna dair korkunç, imkansız olasılığı düşündüğümde, şok içinde donakaldım, dehşet uzuvlarımı sardı. Onu bu dünyadan kopardığımı ve hiçbir şeyin bunu geri alamayacağını. Eğer bu doğruysa, asla iyileşemezdim. İkizim olmadan yaşayamam, yaşayamam.

Orion başımı ellerinin arasına aldı ve gözlerimi kırptırarak, yaptığım şeyin ardından titremekten başka bir şey yapmadan ona baktım. İkizim. Sayamayacağım kadar çok kez benim kahramanım olan vahşi, olağanüstü kız kardeşim. Tutku ve dayanıklılıktı ve ateş yaktı. O benim yanan fenerimdi ve onun alevlerini sonsuza dek söndürmüş olabilirim.

"O yaşıyor," Orion benimle yavaşça ve kasıtlı olarak konuşarak beni bu kelimeleri duymaya zorladı. Onu Caleb aldı. Onu iyileştirecek, sana söz veriyorum Mavi."

"Onu incittim," diye tekrar nefes aldım, zihnim o tek gerçeğe takılıp kalmıştı. Onu tuttuğum, pençelerimle derisini parçaladığım, derin ısırığımı ve benden ona zehir hücum ettiği anılar akıyordu.

"Sen değilsin, bunu sana daha kaç kez söylemeliyim?" Beni biraz sarstı ve gözlerindeki dürüstlüğü içime çekti.

"Daha güçlü olsaydım, onu durdurabilirdim. Geçmişte bununla savaştım. Neden bu sefer olmasın?" Konuşacak yeni kelimeler bularak vırakladım, ama bu korkunç gerçekle yüzleşirken beni yarı yolda bırakan birer silaha dönüşmüşlerdi. Neredeyse Tory'yi öldürmekten ben sorumluydum ve şu anda sahip olduğum tek şey, Caleb'in onu kurtaracağı umuduydu. Ama ya yapamazsa?

"Bu bir gölge laneti," diye homurdandı Orion. "Ve gölgelerin tamamının bu gücü harekete geçirdiğini düşünmeye başlıyorum. Anka kuşunun onu söndürebileceğini düşünmüştüm ama belki de lanet sadece irade ile yok edilemez. Belki de ancak üzerinde belirtilen şartlarla kırılabilir. Damarlarınızda yıldızların tüm gücüyle savaşabilirsiniz ve yine de bu yeterli olmayacaktır. Sanırım bunun tek bir cevabı var ve o da Lavinia'nın anlaşmasını yerine getirmem.

"Ya bunların hepsi bir oyunsa?" En umutsuz korkumu fısıldadım. "Ya Lavinia lanetin beni üç ay döngüsü dolmadan tüketeceğini öğrenirse? Bu onun anlaşmasını bozmaz. Şartları bozmaz."

Ellerimi tuttu, beni daha da yakınına çekti, gözleri şimdiye kadar gördüğüm en canlı gözlerdi, sanki gece gökyüzü irislerinin arasında yatıyormuş gibi. "Ne olursa olsun bu laneti bozacağım. Beni duyuyor musun Mavi? Bu, gökyüzünün üstümüzde, yerin aşağıda olması kadar kesin bir gerçektir."

Buna cevap vermek, kendini bu lanete teslim etmesi ve onu bozmam için cehennemden geçmek zorunda kalmasından nefret etmem nedeniyle duyduğum sürekli öfkeyi tekrarlamak için ağzımı açtım. Ama sonra göğsümdeki bir çekiş bana Lavinia'nın beni çağırdığını söyledi ve ben daha direnmeye çalışmadan vücudum dumana döndü.

Orion küfretti, ayağa fırladı ve Lavinia ruhumun ipini çekerken, çağrısına cevap vermek zorunda kaldım, havada uçarak duvardaki bir havalandırma deliğine doğru.

"Darcy!" Orion arkamdan seslendi, ben havalandırmadan kaçamadan kapıları kaplayan buzu uzaklaştırdı, bunun yerine Gölge Canavarı'nın yolu kapılardan geçmesini diledim. O tarafa koştum ve Orion, koridorlarda sağa ve sola uçarken kaybolduğum karanlık sisin ardından Vampir hızıyla yanımda ateş etti.

Lavinia'dan önce vardım ve üzerime kaymaya zorladı, dudaklarımdan bir kükreme koptu ve yukarıdaki avize Gölge Canavarı gibi titredi.

kontrolü bir kez daha eline aldı.

Hâlâ aklım yerindeydi, ama nereye kadar?

Lionel, omuzlarından sarkan lacivert cüppeleriyle Fae biçimlerine bürünmüş otuzdan fazla Ejderha Değiştiren ile büyük salonda karşımızda dururken gözünü bile kırpmadı.

Orion yanımda durdu, elini omzuma bastırdı, parmakları tüylerimde düğümlendi ve içimdeki öfke yavaş yavaş azalırken zihnimi kontrol etmeye devam edip onun varlığına odaklandım.

"Bu konuda bana danışmadın!" Lavinia, Lionel'a bağırarak bana yaklaştı.

Gölgeler ellerinde tehditkar bir şekilde dans etti ve bunun bir tür soğukluk olduğunu anladım. Ejderhaların sadece Lionel'a yakın durmadıklarını, onu korurcasına çevrelediklerini, arkasındaki açık kapıdan gelen birkaç hırıltı yakınlarda onlardan daha fazla olduğunu anlamamı sağladı.

Bu muydu? Lionel ve Lavinia'nın kutsal olmayan ittifakının dağıldığı an mı? Beni buraya onun için savaşmam için mi çağırmıştı?

Kafamı tutmaya çalıştım ama eğer benden Lionel'a saldırmamı istiyorsa buna itiraz edeceğimi düşünemezdim. Fırsatın tadını çıkarırdım. Yine de Gölge Canavarı ne olursa olsun beni tamamen ele geçirmeye çalışmadı.

"Ben kralım," dedi Lionel sakince. "Planlarım hakkında kimseye danışmaya ihtiyacım yok, senin de onlara itiraz etmen için bir neden olduğunu anlamıyorum."

Lavinia, Lionel'ın Ejderha muhafızlarından birinin yanında dişlerini gıcırdattı ve o, gözlerinde bir korku parıltısıyla çenesini kaldırdı, ama geri adım atmadı.

İşte o zaman Lionel'ın muhafızının sol kolunda, dirseğinin kıvrımına yakın yerde damgalanmış Koç burcunu fark ettim. Gözlerim önce bir sonraki Ejderhaya, sonra bir sonrakine kaydı ve Lionel'ın göğsüne çöken, uğursuz bir hisle ne yaptığını fark ettim.
HAYIR.

Gözlerim son olarak Lionel'ın koluna gitti ve o, teftişi hoş karşılamış gibi kolunu dışa doğru çevirdi, Lavinia ve ben artık kolunun iç kısmına kadar dağlanmış yıldız burçlarına bakarken dudaklarının kenarları seğirdi. Bazıları diğerlerinden daha kalın ve daha koyu görünen, o yıldız burcuna sahip daha fazla ruhu ima eden on iki sembolün tümü ona bağlanmıştı. Kahretsın, Muhafızları olarak kaç tane Ejderha yaratmıştı? Şimdi kaç tanesi, sıra onun adını çağırdığında, onunla ölüm arasına atılmaya hazır mı?

O da fark edince Orion'un parmakları kürkümü sıktı ve ben de keskinliği hissettim.

büyüsünün akışı yanıma çarpıyor, bana kelepçelerinden kurtulmuş olduğunu hatırlatıyordu.

Lionel kendini beğenmiş bir şekilde, "Tüm düşmanlara karşı güvende olduğumu garanti ettim," dedi. "Bana dokunulamaz."

Lavinia parmağını salladı ve Lionel'ın gölge eli kendi boğazına sıkıca kenetlendi. Aynı anda birkaç Ejderha yardımına koştu, güçlerinin birleşimi gölge eli boynundan çekip onu Lavinia'nın kontrolünden kurtardı.

Bir sokak kedisi gibi çığlık attı, bir gölge kaidesinin üzerinde yükseldi ve öfkeyle ağladı.

"Seni değerli bir varis olarak doğurmak için yorulmadan çalıştığım gece bunu yapmaya cüret mi ediyorsun?" diye sordu.

Pençelerimi kaydırdım, Orion'a baktım ve onu bu haber üzerine dişlerini gösterirken buldum. Bu gece daha kötü olabilir mi?

"Öyleyse bu varis nerede?" diye sordu. "Verdiğiniz sözü yerine getirdiyseniz onu hemen bana getirin Kraliçem." Ona verdiği unvanla biraz alaycı olduğuna yemin edebilirdim ama emin olmak zordu.

Lavinia, kulaklarımı düzleştirmeme ve rahatsızlık içinde homurdanmama neden olan tiz bir ses çıkardı. Üstümüzdeki odada bir gümleme sesi geldi, tavan üzerine düşen her neyse, ağırlığıyla titriyordu.

Lionel kaşlarını çattı, yukarıdan ağır ayak sesleri geçerken tavana baktı.

Lavinia acı bir şekilde, "Küçük partinizin ardından yutacak bazı cesetler bulmuştur," dedi ve ben o cesetlerin sevdiğim birine ait olmaması için dua ettim.

"Parti?" Lionel tükürdü. "Sarayın bütün bir kanadı neredeyse yok oldu, otuz civarında Ejderha kaybettim ve amfityatro harabeye döndü. Bu gece galip çıkmış olabilirim ama isyancılar küstahlıklarının bedelini Solaria Kralı'na suikast düzenlemeye çalışarak ödeyecekler."

Lavinia, "Kana susamana bayılıyorum, baba," diye mırıldandı, sanki daha bir dakika önce ölmeye kararlı görünmüyormuş gibi sesi bal tatlısıydı.

Lionel'ın yeni Muhafızları beni tartarken tüylerim diken diken oldu ve Mildred kıllı çenesini kaldırıp boncuk gözleriyle beni değerlendirerek sıranın önüne doğru ilerledi.

Gümbür gümbür ses, odanın ötesindeki merdivenlerden aşağıya taşındı ve ben

Herkesin bakışları kapıya takılınca o tarafa döndü. Yavaşça açıldı ve ötesinde kimseyi açığa çıkarmadı ama hislerim bana dikkatli olmamı söylüyordu.

Grotesk bir yaratık geldi, tavanda seğırtti, hatları, yapıldığı açıkça belli olan gölgenin arasında keskindi. Bir Ejderha Değiştirici kadar büyüktü, hantal şekli tavandan düşüyor ve bir gümbürtüyle Lavinia'nın yanına iniyordu.

Gölgeler yaratığın derisine batarken geri çekilme dürtümle savaştım, karanlıktan yavaşça beliren bir adam, yüzü yakışıklı bir gaddarlığın resmiydi. Dudaklarında şeytani bir gülümseme kıvrıldı ve bakışlarında uğursuz bir boşluk kıpırdandı. Çıplaktı, güçlü vücudu, bronz teninde canlı damarlar gibi nabız gibi atıyormuş gibi görünen gölge yaralarıyla işaretlenmişti.

"Merhaba Peder," diye mırıldandı, sesi fesat bir baştan çıkarıcıydı.

Vücudumdaki her kas sıkı bir şekilde kilitlendi, ruhumun derinliklerinde, doymak bilmez bir kan iştahı olan zirve bir yırtıcının az önce aramızda belirdiğini bilerek.

Ejderhaların hepsi korumacı bir tavırla Lionel'in önünde yer değiştirdiler, safları birbirine yaklaştırdılar, gözleri bu yeni, canavarca geliş fark etti ve boğazımdan kısık bir hırıltı yükseldi.

Lavinia, "Adını Tharix koydum," diye cıvıladı, parmak uçlarını çenesine değdirmek için uzandı ve aralarına baktığımda benzerlikler görebiliyordum, elmacık kemiklerinin eğimi onunkiyile aynıydı ve dudaklarının acımasız kıvrımı onunkine yansıdı. Yine de bu tamamen yetişkin adamı birkaç saat önce nasıl doğurduğu beni aşıyor. "Eskilerin dilinde prens demektir. O mükemmel değil mi? Yaklaş baba, oğluna merhaba de."

Lionel canavaraya dikkatle ama biraz da entrikayla bakarak başını kaldırdı. "Güçlü bir türe benziyor," dedi, gözleri Tharix'in vücudunun her bir santiminde onaylayarak gezinirken ve aralarında bazı benzerlikler de fark ettim, DNA'larının bu imkansız birleşimi, hepsi paketlenmiş ve uğrunda savaşmaya hazır. onlara.

"Ama o Ejder doğumlu mu?" diye şüpheyle ekledi Lionel.

Lavinia gururla, "O babasının soyundan," diye yanıtladı. "O da en az sizin kadar safkan Kralım ve dört Elementin tamamına sahip. Kabul etsem de, o da gölgelerin armağanı ile kutsanmış."

Bu korkunç gerçeklik, yavrularının gücünün uçsuz bucaksızlığı düşünülemez bir şekilde kapandı.

"Göster bana," diye talep etti Lionel ve Lavinia, Tharix'e kısaca başını salladı ve ona yer açmamız için Orion'la beni geri götürdü.

Biz geri çekilirken Tharix tamamen hareketsiz kaldı, Ejderha Muhafızları bir saldırı için hazır bir şekilde Lionel'i çevrelerken gerildiler ama hiçbir gelmedi.

Bunun yerine, Tharix bir kedi atlayışıyla öne atıldı ve bu öyle ani bir değişime dönüştü ki, bu değişiklikle kalbim yerinden fırladı.

Tıpkı Lavinia'nın söz verdiği gibi vücudundan bir Ejderha formu fırladı, pulları odadaki tüm ışığı kendilerine çekiyormuş gibi görünen mat bir obsidyendi ve muazzam boyutu ve dengeli kanatlarının ötesinde herhangi bir detayı tanımlamayı neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Muhafızlar, Lionel'ın etrafında saf tuttular, kalkanları yerine yerleştirirken havada sihir parıldadı.

"Aman Tanrım," diye soludu Mildred, telaşlanmış gibi yelpazesini açarak. Tharix şahlandı, tüm boyunu gösterdi, onun en az Lionel kadar, hatta belki de Darius kadar iri olduğunu fark ettiğimde kalbim küt küt atıyordu. Ondandır yankılanan kükreme bir kabus gibiydi, sarayın dört bir yanından ona karşılık olarak çığlıklar kopuyor, hizmetkârlar ve muhafızlar ondan dökülen yalnızca gürültüyle dehşete kapılıyordu. Ve bu, o ölümcül çeneden fişkırان, ağzından aç darbelerle kıvrılan gölgelerle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Lavinia, "Bu yeterli, tatlı bezelyem," diye mırıldandı, devasa yaratığa daha da yaklaşıp elini onun böğründe gezdirdi.

Tharix anında itaat etti, Fae formuna geri döndü, o şeytani sırıtış bir kez daha yerindeydi ve şimdi onun içinde neyin gizlendiğini bildiğime göre, gözlerinden dışarı bakan karanlığı tanıyabiliyordum. Et verilen bir kabus.

"Muhteşem," diye soludu Lionel öne çıkarak Muhafızlarının ona yer açmak için dağılmasına neden oldu. "Dediğimi yapacak mı?"

Lavinia, "O, tamamen sizin kaprislerinize boyun eğiyor, Kralım," diye söz verdi.

"Denemek."

"Vampirin üç kaburgasını kır," diye emretti Lionel ve ben buna karşılık olarak kükredim, Tharix Orion'a yaklaşırken ve sadık dostum bir adım bile atmadı.

"Kaburgalarını kırdığında dövüşme, evcil hayvan," diye emretti Lavinia hafifçe, Orion kendisine yaklaşan canavara saldırmaya hazırlanırken gerildi. "Bu benim işkencemin bir parçası sayılacak."

Orion hırladı ve ben de onu korumak için savrularak vücudumu onun ve Tharix'in arasına yerleştirdim.

Korkunç yaratık çömelerek yere çömeldi, altımdan seğırtti ve arkamda o kadar hızlı ayağı fırladı ki, dönüp ona çenemi şaklatmaktan başka bir şey yapamadım. Ben saldıramadan Lavinia boğazıma bir tasma geçirdi ve beni geri çekti.

Orion, yaklaşan korkunç yeni Varise baktı, Tharix gelişigüzel bir şekilde kişisel alanına girdi ve sonra uzanıp eşimin yanlarını kavradı, kara gözleri heyecanla parlıyordu.

Lance'e ulaşmaya çalışırken çırpındım ve Lavinia sanki bir oyun oynuyormuşuz gibi güldü, Tharix sıkılırken ve Orion'un kaburgaları şak, şak, şak diye kırılırken beni bir kez daha geri çekti.

Orion dişlerini göstererek acı içinde tısladı ve Tharix onu serbest bırakır bırakmaz eline bir buz bıçağı fırlattı ve bir meydan okuma kükremesiyle canavarın şakağına sapladı.

Tharix bir gümleme sesiyle yere yığıldı, yarasından siyahımsı kan akıyordu. Lavinia öfkeyle çığlık attı ama Orion, Tharix'in kaburgalarını kırmasına izin verme emrine itaat etmiş, iş bittikten sonra onu durduracak hiçbir şey söylememişti.

"Seni kelepçelerinden kim kurtardı?!" diye bağırdı Lavinia. "Hemen buraya gel ve bir daha büyü yapma yoksa bu gece sevimli küçük Vega'nın el ve ayak parmaklarını keserim."

Orion, Lavinia'ya meydan okurcasına bakarken gözlerinde karanlıkla ona doğru yürüdü.

Tharix seğırip hareket etmeye başlayınca korkuyla irkildim.

Ejderhalar endişeli bakışlar paylaştılar ama Mildred heyecanla alkışladı.

"Oh, o mükemmel, değil mi Lionel Amca?" Mildred cıvıladı. "Ne kadar iri bir oğlun var. O da oldukça çekici." Kirpiklerini onun varlığından habersiz görünen Tharix'e doğru salladı, bakışları kemik uman vahşî bir köpek gibi Lionel'a takıldı.

"Henüz tam onayımı almadı," dedi Lionel, bakışları Lavinia'ya çevrilmeden önce yaratığa dikkatle bakarak. "Ama aferin Kraliçem. Onun yeteneklerini savaşta görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

"Onun barbarlığından zevk alacaksınız, Kralım. Kana susamışlığı var." Kocaman gülümsedi, gözleri daha önce Lionel'ın etrafındaki Ejderhaların üzerinde geziniyordu.

boyun eğerek başını eğdi. "Sana iyi geceler dileyeceğim. Zavallı bebeğimi incittiği için onu cezalandırmadan önce evcil hayvanıma yeni sihirli kelepçeler bulmalıyım.

"Bunu bitirdiğinde odana geleceğim," dedi Lionel, bakışları takdir dolu bir şekilde onun üzerinde gezinirken ve onların tuhaf göt ilişkileri bir kez daha paraya dönerken öğürme dürtümü bastırdım.

Lavinia onun dikkatini çekmedi ve parmaklarını dalgınlıkla Orion'un saçlarına itti, sonra boynumdaki tasmayı sıkıca çekerek dişlerimi öfkeyle çıtlatmama neden oldu.

Tharix'in gözleri iki hiçlik çukuru, içlerinde hiçbir ruh yokken peşimden gelirken, Lionel ve onun canavarca yeni Muhafızlarını geride bırakarak onu odanın dışına kadar takip etmek zorunda kaldım.

"Kendini iyileştir, evcil hayvan," diye fısıldadı Lavinia, Orion'a ve bunu yapmak için elini kaldırdı, kaburgalarını tekrar birleştirdi, ama elini bıraktığında Lavinia onu yakaladı, parmaklarını onunkilerin arasına geçirdi ve beni diken diken etti.

Taht odasına geri götürüldük ve cehennemin kapıları arkamızdan kapanıyor gibiydi. Bu gece umutsuzluk içinde geçti ve ben onun pençelerinden kaçamadım.

Tory'yi düşündüm ve başımı geriye eğdim, boğazımdan hüznü bir uluma yükseldi ve havayı bu terkedilmiş akşam kadar kapkara boyadı. İkizimin bana ihtiyacı vardı ve ona ulaşamadım. İkiye bölünmüş ve geçilemez bir nehrin karşı kıyılarına atılmış tek bir varlıktık. Bir şekilde, bir şekilde ona dönmem gerekiyordu. Çünkü onsuz kader değişmezdi. Bunu varlığımın derinliklerinden biliyordum.

Ama Gölge Canavarı'nı içimden çıkarıp ilk ve son kez öldürene kadar ona yakın olamazdım. Şimdi onun en büyük tehditlerinden biri olduğum için değil.

T Bu sözde savaşlar için kullanmaya başladığımız yuvarlak masa konseyler gürültüyle doluydu, durmak bilmeyen ve gücünden başım zonklarken daha da yükseliyormuş gibi görünen bir dizi gürültü.

Ya da belki de bu, kız kardeşimin dün gece beni öldürmeye çalıştığı zehrin yan etkileriydi.

Yan tarafım, kaplan gözü kristalinin hâlâ derimin içinde durduğu yerde acıyla yanıyordu, beni diğerarımdan çalmaya ve bir kez daha Lionel Acrux'tan kaçmaya çalışırken kimse bunu fark etmemişti.

Kaldırmadım ama. Neden olduğu yanığa rağmen, kendi bedenim dinlenme sancısıyla isyan ederken bile damarlarımda nabızı atan, onlara güç veren gücünün gücünü hissedebiliyordum.

Ama benim için herhangi bir dinlenme olmayacaktı. Kendimi burada bulmak için uyandığımdan beri, Basilisk panzehriyle yaralarım iyileşti, beni iyileştirip boyun eğdirirken sayısız saat geçti, öfkemden çok korkarak bitmeden beni uyandıramadı.

Geraldine sürekli olarak bana endişeli bakışlar atarken, masada bir yığın yiyecek el değmemiş ve görmezden gelinerek önümde duruyordu.

Onu da görmezden geldim.

Hepsine karşı çok öfkeliydim, burada sessizce oturup bu kadar korkunç şekilde yanlış giden her şeyin gerçeklerini düşünmekten başka bir şey yapamıyordum.

bir kez daha.

Çektiğimiz sıkıntıdan gelen tek soluk iyi ışık, Xavier'in kanatlarını geri almayı başarmış olmasıydı. Sofia ve Tyler artık onunla birlikteydiler, yeniden bağlanıp bağlanamayacaklarını anlamaya çalışan asilerin sunduğu en iyi şifacıları ve cehenneme kadar gidip bir yol bulacaklarını umuyordum.

Mirasçılar ve ebeveynleri o kadar yüksek sesle tartışıyorlardı ki, onunla birlikte başım dönüyordu, hepsi yapmamız gereken sonraki hamleler için mücadele ederken ve şu anda karşılaştığımız her sorunu incelerken Geraldine'in sert öfke feryatları otoriter saçmalıkları bir bıçak gibi kesiyordu.

Dün gece takip etmeye yemin ettikleri kraliçelerden biri gelip onları yüzüstü bıraktığında çok sayıda asi mahkum ölmüştü. Cebrail'in kehaneti yeryüzünde cehenneme dönmüştü. Ya Lionel'in ağabeyimin o savaş alanında bana gönderdiği uyarıyı aklından söküp alıp bize karşı çevirdiğini ya da yıldızların bir kez daha kaderimizle dalga geçmek için işbirliği yaptığını varsaymak zorundaydım.

Darcy'nin iddia ettiği şey doğruysa, ikincisi de birincisi kadar olasıydı. Çünkü soyumuz lanetliydi. Ve bu laneti sona erdirmek için tutmam gereken söz bir muammaydı.

Hepsi olası saldırıları veya güçlerimizi bir araya getirmenin yollarını tartışarak ileri geri tartışmaya devam ederken, bunların hiçbirinin ihtiyacımız olan şey olmadığını biliyordum. Bu ordu yok edildi ve kaçtı, tutundukları tüm umutları hızla yitirdi ve şimdi bir grup kavgacı Fae ile başıboş kaldı, hiçbirimizin bulamayacağı lanet bir mucize yaratmamızı bekliyor.

Geraldine, sadece bu savaşın gidişatını lehimize çevirmekle kalmayacak, aynı zamanda daha fazla isyancıyı bizim için savaşmaya çekecek kadar büyük bir saldırı yapmamız için bizi zorluyordu. Nebular Engizisyon Merkezlerini yok etmek ve orada tutulan Fae'leri serbest bırakmak için gruplar gönderiyorduk ama daha büyük bir şey yapmamız gerekiyordu. Solaria Mahkemesi'ne saldırma, Max'in şeytani üvey annesini ve Lionel'in ona başkanlık etmesi için verdiği yeni kurulan mahkemeyi ortadan kaldırma ve belki de rejiminin diğer bazı önemli üyelerini de ortadan kaldırma planı yapma fikri vardı.

Bana sağlam bir fikir gibi geldi ama şu anda savaşa bir bütün olarak odaklanamazdım. Aklım kendi kişisel önceliklerime fazlasıyla karışmıştı ve bu odada süregiden tartışmalara girmek için gereken enerjiyi toplayamadım.

Cebimde bir şey kıpırdadı ve hatırlamadan önce irkildim.

Darcy'nin kurtarmam için bana verdiği Tiberian Rat. Kurtulduğumuz katliamın ortasında hayatta kalan tek kişi.

Onu dışarı çıkardım ve bana verdikleri diğer şeylerin yanına masanın üzerine koydum.

"Darcy bunları almamızı istedi," dedim, ayağa kalkıp eşyaları orada bırakırken, aralarında küçük Fare titriyordu. Önemli olduklarını biliyordum ama hiçbir ihtiyacım olan çözümleri sunmuyordu ve o lanet masada bir dakika daha oturmak içimden gelmiyordu.

Diğerleri gitmemi protesto ederken arkamdan gelen çağrılar görmezden gelerek arkamı döndüm ve kapıya doğru uzun adımlarla yürüdüm ama o duvarların arasında benim için hiçbir şey yoktu. Bir şeyler yapmalıydım, oturup yine ne kadar başarısız olduğumuz hakkında konuşmamalıydım.

Kapıyı yarıp açtım ve Dante Oscura'yla yüz yüze geldim, güçlü vücudu şimşekle çitirdiyordu, gömleksiz ve önümde savaştan kalma kanlar içinde duruyordu, gözleri benimkilerle buluştuğunda kararıyordu.

Alçak sesle, "Kardeşimi seninle görmüyorum," diye homurdandım, sırtım, sanki bedenimin sınırlarından kaçmak için can atıyormuş gibi, uykuda duran kanatlarımın olduğu yerde karıncalanıyordu.

Rosalie arkasından alçak ve sert bir şekilde hırladı, ben onların önünde dururken o ve Leon onu kuşatmak için yaklaştılar. Bir sürü cehennem köpeğine karşı biraz yaşlı ben.

Dante kasvetli bir şekilde, "Ve ben de kardeşin piccolo regina'yı göremiyorum," diye yanıtladı, teninde elektrik kıvılcımları parlıyordu.

"Yeter," diye gürledi arkamdan Tiberius Rigel, ama dönüp ona bakmadım, bu öfkeyi bir çıkış yolu olarak görme isteğim beni pervasızlığa itiyordu.

"Geri kalanımız savaşa giderken çocuklarla evde kalan bir adamın fikrini sormadım," diye alay ettim, gözlerim hâlâ Dante'deydi ama sözlerim, kendilerine inanmaya o kadar kararlı görünen eski Meclis Üyeleri içindi. henüz gerçek bir rol oynamadıkları bu savaşta söz sahibiydiler.

Tiberius, "O aptalca planı bizim bilgimiz ve onayımız olmadan uydurduğunu gayet iyi biliyorsun," dedi. "Muhtemelen küstahlığında bile, bir parçan havalı giyinen haklı gençlerden oluşan bir ordunun Ejderha Kral'ı devirmeyi asla başaramayacağını anladığından ve-"

Tiberius'la yüzleşmek için döndüm ama Max oraya daha önce varmıştı, göğsü babasınıninkine çarparken ikisini ayaklarının üzerinde karşı karşıya dururken buldum.

Max, "Bu odadaki sözde gençler bu savaş için savaştı ve kanını döktü," diye hırladı. "Rahat ofis işlerinizde yaşadığınız hiçbir şeye benzemeyen ölüm ve kargaşa gördük. Hem dost hem de düşmanla omuz omuza savaştık ve yol boyunca sevdiklerimizden fazlasını kaybettik. Lionel'ın tiranlığına ve zulmüne karşı savaşmak adına işlemek zorunda kaldığımız her iğrenç eylemle ruhlarımızı bu davaya feda ettik, parçalarımız kırılıyor ve kopuyoruz. Bu arada, üçünüz yıllarca onun karşısındaki masalarda oturup, kapalı kapılar ardında neler çevirdiğine dair herhangi bir işarete göz yumarak geçirdiniz. Gölge Prenses bizim krallığımıza geçtiğinde bu fırsatı değerlendirmede - bunu yıllardır planlıyor. O, ne pahasına olursa olsun hizmet etmeye ve korumaya yemin ettiğiniz lanet olası kralınıza, Karanlık'a baskı yapıyordu. ve sen onu görmedin bile. Bu yüzden, tüm bu başarısızlıklar sayesinde ondan çalınan her şeyden kopmuş ve kanlar içinde karşınızda durduğuna göre, Roxanya Vega'yı küçümsemeye çalışmayın. Bağışlanması için dizlerinin üzerine çökmüş olmalısın."

Antonia Capella, Max'in selam vermelerini kastetmemiş olsa da, onların önümde diz çökmeleri fikri üzerine derin bir nefes aldı. Bakışlarımı ondan Melinda Altair'e çevirdim, orada da aynı öfkeyi bekliyordum ama onun yerine çok daha yumuşak bir şey bulmuştum, gözleri pişmanlıkla parlıyordu.

"Lionel söz konusu olduğunda hepinizi hayal kırıklığına uğrattığınızı biliyoruz," dedi Melinda usulca, bakışları benimkilerle buluştu ve ben bu sözlerle katlanmak zorunda kalırken kalbim acıyla burkuldu. "Daha önce görmeliydik, görmeliydik..." İçini çekerek başını salladı. "Pişmanlıklar ve keşkeler artık bize bir iyilik yapmıyor. Ama sizi temin ederim ki birçok geceyi yatağimde uyanık geçirdim, anlayabileceğinizden daha fazla an düşündüm, işaretleri kaçırp kaçırmadığımı merak ettim, ne zaman manipüle edildiğimi fark ettim ve iş o yalancı parçaya geldiğinde başarısızlıklarım için kendimden nefret ettim. boktan. İlk başta, ağabeyinin ölümünün yasını tuttuğunu varsaydığım için ona çok fazla alan bıraktığımı düşünüyorum ve Radcliff'e olan aşkım bende bunu istemeye neden oldu... Bilmiyorum bile. Sanırım sadece Ateş Varisi'nin ve ardından Meclis Üyesi'nin gücüne inanmak istedim çünkü onsuz,

Antonia, "Dört ailemiz, nesiller boyu güç bakımından eşleşti," diye onayladı. "Vega'nın evinden sonra ikinci. Ve ailen öldükten sonra, senin ve kız kardeşinin de onlarla birlikte öldürüldüğüne inandık, hükmetmeye, bize talimat verecek bir hükümdar olmadan nasıl liderlik edeceğimize odaklanmalıydık. Ve inan bana, insanlarımız için olduğundan daha iyi olan birçok değişiklik yaptık.

Vahşı Kral'ın demir yumruğu şimdiye kadar-"

"Ama bu kadar nefreti emreden ya da bu tür gaddarlıklar yapan Vahşı Kral değildi, değil mi?" alay ettim.

"Hayır," dedi Tiberius bir nefes alırken, oğluyla arasındaki gerilim azalırken omuzları çöktü ve yeniden sandalyesine çöktü. "Ve keşke bunu daha önce görmüş olsaydık."

Caleb parmaklarını masaya vurarak, utanmış suratlı eski Meclis Üyelerinden bana baktı ve 'şimdi ne olacak?' dercesine kaşlarını kaldırdı.

Darcy'nin reddinin kalbimden bir parça kopardığı göğsümde bir ağrı vardı. Ben buraya sürüklenirken neden burada kaldığını anlamış olabilirim ama bu canımı daha az yakmadı. O benim diğer yarımdaydı ama artık onsuz yarım bir kız olduğumdan bile emin değildim.

"Daha büyük bir orduya ihtiyacımız var," dedi Seth alçak sesle, gözleri masanın ortasında duran haritaya kaydı, Solaria önümüze serildi, sanki bütün cevaplar ondaymış ama paylaşmayı reddediyormuş gibi bizimle dalga geçiyordu.

Belki bazı silahlar da vardır, diye onayladı Caleb ama gürültü tekrar başlayınca odadan çıktım. Orada planladıkları hiçbir şey hemen bir fark yaratmayacaktı ve masaların etrafında oturup konuşmam bitmişti. Rol yapacaktım ve kimsenin bu konuda ne düşündüğü umurumda değildi.

Dante ve ailesi hâlâ çıkış yolumu engelliyorlardı, ama ben yavaşlamadım, muazzam Ejderha Değiştiren'i omzumdan kontrol ettim ve bu süreçte kendimi ölü bir kola verdim. Ama onu hareket ettirdim, Rosalie uyarmak için dişlerini gösterirken onunla kuzeninin arasına girdim.

Geraldine'in beni geri çağırmaya çalışmasına aldırış etmeden odadan çıktım ve iki kat merdiven çıkarak odama çıktım.

Arkamdan yumuşak ayak sesleri geliyordu ama onları duymazdan geldim, istikrarlı bir şekilde tırmandım ve kapıyı arkamda bırakarak lüks alana girdim.

Giysilerim mahvolmuş ve kirliydi, kendi kanım onları herhangi bir düşmaninkinden daha çok lekeliyordu ve onları umursamadan çıkardım. Derimdeki, giysilerimdeki ve kılıcımdaki kanı çekmek için su büyümü kullandım, masamın üzerinde duran cam bir sürahiye yönlendirdim, sonra buz gibi soğuk suyla kendimi temizledim ve tekrar kurulamak için havayı kullandım. .

Dolaptan büyük beden bir gömlek aldım ve üzerime çektim, siyah kumaş üzerime battı ve o eşya olmasına rağmen bana Darius'u düşündürdü.

hiçbir zaman ona ait olmamıştı. Hazinesi dışında hiçbir şeyi bana kalmamıştı artık. O, kalçamdaki mürekkep ve zaman zaman onun varlığıyla nabız gibi atan kolye.

O kara büyüyle bir kez daha yanarken, kaplan gözü kristalinin hâlâ böğrümde gömülü olduğu zonklayan yarayı kaşıdım, lekesi vücuduma işliyor ve beni ürpertiyordu.

Onu yalnızca son çare olarak getirmiştım, büyü üzerindeki çalışmalarım beni ona karşı temkinli olmaktan öteye götürdü, ama artık onu kullanmak zorunda kaldığıma ve hayatta kaldığıma göre, onu çıkarmaya hiç niyetim yoktu. O şey, kaderin beni ondan çalmaya çalıştığı ve burada ortalığı kasıp kavurmayı henüz bitirmediğim bir hayat için sefil bahaneme tutunmama yardım etmişti.

Kristal, düşününce ürpermeme neden olan bir tür büyücülükle doluydu, ama temelde tenimi çoktan ölmüş bir ruhun gücüyle bağlayarak, beni Peçe'nin bu tarafına demirledi. Ölümsüzlük değildi ama alabildiğim kadar yakındı. Elbette bir bedeli vardı ama çocukluk anıları pek değer verdiğim şeyler değildi. Çapa olmaya ikna ettiğim ruhumun iyiliği için Darcy ve benim katlandığımız en kötü şeylerden bazılarını yeniden yaşamak, bu güç için kabul edilebilir bir bedeldi.

Bu yerde uyanmadan önce karanlıkta bunu hissetmişim, Basilisk panzehiri damarlarımda dolaşp yaralarımı iyileştiriyordu. Buraya geri dönmemizden birkaç dakika önce ölüm beni çağırmaya gelmişti ve kristal beni bu uçağa sabitlememiş olsaydı onunla birlikte gidecektim. Çekişi hissetmiş, Peçe'nin parıldayan ışığını görmüş ve hatta bu çağrıyı kabul etme dürtüsü hissetmişim. Darius beni orada, ışık perdesinin ötesinde bekliyor olacaktı. O orada olurdu ve ben de tutunduğum bu hayatın tüm çürümüşlüğünden, yıkımından ve ıstırabından uzakta, onunla yeniden birleşebilirdim.

Ama benim izleyeceğim yol bu değildi. Yıldızların beni lanetime bu kadar kolay götürmesine izin vermeyecektim.

"Dante Gabriel'i de bir erkek kardeş gibi seviyor, biliyorsun," dedi Rosalie Oscura, izin istemeye ya da merdivenlerin dibinde duran muhafızları nasıl geçtiğini açıklamaya gerek duymadan odama girerken. . "Onu pezzo di merda, Lionel Acrux'un pençelerinden kurtarmak için gereken buysa, seve seve hayatını verirdi."

"Dün gece savaşı herkes hayatını kaybetmeye hazırды," diye homurdandım, Geraldine'in ortalığı toplarken koyduğu raftan Eter Kitabı'nı alıp okumak ve kendi cevaplarımı bulmak amacıyla yatağıma atladım. .

[illegible]

"Özel bir şey istedin mi?" diye sordum sayfaları tek tek çevirerek, bir şey arayarak, herhangi bir şey. Burada bir şeylerin olmasını beklemekten bıkmış olmam dışında ne olduğunu bile bilmiyordum.

Darcy'yi bekliyordum ama o seçimini yapmıştı ve bu ben değildim. Acıttı. O kadar kötü acıyordu ki nefes alamıyordum ama işte oradaydı. Bu fikir ne kadar cazip gelse de, bu gerçek yüzünden kendime acıma partisi verecek değildim. Yani şimdi ben de bencil olacaktım. Kış gündönümü neredeyse üzerimizdeydi ve verdiğim sözü yerine getirmeyi beklemekten bıktım.

"Ay Kurtları hakkında pek bir şey bildiğini sanmıyorum," dedi Rosalie, odamı incelerken Faetalian aksanı kelimelerini renklendiriyordu, parmaklarını Darius'un hazinesinin üzerinde gezdiriyor ve vahşi bir parçamın ona dişlerimi gösterme isteği uyandırıyor.

Bana bilgiç bir şekilde sırtıttı ve kitaplığıma geçmeden önce aldığı altın parayı bıraktı.

"Biliyorum ki sen Bir Ay Kurdu, eğer kastettiğin buysa," dedim, onun dünya büyüyle ilgili kadim kitabı raftan alıp elinde rastgele bir sayfaya düşmesine izin vermesini izleyerek. Seth geçen gece tekilamı çok fazla içtikten sonra bu konuda durmaksızın mızımızlandı. Ayın da onu desteklemesi gerektiğini düşünüyor gibi görünüyor."

Rosalie homurdandı, toprak büyüsunü kullanarak avucuna soluk taştan bir ay fırlatırken elini kaldırdı, yüzeyindeki her krater ve çıkıntı ürkütücü bir şekilde doğru görünüyordu, elinde dönmesini sağladıktan sonra üzerine bir havaya yükselme büyüsu yaptı, böylece tavana doğru sürüklendi.

"Bu yavru, sahip olabileceği şeyleri talep etmesi gerekirken, sahip olamayacağı şeyleri düşünerek çok fazla zaman harcıyor," dedi gözlerini devirerek.

"Ona köpek yavrusu dediğini duysaydı, muhtemelen sana başka bir dövüş için meydan okurdu - sonuncusunun çirkinleştiğini duydum," dedim yumuşak bir sesle ama Rosalie sırıttı.

"Bu eğlenceliydi. Özellikle de beni öldürdüğünü düşündüğü için ağlamaya başladığı kısım."

Kara gözlerindeki hainlik karşısında ağızımdan kaçan kahkahaya engel olamadım ve bu küçük ziyareti eskisinden daha çok merak ettiğimi fark ettim.

olmuştı. Şimdiye kadar Rosalie Oscura ile bu kadar fazla zaman geçirme fırsatım olmamıştı, ama özellikle de en iyi nedenlerle kötü seçimler yapmak söz konusu olduğunda, onun tam benim tarzım bir kız olduğu hissine kapıldım.

"Onu kandırmasaydın, sanırım kazanırdı," dedim ve gözlerinde o çelik gibi vahşilik yeniden parladı.

Kendini beğenmiş bir şekilde, "Hayatımda tanıdığım ve şanslı olabilecek tek Kurt o - ama iş gerçekten ona düşerse kazanma şansım yüksek olur," diye yanıtladı ve ben de yan tarafında sürünen dövme baktım. boynu, adını yankılayan gül asmaları, yine de onlarda bundan daha fazlası olduğu hissine kapıldım.

"Neden öyle?" Merakla sordum.

"Çünkü ben kirli dövüşürüm," diye yanıtladı vahşi bir sırıtışla. "Ve tüm Alpha zırvalıklarına rağmen, Seth Capella'nın iliklerine indiğinde temiz bir zengin çocuğu. Tüm Mirasçılar - Darius bile o kaba, mürekkepli dış görünüşünün altındaydı."

İsmini duyunca kalbim sızladı ama bunun beni onu düşünmekten alıkoymasına izin vermedim, onun hatırasının acısından vazgeçmeyi ve onu tamamen kaybetme riskini almayı reddettim. "A, biliyorum. Acımasızca ona bok verdim.

"Kalbime göre kadın," diye mırıldandı Rosalie, yatakta yanıma oturmak için hareket ederek, bacak bacak üstüne atıp kitabı kucağına koyarken dizini kalçama değdirerek. "Yine de senin için fark etmezse, bozuk kahraman türleri yerine gerçek kötü adamlara bağlı kalacağımı düşünüyorum."

"Kahramanlıkları umursamıyorsan neden savaşta savaşıyorsun?" Diye sordum.

"Kavgaya asla hayır demem. Ayrıca, Lionel Acrux'a olan kinim, küçük bir horoz kompleksi olan zalim bir stronzo olarak onu öldürmem için bana ek bir sebep vermeden çok önce kişiseldi.

"Nasıl kişisel?" Merakla sordum ve cevap vermeye karar vermeden önce bir an cevap vermek istemiyormuş gibi dudaklarını büzdü.

"Birkaç yıl önce, Leon Night ve kardeşi Roary ile birlikte Lionel'ın malikanesinden bir şey çalmaya çalıştım," diye itiraf etti, soyadını söylerken çenesi kasıldı, duyguları benim doğal savunmama çok benzer bir şekilde kapandı. anında tanıdım. "Bu... boka battı. Dragon stronzo biz kaçamadan bizi keşfetti. Roary beni kurtardı ama böyle yaparak kendi kaderini belirledi ve yakalandı. O zamandan beri Darkmore Hapishanesinde.

"Rosalie," diye nefes verdim, Orion bir süre o yerde kapana kısılmışken Darcy'nin ne kadar acı çektiğini bilerek ona sempatiyle uzandım.

bırakın birkaç yılı, birkaç ay. Ve bunu ne kadar saklamaya çalışsa da Kurtların liderinin ondan alınan adamı sevdiğini söyleyebilirim. "Siz ikiniz birlikte miydiniz?"

Rosalie umursamazca homurdandı, dokunuşuma yaslandı ve başını sallayarak tekrar geri çekildi.

"Roary benden on yaş büyük. Benim sadece aptal bir köpek yavrusu olduğumu düşünüyor, yani hayır, biz asla... hiçbir şey olmadık. Ya da en azından, onun için asla bir şey olmadım.

"Eğer onu serbest bırakabilecek bir konuma gelirim," diye söze başladım çünkü Darcy ve ben tahta geçsek, insanları hapishaneden salıverme gücümüz olacağı kesindi ama Rosalie üzgün üzgün başını salladı.

"Lionel Acrux ile bir Ölüm bağı kurdu. Kırılmayacak olan. Bunu aşmasının tek yolu kaçması," dedi acı bir şekilde, sanki elleriyle yapacak bir şey arıyormuş gibi kitabındaki bir sayfayı kaydırarak. "Ya da biri onu kaçırırsa..."

"Bunu daha önce başaran oldu mu?" diye sordum, o yeri korudukları tüm güvenliği düşündükçe kaşlarım çatıldı.

"Hayır," Rosalie boş boş güldü. "Yerin derinliklerine gömüldü ve kaçmak için her türlü büyülü, fiziksel ve hatta canlı engelle çevrili. Kimse yaklaşmadı bile. O cehennemden kaçmaya çalışmak, ölümü hoş karşılamaktır."

"Öyleyse neden onu oradan kaçırmayı planlıyormuşsun gibi hissediyorum?" Deli olup olmadığını merak ederek sordum ve komplo kurarcasına yaklaştı.

"Çünkü belki öyleyim."

Ben buna cevap veremedim Rosalie, Dünya Kitabı'nı Eter Kitabı'nın üzerinde kucağıma itti, parmağını daha önce pek dikkat etmediğim bir büyüye bastırdı.

Rosalie bana, "Ay Kurtları, yıldızlar tarafından yönetilmeyen öngörü ve sezgi yeteneğine sahiptir, çünkü ayın kendisi göksel bir varlıktır, kendi türündendir," dedi Rosalie, bu konuşmanın başında konuşmaya başladığı konuya devam ederek. "Sahip olduğum söylentisine göre daha birçok yeteneğim var, bunların bazılarının doğru ya da yanlış olduğunu kanıtladım, bazılarını ise henüz keşfedebilirim, söylemesi zor. Ama iki ruhun kaderinde ne zaman birlikte olmak olduğunu her zaman söyleyebilirim. Hatta bazen ikiden fazla."

"Sen ne-"

"Seninle Darius Acrux arasında hissettiğim bağ gibisini hiç hissetmemiştim," diye soludu, bana doğru yaklaştı, tek görebildiğim yüz hatlarının güzelliği, tamamen onun için tasarlanmış gibi görünen dolgun dudaklarıydı.

baştan çıkarma ve kahverengi gözlerindeki kurnaz parıltı, hiçbir şeyin ondan öteye gidemediğini anlamamı sağlıyordu. "Aşkınınız ve nefretinizin gücü güneşin kendisinden daha sıcak, sürekli çekiş, bitmeyen bir savaş ve boyun eğmeyen bir tutku. Her zaman çarpışmaya ve dünyayı ateşe vermeye hazır iki yıldızdın çünkü sonuçları boşver.

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" diye sordum, onun kaybı etrafımı sararken sesim güçsüzdü, o aşkın hatırası ruhumun tüm boş yerlerinde yankılanıp onları özlemle sızlatıyordu. Taktığım yakut kolye de onun sözleriyle ısınıyor gibiydi, elinin saçlarımın arasından kayan yankısı, sanki hayaleti dinlemek için eğiliyormuş gibi bir şekilde somut olan bir anı.

"Çünkü o ateş henüz sönmedi," diye soludu Rosalie, abanoz saçımdan bir bukle alıp sıkılaşıp kadar parmağına doladı, sanki onun oraya dokunuşunu da hayal ettiğimi anlamış gibiydi. "Yerinde kalmak için zorlanan bir akor hissediyorum. Ve bence onu çekiştirmenin zamanı geldi."

Saçımı biraz çekiştirdi, ben keskin bir nefes alırken dudaklarının kenarı keyifle seğirdi. Bir an sonra ayağa kalktı, kapıya doğru geriledi.

"Bu kadar?" diye sordum, ayrılmaya başladığında şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak.

"Segui il fuoco," diye yanıtladı, sanki bunun ne anlama geldiğine dair bir fikrim varmış gibi. "Azgınlığım ve sürüm tam bir haftadır beni becermek için yalvarıyor. Genelde gerçek bir Alfa'nın çabalarını tercih ederim ama buralarda çok az bulunuyorlar. Senden benimle düşmeni isterdim ama kalbin her zaman onunla olacak ve başka kimsenin aşk hikayesinin bir parçası olmak istemiyorum.

Bu öneri üzerine kaşlarımı kaldırdım ve Darius beni diğer tüm Fae'ler için çoktan mahvetmemiş olsaydı, onun teklifini kabul edip edemeyeceğimi merak ettim.

"Ordunun Alfalarla dolup taşıdığını sanıyordum?" Sordum çünkü ne zaman yanlarına gitsem kışlalarda ve eğitim halkalarında pek çok yapmacık tavırlar olduğunu fark etmiştim.

"Pek çok Beta, hepsinin Alfa olduğunu düşünmekten hoşlanır, amica, ama teste tabi tutulduklarında çoğunun başarısız olması üzücü bir gerçek." Rosalie hayal kırıklığıyla içini çekti.

"Yani, sadece bir paket alem yapacaksın ve en iyisini umacaksın, öyle mi?" Ben alay ettim ve o sırıttı.

"Mecbur kalırsam her zaman kendimi kurtarabilirim - ama Jessibel bacaklarımın arasına girmek için can atıyor ve Andre iki haftadır bana sık resimleri gönderiyor. Bu yüzden atışlarını yapmalarına izin verebilirim. Kim bilir,

belki beğenirim."

"Keyfini çıkarın," diye seslendim, o giderken, sanki dünyayı ve cehennemi o yönetiyormuş gibi, daha iyisini bilmesem, o zaman belki onun bildiğine inanırdım.

Elimdeki kitaba baktım, bana yaptığı büyüye kaşlarımı çattım ve arkasından seslenirken başımı kaldırdım, ama yanıt olarak aldığım tek şey, "diye bağırırken ondan uzaktan gelen bir kahkahaydı. Rica ederim!"

Başlığı okurken bu kadar bariz bir şeyi nasıl gözden kaçırdığımı merak ederek sayfaya baktım.

Lanetlilerin Ağaçlarını Yükseltmek İçin.

Altındaki kelimeleri, yaşayan bir lanet gibi büyütülebilecek lanet olası ağaçları, buna bağlı kurbanlarının kalbini, tüm aile soyu onun varlığına bağlıyken okurken şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

Amaçlananın kanı tohuma eklendikten sonra, yapanın ruhunun özü köklerine bağlanmalıdır. Ayın ışığı, fidanın büyümesine yardımcı olmak için gölgelerin yükselmesine yardımcı olur ve kemik ilahisi ne kadar uzun süre devam ederse, ağacın kendisi de o kadar büyük ve güçlü büyüyecektir.

Küçük çocukların kan akıtılması ve kurban edilmesiyle ilgili korkunç resimlere baktım ama anlayabildiğim kadarıyla, ağacın büyümesi, lanetlemek istediğiniz ailenin bir üyesinin kanını gerektiriyordu. Her damla değil, sadece tohumu demleyecek kadar.

Özellikle lanetlemek istediğim tek orospu çocuğunun adı Lionel Acrux olduğundan ve Xavier'i bu cezaların içine sürüklemeye hiç niyetim olmadığından, tohumun hasadı boktan bir dehşet gösterisiydi ve kesinlikle ilgimi çekmiyordu. O orospu çocuğuna yakışıyordu.

Ama önemli olan sayfanın sonundaydı - tüm lanetli ağaçların büyüdüğü, köklerinin toprağı çürüttüğü Lanetlenmiş Orman'a giden yol tarifi.

altlarında ve yaprakları, saçaklarının altındaki havayı tüm yaşamı yok eden zehirli polenlerle dolduruyor.

Lanetli Orman'a ulaşmak için halgalaz ve raido rünleriyle karalanmış bir kadehten bir doz kurtboğanı ile larkspur karıştırıp içmeli ve en derin arzunuzun adını teninize kazımalı, ardından kalbinizin ağrısını takip etmelisiniz. hayatın kendisi.

Bu yüzden, tek yapmam gereken denemeler ve seyahatle bağlantılı rünlerle işaretlenmiş bir kaptaki kendimi zehirlenmek, etimi kesmek ve rüzgarın lanet cevapları bana fısıldamasını ummaktı. En azından kulağa tamamen delice falan gelmiyordu.

Kahretsin.

Ama bunu yapacağımı zaten biliyordum, o kitabı gördüğüm an kaderim belirlendi. Hayır. Kaderim bundan çok önce belirlenmişti. Sevdiğim adamı bu dünyadan çalan ve onun kaybının acısını çekmem için beni burada yalnız bırakan bıçakla.

Odanın karşısına geçtim ve bir paket toplamaya başladım, Eter Kitabı, onları kendimize aldığımızdan beri o kitaplardan öğrendiğim her şeyi düşünürken sessizce yataktan beni izliyordu.

Bir planım vardı. Kabul edebileceğim bir planın içinde boşluklar vardı ve intihar olabilirdi ama yine de işe yarayacağını umuyordum. O eski sayfalarda bana yardımcı olacak başka bir şey bulmayı umarak denemeyi erteliyordum ama işim bitmişti. Yıldızlara lanetim cevapsız kalırken, beklemekten, herkese her şeyimi vermekten ve imkansız olan açlığımın vazgeçtim.

Kış gündönümü neredeyse üzerimizdeydi, kendi gücünü elinde tutan yılın en uzun gecesi, alemler arasındaki boşluk incelerken bana yardımcı olacaktı. Durmaksızın çalışıyordum, yıldızların katılımından önceki sihir hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğreniyordum ve planladığım şeyin ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordum. Ama ben bu dövüğe elimden gelen her şeyi vermişim ve şimdi yeminimi vermezsem, o zaman bunu yapmadan önce mahvolacağımı biliyordum.

Kurban, kan, acı. umursamadım Yetmezse her şeyi seve seve sunar ve kendimi kendi yıkımının ateşine atardım, çünkü

dünya, onsuz olması gereken yer değildi.

Yani, o yanlış düzeltmek için gereken buysa, o zaman yapardım. Darcy beni terk etmişti, savaşı kaybediyorduk ve bu umutsuz, aptalca umudun ötesinde benim için pek bir şey kalmamıştı. Ve bu şans için her şeyden vazgeçecekmişim gibi görünüyordu, çünkü onsuz zaten zaten kaybolmuştum.

T Savaş konseyi saatlerce vızıldadı. Fikrimi elli verdim ama kimse dinlemiyordu çünkü herkes tartışıyordu, bu yüzden şimdi yüzümü ellerimin arasına alıp masaya oturdum, beynimi kemiren bir baş ağrısını iyileştirdim.

Melinda, "Solaria Mahkemesi'ne sihirli imzalarımızla hâlâ erişilebilir," diyordu. "Lionel'in erişimimizi kaldırmayı düşünmemiş olma ihtimali var."

Geraldine elini onun alınına vurarak, "Umursamaz bir sabahta çayır köpekleri," diye yakındı. "Elbette böyle bir şey düşünmüş olacak. O sinsî bir Ejderha ve onu hafife almamalıyız. Hayır, ordumuzun tüm gücüyle saldıralım, bir yıldırım gibi çarpalım ve sarayını tek, güçlü bir darbede yok edelim diyorum."

"Bu intihar," diye alay etti annem. "İçerideki birine ulaşmadan önce kaç koruma büyüsünü ve muhafazayı kırmamız gerekeceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Bizim tarafımızda efsanevi bir Vega Phoenix var. Her muhafazayı aşabilir," Geraldine çılgınca güldü ve yumruğunu masaya indirdi.

"Bizi uzak tutmaya karar verdiğin bir kavgadan ölümün eşiğinde dönen aynı Vega Phoenix'i mi kastediyorsun?" Tiberius homurdandı.

Geraldine cevap vermek için ağzını açtı ama ben ayağa kalktım. "Kapa çenenil!" diye havladım, odadaki herkesin irkilerek bana bakmasına neden oldum, ama ben

bundan başka söyleyecek bir şeyi yoktu. Sadece çenelerini kapatmalarını istedim. Bütün bu kavgalar bizi hiçbir yere götürmedi. Ama ekleyecek bir şeyim olmadığını anladıklarında tekrar ağız dalaşına girdiler ve ben de hüsrarla homurdandım. Geraldine, Solaria Mahkemesi'ne saldırmak için çok fazla yanıcı Faesine ve tehlikeli miktarda ateş içeren başka bir küstah plan duyurdu ve annem ona pervasızlığı hakkında ders vermeye başladı.

Bakışlarım, Darcy ve Orion'un Tory'ye verdiği eşyaların üzerine vücudunu korumacı bir şekilde koyarken titreyen masanın üzerinde oturan küçük beyaz Tiberya Faresine takıldı. Onlara doğru ilerledim, Fare'ye uzandım ama ciyakladı ve beni savuşturmak için küçük bir ön pençesini kaldırdı.

"Sorun değil küçük adam," dedim ve yumuşadı, onu nazikçe elime almama izin verdi. "Senin yerine geçmeni ve herkese bunun ne olduğunu söylemeni istiyorum, bunu yapabilir misin?"

Başını salladı ve ben onu bir koltuğa oturttum ve orada bir tutam beyaz saçlı soluk tenli bir adama dönüştü. Parmağımı salladım ve onun için yapraklardan pantolon ördüm ve bana minnettar bir şekilde gülümsedi.

Herkesin dikkatini çekmeye çalışarak hafifçe boğazını temizledi ama odadaki hiç kimse onun orada olduğunu fark etmemişti bile.

"Hey! Fare adamın söyleyecek bir şeyi var," diye tersledim ve hepsi tekrar bana baktı ama ben sandalyedeki adamı işaret ettim.

"Merhaba, merhaba," diye kekeledi, onlara garip bir el salladı ve Tiberius sabırsızca ellerini kalçalarına koydu. "Ben Eugene Dipper'ım. Ben de Kraliçe Darcy tarafından size bu eşyaları vermem için gönderildim." Önce kristale uzandı. "Bu bir Memoriae kristali. Phoenixes ile bir ilgisi olduğunu düşünüyorum, um, belki? Ve bu tüy gibi kitap, sanırım bunun da Anka Kuşları ile ilgisi var. Sonra – oh bu sadece bir iç çamaşırı parçası – ama bu, evet, bu bir yüzük. Özel bir yüzük. Ayrıca bazı anılarla sanırım. Um, belki yardımcı olabilecek anılar. Ve basında basılması gereken şeyler.

Geraldine zıplayarak geldi, kitabı, kristali ve nihayet opal'i yunus gibi bir çılgılla kaptı. "Bu bir Lonca Taşı!" diye bağırdı, opal'i ışığa doğru tutarak. "Bizim yüce ve cömert Darcy'miz bir yenisini daha yakaladı! Hemen diğer taşların yanına koyacağım ve değersiz hayatım pahasına onları koruyacağım."

Max, "Değersiz değil," diye çıkıştı ama onu duymazdan geldi, nesneleri, hatta lanet kitabı bile göğüs hizasına kadar itti.

"Lonca Taşı Nedir?" diye sordu.

Tiberius, "Dur bir dakika, şu şeylere bir bakayım," diye göğüslerine uzanarak Geraldine'e doğru koştı ve Geraldine elini tekrar geri çekmeden önce tek kaşını kaldırdı.

"Onları bana göstermeni emrediyorum," diye gürledi.

"Sen kimsin ki kraliyet sarayından bir leydiye komuta ediyorsun? İpekle boğulmuş bir güveye cevap vermem ve asla vermeyeceğim," dedi Geraldine ve masanın üzerinde bırakılan yüzüğü işaret etti. "Seth Capella, asilzademiz Tyler Corbin'e o yüzüğü takdim etme görevini size emrediyorum, böylesine önemli bir görevi başarabilir misiniz?"

"Yani, bu yüzüğü Tyler'a mı götürmek istiyorsun?" Kuru bir şekilde sordum.

Haklısın, diye içini çekti. "Senin basit zihninin kaldıramayacağı kadar çok." Yüzüğe uzandı, ben de hırlayarak avucuna vurdum, alıp cebine koydum.

"Bunu ben halledebilirim. Ve bu arada benim zihnim çok karmaşık."

Buna kıkırdadı ve ben ona ters ters baktım.

"Önce bu maddelere bakmalıyız. şu yüzüğü göreyim, yavru," dedi annem bana yaklaşarak ama Geraldine kollarını iki yanında iki yana açarak onun yolunu kesti.

Hayır! Elimizde," diye ısrar etti.

"Elinde değil. Bunların hiçbirini elimde değil," diye homurdandı Tiberius.

Tartışma anında tekrar patlak verdi, dikkatlerini benden ve yüzükten uzaklaştırdı ve ben iç çekerek Eugene'e özür diler gibi baktım.

"Bütün bu öğelerin korunduğundan emin olacağız," dedim. "Neden gidip kendine yiyecek bir şeyler almıyorsun? Washer'ı bul, sana bir oda ayarlayacak ve sana birkaç kıyafet getirecek."

"Pekala," dedi, ayağa kalktı ama gitmeden önce duraksadı. "Bunlar çok değerli Seth Capella. Pek iyi anlatamadığımı biliyorum ama... Darcy beni kurtarmak için hayatını riske attı ve ben de bu eşyaları koruyacağıma ve asilerin eline vereceğime söz verdim. Düzgünce bakıldıklarından emin olacaksın, değil mi?"

"Evet, söz veriyorum, dostum." dedim, omzuna vurarak ve gevşedi, ben onu bırakırken işini yaptı ve odadan çıktı.

Kendime ne kadar enerji artırma büyüğü yaparsam yapayım, kemiklerime kadar tükenmiştim. Dün gece neredeyse hiç dinlenmemiştim, Tory'yi izliyordum ve dayanamayacağından korkuyordum. Ama şimdi uyumak bile istemiyordum, sadece sürekli bize sunulan sefil gerçekler olmayan bir şey düşünmeye ihtiyacım vardı.

Öne doğru eğildim, alnımı masanın serin ahşabına yasladım, dünyayı dışlamaya ve zihnimde kargaşa dolu olmayan bir yer bulmaya çalıştım.

Birinin yanıma oturduğunu, Geraldine ve eski Meclis Üyeleri arasındaki hararetli tartışmadan sıyrıldığını duydum.

"İyi misin adamım?" diye sordu Max, stresimin bir kısmını çekmeyi teklif edercesine elini omzuma koyarak.

"Biraz." Duvarlarımı yıktım ve Siren hediyeleri içime akarken iç çektim.

Max, tartışmanın etrafında bir susturucu baloncuğu salladı ve sonunda üzerime sessizlik çöktü. Lavinia'nın yuvasının korkunç bir görüntüsü aklıma geldi ve ellerimden fırladım, sandalyem geriye doğru savruldu ve kollarım iki yanımda döndü. Kendimi yakalamak için hava atmaya fırsat bulamadan, Max kaşlarını çatarak beni izleyerek sandalyenin arkalığını tuttu ve dört bacağına da çarptı.

"O da neydi?" diye sordu alçak sesle. "Dehşet, tiksinti, korku hissettim. Ne oldu?"

Yoğun bir şekilde yutkundum, sonra inleyerek ona doğru eğildim, burnumu köprücük kemiğine sürttüm ve sarılmam için beni kendine çekti.

"Seth?" bastı.

Gömleğinin içine, "Bir iblis vajinası vardı," diye fısıldadım, onun temiz, tanıdık kokusu hızlı kalp atışımı yatıştırıyordu.

"Az önce ne dedin?" diye sordu, beni daha iyi duyabilmek için geri itmeye çalışarak, ama ben daha derine inip ona yeni doğmuş bir köpek yavrusu gibi sarıldım.

Siren hediyeleriyle beni yatıştırmaya devam etti ve ben de dünyadaki en sevdiğim insanlardan birine sımsıkı sarılıp beni teselli etmesine izin vererek gözlerimi tekrar kapattım.

"Vajina kelimesini mi söyledin?" Max şaşkınlıkla bastırdı.

Kahretsin, onlara canavar bebekten bahsetmem gerekiyordu. Önemli bir haberdi. Büyük, korkutucu gölge haberleri. Ama ne zaman kelimeleri ağzımdan çıkarmaya çalışsam, Lavinia'nın kalçaları arasındaki o açık kara deliği görüyor ve içinde bir şeyler... kemirirken bir Fae kafasını onun içine doğru yutmasını izliyordum.

"Max," diye fısıldadım. "Bir daha asla eskisi gibi olacağımı sanmıyorum."

"Seni bu hale getiren şeyin ne olduğunu söyle bana," diye nazikçe sordu, benimle daha iyi konuşabilmek için beni kendinden uzaklaştırmaya çalışarak.

Kollarının arasına tamamen girdim, cüssemle kucağına çöküp onu boğacak kadar sıkı sarılırken, cüssemle homurdanmasına neden oldum. Sadece dostça küçük bir boğulma.

"Seth," diye tısladı, Siren yetenekleri içime daha çok işliyor ve beni rahatlatıyordu.

Ona doğru eğildim, gözlerimi kapattım ve burada kestirmenin dünyadaki en kötü şey olup olmayacağını merak ettim. Leon Night masanın karşısında, başını koluna dayamış ve aldığı her nefeste vücudundan derin bir mırıltı yükselerek tam da bunu yapıyordu. Çok rahat görünüyordu. Ve rahat olmak istedim. Rahat ve güvenli ve sonsuza kadar iblis vajinalarından arınmış.

Max beni geri itti ve kığım kendi sandalyemin oturağına çarparak azarlanmış bir köpek yavrusu gibi havlamama neden oldu.

Max, "Konuş," diye teşvik etti ve ben de pes ederek içini çektim. Hiçbir şey olmasa bile herkese canavar bebekten bahsetmem gerekiyordu.

Max susturucu balonu bir kenara attı ve Geraldine'in sesi cümlelerin ortasındaki havayı doldurdu.

"-gerçek kraliçelerin asi ordusundan böyle bir şey istenemez. Yönetmek onların doğuştan hakkı! Bizim yanımızda bile savaşmamışken, bataklıklarımıza ayak basıp lider olduğunuzu iddia edemezsiniz. The Burrows'a girildiğinde orada değildin, karşı karşıya kaldığımız şeyle birleşik bir cephe olarak yüzleşmedin."

Tiberius çileden çıkmış bir halde, "Ama orada olsaydık, yapardık," dedi. "O savaşta savaşıp savaşmadığımız ne burada ne de orada. Şimdi buradayız ve kendimizi lider olarak gösteriyoruz. Biz Solaria'nın gerçek yöneticileriyiz ve yıllardır da öyleyiz."

Annem, "Vegas'ın savaş deneyimi yok," diye ekledi.

"Ah, siz de öyle, hanımefendi?" Geraldine küçümser bir tavırla ellerini çırparak alay etti. "Vega Kraliçeleri, halklarıyla kol kola savaştı ki bu, herhangi biriniz hakkında söylenebilecek olandan çok daha fazla!"

Annem homurdanarak, "Savaş yöntemleri konusunda bilgiliyim," dedi. "Vahşi Kral'ın hükümdarlığı boyunca hizmet ettiğimi unutuyorsun. Bilemeyeceğin kadar çok kan döküldüğünü gördüm ve isyancılara karşı sayısız kez savaştım. Yıllarca süren eğitimimizi de unutmayalım. Vegas neredeyse hiç resmi eğitim görmedi, onlara gelişmiş büyüler öğretilmeden bu orduyu zafere götürmelerini nasıl bekleyebilirsiniz?"

Geraldine kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Oh-ho, ama buldular, Meclis Üyesi Crumberry," dedi ve Caleb bana baktı, dudaklarında bir gülümseme seğirdi ve benimkiler geri seğirdi. Bu tartışmada Geraldine'in tarafına tam olarak karşı çıkamam. Bir zamanlar bu konuda kesinlikle annemin ve diğer eski Meclis Üyelerinin tarafında yer alırdım, ama şimdi bir çitin üzerinde, aşağı bakan bir kedi idim.

hangi yöne atlamak istediğimden emin olamayarak iki taraftaki çekişen komşulara. Elbette, hâlâ Konsey'deki koltuğumu istiyordum ama bu savaşta yaptıkları her şey için Vegas'a ne kadar hayran olduğumu inkar edemezdim.

Darcy canavarlaşmadan ve Lionel üstünlüğü ele geçirmeden önce o savaşta işlerin nasıl gittiğine bakılırsa, bunlar düşmanlarını parçalayan doğanın yıkıcı bir gücüydü. Ben ve diğer Mirasçılar orada olsaydık kazanabilirdik diye ilan etmek istemedim. Ama evet, kesinlikle bazı insanları paramparça ederdim. En önemli olduğu anda asilerin yanında savaşmamaktan, Darius'un yanında olamamaktan nefret ediyordum.

İçimden bir inilti çıktı ve Max acımın bir kısmını alıp götürdü, derin bir iç çekiş bırakarak ortak kederimizden söz etti.

Geraldine kibirli bir tavırla, "Kollarında bir gizli sopa vardı," dedi. "O zaman neydi?" diye sordu Melinda kollarını kavuşturarak.

"Profesör Lance Azriel Orion," Geraldine çenesini havaya kaldırdı. "Kovuk zamanımız boyunca onlara elinden geldiğince çok şey öğretti. Sizin vagonlarınızda kavrayabileceğinizden çok daha fazlasını öğrendiler."

Tiberius küçümseyerek, "O sadece bir öğretmen," dedi.

"Hayır, yiğit Gabriel Nox'a ve şehvet düşkünü ama sadık Brian Washer'a sahiplerdi!" Geraldine öttü, bir sandalyeyi kenara tekmeledi ve Leon'un bacağına çarptı ama Leon uykudan hiç kıpırdamadı. "Ayrıca, Lance Orion değil. *Sadece* hiçbir şey, seni huysuz huysuz! Onun adil ve doğru olduğunu saymadığınız sürece. Ama sana Terazi fangdangler'ımdan bir şey söyleyeyim. Bizi hikmetli ve sınırsız bilgisiyle kutsadığında ruh hali fırtınalı bir gün kadar karanlık olabilir, ama o şimdiye kadar tanıma ayrıcalığına sahip olduğum en büyük profesör, bu yüzden öylece durup sizi lekelemenize izin verirsem lanetleneceğim. ve katranla sırlıklam olmuş gibi karalayın. Gün geçmiyor ki, ben ya da iri yarı Mirasçılarınızdan biri, adını gökyüzündeki göksel ekvator üzerinde duran ünlü takımyıldızdan alan adamın bize öğrettiği büyüleri yapmıyoruz. Avcı, Orion. Evet, büyüleyici ve erkeksi olabilir."

"Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?" Max ona seslendi ama o ona hiç aldırmadan devam etti.

"Ve evet, kalçaları her yönden bir iki gözü çekecek kadar sağlam..."

"Gerry," diye havladı Max.

"Ama Leydi Petunia'nın zonklamalarını sınıfta dizginlemeyi öğrendim.

Hepimizin kabul edeceği gibi onun öğretilerini dinlemek zorlu bir işti." Bunu doğrulamamız için Caleb, Max ve bana baktı ve Max ayak bileğime tekme atmadan önce birkaç kez onaylayarak başımı salladım ve bunun yerine başımı sallamaya başladım.

Tiberius burnunun kemerini çimdikledi. "Yan izlendik. Sonraki hamlelerimize odaklanmalıyız ve açıkçası Geraldine, Vegas'ın faziletlerini ve hatalarını tartışarak bir nefes daha harcamayacağım. Şu anda mevcut değiller. Ve bu nedenle, onlarsız devam etmeliyiz.

"Söyleyeceklerim var," dedim ve herkesin dikkati bana çevrildi. Dante, karanlığın tehditkar bir yarattığı gibi pusuya yattığı arka duvardan fırladı, parmaklarını esnetti ve bakışlarımı her birinin üzerindeki kalın altın halkalara çekti. Faetalian Dragon arkadaşımız bugün özellikle gangster gibi görünüyordu ve onun hakkındaki bu tehlike havası, neler yapabileceğini anlatıyordu.

"Ne var amiko?" diye sordu, havayı yöneten tonuyla.

"Bir... şey gördüm," dedim ayağa kalkarak.

"Pekala, bravo, genç şamarıcı. Canlı anlatımınız gözlerimi yaşartıyor," dedi Geraldine kuru bir sesle.

Max, "Ona bir saniye izin ver," diye ısrar etti ve Geraldine sabırla başını salladı ve dikkatini tekrar bana verdi.

"Devam et o zaman, ahbap," diye cesaretlendirdi.

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatarak boğazımı temizledim ve kendimi dolu bir vajinanın namlusuna bakarken buldum ve yüzümü buruşturdum. Gözlerim tekrar açıldı ve Caleb'in beni yakından izlediğini hissederek hemen sahte bir umursamaz bakış attım.

"Lavinia, Lionel'a bir varis verdi. Bu bir canavar. Fae değil." Titremeye çalıştım, elim yanımda yumruk halini aldı. "Güçlü olduğumu düşünüyorum ama gerçekte neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Onu sadece bir saniyeliğine gördüm."

"Kuzey kulesinde mi?" diye sordu Caleb alçak sesle, ben de kısaca başımı salladım.

"Yıldızların adına," diye soludu Melinda, boğazına gümüş bir kolye takarken.

"Teşekkürler Seth." Tiberius başını bana doğru eğdi. "Başka bir şey var mı?"

"O... şey... hayır," diye karar verdim, o korkunç manşonun önünde durma hissini bir kenara iterek.

Gerçekten vajina gibi bile değildi. Vajinalar harikaydı. Sanki... vajina karşıtı gibiydi.

Koltuğuma geri düştüm ve tartışma devam etti, kısa süre sonra bir kez daha tartışmaya dönüştü.

Bittiğinde, üç uyandırma büyüsu yapmış ve Geraldine'in yıldızların bildiğı yerlerden ürettiğı dört çöreğı yemiştim. Tory için bir kenara ayırıp bana göz kırıp duran birkaç güzel görünüşlü daha vardı ve daha sonra onları kapmaya çalıştığında onlarla küçük atıştırmalık avı oyunumu oynamayı tamamen planladım.

Danışmanlar odadan çıkarken Caleb gergin görünüyordu ve Dante Leon'u uyandırmak için kışına bir elektrik akımı verdi.

"Hayırdır. Çörek yedin mi?" Leon ağıt yaktı, gözleri Dante'nin elinde kalan parçaya kilitlendi.

"Uyanık olsaydın onlara da sahip olabilirdin, Leone." Dante sırtıttı ve Leon elindeki taşa doğru hamle yaptı.

"Ver şunu bana," diye homurdandı ve Dante, sanki dünyada kalan tek çörek parçasıymış gibi alayla alay eden Aslan Değıştiren'e gülerek onu ona bıraktı.

Geraldine, fazla süslü Vega donutlarını, o onları göremeden, kendi lanet olası takozuyla parlak bir tabağı aldı, ama ben gördüm. Biliyordum. Ve yakında Tory benim bulmam için sakladığında onu odasında arıyor olacaktım.

El sallayıp odadan çıktılar ve Max Geraldine'in yanına giderken ben de ayağı kalktım. Caleb'in önünde yalnız kaldım, konuşmak için ağızımı açtım ama o benden önce geldi.

"Biraz sonra görüşürüz," dedi ve ardından uzun saçlarını geride bıraktığı esintide dalgalandırarak bir Vampir hızıyla odadan dışarı fırladı.

Geraldine, Max'i öptü, kollarını tırmaladı ve onun denizdeki mağarasına baskın yapmak için ihtiyaç duyduğu bir suçlu balık olduğuna dair bir şeyler mırıldandı.

"Sonra görüşürüz," diye seslendim Max'e ama cevap vermedi, Geraldine'in kucaklaşmasına kapılmıştı. "Sonra görüşürüz!" Daha yüksek sesle aradım.

Hiç bir şey.

Ofladım, nereye gideceğimi bilmeden kapıdan çıktım. Yüzüğü vermek için Tyler'ı bulmaya gitmeyi düşündüm, ama şu anda Xavier'le birlikte olduğunu biliyordum ve Twinkle Stud'un kanatlarını yeniden takma girişimleri sırasında ona ihtiyacı vardı. Cidden anladıklarını umdum ve yüzüğün sabaha kadar beklemesine karar verdim.

Şu anda eşlik etmek istiyordum. Gerçekten gerekliydi. Ve şu anda arkadaşlığını istediğim tek bir kişi vardı. Ona yer vermem ve Caleb's Order'ın yalnız ihtiyaçlarına saygı duymam gerektiğini bilmeme rağmen, onun da oraya gidip gitmediğini merak ederek ayaklarımı adanın kendi köşesindeki gizli sığınağımıza giden yolu takip ederken buldum. Umarım öyledir. Ve beni geri çevirmeyeceğini.

Caleb'in adanın kenarındaki meşe ağacına diktiği ağaç eve yaklaşırken adımlarımı yavaşlattım ve onu yapının yan tarafına eklediğim verandada otururken gördüm.

Saçları duştan ıslaktı ve elinde bir fincan sade kahve duruyordu. Buhar döndü ve rüzgar tarafından kayboldu ve Caleb sanki akli başka bir yerdeymiş gibi gözünü kırpmadan ufka baktı. Bir tabloya benziyordu, elmacık kemiklerinin keskin eğimi bir sanatçının fırça darbeleri gibiydi ve parmaklarının kupayı sertçe kavrayışı kollarındaki kasları şişiriyordu. İfadesinde bir paradoks vardı, kaşlarını çattı ama dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı, sanki her ne düşünüyorsa ona hem ölçülemez bir acı hem de sonsuz zevk veriyormuş gibi.

Yaklaşmamı çok yakında algılayacağını ve bu büyü anı parmaklarımın arasında kum gibi kaybederek sonsuza dek bozacağını bildiğim için tek bir kasımı bile kıpırdatmadım.

Onu hafızama işledim, büyü'nün gücüyle gerçekten işledim, zihnimin dokusuna işledim ve her zaman sakladım. Onu böyle, dikkati dağılmış, olduğundan başka bir şey olmaya çalışmadan hatırlamak istiyordum. Kalbi demirden ve ruhu günahla katranlanmış bu güzel yaratık.

O anda zihninin içini görmek için her şeyi öderdim ama en iyi arkadaşım bir sır olarak kaldı. Son zamanlarda sevdiğimden çok daha yaygın görünen bir şey. Bir zamanlar düşüncelerini o konuşmadan önce okuyabilirdim, ikimiz her zaman çok garip bir uyum içindeydik ama o günler gittikçe azalıyordu ve bunun bizim için uzun vadede ne anlama geldiğinden korkuyordum. Bir daha aynı sayfada olacak mıydık yoksa aynı kitabın farklı bölümlerinde yaşamak kaderimizde mi vardı? Belki bir gün farklı dillerde yazılmış kendi hikayelerimize bölünürdük.

"Bana katılacak mısın yoksa çimenler seni yutacak kadar büyüyene kadar orada öylece dikilecek misin?" diye seslendi, başını kaldırdı ve geldiğim andan itibaren yakalandığımı söyleyen alaycı bir bakışla bana döndü.

Bahsettiği çimenlerle hemen ilgilendim ve yere düştüm.

Neden kayıp bir limon gibi orada durduğumu örtbas etmek için çömelip okşayarak. Kahretsin, şimdi ne olacak?

Vampir kulaklarının duyacağından emin olarak sesimi yükseltme zahmetine girmeden, "Burada bir şey kaybettim," dedim.

"Ah evet?" O çağırdı. "Bu da ne?"

Kalbim. Sana.

"Benim..." *Düşün, kahretsin!* "Ay fıstığı."

Evet, onunla gittim. Sağlam bir kapak.

"Neyin?" O çağırdı.

"Ay fındıklarım," diye havladım, ayağa kalktım ve ağaç gövdesine doğru yürüdüm, parmaklarımı üzerinde gezdirerek, eklediğim yeni sihir benden, Cal ve Max'ten başka kimsenin girmesine izin vermiyordu. Her ne kadar yeni sarayda kesinlikle çamurlu bir kayalık odada uyuyor olsa da, ikimiz de Max'e bu yerden bahsetmemiştik. Nedense bu ağaç evi gizli tuttuk ve sanki herkesten saklıyormuşuz gibi her gece geç saatlerde buraya dönüyorduk.

Geldiğimde Caleb hep buradaydı ve hiçbir şey söylemeden kollarına kıvrılır ve uykuya daldım. O kadardı. Bunu Yoldaşlık ihtiyaçlarım için yaptığını biliyordum ama sürekli geri gelmemin nedeni, üzgün, acınası küçük kalbimin bunu yapmam için bana yalvarmasıydı. Ve her zaman o kas yığınının teslim oldum, beni kıyamete ve ötesine yönlendirmesine izin verdim.

Onunla yatağa her girdiğimde hissettiğim rahatlama coşkuluymuştu, gün boyu olduğu gibi, kaslarımda ağrı noktasına kadar gerginlik artıyordu ve bu ancak onunla yattığım anda serbest kaldı. Bir gün içimi eriteceğini bile bile her gece tatlı tadında zehir içmek gibiydi ama bir yandan da lezzetine bağımlıydım.

Sarmaşıklar yukarıdan aşağı süzülerek ağaç gövdesinin etrafında kıvrılarak bir merdiven oluşturacak şekilde birbirine sımsıkı bağlandı ve ben de verandaya tırmandım, yosunlu sallanan koltuğa çöktüm ve hava büyümlerle kurutmak için parmaklarımı Caleb'in saçına bastırdım. Bu içgüdüsel olarak yaptığım bir şeydi, onun için daha önce defalarca yaptığım bir hareketti ama şimdi bana baktığında, bunu yapmamalıymışım gibi geliyordu.

O bariyeri tekrar geçiyordum, niyetim artık saf değildi. Onu istiyordum. Kahretsin, gerçeği görmeden önce oyunu oynamam, soğukkanlılığımı korumam ve duygularımın etrafında inşa ettiğim kaleyi sağlamlaştırmam gerekiyordu. Diğer Mirasçılara karşı her zaman alıngan olmuştum, bu benim doğamdı, ama şimdi Caleb'e sunduğum her dokunuş, ses çıkarmamıza izin verilmeyen bir sır gibi geldi.

Bana asla durmamı söylemedi ama aynı zamanda devam etmemi de asla söylemedi. Bir çıkışa, bir anlık zayıflığa ve hararetli bir vücudun ona baskı yapmasına ihtiyacı olmadığı sürece hayır. Ama artık bunun için Tory'si vardı. Benimle o kadar uzun süredir böyle bir şey başlatmamıştı ki oraya asla geri dönmeyeceğimizden oldukça emindim. Yine ona mı aşık olmuştu? Onu gerçekten aşmış mıydı?

"Teşekkürler," diye mırıldandı, ben elimi indirip ona hiçbir şey olmadığını belirten rahat bir gülümsemeyle. Sadece ona böyle dokunmak bugünlerde hep bir şeydi.

"Kahve güzel kokuyor," diye yorumda bulundum ve başımı döndüren bir hızla içeri girdi ve bir an sonra geri döndü ve ikisinden de bir damla damla dökmeden kendi kahvemi ellerime verdi. saldırıp soymak.

Tam damak zevkime göre yapılmış sütlü, şekerli karışımdan bir yudum aldım ve kafeini iştahla yuttum. Savaş konseyi, başımın zonklamasına ve yorgunluğun kemiklerimi kırmasına neden olacak kadar uzun sürmüştü ve kahvenin bana verdiği canlılık, yeniden canlanmama yardımcı oldu.

"Sana daha önce söyleme şansım olmadı ve bunu savaş konseyinde gündeme getirmek istemedim, çünkü eminim ki ailelerimiz boklarını kaybederdi. - özellikle annem - ama sarayda Orion'la benim aramda bir şey oldu," dedi Caleb.

"Ne demek istiyorsun?" Diye sordum.

"Aklımız bir şekilde birbirine bağlı," dedi kaşlarını çatarak. "Sesini kafamın içinde duydum ve gözlerinden görebiliyordum."

"Siktir," diye nefes verdim. "Düşüncelerini duyabileceği gibi mi?"

"Evet, sanırım," dedi ve bunu kıskanarak kaşlarını çatıttım, gerçi muhtemelen bu haberden çıkaracağım en önemli önceliğim bu değildi.

"Tekrar yapabilir misin?" Diye sordum.

"Denedim," diye içini çekti. "Bunu nasıl gerçekleştireceğimi anlayamıyorum." "Beni deneyebilir misin? Yoksa meclis meselesi mi?" diye sordum sesimdeki kıskançlığı gizleyerek.

Nasıl oluyor da buradaki herkes süslü bağlar ve parlak işaretler alıyor? Hiç almadım ve aya gitmiştim. O bile bana küçük bir halka ya da kulağımın arkasına bir ay mate hilal vermemişti. *Oh, ay arkadaşısı olmak. Bir Kurt rüya görebilirdi.*

"Sanırım bir meclis meselesi," dedi ve ben de güneşin batmaya başladığı denize bakarak başımı salladım. Bir gün daha gitti. Bir savaş daha kaybedildi.

Bu yüzen kaya, ölmekte olan bir isyancı grubunun son kalıntıları mı içeriyordu? Hepimiz yok olsaydık, Lionel'ın saltanatı uzayıp gider miydi, yoksa bir gün başkaları ona karşı ayaklanır mıydı?

Başarısızlık kapımızı çaldığında değil, savaşın sadece biz olduğumuz fikri hoşuma gitmedi.

Biraz dinlenmeliyiz, dedi Caleb ve bakışlarımı ona çevirdim, onun bana dikkatle baktığını gördüm, lacivert gözleri kalbimin onun adını zikrettiği göğsümün boşluğuna bakıyor gibiydi. Zihnimde bir elimle hain küçük ağzını kapattım, ama yine de beni ele veriyordu, çılginca vuruyordu ve kesinlikle onun tarafından fark ediliyordu. Dizi benimkine çarptı, elini aramıza indirirken parmakları bacağıma dokundu ve ona karşı hissettiğim istek yoğunlaştı.

Her zamankinden daha yakın görünüyordu, dudaklarımızın arasındaki mesafe kapanıyordu ve ona yaslanan benim mi yoksa o mu olduğundan emin değildim. Muhtemelen ben.

Ona duyduğum umutsuz özlem beni her zaman güçsüzleştirdi ve ağzının sertliğini yeniden benimkine değdirme şansım olursa, onu burada ve şimdi yakalar, ıstırap verici sorularımı kapıda bırakır ve isteyerek yıkıma doğru yürürdüm.

"Hauuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuz Bu havlayan meskende kim yaşıyor?" Washer'ın sesi, kıcıma sıcak bir maşa saplamış gibi doğrulmamı sağladı ve Siren güçleri bana dokunmaya yaklaşmadan önce zihinsel duvarlarımı çarptım.

Caleb birdenbire sallanan koltuğun uzak ucuna oturmuş, elini saçlarının arasına sokmuş ve bana hiç bir santim bile yaklaşmamış gibi görünse de nefesinin bitmek bilmeyen sıcaklığını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyordum. Hayal gücüm çılgincaydı ama bu gerçektir... değil mi?

Washer, ağaç evin altındaki çimenlerin üzerinde birkaç hamle yapmaya başlayarak, "Sallantı aletini çaldığım için üzgünüm," diye bağırdı. Nereden bildiğini yıldızlardan aldığı dar bir yoga pantolonu giymişti ve göğsü çıplaktı, Düzen formunun açık mavi pulları güneşte kavrulmuş etini sarıyordu. "Asilerden bazıları küçük bir göksel çekişme için kuzey sahilinde toplanıyor. Bu gece dolunay olacak ve Aralık ayı olduğu için soğuk bir ay olacak! Ve hepsinden daha iyisi, Venüs geri gidiyor. Bir gezegenin o seksi, boğucu hanımı, sosunun bir kısmını yarıklarımızın derinliklerine itecek ve herkes biraz hüzünlü hissederken, ruhumuzu yeniden güzel ve esnek, içimizde tamamen esnek ve sıcak hale getirmenin bir yolu olmalı. Bu ses nasıl, çocuklar?"

"Bilmiyorum... harika bir şey yaptın, kulağa iğrenç geliyor." BEN

yüzünü buruşturdu

Bu gece dolunay olacağının farkında bile değildim. Her şey olurken, onun döngüsünün izini kaybetmişim, bugün Caleb'e karşı ekstra çekim hissetmeme şaşmamalı, içgüdülerim deli gibi artmıştı.

Aptal bir sosis olma, Capella. Pompalamaya devam etmeli ve cennetin bize sunduğu avantajları kullanmalıyız. Washer, "Bu gece, aklımızın derinliklerine inebilir ve bu savaşı kazanmamıza yardımcı olacak cevapları bulabiliriz" dedi. "Geriye giden Venüs aynı zamanda geçmişin aşklarını, ilişkilerde yaptığımız hataları düşünmek için mükemmel bir zaman ve yeniden doğuş için bir şans. Gönül meselelerinde yeniden başlama zamanı. Ek bir bonus olarak, hepimiz biraz azmış hissedeceğiz. Yüksek sesle güldü, daha derine atıldı ve pantolonunu kasıklarının çevresinde daha da sıkılaştırdı, böylece penisinin ve taşaklarının net hatlarını görebildik.

"Yıldızların yanında." Caleb ayağa kalktı ve bana baktı. "Benimle sarhoş ol."

Zaten başımı sallıyordum, göğsümde heyecan kabarıyordu çünkü kahretsin, her şeyden sonra tek yapmak istediğim unutulmaya dalmak ve tüm sorunlarımızı unutmaktı.

"Evet evet evet." Öne atılıp yanağını yaladım ve havladım.

Bana gülümseyerek saçlarımı karıştırdı. "Aferin oğlum," diye alay etti ve ya Venüs benimle oynuyordu ya da en iyi arkadaşım için çok seksiydim çünkü aletim pantolonumun içinde mutlu bir dans yapıyordu.

"Beni taşı." Sirtına atladım ve balkon korkuluğunun üzerinden doğruca atlamadan önce bacaklarımı beline doladı.

Yere doğru ılık çaldık ve avucumu fırlatıp Caleb'in ayaklarının altına hava üfleyerek Washer'ın başının üzerinden geçti ve biz budala profesörümüzü geride bırakırken o coşkuyla haykırdı.

Ada boyunca hızlı bir şekilde seyahat ettik, eğitim alanında savaşıyor bir grup isyancının kafalarını parçaladık, ardından Leon ve ailesinin inşa ettiği ve Gabriel'in dikkatini dağıtmaya yardımcı olan şahin şeklindeki devasa yuvanın yanından geçtik. *görmeko* süslü dal yığını dışında her şey. Demek istediğim, twigs ciddi şekilde altını çiziyordu. Diğer tüm yuvalara hükmedecek bir yuvaydı ve bu tür bokların temelinde bir Harpy için porno olduğunu tahmin ettim, onun için çok iyi.

İçim yandı ve aklım birdenbire Lavinia'yı korkunç gölge yuvasında, zavallı bir herifin kafasını yerken dünyaya o iğrenç gölgeyi doğururken gördüğüm ana geri döndü.

Anılarla savaşmaya çalışarak Caleb'e biraz daha sıkı sarıldım ama onlar

O iblis vajinanın yaptığı gibi benim için gelmeye devam etti. Beni içine çekmek ve gitmeme asla izin vermemek istemişti. Sanki bir sonraki öğünü için beni işaretlemiş gibiydi, o ağzı açık manşon şimdi beni düşünüyor, beni hiçliğe doğru yutmak istiyordu..

Hayır, hayır, hayır, canavar bir vag'ın pençelerinde böyle ölemem. Caleb, Seth, beni boğuyorsun, diye homurdandı ve kolumun boynuna sıkıca dolandığını fark ettim.

Lavinia'nın korku deliğini unutmak için ne kadar içmem gerekeceğini merak ederek, aklımı gideceğimiz alkole odaklayarak gevşettim.

Partinin başlamış olduğu sahile vardık ve aşağı atladım, kumların üzerinde koşarak birinin orada bıraktığı elma sandığından bir şişe rom aldım. Muhtemelen 'hey!' diye bağırarak aynı kişidir. onun romuyla uzaklaşırken, ama hayat böyle.

Geraldine'i suda çıplak ve yüzü ufka dönük, Justin Masters da dahil olmak üzere bir grup isyancının onunla yaptığı bir tür garip dans yaparken gördüm.

Caleb'in yanına dönerken, "Max bundan hoşlanmayacak," dedim elimdeki rom şişesini ona işaret ederek.

"Henüz buradaymış gibi görünmüyor." Caleb etrafa bakındı ve ben de Max'in nereye vardığını merak ederek romun kapağını açtım - onu son gördüğümde Geraldine ve Geraldine ısınyor ve ağırlaşıyor gibiydi, ama o buradaydı, şafak kadar çıplaktı. hiçbir yerde görünmüyordu.

Çalıntı içkimden uzun, uzun bir yudum aldım ve zihnimi tıkayan özlem/ iblis serseriliği/keder kasırgasını sakinleştirmesi için sessizce yalvardım. Orospu çocuğu gibi yanıyordu ve Caleb geri dönüp şişeyi benden kaptığında ben şişenin yarısına gelmişim.

"Yavaşla, pislik," dedi, kendisi de bir yudum alırken, başım dönmeye başladı bile.

"Merhaba Hadley!" Caleb seslendi ve kardeşinin ateşin yanında oturduğunu, alevlerle oynadığını ve sihriyle onlardan farklı şekiller yarattığını gördü. Küçük erkek kardeşim Grayson ve kız kardeşim Athena onun karşısına oturdu.

Caleb'in erkek kardeşi ayağa fırladı, ateşten uzaklaşarak bize doğru yürüdü, gözlerinden koyu renk bir tutam saç çekti ve bize katılırken kışına bir dirgen saplanmış gibi sinirli görünüyordu.

"Senden ne haber?" diye sordu.

"Athena tam bir sürtük. Tekrar. Yeni bir şey yok" dedi.

"Diline dikkat et yoksa onu koparırım," diye homurdandım ona yaklaşıp.

Hadley derin bir nefes aldı, beni işe almayı gerçekten düşünüyormuş gibi görünüyordu ve Cal'ın küçük kardeşini canlı bir şekilde dövmek istemesem de, pislik olmayı bırakmazsa yapmaya fazlasıyla istekliydim. kız kardeşime

"İyi," dedi Hadley kuru bir sesle. "Athena dişi köpek oluyor."

"Bu daha iyi." Başını okşamak için öne doğru yürüdüm ama bir hırıltıyla elimi yere vurdu. Kızgın küçük Vampirdi. Caleb'in rahat tavrını taşımıyordu; ısıracaktı gibi hep gergindi. "İyi oyna, yoksa onunla oynamana hiç izin verilmeyecek."

Hadley bana gözlerini devirdi ama daha fazla bir şey söylemedi ve ben de onu Caleb'la baş başa bırakıp ağabeyime ve kız kardeşime doğru ilerlerken sıçrayarak yanından geçtim. Onlarla çarpıştım, ikisini de oturdukları kütükten düşürdüm ve göğsüme yasladım.

"Ah, Seth," diye homurdandı Athena, sıyrılmaya çalışarak, ama Grayson havlayarak güldü ve burnunu bana soktu. Yemin ederim Athena, ailemdeki en az Kurt doğasına sahipti, zamanın yarısında ona sarılmak zorunda kalıyordunuz, ama sonunda hep yumuşacık oldu. Sarılma ihtiyacıyla mücadele etti ama herkesin sarılmaya ihtiyacı vardı.

İkisinin de kafasına burnumu soktum, onları tuttum ve onların ağabeyi ve Alpha olduğumu hatırlattım, bu yüzden sarılmak istersem sarılıyordum.

Sonunda bıraktığımda, Athena somurttu ve değerli itibarına zarar verdiğimden endişe ediyormuş gibi etrafına bakındı.

"Naber yavrum?" Parmak boğumlarımı yanağına vurdum, o da elimi savurdu.

Grayson, "Hadley'e kızdı," diye tamamladı beni. "Çünkü onu seviyor."

"Kapa çeneni." Athena yumruğunu ikizinin koluna indirdi ve homurdandı. "Onu sevmiyorum, küçümsüyorum. O ölmeyecek bir pire gibi."

"Athena," diye çıkıştım. "Böyle konuşma. Hadley'nin ölmesini istemezsin."

Dudaklarını büzdü. "Belki yaparım."

"Ne oldu?" Ona doğru yönelerek endişeyle sordum. Grayson sızlandı, Athena'ya burnunu sokmaya çalıştı ama Athena onu itti ve ikimizin yerine gözlerini ateşe dikti.

"Hadley, Athena'nın arkadaşı Levi'den aldığı kartpostalı buldu," diye fısıldadı Grayson, sanki Athena onu duymuyormuş gibi. Athena'nın birlikte liseye gittiği adamı hatırladığımda kalbim sıkıştı. Onlar olmuştu

Yıllardır en iyi arkadaşlardı ama sonra Levi, Alestria'ya yaptığı bir aile ziyareti sırasında bir çarpıp kaçma olayında ölmüştü ve Athena bunu bir türlü atlatamamıştı. Athena'ya ölmeden bir gün önce ziyaretinden bahseden bir kartpostal göndermişti ama daha da kötüsü bu mesajda ona olan hislerini açıklamıştı. Ve o, onu bir daha görmeden önce öldürüldüğü için tüm durumu asla bitirememişti.

Kapa çeneni, Gray, diye homurdandı ama o devam etti, sesini daha da alçalttı ve bir fark yaratacakmış gibi bana yaklaştı.

"Hadley bir fotoğraf çekip FaeBook'un her yerine koydu ve Athena'nın 'gizemli aşığına' öne çıkmasını söyledi çünkü Levi onun adını bile imzalamamıştı. Ama Hadley onun öldüğünü bilmiyor ve Athena ona söylemeyecek," diye fısıldadı.

"Kim öldü?" Hadley, dişlerini toza çeviriyormuş gibi çenesi gıcırdayan Athena'ya bakarak bulanık bir şekilde bize geri döndü.

"Hiç kimse. Siktir git," diye tersledi ve ayağa kalktı. Ondan daha uzundu, ama omuzlarını geriye atıp kavgaya hazırlanırken o kadar şiddetli görünüyordu.

"Senin problemin ne?" diye tısladı. "Gizli küçük ilişkini açığa çıkardığıma katlanamıyor musun? Zaten kimin umurunda? Saklayacak nesi var? O sahte bir kral destekçisi mi?" Hadley alayla güldü.

Athena elini uzattı, bir hava büyü patlaması ondan koptu ve Hadley'i ateşe fırlattı.

Küfür etti, Element'e hediyeleriyle boğuştu ve ayağa fırladı, tüm alevleri bir top haline getirip ona fırlattı. Ondan kaçınmak için yana doğru sıçradı ama saçlarının uçlarını yaktı ve nefesi kesildi, ışık tutmadan önce buklelere hafifçe vurdu.

"Neden hayatımdan uzak durmuyorsun, parazit?" havladı.

"Burası küçük bir ada aşkım, nereye gideceğim?" Hadley ona fırlattı. Dişlerini gösterdi, Kurt ayağa kalkıyordu ve bunun topyekün bir kavgaya dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ettim.

"Denize girmeye ne dersin? Okyanusun dibine kadar lanet olası uzun bir yüzmeye git ve bir saat nefesini tutabilecek misin bir bak," dedi Athena soğuk bir sesle.

Hadley burnundan sert bir nefes verdi, ama yine dünyayı kapatmadan önce gözlerinde bir yara gördüm, yüzü buz gibi bir nefret maskesiydi. Ona doğru yürüdü ve kadın ona meydan okurcasına dik dik bakarken vücudundan birkaç santim uzaktaki bir hava kalkanına çarptı.

"Neden gidip aşık oğlunu bulmuyorsun?" alay etti. Geçen gece benim için bacaklarını nasıl açtığını ona anlatacak mısın?

ve gökyüzündeki en sevdiğin yıldızmış gibi adımı inledi mi?

Athena'nın yüzü soldu ve hırlayarak ayağa fırladım.

Athena dehşet içinde, "Söylemeyeceğine söz vermiştin," diye fısıldadı, ona ihanet edercesine baktı ve Hadley'nin çenesi gıdıklandı.

"Kimden daha çok utanıyorsun? Ben mi yoksa gizli erkek arkadaşın mı?" diye sordu. "Çünkü belki de öyle olmalı *bizzay*flığımızdan utananlar *Ser*"

"Yeter," diye çıktım onlara doğru yürürken ama Athena bana başını salladı, sonra dönüp sahildeki kalabalığa doğru koştu.

O da uzağa fırlayamadan Hadley'nin kazağının kapüşonunu avucumun içine aldım ve bana bakarken homurdandı. "*Ne?*"

"Birincisi, onunla bir daha böyle konuşursan hayalarını koparırım ve teker teker yuttururum. İkincisi, gizli bir erkek arkadaşı yok. O kartpostal, yıllar önce ölen bir çocuğa ait. Lisede onun en iyi arkadaşıydı ve bu konuda söyleyeceğim tek şey bu çünkü seni aydınlatmak bana düşmez. Ama Athena bu karmaşa için seni affederse belki o zaman sana söyler. Sanırım değil. Ve eğer sabaha kadar ondan özür dilemezsen, balo olayını ben hallederim. O zaman senin de bacaklarını kırabilirim. Ve kulaklarını kopartıp aç bir yunusa yedirebilirim. Senden bir sürü parça var Hadley ve orada bir sürü yunus var." Başını denize doğru eğdim, sonra sırtına sertçe vurdum ve tökezleyerek kız kardeşimin peşine düştü.

Omzunun üzerinden bana baktı, yüzündeki şok kök salmıştı. "O öldü?" diye tısladı.

"Evet," diye onayladım. Ve asla veda edemedi. Peki şimdi orospu kim?"

"Kahretsin." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve sonra kız kardeşimin adını söyleyerek bulanık bir şekilde bizden uzaklaştı. İsteddiği zaman saklanmakta gerçekten iyi olduğunu düşünürsek, onu gerçekten bulup bulamayacağını merak ettim. Ama yine de, Hadley onun kanından bariz bir zevk alan bir Vampirdi, bu yüzden muhtemelen yarı makul bir şansı vardı.

Kütükten bana bakarak bira yudumlayan Grayson'a döndüm. Drama için biri değildi, daha çok akışa uygun bir adamdı. "Bu ikisinin gerçekten sadece birbirleriyle konuşması gerekiyor."

"Bilmiyorum dostum, Athena boku kolay kolay bırakmaz," dedim. "Üzgünüm kesmeyecek."

"Evet..." Grayson ayağa kalktı ve omzumun üzerinden baktı,

Sahilden aşıağı koşarak gelen Max'e dikkat. Üzerine oturan siyah bir gömlek ve kot pantolonla, kaşları çatık ve gözleri sudaki çıplak Geraldine'e dikilmiş olarak gidişini izlemek için döndüm.

Gerry! diye bağırdı ama onu duysa bile herhangi bir işaret göstermedi, suda zıplamaya ve zıplamaya devam etti, etrafındaki ASS üyeleri onun hareketlerini taklit ederken kollarını başının üzerine kaldırdı. "En azından bir bikini giy!"

Omzunun üzerinden baktı, kızıl saçları sırtına yapışık ve tamamen giyinik halde ona doğru yürümeye başladığında gözleri ona keskinleşmişti. "Öyleyse Venüs muhteşem geri dönüşüne girerken tatlı çiçeklerim Venüs'ün erotik gücünü nasıl emecek, seni aptal levrek?"

Geraldine havaya sıçradı, bir seksenlik bir dönüş yaptı ve önüne indi, kocaman göğüsleri zıpladı ve ona doğru gelirken neredeyse yüzüne çarpıyordu.

Justin yanında durdu, bakışları Geraldine'in göğüslerinin su üzerinde sallanışını izlerken dudakları aralandı ve Max vahşi bir hırıltı ile ona doğru atıldı ve arkasından gelen bir su dalgası onu dalgaların altına aldı ve içinde kaybolup gitti. Muhtemelen Justin için sulu bir son.

Geraldine başını sallayıp dansına geri dönünce kıkırdadım. Justin'in kafası suyun üzerine çarptı, ancak tekrar aşıağı çekildi, Max onu denizin derinliklerine doğru kaçırdığında çığlığı kesildi.

Dostum, o adamı sevdim.

Caleb'in eli sırtıma indi ve daha yana bakmadan o olduğunu anlayarak dokunuşuyla sarsıldım ve boğazından aşıağı biraz daha rom döktüğünü gördüm. Şişeyi elinden kaptım, yüzüne rom sıçrattım ve dudaklarım boynuna kapanmadan önce küfretmesine neden oldum ve içkiyi bitirdim.

Düşüncelerim cidden bulanık bir yelpazedeydi ve ona aptalca gülümsedim, şişenin parmaklarımdan kaymasına izin verdim, gözlerim başının hemen ötesinde yükselen ve onu gümüş ışığıyla aydınlatan aya takıldı.

"Orada kal," diye fısıldadım cebimden yeni Atlas'ımı çıkarırken. Uzandım, saçını biraz karıştırdım ve altın rengi bir bukleyi öylece düzenleyerek gözlerine düşmesine izin verdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sırtarak.

"Şşt, bırak da işimi halledeyim," diye soludum. "Sırtmayı sürdür."

Dudaklarının kenarına dokundum, biraz aşıağı çekerken gözleri parlıyor, ona sadece yeterince yoğunluk veriyordu ama aynı zamanda saf bir seks havası da veriyordu.

çekici. Daha önce dergiler için ona poz vermişim, yani bu da farklı değildi. Ancak bu fotoğraf sadece benim için olabilir.

Atlas'ı kaldırdım, kameraya kaydardım ve tekrar uzandım, çenesini tuttum ve başını biraz sola doğru ittim, çok hafif bir açı yaptı, gözleri gölgeleniyor ve arkasındaki ışık derinleşiyor.

"Mükemmel," dedim, fotoğrafı çekerken ve sonucu ona gösterirken sırıtarak.

Atlas'ı elimden alıp FaeBook'a dokunarak, "O konuda bir gözün var," dedi.

O resmi kendime saklamak isteyerek, "Bekle," diye şikayet ettim ama o zaten onu yüklüyordu.

Kolunu omuzlarıma kaydırды, beni kendine çekti ve fotoğrafımızı çekti ve ben de son saniyede kurt gibi gülümsedim, bu yüzden resimde somurtmuyordum. Gönderiye ekledi ve görememem için benden uzaklaşarak bir şeyler yazmaya başladı.

"Ne yapıyorsun Cal? Bana ölümsüz aşkını mı ilan ediyorsun? Şaka yollu sordum, kendi sözlerimle kendimi keserken içimden küçük bir parçam sızlandı.

Homurdandı. "Rüyanda," dedi.

"Rüyalarım daha ilginç senaryolar için saklandı," dedim hafifçe, umursamıyormuş gibi davranarak. Gerçekten çok bok verdiğimde.

Gönderiyi bitirdi ve bana Atlas'ımı fırlattı ve ben onu havada yakaladım. Caleb bir saniye sonra arkamdan fırladı, etrafımızda bir susturucu balonu patlattı ve kulağıma yakın alçak bir sesle konuştu. "En iyi arkadaşlarından birini düzmek gibi mi?"

Boğazım düğümlendi, düğümlendi ve homurdanarak ona döndüm. Etrafımda dolandı, bakışlarında karanlık bir duygu patlamasıyla benimle göz göze geldi.

"Sikişseydik, bana aşık olurdun," diye güldüm, bildiğim en iyi numara yapma oyununu oynayarak. "Nasıl anlamsız tutacağımı biliyorum."

Bunu neden söylüyordum? Bana sahip olabileceğine ve bunu onun için tuhaf hale getirmeyeceğime dair güvence vermek için acınası bir girişimde bulunarak mı? Yıldızlar adına, acınacak durumdaydım. Ama rom evet diyordu ve Venüs çifte evet diyordu ve aletim sonsuzluk evet bölgesindeydi, ben de o sıralarda bir süredir aşık olduğum bir adama aşık olmayacağıma söz veriyordum. bana aya bir bilet almıştı ve ben bunu durdurmak için umutsuzdum.

Buz gibi bir sesle, "Bunun gayet iyi farkındayım," dedi ve tam olarak neden bunu söylediğimden emin değildim.

onu kızdırıyordu, ama ne zaman takılsak hep böyle gidiyor gibiydi. Sonra tekrar, belki de sadece Tory burada olmadığı ve o gözden uzaktayken hızlı ve kolay bir şey istediği içindi. Bir pislik hareketi gibi görünüyordu, ama yine de Venüs bu gece iş başındaydı ve göksel dürtülere direnmek o kadar kolay değildi.

"Bağlanmıyorsun, değil mi Seth?" İtti. "Uzun bir fetih hattında sadece biriyim, ama fark şu ki, ben sahtekar bir Beta veya Omega değilim, ben bir Alfayım."

Uzanıp boğazını tuttum ve çevremizdeki herhangi birine bir kavganın ortasındaymışız gibi görüneceğinden emindim. Ama bundan daha derindi, bir irade mücadelesi ve aramızdaki tüm öfkeli cinsel egemenlik havada çatışıyordu.

"Bir erkeği nasıl memnun edeceğine dair en önemli şeyi bilmiyorsun. Yatağına bir sürü kız almış olabilir ve hatta emriyle gelmelerini sağlamış olabilirsin ama sen bu işte bakiresin ve bu da beni bu durumda en iyi köpek yapıyor. Yani öğrenmek istiyorsan, sana öğreteceğim Cal, ama kendini bana teslim etmen gerekecek ve bence bunu yapacak cesaretin yok.

Onu kendimden uzaklaştırdım, sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi konuşma balonumuzu patlatarak onu geride bıraktım ve arkama bakmadım ama her ihtimale karşı gördüğüm ilk adama bir barış işareti attığımdan emin oldum. Söz konusu adamın, kendi kışını nasıl yalayabildiğini göstermenin tam ortasında olan bir Nemean Aslan Şekil Değiştiren olduğu ortaya çıktı, yani bu harikaydı.

Kanım ısınıyordu ve gece yoğunlaştıkça Venüs'ün etkisi yoğunlaşıyordu.

Atlas'ıma baktım, FaeBook'a bıraktığı gönderiyi kontrol ettim, hayran hayranlarımızın her birine seslenirken gönderiyi birlikte kontrol ettiğimiz fotoğrafımız.

Seth Capella:*Tüm Moonbitches'lerimi ve Caleb's Calgals'ı arıyorum. Bu gece kim daha ateşli görünüyor?#jointhehotsideofthewar*
#topal Aslanelmacıkkemikleri yok

Geçmişte bu konuyla ilgili her türlü dergi anketi yapılmıştı.

dördümüz için, ama cevap her zaman basıldığı yere göre değişirdi. Elemental Weekly'nin tüm fandomlarımızdan oluşan aboneleri vardı ve hatırlayabildiğim son anket için Max'in Maximinions'ı yürürlüğe girmişti. Ama ondan bir ay önce Darius'un Darihussileri, geri kalanımızı haritadan ezip geçmişti. Caleb ve ben bir aydır baş başaydık ama son dakikada onu benden çaldı. Geçen sene iki ay üst üste kazanmıştım ve bunu unutmalarına hiç izin vermiş miydim? Asla.

Egom gözlerimi FaeBook gönderisindeki yorumlara çekti ve o ana kadar kimin kazandığını kafamdan saydım.

Kathleen Goodwin: Beni eğin ve bana iki kule arasında bir köprü deyin - seçmeme imkan yok! #benimotoyolum

Beşlik çıkmak umurumda değil

iki yönlü yol

köprü kardeşler

ikiHeirsinmythoroughfare #theresnotollonthisbridge

Sophie Ruddock: CALEB ALTAIR'E BU KADAR YAKIN DURMALIYIM

Melanie Sivulovic: Sethhhhhhhh ahhhhhhh lütfen lütfen lütfen yorumuma cevap verin!!!! Ve OH MY YILDIZLARIM tabii ki sizsiniz. Çok seksisin. Ağlıyorum. Ahhhhh!#Heirwiththebesthair#AlphaofAlphas

seni öpmek için birini öldürmek zorunda kalsaydım, bunu soru sorulmadan yapardım

Robyn Johnson: Hiç kimse Darius ile kıyaslanamaz. Bahse girerim cesedi bile ateşlidir #Iwouldbonesbones #stiffforthestiff

Mandi Atkinson: BU KOMİK DEĞİL! SEN ONUN HAKKINDA BÖYLE BÖYLE KONUŞMAZSIN!! MEDUSA SAÇINI SENİ YOK EDECEĞİM! GELİN BENİ 112 SOLIUM DRIVE'DA BULUN, SİZE CESUR OLUYORUM!!

Eve McGaughey: Darius'un hayaleti gerçekten beni ziyaret etti. Henüz kimseye bahsetmedim çünkü bana söylemememi söyledi. Vahşi bir deneyimdi.

*Gecenin bir yarısı yatağıma geldi ve dev Ejder etini Fae turtama batırdı
#Igotghosted #deadmendoitbest
o geri geldi ve zor geldi*

*Ashley Mathews: Kinky Farm adında ilginç bir mağaza işletiyorum ve
patlamış bir Caleb Altair de dahil olmak üzere yeni bir Pegasex bebek
serisini piyasaya sürdükten sonra iş patlama yaşıyor! Calegasus parıltılı
madeni de her zaman tükeniyor! Kink topluluğu için yaptığı şey harika
Orderformsexisnothingtobeble of # Pegasexdollsnow indiriminde
allCalegasusürünleriCalebAltairspicyartprint ile birlikte gelir*

*Nat Lenny: OMS!! Seth, ÇOK iyi görünüyorsun. Hepiniz koca bir kış savaşında dövüşmekle
meşgulken biz aşağılık karıncalarla konuşmak için zaman ayırdığınıza inanamıyorum!
cesursun #seninle olacağım #herzaman güçlere katılabiliriz*

*Lucy Burfoot: Ben A # mareforAltair ve umurumda değil!
#whipmeandwatchmeneighneigh #spangledangleinmywangle'da olsun
sıcak forthetrot*

*Hannah Maye: Beni ormanda dolaşırken bulsaydın, yutmana izin verirdim
Seth #bigbadwolf #littledridingwhore*

Yorumlar uzayıp gitti ve Atlas'ımı suyun kenarına doğru çekerken kenara koydum, dikkat çekmek için marjinal olarak daha iyi hissettim. Geraldine'in çılgın dansına katılmak için gömleğimi çıkardım, bahsettiği bu erotik meme suyu hakkında daha fazla şey duymak istiyordum. Ama ben köpüklü akıntıya adım atmadan önce, Justin sudan düştü ve vücuduna elli deniz yıldızı yapışıp derisinde kanlı izler bırakırken kendini sahile doğru sürükledi.

"Beni yiyorlar!" Max, şeytani bir kan davasına sahip ateşli, mistik bir deniz adamı gibi arkasından sudan çıkarken feryat etti, Siren güçleri

Denizyıldızlarına yaptığı büyü bana çarptığında midem açlıkla guruldadı.

"Yakala onu, Max," diye cesaretlendirdim ve Justin'i bileklerinden yakalayıp tekrar dalgaların arasına fırlatmadan önce bana vahşi bir bakış attı. Max, yumuşacık küçük bir foku avlayan bir tür katil balina gibi peşinden daldı ve Justin Sealington'ın şansını beğenmedim.

Geraldine'in yanına gittim, giysilerimi çıkardım ve giderken hava büyümlle sahile geri fırlattım. Kısa süre sonra, Venüs'ün bize göz kırptığı gökyüzüne bakarken, içimdeki çılgınlığın ortaya çıkmasına izin verebileceğim, onlarla aynı anda dans edebileceğim Asses sırasına gelmişim.

"Beni bekleyin, Venüslüler!" Washer ağladı, geçit törenine katılmak için dışarı çıktı ve yaklaştığı anda kıcıma bir tokat attı.

Bir hırlama ve hava büyüsu patlamasıyla onu benden uzağa uçurdum ama dansıma devam ettim, romun dizginleri eline almasına izin verdim ve Venüs'ün gücüyle penisimin ürperdiğini hissettim. Göğüs uçlarım da karıncalanmaya başladı ve kahretsin, Geraldine haklıydı. Bu çıplak okyanus rumbasında gerçekten bir şeyler vardı.

"Bize aşk armağanlarınızı verin leydim Venüs ve bırakın onlar bizi bu savaşta ilerideki yolu görmemize yardımcı olacak aydınlığa kavuşturunsunlar!" Geraldine öttü, kolları üzerinde ileri geri uçuşuyordu. "Ay ışığının aydınlatdığı gökyüzünün altında boğuşacağız ve bizi zihnin yalnızca iyi bir eğlencenin sağlayabileceği kristal berraklığındaki sularına götürmene izin vereceğiz!"

"Bana gel Venüs!" diye bağırdı Washer, çıplak göğsünü ovuşturarak ve kendi meme uçlarını düzelterek.

Burnum kırıştı ve tamamen kendi kafasının içinde bir vuruş yapmaya başladığında midem bulanmaya başladı, aletinın ıslak tokat dalgalara çarparak beynime doğru yol aldı ve tek duyabildiğim bu oldu.

Hayır, ben yokum.

Sikim, Venüs'ün gücüyle şarj edilmeden de yeterince güçlüydü.

Sahile döndüm, gözlerim otomatik olarak Caleb'i aradı ama kalabalık arasında onu bulamadım. Bakışlarım Leon'un arkadaşı Carson'a takıldı, yanında bir kütüğün üzerine yerleştirilmiş bir dövme seti ile oturuyordu, bir Faelight dövmesini yaptığı bir adamın kolunun üzerinde süzülüyordu. Aklım tam olarak ne yapmak istediğime takıldı ve üzerinde çalıştığı Fae'yi yere iterek, Disney dövmeleri ve hırlayan suratıyla uzun saçlı adama doğru yürüdüm.

"Sıra bende," diye sordum, sözlerim biraz bulamaçtı ama Carson kesinlikle

Bana soğuk bir şekilde bakarken fark etmemiştii.

"Hey!" diye bağırdı yerdeki adam ve ben de ona baktım, tehdidimin arkasından hırlayarak.

"Sorun?" Tısladım ve kim olduğumu anladı, başını sallarken yüzü soldu ve kolundaki yarım kalmış Venüs dövmesiyle koşarak uzaklaştı.

Carson'a "Dövme yaptırmak istiyorum," dedim.

"Bok yok," dedi. "Ama dükkan kapalı. Az önce bana iyi bir müşteri kaybettin, pislik herif."

"Dövme fikri, köprüdeki bir muz kadar sıkıcıydı. Herkesin üzerine Venüs damgası vurabilir, bu onları daha sıcak yapmaz" dedim.

"Önemli olan ne istediği değil, onu nereden aldığı. Bir bilek dövmesinin ne kadar acıya neden olduğunu biliyor musun? diye homurdandı ve ben bu tuhaf yoruma kaşlarımı çattım.

"Yani acıyan yerlerine dövme yapmayı seviyorsun?" Diye sordum.

"Evet, ama senin gibi titiz bir adama bakılırsa, bahse girerim göğsünde yıldızlardan oluşan bir dövme istiyorsundur, tıpkı diğer tiki herif ve büyükannesinin yaptırmayı sevdiği gibi. Ya da belki annenin yıldız burcu?"

"Ben tiksindirici bir pislik değilim." Gömleğinin yakasını avucumun içine aldım ve kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Küreklerimin arasına, omurgamın hemen üstüne bir dövme yaptırmak istiyorum. Bu senin için yeterince acı verici mi?"

Dudaklarına yavaş, psikotik bir gülümseme yayıldı ve bu adamın o Disney dövmelerinin altında ciddi bir tehlike sakladığını hissettim.

"Sana ne diyeceğim, Mirasçı," diye mırıldandı, gömleğini kavradığı yerden elimi tutarken koyu ve ölümcül gözlerle. "Dövmeni yapacağım ama canım istediğinde elindeki kemiği kırabilirim. Ve sen onu ancak ben seni dövmeyi bitirdiğimde iyileştirebilirsin."

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı ve keyifle bir nefes vererek yumruğumu gömleğinden çıkardı.

"Bende böyle düşünmüştüm." Yanımdan geçti ama onu durdurmak için avucumu göğsüne bastırdım, kararımı verdim.

"Anlaştık," dedim kararlı bir şekilde. Zaten kimin parmaklara ihtiyacı vardı? Flüt çalmaya başlayacak değildim. Tabii... Hayır. Bu gece flütü elime alırsam, baştan çıkarma gücüm çok fazla olur, sonunda bu sahildeki her herifi Pied Pooper gibi doğruca yatak odama flütle vururum. Parti Pipper'ı kastediyorum. Hayır, o da değildi... Neyse, riske giremezdim. Bu gece benim için flüt çalmak yok, soğuk ay ve Venüs işteyken ve saçlarım varken değil

çok iyi görünüyordu, riskler çok yüksekti.

"Pekala, ya aptal bir herifsin ya da eski Meclis Üyesi annenden daha az titizsin. Hadi öyleyse. Bunun için uygun ışığa ihtiyacımız olacak." Dövme setini aldı ve beni sahile götürdü.

Pişman olup olmayacağımı merak ederek onu takip ettim ama hayal ettiğim gibi olursa acıya değeceğini biliyordum. Bu yüzden birkaç kırık parmak, şiddet yanlısı dövmeli adama ödenecek adil bir bedel gibi görünüyordu.

Geraldine

BENbaşımı geriye attım, gözlerim parlak ve parıldayan gezegene kilitlendi
Kalçamı yuvarlarken ve göklerde kavis çizen dolunayın üzerinde asılı
duran Venüs'e şarkı söylerken gökyüzünde.

Birleşik güçlerinin her bir közünün içime yuvarlandığını hissedebiliyordum, iki
göksel varlık beni doğrulanabilir bir çılgınlığa sürüklerken, çekirdeğim onun baş
döndürücü ağırlığıyla kayıyordu.

Justin'in ara sıra yaptığı çılgınlıklar benim de fitilimi titretiyordu ve
parıldayan bir Pegasus sürüsünün gece gökyüzünde uçmasını izlerken alt
dudağımı ısırırdım.

Daha da uzaklaştım ve denizin içinde bir nabız atmaya başladı, gözlerim
ayın parıldayan ışığını üzerine vuran parlak bir kayaya dikilmişti.

Tatlı Leydi Petunia'mın dürtülerinin kölesiydim, gece ateşi beni pençesine
alırken ve bedenimin ihtiyaçları diğer her şeyi yok ederken ellerim çılgınca
geziniyordu.

Buna ihtiyacımız vardı, o korkak Ejderha'nın ellerinde daha fazla yenilgiden sonra
hepimizin buna ihtiyacı vardı ama başarısızlığımızın ışığını karartmasına izin
vermeyecektim. Oh hayır. En şiddetle yerine getirilen görevler her zaman şarkılara en çok
değer verenlerdi. Ve şu anda üzerimizde yükselen aya karşı zaferimizi henüz
söylemeyeceğimiz inancına sahiptim.

Bizi bekledi ve bu kadar çok kayıptan sonra böylesine özgür bir eğlenceye ve
salıverilmeye olan ihtiyacımızı anladığı için bu ahlaksız terk gecesini teklif etti.

Ayaklarım kayaya ulaştı ve levreklerin en günahkarına layık olan pürüzsüz taşı okşarken yüzümde kurnaz bir gülümseme kök saldı.

Kayanın üzerine tüneyip saçımın uzun buklelerini iri göğüslerimi kapatacak şekilde konumlandırırken ve bacaklarımı öylece çaprazlarken sihrimi çağırdım. Sanki bir haydutun deniz mağaramı yağmalamasını bekleyen, el değmemiş ve kendini beğenmiş züppe bir kızdım.

"Oh coowee," diye seslendim, müstehcen kılıç balığının dikkatini çekmek için elimi ağzıma götürdüm ve gözlerini sunumuma çevirdim.

Ama boğulmakta olan bir yusuflunun mücadelesine pek dikkat etmiyordum, baştan çıkarıcı bakışlarım ağımla yakalamak istediğim cezbedici alabalığa dikilmişti.

Bakışlarımız kilitlendi ve bana doğru sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsicce bana doğru yürüdü, Justin'i unuttu ve onu bir kez daha havanın tatlı tadı için savaşıırken öksürerek ve tükürerek kayıp bir mantar gibi yüzeyde sallanmaya bıraktı.

"Böyle ihlal ettiğimiz ilk geceyi hatırlıyor musun?" diye sordum, lacivert pullarının, kavgada gömleğinin parçalandığı yerde gerginleşen karın kaslarının üzerinde dalgalanışını, bana yaklaştığı her adımda dilime dokunmak için yalvaran o koyu tenini izleyerek.

Max, "Vücudunu tüm dünyaya göstermenin beni çılgına çevirdiğini biliyorsun, Gerry," diye hırladı Max, ifadesindeki şehvet iliklerime kadar hissetmek istediğim bir öfkeyle lekelenmişti.

"Ve sen de çok iyi biliyorsun ki, bana emrettiğinde etimin tümünü gökyüzüne sunmam gerekiyor," diye yanıtladım kararlı bir şekilde, her zamanki gibi boyun eğmeden.

Max'in çenesi kusursuz kayamın dibine düşerken çenesini gıdıkladı, Oscura kurt sürüsünün sesi, hayvanlar gibi çiftleşiyorlardı, bir an için havayı dolduruyorlardı ve Venüs, gümbür gümbür cümbüşlerinde onlara katılmamız için bize yalvarır gibiydi.

Max, "Bence beni kızdırmaya çalışıyorsun," diye homurdandı, gözleri benim çıplak bedenimden arkasındaki suya ve onun ötesindeki kumsala kaydı, sayısız Fae dışarı çıkıp yıldızların altında dans edip kucaklaşıyordu, hepsi de bizi tamamen görebiliyordu. burada denizde tünediğimiz yer.

"Ve bence sen bazen kumsalda kumu göremeyen namlu kafalı bir barakudasın," diye ofladım, kendi türünden pek çok kişiyi cezbedtiği gibi onu da cezbetmeye çalışırken bir elimi yavaşça yanımdan aşağı kaydırđım.

"Bu ne anlama gelir?" diye sordu, bana bir adım daha yaklaşarak, güçlü bedeni gırtlalımdan anlamsız bir inilti çıkmasına neden olan güçlü bir enerjiyle dalgalandı. Bu gece ondan neye ihtiyacım olduğunu biliyordum ve daha da iyisi, göğsündeki o kıskanç canavarın da ne istediğini biliyordum.

"Başka bir hain hergelenin gelip senin damgalamaya çalıştığın şeyi sahiplenebileceğinden korktuğun için düzgün vücutlu vücudumun görüntüsüne bakıp bakıp yalpalaman."

"Ve neden bunu düşünmeyeyim?" diye sordu. "Her pislik ve sakı bitkisi bize bakıyor ve anlamsız olduğumuzu düşünüyor. Göt Kulübündeki her pislik arkamdan gülüyor ve daha uygun birini bulmadan önce beni kullandığını fısıldıyor. Bana bakıyorlar ve geçen bir aşama, tatlı bir dikkat dağıtma görüyorlar ama bir tehdit değil. Beni ve seni uzun vadeli görmüyorlar çünkü sen bir kralcısın ve ben de bir Varisim. Ve beni bir kenara atmaya karar verdiğin anda saldırmayı umarak etrafını lanet olası akbabalar gibi çevreliyorlar.

Parmaklarımı bir kez daha yan tarafımdan aşağı kaydırarak oradaki pul yanılsamasını yok ederek ve beni olduğum gibi bırakarak, yalpalayan çıkışına iç çektim; sadece bu çirozun kalbini çalmak için atan köpek kalbi olan vahşi bir canavar. Ne kadar uygunsuz görünsek de.

"O zaman belki de bu konuda surat asmak ve aptal yusufçukları boğmak yerine, onlara bunun böyle olmadığını göstermelisin," diye meydan okudum, dirseklerimin üzerinde doğrulup onu alay ederken sularım enfes bir şekilde karıncalandı. Bakmak. "Tam burada, bu kumsalda, tüm dünyanın önünde. Neden onlara benim ahlaksız kalbimi ne kadar sahiplendiğini ve nasıl yaptığını göstermiyorsun?"

sadık ruhumda derinden kök saldın mı? Bir denizanasının kanat çırpışlarını onun kıskançlığından rahatsız etmelerine gerek yok. Yalnızca kaba kuvvet ve erkeksi hilelerle kendisine ait olan kana sahip çıkan bir köpekbalığı görmeleri gerekiyor."

"Seni burada, herkesin bizi görebileceği açıkta becermemi mi istiyorsun?" diye sordu Max ve Tanrı aşkına, eğer ay biraz daha parlak olsaydı, kızarmasının dalgalara yansıtacağına yemin edebilirdim.

"Aman Tanrım, bu kadar kaba olma," diye soludum ve hain sırtışım oyunu bırakmadan önce hafifçe gevşedi ve onun önünde ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, omzumun üzerinden geriye baktığımda kendimi tüm görkemimle sunarak . "Ben sadece fermuarını parçalamaya çalışan o kaygan somon balığını salıvermeni ve beni çiçek açmış bir bahçe gibi bu mermimsi kayaların üzerine götürmeni ve Siren yan parçamın bu Cerberus ulumasını nasıl yapabildiğini tüm dünyaya göstermeni öneriyorum. "

Max birkaç saniye bana bakakaldı ve Venüs'ün onayladığını bilerek sırtımı бүktüm ve zihinsel bariyerlerimi yıkıp Siren yetenekleriyle bana bir göz atmasına izin vermeden önce ışığının dokunuşunu tenimde hissettiğimde.

Güçlü, harika bir deniz canavarı olan, kaya havuzlarımı yağmalamaya ve istiridyelerimden incileri toplamaya gelen onu gördüğüm gibi, onun da kendini görmesine izin verdim. Ona olan aşkımın gücünü ve o yakınımda olmadan kalbimin tuttuğu acıyı hissetmesine izin verdim. Ona ihtiyacımı, ihtiyacımı ve kalbimi verdim ve o da inledi ve bana olan sevgisinin ve arzusunun saflığının ondan da akmasına izin verdi, ta ki ben bunu başka herhangi bir şey hissedebileceğimden daha derin hissedene kadar.

Tanıdığım bir canavar gibi beni takip etti ve elleri şiş popomda dolaşırken özgürce inledim. Max kendini beğenmiş biri gibi küfretti, pantolonunun düğmelerini açıp pantolonunu aşağı indirirken sonunda buna teslim oldu ve kadife gövdesini bir selam öpücüğüyle Petunia'ya bastırdı.

"Evet," diye iç çektim, ona doğru eğildim ve derinlere inerken adımları homurdandı, beni yağmaladığı hissi, bildiğim kadar sağlıklıydı.

"Bu delilik," diye yemin etti Max içimde hareket etmeye başladığında, onun şehveti ve benimki birbirimize olan sevgimizle havada karışıyordu ve kontrolünü kaybettiğinde ondan fışkıran o birleşik duygunun beni derinlere götürdüğünü hissedebiliyordum. Vahşi bir yaratık gibi kabaydı.

Gücü ondan fışkırırken, bunu hissedenlerin dudaklarından dökülen inlemeler ve sahilde kıvranan bedenler gibi sayısız göz bize döndü.

Giderek daha fazla Fae, bana çok ustaca binen, kendi ortaklarını bulan ve birliğimizde bize katılan Siren'in gücüne düştükçe sayıları artıyor.

"Ah, dört nala koşan deniz gergedanları!" Herkesin benim onun ve onun benim olduğumu bildiğinden emin olurken, beni derinden ve sert bir şekilde ele alırken, sahiplenirken, sahiplenirken, beni birinin önünde işaretlerken ağladım.

Ben onun için bir zevk mırıltısıyla yıkılırken Venüs coşkusunu damarlarımda akıttı ve pes ederken daha hızlı ve daha derin pompaladı, Fae'nin bizi izlediğini, şüphelerini ve güvensizliklerini unutarak ve bizi hatırladığını unutarak. Sadece biz. Ay ışığının altında, bir olarak. Şimdi ve sonsuza dek.

BEN Kalabalık kumsaldan oldukça uzaklaşmış, kıyı şeridi boyunca ilerlemişti. biraz huzur ve sessizlik arayabileceğim geceye.

Tüm yetenekli gücümle denize bir taş fırlattım ve okyanusun derinliklerine batmadan önce on iki kez dalgaları atlamasını izledim.

Ay beni izliyor, benimle alay ediyor, ben hiçbir şeye ve her şeye kaşlarımı çatarken Seth'in alay hareketlerini tekrar tekrar oynuyordu.

Bana lanet olası bakire diyen kimdi? Ve eğer sözlerinde kendimi ikna etmeye çalıştığım kadar az gerçek varsa, neden beni bu kadar kızdırıyorlardı?

"Oh hayır!" bir erkek sesi dikkatimi çekti ve yukarı baktım ve sahile koşan bir Pegasus sürüsü buldum, bazıları değişmiş bir biçimde, bazıları sadece popo çıplak ve Fae vücutlarında koşarken parıltıya bulanmış. "Caleb Altair bizi buldu! Korna için azmış!"

Kahkahalar ve kişnemeler havada uçuşurken bakışlarımı kısıtım, sürüden birkaçı bu söylentide gerçeklik payı olabileceğini umarcasına beni süzerken, diğerleri koşmaya hazır gibi bir toynaktan diğerine geçti.

"Siktir git," diye çıktım onlara doğru uzun adımlarla ve dişlerimi görmelerine izin vererek. Kahkahalar kesildi ve birkaç kişi gergin kişnemeler çıkardı. "Ve onu bana ver." En yakınımdaki adamdan bir şişe cin kaptım ve tek bir bakışla beni reddetmesi için onu cesaretlendirdim ama teslim oluncasına ellerini kaldırdı.

Ben ona yaklařırken bu boku bařlatan adam, "Sadece bir řakaydı ahbab," dedi. "Ama, řey..." Etrafını saran sűrűnűn bir kısmına baktı ve řenesini kaldırarak, gűrűnűře gűre bu sűrűdeki Dom'du. "Dűrűst olmak gerekirse, arabadan inerken biraz ıřıltı isterseniz, bir parça olsun aldırıř etmeyecek birkaçımız var. Ve eęer yaptıysan... veya *Yapmak*, o zaman kesinlikle bize katılabilirsin-"

"Ŗnűműzdeki iki hafta boyunca aletimdeki parıltıyı yıkamak gibi bir niyetim yok, yani bu bir hayır olacak," diye homurdandım, yanından geğerken omzumla onu kontrol ettim ve tek kelime etmeden ona benim olmadığım kadar şanslı olduğunu hatırlattım. kavgaya havasında.

Bir kız umutla, "Fikrini deęiřtirirsen, koyda olacaęız," diye seslendi ve ben de kısa bir sűrelięine dikkatimi ona çevirdim. Ateřliydi. Aslında çok sıcak, dudakları dolgun ve bařtan çıkarıcı, gűęűsleri yuvarlak ve koyu renk meme uçları, gerçekten cazip bir teklif olması gereken bir řeyle oynamak için elini gűęsűnden ařaęı kaydırırken sıkılařıyor. Ŗzellikle de arkadařlarından biri yaklařıp ona dokunmaya bařlayınca.

Ama Seth'e olan bu anlamsız sevdayı unutmanın ve bunları aşmama yardım etmek için kullanmanın ne kadar kolay olacağını bilmeme rağmen, fikrimi değiştirmek gibi bir eğilim hissetmiyordum. İstediğim onlar değildi. Ama beni sadece işine geldiğinde istiyordu. Yani bűtűn durum berbattı.

Bařımı olumsuz anlamda salladım ve onlar Ŗpűřmeye bařladıklarında arkamı dűndűm. Gűksel varlıklar horozumu anlamsız bir ihtiyaçla zonklatırken, hem Venűs'űn hem de ayın çekiřini gűrmezden gelmek zorken, kumların arasında uzun adımlarla ilerledim.

Hızlı kořmaya bařladım, adanın etrafında en yűksek hızımla kořarken sadece biraz tűkezledim, tűkettięim alkol bende bir numara yaptıkça dűnya bulanıklařıyor ve dűnűyordu.

Bir aęaç kűkű birdenbire fırladı ve ben bir aęaca çarpıp en azından birkaç kaburgamı kırmadan Ŗnce birkaç kez yuvarlanarak topraęa yayılarak dűřerken kűfrettim.

"Ah," diye hırıldadım, tepemdeki gűkyűzűne bakarken, alçak bir bulut beni izliyor gibiydi, bir çift uzanmıř kanat ve kűkreyen bir aęız gűrebildięimden neredeyse emin olana kadar baktıkça řekli deęiřiyordu. "Tam zamanında gelip kıımın űstűne dűřtűęűmű gűreceęine gűveniyorum," diye homurdandım Darius'a. Ya da bulut. Her neyse.

Bir elimi yan tarafıma bastırdım, kendimi iyileřtirirken konsantrasyonla kařlarımı çattım ve bűyűnűn etkilerini azaltmak için sihrin kaburgalarımın biraz daha ileri gitmesine izin verdim.

alkol de ve kendi kendime muhtemelen biraz fazla sarhoş olduğumu itiraf ediyorum.

Kendimi dik tuttum, bir elimi sarı buklelerimin arasından geçirip üzerlerinde birikmiş olan ölü yaprakları ve ince dalları çıkardım, sonra toprak büyümü kullanarak giysilerimdeki kiri çıkardım. Cin şişesi gitmişti, rüzgarda ya da gökyüzünde kaybolmuştu... ya da muhtemelen bir çalıya yuvarlanmıştı.

Lanet olası Venüs ve ayın libidomla oynaması sayesinde artık ormanın derinliklerinde yarım aylak aylak dolaşan lanet bir aptaldım. Aklım en iyi arkadaşşıma takıldı ve bakire kelimesi kafamda tekrar tekrar yankılandı.

Siktir et onu.

Aklımı ondan uzaklaştırmaya çalıştım ve dikkatimi verecek başka bir şey düşünmeye çalışarak adanın kalbine döndüm. Saraya saldırımız gerçekten boka batmıştı ve savaş konseyinden ayrıldığımdan beri bunu düşünmek bile istemiyordum ama Tory tek başına otururken burada sarhoş olup koşturarak berbat bir arkadaş olduğumu biliyordum. odasında, kalbi bir kez daha kırılmıştı.

Ona odaklandım, Seth'in ağzının hatırasını benimkine bastırdım ve tekrar koşmaya başladım. Venüs bu gece benimle istediğini yapmıyordu. Aslında, bir daha benimle istediğini yapmayacağına neredeyse karar vermiştim. En azından Seth Capella'nın ilgilendiği kadarıyla değil.

Onunla olan her şey aptalca ve pervasızdı ve onu burada, orada ve her yerde rastgele Kurtlarla barış işaretleri takas ederken yakaladığımda beni ezmeye yaradı.

Belki de gidip o Pegasus sürüsüyle uğraşmalıyım. Bizi ödeştir.

Ama tamamen mantıklı olan bu düşünceme rağmen yolumdan şaşmadım, bunun yerine doğruca adanın ortasındaki RUMP Kalesi'ne yöneldim.

Geraldine'in Mirasçılar'ın aileleri için yarattığı odalardan gelen bir çığlık duyduğumda, asma köprüyü hızla geçtim ve durdum.

"Anne?" O kadar hızlı ateş ettim ki, onun ve babamın özel odasının kapısını bir ateş büyüyle parçalayana ve odanın ortasında patinaj yaparak durana kadar etrafımdaki hiçbir şeyin neredeyse farkında değildim.

Annem tekrar çığlık attı ve bu sefer şehvetten geldiğini açıkça fark etmediğim sonuncusu yerine gerçekten korku doluydu.

Onun küçük düşürücü görüntüsünü gördüğümde ağzım korkuyla açıldı ve

Babam, Vampir hızında bir tür seks salıncağının ortasında, görünüşe göre çıplak vücutlarının üzerine bir bardak döktükleri yerden yarı kanla kaplıydı.

"Yıldızlar beni kurtarır," diye bağırdım, kendime bağırma dürtümle savaşıırken arkamı dönüp odadan fırladım. Kızgın bağırırları beni koridorda takip etti ve ben ürperdim.

Babam kahrolası kapıyı tamir etmem için bana bağıırıyordu ama hayır. Hayır. Bir daha asla o odaya yaklaşmayacaktım. Ve bir daha aileme yaklaşabileceğimden de şüpheliydim. Seks yapmamaları gerekiyordu. Bunu sadece beni ve kardeşlerimi gebe bırakabilecekleri kadar yapmışlar ve bunun her anından nefret etmişlerdi. Kendime söylemekten hoşlandığım yalandı ve artık onların Vampir kink'lerinin en iyisine tam olarak tanık olduğum için kendimi bir daha ikna edebileceğimden şüphe ettiğim yalandı. *Hayatımı sikeyim.*

Kahrolası Venüs. Lanet ay.

Merdivenleri hızla çıktım, tırabzana çarptım ve kendimi yakalayıp hızla yukarı çıkmadan önce neredeyse kendimi tam tepesinden uçuracaktım. Evet, hala biraz sarhoştum.

Kraliyet odalarına giden merdivenlerin dibinde nöbet tutan muhafızlar için zar zor duraksadım, yüzümü görmelerine ve geçiş iznim olduğunu doğrulamalarına izin verecek kadar oyalandım. Bu saçmalıkları yaşamak hâlâ biraz canımı sıkıyordu ama isyancıların ağırlıklı olarak kralcılar olduğunu kabul etmişim ve şu anki durumumuzda bu, sorunlarımızın en küçüğü gibi görünüyordu.

Tory'nin ne olursa olsun bana cevap vermeyeceğini bildiğim için kapıyı çalmaya zahmet etmedim.

"Anlıyorum, kendini bok gibi hissediyorsun ve her türlü mutsuzluk içindesin, ama gözlerimi ağartmama yardım etmem ve yaklaşık bir saat boyunca, ebeveynlerin seks yapmasının neden yasaklanması gerektiğine dair tüm sebepleri tam olarak anlatmamı dinlemem gerekiyor. o yüzden birazcık ben meselelerine odaklanabilirsek o zaman..." Sustum, gerçekten burada olmadığından emin olmak için banyoyu ve dolabı kontrol etmeden önce boş odaya şaşkınlıkla baktım.

Neredeydi o zaman?

Üzerinde bir not gördüğümde yatağa taşındım, kağıt katlanmış ve üstünde Tory'nin anlamsız senaryosuyla 'hey pislik' kelimeleri yazılmış.

Açtım, içindeki mesajı okurken kaşlarımı çattım.

Bu bokla sınıırıma ulaştım, bu yüzden kaderimi geri almaya gittim.

yıldızlar. Gerry, seni seviyorum - isyancıları Solaria Mahkemesi'ne karşı şu şekilde yönet sen önerdin. O pullu piçe ödet. Geri kalanınız, ağlamamaya çalışın geri dönemezsem çok fazla, zaten kötü bir orospuydum. X

"Bok." Notu düşürdüm ve yatağına çöktüm, tekila erzakını sakladığını bildiğim komodinin çekmecesine uzandım. Bu kötüydü. Geraldine aklını kaçıracaktı. İsyancılar, özellikle Darcy'yi buraya geri getirmenin bir yolunu bulamazsak, savaşmaya devam etme nedenlerini tamamen kaybedebilirler. Tory daha ne kadar gidecekti? Şimdi ne halt etmemiz gerekiyordu?

Şu anda kayıp bir Vega için çıldırdığım dikkatimden kaçmamıştı, ama bu noktada kaderlerimiz o kadar karışık hale gelmişti ki, Solaria'nın nihai liderliği sorusu son zamanlarda neredeyse hiç aklıma gelmemişti. Şu anda gerçekten önemli olan tek şey, krallığımızın Lionel veya onun gölge sürtüğü tarafından yönetilmemesiydi. Geri kalan her şey, biz durumun böyle olduğundan emin olduktan sonra gelecekti - şu anda önemi bile yoktu.

Düşüncelerim Orion'a kaydı ve yeni bir özlemle meclis kardeşim için ağladım. Ne kadar denersem deneyeyim onunla olan bu zihin bağlantısını nasıl düzelteceğimi bulamadım ve bu... berbattı.

Parmaklarım, aradığım likör şişesi yerine bir kutunun kenarına çarptı ve gözlerimi alt üst ettiğim çekmeceye çevirdim; içindeki altın pullu seks oyuncağını ortaya çıkaran şeffaf plastik pencere. Kutuyu çekmecedan çıkarırken neredeyse gülecektim, üzerinde Darius'un en iyi sigaralarından birini yaparken çekilmiş eski bir fotoğrafı olan lisanssız 'Big D' malı. Ürün bilgilerini okudum ve hafifçe gülümsedim.

Rus kırmızısı bir ultra kalın Big D Fae horoz ile birlikte gelir - Expand-a-pound teknolojisi ve mega titreşimli derin nüfuz ile tamamlanır - Ateş Varisi vücudunuzu tutuştururken sahip olduğunuzu asla bilmediğiniz noktalara ulaştır.

Ya da gerçekten âşık olanlar için, Glitzy Dragon kaydırılmış D ile XL'ye gidin - bu mega boyutlu vibratör, Ateş Varisi'nin değiştirilmiş formunun şekli, pulları ve altın ışıltısıyla anatomik olarak mükemmelleştirilmiştir. Işıltılı camdan şekillendirilmiş,

Bu içten ısıtmalı pound makinesi, tam orada, yatak odasında parçalanıyormuşsunuz gibi çılgılık atmanıza neden olacak - ve belki de öyle olacaksınız. Ayrıca bulabileceğini bildiğiniz kaygan öğütme için tütsülenmiş sıcak Big D madeni içerir!

"Vay canına," diye mırıldandım, Tory'nin bu şeyi neden satın aldığını merak ederek, sonra onun değiştirilmiş mega sikini becermekle gerçekten ilgilenip ilgilenmediğini merak ederek, sonra bu düşünceyle ürperdim ve kesinlikle bilmek istemediğimi fark ettim. umarım öyle olmamıştır... Yani her biri kendi başına, ama yer değiştirmiş bir Darius yaklaşık on beş ton ağırlığındaydı ve bunun ne kadarının onun siki olduğunu bilmek istemiyordum. Kesinlikle yapmamışlardı...

Büyük kutuyu ters çevirdim ve resmi olmayan ürünler yüzünden hem eğlenerek hem de sinirlenerek arkasını okudum. Darius muhtemelen bunu çok komik bulurdu ve ben de kutunun arkasında listelenen diğer ürün yelpazesinin yanı sıra onun satışını durdurma davası için kendi avukatlarımı görevlendirmek zorunda kalırdım.

Seth, Max ve benim için mevcut olan benzer setlerin küçük resimlerini görmek için ışığa kaldırdım. Max'in setinde fışkırtan ve kendi kendini yağlayan bir vibratörün yanı sıra on sekiz farklı düzende titreşirken Siren şarkıları çalan pullu mavi bir seçenek vardı. Seth, kullanıcının boğazını sihirli bir şekilde sıkarak ve bırakıldığında serbest bırakan kendi kendini boğan bir tasma içeriyordu. Onun kaydırılmış versiyonu, içinden dev bir ruj sarkan ve görünüşe göre kullanıcı doruğa ulaştığında uluyan her türden kıllı görünüyordu. Setindeki madeni yağ, hoş bir dokunuş olan Kurt dili şeklinde bir dağıtıcı ile geldi.

Neredeyse kendi setimin içindekileri okumak istemiyordum ama bu bir araba kazasına bakmak gibiydi ve şu anda gözlerimi kaçırmaya kendimi ikna edemiyordum.

Kendinizi Terra Heir koleksiyonuna bırakın. XL vibratör, ultra hızlı Vampir titreşim teknolojisi ve derin vuruş etkisi ile eksiksiz olarak gelir. Ayrıca, zevkinizin yankılanmasını sağlamak için bir miktar duneberry yağı ile bağlanmış bir dizi gerçek ısırarak vampir dişi içerir. Ve Big C'nin fetişleriyle gerçekten çılgına dönmeye hazırsanız, bu sette bir Pegasus boynuzu çift glitz, XXL yapay penis ve gökkuşağı boynuzu tıkacı ile parıltılı yağlayıcı bulunur. Ve ek bir bonus için - yetiştirilen bir dizi asma kısıtlaması ekledik

Kinky Farm'da, yerel toprak koruyucularımız tarafından organik olarak.

"Tanrı aşkına," diye homurdandım, bir sürü rasgele Fae'nin beni düşünürken kendilerini dışarı attığını ve aynı anda Pegasus boynuzlu bir yapay penisi güneşin parlamadığı bir yere çarptığını hayal etmemeye çalışarak.

Kutuyu ters çevirdim ve yan tarafına yapıştırılmış henüz açılmamış bir not buldum, Tory'nin adı kutunun önüne karalanmıştı, bu da onun bu şeyin burada olduğunu bilip bilmediğini merak etmeme neden oldu - ama içine kim girmiş olabilir? odasını onun için mi bırakacaktı? Geraldine'in bunu ona satın alacağından cidden şüpheliydim.

Merakımdan galip çıktım ve notu çekiştirerek açtım ve Tory geri döndüğünde bu konuda sinirlenirse bunun için Venüs'ü suçlayacağıma karar verdim.

sevgili kraliçem

Yas zamanlarında kişisel bakım son derece önemlidir, bu yüzden sana bu hediye bu fırtınayı atlatmana yardım etmesi için aldım. Küçük bir zevk, kuzgunlarınız acıyla dolduğunda çok derinlere inebilir ve umarım bu ufacık bir rahatlama, karanlık ve yalnız gecelerde size yardımcı olabilir.

Lütfen ne zaman ihtiyacın olursa gelip üzerime atmaktan çekinme. Ne zaman istersen, senin en derin köşelerini yağmalamak için bekliyor olacağım.

*Sadık hizmetkarın,
Brian Yıkayıcı*

Bilmeliydim.

Kapının ötesinden bir gümlleme sesi geldi ve sanki beni yakmış gibi Darius seks oyuncağı setini elimden fırlattım, tam kapı ardına kadar açılıp Rosalie Oscuro Seth'i yarı yarıya odaya fırlatırken kutu yüz üstü yere düştü. .

"İşte aradığın şey, cucciolo sciocco," diye homurdandı, Seth duvara çarpıp ona kaşlarını çatarken abanoz saçlarını omzunun üzerinden arkaya attı. Üstsüzdü, yarı tıraşlı saçları darmadağınktı ve kahverengi gözlerinin sıcaklığını daha iyi görebilmek için geriye doğru taramak istememe neden olacak şekilde yüzüne dökülüyordu.

"Bu bok için sana meydan okumalıyım," diye hırladı, beni zar zor fark etmiş gibi görünüyordu. "Senin için gelip çantanı almalı ve onları benim yapmalıyım, o zaman benim harika tavsiyelerimi dinlemek zorunda kalırlar ve senin kurnaz yollarına boyun eğmezler."

Rosalie homurdandı, gözleri gümüş renginde parlayarak ona doğru geliyordu ve ben de ayağa fırlayarak yoluna çıktım.

"Neler oluyor?" talep ettim.

Hareketsiz kaldı, o avcının bakışları sanki gırtlığım yerine gırtlığına gidecekmiş gibi üzerimde gezinirken gevşedi ve omuz silkti, masumiyet resmi günahla sarmalanmıştı. O kızın başı büyük T ile beladaydı ve ne Seth'in ne de benim onun sonraki hareketlerini düşünmek bir yana, onunla nasıl başa çıkacağımıza dair ilk ipucumuzun bile olmadığını düşünmeye başlıyordum.

"Oğlun kendini, çantanın sahilde şımarttığı seks partisine davet etmeye karar verdi," dedi, parmağını bir bukle abanoz saça dolayarak, sırtını kapı çerçevesine yasladı.

"O... ne?" diye sordum, göğsümde keskin bir şey bükülürken boğazım bu kelimeyle sıkıştı.

"Bana ihtiyaçları vardı," diye tersledi Seth arkamdan ama ona bakmaya dayanamadım, duygularımı saklamak için savaşıırken dişlerimi gıcırdatıyordum. olduğu gibi. "Venüs benim dahil olmamı talep ettiyse elimde değil."

Rosalie yüksek sesle öksürdü. "Dahil olmanı memnuniyetle karşılardı, stronzo, ama onlara aletini teklif etmiyordun, değil mi?"

"O zaman onlara ne teklif ediyordu?" diye sordum, kendimi zapt etmeye çalışsam da sözlerim adeta bir haykırıştı.

"Tavsiye," diye alay etti Rosalie, kısılmış gözleri omzumun üzerinden yüksek sesle oflayan Seth'e çevrildi.

"Buna ihtiyaçları vardı," diye havladı. "Ritmin dışına çıkıyorlardı ve ben sadece bir kişinin birden fazla kişiye dokunduğunu gördüm - eğer bir grup çift aynı sırada sevişiyorsa buna seks partisi diyemezsiniz. Onların ulaşamadığı bir geçiş seviyesine ihtiyacınız var. Bir kızın ağzı iki delikten alırken ağzı onda olan üçüncü bir adamda, siki sekiz inç derinliğinde olan bir adamın kıkırda bir sik görmek istedim, diğer iki kız parmakları birbirini becerdi ve bazı toplanla oynadı. . Bir darmadağın oldu!

Rosalie bana bunun benim sorunum olduğunu söyler gibi düz bir bakış attı ve sonunda omzumun üzerinden Seth'e bakmak için döndüm.

"Yani sen... onlara katılmıyordun? sadece yönlendirmeye çalışıyordun

onlara?" diye sordum sözlerini birleştirerek.

"Evet, seks partisi şefi olmaya çalışıyordum, emirlerimi yerine getirmelerini kolaylaştırmak için bir sopa filan salladım. Ve eğer hepsi şikayet etmeye ve ağlamaya başlamasalardı, sonra da onlara yardım etmesi için Alfalarını çağırmasalardı bir yere varabilirlerdi. *BEN* onlara yardım ediyordu, Cal! Bana ihtiyaçları vardı! Alfaları katılmıyordu bile! Onlardan istediğini zaten aldığını söylediler, ama hangi gerçek Alfa grupta son orgazm hissedilene kadar derinlerde kalmaz, Caleb? Alfa, arada sayısız daha fazla orgazm olan ilk ve son gelen olmalı, sadece altı yetersiz orgazmdan sonra kaçan ziyafet için bir başlangıç değil!

Rosalie burnundan bir nefes üfledi ve bana anlamlı bir bakış attı.

"Sürüme katılmamamın nedeninin gerekli seviyede performans göstermemeleri olduğunu söyledi," dedi donuk bir ifadeyle. "Onlar beni kurtarmak için anlamsız bir girişimde bulunurken tüm sürümü teselli etmeye çalışmanın baş ağrısına ihtiyacım yok, ama bana verdiği şey buydu - bunun sonuçlarıyla ben ilgileneneğim. Aylarca."

"Ve sen sadece Alfalarla ilgileniyorsun," diye mırıldandım, hem benim hem de Seth'in onun vücuduna sahip olmamızla ilgili anılarım zihnimde canlanınca, o da bunu hatırlıyormuş gibi bana sıırttı.

"Yani, bu yüzden mi beni buraya getirdin ve lanet içkimi iyileştirdin?" diye sordu Seth aniden. Onu ve beni tekrar istediğin için mi? Senin de istediğin bu mu, Cal? Değiştirmek için mi? Karışıma bir kızı geri mi katacaksın?

"Kahretsin, hayır," dedi Rosalie ben tek kelime edemedi. "Sizinle eğlendim çocuklar, ama sono il terzo incomodo değil. Bugün anakaradan bazı yeni isyancılar geldi ve aralarında tüm dünyayla savaşmak isteyen bir Manticore vardı. Dövüştüğü kadar iyi düzüşüyor mu diye bakmayı planlıyorum. Avlanmaya gitmeden önce bu stronzoyu vermem gerekiyordu. Kapı pervazını itti ve giderken ikimize de hain bir gülümseme sundu. "Divertiti."

Rosalie kapıyı arkasından kapattı ve beni ve Seth'i ardında kalan tuhaf sessizlikte baş başa bıraktı. Boğazımı temizleyip ondan uzaklaştım ve düşüncelerimi toparlamaya çalışırken parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

Bir an için onun sürüsünü becermesi fikri yüzünden aklımı kaybetmek üzereydim. Hissetmeye hakkım olmayan bir ihanet yüzünden dünyayı paramparça etmeye ve sonuçlarına lanet etmeye hazırdım. O benim değildi ve ben onun değildim. Her şey... berbattı.

"Senin burada olacağını bilmeliydim," diye mırıldandı Seth arkamdan. "Kendini mi temizliyor yoksa yorganın altına mı saklanıyor?"

"Neden bahsediyorsun?" kaşlarımı çattım.

Seth, odanın diğer ucundaki buruşuk yatağa doğru yürüdü ve "A-ha!" boş sayfalara boş boş bakmadan önce.

"Öyleyse nerede?"

"DSÖ?" Diye sordum.

"Tory, belli ki," diye homurdandı. "Mükemmel göğüslerini mi nemlendiriyor, vajinasını mı yağlıyor ya da bir yerlerde eşit derecede kadınsı bir şey mi yapıyor?"

"Gitti," dedim, son zamanlarda neden göğüslerinden bu kadar çok bahsettiğini merak ederek. "Ne zaman döneceğini bilmiyorum."

Bize bıraktığı notu buldum ve ona uzattım, o da kaşlarını çatarken gözleri kelimelerin üzerinde gezinirken onu benden kaptı.

"Öylece çekip gidemez," diye hırladı, notu yumruğunda buruşturup bir kenara fırlatarak.

"Onu kim durdurabilir?" diye sordum ve o yüklü soru aramızda asılı dururken bana baktı, çünkü bir zamanlar isteseydik herhangi birimizin onu durdurabileceği açıktı, ama şimdi...

Seth'in gözleri kısıldı ve aniden başını salladı. "Gitmem gerek," diye mırıldandı, yanımdan sessizce geçerek, giderken omzu benimkine çarptı, beni bir kenara devirdi ve koluma bir acı saplandı.

Arkamı döndüm, otomatik olarak boğazımdan bir hırıltı yükseldi, ama teninde parlayan yeni dövmenin koyu çizgilerini, kürek kemiklerinin arasına mükemmel bir şekilde oturan girift güzel tasarımı, tıpkı haftalarca tartıştığımız gibi, gördüğümde orada kaldı. evvel. Bu, tabanındaki eğriye bir kurdun tünediği bir hilaldi ve yukarıdaki eğriden bir yarasa sarkıyordu, yüzleri birbirine dönüktü, ama ulaşamayacakları bir yerdeydiler. Ayın içinde akrepsiz bir saat vardı, sadece bir sayı halkası ve altından güzel bir desenle dökülen paramparça çarklar.

"Dövmeyi yaptırdın," dedim aptalca, çünkü bunu zaten bildiği belliydi, ama sözlerimi duyunca sustu, bir eli kapı kolunda, omzunun üzerinden bana baktı.

"Evet," diye homurdandı.

"Bir şeyler eklemiştin," dedim.

"Evet."

"Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkti, dudakları sımsıkı kenetlendi ve gözlerinde sırlar vardı.

Ona doğru ateş ettim, tam arkasında durdum, o kadar yakındım ki kokusu beni içine çekti, ciğerlerimin şişmesine ve mürekkebin çizgilerini izlemek için uzandığımda kalbimdeki o düğümün biraz gevşemesine neden oldu.

Dokunuşumla Seth'in derisi tüyleri diken diken oldu, omuzları geriliyor, kasları geriliyor ve o yavaşça nefes verirken daha belirgin görünüyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandım, deseni izlemeye devam ederken nabzım düzensiz bir şekilde çarparken, ona dokunmak için bahaneyi çalmaktan kendimi alamamıştım.

"Dur," diye homurdandı Seth, sesindeki tehdit beni hareketsiz kalmaya zorladı ama parmaklarım teninde kaldı.

"Neden?" Etkilerinin çoğundan kurtulduğumu bilmeme rağmen, bu gece içtiğim alkolü bahane ederek sormaya cüret ettim. Elimi tekrar hareket ettirmeye yeltendim ama Seth bana doğru döndü, bileğimi kavradı ve beni vahşi bir hırlamayla duvara geri itti.

"Durmanı söyledim."

Çenemi kaldırdım, onunla göz göze geldim, acı bakışları gümüşü ve kahverengiyle dönüyordu, korkunç olması gerektiğini bilsem bile içindeki öfke sarhoş ediciydi. "Ben de nedenini sordum."

Parmakları hala bileğimi tuttuğu yerde esnetildi, çenesi gıdıklandı ve gırtlğından sızlanma ile hırıltı arasında bir ses yükseldi.

"Bu gece tam bir pisliktin," dedim, bana söylediği sözlerin, tükürdüğünden beri sürekli olarak kafatasımı yakıp kavurmalarının anısıyla kaslarım esniyordu.

"Ben her gece bir pisliğim Cal, sadece sana uygun olduğunda ya da istediğin gibi nişan almadığında bunu unutmak istiyorsun," diyerek yönünü değiştirdi.

"Ay ve Venüs'ün karışımı sana bir tür seks gurusu olduğunu düşündürüyor mu?" ısırdım. "Çünkü benden daha iyi düzüşebileceğini düşündüğünü söylemeye çok hevesli görünüyordun ve sonra başkalarını da aynı şeye ikna etmeye çalıştın. Onlara nasıl sevişeceklerini anlatmayı bitirdikten sonra Rosalie'nin sürüsüne katılacak mıydın?"

"Ya olsaydım?" Omuz silkti, benden uzaklaştı ve sırtını döndü, odanın içinde bir hayvan gibi gezindi, titreşen ateşten gelen ışık yeni dövmesinin üzerinde gölgelerin dans etmesine neden oldu. Benden uzaklaşmasını, içimdeki canavarın başını kaldırmasına neden olan hakaret ve küstahlığını izlerken ağzım kurumuştı.

"Sana verdiğim meydan okuma için uygun görünmüyordun, öyleyse neden benimkini almıyorsun?"

başka bir yerde tekme mi atıyor? ekledi.

Kanım damarlarımda sıcak ve öfkeli bir şekilde pompalandı, sorusundaki ima, bende hem ona yumruk atmak hem de yanıldığını kanıtlamak istememe neden oldu. Hırlayarak ona doğru ateş ettim, ona tam olarak kimi kandırdığını hatırlatma arzusuyla dişlerimi çıkardım.

Ama vücudunun sert düzlemiyle çarpışmak yerine, bir hava kalkanına çarptım, darbemin gücüyle tam hızla çarpıp geri tökezlediğimde burnumu kırdı.

Bir sarmaşık bileğime dolandı ve beni ayaklarımdan yere fırlattı ve kendi kanım yüzüme işerken yatağa serilirken küfrettim.

Bir sihirle burnumu iyileştirdim ama Seth'in küçük güç gösterisiyle işi bitmemişti ve üstüme atlarken bir canavar gibi hırladı. Bileklerimi ellerinin arasına aldı, üzerime otururken onları başımın üzerine sabitledi, ağırlığını kullanarak beni altında tutmak için kalçalarını benimkine bastırdı.

Orada iyi görünüyorsun, Caleb, diye alay etti. "Benim için de yedek olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini bilmek ister misin?"

Onu üzerimden atmaya çalışırken dişlerimi ona gösterdim, kalbim göğsümde dötrnala atıyordu. İkimizin de isteyerek kaybetmeyeceğini bildiğim bu oyunun heyecanı ve öfkesi arasında kaldım.

"Sanırım alt takım elbise*Sen*Daha iyi," diye tısladım, kollarımı çekiştirdim ama kollarımı sarmaşıklarla ve onun elleriyle yerinde tutmuş bulunca kendimi bırakamadım. "Sana iyi bir köpek yavrusu dediğimde neredeyse benim için eridin."

Seth alayla alay etti, gözleri parlıyordu. "Hayır, öyle düşünmene izin verdim. Büyük, kötü Vampir olarak kendini iyi hissetmeni istedim, ama gerçekten, iş ona geldiğinde korkmuş küçük bir çocuksun, değil mi, Caleb? Kurt'la oynayıp beğenip beğenmediğini göreceğini düşündün, ama şimdi kendini aşıyorsun, eski sevgiline ve göğüslerine geri dönmenin daha güvenli olup olmadığını merak ediyorsun ve-"

"Neden Tory'nin göğüslerine bu kadar taktın?" diye sordum ve bana hırladı.

"Çünkü dikkat dağıtmak için kullanılmayı hoş karşılamıyorum," diye sertçe yanıtladı, ağırlığını üzerime daha da bastırıp beni altında tutarken karın kasları dalgalanıyordu. "Ben de senin için buyum, değil mi? Yeni bir şeyle küçük bir deney. Yıllarca aynı vanilya saçmalığını yaptıktan sonra farklı bir şeyin yeniliği yüzünden seni heyecanlandıran biri. Ama derin

Sen vanilyasın, Caleb, bense tuhaf yalamaktan başka bir şey yapamayacağın lanet olası bir gökkuşağı dondurmasıyım.

"Senin kaldıracabileceğinden daha fazlasını kaldırabilirim, pislik," diye hırladım, beni dizginlemek için kullandığı sarmaşıkları çekiştirip yetenekli gücümle onları kopardım.

Bizi ters çevirdim, Seth'i altımda yatakta devirdim ve öne doğru şahlandım, gözlerim boynuna kaydı. Ama ben hamle yapamadan, bizi tekrar yuvarladı, eli boğazımı kavradı ve dudakları acımasız, cezalandırıcı bir öpücükle dudaklarımı yakalamadan önce başımı geri çekmeye zorladı.

Onun için kapıyı açtım, dili ağzımın içine girerken omurgam şilteye yaslandı ve kalbim göğsümde fırladı, öfke bir anda şehvete dönüştü, zihnim bu değişiklikle mücadele etti.

"Kanıtla," diye homurdandı ağzıma doğru, dişlerini alt dudağıma geçirdi ve ben kalçalarımı altında bükerken inlememe neden oldu.

Sahilde bana attığı sözler kafamda yankılanıyordu. Onu ne kadar istediğimi fark ettiğimden beri aklımdan çıkmayan şey hakkında benimle alay etmişti. Bana söz konusu olduğunda ne yaptığımı bilmediğimi benim kadar onun da bildiğini hatırlattı. Daha önce bir erkeği becermemiştim ve bundan ve onun beni başka kaç kişiyle karşılaştıracığından duyduğum korku haftalardır beni alıkoyuyordu. Ama aynı zamanda bana öğretmesine izin vermem için bana meydan okumuştı. Yapacağını söylemişti ve bedeninin ağırlığı benimkini yatağa sıkıştırırken ve ona yaslanırken aletimin zonklaması ile bunu her zamankinden daha çok istediğimi biliyordum.

Kalbim beklenti ve coşkuyla ayaklandı, ama bulutlar pencerenin ötesine kayarken, ay ışığı üstümüze doldu, gezegenin ayın kendisinin üzerinde gökyüzünde asılı durduğu Venüs'ün gücünün parıltısıyla öpüştü. Emrettikleri arzusun içimde kabardığını hissettim, ona olan ihtiyacım korkularımı ve güvensizliklerimi aştı ve bedenimin o çaresiz ricasını hissetmeme izin verdim.

Kahretsin, bunu istiyordum. Hayal etmeye çalışmaktan, düşünürken kendi elimi becermekten, onu izlediğimi bilmediği halde onu izlemekten ve ondan bunu istemek için doğru sözcükleri bulmak için can atmaktan bıkmıştım. Ama kelimelere ihtiyacım olmadığını fark ettim. Onun bu parçasını ele geçirmek için ne yapmam gerektiğini açıkça belirtmişti ve bunun onun için önemi ne kadar önemsiz olursa olsun, yine de istediğimi biliyordum.

Öpüşmemizi kestim, başımı geri çektim ve gözlerinin içine baktım, ağzıma dökülen kana onun tadı karışıyordu.

dudaklarımı yaladı Sonra gözleri temkinli bir hal alınca ve üzerimdeki tutuşu gevşemekle tehdit ettiğinde kendimi topladım ve çenemi kaldırdım.

Başım yastıklara düştü, onun yerine başlığa odaklandığımda bakışlarımı ondan ayırdım, keskin nefesi ne yaptığımı, ne sunduğumu bildiğinin tek kanıtıydı, boyun eğmek için ona boğazımı açarken, sadece yapacağımı söylediği gibi.

O üstümde kıpırdamadan dururken kalınca yutkundum, yaptığım teklifi değerlendirirken bakışlarının ağırlığı bedenim üzerinde kutsal olmayan bir yargı gibi hissettiriyordu.

Hayatımda hiç böyle boyun eğmemiştim. Hiçbir şekilde kimseye değil. Ondan başka kimse yok.

Ağzını boğazıma değdirmesi bir heyecan ve günahtı, kirli sakalı benimkine değdiğinde, dudakları o en savunmasız, hassas noktaya dokunurken içimde şeytani bir zevk dolanıyordu.

Ağzını tenimde hissettiğimde, isterse gırtlığımı ne kadar kolay bir şekilde parçalayabileceğini öğrendiğimde, bedenim bir titremeye yandı. O anda onundum, kesinlikle, inkar edilemez bir şekilde onundum.

Seth aniden hareket etti, içindeki Kurt kontrolü ele aldı ve tenime saplanan dişlerinin keskinliği, ben onun altında bükülürken ciğerlerimden bir inleme sesi çıkardı.

Beni ısırırken homurdandı, içindeki Kurt kontrolü ele alırken, içimdeki Vampir böyle bir imkansızlığa öfkeliydi. Hiç kimse beni böyle ısırmamıştı. Bir kez değil. Cehennem, beni Orion dışında hiç kimse ısırmamıştı ve eğer deneseydi, bu gerçeklikten bu kadar uzaklaşamazdı.

Kalçamı yukarı doğru bastırırken küfrettim, kasıklarımı onunkine sürttüğümde sikim ihtiyaçla zonkluyordu, o da bana doğru inerken kendi ereksiyonunun kotunun içinden zorlandığını hissediyordum.

Seth bileğimi bıraktı, eli gömleğimin önünden aşağı indi, sanki hiç orada olmamışlar gibi düğmeleri o kadar kolay açtı ki, vücudumu keşfederken parmakları kumaşın arasına girdi, dişleri gıcırdıyordu. boynumun derinliklerine.

"Siktir," diye tısladım, aletim çaresizlikle zonkluyordu, kalçalarım onunkine dayanıyordu, o beni tamamen kontrol altına alırken, içimdeki ihtiyaç onun için nefes nefese kalmama neden oluyordu.

Seth fermuarımı açtı, eli aletime yumruk yaparken alçak bir hırıltı kaçtı, bunun titreşimi tüm varlığımda yankılandı. Elini mükemmel bir hareketle hareket ettirdi, başparmağı ucumdaki zehri bulaştırdı.

beni ele geçirirken horozumun başının üzerinden.

"Bekle," diye soludum ama beni duymazdan geldi, daha çok pompaladı, homurdanması tekrar gürlerken dili boğazıma değdi.

O kadar tahrik olmuşum ki, onun ellerinde bir macundan başka bir şey değildim, tamamen onun arzularına kapılmışımdı. Daha da sert ısırırken, oradaki emir inkar edilemezdi ve onun için geldiğimde tüm vücudum yataktan kalktı, mutluluk dolu her an boyunca beni okşarken tohumlarım aramızdaki boşluğa döküldü.

Seth dişlerini boynumdan çekti, şaha kalktı ve bana yırtıcı bir şekilde sıırttı, ben onun altında nefes alırken dişleri hâlâ kanımla lekeliydi.

"Aferin çocuk," diye mırıldandı, o lanet gülümsemeyle benimle alay etti, parmakları ağzına itip temiz bir şekilde emmeden önce spermlerimi üzerlerine topladı. "Ama henüz seninle işim bitti diye düşünme. Büyük, kötü, Wolf'tan öğrenmek ister misin? O zaman gerçekten kapsamlı bir ders aldığından emin olacağım."

"Seth," diye homurdandım, sesimde bir uyarı vardı ama gözleri koyu ve sertti, sanki buradaymış da birdenbire yokmuş gibi.

"Bu dersi öğrenmek istiyor musun istemiyor musun güzel çocuk?" alay etti, eli saçıma yumruk atmak için hareket etti. Başımı geri çekti, boğazımda bıraktığı ısırığı yerken gözleri tehditle parlıyordu.

En iyi arkadaşım ve en derin arzum olan adam bana her ikisi de benmişim gibi tepeden bakarken ikimizi de nasıl bir çılgınlığın etkisi altına almış olduğunu merak ederek ona göz kırptım ve her nasılsa onun için hiçbir şey değildim. Aramızdaki şehvet havayı tadabileceğim kadar yoğun bir şekilde kapladığında bile bana kızgın görünüyordu.

Kaba bir sesle, "Beni incitmek istiyor gibisin," dedim ve o, güçlü omzunu hafifçe silkerek başını yana eğdi. "Bana neden bu kadar kızgın olduğunu söyleyecek misin yoksa nefretini sisteminden atmak mı istiyorsun?"

Yaydığı karanlık aurada bir şeyler paramparça oldu, bakışlarında şafağın ilk ışığı gibi bir acı titreşimi belirdi ve tekrar o kadar hızlı kapandı ki, bunu tamamen hayal edip etmediğimi söylemek imkansızdı.

"Senden asla nefret edemem Cal," diye mırıldandı, sanki gidecekmiş gibi geriye doğru hareket etti ama onu durdurmak için bileğini tuttum, gerçi yüzündeki ifade bana söylemeyeceğini açıkça söylüyordu. Onun nesi vardı.

"Ben de kızgıyım," dedim başımı iki yana sallayarak ve onu konuşmaya zorlayarak.

saçımdaki tutuşunu serbest bırak. "Bütün lanet olası dünyaya kızgınlım. Lionel için, kaderimiz için, lanet olası şansımız için. Darius için. Herşey için. Ama seninleyken böyle hissetmiyorum. Kısa bir süreliğine de olsa unutturuyorsun."

"Bana da unutturuyorsun" dedi, o acıyı paylaşırken gözlerinin arkasından gölgeler geçti.

Dirseklerimin üzerinde yükseldim, o kadar yaklaştım ki havasını içime çektim, bizi ayıran tüm mesafeyi tam olarak kapatmadan ağızlarımız birbirine değiyordu.

"Güzel," dudaklarına karşı konuştum ve kısık bir inilti çıkardı, bakışları sanki benim en derin bölgelerimi arıyormuş, onlara sahip çıkmak istiyormuş gibi benimkileri yakıyordu.

Onu öptüm. Şimdiye kadar paylaştığımız şey, daha çok bir soru ve bir yalvarma şeklinde paylaştığımız vahşi, iddialı öpücükler değildi, ruhum ona teklif ederken ve onun buna karşı çıkmak için ayağa kalkmasıyla çıplaktı.

Ay ışığı pencereden içeri sızıyordu ve öpücüğümüz derinleşirken inledim, elim saçını itti, traşlı tarafını sıyırıp ötedeki uzunluğa dolandı. O çok güçlüydü, bu baskın, vahşi yaratık, bir rüyadan kurtulmuş ve beni bir zamanlar tanıdığım gerçeklikten koparmaya gelmişti. Daha önce hiç böyle şehvet hissetmemiştim, şehvetin yoğunluğu nefesimi kesiyor ve daha fazlasına duyulan ihtiyaç beni bunaltıyordu.

İleriye doğru ittim ve onu hareket ettirmeme izin verdi, böylece üzerimde diz çöktü ve ben çenesi boyunca ve boğazının yanından aşağı doğru öpmeye başladığımda onun geri kalanına erişmemi sağladı.

Seth gömleğimi omuzlarımdan itti ve ben de kumaş vücudumdan kayarken kollarımı geriye doğru yuvarlayarak ona yardım ettim. Benim güçlü vücudunu öptüğümü, göğüs çizgilerini ve karın kaslarını yaladığımı ve aletini elime alıp onun için pompalamaya başladığımı izlerken küfretti.

Diz çöktüğünde tereddüt ettim, ağzımın aşağı inmesine devam etmemi kolaylaştırdı, gözlerimi ona indirdiğimde penisi precum ile parlıyordu. Daha önce bana tükürdüğü sözler kafamda canlandı, ona bunu yapmayı ne zaman düşünsem savaştığım şüpheler ve korkularla karışıyordu.

Ama bakışlarımı onunkiyle buluşturduğumda, Seth yüzümün yan tarafını eliyle kavradı, içinden bir arzu hırıltısı yayıldı ve penisim daha şimdiden daha fazlasına ihtiyaç duyarak zonklamaya başladı.

"Nasıl beğendiğini göster bana," dedim, kelimeler boğazıma düğümlenirken onları zorla ağzımdan çıkardım, kabul etmeyi reddettiğim şeyle tenim yanıyordu.

Gözlerinin sıcak kahverengisi magmaya dönüştüğünde ve bana sunduğu gülümseme vahşileştiğinde utanç ya da her şeyi mahvetme korkusu.

"Seni yakaladım," diye küfretti, bana bakarken kalçaları hareket ediyordu, bakışlarımı bir kez daha aletine indirirken, ifadesindeki ihtiyaç güvenimi artırıyordu.

Daha önce kimsenin üzerinde ağzımı kullanmamış gibiydim. Kızların saniyeler içinde çığlık atmasına neden olan şeyleri dilimle yapabiliyordum. Ve evet, bu farklıydı ama belki o hareketlerin hiçbirini onun üzerinde kullanamayacak kadar farklı değildi. Çünkü Seth Capella'nın adımı esrime içinde soluması fikri kanımı o kadar hızlı pompalıyordu ki tereddütlerim eriyor ve ona olan ihtiyacım her şüpheyi bastırıyordu.

Eğildim ve aletini dudaklarıma götürdüm, tadına bakarken dilim onun parlak ucunun etrafında bir daire çizdi ve karşılık olarak boğazından kayan lanet beni harekete geçirdi.

Onu tekrar yaladım, sonra aletin başını ağzıma emdim ve dilimle onu daire içine aldım.

"Siktir," dedi Seth nefes nefese, elini saçımın içine sokup buklelerimi sıktı. "Daha fazla." Kalçasını yavaşça ileri doğru itti ve ben de onu daha derine çekerken shaftının etrafında inleyerek onay verdim, onu elimden geldiğince ağzıma almaya çalışırken boğazımı gevşettim.

Onun tadı tüm vücudumu elektrikle vızıldatıyordu, geri çekilip onu tekrar içeri alırken çıkardığı sesler beni bir ihtiyaç çılgınlığına sürüklüyordu.

Kahretsin, o büyüktü. Birkaç dakika onu emip yalarken, ağzımın hareketleriyle aynı anda yumruğum aletin tabanını pompaladı ve Seth kendini tutmaya çalışırken küfretti.

Onu tekrar tekrar ağzıma aldım, hissine alıştığım için başım sallanıyordu, her geri çekilişimde dilim onun aletin başını keşfediyordu.

Ben onunla oynarken Seth titremeye başladı, eli saçlarımda o kadar sıkıydı ki, acı çizgisinde dans ediyordu.

"Kahretsin, Caleb, kendimi tutamıyorum," diye soludu, benden daha fazlasını alma ihtiyacıyla, daha hızlı, daha sert gitme dürtüsüyle kalçalarını esneterek.

Arzunun sesiyle dişlerim diken diken oldu ve tamamen geri çekilmeden önce bileme uçlarını boyuna kadar sıyırdım.

"O zaman kendini tutmayı bırak," diye emrettim, bakışlarını tutarken ucunu yaladım, ay ışığı üzerimde diz çöktüğü güçlü vücudunu aydınlatıyordu.

ve aletim onu görünce kaskatı kesildi, şimdiden daha fazlası için can atıyordu.

Seth bunu kabul ettiğini homurdandı ve kalçasını bir itişle aleti ağzıma, boğazımın arkasına doğru, onu boğacakmışım gibi hissettirene kadar, gözlerim bu duygudan yanarak içeri girdi. Kendini yarı yolda çekti, sonra tekrar içime pompaladı, iddiasının acımasızlığına rağmen dilimi yukarı doğru yuvarlarken zevkle homurdandı.

Saçımı iki yumruğunun arasına aldı ve ağzımı becerirken beni kendisine doğru itti ve onun zevkine bu şekilde sahip olma duygusu beni o kadar tahrik etti ki, zorlukla dayanabildim.

Altında kaydım, bir elimle kışının sert kasını kavrayarak onu harekete geçirdim, diğer elimle ona olan ihtiyacımın yarattığı işkenceden biraz olsun kurtulmak için kendi aletime yumruk attım.

Seth kalçasını geri çekti ve ben yeteneklerimi seslendim, dilimi ona o kadar hızlı vurdum ki tekrar küfretti, bir kez daha boğazımın arkasına doğru itmeden önce ismim dudaklarından döküldü.

İhtiyacım olan tüm cesaret buydu ve o geri çekildiğinde tekrar yaptım, aletini emerken dilim onun etrafında dönüyor, onu bana teslim olmaya teşvik ediyor ve ağzıma patlarken kendi zevkimi inleyerek inliyordum. saliverilmesini işaret eden yankılanan bir uluma.

Açgözlülükle yutkundum, her damlayı aldığımda onun tadı sarhoş ediciydi, benim için ikinci bir boşalmanın yaklaştığını hissettiğimde kendi sikimi daha fazla pompalıyordum, buna olan ihtiyaçtan vücudum ağrıyordu.

"Dur," diye soludu Seth geri çekilirken, eli pazımı kavrarken beni sikimi bırakmam için zorladı. "Bu gece gelmeni sağlayan tek kişi benim. Bu yüzden lanet ellerini kendine ya da bana tut.

Sesindeki Alfa zili dişlerimi tamamen dışarı çıkardı ve ona doğru atıldım, onu altımdaki yatağa fırlattım ve dişlerimi boynundaki nabız gibi atan damara geçirdim. Ay ışığı ve toprak, derin bir şekilde içerken dilimin üzerinde yıkandı, kalçalarımı ona bastırdım, böylece etinin sıcaklığını horozumun zonklayan kafasına karşı hissedebildim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kahretsin, bu noktada ona doyabileceğimi hiç düşünmemiştim ve bunu istediğimden de emin değildim.

"Yıldızlar adına, ihtiyacımız olduğunda madeni yağ nerede?" Seth tısladı.

Dişlerimi boğazından çektim ve şaşkınlıkla ona baktım, vücudum kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok önerdiği şey için ağrıyordu.

"Burada biraz var," dedim, gözlerimi ondan ayırıp daha önce bulduğum lisanssız seks oyuncaklarının hâlâ yerde durduğu kutuya kaydardım.

"Bunu nereden biliyorsun?" Seth homurdandı, Kurt ifadesi yükseldi.

"Çünkü bunu daha önce buldum." Eğilip yerdeki ağır kutuyu aldım ve Seth öksürerek şaşkınlıkla kahkaha atarken onu yırtarak açtım.

Muazzam, altın bir Dragon penis dildo düştü ve göğsüne bir tokat attı, onu bir kenara fırlatıp kutuyu sallamadan önce içindekilerin geri kalanını yanıımızdaki yatağa boşaltmadan önce beni de güldürdü.

Etrafında yatan diğer şeylere gerçekten bakmadan yağ şişesine baktım, onunla ne yapabileceğimizi düşündükçe ağzım kurudu.

"Oooh, kör çanta!" Seth, vibratörün altından Darius düşünülerek tasarlanmış mühürlü gümüş bir çantayı kaparak cıvıladı.

Seth çantayı dişleriyle yırtıp açarken ben de vibratörü yataktan düşürdüm. Torbadan altın bir popo tıkacı çıkarıp uzatıp parmaklarının arasında yuvarlarken ifadesi heyecanlı yavru köpekten doyumsuz Alpha'ya dönüştü.

"Nasıl vanilyalı hissediyorsun, Altair?" mırladı, dilini seks oyuncağının yanında gezdirdi ve kalbimin göğsümde güm güm atmasına neden oldu.

"Söyle bana," dedim, tıpayı tekrar bırakmadan önce ağzına tamamen çekmesini izlerken içimde bir beklenti oluştu.

Seth bana cevap vermedi, içimde herhangi bir korku veya şüphe yükselip bunu mahvetmeden önce ağzı benimkileri talep etmek için yukarı kalktı. Kot pantolonunu tamamen çıkarırken altımda kıpırdandı ve öpücüğü geri almak için üzerine düşmeden önce pantolonumu sonuna kadar iterken onun liderliğini takip ettim.

Onu sert ve derin bir şekilde öptüm, parmaklarım dizinin kıvrımından yan tarafına doğru gezinirken, çıplak derinin genişliği daha önce hiç kimseyle yaşamadığım bir ihtiyaçla kanımı nabzımı attırdı. O öpücükle ona sahip olmak ve ruhu üzerindeki hakkımı teslim etmeye zorlamak istiyordum. Ama elbette, bir şeyin bu kadar kolay olmasına asla izin vermezdi.

Seth, ben ayakta durmak zorunda kalana kadar beni geri itti, benimle birlikte ayağa kalktı ve beni duvara doğru kovaladı, doyurulamayan çaresiz, sonsuz bir ihtiyaçla öpüşürken ağzı tüm bu süre boyunca ağzımdaydı.

Omurgam soğuk tuğlalara çarptı ve tavanı süsleyen çiçeklerden birkaçı yerinden oynayarak etrafımıza düştü ve Seth sıcak metal tapayı uyluğumun arkasına geçirdi. Diğer eli kıcıımı kavradığında onayladığımı homurdandım, parmaklarını açtığını bile görmediğim kayganlaştırıcı.

Parmaklarını yanaklarıma bastırırken beni daha sert öptü, o madeni cildime masaj yapmaya başlarken onun liderliğini takip etmek için kendimi ona teslim olmaya zorlarken kaslarım gerilip gevşedi.

Bir parmağını içime itti, sonra bir saniye, ben bu alışılmadık hisle nefes nefese kalırken ağızma sırttı, o iç duvarlarıma masaj yaparken göğsümden derin bir hırıltı yükseldi.

"Kaçırдыңın her şeyi sana öğretirken çok eğleneceğim Cal," diye alay etti, parmakları daha derine inip ciğerlerimdeki nefesi çalıyordu, böylece benim cevap verme ümidim kalmamıştı.

Ağrısı çaresiz bir ihtiyaç noktasına geldiğinde aletime uzandım ama Seth kendini bana bastırdı ve kıcıma ulaşan metal tıpanın eşlik ettiği bir uyarı hırıltısıyla beni reddetti.

Seth parmaklarını çekti ve ben onların bıraktığı boşluk hissine küfrettim. Sonra beni öptü, dili benimkiyle dalgalanıyordu, nabzımız mutlu bir ritme düşüyordu ve o yağ kaplı tıkacı kıcıma kaydırırken ağızına inledim.

Oyuncak esnedi ve içimi doldurdu, onu biraz daha içeri sokmadan önce onu tekrar çekme dürtüsü hızla yükseldi ve bir nefes nefese onun ağızından yırttı.

"Kahretsin," mükemmel dolgunluğuyla nefes aldım, duvara yaslanıp kendimi ona alışmaya bırakırken zihnim birkaç saniye boş kaldı.

Ben orada dururken Seth benden uzaklaştı.

Yatağa geri düştü, eline daha fazla kayganlaştırıcı fışkırttı ve kıcını da onunla kaplamadan önce sert aletini kayganlaştırırken izlememe izin verdi.

"Hadi o zaman, Caleb. Sana meydan okuyorum," diye alay etti, özgüveniyle benimle alay ederken yüzümdeki belirsizliği okuyarak.

Onun burada olduğunu ve onun insafına kaldığımı söyleyen bilge gözlerindeki o bakışa çenemi kaldırdım. Çünkü siktir et. Benden önce bir sürü erkeği olmuş olabilir ama hiç sahip olmamıştı. *Ben.*

Ona doğru o kadar hızlı ateş ettim ki, ben onun üstüne çıkmadan önce gözünü bile kırpamadı, ağırlığı onu şiltenin üzerine indirdi ve ağızım bir kez daha onunkini tuttu.

Güçlü kalçasını kolumun üzerinden geçirdim ve kalçalarımı öne doğru ittim, aletim onu kaplayan yağın içinden kaydı ve daha fazlasını alıp her bir santimimi onun içinde kapladım. Bu benim ilkim olabilirdi

Bir erkekle birlikteydim, ama bu benim ilk kez anal yapmam değildi ve Seth bunun her saniyesinde bana koçluk yapacağını düşündüyse, o zaman başka bir şey geliyordu.

Bacağını kolumun yukarisına doğru ittim, onu daha derin öptüm, kalçalarını tam olarak doğru açıya getirdim ve aletimin ucu sonunda ağzını dürttü.

Seth, bunun nasıl olacağını biliyormuş gibi dudaklarıma doğru sırttı ve ben buna meydan okuyarak homurdandım, öne atıldım ve onun tamamen benim olduğunu söyleyen erkeksi bir inlemeyle derinlere gömüldüm.

"Kahretsin," diye tısladı Seth, ben onu becermeye başlarken, yıllar boyunca bana anlattığı sayısız hikâyeden bunu ne kadar sevdiğini biliyordum. O, tatlılıkla alınmak isteyen yumuşak bir yaprak değildi. Tamamen Alfa'ydı ve sert ve hızlı sevişmeyi severdi.

Geri çekildim ve onu daha da derine ittim, vücudu akıl almaz bir yoğunlukla aletime sarılırken, kışının mükemmel sıklığı lanet başımı döndürdü.

Onu altıma sıkıştırdım, kendimi onun içine girip çıktım, ama o öylece uzanıp onu almadı, kalçaları benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı, beni daha derine iterken parmakları kışımı ısırdı.

"Yıldızların adına, sen çok büyüksün," diye küfretti, ben ona yumruk atarken, Venüs'ün ve ayın gücü çarpışırken kendimi tamamen alıp verirken ve bunun ateşini körüklerken, başım uluyarak geriye doğru eğildi. aramızdaki arzu yeni ve durdurulamaz zirvelere.

Seth bizi o kadar ani bir şekilde yuvarladı ki, bana binerken elini şaftının çevresine sarmış, bana binmeye başladığında, hareketlerin kontrolünü ele geçirip beni becerirken aletimi aşağı bastırırken, onu ata biner gibi otururken bulduğumda ona göz kırptım. daha da zor.

Yeni konum, tıkaçı içimde daha da fazla iterken nefesim kesildi, tam hissinden yayılan zevk ve onun adını solumama neden oldu.

Ona uzandım, her itişi karşılamak için kalçalarımı yukarı kaldırırken ona baktım, vahşi bir ihtiyaçla benim için kendi sikini pompalamasını izledim, bu da beni bitirmeye o kadar yaklaştırdı ki dilimi ısırarak zorunda kaldım. geri tutmak için.

Bunun durmasını istemiyordum, vücudumu onunkinden ayırmak ya da aletimi kavrayan kışının mükemmel gerginliğinden başka bir şey hissetmek istemiyordum.

Daha fazlasına, tamamına ihtiyacım vardı ve dişlerimi bileğine geçirmeden önce elini yakaladım.

Ben beslenmeye başlarken Seth tekrar uludu ve boşta kalan elimi etrafa sardım.

üzerimdeki hareketlerini yönlendirmesine yardım ederken kalçasını.

Vücudum zevkle titriyordu, onu tekrar tekrar yumruklarken gözlerimin kafatasımın içinde dönmesine neden olan serbest bırakma ihtiyacı, sonunda o kadar sert geliyordum ki tüm varlığım onunla titriyordu. Benimle zamanla dağılırken tohumunun sıcak sıçraması göğsüme döküldü ve adımı soluma şekli beni mahvetti.

Dişlerimi bileğinden çektim ve üzerime çökerken ağzını bir öpücükle yakaladım, ikimiz de ter içinde kaldık ve dünyalarımızın tamir edilemeyecek şekilde paramparça olmasının ardından nefes nefese kaldık.

Ondan ayrıldım ve yanımdaki yatağa yuvarlandı, ikimiz de o akıllara durgunluk veren seksin ardından çarpan kalplerimizin sakinleşmesine izin verirken tavana bakıyorduk.

Biz orada uzanırken sessizlik uzadı, ikimiz de kahrolası bir kasımızı kıpırdatmadan rahattan gerginliğe geçtik.

"Doğru," diye başladı Seth ama sözünü kestim.

"Yapamaz mıyız... yapamaz mıyız?" dedim, gözlerim yanımdaki ona kaydı ve sonra tekrar uzaklaştı. "Bana barış işareti atıp beni terk etmene gerek yok."

"Cevap vermeyecektim," diye yanıtladı ve kaşlarını çatarak ona döndüm, gözleri ifademde gezinip boğazını temizledi. "Yani, barış işareti sadece sakso çekmek için ve tamamen düzüştük, bu yüzden tamam işaretini de eklemek zorunda kalacağım - biliyorsun çünkü parmağın ve baş parmağınla bir delik açıyor-"

"Seth?" Onun küstah saçmalıkları karşısında göğsümün sıkıştığını görmezden gelerek iç çektim ve onunla yüzleşmek için yan tarafıma döndüm.

"Evet?" diye sordu, gözleri yumuşadı, sanki kendini kötü falan hissediyormuş gibi, sanki göğsümden çıkmak için savaşılan tüm kelimeleri görüyor ve onlar için bana acıyormuş gibi.

Bir nefes verdim ve onu ittim, bu yüzden benden uzaklaşmak zorunda kaldı. "Hadi uyuyalım, olur mu?"

Seth birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, sırtı bana dönük yatarken güçlü vücudu gergindi ve tenini süsleyen yeni dövmeye baktım. Parmaklarımı mürekkebin üzerinde gezdirmek için uzandım ve uzun bir nefes verdi, sonunda yastıkların arasında gevşedi ve ona yaklaşmama izin verdi.

Örtüyü üstümüze çektim ve kolumu ona dolayıp onu küçük kaşığım yaparken gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Seth bana sınıksız sarılmış halde sürüklenirken Venüs ve ayın kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirdim ve yanıt olarak dudaklarımın kenarında küçük bir gülümseme belirdi.

Wid. Uyanmak. O bendim.

Uyumak oyundu, kaybetmek benim adımdı.

Pencereden dışarı, Venüs'le gökyüzünde dans eden soğuk aya bakarken gözümü bile kırpamadım.

O ayı, o güzel, mistik ayı tüm cazibesi ve kurnazlığıyla becermiştim. Ama hiçbir şey. NOTHHIIIINNNNNGGG. Caleb Altair'i becermenin verdiği hisle uyuşabilirdi. Ay kraterleri lanet olsun, aşkın bir şey deneyimlemiştim, ama cehennem geçiciydi.

Cal uyuyordu ya da belki de benim gibi uyuyormuş gibi yapıyordu ama sormaya cesaret edemedim, orada öylece yatıp gece şafak sökerken her şeyi zihnimde tekrar tekrar canlandırıyordum.

Gece hala buradayken, en çılgın rüyalarımı hayata geçiren bir büyünün içinde kaybolmuş gibiydim, ama ufukta yükselen güneşin büyüü bozacağını biliyordum. Caleb artık Venüs tarafından bana çekilmemiş bir şekilde uyanacaktı ve sabah ışığında yüzleşecek katı gerçeklerden başka bir şey olmayacaktı. Karanlıkta her şey neden bu kadar kolaydı? Seks, sırlar, atıştırmalıklar. Üçü de en iyi gece yarısı şımartıldı. Ama şafak her zaman gelirdi ve şimdi kalbimdeki tüm iradeye rağmen onu durduramazdım.

Orada öylece uzandım, etrafıma sımsıkı sardığı kolunun ağırlığı altında bitkin düşmüş, o anın büyüünü bozmaktan korkuyordum, artık Venüs'ü ya da ayı birlikte oynarken, yıldızlar gökyüzü gibi hafifçe parıldarken göremeyecek hale gelene kadar.

solgunlaştı, onları çaldı ve gözden kaybolurken bana kıkırdadı.

Caleb uyanmadan oradan uzaklaşmanın en iyisi olup olmayacağını merak ederek biraz kıpırdandım. Sonra onu tekrar gördüğümde, hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya devam edebilirdim. Ama siktir et, her şey *vardı* değişti. Bu orospu bir hareket olurdu, ama yapılması gereken ciddi konuşmalarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Çizgilerin nereye çekildiğini görebiliyordum. Şimdi kalbimi döküp ona ne kadar süredir aşık olduğumu mu söylemeliydim? Yoksa bu onu tepelere koşmaya mı gönderirdi?

Belki de soğukkanlı davranmalı, onunla burada burada takılmaya devam etmeli, asla ateşle çok uzun oynamamalı ve çok derinden yanmaktan kaçınmalıyım. *Veya*, Onunla olabildiğince çok ilişki kurabilir ve gerçeklik üzerime çöktüğünde beni içine çekecek olan cehennemi kucaklayabilirdim.

Tüm bu seçeneklerle ilgili sorun, hiçbirinin sonsuza dek mutlu sona ermemesiydi. Kaçınılmaz olarak kalbimin yok olmasına yol açacak bir kader seçmek zorundaydım ve evet, Caleb gönül yarasına değdi, ama yıldızlar adına, neden tüm bunların işe yaradığı bir D seçeneği olmasın?

Haha... D seçeneği.

Caleb'in kolları etrafımı sardı, beni vücudunun sert hatlarına daha da yaklaştırdı ve ben de pes edip içimdeki Kurt kuyruğunu memnun bir şekilde sallarken ona tekrar sarıldım. Sırtıma akrepsiz bir saat yazmamın nedeni buydu. Ne zaman onunla böyle olsam zamanın durmasını istiyordum, zamanın kaçınılmaz olarak bizi ayrılmaya götüren tik tak, tik tak olmamasını.

Ya ona onu sevdiğini söylersen ve o da seni sevdiğini söylerse?

Kafamın arkasında, kulağa çok Darcy'ye benzeyen, haydut bir ses konuştu.

Kahretsin, küçük Phoen Rüyamı özledim. Ama onun kafamdaki küçücük versiyonu bokla doluydu. Caleb güvenli bir alanda yeni dürtülerini keşfediyordu, namı diğer ben. Ve belki vardı *bir şey* yaramızda, ama onun tarafından aşk olduğunu göremedim. Kendime karşı tamamen dürüst olursam asla. Ben onun kardeşiydim. Ve bunun da ötesinde, birbirimiz hakkında ne hissedersen hissedelim, ikimiz de görevle bağlıydık.

Bir gün, Konsey'de ebeveynlerimizin yerini alırsak, dengeli gücün uzun soyunu destekleyen kendi Mirasçılarımızı sağlamamız gerekecekti. Soyumuzu devam ettirecek ayrı ortaklardan ayrı Mirasçılar sağlamak zorundaydık. Ve bağımsız olarak yetiştirilmeleri gerekiyordu, fikirleri kendilerine aitti ve nesillerinin diğer Mirasçıları ile bağları vardı.

karşılıklı sevgi ve saygı, bireysel evlerin temsilcileri olarak birbirlerinden kendi bağımsızlıklarını korudular.

Yüzlerce yıl önce, bizimkine eşit güce sahip onlarca kan bağı vardı, ancak aralarında evlilik yoluyla - ve birkaç aileden fazlası rakipleri tarafından yok edilerek - güçlü ailelerin çoğu kaybedilmişti. Atalarımız, ailelerimiz arasında çapraz evlilik yapma eğilimimizin, güç seviyemizle kalan kan bağlarının sayısını yavaş yavaş azalttığını fark ettiklerinde, sayılardaki düşüşü durdurmak için çok geçti. Solaria'da kalan en güçlü soylar arasındaki evliliği önlemek için yasalar konmuştu ama artık çok geçti. O noktada sadece sekiz geçerli kan hattı kalmıştı ve ardından diğer dördünün yok edildiği bir savaş olmuştu.

Şansımıza Capella'lar, Altair'ler, Rigels ve Acrux'lar o savaşın kazanan tarafındaydı, ama benim için şanssızdı ki, böyle bir arada olmamızın hiçbir yolu yoktu. Kurallar açıktı, kanunlar o kadar katıydı ki, onların etrafından dolaşmanın bir yolu yoktu ve krallığımıza karşı sorumluluğumuz kaçınılmazdı. Kahretsin, hayatımda hiç unvanımdan ve sahip olduğum güçten kurtulmayı dilememiştim, ama onun için neredeyse her şeyden vazgeçmeyi diledim.

Minik beyinli Darcy beni neşelendirirken, zihnim artık çözümler için aşırı hızda çalışıyordu. Ve Caleb'in beni benimle kalmaya çalışacak kadar sevdiği bir geleceği düşünmenin bile heyecanına kapılmıştım.

Bir kardeşe Mirasçılık konumumuzdan vazgeçebileceğimizi sanıyordum ama savaşın ortasındaydık ve Hadley, Athena ve Grayson bu rolleri üstlenecek kadar eğitim almamışlardı. Xavier, Ateş Lordu pozisyonuna ikna edilebilirse arayı kapatabilirdi ve açıkçası, muhtemelen sonunda bu konuda bir seçim şansı olmayacaktı.

Ama Cal ve benim, Darius'u zaten kaybettikten sonra, krallık çapındaki bu çatışma sırasında pozisyonlarımızdan vazgeçmemiz için? Bu çok bencilce olurdu ve dahası, insanların gözüne girip yönetmeye hazırlanırken hayatımız boyunca inşa ettiğimiz her şeyin temellerini sarsabilirdi. Yakında bu insanlara başvurmak zorunda kalacaktık ve onları herkesin önünde ordumuza katacaktık. Bu aramayı resmi yapana kadar sadece zamanımızı bekliyorduk. Onları çağırarak bir yerimiz olsun diye krallıkta gerçek bir yer edinene kadar bekliyorduk. Bizi destekleyen, yıllardır iktidara gelmemize tüm yatırımlarını yapmış olan ve onlara koruma sunabilirsek hiç şüphesiz yardımımıza koşacak olan binlerce Solaryalı vardı.

Lionel'ın tiranlığı bir kez toplandıklarında.

Hayır, tahttan çekilme bir seçenek değildi. Ve bir şekilde onun da beni benim onu istediğim kadar şiddetle istemesine izin verecek kadar şanslı olsam bile bunu asla Caleb'tan istemezdim.

Kesin bir tren kazasıydık ama şu anda hala raylarda ilerliyorduk. O halde saatler dursun.

Caleb kıpırdandı ve göğsünden hafif bir uğultu çıkardı, bu ses beni o kadar güvende hissettirdi ki hiç bitmesini istemedim. Güneş henüz burada değildi, hala birkaç dakika daha karanlıkta kaldık. Belki sadece bir dakika daha ve gerçekten kıyametin şafak söktüğü anda geleceğini hissettim.

Caleb huysuzca, "Günaydın," dedi, saçlarımı kenara çekerken dudakları enseme geziniyordu.

Ağzının dokunuşu göğsümde havai fişekler patlattı ve onların yağın ışık kıvılcımları altında zihinsel olarak dans ettim.

"Yatakta kiminle olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Bessy, değil mi?" Beni tekrar öptüğünde sırtışıını tenimde hissedebiliyordum ve bu benim kendi gülümsememi ateşledi.

"Bu benim kız kardeşim, seni herif," diye kıkırdayıp elini karın kaslarımın üzerinde gezdirirken, hakaret numarası yaparak nefesimi tuttum, sonra zaten sert olan aletimi sıkana kadar daha da aşağı indirdim.

"Cal," dedim nefes nefese, ışık gökyüzünde, sanki dolu bir silah doğrudan gözlerimin arasına doğrultulmuş gibi sürünerek yükseliyordu.

Arkamdan kıcıma vurdu ve bana şimdiden ne kadar tahrik olduğunu gösterdi ve o dün gece sadece gökkuşağı üzerine yığılmış bir rüya değildi.

Öne doğru eğildi, sivri dişleri kulağımı sıyrıyor ve ona karşı titrememe neden oluyordu, yumruğu yavaş, baygın vuruşlarla boyumda yumuşak bir şekilde yukarı ve aşağı yuvarlanmaya başladı.

"Pişman mısın?" Ona kabaca sordum, parmaklarımı buklelerine yumruklamak için geri döndüm ve beni sırtıma çekerken pazımı kısırdı.

"Benim var," diye mırıldandı.

"Ah evet?" diye sordum, ses tonu rahattı, kalbim acıyla çarpıyordu. Popo fişini takılı bıraktım, diye homurdandı ve ben de kahkahayı patlattım.

"Dostum." Onu kendimden ittim, önüne doğru yuvarladım ve onu çıkarmak için aşağı uzanıp çarşafın arasına fırlattım.

Yüz üstü yatmış durumdaydı, kaslı bir kolu onun etrafına kıvrılmıştı.

Bana yan yan bakarken başını salladı. Tüm o sert, ipeksi tenine hayran kalarak örtüleri çıplak vücuduna çektim. Benden daha solgundu, teni güneşle sıırıslıkam ay ışığı gibi, ne anlama geliyorsa. Ama bu doğruydu.

Parmaklarımı omurgasından aşağıya, geniş omuzlarının üzerinden yuvarladım ve donanma gözlerini ifademe sabitleyerek ona hayranlıkla bakmamı izledi. Vücudunu sayısız kez görmüştüm ama asla böyle tamamen gevşemiş, seks sonrası, ona hayranlık duyabileceğim bir ortamda görmemiştim.

Elim omurgasının dibine ulaştı ve avucumu kıcının sert kasları üzerinde gezdirdim, hareket ederken parmaklarımı derisine bastırdım, tepkisini görmek için gözlerim fırladı.

Yükselen güneşin sırtımı altın renginde parladığını hissederek, "Biz kötü bir fikiriz," korkularımın bir kısmını dile getirdim.

"En kötüsü," diye kabul etti ve boğazıma keskin bir yumru oturdu. "Şimdi buraya gel ve beni öp, Capella."

Onu ağırlığımın etkisinden kurtarmaya çalışmadığım için dilimi yanağıma bastırdım ve sırtına atlayarak nefes almasını sağladım. Sonra bacaklarını dizlerimle daha geniş ittim ve onun üzerine şahlandım, aletim kık yanaklarının arasına bastırdı ve omuzlarını sertleştirdi.

Saçlarını kavradım, ağzından bir öpücük çalmak için başını çevirdim ve onu ezdim. Popo olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek ister misin Cal?

Dizlerinin üstüne çökmeye çalıştı ama onu altımda tutmak için ağırlığımı bastırdım ve ben onu alaycı bir sırıtışla hafifçe öptüğümde dişlerini göstererek hırladı.

Yüz ifadesini ve baştan çıkıp çıkmayacağını görmek için biraz geri çekildim, güneş ışığı aramıza sızıyor ve saçlarındaki kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu. Bukleleri ışııkta sıvı altına dönüşüyordu ve gözleri şimdiye kadar gördüğüm en yoğun mavinin iki havuzuna dönüşüyordu.

Sözler dudaklarıma davetsizce geldi ve onları ısırdım, seni seviyorum, dilime meydan okuyor ve onları vermemi talep ediyor. Ama ne diyecekti? Muhtemelen kaçardı. Her şeyin üstüne çok fazla gelir ve aramızdaki bu kırılğan şeyi kırar. Buna rağmen yine de içimdeki bu gerçeği açığa çıkarmak istiyordum. Hiç kanatlarını açmamış ve asla dokunamayacağı bir gökyüzüne bakmaya mahkum edilmiş kafesteki bir kuş gibiydi.

Söyle.

Minik Darcy yok - her şeyi mahvedecek!

Ama kelimeler geliyordu, dudaklarım aralanıyordu, dilim cümlelerin L kısmı için o konuma yer değiştiriyordu, bu arada boğazım I'de düğümleniyordu.

"Seth?" Cal, yaklaşmakta olan bir gerçeğin kendisine doğru geldiğini hissedebiliyormuş gibi kaşlarını çatı.

Ben buzda patinaj yapan bir arabaydım ve o, hızlanan bir ton metalin çarpmak üzere olduğu yola tökezleyen, kumar oynayan bir geyik yavrusuydu. durduramadım oluyordu. Artık kontrol bende değildi-

Kapı hızla açıldı ve alarmla etrafa baktım, araba çarpması kalbimin boğazımla çarpışması yerine vücudumda meydana geldi.

Bu odaya gelmiş olabilecek en kötü insanlar içeri girdi ve anneme ve Caleb'e dehşet içinde bakakaldım.

"Tory Vega, biz gerçekten-" Annem söze başladı, sonra çenesi gevşedi ve Melinda altımda sıkışıp kalmış oğlunu görünce tiz bir çığlık attı.

"Çıkmak!" diye bağırdım ve Caleb şahlandı, beni ondan fırlattı, ben de yorganı kapıp üzerimize çekmeden önce yatağa yan tarafına çarptım.

Ama dışarı çıkmadılar, ah hayır, daha da yaklaştılar, gözleri geniş ve sert ifadeler kaşlarını çatmıştı.

Annem mavi gömleğinin yakasını tutarak, "Seth Capella," diye çıkıştı.

"Solaria'da ne yaptığını sanıyorsun?" Melinda fısıldayarak Caleb'e bağırdı.

Caleb yatakta doğrulup yorganı karın kaslarına sıkıca bastırdı ve gafını gizleyecek kadar yukarıda tuttu. Benimki kayalara çarpan bir tekne gibi batıyordu ve bir daha geri dönmeyecek şekilde okyanusun dibine gidiyordu.

"Bunun neden olabileceği skandal hakkında bir fikriniz var mı?" diye havladı annem, sesinde yüzümü buruşturan bir Alfa tınısı vardı. "Bunu kaç kişi biliyor? Tory de burada mı? Üçünüz birlikte mi çalıştınız yoksa-"

"Tory burada değil," diye tersledim. "Ve kimse 'işte' demez - gah."

Caleb hemen, "Kimse bilmiyor," diye yanıtladı ve ben de buna katılarak başımı salladım ama annem gözlerini kıstı ve tam yüzümü işaret etti.

"Bana yalan söyleme, ufaklık. Hiçbir şey hakkında çenenin kapalı tutamazsın. Yoksa bu ilk kez mi oluyor? Henüz bu konuda gevezelik yapma şansınız olmadı mı? Ah yıldızlar, lütfen bana bunun ilk kez olduğunu söyleyin."

"Evet," dedi Melinda umutla. "Venüs ve Ay sizi birbirinizin yatağına götürdü, değil mi? Sorun yok. En iyilerimizin başına gelir. Zodiac Academy'de okurken bir Ay tutulması olduğunu hatırlayın."

ve sen, ben, Tiberius ve Radcliff Hail Vega'nın hepimize hükmetmesine izin mi verdik?"

Ah evet, diye kıkırdadı annem. "Eğlenceli bir geceydi."

O bombanın kafamıza düşüp yüzümüze patlamasına izin verdiğinde çenem gevşedi.

"Tory ve Darcy'nin babasını mı siktin?" nefes aldım

"Ya birbirimize?" Caleb nefesini tuttu, bu aslında buradaki şoktan daha büyük olabilirdi.

Melinda hızla etrafımıza bir susturucu balonu fırlattı ve elinden bir sarmaşık atarak kapıyı kapattı. Yatağın ucuna oturdu ve annem de hemen yanına oturmaya karar verdiğinde ben de yastıkların içine çekildim. Yatakta. Tam da Cal'la seviştığımız yatağın üzerinde.

Ah yıldızlarım, bu olmuyor.

Melinda anlayışla, "Hepimizin dürtüleri var," dedi, sanki bu hiç de tuhaf değilmiş gibi, sevgi dolu bir gülümsemeyle ikimizin arasına bakarak. "Ve bu işi diğer Mirasçılarla birlikte yapmanın çılgınca çekici bir yanı var, ne var ki bu çok tabu, çok skandal..."

"Bunu yapıyor?" Ben yatağa beni tamamen yutması için yalvarırken Caleb bembeyaz kesildi.

"Yalnızca dört ailemizin ve Vegas'ın sahip olduğu türden bir gücün çekildiğini hissetmenin garip bir tarafı yok - hiçbir şey. Melinda yatıştırıcı bir şekilde Caleb'in elini okşayarak ve özel olarak tutulduğu sürece, sıradan orgazmlar olduğu ve özel tutulduğu sürece, dedi ama Caleb, sanki otuz saniye önce aletime dolanmış olduğu gerçeğini hatırlıyormuş gibi onu kaptı.

Annem, "Benim Seth'im göz kırpmasının kaprislerini asla kontrol edemez," diye güldü ve yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı.

Caleb'a bakamazdım. Muhtemelen bir daha asla.

Neden göz kırpmak zorundaydı?

"Öyleyse söyle bana, dün gece miydi?" Annem itti, gözlerimin içine baktı ve yıldızlar bana yardım etti, bakışlarının ardında iş başında olan ilahi güce karşı koyamadım ve başımı sallamaya başladım.

"Seth'diye çıkıştı Caleb, koluma yumruk atarak.

"Üzgünüm," diye soludum, annem Melinda'ya dönerken bakışlarımı annemin endişeli yüzünden ayıramadım.

"Bu hiç iyi değil," diye fısıldadı annem, sanki artık konuşmanın bir parçası değilmişiz gibi. "Caleb, Tory ile dalga geçerken bir şey vardı - o zaman herkes onun asla tacı alamayacağını ve bunun ciddi olmadığını biliyordu. Ama şimdi zamanlar farklı. Dünyanın görmesine izin veremeyiz

siz artık parti çocukları olarak dongle'lerinizi gözünüze çarpan bal küpüne daldırıyorsunuz.

"Öldür beni," dedim nefes nefese. "Lütfen, sadece beni öldür ve bitmesine izin ver." Antonia haklı Cally, diye onayladı Melinda. "Krallığın siz çocukları şimdi her zamankinden daha fazla ciddiye alması gerekiyor. Sizi kırılmaz bir güç sütunu olarak görmeleri gerekiyor, görgü kurallarına ve yasalarımıza önem verdiğinizden emin olmaları gerekiyor. Artık birbirinizle oynamak bile kötü görünecek - herkes fitilini ıslatmaktan hoşlanır, ancak ikiniz kanlarınızın gelecekteki liderlerisiniz. Kanunu biliyorsun. Bunun bir geleceği yok ve sadece savaşlar arasında zamanını yan semender yaparak geçirdiğin ortaya çıkarsa kötü görünecek, tamam mı Cally?

Lütfen şu anda bana Cally deme, dedi Caleb yüzünü ellerinin arasına alarak ve Melinda bir kahkaha attı.

"Dün gece bana ve babana yaptıklarından sonra, kendi seks hayatın hakkında biraz daha az değerli olacağını düşünürdüm," dedi ve ben de bilmek istemediğimi fark etmeden önce neredeyse soruyu soruyordum. .

Annem düşünceli bir tavırla, "Dün geceki maskaralıklardan sonra hâlihazırda halletmemiz gereken bir skandalımız var, ama sanırım Tiberius zaten zararı kapatmak için hikâyeyi uyduruyor," dedi.

"Ne maskaralıkları?" diye sordum, anında pişman olarak, çünkü bu sohbeti daha da uzatmaktan başka bir işe yaramadı.

Annem, "Oh Max, o Grus kızını bir kayanın üzerine eğdi ve onu tüm asi kampının önünde çok güzel bir şekilde dövdü," diye açıkladı annem. "Görüntüler elbette sosyal medyanın her yerinde, ama o Vegas'ın çok sesli bir savunucusu ve bir Varis'in önünde dört ayak üzerindeydi, bu yüzden... hikaye onun için iyi görünmek için kolayca döndürüldü - en az bir kadar iyi halka açık sevişme elbette görünebilir.

Caleb parmaklarının arasından, "Yıldızlar adına," diye inledi ve Geraldine'in o makaleyi okuyup on kat misilleme yapacağını şimdiden hayal edebiliyordum. Zavallı Maks. Ama aynı zamanda, zavallı ben ve zavallı gafım çünkü iyi ve gerçekten ölmüştü.

"Doğru, biraz hasar kontrolü yapmamız gerekiyor. Birincisi, kim bilir? Bir isim listesine ihtiyacımız var." Melinda politikacı moduna girdi ve sikimin o kadar söndüğüne emindim ki bir daha geri dönmek üzere içimde süründü.

"Seth," diye homurdandı annem. "Konuşmaya başla."

"Kimse bilmiyor," diye yalan söyledim, Caleb'in gözlerini üzerimde hissederek, sanki gerçekten birine anlatıp söylemediğimi merak ediyormuş gibi.

*"yavru*Annem sesinde bir uyarıyla itti. "Geri saymaya gidiyorum

ve eğer sifıra ulaşırsam ve sen bana söylemezsen, o zaman seni bir hafta boyunca çantamla koştuktan men edeceğim ve o iri yarı Oscura Dragon'a seninle koşturmana izin vermemesini söyleyeceğim. Oscura paketi de."

"Anne!" Ben ağladım. "Bu adil değil, koşabileceğim başka Kurt yok."

Annem sertçe, "Bunu arkadaşını becermeden önce düşünmeliydin," dedi.

"Boink deme," diye yalvardım.

"Üç," diye başladı. "İki."

Bu cevabı vermeyi reddederek dudaklarımı birbirine bastırdım.

Annem tek kaşını kaldırarak, "Bir," diye homurdandı. "Ah, yaramaz küçük bir köpek yavrusu oluyorsun. Bir Cyclops'u kafandan çıkarsam bile o listeyi bana vereceksin."

"Liste yok," diye bastırdım ama odadaki kimsenin bana inanıp inanmadığından emin değildim.

Melinda yerde bir şey gördü ve onu almak için fırladı. Bu sabahın daha fazla utanç verici olamayacağını düşünmüşsem, XL Darius Dragon vibratörü alıp şok içinde anneme baktığında bir şekilde oldu.

"Ah yıldızlar, çünkü arkadaşlarının yasını tutuyorlar." Bize anlayışla baktı. "King's Hollow'da hep birlikte oynar mıydınız? Sihrin bir kısmını yeniden canlandırmaya mı çalışıyorsun?"

"HAYIR!" Ağladım ama Melinda ikna olmuş görünmüyordu, bize kutsal bir adakmış gibi devasa, pullu, altın yapay penisi yatağın ucuna koydu.

"Doğru," dedi annem kararlı bir şekilde. "İkinizin kalkıp giyinmeniz ve yollarınızı ayırmanız gerekiyor. Artık yok. Skandalı hayal edin. Bunun dışarı çıkmasına izin veremeyiz. İnsanlar Solaria'daki yeni güç tarafından şimdiden sarsıldı, soyları için herhangi bir tehdit olduğunu düşünmelerine izin veremeyiz. İkinizin rahat sekse ihtiyacı varsa, o zaman başka bir yerde bulun.

"Rahatlatici seks değil," diye ağızımdan kaçırdım, utancım neredeyse tüm kelimelerimi boğmasına rağmen, bunu geçiştirmesine izin vermedim. Annem kaşlarını indirirken ve irislerinden tehlikeli bir korku parıltısı bana göz kırparken Caleb'in gözlerini üzerimde hissettim.

"O zaman ne?" tısladı.

Ağızımı açıp kapadım, sudan sürüklenen ve karada ölen dilsiz bir balık. konuşamadım olması gereken bu değildi

Gitmek. Henüz bitmemeliydi.

Caleb, "Hiçbir şey," diye araya girdi. "Sadece ortalıkta dolaşıyorduk."

"Evet," diye tısladım, sözleri kalbimin kaslarını parçalayıp, garnitür olarak bir kişniş dalı ile birlikte gümüş bir tabağa oyarak içimi delerken. "Hiç bir şey."

Bu kelime kafamın içinde yankılandı ve hem annem hem de Melinda ciddi anlamda rahatlamış göründüler.

Annem alnındaki mecazi bir ter damlasını silerek ve bir kahkaha patlatarak, "Pekala, bu her şeyi kolaylaştırır," dedi. Yorganın içinden bacağıma hafifçe vurdu ve ben sindim, içten içe büzüldüm. "Gençken hepimiz eğleniriz ve farklı şeyler denemek istememiz doğaldır. Daha az güçlü Fae ile bu kadar uzun süre birlikte olduktan sonra, seviyenizdeki başka bir Alfa ile biraz çılgın olmak heyecan verici olabilir. Ama dikkatli olmalıyız. Neredeyse sizin kadar güçlü başka Alfalar da var, bu yüzden bunu birbirinizden istemenize gerek yok. Özellikle de şimdi, kamusal imajınız çok önemliyken. Tamam mı yavrum?

"Her neyse. Ve ben bir köpek yavrusu değilim," diye mırıldandım, ama o anda kendimi öyle hissetmiştim.

"Tamam mı Cally?" diye sordu Melinda,

Caleb'e. Evet, diye mırıldandı Caleb.

"Hey, neden gidip Jerry Bodkin'in oğluyla oynaşmıyorsun?" Melinda heyecanla Caleb'e önerdi. "Haftalardır gözü senin üzerinde."

"Kulağa hoş geliyor," diye cesaretlendirdi annem bana dönerek. "Ve Bay Berrick'in oğlu Timothy ve arkadaşıyla üçlü seks yapabilirsin, ah, adı ne Melinda?" Bizi arkadaşlarının çocuklarıyla buluşturma çabalarının dehşetiyle onlara bakarken parmaklarını şıklattı.

"Egbert?" Melinda dedi. "İşte

o!" Annem gülümsedi.

"Hayır," diye homurdandım. "Egbert ve Timothy'nin kim olduğu umurumda değil ve onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Annem mantıksızmışım gibi kıkırdadı. "Eh, biraz daha tabu bir şey istiyorsan, Bay Berrick'in kendisi de bekar ve oldukça yakışıklı. Biraz yaş farkını sever misin, yavru? Her zaman Profesör Orion'un - ah kelime neydi - atılgan olduğunu söyledin?

"Ona atılgan demedim," diye karşı çıktım. "O kelimeyi kim kullanıyor?" "Eminim öyleydi - ya da belki onun nazik biri olduğunu söylemiştin," diye devam etti annem, ben yastıkların ağzının açılmasını ve beni bütün olarak yutmasını diledim.

Gülyüzlü mü? Kafamı olumsuz anlamda sallayarak nefes verdim. "O kelime ağzımdan hiç çıkmadı, asla."

"Peki, Tory bu gürültüye katılmadıysa nerede? Onunla konuşmamız gerek," diye sordu Melinda, sanki Tory'nin bir şekilde bu işe karışmış olduğunu görse hiç şaşırmayacakmış gibi odanın etrafına bakınarak.

"Gitti," dedi Cal karanlık bir sesle. Görevi Geraldine'e bıraktı.

"Nereye gitti?" Melinda kaşlarını çatı.

"Yapması gereken bir şey var. Bıraktığı notta bundan fazlasını açıklamadı. Ne kadar süreceğini bilmiyorum, bu yüzden onunla konuşman beklemek zorunda kalacak.

"O kız," diye alay etti annem. "Canı istediğinde burada, orada ve her yerde dolaşıp, sonra da sanki bu onun hakkıymış gibi insanları görevlendiremez. Biz Konsey Üyeleri ve herkesin bunu hatırlamasının zamanı geldi."

Caleb kulağa çok benzeyen bir şeyler mırıldandı. *eski*, ama annelerimiz onu ya duymadı ya da görmezden geldi.

"Asileri buna ikna etmede bol şans," dedim ve annem bana dilini şaklattı.

"Onların gözüne girmek için orada olmalısın, yavru. Bunda her zaman çok iyiydin. Daha sonra gelip beni bul ve adanın etrafında biraz moral yükseltelim, buna ne dersin?

Omuz silktim.

"Pekala, seni giyinmen için bırakacağız," dedi Melinda neşeyle.

"Tanrım, baban tüm bunlara ne diyecek?" Annem gülerek sordu.

"Babama söyleme," diye yalvardım ama o şaka yapıyormuşum gibi bana el salladı, Melinda'yla birlikte odadan çıktı ve kapı arkalarından kapandı. Hail Vega adını ve 'bizi bağladı' kelimesini duyduğuma neredeyse emindim ama zihinsel olarak hayatım boyunca yara almadan önce o lanet olası bir kelimeyi daha dinlememek için kulaklarımı kapattım.

O nükleer bombanın serpintisi altında birbirimize bakmadan otururken ikimiz de kıpırdamadık.

"Peki o zaman," dedim sonunda yataktan fırlayarak ve yerden boxerımı alıp üzerime geçirdim. "Kaynar suda duş alıp aletimin saklandığı yerden çıkıp çıkmayacağına bakacağım."

Cal, "Ben de," diye mırıldandı ve ona dönüp baktığımda onu ayakta buldum.

ve tamamen giyinik, bunu yapmak için Vampir hızını kullanmıştı. "Seninle değil gibi. Ayrı bir duşta. Başka bir yer."

Sert bir şekilde başımı salladım ve ağzı bir şey daha söylemek istiyormuş gibi seğirdi ama sonra hızla kapıdan çıktı ve beni hâlâ tenime yapışmış kokusuyla orada bırakarak gitti.

Bir daha asla birlikte olmayacağımıza dair korkunç bir kesinlik üzerime çöktü ve o mükemmel gecenin sonunu yiyip bitiren gün doğumunun umutsuz ışığında durdum.

Zaman durmadı, hiç durmadı.

BEN Sipariş formumda etrafı saracak kadar büyük bir cam tankta duruyordu.

başım bir ucundaki delikten dışarı çıkarken ben. Tank, gece boyunca hatmi andıran yumuşacık bir solüsyona dönüşen açık pembe bir iksirle doluydu. Kendimi bir bulutun içinde süzülüyormuş gibi hissettim, iksirin bulaştığı yerlerde cildim vızıldıyordu. Güya bu, kanatlarımı yeniden takma zamanı geldiğinde iyileşme sürecine yardımcı olmak içindi, ancak farklı yöntemler kullanılarak yapılan ilk birkaç başarısız denemeden sonra umudum azalmaya başladı.

Kanatlarım tavandan bir koşum takımıyla sarkıyordu, sihirli bir rüzgar onları bir çırpma hareketiyle kaldırıp indiriyordu, kemikli, kesik kenarları benim içinde yıkandığım aynı yapışkan maddeyle kaplıydı. köşelerde sıralanmış çalışma masaları, düz ahşap yapının şifacıların kullanması için yapılmış mekan kısmı.

Tyler ve Sofia, Venüs'ün ve soğuk ayın esaretinde geçen bir geceden sonra yerde, yosunlu battaniyelerden bir yatakta uyuyorlardı. Onlara katılmak için beni buradan kaçırmak istemişlerdi ve ben de ciddi şekilde baştan çıkarılmışımdım ama bitirmeyi başaramadığımdan beri ikisini de becermemiştim. Onları birlikte izlemeyi seviyordum, hepsi bu, birbirlerine olan tutkularını görmek beni farklı bir şekilde rahatlatıyordu.

Onların hayal kırıklığına uğratan Dom'ları olmayacaktım ve onları düzecek kadar aklımın başımdan geçtiğinden emin olana kadar, tekrar onların yolunun cazibesine kapılmayacaktım. Onlara dünyanın dönmesi gerektiği gibi ihtiyacım vardı ama aynı zamanda ihtiyacım vardı.

Sürümüzü yönetmeye layık, yeterince iyi bir aygır olmak. Ve savaştan beri böyle hissetmemiştim. Sadece kanatlarımı, hatta Darius'u ya da annemi kaybetmek değildi, orada, o yıkım alanında başka bir şey kaybetmiştim. Beni terk eden, onsuz beni değersiz bırakan içsel bir şey. Belki güvenim, ya da daha derin bir şey. Yeniden dövülemeyecek bir parçam.

"Ah, güneydin, Bay Acrux." Şifacı Iris Ganderfield, taranmamış kestane rengi saçlarıyla ve saçlarından birkaç yaprak sarkarak odaya girdi. Göğüslerinden biri kolsuz bluzunun sınırlarından kurtulmuş, üzerinde akrep kuyruğu olan parlak meme ucu püskülünü ortaya çıkarmıştı, memesinin etrafındaki şeritler memenin onu kaç kez soktuğunu gösteriyordu.

Boğazımı temizledim, gözlerim o şeye, sonra başka herhangi bir yere kaydı.

"Aman tanrım!" diye bağırdı Iris, Tyler ve Sofia'yı uyandırıp üstünü örtmek için döndü ve şeyi çekip bir çöp kutusuna attı.

Iris bana döndü, yanakları kızarmıştı. "Bunun için üzgünüm, dün gece işler biraz çılgına döndü. Başlayalım mı?"

Başımı salladım ve Tyler ile Sofia giyinmek için odadan sıvışırken, Iris su büyüsunü kullanarak üzerimi kaplayan iksiri yıkadı ve tenim karıncalandı. Bitirdiğinde ve iksir benim toynaklarımla kanaldan aşağıya savrulup gittiğinde, tankın önündeki bir kapıyı açtı ve ben de beklentiyle ona bakarak dışarı çıktım.

"Tamam, daha önce yaptığımız gibi, Bay Acrux. Kürek kemiklerini keseceğim ve kanatlarını yeniden birleştirmeye çalışacağım. Bölgeyi uyuşturacağım, böylece hissetmeyeceksin."

Onaylayarak homurdandım ve bir havaya yükselme büyüsunüyle kanatları indirirken yanımdaki bir merdivene geçti. "İşte şimdi buradayız, rahatla lütfen."

Dediğini yaptım, parmaklarını kürek kemiklerimin üzerinde gezdirerek o işe başlamadan önce tüm bölgeyi uyuşturdum.

Gözlerimi kapattım, gökyüzünü düşündüm, kendimi yeniden bulutların arasından süzülürken hayal ettim. Bütün varlığımla onun için yanıp tutuştum ve Pegasus takımyıldızına odaklandım, içindeki yıldızlara isim verdim ve her birinin bana bu gerçeği vermesini diledim.

Iris'in işi bittiğinde, Tyler ve Sofia tamamen giyinmiş ve umutlu görünerek geri dönmüşlerdi.

Sofia elini burnuma değdirmek için hareket etti. "İyi görünüyorsun," dedi cesaretlendirici bir şekilde.

Tyler, "Biraz yanmışlar," diye mırıldandı ve ben de sinirle ayağımı yere vurdum. "Ama ölü tüyler dökülecek ve yenileri çıkacak," diye ekledi sırıtarak, omzuma bir tokat atarak.

"Tamam, uyuşma büyüsünü şimdi kaldıracağım Bay Acrux," dedi Iris. "Kanatlarını hissedebiliyor musun söyle bana."

Nefesimi tuttum ve Sofia'nın da aynısını yaptığını hissettim, gözlerini tüylerime dikerken kırpıyordu ve bunu benim için ne kadar istediğini görünce kalbim sıkıştı. Yüzüne burnumu soktum ve bakışlarımla işe yaramasa da sorun olmadığını söyledim. Hazırlıklı olmamız gerektiğini. Ama şu anda olumsuz düşünmeme izin vermediğini söyleyen at gibi bir homurtu çıkardı. Bu yüzden, güzel Yardımcımın istediği gibi yaptım ve göğsümdeki son umut şeritlerini çekiştirdim, dikkatimi hala tavandan sarkan koşum takımıyla desteklenen kanatlarımın artık kemiğe kaynaştığı kürek kemiklerime çevirdim.

"Yavaş ol, bu nasıl?" Iris büyüsünü benden çekerken sordu, uyuşukluk buharlaşıyordu.

Omuzlarımı esnetirken, kanatlarımı hissederek kalbim dört nala koştu ve onlar da karşılık olarak hareket ettiler, duyum kanatlarımdan aşağı akmaya başladı. Yavaştı ve onları tekrar hareket ettirmeye çalıştığımda ciddi şekilde ağır hissettiler, ama gerçekten oradaydılar.

Onlarla yeniden bir araya gelmenin heyecanıyla kişnedim, heyecanla başımı salladım ve Tyler bir sevinç çılgılığı atarken Sofia ciyakladı, kollarını boynuma doladı.

"İşlem başarılı olursa, bir saat içinde tam his geri dönmelidir. Hızlandırmak istiyorsanız, dışarı çıkıp kanat hareketlerinizi uygulamaya başlamanızı öneririm. Uçuş ilk başta riskli olacak, bu yüzden Denizaltılarınız sizinle birlikte gelmeli ve ideal olarak, başarısız olurlarsa sizi yakalamaya hazır bir hava Elementalini yere yerleştirmelisiniz.

Kisnedim, sonunda bunun gerçekten işe yaradığına kendimi inandırdım ve sevinçten şahlandım.

"Bugün başarılı bir uçuş gerçekleştirene kadar Fae biçiminize geri dönmeyin, Bay Acrux," diye uyardı Iris. "Önce tamamen yeniden canlandırıldıklarından emin olmalısın, yoksa vites değiştirirken onları tekrar yırtma riskini alabilirsin."

Bunu onayladığımı homurdandım, kanatlarımı dikkatlice göğsüme doğru katladım.

geri ve kapıya doğru koşarak. Sofia kapıyı açmak için koştu ve ben de o ve Tyler iki yanımda, çaresizce kanatlarımı açıp kendimi uçmaya hazırlamak için dörtnala binadan çıktım.

Önümdeki tepenin zirvesine dörtnala koştum, kanatlarımı genişçe gerdim, kaslarım onlara tekrar alıştıkça ağırlıkları hafifledi ve duyum daha da geri geldi.

"Pekala dongle'ımı dingle." Yıkayıcı, sol tarafımdaki uzun çimenlik bir alandan küçük bir Speedo ile fırladı ve yapraklarda birbirlerine sarılmış çok çıplak, çok memnun görünen üç Fae kaldı. "Güçlü kanatların restore edildi!"

Uçağa hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacı var, dedi Tyler açıkça siktir git anlamına gelen bir ses tonuyla.

"Daha fazla konuşma oğlum," dedi Washer, mesajı almadan önümde ilerleyerek. "Kol hareketlerimi kanatlarınla takip et, genç Xavier. Vücudun bükülmesinde uzmanım. Biraz esneme ve sallanma onları gemi şekli düzenine sokmalı."

Kollarını iki yanında esneterek ve yaptığı her çömelmede bir kuş gibi çırparak çömelmeye başladı. "Hup, sonra aşağı. Hup, sonra aşağı."

Tepenin eteğinde bir grup isyancının dikkatini çekiyordu ve kanatlarımın yerine oturduğunu fark ettiklerinde bir kalabalık oluşmaya başladı.

"Devam et Xavier!" annesi daha iyi görebilmesi için onu kollarının arasına alırken gözleri parıldayan genç bir kız bana seslendi.

Bir tezahürat yükseldi ve ilgi karşısında yanaklarım ısındı, bakışlarım tekrar Washer'a kaydı. Pekala, bir yere gidiyor gibi görünmüyorlardı. Yani... siktir et.

Washer'ın hareketlerini taklit ederek kanatlarımı çırpma başladım ve Sofia ile Tyler teslim oldular, çimlerde ona katıldılar, squat ve kanat çırpma hareketlerini yapıp, aptal sırtışlarını paylaştılar.

Onlara kişneyerek güldüm, yelemden parıltılar döküldü ve kanatlarım güneş ışığında parladı.

Kalabalıktan bir oooh koptu, tezahüratları daha da yükseldi, giderek daha fazla insan katılmak için ortaya çıktı. Bunun böyle olmasını planlamamıştım. Kalkışta kanatlarım beni hayal kırıklığına uğrattırsa, o tepeden aşağı baştankara kuyruğuna giderdim ve hepsi izlemek için orada olurlardı. Ve geçmiş performansımı göz önünde bulundurursak, bu benim tepemde görkemli bir şekilde gökyüzüne süzülmemden çok daha olası bir senaryoydu.

Tyler Atlas'ını çıkardı, bana doğrulttu ve kaydetmeye başladı.

"Bugün, Xavier Acrux'un kanatları zalim babası pislik kral tarafından gaddarca koparıldıktan sonra restore edildi. Topal Lionel onları duvarında bir ganimet gibi sergiledi ve Xavier cüretkar bir hareketle onları geri aldı. Aklınızı başınızdan almaya hazır olun, çünkü The Daily Solaria'nın bir sonraki makalesinde onun o çılgın geceden anılarını paylaşacağım. Yaşasın Vega Kraliçeleri!" Bana başparmağını kaldırdı ve ön ayağımı çimlerin üzerinde sürükledim, havalanmaya hazırlandım, adrenalin içimde güm güm atıyordu.

"Düşersen seni yakalarım kardeşim!" Seth Capella kalabalığın önüne doğru ilerledi ve Max ile Geraldine'in de güç bela ilerlediklerini gördüm.

"Aman canım, Pego-kardeşim!" Geraldine ciyakladı. "Bulutlara ve ötelere doğru uçuş. Gökyüzünde neşeli bir renk izi bırakın ve öyle yüksek sesle kişneyin ki atalarınızı Peçe'nin ötesinde harekete geçirsinsin." Gözünden akan bir yaş sildi ve ben çenemi kaldırdım, göğsüm tüm teşvikle genişledi.

"Yapabilirsin," diye fısıldadı Sofia, burnumu öpmek için ilerleyerek. "Sana inanıyorum." Gülümsedi, sonra kenara çekildi ve ben denemeye hazırlanırken içimdeki sinirler savaştı.

Lütfen, lütfen, lütfen kendimi rezil etmeme izin verme.

Kalabalığın arasında eski Meclis Üyeleri ve Caleb'in yanı sıra Athena, Hadley ve Grayson da görüldü. Eğer bu iş tepetaklak olarsa, tanıdığım neredeyse herkes buna tanık olmak için burada olurdu. Yıldızlar muhtemelen parlak kıçlarıyla kıkırdarak beni yeniden aptal yerine koyuyorlardı. Ama şimdi geri adım atamazdım.

Antonia Capella ulumaya başladı ve gürültü çantasında yankılandı, Seth yüksek sesle havladı ve kalabalıktan her türden gürültü yükseldi, kükremeler, homurdanmalar, homurdanmalar ve tezahüratlar birbirine karıştı.

"Evet!" diye bağırdı Washer, popomun üzerine bir tokat atarak ve ben de panik içinde kişneyerek tepeden aşağı hızla indim.

Siktir et, siktir et,

siktir et. Bunu

kariştirme. Düşme.

Kendini utandırma. Hadi, bu

senin anın.

Kanatlarımı çırpıttım, karşılık verdiklerini hissettiğimde boğazımdan öfkeli, mutlu bir kişneme çıktı. Rüzgâr altlarından esti, beni kucağına almayı teklif etti ve korku kalbimi paramparça etti ama beni ele geçirmesine izin vermeyecektim. Kaderimi bu sabah beni gözetleyen yıldızın ellerine bıraktım ve yerden tekmeleyip olta balıkçılığı yaparak beni almalarına izin verdim.

yüzüm kış güneşinin uzak sıcağına doğru.

Midem serbest düştü, ama yapmadım. Kanatlarım çırpı ve tırmadım, imkansız bir şekilde tırmadım, toynaklarım tekmeliyor, kuyruğum sallanıyor, vücudum yükseliyor ve yükseliyor.

Kanatlarım bir kez daha gerildi, isteğime tam olarak karşılık verdi ve çılgınca kişnedim, mutluluk en saf güneş ışığı gibi içimden akıyordu. Bulutlara ulaşmayı başardım, sonra kanatlarımı sıkıştırdım ve döndüm, kalabalığın bağırduğu ve Tyler'ın her hareketimi kaydettiği yere doğru düşmeme izin verdim.

Seth, beni havayla yakalamaya hazır bir şekilde ellerini kaldırdı, ama kanatlarım kırıldı ve kendimi yakaladım, toynaklarım kalabalığın kafalarının üzerinden geçiyor ve bağırışları beni içten aydınlatıyordu.

Parlamaya başladım, tepeden tırnağa yıldız ışığından yapılmış gibi parıldadım ve Sofia tepeden aşağı hızla koştu, giderken giysilerini çıkardı, yanaklarından zevk gözyaşları sızıyor, sonra kıpırdanıp havalandı. benimle gökyüzünde buluşmak için yarışıyor.

Tyler aşağı yukarı zıpladı ve Washer onu çekip kucakladı, Tyler'ın yüzünü bir saniyeliğine mumlu göğsüne yapıştırdıktan sonra onu serbest bıraktı ve Tyler tökezledi, kaçmak için acele ederken kışının üzerine düştü.

Gülerek kişnedim, kanatlarımı çırpı ve Sofia beni daireler çizerek kovalarken rüzgara binerek üstünden ve altından geçtim.

Tyler telefonunu yere fırlattı, kendi kıyafetlerini çıkardı ve ileri atıldı, güzel gümüş aygır şekline büründü ve bizimle buluşmak için uçmaya başladı. Burunlarımız birbirine değdi ve üçümüz yukarıdaki bulutlara doğru uçtuk, tekrar uçmak zorunda kaldığımda kalbim normal boyutunun on katı büyüklüğündeydi.

Bir o yana bir bu yana dans ettik, spiral çizerek ve serbest dalış yaparak, arkamızda ışıltılı izler bırakarak ve aşağıdan bakanlar için bir ışık ve renk gösterisi yarattık. Kabarık bulutlara doğru yükselip onların arasından akarken, sihrim yeniden canlanmaya başladı ve katıksız bir neşe içinde kişnedim, o ses etrafımda gökyüzünde yankılanıyordu.

Bulutlar yer değiştirdi ve devasa kanatların ağır vuruş sesleri içgüdüsel olarak ona doğru dönmeme neden oldu, kulaklarım bu sesin aşinalığıyla seğirdi. Kalbim tekledi ve bir altın ışıltısı beni o yöne uçurdu, bulutların arasında kardeşimi aradım, havadaki duman kokusunu içime çektim, onun burada olduğundan emindim. Belki cismani bir şekilde değil ama onun hayaleti oradaydı, onu her yerde hissedebiliyordum.

Ona seslenerek kişnedim ve bir Ejderhanın yemin edebilirdim

kükreme çok, çok uzaklarda bir yerden, hesap günüm gelene kadar asla ulaşamayacağım başka bir alemde duyuldu. Ama onu yeniden hissetmek ne kadar acı verici olsa da, bu anı onunla paylaşmak beni de mutlu etti.

Sonunda indiğimde nefes nefese ve içim ısınmıştı. Athena ve Grayson'ı kollarını boynuma dolamış şekilde bana doğru koşarken buldum.

Grayson burnunu omzuma sürterek, "Senin adına çok sevindim ahbap," dedi. Athena geri adım attı, gözlerimin arasındaki yumuşak boşluğa hafifçe vurdu ve bana kocaman gülümsedi. Hadley yan tarafına ateş etti ve o da ona baktı, özellikle elleri sıyrıldığında ve parmakları ayrıldığında, aralarında hiçbir sır gibi görünmeyen bir sır geçti.

"Kendine bak," dedi Hadley çarpık bir sırıtışla. "Tüm Domların Dom'u."

Melinda Altair, hemen arkasından Antonia ve Tiberius'la yanından geçti, Caleb'in annesi parmaklarını burnumun üzerinde gezdirirken ağlayacak gibi görünüyordu. "Annen seninle gurur duyardı."

Boğazım düğümlendi ve beni kucaklamak için ilerleyip kulağımın yanına bir öpücük kondurduğunda küçük bir kişneme beni terk etti. "Hepimiz senin için buradayız, Xavier. Her Altair artık senin ailen. Tamam aşkım? Bir şeye ihtiyacın olursa, sadece sorman yeterli." Geri çekildi ve Antonia'nın normalde gururlu bakışlarında bir parça hüznle bana baktığını gördüm.

"Catalina ve Darius şu anda seni izliyorlar, bunu biliyorum," dedi ve onun haklı olduğunu hissederek hafif bir hüzün sesi çıkardım. Darius'u hâlâ yakın bir yerde hissedebiliyordum, gözleri parlıyordu ve gülümsemesi üzerimdeydi ve bir anlığına annemin varlığı da ona katıldı, elinin yanağımı sıyırışı. Ama aslında burada değillerdi. Olmalarına ihtiyacım olan şekilde değil.

Kalabalık ilerlemeye başladı, beni teker teker tebrik etti, bazıları kanatlarıma dokundu ve şimdi kanatları onları kutsayacak yetenekli bir yaratıkmışım gibi yıldızlara dualar mırıldandı. Ve bu ne kadar tuhaf olsa da, rezervlerim bir kez olsun taşarak asilerin benden biraz umut almasına izin verdim. Çünkü belki de haklıydılar. Kader bana bir kemik atıyordu, şimdi tek yapmam gereken tüm iskeleti bana vermeleri için yıldızları ikna etmektir.

Fae formlarında Tyler ve Sofia yanıma geldiler, kıyafetlerini giydiler ve Sofia bana eşofman teklif etti.

"Denemeye ve değişmeye hazır hissediyor musun?" diye sordu ve başımı sallamadan önce tereddüt ettim.

Vardiyaya odaklandım, bir anda üzerimden geçmesine izin verdim, kalbim kararsızca güm güm atıyordu. Yine de doğaldı ve Siparişimin düşmesine izin verdiğim için

uzakta, kanatlarım onunla kolayca gitti.

Kalabalıktan başka bir tezahürat yükselirken rahat bir nefes verdim, arkadaki bir adam "Aman Tanrım! Şu göz kamaştırıcı donanım kilidine bak!" Dick piercinglerimi gördüğünde, eşofmanı Sofia'nın elinden alıp çekiştirdim.

Kalabalık dağılmaya başladı ama Seth koşarak yanımıza geldi, gözlerinin altındaki hafif bir karanlık bana pek uyumadığını söylüyordu.

"Hey," dedi yanıma gelirken elini omzuma koyarak Tyler'ın omzunu da tuttu ve Sofia'ya başıyla selam verdi. "Sizinle özel olarak konuşmam gerekiyor. Cebimde hepinizin görmesi gereken bir sırrım var."

"Ew, bize asılıyor musun?" Sofia burnunu kırıştırdı.

"Yıldızlar, hayır," diye karşı çıktı Seth. "Ben aşığım-" bu sözlerle yarı yarıya boğuldu. "Ay."

Bu kontrol edildi.

"Hadi." Çenesini RUMP Kalesi yönünde salladı. "Harekete geç."

Şatoya doğru yürürken cebinde saklı olan sırla ilgili tek bir soruyu yanıtlamadı, susturucu bir balon patlatmama ve kimsenin bizi duymayacağına dair güvence vermeme rağmen.

"Bu çok gizli," demeye devam etti. "Çok önemli. Bazıları gelmiş geçmiş en önemli görev diyebilir."

Sonunda odamıza vardık ve kapıyı açmak için sihirli imzayı kullanarak diğerlerini içeri aldım.

"Öyleyse nedir, ahbap?" Tyler, Seth'e sordu ama Kurt koşarak odanın diğer ucuna gitti, perdeleri çekti ve neredeyse tamamen sönene kadar ışıkları söndürdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Sofia, Seth koşarak yanından geçip kapıya doğru giderken, kapıyı sarmaşıklarla ve havadan bir duvarla kapatmadan önce üç kez kilitli olup olmadığını kontrol ederken, kafası karışmış bir şekilde sordu.

"Bence dramatik davranıyor," dedim alaycı bir homurdanmayla. Seth yatağa fırladı, elini cebine soktu ve bizi daha yakına çağırdı.

"Aletini çıkarmak üzere olmadığından kesinlikle yüzde yüz emin miyiz?" Sofia bana fısıldadı.

"Seth konusunda asla yüzde yüz emin olamayız," diye itiraf ettim. "Ama yüzde seksen ikna oldum."

Seth elini cebinden çıkardı, yumruğunu bir şeye sıkıca sardı ve

üstümüze bir Faelight fırlattı, rengini mora çevirdi, böylece odayı ürkütücü bir parlaltı doldurdu.

"Xavier Acrux, Tyler Corbin ve Sofia Cygnus," dedi Seth gizemli bir şekilde, bir sihir numarası yapacakmış gibi boştaki elini yumruğunun üzerinde sallayarak. "Sana bu savaşın kaderini değiştirebilecek bir görev vermek üzereyim. Bu şimdiye kadar yapacağın en önemli şey. Aslında, bir kez bittiğinde, hayattaki hiçbir şeyden bir daha asla tam olarak tatmin olmayabilirsiniz. Hatta birbirimize."

"Dostum," Tyler güldü ve Seth uzanıp onun yanaklarını çimdikledi, böylece Tyler'ın dudakları beceriksizce büzüldü.

"Ben senin dostun değilim. Ben kaderin efendisiyim, kaderin dokumacısıyım," diye soludu. "Bu odada olacaklar sonsuza dek tarihe geçecek."

Sofia, "Kesinlikle aletini çıkarmak üzere," diye fısıldadı ve bir homurtu daha kaçırdım.

"Sessiz ol kısarak!" Seth öttü, Tyler'ı bıraktı ve parmağıyla Sofia'yı işaret etti. "Sik mırıldanmalarınızla bu anı ucuzlatmayın."

Eğlencem, topyekun bir kahkahaya dönüştü ve Seth, Geraldine'in bu sabah bize bıraktığı sepetten esen bir havayla ona bir simit getirerek elini salladı. Bana tokat attı, ben de onu azarlamak için ağzımı açtım ama beni susturmak için simidi simitin içine soktu. Kahretsin, o simidin tadı tereyağlıydı. Oooh, biraz rendelenmiş havuç eklemiş miydi?

"Hepiniz bunu yeterince ciddiye almıyorsunuz. En ciddi yüzlerinizi takınmak istiyorum yoksa pantolonumda sizi bekleyen şeyi göstermeyeceğim."

Sofia bana, Seth'in tuhaf bir şakayla aletini dışarı çıkaracağına hâlâ inandığını gösteren bir bakış attı ama ben başımı salladım. Buraya gelip kendisini ölen en iyi arkadaşının küçük kardeşine ifşa etmeyecekti... değil mi?

Simitten bir parça yuttum ve Seth yüz ifadelerimizi incelerken kalanını ağzımdan çıkardım.

"Daha ciddi," diye talep etti Seth, parmağını çevirerek üzerimize daha fazla simit uçarak geldi, biz yüzlerimizde gittikçe daha koyu ifadeler oluşturmaya çalışırken kafalarımızdan sekerek. Bu noktada sırf merakımdan oynuyordum ve diğerlerinin de öyle olduğundan oldukça emindim.

"Tamam, bu yeterli," dedi sonunda Seth ve yumruğunu bize yaklaştırdı. "İşte... Darion'dan bir hediye."

"Darion kim?" Nefes aldım ve Seth dimdik ayağa kalkıp yumruğunu geri çekti.

yine bir hışımla bizden.

"Ay adına, hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi? Darion. Darcy ve Orion'daki gibi. Dar-ion. Bu onların çift adı. Sizin gibi... Xavylia. Tory ve Darius da Torius-" Yüzündeki ifade gerginleşti ve devam etti. "Geraldine ve Max, Maxaldine'dir. Ve tabii ki biz bir çift değiliz ve asla da olmayacaktık ama sadece saçmalamak ve kıkırdamak için, dışarıda kalan tek kişi biz olduğumuz için, Caleb ve ben Saleb olurduk. Şimdi herkes yetişti mi?" diye sordu hüsrarla ve tek vücut olarak başımızı salladık.

Yumruğunu uzattı, yüzü tekrar gerginleşti ve üzerine düşünceli bir bakış düştü.

"Somurtuyor musun?" Sofia alay etti ve Seth yumruğunu bir kez daha geri çekerek Tyler'ın sabırsızca inlemesine neden oldu.

"Somurtmuyorum. Ben sadece yoğun ve ilgi çekiciyim, Sofia," dedi Seth. "Anı daha mistik hale getiriyorum."

"Neye sahip olduğunu görebilir miyiz, dostum?" bastım.

Seth, "Her şeyin büyüsunü bozuyorsun," diye yakındı. "Bu sefer sözümü kesme."

Sessizce hemfikir olduk, hepimiz açıkça bunun bitmesini istiyorduk, böylece sakladığı her ne haltsa görebilelim.

Seth, "Sana şimdiye kadar gördüğün en büyüleyici, dünyayı değiştiren şeyi sunuyorum," diye söze başladı.

Ah kahretsin, belki o *öyleydi* sikini çıkaracak.

"Seyretmek! Kıyamet Yüzüğü." Elini açtı ve avucunun ortasında gösterişsiz ve hiç de ilgi çekici olmayan düz bir gümüş metal çemberi ortaya çıkardı.

"Bu kadar?" Kaşlarımı çattım ve Sofia onu dürtmek için uzandı ama onun dokunuşuyla hiçbir şey yapmadı.

Seth başını sallayarak onu tekrar kaptı. "Bunun büyüklüğünü anlamıyorsun. Bu sabah duştayken taktım ve içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, hiçbir fikrin yok."

"Çünkü bize söylemedin," dedi Tyler kıkırdayarak. "Sen!" Seth ona doğru döndü ve parmağını Tyler'ın suratına doğrulttu. "Bugünden itibaren Hakikat Müjdecisi olarak anılacaksın. Cüppeye, bir asaya ve bir çeşit süslü şapkaya ihtiyacın olacak. Muhtemelen en iyisi bir sakal bırakmak ve sakalın gri ve kemerinize girecek kadar uzun olduğundan emin olmaktır. Ve tüm dünyaya sana bu yüzüğü getiren cesur ve yakışıklı Kurtadam'ı anlatacaksın, sürünerek geçmekten yarı ölü.

tek kolu kırık ayaklı arazi-"

"Kendimi Hakk'ın Müjdecisi sanıyordum, öyleyse neden yalan söyleyeyim?" Tyler kollarını kavuşturdu.

"Ayrıntıları daha sonra halledebiliriz." Seth elini salladı. "Burada." Tyler'ın elini tuttu, yataktan atladı ve yüzüğü içine itti. "Üzerine koy. Francesca Sky'a ait bir anı döngüsü."

"Orion'un FIB kız arkadaşı mı?" diye sordum onu belli belirsiz hatırlayarak.

"O onun kız arkadaşı değildi, Xavier. O onun BFF BJ arkadaşıydı. Bana bir şey ifade eder gibi bir barış işareti gösterdi ve sonra devam etti. "Her neyse, ne yazık ki öldü. Lionel onu gerçekten kötü bir şekilde öldürdü ama tüm bu anıları FIB'deyken aldı. Yüzü düştü. "Bu korkunç. Aslında kan dondurucu. Ama dünyanın bunu görmesi gerekiyor. Lionel'ın kafasına girdi ve bunca yıldır planladığı şeylerin çoğunu gördü. Onun dünyadan saklamak istediği her şeyi gördü ve bu doğru *Burada*"

Seth'in şaka yapmadığını fark ettiğimde ağzım açık kaldı. Bu *öyleydi* cidden. Savaşın tüm kaderini gerçekten değiştirebilecek bir şey.

"Aman yıldızlarım," diye nefes verdi Tyler, yüzüğü elinde çevirerek.

Seth yanağını avuçlayarak ona bakmasını sağladı. "Hepsini oradan alın. Bırak dünya onun gerçekte kim olduğunu görsün, Tyler."

Tyler başını salladı, gözleri parlıyordu ve dudaklarında umut dolu bir gülümseme vardı. "İş üstündeyim. Anıların Atlas'ıma yüklenmesini hemen sağlayacağım."

Seth hepimizi bir grup kucaklaşması için topladı ve isyan dolu bir kişneme beni terk etti, ses Kurt ulurken Yardımcılarım tarafından yankılandı.

Biz sessizleşirken, Seth şeytani bir şekilde kulaktan kulağa sırttı ve hepimize baktı. "Hadi bu el bombasını sahte kralın kışına sokalım ve pimi çekelim."

Kahraman FIB Ajanı vahşice öldürüldükten sonra korkunç kanıtlar gün ışığına çıkıyor

Lionel Acrux tarafından öldürüldü.

Spekülasyon günleri sona erdi. Gerçek ortaya çıkacak ve o zaman geldi. Daily Solaria yakın zamanda bir hafıza döngüsüne sahip oldu.

sahte kral tarafından öldürüldükten sonra yetenekli FIB ajanı Francesca Sky'a. Anılar, onları depolamak için kullandığı bir yüzükte ortaya çıktıktan sonra, krala hizmet ettiği süre boyunca Cyclops Order'ın yeteneklerini kullanan Sky'ın eşi benzeri olmayan bir cüret ve cesaret resmi çiziliyor.

Sky yetmiş sekizden fazla Fae'yi Nebular Engizisyon Merkezlerine gönderilmekten kurtarmakla kalmadı, aynı zamanda söz konusu merkezlerin duvarlarının ötesinde gizlenmiş sırları ortaya çıkarmayı başardı. Ve kalbin zayıflığı için değil -[buraya tıklayın](#) Sky'ın kralın hükümdarlığı döneminde ziyaret ettiği merkezlerin anılarını izlemek için.

Bunun da ötesinde, bizzat kralın kendisinden çalınan hatıraların içinde şok edici vahiyler gün yüzüne çıkmıştır. Sky'ın son anlarında, Cyclops hediyelerini kullanarak onun zihnine girdi ve herkesin görmesi için gerçeği aradı...

Lionel Acrux'un entrikalarının derinliği yıllardır sınır tanımıyor ve size açıklamak üzere olduğum gerçek, tarihin kendisini yeniden yazacak.

Lionel Acrux'un gözlerinden görülen tüyler ürpertici anlarda, sayısız anı izlenebilir.[Burada](#) Vahşi Kral'ın kendisine, Hail Vega'ya Karanlık Zorlama adlı yasadışı bir sihir kullanması. Görünüşe göre, Vahşi Kral hiç de vahşi değildi, ancak Lionel Acrux'un insanları iradesine bağlamak için kara büyüü kötüye kullanan manipölasyonunun kurbanıydı. Hail Vega, sahte kralın ilk kurbanı değildi ve kesinlikle son da değildi. Lionel'ın zihnindeki anılar, saltanatının temellerini sarsacak yeni gerçeklerin kilidini açtı.

Lionel'ın kaderinde büyüklük olan ve duygusuz bir unFae korkaklığıyla çalınan bir Varis olan ağabeyi Radcliff'in ölümünden sorumlu olduğu ortaya çıktı. Görülen üzücü bir hatıradan [Burada](#) Lionel, uykusu sırasında Radcliff'in göğsüne bir yaban arısı sıkıştırdı ve

onu orada tuttu ve iğnesinin ölümcül etkilerine yenik düşene kadar hava büyüleriyle kardeşini zapt etti.

Lionel'ın ilk cinayeti idi ama son cinayeti değildi. Vahşetinin daha fazlası görüntülenebilir Burada ve kurbanlarının bir listesi bulunabilir Burada, kurbanlarının ailelerine en derin başsağlığı dileklerimizle - en azından gerçeği bilmekle biraz huzur bulunabileceğini umuyoruz. Lütfen bu anılardan bazılarının izlenmesinin zor olduğunu ve gerçeğin hiçbir kısmının ifşa edilmeden kalmamasını sağlamak için sansürsüz kaldığını unutmayın.

Şu anda kendisi de sahte kralın tutsağı olan iki cesur ruh sayesinde hafıza döngüsünün elimize geçebildiği belirtilmelidir. Sky'dan anılar, hem Darcy Vega'yı hem de Elysian Mate Lance Orion'u, Palace of Souls'daki taht odasında gece demirinden bir kafese hapsedilmiş halde, gözlerindeki tekinsiz bakış, hapsedilmeleri sırasında neler çektiklerini anlatıyor. Yıldızlara güvende kalmaları ve yakında sahte kralın esaretinden kurtulmanın bir yolunu bulmaları için dua ediyoruz.

Üzerinde çalışılması gereken binlerce hatırayla The Daily Solaria'daki ekip muhtemelen henüz daha fazla sır keşfedecek. Ve tabii ki onlar hakkında ilk öğrenen siz olacaksınız. Bu makalenin neden olabileceği herhangi bir sıkıntı için özür dileriz, ancak gerçeği ortaya çıkarmak bizim görevimiz ve sahte kralın düştüğünü görene kadar dinlenmeyeceğiz.

Yükselme zamanı, Solaria. Krallığımızın iyiliği için.

*Yaşasın Vega Kraliçeleri.
- Tyler Corbin*

"Hne kadar kötü, Vard?" Kırmızı kapıların önünde dururken homurdandım.

beni Solaria Mahkemesi'nin dışındaki kalabalığa bakan balkona götürürdü. İçinde bulunduğum oda çok büyüktü, Ejderha formumu en az üç kez sığdıracak kadar büyüktü ve duvarlarda benim ardılığımı gösteren büyük tablolar vardı. Alan boyunca döşeme tahtaları uzanıyordu ve etrafına gösterişli beyaz kanepeler ve buraya getirdiğim benim türümden altın heykeller oturuyordu.

"Hmm," diye tereddüt etti Vard, kravatımı düzeltmek için hareket etti ve ellerini tokatladım, gömleğini avucumun içine aldım ve açık dişlerimin arasından duman sızarken onu daha yakına çektim.

"Nasıl. Kötü. Dır-dir. BT?" diye hırladım.

"Şekerlememi ister misin?" diye kekeledi, sağlam gözü korkudan çılgına dönmüştü.

"HAYIR. Şekerleme yapmanı istemiyorum, seni aptal. Gerçeği istiyorum. Soğuk, sert, kahrolası gerçek. Ve eğer onu bana üç saniye içinde vermezsen, seni parçalara ayırıp Lavinia'ya yedireceğim."

"P-tamam, efendim," diye dizlerinin üzerine çöktü ve boyun eğerek başını eğdi. "Krallık kargaşa içinde, Majesteleri. İnsanlar sana olan inancını kaybediyor. Cevap istiyorlar. Francesca Sky'ın anıları arasında kendilerine sunulan gerçeği kolayca inkar edemezler."

Göğsümden bir hırıltı geçti ve içimden bir parça kırma dürtüsü geldi.

Sümüklü Kahin'in vücudundaki kemikler. En azından bu gece saraya dönene kadar.

O orospu başıma hayal bile edemeyeceğim kadar çok bela açmıştı ve kafeste tuttuğum Vega kızı bu kadarı garantilemişti. Saldırı sırasında o hafıza döngüsünü sarayımdan alıp iğrenç müttefiklerine vermiş olmalı.

Hiç bitmeyecek soğuk, karanlık bir kış gibi içimde yeşeren öfkeyle köpürdüm.

Ama elimi saçımın üzerine koydum ve yüz hatlarımı endişeyle düzelttim, öyle kolay kolay cinayetle suçlanmayacak bir adamın yüzü.

"Kapıları aç," diye emrettim ve Vard o tarafa doğru ilerleyip kapıları benim için sonuna kadar çekti.

Çenemi kaldırdım, balkona çıktım ve bir öfkeli bağırışlar uğultusu üzerime çarptı. Kalabalık Faelights tarafından aydınlatılmıştı ve basın oradaydı, kameralarını bana çevirmiş, bunun her anını yakalamayı bekliyorlardı.

Ellerimi kaldırdım, sessizlik istedim ve kalabalık yavaşladı. Kalbim göğsümde titrek bir vuruşla gümbürdüyordu ama bunu yüzüme yansıtmadım. Ciddi olmalıydım, güvenlerini yeniden kazanmalıydım, yoksa saltanatım tehdit altına girebilirdi.

"Arkadaşlar," diye seslendim, sesimi bir sihir parıltısıyla yükselterek, yanıt olarak gelen ve beni rahatsız eden bir yuhalama turu. Ellerimi tırabzanın üzerinden kıvrarak ve mükemmel hazırlanmış maskemi yüzümde tutarak ilerledim.

"Dinlemek. Benim hakkımda yayılan aşağılık yalanlara yanıt olarak alçakgönüllü kralınıza bir an konuşma borcunuz yok mu?"

İnsanlar kaşlarını çattı, bakışlarını paylaştılar ve basın bunu alkışladı, hatta kameramanlardan biri, merceğin bana yaklaştığını hissettiğimde dudaklarını yaladı.

"Evet, kralımızın açıklamasına izin vermeliyiz," Gus Vulpecula, kalabalığı geride tutmak için Ejderhalarımın birçoğunun konuşlandığı kordonla çevrili alanın önüne geçti. "Korkularımızı bastıracak! Bırak konuşsun!"

"Evet, bırakın konuşsun!" başka biri aradı ve mırıltılar yeniden sustu.

Ağzımı ıslattım ve o kahrolası pis Pegasus'un The Daily Solaria'da benim hakkımda yazdıklarını öğrendiğim andan beri hazırladığım konuşmayı onlara vermeye hazırlandım. Bu bir hıçkırıktı, başka bir şey değil. halledebilirdim. *BENistemek*halletmek

Alnımda ter birikmeye başladı ve başımdaki kravatu gevşetmeye çalıştım.

Konuşmamı beklerken sessizlik üzerime baskı yaptı.

"İsyancılar bir süredir bunu planlıyor. Francesca Sky onların arasındaydı ve evet, ihanetini öğrendiğimde onu öldüren bendim. Krallığımızı korumak için."

"Katil!" diye bağırdı biri ve ateş boğazımı yaktı ama devam etmeden önce üzüntüyle başımı öne eğdim, sanki bu yük sırtımda çok ağırmış gibi davrandım. Elbette öyleydi ama hepsinin inandığı sebeplerden dolayı değil.

"Francesca Sky, anılar yaratabilen ve onları asi suç ortaklarına besleyebilen son derece güçlü bir Tepegözdü. Krallığımızı bana karşı etkilemek için beni vahşi bir kötü adam olarak resmetti. Ama çok ileri gitti, anlıyor musun? Çünkü gerçekten incelediğinizde akıl almaz. Kendi sevgili kardeşimi acımasızca öldürmemden, Hail Vega'nın hükümdarlığı sırasında işlediğı tüm zulümlerin bir şekilde sorumlusu olmama kadar pek çok anım var. Bu fanteziyi o uydurdu ve hepinize yutturmaya çalıştı. Ama bu diyarda hangi Fae bu kadar çok iğrençlik yapabilir?" Alay ettim ve kalabalıktaki bazı yüzler yumuşadı, beni dinledikçe öfkeleri düşünceli bir hal aldı. Koyun, birçoğı. Kolayca katliama yol açtı ve ben de bunu şimdi yapacaktım, gülümseyen bir kasap ve onlara şirketimde yeşil otlaklar vaat ediyordum. "Tarihteki her suçtan ben mi sorumlu olacağım? Vahşi Kral'ı bir şekilde kuklam olarak kullanarak tüm şehirleri yerle bir ettiğim için mi suçlanacağım?"

"Gördük. Hail Vega'da Dark Coercion kullandın!" küçük bir fahişe suçlayıcı bir parmakla bana bağırdı.

şok içinde elimi kalbime götürdüm. "Bir Fae onun gibi bir adamı nasıl kontrol edebilir? Zamanının en güçlü Fae'siydi. Ve ona her yıl görev bilinciyle hizmet ettim. Zorbalığını durdurmak için elimden geleni yaptım, öfkesini dizginlemeye çalıştım ama ne yapacaktım? Tahtını almak isteseydim, ona meydan okuyabilirdim. Elbette bu, zihnini kontrol etmeye çalışmak ya da saçma sapan şeyler yerine gücü ele geçirmenin çok daha basit bir yolu olurdu." Başımı salladım.

"O dövüşü kaybederdin, bu yüzden onu kontrol etmek için yasak büyü kullandın!" diye bağırdı bir adam ve ona gözlerimi kıstım.

"Peki hangisi? Vahşi Kral'ı kontrolüm altına alacak kadar güçlü müyüm yoksa ona meydan okuyacak kadar güçlü değil miyim? Elbette onu bu şekilde manipüle edebildiysem, o zaman zaten aramızda daha güçlü olarak görölmem gerekirdi ve eğer öyleyse neden o zaman girmedim?"

bu meydan okuma?" Sözlerim şüphelerinin etrafında daireler çizerek onları kendi kafa karışıklıkları içinde birbirine bağladı. Bazıları onu bu şekilde manipüle ettiğim için Hail Vega'dan daha güçlü olduğumu düşünebilir ve hatta buna katılabilirim ama ihtiyaç duydukları anlatı bu değildi, dolayısıyla alacakları anlatı da bu değildi. Şimdilik.

"Nebular Engizisyon Merkezleri ne olacak?" başka bir adam ağladı. "Kız kardeşim bir hastaneye götürüldü ve o zamandan beri ondan haber almadım. O merkezlerde Fae'yi öldürüyorsunuz. Saklayacak bir şeyin yoksa içlerine bir bakalım."

Bir yükseliş tezahüratı yükseldi ve buna hazır olduğum için başımı salladım.

"Elbette halkın merkezleri ziyaret etmesine izin vereceğim. Yarın kapılarını açacağım bu şehirde iki tane var ve bunların basit sorgulama merkezleri olduğunu göreceksiniz. Aramızda ayaklanan ve halkımıza zarar veren teröristleri bulup durdurmak için tasarlandı."

Şu anda en sadık mahkeme üyelerimden birkaçı üzerinde çalışıyordu, Linda Rigel merkezlerin teftişe uygun olduğundan emin olmak için bölümün başındaydı. Yarın o kapılar açıldığında içlerinde hiçbir vahşet izi, tek bir damla kan görülmeyecekti. Ve onlara gönderilmek üzere yeni bir Sfenks ve Minotor kesiminin toplandığından emin olmuştum, daha önce hiçbiri bir merkeze adım atmamıştı. Onlara iyi davranılacak ve hikayeleri basına hemen yayınlanacak ve isyancıların bulgularında yanlış olduğunu kanıtlayacaktı. Acı vericiydi ama gerekliydi. Bazen insanlar kendileri için neyin en iyi olduğunu bilmiyorlardı; cahil kalmak kitlelerin yüküydü ve onları kendi iyilikleri için cahil tutmak güçlülerin yüküydü.

Artık yorulmadan imajımı yeniden oluşturmam gerekecekti ve bunun sorumlusu o kahrolası asilerdi. Yeni kalelerini bulduğumda, değersiz hayatlarını söndürmeden önce, her birinin bu dünyanın onlara sunabileceği her türlü acıyı hissederek yavaşça parçalara ayrılmasını sağlayacaktım.

Kalabalığın bir yerinde müzik başladı ve Zodiac Academy'de The Orb'da çalan kahrolası şarkıyı tanıdığımda, soğuk bir korku omurgam boyunca sürüklendi, sözlerim asi bir tonda çarpıtılırken kendi sesim benimle alay ediyordu. provokasyon.

"Onu kapat!" Bir an kendimi kaybederek havladım ve kalabalık kendi aralarında faili aradı ama hiçbiri çıkmadı.

Kaynağın peşine düştüm ve Ejderhalarım da onu bulmak için kitlelerin arasına daldı, ama sonra bunun yerden, müziğin kendisinden geldiğini fark ettim.

sokağın altında gürleyen ve her saniye daha da yükselen.

Avlunun her yerinde korumalar vardı ama birdenbire kanalizasyonları kapatmayı düşünmediğimi fark ettim.

Mildred Canopus bir rögar kapağının üstüne çıktı ve her şey aşağıdan gelen bir patlamayla göğe doğru itilirken havaya ateş etti, peşinden bir bok püskürtülürken saf bir korku çığlığı onu terk etti. Başka bir kanal patladı ve daha fazla dışkı havaya savruldu, çığlıklar yükselirken ve kaos çıkarken kalabalık bir anda dağıldı. Kanalizasyondan müzik gürledi ve ben içeri kaçmak için döndüm, Ejderha Muhafızlarım beni pislik sağanağından korumak için her yerde hareket ediyordu.

Ama ben daha içeri girmeden, sırtında kuş benzeri bir maske olan leylak rengi saçlı bir kızla, bir Griffin kanallardan birinden fırladı, asi elini bana doğru uzattı ve hava büyüğü her hamleyi gönderdi. dönen bir girdapta yoluma sığıyorum.

Arkamda bir hava kalkanı oluşturdum, içeri koştum ve işe yaramaz Kahin Vard'a çarptım. *görmek* ikimiz yere uçarken ben geliyorum. Göğsüme bir hırıltı yayıldı ve sihri erişim engellendiğinden dehşet içinde nefesim kesildi.

"Ne oluyor?!" Bağırdım ve tükürüğüm ağzımdan uçarken Vard yüzünü buruşturdu.

"FIB'den seni asilerden korumak için büyü karşıtı büyüler yapmasını istedim," diye ağzından kaçırdı.

Sonraki saniyede üzerimize bok yağmaya başladı, her tarafıma sıçradı ve altımdaki Vard'ın çirkin yüzüne tokat attı. Öfkeyle kükredim, yalpalayarak ayağa kalktım ama sesi daha da arttı, beni odanın içinde sırlıklam yuvarlayarak, bir kanepenin üzerinden ters takla atarak duvara çarptım.

Mildred'in devasa Ejderha formu patlamayı engellemek için havalandı ve beni kurtarmak için kanatlarını açarken hepsini göğsüne ve yüzüne götürdü, ama hasar verilmişti.

Kanalizasyona karışan Griffin boku gözlerime girince çığlık attım, o kadar derinden yanıyordu ki ıstırap içinde çığlık attım.

Gözlerimi sildim ve gözlerimi kısarak iki Ejderha Muhafızımın beni korumak için odaya koştüğünü, etrafımı sardığını ve ellerini kaldırdığını gördüm.

"Lanet olası sihri burada erişemezsin," diye havladım ve bunu bir geçiş emri olarak aldılar, ikisi devasa Ejderhalarına patladılar.

formlar ve beni aralarında sıkıştırıyor. Ve sadece onların arasında değil, ah hayır, lanet olası çıplak pisliklerinin arasında, kuyrukları üzerimdeki boşlukta gezinirken yüzümün iki yanında birer tane.

"ŞU AN HAREKET ET!" diye bağırdım, sesim pullu kışlarının baskısıyla boğuk çıktı ve ikisi de o kadar hızlı tepki verdiler ki, yine uçarak bir bok yığınının içine düştüm.

"Kralım!" Hiç bitmeyen dışkı patlamasından kaçmaya çalışan Vard, bana ulaşmaya çalışırken pisliğin içinde kayıp kayarak feryat etti.

Dilimden küfürler dökülürken ve koku nefes almayı dayanılmaz hale getirirken dizlerimin üzerinde kayarak odadan çıktım.

"Bunu kimin yaptığını bulun!" Bağırdım. "Onları hemen bana getirin!"

Bok patlaması bölgesinin menzilinden çıktığımda, ayağa kalktım ve bir duş arayarak Avlu'nun derinliklerine doğru yürüdüm. Muhafızlarım dışarıdaki kargaşayla başa çıkana ve o leylak rengi saçlı kız lokma lokma yutulmak üzere bana getirilene kadar burada beklemem gerekecekti, asla dinlenmeyecektim.

Ason geceden beri taht odasına yeni demir kafes getirilmişti biri yok edilmişti ve bileklerimde de yeni, parlak sihirli kelepçeler vardı. Neşe.

Darcy kafese kapatılmış bir kaplan gibi parmaklıkların önünde ileri geri volta atıyor, parmakları ara sıra parmaklıklara dokunuyor ve zihninde dönüp duranları düşünürken gözleri parlıyordu.

"Tory iyi olacak," diye onu temin ettim, dikkatini çekenin ikizinin kaderi olduğundan emindim.

Hafifçe başını salladı ama hiçbir şey söylemeden yürümeye devam etti. Bu şekilde tutulmamız doğal değildi ve Darkmore'da geçirdiğim zamanın bile bana daha fazla özgürlük verdiğini düşünmeliydim. Yine de en azından artık Siparişime erişimim vardı ve ona erişmek için Tarikat bahçesinde kısa süreler beklemek zorunda değildim. Çeşitli suçlu orospu çocuklarından kaynaklanan sürekli çete çarpışmalarını ve ortak duşlarda bir inçlik fazladan yer için savaşmak zorunda kalmayı kesinlikle kaçırmadım. Ve en azından burada eşim vardı.

Ah kahretsin, gerçekten iyi tarafından mı bakmaya çalışıyorum? Yıldızların lanet olası parlak tarafı yok. Sadece boktan bir kader ya da daha da boktan bir kader var.

"Mavi," dikkatini çekmeye çalıştım ama beni görmezden geldi, yüz hatlarında öfke vardı. "Mavi..." Tekrar daha sıkı denedim ama sanki daha da sinirlenmiş gibiydi.

Aniden bana döndü ve arka duvardan tekme attım.

Ayaktaydım, onu daha yakına çekmek için kollarımı açıyordum ama onun yerine göğsüme bir yumruk indirdi. Bu vahşi küçük saldırının etkisi karşısında kaşlarım şaşkınlıkla kalktı ve o da elini sallayarak ve diğer eliyle beni işaret ederek küfretti.

"Ser"

"Ben?" Artan öfkesine rağmen sakince sorguladım.

"Tory buradayken bir Vampir ninja hareketiyle beni bayılttın," diye suçladı. "Beni almasına izin verecektin."

Öyleydim, evet, dedim basitçe.

"Sen tam bir ikiyüzlüsün," diye çıkıştı. "Tam tersi olsaydı beni asla terk etmezdin."

"Suçlu," diye kabul ettim.

Hırladı, tekrar üzerime geldi ve bokunu kaybederken beni kum torbası olarak kullanmasına izin verdim. Aslında oldukça sevimliydi, ne kadar vahşi olabileceğini gösteren morarma vuruşları yaptığında bile.

Bitirdiğinde yüzü kıpkırmızıydı ve ona tek kaşımı kaldırdım. "Tamam mısın?"

"Biliyor musun, Lance?" "Ne güzel?" Diye sordum. "Bazen tam bir pisliksin."

"Beni küçümseme, ben her zaman bir pisliğim."

Hırladı, gözleri hiddetle parlıyordu çünkü açıkça istediği yükselişi benden alamamıştı. Ama insanların bana bok fırlatması konusunda çok bilgiliydim. Sonuçta ben bir öğretmendim.

"Neden bu kadar sakınsın?" tükürdü.

"Neden bu kadar kırgınsın?" karşı çıktım

"Çünkü hayat bir bok çuvalı," diye tısladı. "Ve sen - sanki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi orada duruyorsun."

"İnan bana, birkaç şey beni rahatsız ediyor ama onlar hakkında kör bir öfkeye kapılmak verimli değil."

"Öyleyse beni verimsiz olarak boya," diye mırıldandı, voltasına geri döndü ve ağızımın köşesinden seğirdi.

Stella, Lavinia'nın bende bıraktığı karanlığı geri çekerek gece tekrar bana dönmüştü. Lavinia bir dahaki sefere beni işkence odasına kaçırduğında onlarla aramda bir engel olması için bana tadı kötü bir iksir bile vermişti. Tüm bunlar hakkında ne düşüneceğimden emin değildim ama kesinlikle onun yardımını kabul edecek durumda değildim. Ondan alabildiğim kadarını alırdım.

ve bunun benim hakkımdaki suçluluğunu hafifletmesine izin verebilir ya da vermeyebilirdi. Her iki şekilde de umurumda değildi. Bu kesinlikle benim affıma eşit olmayacaktı.

Bakışlarımı üzerimdeki parmaklıklara kaldırdım, bugün Lionel Acrux'un ekstra eğlenceli küçük bir parçası olan gömleğimi çıkardım, KUNT kelimesi onun ortasına metalik yeşil bir Dragon'un üzerine yayılmıştı.

Ayağa fırladım, parmaklıklara tutundum ve sınav çekmeye başladım. Burada ara sıra antrenman yapmaktan başka yapacak pek bir şey yoktu ve kişisel rekorum olan beş yüzü geçmeye çalışmak bana odaklanacak bir şey verdi. Yüze çarptığımda, Darcy'nin bakışları bana döndü, sonra küfretti ve başka yere bakarak volta atmaya devam etti.

Gözleri birkaç kez daha önümden kaydı ve pekala, belki de şimdi üç yüze geldiğimde, tenimi kayganlaştıran ve kaslarımı geren terle onun dikkatini çekmeye çalışıyordum.

Bakışlarını tekrar başka bir yerde sabit tutarak dudağını ısırды ve ben dört doksana geldiğimde kollarım ve omuzlarım yanarak son ona kadar saymaya başladım. Darcy durup golümü on sayı daha atmamı izledi ve derin bir nefes alarak yere çarptım, KUNT gömleğini alıp onunla yüzümü sildim. Onu geri çektiğimde, Mavi'nin hareketsiz durduğunu, gözlerini karın kaslarımdan yukarı kaydırıldığını gördüm.

"Yardımcı olabilir miyim güzelim?" Gülümseyerek sordum ve bana gözlerini devirerek arkasını döndü.

Tamamen eğilip esneyen kendi egzersiz rutinine düştü, beni tamamen görmezden gelirken gölgeler çıplaklığını zar zor gizliyordu. Aşağıya doğru köpeği yaparken kendinden geçmiş bir dikkatle izledim ve başımı bir yana eğdim, bakışlarım kışına perçinlendi, aletim mutlu bir şekilde seğiriyordu.

Ayağa kalkıp bu sabah bize verilen su şişelerinden birini alırken bana tek kaşını kaldırdı.

"Yardımcı olabilir miyim güzelim?" beni papağan gibi tekrarladı ve ben de dilimi yanağıma bastırdım.

"Aslında yapabilirsin." Onu daha yakına çağırdım ama saçını savurdu ve amuda kalkmadan önce şişesini yere koydu.

Arkasına geçtim ve ayağa kalkmak için sert bir tekme atmadan önce ayaklarını göğsüme dayadı. Bu sefer kaçmasına fırsat vermeden ileri atıldım, belinden tuttum ve nabzım yükselirken onu yüzüme doğru çektim. Gölgeler vücudundan uzaklaştı ve onun sıcak teninin benimkine değmesiyle gülümsedim, çok yumuşaktı.

"Uzanıp uslu bir kız gibi o güzel kalçalarını benim için açsan, ben de beni yeniden sevmen için dilimi kullansam," diye teklif ettim.

Havalı bir şekilde, "Sikilmeye ne dersin," dedi ve ben homurdandım, onu daha sıkı tutuyordum.

"Konuşmana ne dersin yoksa kibar olmayı bırakacağım." "Belki de iyi oynamanı istemiyorum," dedi gözleri öfkeyle parlayarak. "Belki de aşırı korumacı saçmalıklarınla kibar olmandan bıktım."

"Bugün biri gerçekten mısır gevreğine işedi, değil mi?" homurdandım.

"Solaria'ya geldiğimden beri yıldızlar mısır gevreğine işiyor. Burada her şeyin sihir ve gökkuşakları olduğunu düşünürdüm, ama değil, değil mi? Tory başından beri haklıydı. Bu saçmalık."

"Peki, ne yapacaksın? Ölümlü diyara geri mi dönelim? Kuru bir şekilde sordum. "Belki yaparım," dedi, bende o tepkiyi arıyordu ve beni cehennem gibi yakmasına rağmen, şimdi onu alıyordu.

"Alay ediyorsun," diye uyardım.

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu ve ben onu döndürüp öne doğru ittim, böylece dizlerinin üzerine düşmesini engellemek için parmaklıklara tutunmak zorunda kaldı. Önümde eğildiği anda, alkışın tüm taht odasında yankılanmasına yetecek kadar sert bir şaplak attım.

"Ah," diye soludu, tüm şehvet ve istek bu sese karışmıştı. Bir çıkışa ihtiyacım vardı. Beni kızdırıyordu ve ben de açıkça aynısını ona yapıyordum, bu yüzden istediği buysa, onun oyununu oynamaya fazlasıyla istekliydim.

Kıçına bastırdım, aletimin tüm şişmesini hissetmesine izin verdim ve elimi omurgası boyunca gezdirdim. "Bana ne yaptığına bak. Beni delirtiyorsun." Kalçasını morarmış bir tutuşla kavradım, sonra ellerimi belinin ucundan yukarıya ve daha da yükseğe sürükleyerek altından kaydım ve göğüslerini kabaca sıktım.

Baş döndürücü bir inilti ile bana geri döndü, nefes nefese, "Siktir git."

Meme uçlarını sertçe çektim, iki elimin başparmağı ve parmağım arasında ezdim.

"Bunun üstesinden gelebileceğine emin misin, küçük ölümlü?" Onu kızdırmak için alay ettim ve ayağa kalkmaya çalıştı, ama ellerimi hızlı hareket ettirdim, biri saçını kilitledi, diğeri sırtına savururken onu yerde kalmaya zorladı.

"Ben bir ölümlü değilim," diye hırladı.

"Emin misin? Bana kızgın, küçük bir ölümlü gibi görünüyorsun." "Pislik." Sert bir şekilde büküldü, kurtulmaya çalıştı ama ben saçını çektim ve acımasızca gülerek onu tuttum.

"Senin o pis ağzını izlemekle ilgili ne dedim?" Kıç yanağının yan tarafına, omurga kemerine yetecek kadar sert şaplak attım ve dudaklarından bir dizi küfür döküldü, sadece ona tekrar şaplak atmama neden oldu. "Terbiyeli ol, Mavi."

"Senden nefret ediyorum," diye tısladı, içindeki ateş daha da harlıydı. Bugün vahşi bir şeydi.

"Emin misin?" diye sordum, parmaklarımı yavaşça bacaklarının arasında kaydırarak. "Çünkü benim için ıslandığına elli aurana bahse girerim güzelim."

"Ben senin mizah anlayışından daha kuruyum," dedi.

"Yalancı." Zaferime sırtarak parmaklarımı ıslak kedisinin üzerinde kaydırdım. "Bana elli aura borçlusun. Yine de nakit paranızın yeni bittiğini görerek başka şekillerde ödeme alacağım. Neden diz çöküp o ipeksi dudakları benim için açmıyorsun?

"Ölümlülerin boktan oral seks yaptığını duydum. Aletini ısırabilirsin," dedi ve ona tekrar şaplak atarak bir kahkaha patlattım, zevk ve acı içinde ağlamasına neden oldum.

"Risk alacağım."

"Geç," dedi hafifçe. Kahretsin, zor davranıyordu.

Parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdirdim, uyarılmasıyla sildi ve nefesi kesildi, sırtı yumuşadı ve kalçaları daha geniş açıldı.

"Bu kadar. Kıpırdama," diye emrettim, saçlarını bıraktım ve onları aşağı indirmek için pantolonuma uzandım, ama o fırsattan yararlanarak dimdik durup benden kaçtı, gölgeler bir kez daha tenine hücum etti.

Kollarımı kavuşturdum, o meydan okumaya devam ederken çenem gıcırıyordu. "Seni göz açıp kapayıncaya kadar yakalayabilirim," diye hatırlattım ve bunun beni başından savmak için mükemmel bir fırsat olduğuna karar verdi.

Bakışlarım kısıldı. "Bela arıyorsun."

"Yine de buradayım, beladan tamamen kurtulmuş durumdayım." Omuz silktili. "Belki de bu konudaki dokunuşunu kaybettin. Yoksa kırılgan küçük ölümlüyü incitmekten mi korkuyorsun? Sesinde burukluk vardı ama orada da bir meydan okuma vardı, benim için bir Fae olarak her şeyin üstesinden gelebileceğini kanıtlama kararlılığı.

İleri atıldım, karar verdim, sorun yaklaşıyor. Onu kaldırdım, baş aşağı çevirdim ve paniğe kapılmasına neden oldum. Bacaklarını kafesin içinden geçirdim, kafesin tepesine yakın yatay çubuğa doğru büküm, böylece önümde asılı kaldı, ağzı mükemmel bir şekilde aletimle aynı hizadaydı.

Pantolonumu aşağı indirdim, zonklayan uzunluğumu serbest bıraktım ve ittim

dudaklarının arasında. Bana direnmedi, destek için bana tutundu ve boyumu emiyor, zevkle homurdanmama neden oluyordu.

Dizlerini daha geniş zorladım, kıcını iki elimle kavradım ve ağzımı amına dayadım, klitorisine alıştırma ve aletimin etrafında inlemesini sağladım. Onu dudaklarının arasından ittim, ona kendi oyununu oynadım ve buna dayanıp dayanamayacağını kendisinin öğrenmesine izin verdim, bu arada onunla ziyafet çektim.

Tırnakları kıcıma saplandı ve ben bu kıza ve onun vahşi doğasına hayranlıkla homurdandım. Birikmiş enerjiyle ve dünyadan nefret etmek için yüzlerce nedenle doluyduk ama burada, aramızda her zaman olduğu gibi bir cevap bulduk.

Boyumu bir kez daha boğazına aldı, dili şaftımın her yerinde dolaştı ve ben daha derine daldıkça beni çıldırttı. Dudakları kadife yumuşaklığındaydı ve mükemmel bir şekilde beni mahvetmek için tasarlanmıştı ama henüz onun gücüne teslim olmuyordum.

Aletimi yuttu ve ben de kalçalarımı geri çektim ama tırnaklarını tenime geçirerek beni tekrar yakınlaştırmaya zorladı ve buna dayanabileceğini kanıtladı. Amacını kanıtladığı için fazlasıyla mutluydum ve aletimin ucu boğazının arkasına kaydığında ve emdiğinde, neredeyse orada patlayacaktım. Sadece irade gücümle tuttum ve dilimi klitorisine yaslardım, daha hızlı ve daha hızlı, ta ki onu mahvetmek için Vampir hızımı kullanana kadar.

İnledi, boğazı aletimin ucunda titredi ve ben onun kedisine karşı hırladım, ecstasy adımı söyleyerek ve içine dalmam için bana yalvardı. Yine de ilk o düşecekti. Dilim bir kez daha şimşek hızıyla klitorisinin üzerinden kaydı ve güzelce geldi, kalçaları kulaklarıma dolandı ve ben dilimin uzun, yavaş vuruşlarıyla onun zevkini uzatırken beni orada tuttu.

Darcy elini kaldırdı, hayalarımı okşadı ve ben onun ağzını becerirken neredeyse aklımı kaybedip tüm dikkatimi çektim. İki pompa daha, bir zevk kükremesiyle bitirmeme neden oldu ve inledi, boğazı aletimin başını kavradı.

Onun içinde hareketsiz kaldım ve beni yuttu, dudakları etrafımda sımsıkı ve eli sıkarak hayalarımı masaj yaparak başımı döndürüyordu.

Tamamen tükendiğimde, ağzından kaydım ve bacaklarını parmaklıklardan kurtardım, o kafasını yere çarpmadan ve onu kollarıma atmadan önce ayak bileğinden yakaladım.

Dudakları kırmızıydı, saçları her yere dağılmıştı ve gözleri cehennem gibi suluydu. Boştaki eliyle pantolonumu yukarı çekti, kendinden cidden memnun görünüyordu ve ben de sorunlarımızı öylece yatıştıracağımızı düşündüm.

"Mükemmel." Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve o benim içime girdi, kollarını boynuma doladı.

Bir kedi gibi burnunu bana sürttü ve ona aptalca sırttım, sanki daha sevimli Tarikatlardan biriymişim gibi burnumu sırtına sürttüm. Sadece onun için. Ve pekala, belki geçmişte Darius.

"Mutlu?" Diye sordum.

"Mutlu," dedi sevimli bir gülümsemeyle ve bana bakarken gözleri yeşil parladı, gümüş yüzükleri etraflarında parlayarak bana olan bağının bir işaretiydi.

"Darcy," dedim nefes nefese ama sonra tekrar karardılar ve yüzüm düşerken o kaşlarını çattı.

"Nedir?"

"Gözlerin." Başparmağımı çenesine değdirip onu yumuşak bir şekilde öptüm. "Onlar yine senindi. Bir saniyeliğine, ama yüzüklerin oradaydı."

"Gerçekten mi?" diye sordu, sanki içindeki vahşeti evcilleştirmişim gibi, sonunda ona dair tüm umut ve ışıkla. En azından şimdilik.

"Gerçekten mi."

Kollarımdan kaydı, gölgeler yeniden cildini kapladı ve gölgeden örülmüş bir elbise gibi vücudunu sardı. Kafesin kenarına gitti, parmaklıkların yansımada gözlerini inceledi, kendi gözleriyle görmeye çalıştı ve hayal kırıklığına uğramasından korktuğum için kalbim tekledi.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca başımı kaldırdım ve kapıya bakarak Darcy'ye yaklaştım.

Darcy daha dik durdu, tepkimle içgüdüleri harekete geçti ve ikimiz de evlerine hırsız girmesini bekleyen bekçi köpekleri gibi gerildik.

O kapıdan içeri girerken korktuğum tüm Fae'ler arasında annem en önemsiziydi ve Stella aceleyle odaya girip bize doğru gelirken omzunun üzerinden bir bakış atarken kaşlarımı çattım.

"Ne istiyorsun?" diye havladım, Darcy'nin kalbinin attığını duydum.

Susturucu bir balonun içinde bize yaklaşan anneme kaşlarını çattı ve parmaklıkları kavradım, tehlike yaklaştıkça tüylerim diken diken oldu.

"Üzgünüm Lance," diye gakladı Stella, çıplak ayaklarına kadar uzanan kapkara bir cüppeyle karşımızda dururken mağlup görünüyordu. Kaldırdığı elini Darcy'ye doğrulttu ve ben onu durdurmak için bir şey yapamadan güçlü bir uyku dalgası içine çöktü. Darcy kendini dik tutmaya çalışmak için kafesin parmaklıklarını tuttu ve ben onu bir lanetle tuttum, uzuvları gevşedi.

kollarımda sarkarken gevşek.

"Durmak! Ne yapıyorsun?" Stella'dan çılgınca bir istekte bulundum ama sonra dizlerimin bağı çözüldü, aynı büyü üzerime düştü ve ikimiz birbirimize sımsıkı sarıldık ve uzuvlarımız birbirine dolanarak yere düştük.

Kafesin kapısını açarken gölgesi üzerimize düşen Stella'nın yaklaştığını yarı yarıya fark etmiştim.

Panik üzerime çöktü.

Kalkmaya çalıştım, savaşmaya çalıştım. Ama büyü beni uçuruma sürüklüyordu ve o üzerimize eğilip sahiplenircesine Darcy'nin kolunu tutarken ve "İşin bu hale gelmesini hiç istemedim" diye fısıldarken hiçbir şey yapamadım.

BENDarius'un tabutunun gömüldüğü uçurumun kenarına diz çöktü, Ejder ağacı onu her zaman izlemeye hazır ölümsüz bir varlık gibi korurken dünyaya bakıyor.

Buraya geldiğimde kırılmıştım, yapacağımı biliyormuşum gibi, bunun geri kalanını halletmek için gücü toplama umudu istiyorsam kendime izin vermem gerekiyormuş gibi.

Geldiğimden bu yana tam olarak ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim, ama güneş yeniden batmış ve yükselmişti ve artık gökyüzü pembe ve turuncu çizgilerle kaplıydı ve yeni bir alçalmaya başladı.

Yanımda getirdiğim çantayı bıraktığım yerden aldım ve bunu yapmak istersem ihtiyaç duyacağım şeyleri dikkatlice yerleştirdim.

Lanetli Orman'a ulaşmak için halgalaz ve raido rünleri ile karalanmış bir kadehten bir doz kurtboğanı ile larkspur karıştırıp içmeli ve en derin arzunuzun adını etinize kazımalı, sonra kalbinizin acısını takip etmelisiniz. kendisi.

Bunu yapmaya başlamadan önce bir savaşçı kraliçenin rolünü giymemiştim, bunun yerine siyah kot pantolon ve arkası açık kırmızı bir crop top seçtim.

kanatlarım için Ben de bir deri ceket atmıştım çünkü Aralık ayıydı ve ateşim beni sıcak tutsa bile, elementleri beni dondurmaya çalışmak için kışkırtmak istemiyordum. Darius benim soyumu kabul etmeye gelmeden çok önce benimle ilgili asil olmayan her şeye kanmıştı. Onun için ben Roxy'ydim. Karşı koyan, ona diz çöktüren ve daha önce bir kez yıldızlara meydan okumaya zorlayan kız. O zaman kazanmıştık. Bu yüzden şimdi şansımızı da beğendim.

Parmaklarımı hâlâ taktığım yakut kolye ucuna dokundurdum, ama ilk kez değerli taş dokunuşum için neredeyse soğuktu, onun her şeye tutunduğuna dair kalıcı bir his yoktu. Omurgamdan aşağı bir huzursuzluk duygusu yuvarlandı ve bir an için, onun için değil, bunu riske atmamam için beni uyaran, rüzgarda yakalanmış sesini duyduğumu sandım.

Donmuş tabutun içindeki vücuduna yan yan baktım, hareketsiz yüzüne gözlerimi kısarak başımı salladım.

"İyi deneme, pislik," diye mırıldandım. "Ama tehlike seni bir kez olsun durdurmadı." Hazine hazinesinden aldığım gümüş kadehi önümde düz bir kayanın üzerine koydum, yanına yarısı boş bir tekila şişesi ve ardından kurtboğan bitkisinin narin mor çiçeğini koydum. Zehirlerin kraliçesi sayılan bir şeyi arayan çok masum, güzel bir çiçektir.

Kökler en zehirli olanlardı ve yanımda getireceğim bitkiyi seçerken bunu düşünmüştüm, ancak kitap özellikle kökler için çağrı yapmamıştı, bu yüzden iksirimi çok daha iştah açıcı görünen taç yapraklarla yapmaya niyetlendim.

Sonra çantamdan larkspuru çıkardım, seçtiğim beyaz taçyapraklar da çok zararsız görünüyordu, güzellik kılığına girmiş ölüm. Stillerini beğendiğimi itiraf etmeliyim.

Kemerimden bir hançer çıkarıp parmağımın ucunu kestim ve kadehi elime aldım. Talimatlar özellikle kan için çağrıda bulunmamıştı ama Eter Kitabı'nda kan büyüsünün ne kadar güçlü olabileceğini anlayacak kadar çok şey okumuştum ve bunun işe yaradığından emin olmak için elimden gelen her türlü yardımı alacaktım.

İlk runeyi kadehin yan tarafına çizerken konsantre oldum, halgalaz büyük bir H'ye benziyordu ve merkezi vuruş sağ tarafta çapraz olarak aşağı iniyordu. Kanlı parmağım kupanın gümüşüyle buluştuğu anda, o asırlık mührün gücünün içimde gümbürdediğini, sanki onu uyandırmaya çalışıyormuş gibi özümde yer alan kadim bir gücü takırdattığını hissettim.

Denemeler, testler ve doğanın gazabı için Halgalaz. Bu büyü beni nereye götürürse götürsün sınanacağımdan hiç şüphem yoktu ama buna hazırdım. Yıldızlara verdiğim sözü yerine getirmeye hazırım. Ve sanki damarlarımdaki kan aynı fikirdeymiş gibi, avucumdaki şimşek lekeli yara uyanıyormuş gibi sızlıyordu.

Rünleri tamamladığımda nefes nefeseydim, kadehi sabit tuttuğum yerde elim titriyordu ve görüşüm titriyordu ama sadece kadehi çevirdim ve ikinci rünü yerine boyamaya başladım.

Seyahat ve yer değiştirme için Raido. Rün, sivri uçları olan büyük bir R'ye benziyordu ve onu soğuk metalin üzerine karalamak için harcadığım çaba neredeyse bayılmama yetiyordu. Son zamanlarda rünleri çokça kullanıyordum, onları yıldızların gücüne o kadar da bağlı olmayan geleceğime bir göz atmaya çalışmak ve onları arkadaşlarımdan odalarının etrafındaki kötülüğe karşı koruyucular olarak işaretlemek için kullanıyordum. Ama şimdi içlerinde kıpırdadığını hissettiğim sihri hiç hissetmemiştim. Ben de onların gücü altında paramparça olmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

Titreyen ellerimi tekilayı avucuma alıp kapağı çevirerek açmakla meşgul ederek kadehi yeniden kayanın üzerine koydum.

Uzun bir yudum aldım, nefesimi tutarken yanığın içimde yuvarlanmasına ve bağırsaklarıma yerleşmesine izin verdim.

"İşte bize, kocacığım," diye kadeh kaldırdım, şişeyi yanımdaki tabuta şaklattım, duygularıma karşılık verecek hiçbir şey hissetmeden bir yudum daha alıp kadehe sağlıklı bir ölçü doldurdum.

Büyülü sözler, larkspur ile karıştırılmış bir doz kurtboğanı önermişti, ancak onu yapmak için tercih ettiği sıvıdan hiç söz edilmemişti. Su bariz bir seçimdi. Ama tekila her zaman benim rahatlık ruhum olmuştu.

İki çiçeğin yapraklarını parçaladım, içeceğime damlattım ve ölümcül karışımı parmağımla karıştırdım. Bu bitkilerden herhangi biri ölümcül olabilir. İkisinin kombinasyonu, üzerinde herhangi bir söz hakları varsa, beni Peçe'nin ötesine geçirme olasılığı daha da yüksek.

Tenimin altında hâlâ uğuldayan kaplan gözü kristali bunun olmayacağına dair bana güvence verdi, ona bağladığım aç ruh, bana sunduğu bağın bedeli olarak hâlâ en acı dolu anılarımı tırmalamaya devam ediyordu. Diyar. Öyle bir hayalet değildi, daha çok lanetli bir ruhtu, bilinmeyen nedenlerle karşıya geçmeye değmezdi. Onu bulmak için kullandığım büyüler, onun böyle bir kaderi hak etmek için ne yaptığını öğrenmeye çalışmama karşı beni uyarmıştı. Yine de umursamadım. Hayatta ne tür iğrenç bir yaratık olduğu önemli değildi, önemli olan tek şey onun yaşamaya devam etmesiydi.

ruhumu bedenimde tuttu, sonra bir kez daha ölüme doğru batacak kadar şanssızsam çekmem için bana bir akor verdi.

Ve içmek üzere olduğum zehir kadehine bakarken, bunun çok olası görüldüğünü kabul etmek zorunda kaldım.

"Siktir et." Kadehi kaldırdım ve içindekileri yuttum, yapraklar boğazımdan bir içki nehrinde aşağı kaydı, şansları olursa beni öldürmeye hazırды.

Bitkilerde bulunan toksinler sistemime girmeye başlarken çoktan mesai yaptığımın gayet iyi farkında olarak hançeri aldım. Larkspur, pençelerini içime geçirirse beni en hızlı becerecek olan kişi olacaktı, neden olabileceği felç, çok hızlı başlarsa bu yolda devam etmemi büyük olasılıkla durdurabilir. Ama böyle olmayacağına dair umutluydum.

Kurtboğan, kalbimi göğsümde titretmeye başlayan, üzerimde çalışmaya başladığında dilim karıncalanmaya başlayan orospu çocuğu olacaktı. Larkspur hareket etmemi engelleyecekti, ardından kurtboğanı birlikte çalışan güçlü bir çift gibi kalbimi yerinden oynatacaktı.

uzun zamanım yoktu

Sol ön kolumu kucağıma koydum ve bu büyüünün son kısmına başlarken dişlerimi gıcırdattım, en derin arzumun adını etime kazıdım.

Hançer cildimi yarıp geçerken keskin bir nefes aldım, tekila biraz baş dönmesiyle bana bir çıkış yolu sunmaya çalışırken acı düşüncelerimi keskinleştirdi. Orosu gibi acıyordu ama adını tenime kazımaya devam ederken kendi kendime daha kötü olabilirdi dedim. Bartholomew veya Constantine gibi daha uzun bir adı olabilirdi. Tanrım, adı Constantine olsaydı kesinlikle dayanılmaz olurdu. Züppe zengin oğlan züppeliğinin tadına şimdi bile varabilirim. Bahse girerim herkesin ona tam adını vermesi konusunda ısrar ederdi. Adil olmak gerekirse, Constantine tam olarak bir takma ad kullanmıyordu. Yine de sırf bunun onu delirteceğini bildiğim için Conny ile giderdim.

"Şanslısın, sen bir Darius'tun," diye dişlerimin arasından gıcırdattım, koluma kanlı S harfini kazımayı bitirdim ve kaslarım zayıflıktan titrerken neredeyse bıçağı düşürüyordum.

Nabzım kulaklarımda yankılandı, zehir üzerimde işlemeye başlayınca yavaş yavaş görüşümü perdeledi ve yapmam gereken şeye odaklanmak için savaşıırken küfrettim.

Hayatın kendisinden vazgeçmeden önce kalbimin ağrısını takip et. Yeterince basit.

Ayağa kalktım, parmaklarımı çantamın kayışına kenetledim ve gücüm tükenirken tekrar serbest bıraktım. O paketteki kitaplara ve malzemelere ihtiyacım vardı. Onlara ihtiyaç vardı ve yine de...

Parmaklarım yeniden kayışla uğraştı, durduğum yerde sendelerken nabzım zayıflıyordu. Çantaya göz kırptım, yaşadığım baş dönmesi birkaç kadeh tekiladan çok daha öteye gidiyordu. Geriye dönüp bakıldığında, içki muhtemelen en iyi seçim değildi. Şimdi bedenim üç cephede bir savaş veriyordu. Bok.

Tamamen isteyerek değil, dizlerimin üzerine çöktüm ve parmaklarımı çantanın yan cebine soktum. Dilim ağzımda kurşun gibi hissetmeye başladı ve titrek bir nefes aldım. Zehirlenmek resmen berbattı. Ama her şeyin yoluna gireceğinden emindim. Nasıl olsa yüzde altmış beş gibi.

Aradığım kadife kese parmaklarıma değdi ve onu cebimden çekip çıkardım, kendimi ayağa kaldırdım ve çantayı koluma geçirmeyi başardım.

Kalbimdeki çekişi hissedebiliyordum, bakışlarımı içimden bir sesin kaderimin beklediğini söylediği doğu ufkuna çevirdiğini hissedebiliyordum.

İçimden bir parça uçmam gerektiğini söylüyordu ama bu dürtüyü bir kenara ittim. Uçmak çok uzun sürerdi. Bu kadar emindim. Ama yıldız tozu...

Doğrusu, bilinmeyen bir yere yıldız tozu atmaya düşünmemem gerektiğini biliyordum. Ne ziyaret ettiğim ne de haritada yerini bilmediğim bir yere seyahat etmeye çalışmanın içerdiği riskleri anladım. Arada kaybolabilirdim, aklımda beni yıldızların pençesinden kurtaracak bir hedef yoktu.

Ama bu almak zorunda kalacağım bir riskti. Diğer tarafta da herhangi bir şeyle çarpışmayacağımdan emin olmak için bir planım vardı. Bu yüzden kalbimdeki o çekişe odaklanırken gözlerimi kapattım. Tek gerçek aşkımın çağrısı... Ah kahretsin, zehirlenmek beni tamamen romantik yapıyordu.

Bir adım tökezledim, sonra tekrar doğruldum, görüşüm bulanıklaştı, sonra netleşti. Yıldız tozu beni inanılmayacak kadar ağırlaştırıyor gibiydi, küçük çanta avucumun içindeki kurşun bir ağırlık gibiydi ama onu bırakmayı reddettim.

Yavaşlayan kalbim beni ona doğru çekiyordu. benim için bekliyordu

davranmak.

Taktığım yakut kolye ucu tenimde ısındı, en sonunda ona dair o his belirlediğinde sıcaklığı içimi yaktı, dudaklarıma değen bir dudak dokunuşu, acele etmem için sessiz bir yalvarıştı.

Yıldızlara beni planladığım iniş yerimin çok yukarısındaki gökyüzüne salmalarını emrederken, küçük bir tutarsızlıkla tamamen göğsümdeki çekişe odaklanarak yıldız tozunu fırlattım.

Dünya etrafımda yalpalayarak yok oldu, yıldızların içinden geçmemi izlerken inanılmayacak kadar yüksek sesle fısıldamaları kulaklarıma dayandı ve ben de giderken onları çevirmeden edemedim.

Öfkeleri ve hiddetleri etrafımda tısladı ve beni kucaklarından fırlatıp attılar, kendimi niyet ettiğimden çok daha yüksekte bulduğumda son kahkahayı kazandılar, ucsuz bucaksız bir ormanın kilometrelerce yukarısında gökyüzünde takla atmaya başlarken kollarımı takla atmaya başladım. kararmış ağaçlar, paketim altımda dönüyor.

Boğazımdan bir çığlık koptu, bu yeri çevreleyen harap manzara, ben ürkütücü bir hızla ölüme doğru yuvarlanırken benimle alay ediyor gibiydi, rüzgar şiddetle etrafımda esiyor, zihnimi üzerine çöken sisten kurtarmaya çalışıyordu.

Phoenix'im yardım çağırma cevap vermek için sersemlemişti, bu yüzden ellerimi önümde açtım, avuçlarımdan hava büyüğü fışkırdı ve tam en uzun ağaçların tepesine ulaştığımda beni görünmez bir ağa yakaladı.

Kararmış yapraklara baktım, altındaki kemik beyazı dallar o kadar gerçek dışı görünüyordu ki halüsinasyon görmediğimden emin olmak için gözlerimi kırıştırmam gerekti. Bu yerden bir korku duygusu uğulduyor gibiydi, Lanet Orman altımda bir felaket denizi.

Vücudumda bir acı nabızı yankılanırken ve sihrimin kontrolünü kaybedip gökten düşerken ciğerlerimden bir çığlık çıkarken kararmış yapraklardan birine uzandım.

Dallar tenime çarptı, uzuvlarım kalın yapraklara ve altındaki kaya gibi sert dallara çarptı, ta ki hayatımın bir inç yakınında dövüldüğümü hissedene kadar.

Zihnimdeki sis o kadar yoğun ve düşüşümün paniği o kadar yoğun ki, beni kurtarmak için gücümü toplayabildim.

Korku üzerime çöktü, yer giderek daha da yaklaşıyordu.

Son saniyede içimden bir güç patlaması çıktı, avuçlarımdan toprak büyüğü tam zamanında fışkırarak toprağı yumuşattı ama yine de onunla çok sert bir şekilde çarpıştım. Üzerine indiğimde kolum gök gürültüsü gibi bir şakırtıyla şakladı ve bir ıstırap çığlığı attım.

"Kahretsin!" Çığlık attım, nabzım düzensiz bir şekilde çarpıyordu.

Kalbim zehrin gücü altında sendeledi ve yuvarlandım.

yan, midem boşlukla kasılana kadar yere kustum ve kendi kusmuğumdan oluşan bir havuzun üzerinde nefes nefese kaldım.

Kalp atışımın çok yavaş gümbürtüsü kafatasımda sekerken, sol kolum gevşekçe yanımda sallanırken, Darius'un isminin harfleri yanımdaki toprağın üzerine kanarken parmaklarım ceketimin cebinde gezindi.

Gülüyordu. O pislik beni bir yerden izliyor ve kendi kusmuğumu dikmeye çok yaklaştığımda lanet kıcıyla gülüyordu.

Rosalie Oscura'nın dün gece odamdan çıkarken yatağımın üzerine bıraktığı küçük şişeyi almak yerine parmaklarım kasıldı. Şişenin üzerinde bir etiket vardı. Bir gün kolayca pişman olabileceğimi bildiğim ama yine de hediye kabul ederek kabul ettiğim bir anlaşma.

Gerçek kraliçelerin bu savaşı kazandığımızda zaman zaman Alestria'ya göz yumması karşılığında bir doz Basilisk anti-zehri xoxo

Evet, eğer bu savaştan sağ çıkarsam ve bir şekilde kığım tahta dikilirse, o zaman Oscura Klanı sayesinde krallığımızda görmezden gelmek zorunda kalacağım her türlü boktan şey olacaktı. . Ama bu yardımın bedeli buysa, hatta daha fazlasıysa; Bu savaşta verdikleri yardım, o zaman ödemeye razı olduğum bir şeydi. Hiç şüphe yok ki bir anlaşmaya varabilir ve kuma en azından birkaç çizgi çizebiliriz. Umutla.

Şişeyi cebimden çekip hemen yere düşürmeyi başardığımda küfrettim, camın içindeki berrak sıvı ulaşamayacağım bir yere yuvarlanırken bana göz kırptı.

Vücudum emirlerime cevap vermekten vazgeçiyordu, larkspur'un felci beni hareketsiz kılmaya çalışıyordu, bu yüzden hareket edemiyordum, bu arada ölümümün her acı verici anını hissetmek zorunda kaldım.

Hayır. Bu ormanda bu kadar yolu ölmek için gelmemiştim. Tüm bunları sadece ilk gerçek engele düşmek için yapmamıştım.

Önüme döndüm, dudaklarımı ayıran bir haykırıyla bunu bir dizi küfürle takip ettim ve vücudumun ne kadar az kontrolüne sahipsem, kendimi toprakta şişeye doğru sürüklemeye başladım.

Kollarım tamamen pes etmişti, ama bu, kırılan kolumu toprakta sürüklerken, bakışlarımı o küçük şişeye kilitlerken içimden geçen mutlak ıstırapta hiçbir fark yaratmadı. Sağ ayağımı ve karın kaslarımı neredeyse kontrol edebiliyordum. Mükemmel.

Basilisk anti-zehri şişesine doğru ilerledim, kalbimin düzensiz, yavaş gümbürtüsü her bir santimimde yankılanıyordu ve görüşüm hızla yüzüyordu ve onu temizlemek için öfkeyle kırıpıştırıyordum.

Birazcık daha. Birkaç santim.

Daha başaramadan boynum pes etti, yüzüm kire saplandı ve ağzım öfkeyle tükürdüğüm toprakla doldu.

Böyle değil. Yıldızlara yapmaya yemin ettiğim onca şeyi gösterecek hiçbir şeyim olmadan burada, hiçliğin ortasında ölmeyecektim. Öç almam gereken bir intikamım ve sevdiğim adama vermem gereken bir sözüm vardı. Adımı atan kaderi reddettim ve kendimi biraz daha ileri iterken ayak parmaklarımı kire sapladım.

Böğrümdeki kaplanın gözü o kadar yanıyordu ki, acısı neredeyse kolumdakini geçti, ona bağladığım ruh ölümüm yaklaşırken çığlıklar atıyordu. Ölümsüzlük değildi. Yaşam ve ölüm üzerinde gerçek bir etkisi yoktu. Sadece bir ayağım kapıya sıkışmıştı ve bir an için diğer tarafa geçmeye zorlanırsam, geri kaymama yetecek kadar açık tutuyordu. Ama kapı şimdi o ayağına bastırıyordu, baskı reddedebileceği noktanın ötesine geçerken ruh korku içinde feryat ediyordu. Kırılacaktı, bozulacaktı.

Gözlerim izinsiz kapandı ve çok yavaş kalp atışlarımın arasındaki boşlukta kayboldum. Saniyeler orada öylece asılı dururken geçti ve o gümbürtü bana henüz bitirmediğimi hatırlatana kadar sürüklendim. Ve avucumdaki karıncalanma beni hedefime geri götürüyor gibiydi.

Ayak parmaklarımı kire batırdım, sonra bir santim daha ilerledim ve şişenin soğuk camı sonunda dudaklarıma çarptı.

Düşünmedim, tereddüt etmedim, o piç kurusunu dişlerimin arasına aldım ve camı kıracak kadar sert bir şekilde ısırdım.

Panzehir dilimin üzerinde bir dalga halinde patladı, cam parçaları tekrar tükürürken dudaklarımı ve dilimi kesti.

O kristaldeki ateş daha sıcak yanarken çok mu geç kaldım diye merak ettim, yanımla beni yakmaya çalışan bir cehennemdi.

Ona bağlı olan ruh, aniden o kapıdan çekilirken bir çığlık attı ve karanlıktan bana bakan altın rengi gözleri gördüm.

yarığın içinde, suratıma kapanmadan ve ben savrulmadan önce orada, bedenimin ıstırabına geri dönüp sırtımın üzerine fırlatıldım.

Panzehir beni öldüren zehri yarıp geçti ve derin nefesler alarak vücudumu hızla yeniden kullanmaya başladım, tüm semptomlar hızla yok oldu. *Teşekkürler Rosalie.*

Kırık kolumu sağlam ellerimle kavradım, acıyı iyileştirirken dişlerimi gıcırdattım, yeşil ışık etrafıma yayıldı, önce kemiği yerine oturttu, sonra Darius'un adının yazılı olduğu oyulmuş eti iyileştirdi. Buna sevindim - ona olan sevgimi ifade etmek için bir dövme yaptırabilirdim ama ona eşlik edecek, kendimi onun malı olarak damgalayacak tüyler ürpertici bir yara izine ihtiyacım yoktu.

Kendimi iyileştirirken kaplanın gözü yanımdaki kire saplandı, bedenim artık işe yaramayan kristali cildimden itti ve derin bir iç çektim, günlerdir ilk kez kendimi acısız buldum.

"Parçaladım," diye mırıldandım kendi kendime, birinin buraya gelmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü merak ederek. Ama kendimi dik tutmaya çalıştığımda, yıllar içinde, uzun zaman önce, pek çok Fae'nin bir yol bulduğunu hemen anladım.

Ayağa kalkarken giysilerimdeki kiri silkeledim ve Lanetli Orman'ı oluşturan devasa ağaçlara bakmak için başımı kaldırdım. Ağaçların kendisi canavarca şeylerdi, ürkütücü beyaz kabukları, yapraklarının zifiri karası ile tam bir tezat oluşturunuyordu. Birkaçının gövdesinden aşağı bitki özü dökülmüştü, rengi de aynı derecede koyuydu, ormanda ilerleyen kan ya da gözyaşı izleri gibi görünüyordu.

Yere düşecek yaprak düşmemiştii ve üzerinde durduğum toprak çoraktı, boştu, üzerinden bir ot kopmuyordu. Canlı bile görünmüyorlardı ve dallarında hiçbir kuş hareket etmiyordu. Burası, yaşam ve ölüm etiketlerinin ötesinde, kötü ve habis bir şeydi.

Sessizlik.

Sonsuz, umutsuz bir sessizlik dört bir yanıma sardı.

Buradaki sessizlik, bir yırtıcı hayvan yaklaştığında bir ormanı kaplayan o sessizliğin, en karanlık gecelerde ortaya çıkan akıldan çıkmayan hiçliğin ötesinde, daimiydi. Bu o kadar derin bir sessizlikti ki, kendi duyularımı sorgulamama neden oldu, ancak onu kırmak ve onları test etmek için başka bir ses çıkarmaya cesaret edemedim.

Etrafıma baktım, güneş buradan çok uzaklarda bir yerde, başka bir zaman ve yerde, en uzun gece batmak üzereyken alçalmaya devam ederken, karanlık ağaçların gövdeleri arasına sıkıştı.

Solaria'da bile bir yer var olabilirdi, tahmin etmem gerekirse binlerce yıl boyunca bozulmadan ve değişmeden nasıl burada olabilirdi. Bu ormanda öyle bir tarih vardı ki, onun burada olmadığı bir zamanın olabileceğini bile hayal edemiyordum.

Derinlik ve Saflık Sularını veya geri kalanını nasıl bulacağımdan emin olamayarak yavaş bir daire çizerek döndüm.

Gözlerimi kapattım, su büyüümü yaparken ellerimi kaldırdım, bir su kaynağı ararken etrafımdaki dünyaya uzandım, o cansız ağaçların arasında gidecek bir yön işareti aradım.

Hiçbir şey yoktu.

Ama buraya hazırlıksız gelen bir aptal değildim.

Bir su kaynağı aramaktan vazgeçtim, bunun yerine çantamı aradım ve onu ağaçların daha ilerisindeki iki yüksek gövde arasında gördüm.

Üzerine yaptığım koruma büyülerinin düşüş boyunca içindeki her şeyi güvende tutacak kadar güçlü olmasını umarak ona doğru yöneldim. Açtım ve içini kontrol ettim, Dünya Kitabı'nı diğer ciltler arasındaki yerinden çekmeden önce rahat bir nefes aldım.

Ben de bir yan cepten bir avuç dolusu rün oymalı kemik çıkardım, sonra kire bir pentagram karalamak için botumun burnunu kullandım.

Bitirirken kitabı kucağıma bıraktım, elimi üstüne kaldırdım ve mürekkebin ve parşömenin iradesini bana teslim etmesini bekleyerek zihnimin boş kalmasına izin verdim.

Büyümü ona bağlayıp sessizce benim için açmasını istediğimde, içerdiği ağır güç değişiyordu.

Sayfalar hızla geçti, gidişlerini izlerken gözlerim büyüdü, sihrim onları bu yerden yolumu bulmam için ihtiyacım olanı vermeleri için yönlendirdi.

başlıklı bir sayfada açıldı. *Ötesine bir Köprü inşa etmek.* Küçük kemik torbasını yumruğuma dökmeden önce, söylediklerinin işe yarayıp yaramayacağını merak ederek sözcükleri taradım. Onları salladım, onları kitabın üzerine dökmeden ve nasıl düştüklerini izlemeden önce gücümün etraflarında dolaşmasına izin verdim.

Bunu okuyordum, bıkıp usanmadan çalışıyordum, onları olabildiğince az zorlukla yorumlayabildiğimden emin oluyordum, ama rünlerin taşıyabileceği olası anlamlar konusunda üstün bir anlayışa ihtiyacım olmadığı ortaya çıktı. Rünler yönlendirdiğim yere düşmedi, biri hariç hepsi kitaptan yuvarlanarak yanıma, yere kondu, ne kadar dikkatli bir şekilde sayfalarının üzerine yerleştirmiş olsam da.

Yalnız kalana bakmak için eğildim. Bir köşede birleşmiş bir çift üçgeni andıran Dağaz, doğrudan tek bir kelimenin üzerine uzanıyordu. *Dikkat.*

Bu ağaçların arasında hiç de yalnız olmadığımı hissetmeye başladığımda tenim karıncalandı, runenin farkındalık anlamı içimde yankılandı.

Bir ağacı hedefler arasında güçlü bir yürüyüş yoluna dönüştürmek için toprak büyüyle birleşen eterin kullanımı olan köprü oluşturma talimatlarını bir kez daha taradım. Meşe veya dişbudak gibi çok fazla doğuştan gelen güce sahip bir ağaç seçmeyi önerdi, ancak tek seçeneğim etrafımı saran lanet olası ağaçlar olduğundan, onlardan biriyle gidecek ve en iyisini umacaktım.

Aniden ayağa kalktım, eşyalarımı çantama geri koydum ve gizlice etrafa baktım. Hiç bir şey. Ama bu, içimde bir şeyin yakınlarda pusuda beklediği, aç ve umutsuzca yalnız bir şey olduğu hissini pek hafifletmedi.

Çenemi kaldırdım ve lanet olası ağaçların en yakınına doğru yürüdüm, bir köprü oluşturmak için gereken büyüü başlatırken parmak uçlarımda alevler parlıyor ve doğrudan ağaç kabuğuna bir dilim çiziyordu.

Gövdeden uluyan bir çığlık koptu ve irkildim, arkamda bir hareket parıltısı görmek için döndüm... yoksa görmüş müydüm?

Sandığın içine baktım, birinin arkamdan atlayıp kılıcımı çektiğine yemin edebilirdim.

Üzerinde ilerlerken adımlarım sessizdi, beyaz kabuk neredeyse önümde parlıyordu, parıldayan kılıcım bu sakın, ürkütücü güzellikte bir şekilde kaba görünüyordu, ama kınına almadım.

Ağacın etrafından sıçradım, ağızımdan bir çığlık kaçarken kılıcımı kaldırdım ama bıçağım buz beyazı bir ağaç kabuğundan başka bir şeyle karşılaşmadı ve beni bekleyen bir saldırgan bulmak yerine alçak bir dalın başını yarı yarıya kestim.

O ağaç da inledi, ses bir korku feneri gibiydi, sadece çürüme ve nefretle inşa edilmiş bir şeyden gelen bir ölüm çığlığı.

Bir kez daha etrafa baktım, sonra kılıcımı kınına koydum, o köprüyü yaratmak için ihtiyacım olan büyüü yapmak için acele ettim, bu yerden defolup gitmek istedim. Parmak ucumda ateş yeniden alevlendi ve gövdeye bir işaret daha yaktım, gücümü toplayıp Dünya Kitabı'nın öğrettiklerine konsantre olurken göğsüm dışarı çıktı.

Ama içimde kıvrıldığını hissedebildiğim eter uçuşumuna düşmek için kendimi hazırlarken, yumuşak bir ses kulağıma takıldı ve onun yerine tamamen hareketsiz kalıp dinledim.

Bir çocuktu. Ve şarkı söylüyordu.

Sola döndüm, oradaki ışığı ormanın geri kalanından daha karanlık bulduğumda kaşlarımı çattım.

Şarkı bir çağrıydı, geri çekilmem gerektiğini bildiğim yalnız, üzücü bir ezgiydi, ama geri adım atmaya başladığımda, o sisin bir filizi etrafımda kıvrıldı ve onu içime çektim.

Şarkı kekeledi, delici bir çığlık geceyi ikiye bölene ve kalbimi korkuyla çarpmaya başlayana kadar ağaçların arasında sonsuz bir sessizlik yayıldı.

Bildiğim bir sonraki şey, koşuyordum, sisin içinden ağaçların arasındaki gölgelere doğru koşuyordum, aklımda o çocuğun güvenliği dışında hiçbir şey yoktu ve sonsuz karanlık beni bir bütün olarak yutmaya hazırdı.

O oralarda bir yerdeydi, o küçük kız ona yardım etmem için bağırıyordu ve o kadar tanıdıktı ki, o kadar acı verici bir şekilde korkmuştu ki, ona koşmaktan başka çarem yoktu. Buraya gelme amacımdan, yanımda getirdiklerimden ve boğazımdan düşen yakut pendentiften uzağa.

T Zincirlerin şingirtısı ve soğuk metalin bir ısırtığı, farkındalığımı keskin odaklanma, uyku büyüü beni hırlamama neden olacak kadar şiddetli bir şekilde aklımdan çekip aldı.

Gözlerim aniden açıldı ve Stella'yı tanımadığım taş bir odada benden uzaklaşırken buldum, karanlık odanın ortasında duran devasa, silindirik cam bir kan tankından başka bir şey değildi. Tank, kenarlarını kavrayan kuşa benzer iki pençe oluşturan girift bir gümüş taban üzerinde duruyordu, üzerinde eski olması gerektiğini düşündüren bir kararma vardı.

Dik bir metal rafa zincirlenmişim, kollarım sımsıkı yukarı çekilmişti ve ayak bileklerim de bağlıydı.

Nabzım kulaklarıma karanlık bir melodi gibi çarptı ve sağıma baktım, Darcy'yi orada kendi başına bir rafın üzerinde buldum, o uyurken başı öne sarkmış, gölgeler vücudunu kucaklayıp kayarken, saçları mürekkebimsi ve etrafında dönüyordu. formunun etrafında bir piton gibi.

Beni yerinde tutan zincirleri çekiştirdim, hâlâ Sipariş formuma erişimim olduğunu hissettim ama onlar güneş çeliğinden yapılmışlardı ve gücüme rağmen onları kıramadım.

"Bu nedir?" Kalbim göğsümde bir savaş başlatırken, savaş naraları varlığımın merkezine yayılırken Stella'ya tısladım.

Annem Darcy'ye doğru ilerledi ve içimdeki panik keskinleşti, uzuvlarımı saran bir korku felaketi.

"Siktir git ondan," diye tersledim, nabzım kafamın içinde daha da yüksek sesle atarken içimdeki hayvan yükseldi. Bu durumda hiçbir şeyi kontrol edemiyordum, eşimi koruyamıyordum ve bu beni şimdiden onun için korkudan çıldırtıyordu.

Stella elini bir dizi şişenin ve Vampir dişi şeklinde kavisli gümüş bir hançerin yanında buharı tüten bir kazanın durduğu masaya doğru kaldırdı. Hava verdi ve bıçak kavradı, parmakları sıkıca etrafına dolandı. O bıçakta Yoldaşlığımı çağıran bir şeyler vardı, dişlerim karıncalanıyor ve içgüdülerim parlıyordu.

"Ona dokunma!" diye kükredim, o sürtük silahını Blue'ya doğru kaldırırken dehşet nefes almayı imkansız kılıyordu. "Ondan uzak dur yoksa bunu sana ödetirim. Değersiz vücudundaki her organı söküp alacağım ve sonuncusunu alana kadar seni hayatta tutacağım."

"Kraliyet kanı çok güçlüdür," diye fısıldadı Stella, beni tamamen görmezden gelerek ve Darcy'nin ön koluna uzun bir yarık açarak, onun üzerinde yerine oturdu.

"HAYIR!" Bağırdım, bağlarım karşı daha sert sarsıldım.

Stella başka bir elini kaldırdı, masadan kendisine bir şişe çağırdı ve tanka doğru dönmeden önce Darcy'nin kanının her damlasını içine çekti. Kızım kıpırdamadı ve beni duymuyormuş gibi davranmaya devam eden Stella'ya hakaretler savurdum.

Annem ayaklarının altındaki havayı dağıttı, büyük kan damarına bakmak için yükseldi, şişenin içindekileri derinliklerine döktü ve kan bilinmeyen bir sihirle cızırdadı ve tısladı. Hava bir şekilde soğudu, o sihir bu odada kök salırken nefesim bir buhar bulutu gibi önümde yükseldi. Karanlıktı, yasaktı ve benim ve Tarikatımın köküne kadar kesilmişti. Kalbime ölümü fısıldıyor gibi görünen kadim, soyut bir güçtü.

Annem ciddiyetle, "Bu kanı toplamam çok uzun zamanımı aldı, Lance," dedi. "Yapabilseydim bunu daha önce yapardım."

Stella siyah cüppenin vücudundan kaymasına izin verdi, çıplak sırtı bana dönükken sihriyle kendini yavaşça tanka indirdi ve cam kabın içindeki derin, kırmızı sıvıyı girdap yaptı.

"Günah işleyen yüz Fae'nin kanı," diye mırıldandı, tamamen suya batmadan önce dişleri parlıyordu.

"Mavi," diye Darcy'ye seslendim, kurtulmak için daha çok çabalarırken kaslarım geriliyordu. "Uyanmak!"

Kalkmadı, hâlâ Stella'nın büyüüne kapılmıştı ve ben de zincirlere vurarak boşuna küfrettim.

Stella sonunda kanın içinden çıktı, başı geriye doğru eğilmiş olarak kandan yükseldi, bir ağız dolusu kan yutarken onu bir zevk iniltisi terk etti, vücudunun her santiminden kıpkırmızı akıyordu ve üzerinde asılı dururken ayaklarından damlıyordu. hava büyüyle.

Yüz Fae'nin kanıyla sıırsıklam olmuş halde yere eğilirken bakışlarını bana dikti. Havada büyü onun etrafında çıtırdıyordu ve kalbim kesinlikle onun sonu olacak bir öfkeyle atıyordu.

Annem elini kaldırdı, parmağını masada salladı, içinde hava elementi olan bir şişe aldı ve onu iksire batırdı. Onu ağzına kadar doldurdu, sonra esintiyle bana doğru getirdi, en koyu eflatun sııydı ve içindeki güç ne olursa olsun parlıyordu.

Stella bulanık bir şekilde bana doğru ateş etti, diğer elini çenemi tutmak için kaldırdı ve başımı geri çekmeye zorladı.

"İç," diye emretti ve ben de bunun tamamen irade gücümle olmasını engellemeye çalışarak dudaklarımı sımsıkı birbirine kenetledim. Ama sihrim ya da bu zincirlerden kurtulmam olmadan onu durdurma şansım yoktu.

Yetenekli gücüyle çenemi ayırdı, iksir doğrudan ağzıma döküldü ve yutkunmamı engellemeye çalışırken boğulmama neden oldu. Ama Stella ağzımı kapattı ve burnumu çimdikledi, reflekslerimin devreye girmesine neden olarak yutkunmak zorunda kaldım. İç organlarımı yaktı ve dilimde çürüme ve kesin ölüm gibi keskin bir tat bıraktı.

"Kahretsin. Sen," diye soludum, o beni serbest bırakırken.

Yüzüne bulaşan kanın arasından bana acıyarak baktı. "Tek yol bu."

"Ne için tek yol?" talep ettim.

Şişeyi bizden uzaklaştırdı ve bana yaklaşımadan önce duvara çarpmasına izin verdi.

"Uzun zaman önce, bizim türümüz dünyaya hükmediyordu," diye soludu. "Kan anlatılmamış bir güce sahiptir, Lance. Ancak atalarımızın Vampir adetlerini benimsemediğimiz sürece bu güçlerin kilidi tamamen açılmaz."

"Çek o pis elini üzerimden," diye tısladım ama ani bir açlık dalgası içime vurdu ve iksirin gücü devreye girince sarsıldım, boğazımdaki yanma gitgide arttı. Düşüncelerim dağılmaya başladı ve gözlerim keskinleşti, önümde tek bir şey ve yalnızca bir şey gördüm. Kan.

"İşte bebeğim." Stella bileğini kaldırdı, ağzıma ve benim

dişler dışarı fırladı.

İçimden bir ses bunu yapmamamı söylüyordu ama iksir içimi boşaltmıştı ve çok ama çok açtım. Kan kokusu beni deliliğe sürükledi ve o karışımındaki sihire bıraktığım küçük kısıtlamayı da kaybettim, öne doğru şahlandım ve dişlerimi bileğine batırdım.

"Evet," diye nefesi kesildi, kanı ağzıma hücum ederken boynumu tutmak için uzandı ve ben açgözlülükle yutkundum.

Tenindeki kanın tadına bakabiliyordum, sanki artık bir şekilde onun bir parçasıymış gibi ve hepsinin arasında eşimin kanının tadına baktım, gün ışığı ve ateşin o baş döndürücü karışımı içimden akıyordu.

Doluluk noktasına ulaştığımı hissedebiliyordum, sihir rezervlerim şişiyor ve bana istenmeyen bir yükseliş veriyordu. Ama dişlerimi geri çekmeye çalıştığımda, bunu yapamadım, Stella diğer kolumu kavradı ve aniden kendi dişlerini bileğime saplarken, beslemeye devam etmek zorunda kaldım.

HAYIR!

Bunun neye yol açacağını bildiğim için durmaya çalışarak kafamın içinde kükredim. Vampir Yasası'nın bana öğrettiği her şeye aykırıydı ve bundan da öte, bunu daha önce yapmıştım. Kendimi Caleb Altair'e bağladım ve onunla bir meclis oluşturdum, Stella'nın artık kendisini de bağlama yolunda olduğu bir meclis.

Çaresizce derisinden kurtulmaya çalıştım ama kendi içimdeki taleplerime rağmen beslemeye devam ettim ve Stella da benden içti. Bir çember oluşturuyor, aramızda hayati bir şeyi değiş tokuş ediyorduk ve bununla birlikte, onun büyüünün bana aktığını ve benimkinin ona geri aktığını hissedebiliyordum.

Aramızda uluyan ve daha fazlası için yalvaran canlı, kıvranan bir yaratık gibi güç oluştu. duramadım Bu habis kader ruhuma bir hançer gibi saplanırken kaçamadım.

Bağ kuruluyor, onunla rekabetim azalıyor, ben ondan tamamen kurtulana kadar gittikçe daha da uzağa kayıyordu. Ama bu onu sevmeme neden olmadı, dünyadaki hiçbir güç bunu yapamazdı. Amacı benimle bir bağ kurmaya çalışmaksa, o zaman siktir et onu. Onu asla Caleb'a sahip olduğum gibi kucaklamazdım.

Sihir, asla bozulamayacağını vaat eden bir kesinlikle göğsümde yankılandı ve Stella bileğini ağzımdan çekip aynı anda beni dişlerinden kurtardı.

"Neden?" Ona yalvardım. "Hiç hakkın yoktu," diye homurdandım, o bana üzgünce gülümserken.

"Seni çok seviyorum." dedi gözleri yaşarırken. "İnan bana bebeğim, bu senin iyiliğin için."

Bir avcunu kalbimin üzerindeki çıplak tenime bastırdı, orada kanlı bir el izi çizdi ve kaburgalarımın altındaki kasların şiddetli bir şekilde çarptığını hissetti.

"Yaptığın hiçbir şey benim iyiliğim için olmadı," dedim ağır ağır, onun bana ve sevdiğim insanlara karşı işlediği her günahı zihnimde gözden geçiriyordum.

"Uyan," diye emretti, Darcy'ye döndü ve sonunda uyku büyüsunü ondan geri aldı.

"Mızrak?" Darcy nefesini tuttu, beni aradı, annemin kanlı, çıplak halini görünce gözleri büyüdü, sonra bana döndü ve gözlerimde gördüğü kalp kırıklığıyla yüzleşti. "Sana ne yaptı?"

Coven bizi bağladı, diye tükürdüm.

"Ne?" Darcy'nin ifadesi korkuyla buruştu, bakışları anneme kayarken tüm yüz hatlarında intikam duygusu belirdi.

Stella geri çekildi, eşime doğru ilerledi ve bu meclis bağlantısının, annemin ilerlemesine karşı Darcy'yi ne kadar şiddetli bir şekilde koruma isteğimi etkilememesine sevindim.

"Taşınmak. Geri dön," diye emrettim ama Stella kendi dudaklarından bir çizgi kan emerek Darcy'ye bakmaya devam etti.

Ciddi bir sessizlik içinde verilen bir sevgili sözü, diye mırıldandı annem, sanki bazı talimatlar okuyormuş gibi kendi kendine, sonra kendisinin ve Darcy'nin etrafına bir susturucu balonu yerleştirdi, böylece sonraki sözlerini duyamayacaktım, bir lanet beni öfke içinde bıraktı.

Darcy'nin gözleri genişledi ve bakışları bana döndü, ifadesinde bir bilgi parıltısı içime bir korku dalgası gönderdi. Stella ona ne diyordu?

"Onu dinleme," diye seslendim. "O bir yalancı, kahrolası bir manipölatör. Ağzından çıkan her şey pisliktir."

Stella, Darcy'nin yüzünü kavradı ve onu kendisine bakmaya zorladı, ağzı hareket ediyordu ama üzerinde uçuşan bir yanılsama dudaklarının hareketlerini okumamı engelledi.

Tekrar hırladım, beni tutan zincirleri kuvvetlice çekiştirdim ve dilimden küfürler döküldü, hepsi beni bu dünyaya getiren kaltağı hedefliyordu.

Stella sonunda susturucu balonu bıraktı ve aniden Darcy'yi serbest bıraktı.

zincirlerinden.

"O sana ne dedi?" Ağladım ama Darcy bana bakmadı;

Kızım Stella'ya başıyla selam verdi ve annem gülümsedi, aralarında bir anlaşmaya varmış gibi görünürken omuzları rahatlayarak düştü.

Stella, Darcy'yi kan dolu tanka doğru çekerken, "Dur," diye yalvardım. "Dediği hiçbir şeyi yapma, Mavi. Sana her ne söz verdiyse, yalan söylüyor."

Darcy bana baktı, gözlerinde yanan bir korku parıldadı ve Stella onu hava büyüyle havaya kaldırıp onu kan havuzuna indirmeye başladı.

"Seni seviyorum," diye nefes verdi Darcy ve o en koyu kırmızının karanlık derinliklerine gömülürken bu durumu reddederek başımı salladım.

"Mavi!"

Stella havaya fırladı, bir tatmin sesi çıkardı ve toprak elementini kullanarak tankın üzerine gümüş bir kapak atarak onu eriterek kapattı.

"HAYIR!" Ağladım, nabzım atıyordu, panik kusuyordu.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. özgür olamadım. O ölüm gemisinde boğulduğu için Elysian Mate'ime ulaşamadım.

"Ben her şeyi yaparım Stella - ne istersen! Bırak gitsin, ona zarar verme. Lütfen ona zarar verme."

Darcy camın kenarına yaklaşırken, elleri cama bastırdı ve gözleri korkuyla parlarken, Stella kapalı tankın üzerinde durmak için hareket etti. Yumruğunu cama vurmaya başladı ve zihnim bir anda patladı, sadece barbarlığın var olduğu karanlık bir yere daldım.

Ölüm bağı yükselmeye başladı, kalbim göğsümün duvarlarından sekerek güm güm güm güm güm atarak yok olmaya doğru yol alıyordu. Lavinia'yla yaptığım anlaşma yüzünden onun ölümü benimkine eşitti ve Darcy, yumruklarını cama daha sert vurarak ve derisinden gölgeler dökülerek tanka doğru ilerleyerek buna yaklaşıyordu. Ama çatlamadı bile. Orada kilitliydi ve Stella'nın ifadesi bana onun dışarı çıkmasına izin vermeyeceğini söylüyordu.

Vücudumdaki tüm güçle çırpındım, kaslarımdaki damarlar gerilmişti, metal biraz bile gevşemiyordu.

"Ölüm seni bırakacak," diye fısıldadı annem, gözleri sevgiyle üzerimdeydi ve ben ıstırap içinde haykırdım.

Elysian Mate bağım herhangi bir meclisten çok daha güçlüydü. inşa edildi

yıldız ışığından örülmüş göklerin büyüğü ve sevginin bitmeyen, yok edici gücü. Bunun için Stella'yı öldürürdüm. Ruhunu yumruğumda ezer ve Peçe'nin ötesine kayıp gitmeden önce toza çevirirdim. Geçmeyecekti. izin vermezdim

Stella ani bir havayla bana doğru geldi, avucunu kesti ve dudaklarından eski kelimeler dökülerek sağ elime vurdu.

"Matrem akraba evliliği ve ultra. Filii mei vinculis mortis suscipio," diye fısıldadı.

Sihir üzerime çöktü, eşimi kaybetme korkusuyla bağlandı ve Ölüm bağını daha hızlı çalıştırdı. Etim yanıyor, ruhumdan avucumun anneminkiyle birleştiği yere kadar bir çizgi koparıyordu.

"Ben onun kanyım, onun akrabasıyım, meclisiyim!" Başını geriye doğru eğdi, ağzından havaya dökülen ve her şeye kadir bir güçle odayı lekeleyen kelimeler. "Eius vinculum meum est!"

Gök gürültüsü gibi bir ses havayı yardı ve bir anda oda karardı. Stella'nın acımasız büyüğü beni rehin aldığında ölümün benim için geldiğine emindim ve bu uçaktaki son anlarımda Mavi'ye seslendim ama cevap gelmedi.

"Ab ipso peto nunc et semper - onun bağı *bana ait* Stella nefes nefese kaldı ve benim bedenimden onunkine güç akarken avuçlarımızın arasında kırmızı bir ışık parlayarak onu benden uzaklaştırdı.

O kadar güçlüydü ki cam tankı paramparça etti ve Darcy bir kan dalgasıyla oradan çıktı. Ellerini ve dizlerini iterek öksürdü ve tükürdü ve onu canlı bulduğum için içimi umutsuz bir rahatlama kapladı.

Stella daha yere çarpmadan hava büyüğüne kapıldı ve tüm vücudu Ölüm bağının kıpkırmızı ışığıyla parlamaya başlarken üstümde yükseldi. Ama artık bedenimde imkansız bir şekilde yok olan o her şeye kadir, kötü güç bana bağlı değildi. Ve bir şekilde Stella'nın onu benden alıp kendine bağladığını biliyordum ama neden böyle bir şey yaptığını anlayamıyordum.

Bir elini kaldırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve yüzünü lekeleyen kanın içinde çizgiler çiziyordu. Parmaklarını şıklattı ve sivri dişe benzeyen hançeri odanın öte yanından kendisine doğru uçarak getirdi ve kavradı.

"Neden?" O kendi kalbine doğru aç yaptığında nefesim kesildi.

"Çünkü ben senin annemim. Ve seni hayattan daha çok seviyorum," dedi.

Nefes verdi, sonra hançeri göğsüne sapladı, Kaburgalarının boşluğundan kalbini oymak için Tarikatının gücünü kullanırken ve onu kendi vücudundan çekip çıkarırken, önünde tutarken bıçağa saplanırken bir çığlık onu terk etti. .

Gözlerinde tek bir yaşam anı kaldı ve o anı bana sundu, parmaklarını sallayarak zincirler beni raftan kurtardı ve ben yere düştüm.

Bir sonraki saniyede ölmüştü, kan gölüne yığılmıştı, bedeni kırılmıştı ve kanlı bıçak, hâlâ seğiren kalbine saplandığı yerde dimdik duruyordu.

Darcy yanıma geldi, kollarını bana doladı ve ben ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bilemeden şok içinde dizlerimin üzerine çöktüm. Kalbim, annemin ölümüne tanık olmaktan asla beklemeyeceğim bir şekilde acıdı ve bunun bana dayattığı meclis bağı mı yoksa kemiklerimde kıpırdayan ona karşı uzun süredir kayıp olan bir aşk mı olduğunu bilmiyordum. İçten içe, meclis bağlarının bunlar kadar güçlü duygular oluşturamayacağını biliyordum ve duygularımın parçalanma şeklinden ve kafa karışıklığının zihnimi sarsmasından nefret ediyordum. Gölge tasmaının boğazımda çözöldüğünü ve beni Gölge Prenses'in kontrolünden kesin olarak kurtardığını hissettim. Annemin fedakarlığı beni özgürleştirmişti.

Üzgünüm, dedi Darcy. "Yapmak zorundaydım. Büyünün işe yaraması için Ölüm bağının yükseltilmesi gerektiğini, seni öldürmenin eşiğinde olduğunu söyledi. Seni kurtaracağına ve beni kaybedeceğinden gerçekten korkmanın en iyisi olduğuna söz verdi. Şansımı denemek zorundaydım çünkü ondan ne kadar nefret etsem de geçen haftalarda sana olan sevgisini gördüm Lance ve sonunda bunun derinliğine güvendim. Bu gece yarışma şansımız olacağını söyledi çünkü Lionel, Ejder Loncası ile Solaria Mahkemesinde."

Ona bakmayı başardım, boğazımdaki bir yumru derinden yanıyordu ama gümüş yüzüklerinin yeşil, yeşil gözlerinden bana parıldadığını gördüğümde dudaklarımdaki kelimeler fişkırdı.

"Darcy," diye nefesim kesildi, vücuduna baktım, ona yapışan gölgelerden hiçbir iz yoktu. Çıplaktı, kan içindeydi ama tamamen Fae'ydi.

Ama sonra korkunç bir çığlık attı, göğsünü tuttu ve altımda ezildi. Gölge derisinden fırlayarak uzuvlarını sıkıştırdı ve kanlı zemine doğru eğildi, korkunç bir acı onu ele geçirdiğinde beni hiç görmüyor gibiydi.

Tek duyabildiğim onun çığlıkları, var olan tek şey onun ıstırabıydı. Ve onu durdurmak için çaresizdim.

TKoşarken etrafımda sis yükseldi, batan güneşin kalıcı bir işareti siyah yaprakların gölgesinin çok yukarısında, etrafımı saran gri filizlerle kemik beyazı gövdelerden oluşan bir denizden başka hiçbir şey kalmayana kadar sıyrıldım.

En uzun gece üzerimdeydi ve kış gündönümü tam etkisini gösteriyordu. O çığlıkları ne kadar süredir kovaladığımdan emin olamadan, ama çaresiz avımdan kendimi bitkin halde buldum.

İki lanetli gövdenin arasından sıçradım ve yumuşak toprakta kayarak durdum ve orada duvarları bodur ve gri, bacasından ürkütücü bir duman taklidi halinde kıvrılan sis olan taş bir kulübe buldum.

Tahta kapı ardına kadar açılmıştı, içeriden kızın çığlıkları geliyordu.

Nefesim boğazımda takıldı ve kılıcımı çekip eşiğe doğru ilerledim. O binanın içindeki karanlığa yaklaşırken korku kemiklerimi titretti, ruhumun derinliklerinde bir şey bana orada bulduklarımdan hoşlanmayacağını söylüyordu.

Ama kız şimdi ağlıyordu, hıçkırıkları bana açıklanamaz bir ciddiyetle yayılıyordu, sanki onun acısı benimmiş gibi, paramparça olmuş ve tamir edilemeyecek şekilde mahvolmuş ve bu dünyada onu ıstırabından kurtarabilecek hiçbir şey kalmamış gibi.

Anka kuşu ateşi kılıcımın uzunluğu boyunca yanıyordu ve benim için yer olmayacağını bilerek hareket etme dürtümle savaşıırken omuzlarımı geriye doğru yuvarladım.

o küçük binanın içindeki kanatlar.

"Daha yakın" sis fısıldıyor gibiydi. "Ona yardım et."

Cesaretlendirmesi güvenimi artırmadı ve bunun çok iyi kurulmuş bir tuzak olduğu bilgisine karşı yutkundum. Biri, bu lanetler ve kötülük ormanına ayak basacak kadar aptal olan herhangi bir Fae'yi cezbetmek için yerleştirildi. Ama bu, kızın gerçek olmadığı anlamına gelmiyordu. Onun acısını hissedebiliyordum. Onu bu kadere bırakamazdım.

Kapıya vardığımda kılıcımı savurdum, kırılğan tahta, benim bir düşüncemden biraz daha fazlasıyla patladı, kırmızı ve mavi alevler onu yuttu, o eşiği geçtiğimde kimsenin beni içeri kilitleyemeyeceğinden emin oldum.

Kulübenin içi loştu ama bu kusuru parmaklarımin bir hareketiyle çözdüm, her köşeye alevler saçarak gölgelerin saklamış olabileceği tüm sırları ortaya çıkardım. Ama hiçbir yoktu. Yalnızca odanın ortasında oturan, yüzü dizlerine gömülmüş, abanoz saçlı, hıçkırığa hıçkırığa ağlayan bir kız.

"Sorun nedir?" diye sordum ona, o kulübedeki yanlışlık üzerime çökerken kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Odaya girdim, belki bir şey kaçırdım diye bakışlarım etrafımızı saran çıplak duvarlarda gezindi.

"Yalnızım," diye hıçkırdı, küçük gövdesinden bir ürperti geçti. "Yalnız ve hepsi benim suçum."

"Neden senin hatan?" diye sordum usulca, kılıcımı elimde tutarken dizlerimin üzerine çöktüm.

"Çünkü yeterli değildim. Onlara yeterince veremedim, onları güvende tutamadım. Hepsi beni terk etti çünkü ben zehirliyim, zehirliyim, son seçenek."

Sözleri üzerine boğazımda yükselen yumruyu yuttum, yürekten derinlikleri uzun süredir saklı kalmış bir parçamda cınladı. Çocukken kaç kez böyle hissetmişim? Hiç kimse bizi tutmak istemediğinde? Darcy'nin de hiç istenmemesinin sebebinin ben olduğumu bildiğim zaman mı?

Hiç kimsen yok mu? diye mırıldandım, koluna uzandım, buz gibi teninin dokunuşu bende de bir ürperti uyandırdı.

Bir kız kardeşim vardı, diye nefes verdi. "Ama sonunda beni de seçmedi. Çünkü biliyor, görüyor."

"Neyi görüyor?" Yüzünü görmek için başımı kaldırdım ama yüzünü dizlerine gömdü, o abanoz saçları aşağı dökülen bir perdeydi.

çok ince çerçevesinin üzerinde.

"İçim ne kadar boş. Ne kadar değersiz."

Kız başını kaldırdı ve ondan yalpalayarak uzaklaşırken bir çığlığı bastırdım ve kendimi yaklaşık on yıl önce kendi yüzüme bakarken buldum. Aynada sık sık gördüğüm inatçı, inatçı çocuk yerine, eski halimin bu versiyonu, ruhundaki boşlukları dışarıdan gösteriyordu. Çektiği her reddedilmenin bıraktığı yara izleri yüzünü gölgeliyordu, kemiğe kadar uzanan tırtıklı çizgiler, sanki üzerlerini örten her şey bir maskeymiş gibi.

"Asla kimse beni gerçekten seçmeyecek," diye tısladı. "Kırık kenarlarımı görebilirler. Kolay yalanlarımı tadabilirler. Gerçeği ne kadar saklamaya çalışsam da, bana baktıklarında beni tanıyorlar."

"Hangi gerçek?" diye sordum, kılıcımı tuttuğum yerde elim titriyordu, bu parçalanmış parçam, önüme fırlatılan her kelimeyle beni yaralıyordu.

"Bana yüklemek istedikleri inanca layık olmadığımı. Başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının üzerine koyamayan ve asla koymayacak olan bencil, inatçı bir yaratık olduğumu. Kız kardeşim beni seçmeyi bırakmak zorunda kalana kadar kimsenin kardeşimi seçmesini engelledim. Özgür olmak için buna mecburdum."

"Özgür?" Ben olan ve aslında ben olmayan bu kıza bakarken sırtımı duvara çarparak nefes aldım. "Onun üzerinde bir ip olduğumu mu düşünüyorsun?"

Yaptığını biliyordum çünkü bunu hep kendim biliyordum. Darcy, herkesin ilgisini çeken tek kişiydi, ben hayattan çok yorgunken, dünyayla savaşıma o kadar kapılmışım ki, birinin duvarlarımı aşmasına gerçekten izin vermeyecek kadar kolay güç ve cesaret toplayabilen kişi oydu.

"Değil misin?" diye sordu kız, gözleri acıma ve sitemle doluydu.

İnkâr etmek için ağızımı açtım ama nasıl yapabildim? Hayatımız boyunca ona yük olmuştum, arkadaş edinmesini, erkek arkadaşlarla tanışmasını zorlaştırmıştım. Dünyaya olan güven eksikliğim onu da kendini tutmaya zorlamıştı. Ve buraya, her zaman bizim olması amaçlanan topraklara geldiğimizde, onu geride tuttum, elimden geldiğince onu dünyadan korudum ve gerektiğinde onunla savaştım. Mirasçılarının ona çektirdiklerinin yarısı kadar acı çeker miydim ben orada onları her fırsatta kışkırtmasam? Yoksa barışa giden bir yolu çok daha erken mi bulurdu?

Ben olduğumu kabul etmek istemediğim yaralı kız, "Seçimini yaptı," diye haykırdı, ayağa kalkıp bana doğru adımladı, giydiği ince gecelik kollarında ve bacaklarında daha fazla yara izi ortaya çıkarıyordu. Şiddetli, kabaydılar, benim gerçeğim. "Ve sen değildin, değil mi?"

Bu sözlerin bana verdiği acıyla, bizi tekrar birleştirmek için riske attığım onca şeyden sonra Darcy'nin beni o taht odasında reddetmesinin anılarıyla savaşıırken boğazıma bir demir yumru oturdu. Savaştan bu yana haftaları ona geri dönmek için savaşıarak, onu kurtarmak için çaresizce harcadım, sadece onun onu kurtarmama ihtiyacı olmadığını veya onu kurtarmamı istemediğini öğrenmiştim. Kendi seçimini yapmış, kendi yolunda ilerliyordu. Ve acımasızlığına rağmen, bana geri dönmektense ona bağlı kalmayı seçmişti.

"Gözlerindeki gümüşü oyar mısın?" Yaralı ben mırıldandı ve benden çekmeye çalıştığı duyguları, canlandırmaya çalıştığı kıskançlığı hissedebiliyordum. "Karanlıkta eşinin kaburgalarının arasına bıçak sokar mısın?"

"Elbette yapmazdım," diye tısladım, o daha da yaklaşırken kılıcımı daha sıkı kavradım.

"Daha önce fark etmene izin vermedin, değil mi? Dikkatini dağıtacak bir eşin olduğunda, onu görmezden gelmek için çok uğraştın ama o her zaman oradaydı, değil mi? Yaptığı o seçim. Sana yalan söyledi, yalan söyledi, seni aylarca yapayalnız bıraktı ve kendi gerçeğinden vazgeçmek yerine paramparça olmanı izledi. O zaman da onu seçti. Ve olduğun şeyin, her zaman olduğun şeyin gerçekliğinde çürümeye terk edildin."

"Peki o da ne?" Fısıldadım, sözleri beni yarıp açarken yanağımdan aşağı yuvarlanan bir gözyaşı, kendi derisini çizen yaraların olduğu yerde beni kesti ve kemiklerimin altına doğru ilerledi.

"Yük. İstenmeyen. Bencil. Yalnız."

Ne olduğuma dair bu değerlendirmede neredeyse buruşacaktım. *DSÖ* Kalbimdeydin ama sisin bacaklarımın etrafında kıvrıldığını, yaktığım ateşlerin etrafımda söndüğünü hissettiğimde, zihnimde bir ses yankılandı. Aşk, ölüm, keder ve umut aracılığıyla benimkine bağlı bir ruh. Benim öbür yarım. Benim kadar sıkı mücadele etme sebebim.

"Sen ve ben, Tor. Ne olursa olsun, nerede olursak olalım."

Yüzüme takılan şeyin gerçekten de görüldüğü yaştayken bana ettiği yemin. Bana ihtiyaç duyduğundan daha fazla kimseyi veya başka bir şeyi istemediğine dair söz. Derin, kırılmaz, ikimizin de temelleri. Ve bu yalancı yaratığın kendi güvensizliklerini çarpıtarak benim düşüşüme dönüştürmesine izin vermeyecektim.

"Bana uygulamaya çalıştığın taktiklerle ilgili bir sorun var," diye homurdandım, tüm o çaresizliği, kendinden nefret etmeyi ve gönül yarasını kendimden uzaklaştırıp, içimdeki tüm öfkeyle içimdeki ateşi körüklerken. o kadar uzun sürdü ki onunla yanmaya hazırdım.

"Ah?" diye sordu kız, benden şüphe duyar gibi başını eğerek, ama numaraları artık işe yaramayacaktı. Bunlar bir hiçti, asılsızdı, bir çocuğun huysuz güvensizlikleriydi ama dönüştüğüm kadının gerçeğine yakın bile değillerdi.

"Burada ölmeyi, onun adına kendimi feda etmeyi, onu boynundaki ağırlığının yükünden kurtarmayı tercih ettiğimi düşünüyorsun."

"Yapmaz mısın?" diye cıvıladı, çıplak ayakları yaklaşırken gözlerinde kutsal olmayan bir şey titredi. "Burada uzanıp onu serbest bırakmayacak mısın? Yoksa bencilliğiniz ikinizi de tüketene kadar büyümeye ve büyümeye devam edecek mi? Onu zaten lanetlendiğinden daha fazla mı lanetleyeceksin?"

"Ona olan aşkımdır-dirBencilce," diye hırladım. "Ve ben bir kahraman değilim. Belki ben olsaydım, ben *istemek*şimdi ve burada kendimi feda ediyorum, iddia ettiğiniz özgürlüğü ona satın alabileceği umuduyla hayatımı feda ediyorum. Bensiz yönetmesi, bensiz sevmesi, sadece düzüşmesi için onu özgür bırakabilir. *olmak* bensiz. Ama benim ölümüm, onun ruhundaki güzelliğin yok olması olacaktı. Benim sonum, onun dünyasındaki tüm ışığın mahvolması olurdu. Yani hayır, dünya ondan daha fazlasına sahip olsun diye kendimi feda etmeyeceğim. Sırf o ayağa kalktığında onu görecekimden emin olmak için orada olabilmek için dünyanın kendisini feda etmeyi tercih ederim. Onun yanında, ait olduğum yerde. Bir bütünün iki yarısı. Ve eğer benim hakkımda o kadar çok şey bilmiyorsan, o zaman ben değilsin demektir."

Kılıcımı ona doğru salladığımda kız bir kez daha çılgılık attı, bıçağın kanı beni kaplarken kemiklerimin çıtırdamasına neden olan bir darbeye boynunu delip geçti.

Ama bunun bu kadar basit olmadığını biliyordum, çılgılığı yankılanıp duruyor, lanetli ormandaki her dal ve yay için bir çağrı gibi sekerek, dikkatlerini bana çevirmesi, karanlıklarını benim yoluma çevirmesi ve bu yaralı kız beni mahvedebilsin diye beni hapsed.

Darbenin onu öldürmeye yetip yetmediğini anlamak için beklemedim, sadece döndüm ve kaçtım, kalbim güm güm atıyor, kaslarım titriyordu. Ayaklarımın düştüğü her yerde Phoenix ateşi patladı, tüm dünya arkamda alevler içinde kaldı ve hepsini yakmasına izin verdim.

T gölgeler kalındı, kafatasımın etrafında bir girdap halinde dönüyordu, Gölge Canavar kafamın içinde sağır edici bir sesle kükrüyordu.

Çığlık attığımı bildiğim ama canavarın gürültüsünden kendi sesimi duyamadığım için kulaklarımı tıkadım, boğmaya çalıştım. Bir şey ortamı parçalıyordu, sihir beni ayırıyor ve varlığımın merkezine bir balta saplıyordu.

Beni öldürecekti. Bundan emindim. Bu kadar derin bir acıdan sağ çıkmamın hiçbir yolu yoktu. Olduğum ve olabileceğim her şeyin içine yerleşmişti. Ve Gölge Canavarının da bunu hissettiğine yemin edebilirdim.

Kafamın içinde fısıltılar vardı, gölgeler çılgınca, ruhumla fiziksel varlığım arasındaki boşluğa fırlayan hayaletler gibi içimden geçiyordu. Isırıyorlar, tırmalıyorlar, bu bedenden bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorlardı çünkü beden ikiye ayrılmak üzereydi.

Ve tek düşünebildiğim Tory ve asla vedalaşamayacağımdı. Gözlerindeki ateşi nasıl çaresizce özlemiştim ve onu yapan her atomun beni yapan atomlara cevap veren bir çağrı olduğunu. Parçalanmamız gerekmiyordu; doğal değildi. Ve o kadar korkmuştum ki, bu karanlıktan çıkıp ona giden yolu bulamıyor, onu yüzüstü bırakamıyor ve onu bu terkedilmiş dünyada tek başına bırakamıyordum. Ayrı olmak için yaratılmadık, olamazdık ve ona dönmek benim görevim ve en çaresiz, en içten arzumdu.

Sonunda ılıklarımı duydum, Gölge Canavarı'nın kükremeleri birdenbire ayrı ayrı duyuldu, odanın içinde gürledi.

Göğsümden kalın, siyahımsı bir duman çıkarken şiddetle geriye doğru duvara fırlatıldım ve nefesim kesildi, bu dayanılmaz işkencenin kurbanı olurken gözlerim kocaman açıldı.

Orion önümdeydi, adımı söylüyordu, sihirli zapt edici kelepçeleri ayaklarının dibinde kırılmıştı ve karanlık odayı aydınlatmak için tepemizde süzülen bir Faelight vardı.

Bana ulaşmaya çalıştı ama derimden akan güç, odanın içinde patlayan şiddetli bir kasırga gibiydi ve onu defalarca geri savurdu.

Uğultu sesi bir kreşendoya dönüştü ve şiddetli bir emme hissi göğsümden sürüklenirken ruhumun bedenimden ayrıldığına yemin edebilirdim. Gölgeler siyah bir kasırga gibi benden uzaklaştı ve düştüğü yerde Gölge Canavarı oluşmaya başladı.

Gölge Canavar bir şekilde bensiz cisimleşirken taş duvara yapıştırılmış halde hareket edemiyordum, o kendi hırlayan varlığı olarak önümüzde sağlam dururken benim hâlâ bana aitti.

Gölgelerin her bir zerresi bedenimi terk etti ve yere çarptım, orada bir yığın halinde yığıldım, artık benimle bir olmayan canavara baktım, ne olduğunu kaybetmiştim.

Gölge Canavarı bir an için sersemlemiş göründü, ben dizlerimin üzerine çökerken havayı kokladı ve yönünü buldu ve Orion endişeyle bana bakarak bana doğru fırladı.

Açıklamada "Onun kanı benim kanımdı" dedi. "Senin lanetinin bedelini ölümüyle ödedi. Özgürsün."

Bunu fark etmem için bir saniyem bile olmadan, Gölge Canavarı bizimle çarpıştı ve Orion'u benden uzaklaştırdı. Hava büyüü yapmak için acele ederken küfrederek yere yuvarlandı ama Gölge Canavarı ondan önce bana çarptı. Bir pençesini kafama doğru salladı ve ben eğildim, pençeleri onun yerine arkamdaki duvarı delip geçti.

Tuğlaların arasından uçarak başka bir karanlık odaya gittik ve ben saklanmak için tahta bir masanın altına fırlayarak canavardan uzaklaştım. Çıplaktım, yara bere içindeydim, üzerim kan ve tozla kaplıydı, muhtemelen cehennemden derinliklerinden yeni çıkmış vahşi bir yaratığa benziyordum. O duvara çarpmaktan vücudum ağrıyordu ama yaralarımı zihinsel olarak tararken mucizevi bir şekilde hayatı tehdit eden her şeyden kaçınmışım.

Gölge Canavarı havayı koklayarak benden uzaklaştı ve ben de elimi kaldırdım.

parmaklarım onlara sihir getirmeye çalışıyordu ama göğsümdeki kuyu eskisi kadar boştu.

Bunun ne anlama geldiğini düşünürken panik beni ele geçirdi. Ondan kurtulmuş olmama rağmen büyüm ve Düzenim sonsuza dek çalınmış mıydı? Ellerimi esnettim, kendimi haftalardır olmadığım kadar güçlü hissediyordum ve bu, kahrolası yumruklarımın da olsa dövüşebileceğim anlamına geliyordu.

Faelight'ı peşinden gelirken duvardaki delikte silüet halinde beliren Orion'un yüzünde endişe vardı.

"Mavi?" diye tısladı.

Faelight'ı bana odanın daha iyi bir görüntüsünü verdi ve ben de saklandığım yerden dışarı baktım. Uzun oda bir cephanelikti, boyunca uzanan sıra sıra kalkanlar ve silahlar, güzel armalar ve zırhlar arasındaki duvarlardaki raflara asılmıştı. Gölge Canavarı onun en ucundaydı, havayı kokluyor ve beni arıyordu.

"Buradayım," diye fısıldadım, Orion'un dikkatini çekmek için el salladım ve yüz hatlarını bir rahatlama kapladı.

"Burada kal." Ani bir hızla yanımdan geçti ve Gölge Canavarı kükredi ve onu durdurmak için etrafında döndü. Sözlerini reddedercesine dişlerimi birbirine kenetledim.

"Bu *Benim* Kahrolası öldürme," diye homurdandım, Orion odanın uzak ucundaki bir hava küresinde Gölge Canavarı'nı yakalamaya çalışırken.

Masanın altından sıvıştım ve Orion'un bana satın aldığı zamanı, üzerinde iki parıldayan gümüş Harpy kanadı olan bir göğüs zırhı kapmak için çaldım ve onu bir çift antrenman şortu ve çizmelerle birlikte giydim.

Sonra önümde duvarda asılı duran güzel, parlak silahlar vardı. Bakışlarım hemen, kılıcın uzunluğu boyunca uzanan Aquila takımyıldızı ile parıldayan beyaz bir kılıca kilitlendi ve bunun Harpy Tarikatı ile bağlantılı olduğuna yemin edebilirdim.

Elim kabzayı kavradı ve bunun bir zamanlar anneme ait olduğundan emin oldum. İçinde beni çok uzun zamandır bekliyormuş gibi bir beklenti enerjisi vardı ve duygu göğsümde alev alev yanıyordu. Sanki tam arkamdaydı, bir eli omzumdaydı ve sevgisi kalbimin etrafında dolanıyordu.

Bakışlarım, Orion'un kontrol altına almaya çalıştığı Gölge Canavar'a çevrildi, kader adımı fısıldarken nabzım yavaşlayarak düzenli bir gümbürtüye dönüştü.

"Kenara çekil," diye seslendim Orion'a ve omzunun üzerinden bana baktı, beni savaşa hazır bulunca şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bu

benim savaşım.

"Birlikte başarabiliriz," dedi kararlı bir şekilde.

"Hayır," diye talep ettim.

"Sihrin yok," dedi, gözlerinde korumacı bir tavırla ama ben bu konuda geri adım atmıyordum.

Gölge Canavarı ve benim yarım kalan bir işimiz vardı ve Geraldine'i bu dünyadan çaldığım ve bu kadar çok asiyi öldürdüğüm için bana ve eşime çektiirdiği ıstırabı ona ödetecektim.

"Büyüye ihtiyacım yok, öfkem ve annemin kılıcı var." İleri atıldım, kılıcımı Orion'un yarattığı hava büyüünün kabuğundaki canavara doğrultmak için kaldırdım, devasa pençeleri bariyeri aşmak için savaşırken yırtıldı.

Kendimi korkunç derecede ölümlü hissettim ve gerçek şu ki, bir daha asla kanımda parıldayan bir büyü damlası daha hissedemeyebilirim. Bu yaratık bunu benden almıştı ve intikam için hayatımı riske atıyor olmam umurumda değildi. Bunu yapmam gerekiyordu, beni Fae yapan hayati parçamı çalan bu canavarı öldürmek için. Benim Düzenim, benim gücüm. Ama savaşma yeteneğimi çalmamıştı. Ve hala ciğerlerime nefes çekerken, bunu sahip olduğum her zerre enerjiyle yapacaktım.

"Bunu yapmana izin veremem," dedi Orion, ben yanına gelirken.

"Sormuyorum," dedim karamsar bir tavırla. "Sana emrediyorum."

Bakışlarımız kilitlendi ve aramızda yoğun bir enerji uğultusu geçti, onun beni koruma arzusu, kraliçesine itaat etme arzusuyla çatışyordu. Gölge Canavarı'nı geride tutmak için harcadığı çaba yüzünden yüz hatları gergindi ve kalkanının her an kırılacağını biliyordum.

"Bana inanıyor musun, Lance Orion?" diye sordum ve boğazı yükseldi ve

düşmüş.

"Sana olan inancım sınırsız," dedi ağır ağır. "Ancak-"

"Öyleyse neden bana eziyet eden, irademi çalan ve seni lanetim için kanamaya ve kanamaya zorlayan yaratıkla savaşma şansımı çalıyorsun?" diye tısladım.

"Gerçekten beni bu cinayetden mahrum eder misin?"

Ağzını açıp kapadı, gözlerinde korku ve aşk birbirini kovalıyordu ama sonra pes ederek başını eğdi.

"Tabii ki hayır, Kraliçem." Geri çekildi ve hava kalkanını dağıtması için onu cesaretlendirerek ona başımı salladım.

Yeni aldığım kılıcımı kaldırdım, beni köleleştiren gölgenin önünde onunla buluşmaya hazır bir savaşçı olarak dururken kas hafızam alevlendi.

doğrudan.

Orion hava kalkanını serbest bıraktı ve ben kılıcım havada, Gölge Canavarı'nın kafasını boynundan oymaya hazır bir şekilde ileri atılırken dudaklarımdan en saf öfke dolu bir haykırış çıktı. Bir Fae'nin kabuğuymuş olabilirim ve bu, bu çarpık kaderler, kalpsiz yıldızlar ve olağanüstü sihir dünyasında yaptığım son dövüş olabilirdi, ama onunla iyi savaşırdım. İkizimi gururlandırırdım ve bu canavarın tuzağına düşenler için biraz adalet sağlamak için elimden gelenin en iyisini yapardım.

Ölümcül bıçaklarla dolu bir masaya atladım ve Gölge Canavarı benimle buluşmak için atlarken üzerlerinden hızla geçtim. Ciğerlerimden kalbimdeki tüm kederle alevlenen bir savaş narası döküldü ve masanın ucundan atladım, beyaz kılıcı hedefime doğru savururken güçle parlıyordu. Ama Gölge Canavarı darbenin en kötüsünden kaçınmak için yana doğru yön değiştirdi, bıçağın kenarı kalbini delmek yerine omzunu yırttı ve siyahımsı kan döküldü.

Yanına indiğimde ıstırap içinde uludu ve hayvan bir pençe fırlattı, bu da karnıma çarptı ve beni bir zırh takımına uçurdu. Düşerek yere düştü ve ben ağır metalden yuvarlanarak ayağa kalktım ve canavara bir kez daha saldırmak için koştum.

Gölge Canavarı hamle yapıp o ölümcül dişlerini gıcırdatırken, ben de kılıcımı aynı derecede ölümcül bir yay çizerek ağzına derin bir kesik açıp onu geri çekilmeye zorlarken, ayıya benzer çenesi bir hırlamayla geriye doğru sıyrıldı.

Avantajımı kullandım ama Gölge Canavarı gözlerimin önünde dumana dönüştü, kılıcım o karanlık buharın kalbini delip geçti ve bir hayal kırıklığı laneti yaratarak beni terk etti.

Bakışlarımı arkamda dönüp arkama geçmeye çalışırken cehennemi gölgede tuttum ve kılıcımı havada tuttum, yeniden cisimleştiği anda saldırmaya hazırdım.

"Hadi," diye cesaretlendirdim. "Saklanmayı bırak ve benimle dövüş!"

Gölge öne doğru fırladı, ayak bileklerime yapıştı ve beni duvara doğru savurmadan önce yüksek bir hızla yerde sürükledi. Ona çarptım ve dizlerim yere çarptığında kılıcımdaki tutuş gevşedi, rüzgar beni yere serdi.

Bıçağımın kabzasını daha sıkı tuttum ama gölge beni yüksek, kemerli tavana doğru havaya fırlattı ve bir şey yakalamak için çılgınca uzanırken silahımı bırakmak zorunda kalarak haykırdım. Ellerimi çatıdan sarkan büyük bir ahşap avizeye sardım ve ışık odanın üzerinde şiddetle sallanırken tüm gücümle ona tutundum.

Gölge Canavar hayvan formuna geri döndü, yerden sıçradı ve ayak bileklerime çarptı. Bacağımı avizenin dairesel ahşap tabanına astım ve daha sıkı tuttum, kesin ölümün üzerine sallanırken midem alt üst oldu.

Kulağıma bir uğultu takıldı ve geldiği yöne bakmak için döndüğümde içimi bir korku kapladı, bakışlarım tavanda baş aşağı sürünerek bana doğru gelen Tharix'in korkunç suretine takıldı, hain bir gülümsemeyle. yakışıklı yüzünde Gözlerinin beyazları görünüyordu ve siyah gözbebekleri bana kilitlenmişti, bana yaklaşırken dilini dudaklarının üzerinden kaydırıyordu.

Korku göğsümü kasıp kavurdu ve hangisinin bana daha önce ulaşacağını anlamaya çalışarak bir ölümden diğerine baktım.

Orion büyümlü bir hava akımıyla belirdi, elinde bir bıçakla Tharix'in karnına sapladı ve onu içinden geçerek tavana doğru güçlü bir şekilde sapladı.

Tharix bir ölüm perisi gibi çığlık attı, daha yükseğe süzülmeden önce darbeden kaçan Orion'a doğru savurdu ve darbe yapabileceği her yerde Lavinia'nın oğluna buz bıçaklarını defalarca sapladı.

Orion'un üzerine siyah kan döküldü ve Tharix'te açılan her delikten gölgeler döküldü, karanlık bobinleri eşimin etrafını sımsıkı sardı ve onu sinek avlayan bir örümcek gibi sardı.

Orion derisinden buz parçaları fırlattı, onu tutan gölgeleri yarıp geçti ve Lionel'in yeni oğlu ondan bir ısırık alamadan Tharix'ten uzaklaştı.

Gölge Canavarı çizmemi kavradı ve avizeden koparılıp havada yuvarlanıp canavarın çenesinden baş aşağı sarkarken çığlık attım. Ayağım botumdan kayd ve yere çarptım, tüylü göbeğinin altında süründüm ve aceleyle bir silah aradım. Beyaz kılıç canavarın hemen ötesindeydi ve üzerine atladım, bıçağı avucuma alırken dizlerimi beceriksizce taş zemine çarptım.

Gölge Canavarı, ben acımasız kılıcı karnına saplayamadan arkasını döndü ve ayağa fırladım, topuklarımda şingirdayarak koşmaya zorlandım ve saldırıya karşı koyacak yerim yoktu. Aramızda biraz boşluk bırakmam gerekiyordu ama sıcak nefesini boynumda hissedebiliyordum ve tek bir tökezlemenin beni öldüreceğini biliyordum.

Orion'u aramak için dönemezdim, tek yapabildiğim koşup onun Tharix'i öldürmenin bir yolunu bulmasını ummaktı, bu arada bende kendiminkini katletmeye yetecek kadar güç buldum.

rakip.

Saray duvarları gümbürdüyor, ayaklarımın altındaki taşlar sanki bina canlanıyormuş gibi   ulduyordu. Bu kraliyet yerinin hayaletleri uyandı, uzun süredir kayıp olan büyü duvarlarda kıpırdanıyor ve intikam için haykırıyordu.

Bugün Vega adının itibarına layık bir şekilde yaşar ve neden ateşin kraliçesi ve ölümün hükümdarı olduğumu kanıtlardım. Gölgeler beni çok uzun süre rahatsız etmişti, Phoenix gibi y kselmem gerekirken beni boyun eğdirmişti. Artık küllerin derinliklerindeydim, sahiplenecek bir sihir ya da Düzen yoktu, ama közler ruhumu yakalıyordu ve pratikte ölümlü olmamın bir önemi yoktu,    nk  hâlâ bir Vega Krali esiydim ve değildim. Henüz bitmeye yakın bile değil.

Mağaçların arasından koştuktan bacaklarım yandı, kalbim çılgınca atıyor o kızıdan ve o kulübeden hızla uzaklaşırken, çok uzun zamandır zihnimin en derin köşelerinde hem korktuğum hem de nefret ettiğim kendimin solup giden versiyonu. Kendimin en kötüsüyle yüzleşmiş ve onun beni boğmaya çalıştığı umutsuzluktan kurtulmuştum ve bunun için daha hafif hissediyordum. Sanki uzun zamandır korktuğum gerçeğin yüzüne bakmak beni onun bir kısmından kurtarmıştı.

O korkulara karışan yalanları görebiliyordum, kendimi o kadar uzun süredir ikna etmiştim ki içlerini anlamak zordu. Ama onları dışarıdan gözlemlemek, bunu bir şekilde kolaylaştırdı. Ve kesinlikle güvensizliklerimden ve böyle olmamın nedenlerinden kurtulduğumu söylememiş olsam da, bunun bir kısmı için kendimi affedebilirdim. Kendimi suçladığım bazı şeylerin en başta benim hatam olmadığını görebiliyordum.

Tüm çocukluğum boyunca etrafımızı saran ölümlülerden uzak hissetmiştim, her zaman gizlice zorluklarımı aşabilecek ve onların ötesini görebilecek bir aşk ummuştum. Ama kibar olmak için daha çok çalışsam, daha çok gülümsemsem ya da beni anlamayan insanlarla arkadaş olmaya çalışsam bile o yere asla sığamazdık. Çünkü evimiz burada, Solaria'daydı. Ve Darcy tam yanımdayken, sonunda yerimi bulduğum yer orasıydı.

Çantamı bulmam gerekiyordu, onu yaratma işini bitirmem gerekiyordu.

köprü, sonra Derinlik ve Saflık Sularının nerede olduğunu bulabileceğimi umuyorum.

Karanlık, ağaçların altında bastırıyordu ama gövdelerinin ürkütücü, kemik beyazı rengi, aralarındaki yolu görmemi mümkün kılıyordu.

Bir ışığı riske atmak istemedim. O şey hâlâ dışarıdayken, beni avladığı bilgisi ruhuma kök salmıştı.

Karanlıkta kırmızı bir parlaltı gözüme takıldı ve kendimi ona doğru atıp yakut pendentifi yerden kaptığımda ve ısısının tenime yayıldığını hissettiğimde ağzımdan boşuk bir hıçkırık kaçtı.

Onu bir kez daha boğazıma takmak için acele ettim, ağırlığı ruhumu derinden vuran bir rahatlama oldu.

Rüzgâr etrafımda esiyor, parmaklar kolumda geziniyordu ve ona dair o hayali duyguya eğilmeye çalışırken gözlerimi kapattım.

Ama dokunuş daha önce hayal ettiğim gibi değildi, bir okşamadan çok bir çekişti, ona dair hislerim arttıkça içimi bir aciliyet doldurdu ve sesini tısladığını duyduğuma yemin edebilirdim, "*Koşmak*"

Gözlerim aniden açıldı ve arkamı dönüp kılıcımı bir kez daha kınından çıkardım. Genç versiyonum, yükselen iki gövde arasında duruyordu, bıçağımın boğazını kestiği yerde yeni bir yara izi vardı ve beyaz geceliğini lekelemek için kan sızıyordu.

"Onu sen öldürdün," diye hırladı, sözleri karnıma bir kurşun gibi saplanmıştı. "O savaşta savaşmasının sebebi sendin. Babasını yenmek için bu kadar çaresiz olmasının sebebi sendin. Sen gelip tüm hayatını kökünden sökmeden çok önce ona meydan okumayı planlıyordu. Kazanmaya hazır olana kadar bekliyordu. Çok erken saldırmasını sağladın. Sen. Öldürüldü. O."

Sözleri, derimi kemiklerimden sıyırdı ve gün ışığında kendime asla bakmama izin vermediğim o keskin, yıkıcı suçlamaları ayaklarının dibinde kanamama neden oldu. Ama fısıltıları gece boyunca daireler çizerek birbirini kovalamış, beni saatlerce ayakta tutmuş, yıldızların altında onu sevmeyi reddettiğimde ona verdiğim tüm acıyı hatırlatmış, bana tısladığımı söylemişti. Lionel'ın ona ne yaptığını benden çok önce görmeliydi. Umutsuzca ihtiyaç duyduğu cankurtaran halatını görmeli ve olmalıydım. Ama bunun yerine, omuzlarından sarkan ve onu yüzeyin altına çeken ağırlık olmuşum. Acısını ve yükünü artırmış, bu hayatta kendisine bahşedilmiş olan kısa sürede canını yakacak daha çok şey vermişim.

Bana bir adım daha yaklaşırken umutsuzluk çirkin yüzünü gösterdi ve beni yok etmeye çalışan onun gücü mü yoksa benim gerçeğim mi bilmiyordum ama

önemli değil

Umutsuzluk baştan çıkarıcı bir kaçış, içinde bulunduğum duruma kolay bir kaçış olabilirdi ama ben hiçbir zaman kederimle oyalanacak türden olmamıştım.

"Onu ben öldürmedim," dedim alçak sesle, onunla yüzleşmek için kendimi hazırlarken kılıcımı kaldırdım. "Ama onun intikamını alma sözümü tutacağım."

Hayır, keder ve umutsuzluk benim yürümek için doğduğum yol değildi. Ama intikam? Gazap? Kızgınlık? Şiddet? Kendimi bu duygularla gayet iyi evlendirebilirim.

Onu yere indirirken kızın gözleri büyüdü, sanki bana korkunç bir güç fırlatmaya hazırlanıyormuş gibi kolları genişledi, ama yapmadı. Beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı, bıçağım korku ve kabuslarla dolu kalbini delip geçti ve bedeni yarılıp parçalanırken tüm ormanda yankılanan bir çatırtı duyuldu.

Bıçağımı geriye doğru çektim ve cildindeki yara izlerinin içsel bir ışıkla parlamaya başlamasını, tanıdık yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarının kenarlarının kalkmasını izledim.

Elimi yüzümü siper etmek için havaya kaldırdım, o ışığa doğru patladı, ondan fışkıran altın alevler ayrılıp dağıldı, öfkem karşısında bir hiçe dönüştü ve beni bir kez daha ormanın sessizliğinde yalnız bıraktı.

Nefes nefese, titriyordum, her yerim ağrıyordu ve bu yerle işim bitmemişti biliyordum. Yine de başımın üzerine bir Faelight fırlatıp sürümü aramak için geri döndüğümde, avucuma kazınmış sözde devam etme gücünü buldum.

Ayaklarım kendi rotalarını biliyor gibiydi ve saniyeler içinde çantamı fark ettim, kılıcımı bir kez daha kınına koyup sırtıma kaldırdım ve dikkatimi köprü büyü yapmaya başladığım devasa sandığa çevirdim.

Ağır bir nefes verdim, yumruğumu beni sözüme bağlayan yara izine bastırırken o kızın bende uyandırdığı öfke yükseldi.

"Geliyorum," dedim, yakında olduğunu bildiğimden, adımlarımı takip ederek bagaja doğru yürüdüm ve ateşimin bir kez daha parmak uçlarımda tutuşmasına izin verdim.

Buna başladığım zamanki kadar yoğun bir şekilde konsantre olmak zorunda değildim, su için Elemental sembolünü ağacın kabuğuna yaktığımda hareketler kolayca geliyordu, çığlıkları beni yavaşlatmak için hiçbir şey yapmıyordu. Sonra, kalbimdeki gerçeği tahtaya karaladım. Alev ve Ejderha. Bu dünyada ve diğerlerinde ihtiyacım olan her şey.

Sırtımdaki yarayı keserken ayaklarımın altındaki zeminde bir gümbürtü başladı.

Avucum hançerimle açıkken, ben dünyanın içinde saklı o eski büyü kuyusuna gömülürken parmaklarımın arasından kan damlıyordu.

Etrafımdaki havada kıpırdadığını, lanet olası ağaçların ortasında uğuldadığını ve öfkemin gücüne çarparken mırıldandığını hissedebiliyordum.

Eterin gücü, emirlerimi yerine getirmesi için çağırdığımda, beni ayaklarımdan kaldırdığını hissedene kadar yeminimin kanını ona sunduğumda, dalganın kabarması tüm dünyayı kırmaya hazır olduğunda etrafımda bir dalga gibi doruğa ulaştı. Etrafımda.

Kanlı avucumu hala çığlık atan ağacın kemik beyazı gövdesine vurdum ve benden fıskıran güç, ağaç yerden sökülürken ormana yuvarlanan bir şok dalgası gönderdi.

Kökler altımdaki topraktan sıyrıldı, devasa ağaç daha yüksek sesle çığlık atarken toprak dört bir yanını sardı, kaderi çoktan belirlenmişti ve ormana çarpmasının yankılanan patlamasından önce kilometrelerce öteden duyulacak kadar yüksek bir inilti havayı doldurdu. kat diğer her şeyi tüketti.

Ağacın çığlıkları keskin bir şekilde kesildi ve ona bağlı olan lanetin paramparça olduğunu, eterin sonunun gücüyle titrediğini hissettiğimde kollarımı yüzümü korumak için kaldırdım. Ve bu kıyamet ve lanetlenme yerinin ötesinde, dünyanın herhangi bir yerinde, o lanetin amaçlandığı Fae'lerin atalarının şanslarının birdenbire değişip değişmediğini merak ettim.

Topladığım güç düştü ve havadan düştüm, üzerine indiğimdevrilmiş ağaç gövdesinin pürüzsüz kabuğunun üzerinde neredeyse kaydım, Öteye Giden Köprüm önümde uzanıyordu.

Etrafını saran havada sihir çıtırdıyordu, orman artık o ağaçların arasından geçmiyormuş da dünyanın dokusundan bir geçit oymuş gibi iki yanını bulanıklaştırıyordu. Bu, bu amacı gerçekleştirmek için yıldız tozu yetiştirilmeden önce, sihirle seyahat etmenin eski biçimiydi. Dengesiz ve kısa ömürlüydü, ama sihir bozulmadan karşıya geçebildiğim sürece, beni arzuladığım yere ulaştıracaktı.

Tereddüt etmeden yürümeye başladım, küçük bir sihir avucumdaki kesiği iyileştirdi ve yaktığım gücü yeniden şarj etmek için yanımda bir alev tutuştu.

Sesler beni köprünün her iki tarafından çekmeye çalışırken, onların yönüne bakmayı reddederken Dünya Kitabı'ndaki uyarıları hatırlayarak bakışlarımı ileriye sabitledim. Sağa ya da sola cazip gelseydin, o zaman tuzağa düşerdim.

krallıklar arasında gizlenen şeyler ve hiçbir parçam bir daha bulunamayacaktı.

Bir ayağım diğerinin önünde, devam ettim, her iki yanımdaki puslu beyaz ışık periferik görüşümde titriyordu ama ona bakmadım. Bir kez değil.

Arkamda bir varlık vardı, benimkini takip eden ayak sesleri. Ama dönmedim. Çünkü beni karanlığa doğru kimin takip ettiğini biliyordum ve her zaman en çok onun şiddet türünden zevk almışımıdır.

Tharix benim zevkime göre çok çabuk iyileşti ve şimdi o Ben ani bir havayla dengede dururken ve Vampir gücümün tüm vahşiliğıyle ona buz bıçakları fırlatırken cephaneliğın tavanında beni kovalıyordu.

Düştüğüm her darbede, Tharix darbeden geri çekildi, yalnızca silahımı çekip kendini iyileştirmesine yetecek kadar durdu, vücudunun etrafını saran gölge ona gençleşmesi için ihtiyaç duyduğu gücü verdi. Acımasız bir rakipti, gölgelerin yanı sıra dört Elemente de sahipti ve saldırılarını engellemek için sahip olduğum her şeyi alıyordu.

Aşağıda Darcy'yi görmeye çalıştım, Gölge Canavarı'nın kükremeleri odanın uzak ucundan bana geliyor ve duvarları sallıyordu. Ondan gelen garip savaş çığılığı, en azından hala nefes aldığına dair bana güvence verdi.

"Hadi güzelim. Öldür o orospu çocuğunu," dedim alçak sesle. Belki kenara çekilip kullanacağı sihir olmadığı halde dövüşü üstlenmesine izin verecek kadar aptaldım, ama o kız hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da aklına koyduğu her şeyi yapabileceğiydi. Ve onun bu öldürmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu gördüğümde engel olmayacaktım. Düşmanlarınızı yok etmek Fae'nin içgüdüsydü ve ben de onun bunu yapabileceğine güvenmişim.

Tharix, Yoldaşlık hediyelerimle neredeyse olabildiğince hızlı hareket ederek tavanda baş aşağı koşarken avucuma buzdan bir mızrak fırlattım. Yüzü, vücudunun yaydığı korkunç, duygusuz auraya uymuyordu, yüz hatları da

Var olan en iğrenç iki Fae'den doğan bir canavara ait olacak kadar yakışıklı.

Kendimi yem olarak kullanarak ve mükemmel anı beklerken sakın bir nefes alarak olduğum yerde bekledim.

"Buraya, seni beyinsiz salak," diye cesaretlendirdim, mızrağı doğrudan Tharix'in gözlerinin arasına fırlatmak için kollarımı arkamda tuttum.

Dövüşün zirvesinde kanım pompalandı ve damarlarımda akan adrenalin vardı. Gücümün tüm büyüklüğünü bir kez daha ortaya çıkarabilmek beni kana susamış bir ateşin içine atıyordu ve uzun zamandır hissetmediğim bir açgözlülükle düşmanlarımla ölümüne açlık duyuyordum. Özgürdüm, Darcy'nin laneti kırılmıştı ve Lavinia'nın Ölüm bağı Stella'nın ölümüyle kaybedilmişti. Henüz bok çukurundan tam olarak çıkmamıştık ama duvarların yarısına gelmiştik ve gökyüzüne uzanıyorduk.

Tharix bana yaklaşıırken cıyıkladı, gözlerinin arkasında ölmeme ihtiyaçtan başka bir düşünce yoktu, ama eşimle zincirlerimizden kurtulduğumuz gün bu dünyadan gidiyor olsaydım kahrolurdum.

Mızrağı büyük bir çabayla fırlattım, ölümcül silah havayı öyle bir güçle yardı ki neredeyse şarkı söyler gibi oldu.

Tharix'in gözlerinin tam ortasına çarptı ve çığlıkları kesildi, tavandaki tutuşu gevşedi ve kaslı vücudu aşağıdaki kaldırım taşlarına çarpmak için yuvarlandı. Ona dört Element bahşedilmiş olabilirdi ama henüz onları dizginleme konusunda bir eğitimi yoktu ve belli ki ailesi ona havayı nasıl yakalayacağını öğretmemişti.

Ayaklarımla altındaki havayı serbest bırakırken ağzımın köşesi seğirdi, hızla düştüm ve güm diye göğsüne inerek vücudunun altımda sarsılmasına neden oldu. Mızrağı kafatasının içinde bıraktım, elimi kaldırdım ve duvardaki bir raftan çift başlı bir baltayı hava kullanarak çengelleyip yumruğuma çağırdım. Avucumun içinde ağır ve soğuktu, Tharix'in kafasını omuzlarından ayırmaya uygun, son derece ölümcül bir silahtı.

Ondan indim, boynunun yan tarafına doğru açı yapmak için hareket ettim, damarlarımda dolup taşan bir tanrının tüm gücüyle indirmeden önce, çarpık bir memnuniyetle baltayı başımın üzerine kaldırdım.

Ama bıçağın ucu derisine saplayamadan, Tharix'in eli fırladı ve avuçlarından güçlü sarmaşıklar çıktı ve ben onun işini bitiremeden bir kıl kadar uzakta, elimin hemen üstündeki kabzayı yakaladı.

Dişlerimi gıcırdattım, ağırlığımı aşağı itip tutuşundan sıyrılmaya çalıştım ama o geri itmeye başladı, gücü hayal edilemezdi ve daha fazla sarmaşık vardı.

etrafımda kenetlendi, beni ondan ayırmaya çalıştı. Baltayı aşağı indirme çabasıyla pazılarım titredi ve kendi kolu da aynı çabayla sallanarak hem büyüsü hem de inanılmaz gücüyle beni uzak tuttu. Gözleri hâlâ kapalıydı, mızrak hâlâ kafasına sımsıkı saplanmıştı ama bir şekilde, beni ne olursa olsun görüyormuş gibi davranıyordu.

Diğer kolu yukarı kalktı, parmakları esniyordu ve gölgeler ondan fışkırarak bana çarptı ve cildimden sadece birkaç santim ötedeki hava kalkanına çarptı. Darbeden geri çekilmek zorunda kaldım, baltayı kavrayışımı kaybettim ve Tharix silahı odanın öbür ucuna fırlattı ve silah zeminde gözden ırak bir yerde çınladı.

Bir küfür savurdum, kollarımı saran sarmaşıklardan kendimi kurtardım, sonra kuyruğumu çevirip en yakın silah rafına doğru ateş ettim. Tharix doğrulmaya başlayınca, lanet suratına doğru mızrağa uzandım. Gölge kırbaçları ve Elemental büyü patlamaları silahlarımı birer birer yere düşürdü ve ben de aynı anda iki, üç, beş fırlatarak hızımı artırdım ve darbelerimi savuşturmak için onu daha çok çalışmaya zorladım.

Ama pislik bunu başardı, ayağa kalktı ve buz mızrağını umursamadan kafatasından çekti. Gölgeler o deliğe girip onu onun için iyileştirmeden önce bir saniyeliğine yüzünden siyahımsı kan aktı.

Kara gözleri bana kilitlendi ve bana doğru ağır adımlarla ilerlemeye başladı, psikopat, katil bir tarzda.

Yerimde durdum, hava büyümü kullanarak duvarlarda asılı duran her silahı tuttum, böylece üstümüzden uçup gittiler, keskin uçları düşmanıma doğru açılıyordu.

Yürümeyi bırakıp havada asılı duran onlarca silahı merakla alırken sıırıttım. Sonra onları uçurup tüm gücümü arkalarına savurdum, böylece korkunç bir hızla ona doğru atıldılar ve her açıdan üzerine geldiler. Her yöne gölge kamçılarını göndererek becerebildiği kadarını devirdi ama bu yeterli olmadı. Asla yeterli olmayacaktı.

Zaferim kalbimi coşturdu ama Tharix dumana döndü ve silahlar az önce durduğu boşluğa çarptı, yüksek sesle yere çarptı ve her yöne sıçradı.

"Siktir," diye tükürdüm, Gölge Canavarı soluma doğru kükrerken döndüm.

Darcy, güçlü çenelerinden kaçmak için raflara tırmanıyordu, yaratık dişlerini şaklatıyordu. Raftan atladı ve giderken bir hançer kaptı

ve ayakları omuzlarına çarptığında onu Gölge Canavarı'nın sırtına doğru itmek, onu terk eden bir meydan okuma ılığı.

Yaratık kükredi ve kesinlikle kızımın ekranında uygunsuz bir yarı aldım. Gölge Canavar şaha kalktı, o onu öldüremeden onu üzerinden fırlattı ve o yerde yuvarlanırken hançer sırtının derinliklerinde kaldı.

Bir gölge bulutu bana çarptığında ve beni duvara yaslariken bir yol bulmaya çalışarak hava kalkanıma doğru ilerlediğinde onu gözden kaybettim. Tharix'in gölgeli şeklini bir hava akımıyla kendimden uzaklaştırdım ve ben onu içine tıkacak bir havalandırma deliğı bulamadan o, fiziksel formuna geri döndü. Ayakları odanın diğere tarafındaki tahta bir masaya çarptı ve ben de gücümü onu havaya uçurmaya çalışmakla harcamaktan vazgeçtim.

En yakındaki kılıcı avucuma aldım ve simsiyah metalin içinden bir çınlama sesi çıkararak elimde savurdum. Yüzeyine kazınmış Suyılanı takımyıldızını fark ettim ve başparmağıımı üzerinde gezdirdiğimde bıçak boyunca mor bir alev fışkırdı. Dudaklarım uğursuz bir gülümsemeyle kıvrılmadan önce şaşkınlıkla aralandı.

Vay canına, görünüşe göre Vahşi Kral'ın kılıcını yeni almışım.

Eski kralın cephaneliğinde düşmanımınla yüzleşirken, silahını kaldırırken ve etrafımdaki duvarların titrediğini hissederken Hail Vega'ya zihinsel bir selam verdim. Peçe'nin ötesinden bu tarafa bakıp bakmadığını merak ettim ve bu düşünceyle göğsüm kabardı.

"İzliyor olsanız iyi olur, efendim. Çünkü bu mücadele Vegas için."

Tİçimdeki bir dalgalanmadan geçerken dünya etrafımda eğilmiş ve kaymıştı.

o köprünün üzerindeki dünya, ben geçerken onun ötesinde hiçbir şey ve hiç kimse yoktu, kalın, kemik beyazı gövde üzerinde dengede duruyordu.

Bu biraz yıldız tozunda yolculuk etmeye benziyordu, ama yanlarından geçmemi izleyen o parıldayan gözler yerine, köprünün kenarlarında hissettiğim tek şey, kötülük ve açgözlü yaratıklarla dolu ışıksız bir boşluğa sonsuz bir düşüştü.

Eğer kaydıysam, buraya asla geri dönmeyeceğimi biliyordum. O karanlık beni yavaş yavaş tüketecekti.

Köprünün sonu önümde görünür hale geldiğinde, ondan adım atmaya fazlasıyla hazırdım ve rahat bir nefes alarak gövdeden aşağı, gri kuma atladım.

Hâlâ Lanet Orman'daydım, etrafımdaki beyaz ağaçlar biri hariç her yöndeydi.

Tam önümde geniş bir alan uzanıyordu, o kadar durgun bir su kütlesi ki daha çok cam gibi görünüyordu, yukarıdaki gökyüzünü o kadar mükemmel yansıtıyordu ki, içine adım atmak cennetin kendisine batmak gibi olurdu.

Ona doğru uzun adımlarla ilerledim, çenem dikti ve ona dair o dünyevi olmayan his hâlâ yakınımdaydı.

Bu işe yarayacaktı. Ne pahasına olursa olsun, burada aradığım cevaplara sahip çıkacak, ona ve yıldızlara olan yeminimi tutacaktım.

Suyun kenarında durup sonsuz genişliğe baktım.

gözden kaybolduğu ufka doğru. Bu kadar uçsuz bucaksız bir şeyin ötesine nasıl geçebilirdim? Bu kadar hareketsiz olmasaydı ona okyanus derdim.

Büyük bir denizi geçmeyi yarı yarıya hatırladığım bir geçidi ararken çantamdan Su Kitabı'nı çıkardım, açtım ve sayfalarını çevirdim. Oradaki büyüü alakasız bularak bir kenara atmıştım ama belki daha fazlası vardı, bana yardımcı olabilecek bir şey.

Hayali bir el uzanıp kitabı belirli bir tanesine çevirene kadar sayfaları çevirdim, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı ve dudaklarımdan bir küfür döküldü.

Harika bir denizi geçmek için kayıkçıya ödeme yapmanız yeterli.

Pekala, bu kulağa ölüm diyarına seyahat etmeye çok benziyordu ve başka bir nedenle burada olsaydım, muhtemelen bunu denemeden önce lanet olası tepelere doğru çılgınlık atarak koşardım ama geri dönüş noktasının ötesindeydim. . Bunca yolu yeminimi yerine getirmeden gitmek için gelmemiştim ve şimdi bile geri adım atmayı reddetmiştim.

Bakışlarım belirsiz talimata eşlik eden görüntüde gezindi, ağlayan bir kız bir nehre altın para atarken kayıkçıya yardım etmesi için seslendi.

Bu... şüpheli bir şekilde kolay görünüyordu.

Su Kitabı'nı çantama geri koydum ve altındaki küçük madeni para kesesini aldım, içinden üç kadim, altın aura çıkardım ve onları avucumun içinde sımsıkı tuttum. Onları Darius'un hazinesinden ödünç almıştım, Kayıp Kitaplığı'ndan çaldığım beş kitapla ilgili araştırmam beni hem altın hem de değerli taşların kullanımına hazırlamıştı. Bu yüzden her ihtimale karşı her birinden biraz getirmeyi düşündüm.

Suyun kenarına yaklaştım ama o yanardöner sıvı tabakasını botumun ucuyla dürtmemeye dikkat ettim.

Yumruğumu suyun üzerine kaldırdım ve gücümü dünyanın büyüüne doğru ittim, sessizliğin içinden seslendim ve bunun bir delilik olmadığını umdum.

"Kayıkçıdan geçişe ihtiyacım var!" İçine attığım üç madeni para

su yüksek sesle sıçradı, yaydıkları dalgacıklar, o sudaki her canavara ve canavara tam olarak nerede olduğumu söylemek için tasarlanmış bir sinyal gibi, kutsal olmayan bir yay şeklinde yüzeye yayıldı.

Birkaç uzun dakika beni o tüyler ürpertici sessizlikten başka bir şey karşılamadı ama sonra onu duydum.

Hafif bir sıçrayan ses dikkatimi çekti ve sağıma baktım, karanlığa bürünmüş bir figürün suyun kenarından bana doğru bir sala rehberlik ettiğini gördüm.

Yanımdaki alev daha da yakıyordu, ısısı içimi ısıttıkça gücüm içimde kabardı ve sal bana yaklaşıırken yerimi tutma cesaretini verdi.

Önümdeki kuma çarptı ve üzerinde duran figür kapüşonunu indirirken irkilmemeye çalıştım.

Babam orada dikildi, bakışları ifadesiz ve sertti, Vahşi Kral'ın maskesi yüz hatlarını sıkıca kaplıyordu ve gemisine binmemi beklerken ondan aşağılamadan başka bir şey sızdırmıyordu.

"Bu nedir?" Gerçekten akrabam olamayacağını bildiğim yaratığa bakarken yerimi tutarak tısladım.

"Karşıdan karşıya geçme şansın var," diye yanıtladı Hail ciddi bir tavırla, salda yanındaki küçük yeri işaret ederek. "Eğer geçiş ücretini karşılayabilirsen."

Bir altın parıltısı dikkatimi çekti ve aşağı baktım ve Darius'un hazinesindeki üç madeni paranın hâlâ orada durduğunu, babamın etini giyen bu şey tarafından görmezden gelinen ve istenmeyen bir şey olduğunu gördüm.

Bunu düşünmemi beklemedi, iterken sıırığı suya battı, kenardan uzaklaştı ve beni kıyıda bıraktı, bunun karşıdan karşıya geçmek için tek şansım olduğuna dair bir kesinlik içimi doldurdu. o su Uçmayı deneyebilirdim ama işe yarayacağından şüpheliydim, geçiş için gerekenleri yerine getirmezsem buradaki sihir bu yolculuğu sonsuz hale getirmekten çok daha fazlasını yapabilirdi.

"Hayatımı sikeyim," diye mırıldandım.

Geri çekildim, hâlâ o suyun bir damlasına bile dokunmak istemiyordum ve bunun yerine kıyıda koşarak atladım. Ağır bir şekilde yere indim, sal çılgınca sallanıyordu ama Hail bana zar zor baktı ve sıırığıyla bizi daha da suya doğru itti.

"Neden babamın yüzünü takıyorsun?" Arkamızdaki ağaçlarda tüyler ürpertici sis yükselmeye başlayınca yere bastım, dalları su yüzeyinin üzerinde geziniyordu.

"Düşmanın yüzünü taşıyorum," diye basitçe yanıtladı, sesi acımasız ve mesafeli bir şeydi.

"Pekala, balonunu patlattığım için üzgünüm ama babam benim düşmanım değil. Lionel Acrux bu sefil uzun listenin başında," dedim soğuğa karşı kollarımı kavuşturarak.

Sis etrafımızda oluşmaya devam etti ve yavaş yavaş bizi gözden kaçırmaya çalıştı. Aramızda rahatsız edici bir gerginliğe girmeye cesaret edecek kadar uzun bir duraklama varken, kayıkçı direğinin yumuşak şıptısından başka bir şey duyulmadı.

Hail yumuşak bir sesle, "Lionel Acrux beni, krallığınızın diğerlerinden daha çok korktuğu bir canavar haline getirmede," diye mırıldandı. "Benim doğamı yalnızca yaralı görmek istediği kişilere yöneltti."

"Bu ne anlama geliyor?" ısırdım.

Vapurcu cevap vermek yerine elini önümde salladı ve işaret ettiği suya baktığımda, geçmişten bir hatıra olduğunu varsaymam gereken şeyi gördüm.

Babam değişmişti, çok başlı Hidra siyah pulları ve sürünge gövdesiyle bir Ejderhayı andırıyordu, ancak ağzından çıkan ateş kırmızı yerine zehirli görünen mor renkteydi.

Kendimi, Hail'in küçük bir Fae ordusuna doğru koştuğunu, yaklaşık yüz kişinin onunla savaşmak için köylerinin kenarından akın ettiğini, hiç tereddüt etmeden onları yarıp geçerken çığlıklarının havayı doldurduğunu izlemeye zorladım. Onun koşanları yakıp yıkmaması, bedenleri ikiye ayırmasını, dünyaya öfkeyle haykırmasını ve daha fazla katliam vaat eden korkunç bir hızla köye doğru dönmesini izlerken merhamet çığlıkları aklımdan çıkmıyordu.

Hafızamın durması için yalvararak dudaklarımı araladım ama yine de düştü ve yeni bir görüntüye dönüştü. Babamın onun için bir oyundan biraz fazlasıymış gibi sayısız Fae'yi yarıp geçtiğini görmek yerine, kendimi savaşın içinde gördüm. Değişmiş halimdeydim, düşmanlarım dönüp Anka ateşi benden kudururken kaçıyorlardı, uzattığım yumruğumdan kırmızı ve mavi kanatlar kopuyor ve onlar koşarken onları avlıyordu.

"Öyle değildi," diye tısladım, dudaklarımda bir hırlama ve gözlerimde kana susamışlık ile Peri Perileri ve Perileri yarıp geçerken kendimi seyrederken.

"Doğanın gerçeğini inkar mı ediyorsun?" kayıkçı kibarca sordu. "Özünde ne olduğunla yüzleşemez misin?"

"O ben değilim," diye inkar ettim. "Asla bunların hiçbirini yapmak istemedim. Başka bir seçeneğim yoktu. İnsanları korumak zorundaydım..."

Sudaki görüntü babama dönüşünce yüzüm kesildi.

Elini siyah saçlarının arasından geçirip annemin önünde volta atarken kendinden nefret ediyordu.

"Başka seçeneğim yoktu," dedi, sesinde neredeyse yalvaran bir tonla, Merissa ona onu hiç tanıımıyormuş gibi bakarken. "Krallığımızı tehdit ediyorlardı. Korumaya yemin ettiğim insanlara zarar vereceklerdi. Zarar vermeyi planlıyorlardı *Ser*"

Bakışlarımı sudan ayırıp kayıkçıya kaşlarımı çattım.

"Lionel Acrux onu bu yalanlara inandırdı," dedim.

"Öyleyse bahanen ne?" O sordu.

Sözlerindeki ima karşısında irkildim ve o suda oynanan savaştan daha fazla dakika geçtikçe onları reddedercesine başımı salladım. Kana bulanmışım, öfkeliydim, gaddardım, durdurulamazdım.

Bir canavar.

Daha önce hiç görmemiştim ama işte oradaydı. Benim ayrılmaz bir parçam olan ve çok fazla yıkıma, çok fazla acıya ve ölüme yol açabilen şey...

"Özverili ve bencil olan nedir? Kibar ve zalim. Sonsuz ve kararsız. Paha biçilemez ve bedelsiz. Savaşın habercisi ve onu kesin olarak bitirebilecek tek şey mi?" diye sordu kayıkçı, bilmece üstüne çökerken sözleri alaycıydı ve ne demek istediğini anlamadan sadece başımı salladım. "Mazeret ve sebep nedir? Doğrulama ve şiddet. İhtiyaç ve talep?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladım ve kahkahası acımasız ve soğuktu.

"Evet yaparsın."

Ö Tamamen becermek için bir ölçekte, sekiz virgül beşte oturuyordum. ben ... idim
Bir masanın altında, nefesimi düzene sokup dövüşümüz sırasında buraya
uçarak gönderilen beyaz kılıca sımsıkı tutunurken Gölge Canavarı havayı
koklayarak beni takip ediyordu.

Orion'un hala Tharix'le savaşın sancılarını çektiğini duyabiliyordum ve bir
sonraki hamlemin ne olacağına odaklanırken ona güzel düşünceler yolladım.

Sihrim olmadan sadece fiziksel gücüme güveniyordum ve sonsuza kadar böyle
devam edemeyeceğimi biliyordum. Stella'nın kolumda açtığı yara, kanın akması
durmuş olmasına rağmen sızlıyordu, ama şimdi, alnımdaki bir yarık ve kaval
kemiğimin birinden kaynaklanan derin bir sıyrık da dahil olmak üzere, ona
ekleyecek bir dizi morluk ve kesik vardı. canavarın pençeleri.

Diğer çizmemi de kaybetmiştim, bu yüzden artık ayakkabısızdım ve göğüs
zırhım fena halde çökmüştü, göğsümü biraz fazla sıkıyordu. Stella'nın bana
verdiği küçük güzel banyoda kurumuş ve tenimin her santimine yapışmış
kandan bahsetmiyorum bile.

Sonuç olarak, en iyi durumda değildim ama en kötü durumda da değildim. Gölge
Canavarı'nın zehirli dişlerini içime sokmasına izin verecek bir hata yapmadan önce
bunu bitirmek için bir plana ihtiyacım vardı.

Canavar başını eğdi, derin bir şekilde kokladı, gittiğim her yerde peşinden
sürüklediğim kan kokusunu alamayacak kadar yakınımdaydı. Keskin bir şekilde
kükredi, masaya doğru atıldı ve onu havaya fırlattı, altından beni çıkardı.

BT.

Canavar bana doğru bir darbe indirdi ve ben de büyük pençesini savurarak büyük bir çabayla kılıcımı kaldırdım. Gölge Canavarı acı içinde uludu, tökezledi ve topalladı, ayağının tabanında kestiğim derin yaradan kan sızıyordu.

Ayağa kalktım, avantajımı zorladım ve açık boğazına vurmak için hamle yaptım, nabzım yükseldi ve içimde umut dalgalandı. Bıçağım ona çarptı, sonra tam boyunca uzanan bir titreşimle sekti.

"Ne oluyor?" Bir adım geri tökezleyerek nefes aldım ve ardından boynundaki gölge tasmaını hatırladım.

Gölge Canavarı dişlerini çtırtatarak ileri atıldı ve ben eğilerek ölümcül bir ısırdıktan kıl payı kurtuldum. Ön patilerinin arasından koşmaya zorlandım, sonra zıpladım, kürkünü yumruklarım ile yakaladım ve omzunun üzerinden yukarıya tırmandım. Gölge Canavarı beni silkelemeye çalışırken öfkeyle havlayarak arkasını döndü ama ben sımsıkı tutundum ve sırtına binene kadar daha yükseğe tırmandım.

Annemin kılıcını başımın üzerine kaldırdım ama Gölge Canavar, dudaklarından ensemdeki tüyleri diken diken eden şiddetli bir ulumayla cephanelik boyunca koşmaya başladı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, tutunmak zorunda kaldım ya da ondan uçarak gönderildim, bu yüzden kendimi sıkıca sıkıştırdım, kılıcımı kavradım ve bir sonraki öldürme şansımı bekledim.

Arka duvara çarptık ve ben canavarın kafasının arkasına eğildim, nefesimi tutarak kendimi onun vücuduna yasladım, başka bir odayı delip geçerken başka bir duvara toslayıp toz ve moloz yuvarlanmadan önce odaklanamadığım başka bir odadan canımı kurtarmak için tutundum. üzerimde. Gölge Canavarı kendini bir merdiven boşluğunda bulunca ve merdivenlerden hızla çıkmaya başladığında, her yere dökülen düşen tuğlalardan bir şekilde kaçındım, daha da sıkı tutundum.

Üzerimizde şamdanların asılı olduğu geniş bir koridora girdik ve Gölge Canavarı biraz yavaşlayarak bana harekete geçme şansı verdi. Hızla doğrulup kılıcımı kaldırdım ve acımasızca kürek kemiklerinin arasındaki etli kısma sapladım. Gölge Canavarı ıstırap içinde ciyakladı, tökezledi ve altımızdaki beyaz halıya çarptı.

Yuvarlanıp ezilmeden önce sırtından atladım ve her yanından siyahımsı kan sızarken pençelerinin arasına düştüm.

Kılıcı, Gölge Canavarı'nın çığlık atmasına ve o yaradan ışık saçmasına neden olan şiddetli bir darbeye göğsüne sapladım. Beni gözlerimi korumak için elimi kaldırmaya zorlayan muhteşem, parlak mavi bir ışık. Kafam karıştı

Kafamı kaldırdım ve Canavar'ı kesin olarak bitirmeye hazır olarak ilerledim ama o ışık tenimi okşadığında nefesim kesildi. Dokunuşu o kadar tanıdıktı ki içim acıdı, çaresizlik içinde ona uzanırken dudaklarımdan acı dolu bir ses döküldü. Büyü. Ve herhangi bir sihir değil. Oldu *bana ait*.

Parmaklarım ışığın daha derinine kaydı ve Gölge Canavarı'ndan bir sel gibi aktı, öyle bir kuvvetle göğsüme çarptı ki canavarın yanında yere fırlatıldım. Işık, sanki bana merhaba öpücüğü veriyormuş gibi tüm vücudumu sardı, sonra göğsümün derinliklerine daldı.

Havayı içime çektim, bir zevk iniltisi beni terk ederken sırtım yere çarptı, suyun gücü aynı anda içimde yaşayan girdaplı nehirler ve çalkantılı okyanuslar gibi damarlarımdan aktı. Sonra, Gölge Canavarı'ndan yeşil bir ışık sel gibi aktı ve bana çarptı, dünyanın gücü cildimin altında bir deprem gibi gümbürdüyor, eve dönüş yolunu bulmanın heyecanını gümbürdüyordu.

Sarmaşıklar kollarımda kıvrılarak vücudumu kucakladı ve ben onu tekrar hissetmenin ne kadar iyi olduğunu düşünerek neredeyse hıçkırı hıçkırı ağladım. Sonra Gölge Canavarı'ndan içime derin, kırmızımsı bir parıltı aktı ve ateş Elementimin sıcaklığı geri döndü, beni iliklerime kadar ısıttı ve bir daha asla üşümeyeceğime söz verdi. Artık kemiklerimden ısıyı çeken donmuş karolar yoktu, ateşim her zaman orada olacak ve içimde yaşayan kendi güneşim gibi tenime ısı üfleyecekti.

Sonunda, havanın gücü parıldayan bir beyaz ışık yayıyla üzerime doğru hızla geldi, mavi saçlarım bir fırtına gibi etrafımda uçuştı, sonra içime kaydı ve ciğerlerimden saf bir sevinç kahkahası fırladı. Bir güç kasırgası, cildimi enerjiyle titreten vahşi, görkemli bir fırtınayla içimi bükte. Hayatın ta kendisiydi, yazın bir fırtına ve en uzun ağaçların en yüksek zirvelerini kırbaçlayan en taze rüzgar.

Orada Elementlerimle yattım, onların birlikte yıkanma hissiyle yıkandım ve tüm güç içimde ait olduğu yere yerleşirken aralarındaki dengeyi bir kez daha buldum.

Ama canımı acıtan hayati bir parça eksikti ve onu aramak için döndüğümde o bana geldi. Gölge Canavarı'nın göğsündeki o açık yaradan güzel bir Anka kuşu uçuştı, içinden kırmızı ve mavi alev kanatları fırladı ve uzun gagasını terk eden yürek burkan bir çığlıkla bir daire şeklinde üzerimde uçuştı.

Sonra bana doğru geldi ve onu kucaklamak için kollarımı açtım, kuş göğsümün en ücra köşelerine dalıyor ve ruhumla yeniden birleşiyor.

Tarikatım yeniden kaynaşırken yanaklarımdan mutluluk gözyaşları süzüldü.

Kimliğimin özü, kollarımda patlayan ve sonunda derimde hak iddia eden ateş. Parmaklarımı sevgi dolu sıcaklıkları arasında büktüm, katıksız bir kendinden geçme iç çekişi beni terk ederken başım yumuşak halıya düştü.

yine bendim. Bütün ve kırılmaz. Ve bu günden son gününe kadar hiçbir gölge bedenime giremeyecekti.

Bana geri kazandırılan şeyin büyüklüğüne boyun eğmek ne kadar çekici gelse de, Orion'un hâlâ Tharix'le karşı karşıya olduğunu bildiğim için orada daha fazla oylanmama izin veremezdim. taşınmak zorunda kaldım

Ayağa kalktım ve annemin kılıcını almak için Gölge Canavar'a doğru adım attım, önümde canavarı incelerken onu sıkıca tuttum. Hala nefes alıyordu, ama sadece.

Kanlı kılıcı daha yukarı kaldırdım, irademi çalan ve beni defalarca öldürmeye zorlayan bu yaratığa bakarken karanlık içimde kıvrılıyordu. Artık içimde ikamet etmediği için onu ayrı görmek daha kolaydı. Orion haklıydı. Bu hayvanın neden olduğu terörden ben sorumlu değildim. Bana acımasızlığını bulaştırmıştı, ama neden olduğu ölümlerin arkasında hiçbir zaman benim isteğim olmamıştı, ancak suçluluk duygusundan gerçekten kurtulabileceğimden emin değildim. Ya da lanetin adaletsizliğine duyduğum öfke.

Üst dudağım geriye doğru kıvrıldı ve beni görebilmesi için kafasına doğru yürüdüm, bağlarından kurtulmuş, yaptıklarının bedelini ödemeye hazırdım. Kalkmaya çalışmadı, zaten ölüme çok yakındı ve acı dolu gözlerinde kabul etme pırıltıları parlıyordu.

Ellerimi kürküne bastırmak için biraz zaman ayırdım, boğazının etrafındaki tasmayı yokladım, parmaklarım onu kavradı. Kürkü bir kenara ittim, yaydığı karanlığa ve istenmeyen güce kaşlarımı çatarak onu oraya tam olarak kimin koyduğunu söyledim.

"Lavinia," adını tükürdüm, yaratığın kara gözlerine bakarken kaşlarımı çattım ve aklımdan beni içten içe ürperten bir düşünce geçti. "Sen de mi tutsaksın?"

Phoenix'ime seslendim ve yükseldiğini hissettim, doğuştan gelen bu derin gücü kullanırken boğazımdan bir inilti çıktı, kırmızı ve mavi alevler elimde dans ediyor, içimi en çılgın neşeyle dolduruyordu. Onları tasmaya bastırdım, onları derine sürdüm ve onu orada tutan gücü yaktım. Tasma bir tıslama sesiyle alevlerimin yoğunluğu altında kırıldı ve Gölge Canavarı'nın altındaki zemine çarparak küle döndü.

Gölge Canavarı sızlandı, ses o kadar kederliydi ki kalbimin tellerini çekiştirdi. Kederdi, pişmanlıktı ve ben de aynı acıyı paylaştım.

çok iyi bilmek.

İhtiyatlı bir şekilde önünde dolaştım ve cehennem gibi siyah gözlerinin güzel bir yanık kahverengi renge dönüşene kadar değiştiğini gördüm.

Dudaklarım aralandı ve içimde hissettiğim o acıma duygusu, içimde görmezden gelemeyeceğim kurşun gibi bir ağırlığa dönüştü. Pişman olabileceğimi bildiğim halde bir karar verdim ama bu riski almak zorundaydım çünkü bu yaratık Lavinia'nın gücüyle bağlı olsaydı, o zaman o da benim kadar masumdu. Ama öyle olmasaydı, ciddi bir hata yapmak üzereydim.

"Ben olsam birinin bu riski göze alacağını umardım," diye fısıldadım, uzanıp avucumu canavarın büyüleyici gözlerinin arasındaki yumuşak noktaya bastırarak, kendimi buna kaptırmamaya çalıştım. Bu bir içgüdüydü ve ona güvenmek zorundaydım.

Yaratığın vücuduna bir şifa büyüseli gönderdim, onun bu şekilde iyileştirip iyileştiremeyeceğini bile bilmiyordum ama yaratığın içinde bana tamamen yabancı olan bilinmeyen bir büyü buldum ve bir şekilde ona kilitlendim, yeteneğini besledim. iyileşmek ve işin geri kalanını yapmasına izin vermek. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir gölge, uzuvlarından kıvrılarak çıktı. Soluk griydi ve içeriden parlıyormuş gibi görünen yanardöner bir ışıkla parıldadı.

Gölge Canavarı acınası bir şekilde sızlandı, ancak birkaç dakika sonra havlayarak geri sendelememe ve savunmacı bir şekilde ellerimi kaldırmama neden oldu. Bir güm, güm, güm sesi duyuldu ve yaratık başını kaldırdığında her an bir saldırı bekleyerek, nereden geldiğini görmek için ihtiyatla yan adım attım. Kabarık kuyruğu, sahibini gördüğüne sevinen bir köpek gibi haliya vurarak sallanıyordu.

"Lanet olsun," diye nefes verdim.

Gölge Canavarı ayağa kalktı ve gerekirse onunla savaşa geri dönmeye hazır şekilde etrafıma sağlam bir hava kalkanı oluşturdum. Ama mutlu bir şekilde homurdanarak ileri doğru koşarken eğildi ve etrafımdaki sağlam kalkanı yalayarak şok içinde oyalanmama neden oldu.

"Blue, geri çekil," diye havladı Orion, şimdi beni yalamakta olan canavar tarafından neredeyse parçalanmış olan merdiven boşluğunun tepesinde belirerek arkamda belirdi.

"Sorun değil," dedim hemen, eşimin iyi olduğunu görünce acıyla rahatlamıştım. Elinde kenarlarında mor ateş yalayan siyah metal bir kılıç kaldırdı. İddia ettiğim beyaz kılıcın kardeşi gibi görünüyordu.

"'Tamam' derken neyi kastediyorsun?" diye sordu, gözleri canavara kilitlenmiş halde öne doğru bir adım atarak. Devasa gölge yaratık önümüze oturdu,

kuyruğunu daha heyecanlı sallıyor, dili ağzının yanından sarkıyor.

"Bir mahkumdu," diye patladım. Olduğum gibi. Ama sihrimi ve Düzenimi ondan geri aldım ve-"

"Yaptın?" diye nefesi kesildi, gözlerinde bir iz bırakarak umutla bana doğru koştu.

"Evet." Genişçe gülümsedim, kanıt olarak avucumda bir alev yaktım ve karşılık olarak büyü rezervlerimin nasıl şiştiğini sevdim.

"Güneşe teşekkürler," dedi, hâlâ etrafımızı saran tüm karanlığa rağmen yüzünü mutluluk aydınlatıyordu.

"Hm, ayrıca Gölge Canavarı da ücretsiz ve... Sanırım bizimle geliyor," diye ekledim hemen.

"Ne?" Orion homurdandı, ifadesi bir anda sertleşti.

Arkasından tiz bir çığlık geldi ve bir küfür savurarak döndü, boştaki elini kaldırdı ve kalın bir buz duvarıyla merdiven boşluğunu kapattı, bana dönmeden önce her boşluğu kapattı. "Hareket etmemiz gerekiyor. Büyüm onu bir süre tutacaktır, ama-"

Tharix buzu yarıp geçti ve ben de elimi kaldırdım ve onu geride tutmak için koridor boyunca devasa, aşılmaz bir Anka Ateşi duvarı fırlattım.

"Onu alt edebilirim," diye homurdandım kararlılıkla. "Gabriel'e git ve onu dışarı çıkar."

"Hayır, Mavi. Tharix ölemez. Sanırım annesinin gücüyle besleniyor," dedi Orion ciddi bir şekilde bileğimi tutarak. "Buradan gitmemiz gerekiyor. Sihrim azalıyor ve Lionel'ın Ejderha Muhafızlarının tüm gücüyle dönmesi an meselesi."

Gözlerinin içine bakıp içlerindeki gerçeği görerek hayal kırıklığıyla keskin bir nefes verdim. Tharix benim ateş duvarımı aşarken çığlık attı ama başaramadı ve bunun şimdilik yeterli olacağını düşündüm. Öldürülemez bir şeyi öldürmeye çalışarak zaman kaybedemezdik.

"Hadi öyleyse." Koridorda koşarak döndüm ama Orion bana çarptı, beni kollarının arasına aldı ve ben annemin kılıcını göğsüme dayarken Gölge Canavarı'ndan sarayda hızla uzaklaştı. Toprak Elementim ile yeni sahip olduğumuz kılıçlarımızın her biri için kılıflar oluşturmak ve onları belimizin etrafına bağlamak için biraz zaman ayırdım. Kahretsin, yeniden büyü yapmak iyi hissettirdi. Sanki köklerim onarılmış ve içimde yeşeriyor, tüm boşlukları dolduracak şekilde genişliyordu.

"Güçlerini tam olarak nasıl geri aldın?" Orion hayranlıkla sordu,

Kolunu destek için tutarken bana baktı.

"Gölge Canavarı'nı neredeyse öldürüyordum, göğsünü kesiyordum ve hepsi emrimle dışarı fırladı."

Ağzının köşesi seğirdi ve gözleri vahşi bir zevkle doldu. "Kahretsin, keşke bunu görebilseydim."

"Buradan çıktığımızda sana teker teker anlatacağım," dedim.

"Güveniyorum." Çarparak durdu ve Kraliyet Kâhin Odası'nın dışında olduğumuzu fark ettiğimde neredeyse kırbaçlanacaktım.

Orion'un kollarından atlardım, hava büyüyle kapıyı menteşelerinden ayırdım, odanın diğer ucuna uçarak duvara çarptım. Ortasındaki cam tahtın üzerine yığılmış, baygın ve yüzünde kesikler olan Gabriel'e koştum. Kalbim sıkıştı ve kardeşime bunu yapmaya cüret eden orospu çocuklarından intikam duygusu içimi çaldı.

Şakağına bir sihir dokunuşuyla onu uyandırdım ve yaralarını silmek için içine de şifa büyü döktüm.

Orion zincirlerini tutup Yoldaşlık gücüyle onları parçaladığında, Gabriel nefesi kesilerek uyandı, gözleri hayallerle doluydu.

Ağabeyim uzanıp yanağıma sıktı, dudaklarında bir gülümseme yükseldi ve bakışları bilgiyle doldu. "Sen yaptın."

"Ben yaptım," diye sırtarak onayladım ve onu ayağa kaldırdım. "Ve şimdi gitmeliyiz."

Gölge Canavar homurdanarak ve bize doğru zıplayarak geldiğinde kalbim yerinden fırladı, ama saldırmadı, sadece bizi bir kez daha bulduğu için mutlu görünüyordu ve ben de oldukça mutluydum.

"Kahrolası yıldızlar adına," diye nefes aldı Gabriel, Orion onu sihirli dizginleyici kelepçelerinden kurtarmak için hareket ederken.

"Sorun değil. O artık bizim tarafımızda. Sanırım," dedim. "Ya da belki bir kızdır. Gerçekten bilmiyorum."

"Bizimle gelmiyor," diye mırıldandı Orion ve ona tek kaşımı kaldırdım.

"Öyle," dedim basitçe.

"Değil," diye ısrar etti. "Ve acıktığı anda hepimize saldırmayacağını kim söyleyebilir?"

"Artık bedava. Bize zarar vermez," dedim kararlı bir şekilde, bu konuda haklı olduğumu umarak ama onu burada bırakıp tekrar Lavinia'nın tutsağı olamazdım. En azından, geride bırakırsak bize karşı kullanılabilecek bir silahtı.

"Bu doğru olsa bile, devasa bir canavarı nasıl kaçıracağız?"

buradan ihtiyatlı bir şekilde ölüm mü? Orion itti.

Onun sözleriyle, Gölge Canavarı dumana dönüştü, ama şimdi Lavinia'nın emri altındaki koyu, iltihaplı çürüme rengi yerine o soluk gri renge dönmüştü ve onu anlamış gibi omzumun yanında asılı kaldı. Burnumu çektim ve Orion bana kuru bir bakış attı.

"Hayır," diye homurdandı.

"Evet," diye karşılık verdim ve Gabriel ayağa kalkıp aramıza girdi. "Bu gerçekten evlilik atışmasının zamanı değil," diye uyardı. "Evli değilsek evlilik sayılmaz," diye belirttim.

"Biz evleneceğiz," dedi Orion homurdanarak. "Kim söylüyor?" direndim.

"Bana diyor," diye tersledi. "Bu savaş biter bitmez seninle evleneceğim." "Yapacaksın, değil mi?" Ona gözlerimi kıstım. "Biz zaten evliyiz, neden biz de evlenelim?"

"Yine," diye araya girdi Gabriel. "Gerçekten zamanı değil. Gitmemiz gerek."

"En güvenli çıkış yolunu görebiliyor musun?" Ağabeyime sordum ve başını sallayıp onu takip etmemizi işaret etmeden önce geleceğe bakmak için bir dakika ayırdı.

"Şimdilik Yoldaşlık hediyelerimiz olmadan hareket etmemiz en iyisi, sarayın dışında muhafızlar var ama yakında yeni görev yerlerine geçecekler. Bunu tam da böyle zamanlamalıyız, dedi Gabriel mistik bir tavırla.

"Bekle," dedim, odadan çıkmadan önce kolundan tuttum. "Daha önce bize yapılan izleme büyüleri vardı, ya sizde varsa?"

"Bana bir tane takma zahmetine gireceklerinden şüpheliyim, yapabileceğimin tamamen farkında olacaktı. *Görme* keğer kaçarsam böyle bir kader. Ama emin olacağım." Gabriel geleceğini araştırmak için biraz zaman ayırdı, sonra cesaret verici bir gülümsemeye bana döndü. "Hiç bir şey."

"Güzel," diye içini çektim ve o da beni odadan çıkardı.

Orion yanımda, koridorda aceleyle koştum ve kulağıma konuşmak için eğildi. "Sen *irade* Evlen Benimle."

"Biliyor musun, insanlar genellikle birine kendileriyle evlenmek isteyip istemediklerini sorarlar, sadece emretmekle kalmazlar," diye fısıldadım.

"Yıldızlarla zaten benimle çift oldun, sorulacak ne var ki?"

"Çift olmamız, bir teklifi atlayabileceğin anlamına gelmez." Ona keskin bir bakış attım. "Öyleyse bir dahaki sefere bu konuyu açtığında gerçekten çok kibarca sorsan iyi olur. Ve evet diyeceğime dair hiçbir söz vermiyorum."

"Ya da kabul edeceğim," diye omzunun üzerinden geriye attı Gabriel.

"Ve ne zamandan beri senden izin almak zorundayım?" Orion şok içinde sordu.

"Bu soruya katılıyorum," diye seslendim ona.

"Kardeşin olduğum için sana göz kulak olmak benim görevim," diye yanıtladı Gabriel, kısa bir koridorda keskin bir sola dönerek ve biz de peşinden koştuk.

Alay ettim ama Orion kaşlarını çattı, arkadaşının sözlerini çok ciddiye alıyormuş gibi görünüyordu. Bu çok saçmaydı çünkü Gabriel'i ne kadar sevsem de, istersem Orion'la evlenmek için onun iznini beklemeyeceğimden eminim.

"Darius, Tory ile evlenmek için senden izin istemedi," dedi Orion.

"Biliyorum. Ve onunla Peçe'nin ötesinde konuşacağım, ama şu anda iki farklı uçakta olduğumuz ve yakın zamanda ölmeyi planlamadığım için, sunmayı planladığım kış tekmeyi beklemesi gerekecek. ahirette onunla. Ancak ölüm yoluyla benden kurtulamazsın, bu yüzden kız kardeşimle evlenmeye kararlıysan bana karşı çok iyi davransan iyi edersin. Gabriel sağa fırladı, sonra yavaşladı ve gözleri bir hayalle parlarken sırtını duvara yasladı.

Orion ve ben korumacı bir şekilde onun etrafında dolaştık, kılıçlar kaldırıldı ve serbest ellerimizde çıtırdayan büyüler.

"Seni seviyorum." Orion bana göz kırptı ve her zamanki gibi onun için eridim. "Ben de seni seviyorum. Hadi eve gidelim."

"Bugünlerde ev nerede?"

"Ailemiz her neredeyse," dedim, hepsini çok özleyerek göğsümü çekiştirerek. Buradan çıkıp onlara giden yolu bulmamız gerekiyordu.

"Üçümüzün ötesinde kimleri sayıyoruz, Tory, Xavier ve Caleb?" O sordu.

"Max, artı Sofia ve Tyler. Ve bir Seth sarılması için can atmıyormuş gibi davranma," dedim dudaklarımda hafif bir sırıtışla.

"Aslında, sanırım kafese geri döneceğim," dedi donuk bir ifadeyle.

Ona doğru başımı salladım ama sonra düşüncelerim ailemizden kaybolan kıza döndü, Geraldine'in kaybı kalbimi paramparça etti. O olmadan dünyanın aynı olmasına imkan yoktu.

"Bu taraftan." Gabriel sarsılarak tekrar uyanık hale geldi ve bir kez daha önümüze koştu.

Şimdi yapılması gereken şeye odaklanarak kederimi uzaklaştırdım. Hata yapamazdık, buradan gitmemiz gerekiyordu. Lionel ve onun Ejderha Muhafızları tarafından yakalanırsak, Lavinia'nın tutması için hiçbir sebep kalmazdı.

artık bizi öldürmesine geri dönelim.

Sigara içilen bir odadan geçtik ve bir kapıdan içeri süzülerek, Ejderhaların görkemli tablolarının ve geniş bir taş balkona açılan gümüş kenarlı cam kapıların olduğu geniş bir koridora girdik. Gabriel bir ay ışığı havuzunda durmak için yavaşladı ve ben onun yanına gittim, ona kaşlarımı çattım, gözlerinin parladığını ve alnının endişeyle kırıştığını gördüm.

"Nedir?" Bize geri döndüğünde fısıldayarak sordum.

"Yol açık, ama... Havada uçuşsuz bir şey olduğuna dair korkunç bir his var içimde."

"Artık hızlı gidebilir miyiz?" Orion yan tarafına ateş etti. "Sen ve Darcy uçarken ben kaçacağım."

"Evet, zamanı geldi." Gabriel gömleğini çıkardı, bir kenara fırlattı ve vücudunun her yerinde sahip olduğu sayısız dövme sembol ortaya çıktı. Kara kanatları sırtından fırladı ve balkon kapılarına dönüp kapıları sonuna kadar açtı. "Buraya in, üzerinde duracağız Orio ve arazinin ötesindeki ormanlık alana dümdüz bir atış yapacağız. Muhafazaları aştığımız anda, Lionel geri dönecek, ama hareket etmeye devam ettiğimiz sürece, o bize yetişmeden çoktan gitmiş olmalıyız. Ondan sonra ondan kaçmak için Görüşümü kullanabileceğim."

Kanatlarını esnetti ve ben de saçlarımın arasından uçuşan temiz, berrak kış havasını içime çektim. Özgürlük ona sahip çıkmam için bana yalvarıyordu, eve, kız kardeşime, arkadaşlarıma dönmenin bir yolunu bulmamı talep ediyordu. Onlara giden yoldaydım, sonunda yeni bir kader açılıyordu. Bir an için Stella'nın yaptığı fedakarlığın ağırlığı havada asılı kaldı ve yaptığı şey için içimi şükran duygusu kapladı. Yıkım ve iğrenç işler yolunda ilerleyen zehirli bir kadın olabilirdi ama sonunda hayatını ben ve oğlu için sunmayı seçmişti. Ve bundaki iyiliği inkar etmek mümkün değildi.

Sadece üst yarımı kaplayan göğüs plakası ile kanatlarım serbestçe gerilebildi ve onları tekrar hissetme beklentisiyle içimde bir heyecan vızıldayarak onları çağırdım.

Bana geldiklerinde neredeyse inledim, tüylerin bronz parıltısı sırtımda yükseldi ve Phoenix'im içimde şarkı söyledi.

Beni izlerken Orion'un gözleri parladı. "Bu iyi hissettiriyor mu güzelim?" "Çok iyi," diye nefes verdim.

"Haydi," diye ısrar etti Gabriel, zıplayarak balkonun kavisli taş korkuluğuna çömeldi, gözleri av peşindeki yırtıcı bir kuş gibi yerde geziniyordu. "Alçaktan uçacağız. Hareket etmek için şu ağaçların örtüsünü kullanalım."

Ormanlık bir alandan geniş arazinin çevresine doğru giden bir patikayı işaret etti.

Başımı salladım, arkasından ilerledim, bir kez daha uçmak için can atıyordum, kanatlarım sırtımda çırpınıyor, beni gökyüzüne fırlatmaya hazırdı.

Ayın üzerinden bir gölge geçti ve uçümüz de kafalarımızı o yöne çevirdik. Hepimizin etrafına bir hava kalkanı attım ve Orion elimi tuttu, gücü benimkiyle birleşerek onu daha da güçlendirdi.

Lavinia, tepemizde asılı, yıldızların arasına örülmüş karanlık gökyüzüne neredeyse gizlenmiş olarak belirdi.

Kesin ölümün bir kehaneti gibi alçaldı, ellerinden fırlayan devasa gölgeler korkunç bir güçle etrafımızı saran güç kubbesine çarparak onu yerinde tutmaya çalışırken sendelememize neden oldu.

Lavinia kızgın ve düşmanca üzerimizde süzülürken, vücudundan gölgeler sarkıyor ve yüzü hırliymış gibi bakarken Gabriel bir küfür savurarak tekrar balkona atladı ve gökyüzüne baktı.

"Sen ne yaptın?!" Öfkeli bir suçlamayla Orion'u işaret etti ve ben de dikkatini bana çekmek için Phoenix ateşinin kanatlarımdan dökülmesine izin verdim ve onun dehşet içinde çığlık atmasına neden oldu. "HAYIR!" ağladı. "Bu nasıl mümkün olabilir?!"

"Lanet bozuldu," diye tükürdüm. "Artık sana bağlı değiliz."

"Canavarım nerede?" diye hırladı. "Bana gel. Parçalayın bu hainleri."

Gölge Canavarı dumanlı haliyle bana daha yakındı ama aramasına cevap vermedi. Artık onun tutsağı değildi ve bu gece ona gerçek bir kurtuluş şansı sunacaktım. Kaçış kapısının eşiğindeydim ve yandaşlarımla birlikte çıkıştan geçiyor olacaktım, bu yüzden bana yardım et.

"Kimse yardımına gelmiyor Lavinia!" diye bağırdım, kalkanımıza daha fazla güç vererek, bakışlarımı Gabriel'in altından çağırdığı ve gölge kaltağının arkasından gizlice gökyüzüne doğru yol aldığı kalın sarmaşıklardan uzak tuttum.

Gabriel, onu yakalamak için bir ağ örerek sarmaşıkların uzunluğu boyunca keskin dikenler ekledi. İhtiyacımız olan tek şey bir şanstı ama aklım İmparatorluk Yıldızı'na ve soyumun başına bela olan lanete döndüğünde, kaderi lehimize çevirmek için benden önce gelen her Phoenix'in gücünü toplamam gerektiğini biliyordum. Ama öyle olsun.

Lavinia homurdandı, gırtlaktan gelen sesle hava titriyordu. "Bundan emin misin küçük prenses?" diye tısladı ve başının bir hareketiyle Periler aşağıdaki ormanlık alandan süzüldü, hepsi o kadar iyi kaynaşmıştı ki

ağaçlarla geldiklerini görmemiştik. Onlarcası vardı, belki de yüzlercesi karanlıkta saklanıyordu ama bu yeni meydan okuma bile beni yıldırmadı.

Sarayın göbeğinden yükselmiş, yüz Fae'nin kanıyla yıkanmış, bir canavarla savaşmış ve benim için kaybettiğimi geri almıştım. Artık kurtuluşun eşiğindeydik ve yıldızlar, güneş ve ay adına bu gece buradan birlikte gidecektik.

Lavinia kalkanımızı bir kez daha çırttı ve hava büyüğü kubbesi bir adım geriye zorlanırken Orion ve ben topuklarımızı yere indirdik.

Bir Peri, uzun sondaları olan ağı işaret ederek korkunç bir çığlık attı ve Lavinia onu durdurmak için dönmeden önce Gabriel onu Lavinia'ya fırlattı. Ağ üzerine çarptı, onu sardı, sımsıkı bağlandı ve dikenler derine inerken kan döktü.

"Gitmek!" Komut verdim ve Lavinia ağdan kurtulmak için savaşırken balkonun kenarına koştuk.

Gabriel bana baktı ve planımın kafamda ortaya çıkmasına izin verdim, gözleri bir saniye parladı. *testerene* yapmasını istedim ve o da onaylayarak başını salladı. Orion'a doğru atıldı, sağ elini tuttu ve avucunu aşağı doğru yonttu. Su büyüğü parmaklarının arasında koştu ve onu kırmızı bir buz kristaline hapsetmeden önce Orion'un avucundan Stella'nın kanını toplamak için kullandı.

"Sen ne-" diye başladı Orion, ama Gabriel bana kan kristalini fırlattığında, Orion'u tuttu ve balkonun kenarından atladı, kanatları fırlayıp esintiyle onları yakaladı.

Orion adımı haykırdı ve kurtulmak için savaştı, ikisi ağaçların altında bir Periler ordusunun onları beklediği yerde gözden kayboldu. Ama bu kaçışta benim de payım olduğunu bildiğimden ve düşmanlarımız arasında bir yol açmaları için onlara güvendiğimden, zihnimin bu korkunç düşünceye takılıp kalmasına izin veremezdim.

Kristali yapraklardan dökülmüş bir keseye bileğime bağladım, sonra tırabzandan fırlayarak Lavinia'ya doğru gökyüzüne doğru koştum, onu görüş alanıma kilitlerken kanatlarım arkamda havada alev alev bir iz yakardı. Hâlâ ağın içinde debeleniyor, kurtulmaya çalışıyordu ve ben saldırmaya hazırlandım, nabzım hızlandı ve intikam hırsım adımı mırıldandı.

Anka kuşu ateşi beni parçaladı ve bu cadının bana ve Orion'a yol açtığı tüm öfke ve acıyla dolu bir kükreme saldı.

Gölgeleri, onu kafese kapatan ağı yarıp geçti ama o hâlâ çok

Ölüm ateş topunun kendisine doğru geldiğini fark etmek için dikkati dağıldı. Ölümcül bir kıvılcım sağanağıyla çarpıştı, onu gökten düşürdü ve dehşet içinde çığlıklar atarak ağaçlara doğru yuvarlandı.

Daldım, peşinden koştum ve Perilerin çingiraklar alçalarak kafatasıma saplandı, sihrimi kilitledi. Ama Düzenim ve Lavinia'yı kesin olarak yok etme planım varken sihre ihtiyacım yoktu.

Ağaçlara çarpmadan önce Lavinia'nın elleri havaya kalktı, yüz hatları bir intikam resmi çizerek bana doğru gölgeler gönderdi, kanatlarımın etrafından dolandı ve onları sımsıkı bağladı.

Kontrolümü kaybettim ve ağaç gölgeğine çarpıp aşağıdaki yere yuvarlanıp bir çimenlik alana düşmeden önce bir çığlık kaçtı. Lavinia o kadar kutsanmamıştı, bir kraterde yatarken vücudu için için için yanıyor, omurgası yanan bir kütüğün kabuğu üzerinde geriye doğru eğilmişti.

Gölgeler kanatlarımı tutmak için savaşıırken Phoenix ateşim parladı, ama Lavinia'nın karanlık gücü alevin yoğunluğu altında hiçe döndü.

Uzaktaki çatışma bana Orion ve Gabriel'in kendi savaşlarıyla karşı karşıya olduklarını söyledi, ama şimdi dikkatimi onlara çeviremezdim. Bir intikam mücadelesi beni bekliyordu, Lavinia'nın kötülüğünün tuzağına düşen herkesin intikamını alma şansım açılıyordu.

Düşmanıma doğru koştum, o ayağa kalkmaya çalışırken parmaklarımdan fıskıran Phoenix ateşi ona çarptı, gölgeleri şimdiden saldırıyla sebep olduğum yanıkları ve kırık kemikleri iyileştiriyordu.

Ondan gölgeler fırladı, ateşime çarptı ve onu söndürmeye çalıştı, Phoenix alevlerim onun karanlık gücünü aynı acımasızca kemiriyordu.

Ona nefretimi haykırdım, Orion'a yaptığı tüm haksızlıklar göğsümün ortasında bir yarık açtı. Ödemesini istedim, incinmesini istedim. Ve onun ölmesini izlemekten zevk alırdım. Ama onu henüz ölüme gönderemezdim. Önce hazinede bulduğumuz kitaptan öğrendiğim büyüü ona yapmam gerekiyordu. Bunu becerebilirim, kendini iyileştirmesi için artık gölgelere başvuramayacaktı. Ve artık istekli bir kurbanın kanını tutan bir buz kristalim olduğu için, büyüünün çalışması için tam olarak ihtiyacım olan şeye sahiptim.

Stella'nın ölümü bizi özgürleştirmişti ve bu gölge sürtüğün mahvolmasının da cevabıydı. Orion'un annesinin tüm endişelerine rağmen, bunun için ona minnettar olmalıydım.

Kraterin üzerine Phoenix ateşinden bir kubbe döktüm ve Lavinia'yı içine hapsettim.

dışarı çıkmak için gölgelerinin tüm gücüyle savaştı. Onu sonsuza kadar tutamazdım ve onu orada tutmak için harcadığım çaba, başımın acıyla çarpmasına neden oldu.

Tutarken hırladım, ellerimi kaldırdım ve Kraliçe Avalon'un bana öğrettiği karmaşık düzende hareket ettirerek, büyüü onun duyabileceği şekilde yüksek sesle ve net bir şekilde söyleyerek. "İçimdeki gölgeleri bağlıyorum. Kapıları tenine kapatıyorum." Kelimeleri eski dilde tekrarlardım ve Lavinia kaçmak için daha çok çabalayarak çığlık attı. "Umbras constringo intus. Pellem tuam claudo fores!"

Yer patladı, gücü oraya aktı ve gölgeler etrafımdaki tüm ağaçları kökünden söktü. Uçmak zorunda kaldım, dallar toprağa çarparken onlardan kaçınmak için sağa ve sola fırladım, konsantrasyonum dalgalandı ve Lavinia'nın dünyayı yarıp alevlerimin altından kaçmasına izin verdi.

Bir hayal kırıklığıyla ateşimi söndürdüm ve Lavinia elinde bir gölge kılıçla bana doğru uçu. Gökyüzüne doğru koştum, daha yükseğe ve daha yükseğe, onlar izlerken parıldayan yıldızlar, bu kavgadaki entrikaları atmosferde yayılıyor. Ve bir kez olsun, onlara bir şov yapmaktan fazlasıyla mutluydum.

Lavinia'nın peşimden koştüğünü, arkama yaklaştığını hissettim ve beyaz kılıcı kınımdan çekip çıkardım, kaldırdım ve onunla buluşmak için döndüm. Gölge kılıcı, patlayan bir bomba gibi bir sesle benimkine çarptı ve darbe vücudumda yankılandı.

Dişlerimi gıcırdattım, kılıcını benimkine sertçe bastırırken kanatlarım sırtımda atıyordu ve kolum onu geride tutma çabasıyla titriyordu. Ama yaklaştıkça gücü kılıcımı göğsüme yaklaştırdı, kılıcının baskısı yoğunlaştı. Yüzü kalktı, obsidyen gözlerinde zafer dansı yapıyor, neredeyse şeffaf derisinin altında gölgeler kıpırdanıyordu. Ama bu benim için bir son değildi.

Ayaklarımı kaldırdım ve göğsüne bir tekme attım, bir santim boşluk kazandım ve kanatlarımı sertçe çırparak muazzam bir hızla gökyüzüne doğru uçtum. Bir kalp atışıyla kuyruğumdaydı, kolları uzanmış ve elindeki kılıç beni şişlemeye hazırlarken bacakları gölgeden başka bir şey değildi.

Kanatlarımdan fışkıran Phoenix ateşini sırtımdan aşağıya ve çıplak ayaklarımın üzerinden yuvarlayarak gönderdim. Çığlık attı, alevlerimin sıcaklığından kaçınmaya çalışırken bir o yana bir bu yana sapmaya zorlandı ve ben gökyüzünde geriye doğru takla atarak kanatlarımı sımsıkı kenetledim ve kendi kılıcımınla ona doğru düştüm.

hazır tutuldu. Yıldızlar daha parlak, göz kamaştırıcı ve her zaman izliyor gibiydi.

Bıçağım Lavinia'nın sırtını kesti, annemin parlak kılıcının altında eti, kemiğı ve gölgesi paramparça oldu ve Lavinia tüm vücudu siyah bir gölgeye dönüşerek feryat etti.

Döndüm, yanan tüylerim düşmanımın hayaletimsi gölgesinde bir yay çiziyordu ve o bulutun içinde Lavinia'nın ıgılları geliyordu. Benden gidebildiğı kadar uzağı fırladı, o karanlık sisi ben göremez hale gelene kadar gece tarafından yutuldu.

Gözlerim bir o yana bir bu yana kırbaçlanarak, kılıcım bana gelebilecek her türlü darbeye hazır halde onu aradım. Ama ondan hiçbir iz yoktu ve Gölge Canavarının da bir noktada beni terk ettiğini, artık arkamda dolanmadığını fark ettim.

Kılıcımı kabzamda ayarladım, Nymphe'lerin ağır şingirtıları aşağıdan geliyordu, Orion'un kükremeleri ve Gabriel'in dövüşü bana ulaşıyordu.

Lavinia! diye bağırdım. "Benimle Fae gibi dövüş!"

Sarayın önündeki çimenli bir kıyıda belirdi, iyileşti ve bir kez daha bütün oldu. Hareketlerimi besleyen azim ve kararlılıkla onu gözlerime diktim. Kılıcımı ateşim için kınına soktum, gökyüzünde ona doğru uçarak yerde onunla buluşmayı hedefledim.

"Kral eve geliyor!" neşeli bir kahkahayla bana seslendi. "Yakında arılar gibi tekrar kavanoza hapsolacaksın ve senin kanını akıtmasına izin vereceğim. Ve işi bittiğinde, ruhlarınızı kemiklerinize hapsedeceğim ki, önümüzdeki günlerde hepinize ziyafet çekebileyim."

BEN dizlerimin üzerindeydi, bakışlarım ona kilitli kalırken safra boğazımdan yukarı yuvarlanıyordu.

cildimin hemen altında yaşayan ve sayısız hayatı bu kadar kolay bir şekilde parçalayan acımasız yaratık olan savaştaki görüntülerim.

Ne kadar süredir orada mahsur kaldığımdan emin değildim, kendime bakıyordum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken, dizginlerini kırmadan salıverdiğim katliamı izliyordum. Gördüklerimin arasına babamın korkunç saltanatının parıltıları serpiştirilmişti. Gerekçelerini, mazeretlerini, benimkini yansıtan sözlerini dinledim. Ama yaptığı şey için bir bahanesi vardı. Lionel onun gaddarlığının sebebi olmuştu. Eylemlerim tamamen bana aitti.

Bu yere neden geldiğimi hatırlamıyordum, özümde ne olduğumun gerçeği, eskiden olduğum kızın bir kalıntısından başka bir şey olmayana, orada kendi gerçeğimin önünde diz çöküp hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar beni yiyip bitiriyordu. ne olduğumun gerçeği.

Böylesine şiddet uygulayan birinin bir taca layık olabileceğine nasıl inanılabilirdi? Böyle şeytani bir öfkeden oluşan bir canavarın sevgiyi hak edebileceğine nasıl inanılabilirdi?

Kendi gerçekliğimin ötesinde bir yerden altın rengi gözlerin üzerimde dikildiğini hissettiğimde, zihnimde çınlayan, ağırlığı altında beni sakatlayan bu kelimedede boğuldum.

"Uyanmak, "Rüzgâr o kadar tanıdık bir tonda uğuldadı ki, nabzım onun emriyle gümbür gümbür atmaya devam etsem de olduğum yerde dizlerimin üzerine çökmeye devam ettim.

kendi yıkımımı izliyorum.

Bu krallığın insanların korkması gereken şey bendim, hepsinin mantık ötesi vahşi diye selamladığı hükümdarın gerçek varisiydim. Acımasızdım, intikamcıydım, öfkeliydim. Ve o kısımlarım o savaştan beri sadece iltihaplanmıştı. Bir zamanlar hak iddia edebildiğim her türlü yumuşaklık, o gün bedenimi kaplayan alevler tarafından yakılmıştı. Kaybıyla...

Bir dokunuşun hayaleti yanağıma değdiğinde başımı kaldırdım, o vapurda, babamın yüzünü giyen bir yaratığın dibinde kendi yıkımımın ardından uzuvlarım titriyordu.

"*Kalk, Roxy*," rüzgar hırladı ve çenem bu isim üzerine daha da yukarı kalktı. O lanet isim.

Ben ayaklarının dibine düşerken, kayıkçının pis bakışlarında kötü niyetten başka bir şey olmadan bana gülümsediğini gördüm.

Hiç tanımadığım bir babanın dalkavuk sesiyle, "Kendi benliğinin dehşetiyle yüzleşip onların yanında yer alan çok az kişi vardır," diye mırıldandı. "Özellikle de işlediğin suçlardan suçlu olanlar. Kırılmaz ama yine de bu kadar kolay paramparça olan, kurnaz ve dürüst, acımasız ve savunmasız, saf ve kusurlu olan nedir?"

Gözlerim bir kez daha suya kaydı ve çok kısa bir an için kendi biçimimin ötesinde bir şeyin savaş alanında acımasız ve yıkıcı bir şekilde hızla ilerlediğini gördüm. Altın bir Ejderhanın gökyüzünü yarıp geçtiğini, çenesinden ateş fışkırdığını, metalik pullarından ışık parıldadığını ve kalbimin göğsümde atmasına neden olduğunu gördüm.

"Tüm korkulardan daha büyük olan nedir?" Bakışlarıyla bir kez daha karşılaştığımda kayıkçıya tısladım, uzuvlarımdaki son gücü toplayıp topuklarımın üzerine otururken gözyaşlarım yanaklarımda kurudu. "Bencillikten daha güçlü ve nefretten daha acımasız ne olabilir?"

"Yalnızca bir kez cevap verebilirsin," diye mırıldandı kayıkçı ve bu kez babamın mükemmel simanında sesinde bir çatlak vardı, sanki benim gerçeğimi benim kadar net görüyormuş gibi sözlerine gırtlaktan gelen bir hırıltı geldi. onu da görmeye başlamıştı ve o kadar kolay yok edilebilecek bir şey değildi sonuçta.

"Sonsuzca savaşan ve merhametsizce yok eden nedir?" diye sordum, gücümü toplayarak ayağa kalktım ve peşimi bırakmayan iblisle yüzleştim.

"Havuzun derinliklerine tekrar bak," diye öttü. "Ne olduğun gerçeğini gör."

"Baktım," diye yanıtladım, düşünürken sesim kırılğan, perişandı.

kendim, vahşet, sonsuz, korkunç güç ve bunu düşmanlarıma ne kadar öfkeyle çevirdiğim hakkında gördüğüm her şey. "Ve unutmamı umduğun bir şey gördüm."

"Bu nedir?" diye sordu kayıkçı, altımızdaki su çalkalanmaya başladı, feribot tehlikeli bir şekilde sallandı ve ben dengemi korumaya çalışırken midem yerinden fırladı.

"O yaratık olmamın nedeni." Ona tekrar bakmak için başımı çevirmeden o savaş alanını kasıp kavuran yanan canavarı işaret ettim. Çünkü zaten bakmıştım, çoktan görmüştüm ve artık korkmuyordum. "Aşk."

Bu kelimeyle bilmecelerine cevap verdiğimde kayıkçı vahşi bir kedi gibi tısladı, kanatlarım sırtımdan yırtılırken tenim alevler içinde kaldı, ceketimi parçaladı ve kabusların yarattığını görmesine izin verirken çantamın salın üzerine düşmesine neden oldu. ruhumda ikamet eden.

"Aşk beni bir canavara dönüştürüyor," diye devam ettim, ona doğru adım atarak, çizmelerimin izi kayığın tahtasında yanarak gereksiz bir protestoyla tıslayıp tısladı. "Nefretin közlerinden doğan aşkın derinliklerini tattım ve ikisinin arasındaki her duyguyu yaşadım. Hıçkırığa hıçkırığa ağladım, öfkelen dim, yalvardım ve yıldızlara lanet okudum ama bunların hiçbirisi en ufak bir fark yaratmadı. Bu yüzden bu aşkın intikama dönüşmesine izin verdim, içimde alevlenmesine ve alevlenmesine izin verdim ve yıldızların kendilerine meydan okumanın bir yolunu buldum. O yolun önünde duruyorsun, bu da demek oluyor ki bu canavarla bizzat karşılaşmayı ummuşsundur."

"Aşk saftır," diye inkar etti kayıkçı, ben ilerlerken bir adım geriledi. "Aşk fedakarlıktır."

"BEN *sahip olmak* feda edildi! Bağır dım ve bedenimi aydınlatan alevler herkesin görebileceği bir deniz feneri gibi parladı. "Olduğum her şeyi ve olduğum her şeyi bu dövüşe verdim. Ağladım, öfkelen dim ve cennetin bizi desteklemesi için yalvardım. *bir kere*, ama onun yerine oyunlarını bize çevirdiler ve sunabileceğim her şeyi aldılar. Onlara bunlardan hiçbirini vereceğime söz vermedim. Seçtikleri bedeli asla kabul etmedim, bu yüzden aşkım kırılmaz, acımasız, zalim ve sonsuz olsun, savaşın habercisi ve şiddeti çağıran olsun. Bütün bunlar ve daha fazlası olsun çünkü yıldızlar ve onların eğlencesi için kendimi feda etmekten bıktım. Onların oyunlarında kukla olmaktan bıktım. Benden çok kez aldılar ve şimdi beni kıskırttıklarında yarattıkları canavarla yüzleşmek zorunda kalacaklar çünkü ben varım. Vardı. *Yeterli!*"

O son sözle birlikte ayağımı feribota vurdum, güç patladı

Tahta sal ayaklarımın altında çılgınca sallanırken ve kayıkçı ondan atılırken çığlık atarken, o salın içine atlarken çalkantılı su ıslık alarak ve tükürürken.

Dalgaların altında kaybolurken dünya titriyor gibiydi, ölümünün yankıları oradan yayılıyordu, sanki Elementlerin tüm dengesi onun yenilgisiyle değişmişti.

Ama sal suyun üzerine savrulurken ve dengemi korumak için kanatlarım açılırken, o sonsuz havuzun bir kenarını, sürüklenmenin bir sonunu gördüm ve gözlerimi oraya diktim. Bir canavar olabilirdim ama olmadığımı asla iddia etmedim.

Ben o kenara yaklaşırken rüzgar hızlandı, dünyanın kendisi onun ötesindeki hiliğın içine dalmış gibi görünüyordu ve üzerine tünediğim sal, ben ona doğru koşarken hız kazandı.

Havada yankılanan bir nabız atışı vardı, dünyada kayıkçının ölümüyle başlayan ve ancak buraya yapmak için geldiğim işi bitirdiğimde sona erecek olan bir titreşim. Ya da denerken öldüğümde.

Vapur altımda sarsıldı ve sallandı, kenar her kalp atışımda daha da yaklaşıyordu ve ben uçurumun üzerinden atlarken göğe sıçradım, kanatlarım sertçe çırpıp yukarı doğru bir hava akımına kapılırken çantamı kaptım.

Sal hızla içine doğru fırlarken, kıvrılan duman damlayı altımda sakladı, geçişini gösteren hiçbir ses yoktu, hatta dipteki bir şeye çarptığını gösteren hiçbir şey yoktu.

Rüzgâr etrafımda döndü, beni olduğu yerde döndürdü ve alevlerimin arasından öperek geçerken alevlerimi parlattı, bir selamlama ve tanışma.

O rüzgarda sesler vardı. Nefes nefese ricalar ve yürekten dualar. Hepsini duyduğumda göğsüm ağrıyordu, onları kurtarmak için yıldızlara haykıran sayısız ses, yanıt olarak sessizlikten başka bir şey gelmedi. Sesimi duydum, Darius'u o savaş alanında bedeni soğuk ve boş, ruhu gitmiş ve benimki de onunla birlikte paramparça olmuş halde bulduğumda beni harap eden hikırıklarla göğsümün ağrıdığını hissettim.

Bir an için orada felç oldum, o anıya, o zamandan beri bir parçamı oymuş olan acıya takıldım. Bazı açılardan, hâlâ orada, o savaş alanında, onun soğuk elini ellerimin arasında tutuyor ve kadere fikrini değiştirmesi için yalvarıyordum.

Onu bırakmamıştım. Bir an için değil. Onu öldüren hançeri alıp kendi etimi deştiğimde bile elini bırakmamıştım. bırakmamıştım. Ve o yara izi avucumda karıncalanırken ve

Etrafımda duman ve sedir kokusu dalgalanıyor gibiydi ve ona olan yeminim havada vızıldadı, asla yapmayacağımı biliyordum.

O benim yok edicimdi. Olduğum kızın ve dönüştüğüm kadının yaratıcısının mahvı. O benim tek gerçek aşkımdı, yıldızlardan herhangi bir yardım ya da engel olmadan. O benim Elysian Mate'imden daha fazlasıydı. O benim dengimden daha fazlasıydı. O benim sonumdu. Ve ona haftalar önce verdiğim yemini tutmaya hazırdım.

Gökyüzü ve Ruh Rüzgarları bana fısıldamaya devam etti ama ben artık onları dinlemenin ötesine geçmiştim.

Altımda kıvrılan dumana bakmak için başımı eğdim, sonsuz düşüşe baktım ve ona bir kez teslim olduğumda sonsuza kadar düşmeyeceğimi biliyordum. Çünkü dileklerini yerine getirmek için yıldızlara güvenen bir ruh için sonsuz olabilirdi. Ama ben bir kraliçeydim, kendi dualarımı gerçekleştirmeye gelmiştim ve bu alemde ya da sonraki alemde beni reddedebilecek hiçbir güç yoktu.

Phoenix'im gökyüzüne doğru yükselen bir ateş parlamasıyla yok oldu, ben havadan düşüp yerine getirilmemiş vaatlerimin fısıltılarını avucunun içinde tutan dumanın içine fırlarken kanatlarım soldu ve ısı dağıldı.

Gabriel

BENelime kabaca yontulmuş metal bir bıçak atmayı başardım.

Periler sihrimi çalmışlardı ve ben de üzerlerindeki gölgelikten uçarak olabildiğince çok kişiyi kestim. Ancak dalga bitmiyordu, Lavinia onları yardımına çağırırken, Lavinia'nın tüm Nymph ordusu araziye dökülüyordu. Ağaca benzeyen biçimleri, buruşturan yüzleri bana çevirdi, cehennemden doğan gözlerine nefret sızıyordu. Pek çok kişinin çingırağı üzerimize çöküyordu, onlar onu bastırmaya çalıştıkça sihriime ulaşmak imkansızdı.

Orion, Vampir hızıyla aralarına ateş etti, onları bıçakladı ve bağırsaklarını parçaladı, sondalarının ölümcül bıçaklarından kaçarken onları dizlerinin üzerine çöktürdü. Tarikatının gücü ve kalbindeki kinle beslenen darbeleri vahşiydi.

Görüş'ün bir parıltısı kafamın içinden geçti, kabzasındaki kara kılıç mor bir ateşle parladı ve bunun Hail'in silahı olduğunu hemen anladım. The Sight'in derinliklerine doğru ittim ve *testere* ölümcül bir cehennemde Hydra ateşini her yöne fırlatan o kılıçla kazara bir el hareketi yapıyordum.

Arkasından ağaçların arasından uçarak ve elimden geldiğince hızlı hareket ederek Orion'u yakalamak için acele ederken havada bir değişiklik hissettim. Sanki başka bir varlık benimleymiş gibiydi ve Hail bana çocukken yüzmeyi öğretirken saray arazisindeki gölün ılık, yaz sularına sıçradığım, geçmişe dair bir an aklımdan geçti.

"Devam et, Gabriell!" neşelendirdi.

Bu sözler geçmişte değil şimdide yankılanıyor gibiydi ve bana bir enerji patlaması veriyordu. Bu anı benim için kaybolmuştu; Ling Astrum beni dünyadan sakladığında aklıma koyduğum güçlü bloklar yıllar önce kırılmış olabilir ama kalıcı etkileri, çocukluğumda algılayamadığım boşluklar vardı. Ama zamanla, kaybettiğim tüm değerli anları ortaya çıkarmayı umuyordum.

"Orio!" diye seslendim ve kılıcını bir Perinin kürek kemiklerinin arasına geçirmek için yavaşlarken bana baktı.

Önünde küle döndü ve yanına inip nefesimi tuttum ve elimi omzuna koydum. Ama orada o kadar kısa bir süre oylanmak bile saniyeler içinde etrafımızı sarmamıza izin verdi, sayılamayacak kadar çok Nymph göğüslerinde çingiraklar ile ağaçların arasından adım attı, sondalar kaldırılmış ve gözlerinde ölüme susamış bir şekilde üzerimize kapandı.

"Onu bana ver." Kılıcı Orion'un elinden kaptım ve o dişlerini gösterdi, düşmanlarımıza döndü, sadece dişleriyle boğazlarını sökmeye hazırdı.

"Yakın dur," diye uyardım ve Periler bize ne kadar yaklaşırsalar da, bana itaat etmesi gerektiğini, görülerime güvenmesi gerektiğini biliyordu. Bu dersi uzun zaman önce öğrenmişti.

yapamadım galiba *Görmek* Perilerin hareketleri, ama yapabilirdim *Görmek* bu ateş ve potansiyeli. Keşke kılıcı doğru şekilde hareket ettirebilseydim ve o alevleri tutuşturabilseydim.

"Noxy," diye ısrarla bastırdı Orion. "Plan nedir? Çünkü seninle ormanda oynadığımız bu oyundan her ne kadar keyif alsam da, üç ayının evine girip kendini kahvaltıda yemiş olan Goldilocks kadar mahvolmak üzere olduğumuzu düşünüyorum.

Bir Nymph, dilinden sihirli kilitleyici bir çingirak çıkararak ona doğru koştu ve Orion alçaldı, onun bacaklarını tuttu ve bir çaba çığılığıyla onu sırtüstü çevirdi, yere çarptığında yer titriyordu. Kafasına keskin ve acımasız bir tekme onu bitirdi ve Orion, cesedi Nymphe'lerin sırasına fırlatarak ve onları geri savurarak cesedi kaldırdı.

"Noksi!" diye havladı, arkama geçmek için Vampir hızında bir hamle yaptı ve onları uzak tutmak için savaşıırken homurdanmalar ve çığlıklar geldi.

"Bir saniye." Hatırladığım anıyı çağırarak kılıcı tekrar savurdum. *görülen* bir kez daha, ama şimdi bana gelmiyordu.

Acele et. Orion etrafımda hızla dönüp herkesi devirdi.

bize ulaşmaya çalışan Periler, alnında bir gerginlik çizgisi vardı.

Kılıcı havada döndürdüm ve içinden mor bir alev fışkırarak keyifle sııttım.

"Ben yaptım," dedim, Orion alaycı bir suratla yükselen bir Nymph'in kollarından fırlayarak başımın üzerinde süzülürken. Sağımdaki bir ağaç gövdesine çarptı ve inleyerek yere çarptı.

"Bu harika, Noxy," çimlere doğru konuştu, kendini itti ve saç çizgisindeki bir kesikten bir çizgi kan damlayarak bana doğru ateş etti, ama çok şükür onun dışında iyiydi.

Ben babamın kılıcını tutarken rakiplerimiz bir kez daha saldırıp onlara tehditkar bir şekilde bakarken kılıcı savurdum. Tamam, yani o benim kan babam değildi. Ama ben yaptım *görülen* Beni köklerime kadar sevdiğini bilecek kadar ilişkimiz vardı ve ben de aynı şekilde hissetme eğilimindeydim.

Mor ateş her yöne doğru patladı ve Orion'u bir közün bile ona değmediğinden emin olmak için yan tarafıma doğru çektim. Vahşi alev kasırgası, düşmanlarımızı kağıttan yapılmış gibi delip geçti, ilk sıraları kuruma çevirirken, diğerleri canlarını kurtarmak için koşturdu, etrafımızda korku çığlıkları yükseldi.

"Ha," diye güldüm, Orion'a bakarak.

"Kesmek, sence de öyle değil mi?" Kendini silahlandırmak için kınımdan derme çatma toprak kılıcımı çıkardı, sonra bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "O nerede?"

"Bunu sende tutmalısın." Onu korumanın kabaca yapılmış bir bıçaktan çok daha olası olduğunu bildiğim için ona kara kılıcı teklif ettim.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Bu bir aile yadigarı. Hepsi senin, Noxy." Onunla tartışacak zaman yoktu, bu yüzden bir kez daha geleceğe bakarak ve bizim için bir yol bularak başımı salladım.

"Gökyüzüne çıkalım ki daha iyi görelim." Arkasına geçtim, kollarımı onun altından geçirdim ve onu sıkıca göğsüme doğru çektim.

"Bu bizim Titanik anımız mı?" diye mırıldandı ve ben de yere tekme atıp onu ağaçların yukarısına taşımadan önce kıs kıs güldüm.

Bakışlarım, saraya yakın yamaçta dönen kırmızı ve mavi Anka kuşu ateş küresinin üzerinde asılı durduğu Darcy'ye takıldı ve gölge sürtüğün onun içinde olduğunu varsaydım.

"Kahretsin," diye soludu Orion.

"Ben sana dokunurken kardeşimi kafana takma," diye uyardım. "Çok geç," diye mırıldandı ve ben de lanetler yağdırarak bizi Darcy'ye doğru uçurdum.

abilir.

Ona ulaşmadan önce kulağıma bir kükreme takıldı ve geldiği yöne döndüm, altın kapıların ötesinde bir grup Ejderha belirdi. Bazıları hâlâ Fae formlarındaydı, donanma cübbeleri içinde Lionel'ın Gümrüklü adamlarından oluşan bir alay kararlı adımlarla ilerliyordu, bu tarafa doğru hiddetlenen savaşı gördüklerinde öfke çılgınlıkları onları terk ediyordu.

"Yakalayın onları!" Lionel kendine bağladığı Muhafız kitlesinin ön saflarına doğru ilerlerken gürledi.

Henüz yerlerini değiştirmemiş olanlar, aralarında Lionel'ın devasa yeşim taşıyla birlikte gökyüzüne doğru havalandılar ve bu tarafa doğru ilerlediler.

"Siktir," diye tısladım, sonra bakışlarımı yukarıdaki bulutlara çevirdim ve hızla onlara doğru uçtum. "Dancy - yürü!" Seslendim ve başını hızla çevirdi, derisinden ateş hançer gibi çıktı ve bakışlarında vahşi bir öfke alevlendi. Hızla bu tarafa doğru giden Ejderhalara baktı, bana başını salladı ve ben de saklanmak için bulutlara doğru fırladım ve onun takip etmesi için yol gösterdim.

Yeterince yükseğe çıktığımızda, Perilerin gücü bizi serbest bıraktı ve sihir damarlarımda geri döndü. Orion'u serbest bıraktım ve onu gökyüzünde tutmak için yeni restore edilmiş Elementini kullanarak havaya çıktı.

Kız kardeşim hâlâ görünmemişti ve altımızda yaklaşık iki yüz Ejderhanın kükremesiyle içime bir korku yayıldı.

Aptalca bir şey yapma, Darcy.

"Onun için geri dönüyorum," diye homurdandı Orion, çoktan alçalmıştı ve ben de bizi buradan hemen çıkarmak için ne gerekeceğine kendimi hazırlayarak onu takip ederken başımı salladım.

Altımızdaki bulutları yarıp geçen devasa çeneler o kadar geniş ki, Orion daha kaçmaya çalışmadan ölüme mahkum oldu. Keskin dişler çevresine kapandı, kanlar aktı ve gırtlığımdan kopan bir çılgılık, yeşil ve parıltıyan başka bir çift çene bulutlardan kurtulurken konumumu ele verdi. Rüzgârda kokumuzu almış olmalı ve elime buz bıçakları fırlatıp Lionel Acrux'un ağzını dilimlerken bile çoktan kaybolmuştum, çenem kapanıyor, dişler derimi parçalıyordu...

Beni terk eden bir korku çılgılığıyla sarsılarak görüntüden çıktım, Orion'u kolumu kavrarken, gözlerinde endişeyle buldum.

"Nedir?" diye sordu.

Kendime ikimizin de ölmediğinden emin olmak için bir dakika ayırdım, arkadaşımın kolunu tutmak ve ona sımsıkı sarılmak için uzandığımda, onu kaybetme düşüncesi tasavvur edilemeyecek kadar korkunçken, bu deneyimin acısı ve kederi üzerime yapıştı.

Hala ormandaydık, ayaklarımız yere sağlam basmıştı. Başımıza henüz bir kıyamet gelmemişti. Ama Su Perileri yeniden bir araya geliyorlardı, Hidra kılıcından çıkan alevler çevremizdeki ağaçları yalamakta oldukları yerden kaynayarak çıkarken şimdiden bu tarafa dönüyorlardı.

"Ejderhalar geliyor," diye tısladım, bu gece hayatta kalmanın bir yolunu arayarak kaderin tüm yollarını takip ederken aklımdan bir görüntü dalgası geçti. Ama ortaya çıkarlarsa, yüzleşecek çok fazla kişi vardı ve kesinlikle öldürülürdük. "Gelirlerse ölüm bizi bekliyor. Tek şansımız, Nymphe'leri geçerek yolumuza devam etmek ve sonra Lionel eve dönmeye karar vermeden önce kaçmak.

"Öyleyse Blue'yu bulalım ve siktir olup gidelim buradan," dedi kararlı bir şekilde ama korkunç bir kükreme havayı doldurdu ve midem bulandı ve görüşümün çok geç gelip gelmediğini merak ettim. Ejderhaların çoktan burada olduğunu ve kaderin demir parmaklıklarının etrafımızı sardığını, bizi kanlı bir sona doğru giden son bir yola soktuğunu.

Ama sesin kaynağını bulmak için döndüğümde, orada keşfettiğim Lionel değil, Lavinia'nın sahte kral olarak babası olduğu barbar oğul Tharix'ti.

Dört ayak üzerinde yerde koşuyordu, yüzü hırılıyordu ve bize yaklaşırken kara gözleri kana susamışlıkla parlıyordu. O, bu dünyaya ölüm yağdırmak için tasarlanmış bir yaratıktı ve ben onun hareketlerinden tek bir tanesini algılayamıyordum, çekirdeği gölgeden inşa edilmişti.

Su Perisi çingiraklar hâlâ havayı dolduruyordu, Hail'in kılıcından çıkan mor ateş etrafımızı saran yanmış ağaç gövdelerinde sönerken daha fazlası geri dönüyordu.

"Onun üstüne çıkacağım," diye karar verdim, kanatlarımı esneterek. "Sen yerde dikkatini dağıtırken ben ona Hail'in kılıcıyla yukarıdan vuracağım. En azından herif uçamıyor."

Tharix havaya sıçradı ve vücudunu yırtan bir değişiklik beni şok içinde bir adım geri attı, devasa siyah bir Ejderha derisini parçaladı ve ayın ışığını çalan kösele gibi kanatlarıyla havaya yükseldi.

"Ah evet, bu arada Noxy, Tharix bir gölge Ejderhaya dönüşebilir," Orion donakaldı, sonra bana doğru ateş ederek gövdelerin arasında bize açık olan tek yöne doğru beni itti.

Havalandım ve onun yanında uçarken, ikimiz zaten kovalamakta olan gölgelerden doğan Ejderha ile aramıza mümkün olduğunca fazla mesafe koymak için Düzen hızımızı kullandık.

"Şu süslü kasırga yangını şeyini tekrar yapma şansın var mı?" diye seslendi Orion, ağaçların arasında zikzaklar çizerek.

"Yeniden şarj olması için zamana ihtiyacı var," diye nefes aldım. *testereo* gerçek.

"Harika. Benim için başka iyi haberleriniz var mı yoksa hepsi bu mu? Galiba benim numaralarım da bu hafta piyangoda çıkmadı?" diye sordu Orion kuru bir sesle, solumuzda bir yerlerde ağaçların arasından koşan Perilerin sesi bana tam olarak ne kadar sıçtığımızı söylüyordu.

Bizi avlamak için gölgeliğin üzerinde havada süzülüp kanatlarını esnetip ölümcül çenesini açarak ağzında dönen bir gölge kasırgasını açığa çıkaran Tharix'e baktım. Ölümcül kara gözleri benimkilere kenetlendi ve Orion'u var gücümle ittim, ikimizi de yere devirdik ve dik bir yokuştan aşağı yuvarlanırken Tharix'in ağzından dökülen gölge patlamasını kıl payı kaçırdım.

Arkamızdaki ormanlık alan, Tharix'in muazzam gücü, ardından her yere uçuşan ağaç kabuğu, toprak ve enkaz tarafından yok edildi.

"Yılın bu zamanında Peçe'nin çok güzel olduğunu duydum," dedim, ağaçların arasından hızla uzaklaşırken yanımda yankılanan acıyı görmezden gelerek, ayağa fırlayıp Orion'u yanımda çekerek.

"Siktir git," diye soludu Orion, sonra beni o kadar şiddetli bir şekilde durdurdu ki neredeyse kırbaçlanacaktım. Beni kocaman, oyulmuş bir kütüğün içine çekti ve eğildim, ikimiz içinde yan yana çömeldik.

Periler, diye homurdandı Orion. "Dosdoğru. Dinleyeceğim ve net bir yol bulabilecek miyim göreceğim."

Yukarıdaki Tharix'in kükremesi kalbimi gümbür gümbür attırdı ve Orion, ayak seslerini dinlerken odaklanarak başını kaldırdı.

Zamanımız azalıyordu; Lionel ve Ejder ordusu her an gelebilirdi ve ölüm arkamızda sürünerek yaklaşıyor gibiydi.

"Herhangi bir şey?" Alçak sesle tısladım, bizi arayan Perilerin sesi dikkat çekmek için kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Karanlığın içinden bana baktı ve o bakışın, kabul etmeye dayanamadığım cevabın ağırlığını hissettim. Hiçbir çıkış yolu yoktu. Ve Görme yeteneğim bize yardımcı olmak için işe yaramazdı.

"Peki... Perilerin arasından mı geçeceğiz yoksa Gölge Ejderha ile gökyüzünde şansımızı mı deneyeceğiz?" diye sordum, vücudumda seken korkunç korkuyu açığa vurmamak için sesimi hafif tutarak.

"Yeterince yükseğe çıkabilirsek sihrimizi geri alırız," diye önerdi Orion ve ben de bunu onaylayarak başımı salladım.

"Elimden geldiğince hızlı hareket edeceğim," diye söz verdim.

"Bensiz daha hızlı hareket edersin," dedi Orion, onu geride bıraktığım yerde yeni bir plan yapmak üzereymiş gibi kasvetli bir sesle.

O bu fikri dile getirmeye cesaret edemedi, "Seni burada bırakacağım bir gelecek yok," dedim.

İçini çekti. "Pekala, hadi öldürülemez pislği ele alalım," dedi. "Seni seviyorum, Orio," diye mırıldandım.

"Aynı şekilde, Noxy," diye yanıtladı ve tek vücut olarak hareket ettik ve bizi gördüklerinde elli Perinin çığlık attığı kütükten dışarı fırladık. Sondaları uzanarak bize doğru koştular, boncuk gözleri ödülleri kilitlendi.

Kanatlarımı çıkararak Orion'u yakaladım ve Yoldaşlığımın tüm hızıyla içimi yakarak havalandım. Hızlı hareket ettik, gölgeliği yarıp geçtik ve Tharix bizi fark edince kükredi, gece yarısı kadar kapkara kanatlar üzerinde bu tarafa doğru ilerliyorduk.

Bakışlarımı yukarıdaki bir bulut parçasında tuttum, kanatlarım öfkeyle atıyor ve kalbim son atışlarının ne olabileceğini gümbürdüyordu.

Büyümün geri döndüğünü hissetmek için çaresizdim, onu kavramak için yalvarıyordum ama arkamda hava gürledi ve Tharix'in ciğerlerinden fırlayan gölgeler sırtımla çarpıştı.

Sağ kanadım kırılırken haykırdım ama patlamanın etkisiyle daha yükseğe yelken açarken parmaklarımda sihir karıncalandı. Elimi salladım, başka bir şey olmasa bile bize bir şans vermesi için dua ettiğim bir yanılsama yarattım. Ben gerçek Orion'u ve beni gölgeler içinde gizlerken, illüzyon bedenlerimizden koptu, gökyüzünde süzülürken tıpkı bize benziyordu.

diye bağırdı Tharix, yemime yenik düşerek ve sahte atışımın ardından uçarak. Ama hissettiğim küçük zafer sarsıntısı, ivme kaybedip düşmeye başlayınca yutuldu, sihrim bir kez daha kilitlendi ve kırık kanadım, ihtiyaç duyduğumuz anda beni yüzüstü bıraktı.

Orion hava atmak için çabaladı, gücünün kırıntılarını korudu ve biz birbirimize tutunarak inişimizi yeterince yavaşlattı ve bekleme alanına doğru fırladık döndü. Ama ağaç sınırına vardığımızda büyüü tamamen çalındı, aşağıdaki Perilerin açlık çığlıkları ölümcül çingiraklar tarafından yumuşatıldı.

Düştüğümüz sırada Orion bir dala yapıştı, diğer eliyle beni tuttu ve bir homurtu onu terk ederken gücüyle beni üzerine çekmeye çalıştı. Beni yerimde tuttu ve altımızdaki Periler öfkeyle çığlık attılar, bize ulaşmak için zıpladılar, ince parmakları dayandığımız dalı sıyırdı.

Ölmeye hazır değildim. Ailem beni beklediğinde ve onları bir daha asla görmeme düşüncesi kalbimi yardığında değil. sahip olabilirim *görülen* oğlumun büyümesine ve yaşayacağı hayata, mükemmel eşiyile tanıştığı güne dair vizyonlar, ama ben bunu gerçekten deneyimlemek istedim. Uyandığında yanında olmak ve mezun olduğunda onu neşelendirmek istedim. Geleceği için pek çok olasılık vardı, ancak karanlıkta yolumuzu bulabilirsek talep edebileceği mutluluk anları da vardı. Ve onun için orada olmalıydım.

Kırık kanadımı hareket ettirmeye çalışırken yüzümü buruşturdum, ama yakın zamanda tekrar uçmayacağıma dair bir söz gibi gevşekçe asılı kaldı.

Dal yüksek sesle çatırdadı ve Orion ile ben bir bakış paylaştık, olacakların bilgisi aramızda kırık bir cam gibi paramparça oldu. En azından bugün öleceksem, en iyi arkadaşım burada benimleydi. Ama kaderin son kapısı yüzüme sıkıca kapanana kadar pes etmeyecektim.

Dal sallandı ve düşerken ikimiz de kılıçlarımızı çektik, bir canavar çemberi arasında ağır bir şekilde yere çarptık.

İlk Su Perisi beni yakaladı ve bıçağımı gırtlığımdan çıkan vahşi bir sesle savurdum, ailemi yeniden görme kararlılığım iliklerime kadar çınılıyordu.

Orion'un arkamda başka bir Nymph ile çarpıştığını duyunca ilk düşmanımı küle çevirdim ama dönüp ona bakamadım ve onu son kez görmemiş olmak için dua ettim.

Bir sonraki Su Perisi bana ulaştı ve ben onun sondalanmış elini bir kararlılık çığlığıyla bileğinden ayırdım. Gabe kelimesine çok benzeyen bir ıstırap sesi çıkardı ve hırlayarak kılıcımı kalbine sapladım.

“Yapma. Arama. Ben. Gabe.” Kılıcı geri çektim ve yerine üç tane daha gelmeden küle döndü.

Bir anda etrafım sarıldı ve aralarında yosunlu zemine fırlatıldım. Biri kırık kanadıma bastı, diğeri ise göğsümden yükselen acı çığlığını bastırmak için keskin sondalarını boğazıma kilitledi.

Bıçağımın güçlü bir darbesiyle kolunu kopardım, uzuv yere çarptığında bir gümleme sesi geldi ve Nymph ıstırap içinde geri çekildi. Başka bir Su Perisi üzerime atıldı, kılıcı elimden alıp fırlattı.

Orio'dan yayılan ve benimkini yankılayan bir acı çığlığı ve ben delice kıvrandım, ayağa kalkmaya çalışırken kaslarım gevşedi. Ama üçünün en büyüğü ulaştı

göğsüm için, sondaları cildimi kesiyor ve beni böğürtüyor. O sondalar daha derine inip sihrimi ve yaşam gücümü avlarken kalbim güm güm güm güm atıyordu.

Ölmüştüm, hapsedilmiştim ve onların insafına kalmıştım. Kendi düşmanı tarafından vurulan Orion'un sesi, içimde bir umutsuzluk dalgası uyandırdı. Bitmişti. Mücadelemiz kaybetti.

Gece gökyüzünü, üzerime eğilen Perilerin çirkin, boynuzlu kafaları arasında aradım, ölümüm beni almadan önce yas tuttum, çünkü bu dünyada deneyimlemek istediğim çok şey vardı. Sevdiğim insanlarla paylaşmayı çok seviyorum. Hayat bu kısacık, değerli şeydi ve daha yeni başlamıştı. *Daha fazlasına sahip olalım.*

Yeri titreten şiddetli bir kükreme havayı yardı ve ilk düşüncem, onun gelişile kaderimizi belirleyen Lionel'e gitti. Ama sonra Gölge Canavarı tepemdeki üç Periye çarptı, onları yere indirdi ve kocaman pençelerinin altına sıkıştırdı. Kafalarını tamamen parçaladı, üzerime siyah kan püskürttükten sonra tam kafamın üzerinden sıçradı ve bize doğru gelen Nymphe'lere hırladı ve bir saldırı köpeği gibi bizimle onların arasına girdi.

Güçlü yaratığın karşısında geri çekilerek tereddüt ettiler ve ben onun kürkünü tuttum, kendimi ayağa kaldırdım, sağ kanadım beceriksizce sırtımda asılıydı ve içimi ürperten bir acı vardı.

"Kahretsin," diye nefes aldım ve Gölge Canavar bana doğru şefkatle homurdanarak biraz önüme döndü.

"Orio?" Döndüm ve onu arkamda buldum, dudağı yarılmış ve sol bacağı kanlar içindeydi, ama onu canlı bulduğum için içimde bir rahatlama yankılandı. Orion, gözlerinde bitkinlikle topallayarak Gölge Canavarı'nı içine alırken, ifadesi şoka dönüşürken, Hail'in kılıcını almak için hareket ettim.

Gölge Canavarı ileri atıldı, burnunu koluma sürttü ve sanki bir şey yapmamı istiyormuş gibi tekrar homurdandı. Beni sırtına tırmanmaya zorladığını fark etmem bir saniye daha sürdü ve ne olursa olsun tamamen mahvolduğum için, yan tarafımı yukarı çekip bir bacağımı kürek kemiklerinin üzerinden sallayarak yaptım.

Orion, Gölge Canavarı'nın üzerinde bana baktı, ondan bir tereddüt döküldü, ama başımı güçlü bir şekilde sallayınca ileri atıldı ve arkama tırmandı. Şu anda müttefiklerimiz konusunda seçici davranamazdık ve bu hayvan bizimle kesin ölüm arasına girmişti.

"Bundan emin misin?" O sordu.

"Hayatımızı kurtardı," dedim omuz silkerek, parmaklarımı

Gölge Canavarı'nın kürkü. "Bizi Darcy'ye götür," diye emrettim, anlayacağını umarak ve sanki ileri atıldı, Nymph'leri bowling lobutları gibi devirip ağaçların arasından koşarak uzaklaştı.

Tharix gökyüzünde kükredi ve aşağıda bizi gördüğünde onun artık hayallerime aldanmadığını fark ederek boynumu kaldırdım. Peşinden koşmak için döndü ama Gölge Canavarı şimdilik önündeydi ve güçlü pençeleri üzerinde öfkeyle ilerliyordu.

Ödünç almıştık ve eğer Darcy'ye varıp Ejderhalar gelmeden önce kaçamazsak, bu işin tek bir yolu vardı. Ve kanlı, üzücü bir son olacaktı.

T Düşüşü aniden sona erdi, ayaklarımın altındaki zemin çatırdıyordu. İndi. Düştüğüm duman, geldiğimde etrafımda dalgalandı ve etrafımı sardı ve görmem için biraz yer açarak hızla uzaklaşmasına neden oldu.

Buradaki hava bile neden geldiğimi biliyor gibiydi.

Etrafımdaki dünya hiçbir şeyden ve aynı anda her şeyden oluşuyordu. Baktığım her yer çorak bir araziydi ve yine de çevre görüşümde hayat kıvılcımlar saçıyordu, sanki ona bakmak onun varlığının göz açıp kapayıncaya kadar yok olmasına neden oluyordu, ama asla tam anlamıyla yok edilemezdi.

Burada neyle karşılaşacağımı biliyordum ve sanki onları yalnızca düşüncelerim çağırıyorduymış gibi, önümde alevler patladı, onların kalbinde bir kapı belirdi, içinden geçen manzara karanlıkta karartıldı.

Uçurumun Ateşleri. Alemler arasındaki geçit.

Ona doğru bir adım attım, alevlerin sıcaklığına yaklaştıkça çantamın ağırlığı büyüyordu ve bir kez olsun, tenime işleyen ve Phoenix'imi besleyen ateşin gücünü hissetmedim. Bunlar normal alevler değildi. Ve Yoldaşlık hediyelerimin bile bana onlardan muafiyet sağlamaya yetmeyeceği hissine kapıldım.

Çantamı düşürdüm, sanki trans halindeymiş gibi Ateş Kitabı'nı çıkardım, daha zihnim onu düşünmeden önce ellerim ne yapacağımı biliyor gibiydi.

BT.

Sayfaları karıştırdım ve bir tanesinde durdum, vücudu yanan bir ateşin üzerinde yatan bir adamın resmine parmağım ile bastırdım, sonra bakışlarım sayfanın yanındaki başlığa kaydı.

Yıldızların bizzat yazdığı gibi, yanan kapıdan ancak bedeninden kopmuş bir ruh geçebilir. Ancak ölümlü bedenine hala bağlı olan bir ruhun, gerçek yolculuğuyla karşı karşıya kalan bir başkasının sırtında fark edilmeden kayıp gidebileceği uzun zamandır düşünülüyor.

Sözcükleri iki kez okudum ve bir şekilde bana, Lionel Acrux'un ordusunun ihtiyaç duyduğum şey adına öldürmekten çekinmeyeceğim aşağılık bir üyesine bir kurban çağırman gerekirken gerekmediğini merak ettim. Bunu düşünmeye istekli olmamın benim hakkımda ne söylediğinden emin değildim ama bu yolda artık geri dönemeyecek kadar ilerlemiştim ve ödemeyeceğim pek çok bedel olduğunu düşünmemiştim.

Ama kelimeleri tekrar okuduğumda, planımın bundan sonraki kısmıyla ilgili talimatlardan daha çok bir ipucu olup olmadığını merak ettim ve deri ceketimin kanatlarım delip geçtikten sonra kalan artıklarını çıkardım. ve bir kenara fırlattı.

Ne de olsa yanan kapıdan nasıl geçeceğimi zaten biliyordum. Bu düşünceler zihnimde dönüp dururken nabzım hızlandı ve Ateş Kitabı'nı kapatıp çantama geri koyup onun yerine düşmanlarımdan kan sürahisini aldım.

Onu yere koydum, ardından kaya tuzu torbasını ve ardından bu amaç için seçtiğim beş cam kristali çıkardım.

Çantamdan bağlı bir demet kuru kekik çıkardım ve diğerlerinin yanına koydum.

Yanan kapı, ne yapmayı planladığımı biliyormuş gibi parladı, alevlerin ısısı tenimi yaladı ve yoğunluğundan tenimi karıncalandırdı.

Kaya tuzu torbasını aldım ve dökerken yürümeye başladım, yerde bir pentagram çizdim, ortası bedenimi alacak kadar büyüktü. Rünlerin eski dilinde sözler mırıldandım, parmağım

Gittikçe sembollerin üzerini çiziyor, yere düşen alevlerle havayı çiziyor, pentagramın dış kenarındaki kayalara rünleri yakıyordum.

Bu bittiğinde beş kristali topladım, teker teker avucuma aldım ve pentagramın noktalarına yerleştirmeden önce her birine gücümü bastırdım. Biri dönen mavi su büyüyle, sonraki yeşil toprak büyüyle, ardından yanan ateş ve en saf havayla dolu. Son olarak, ruhumun derinliklerindeki o tarifsiz güç kaynağına ulaştım ve eteri dışarı çağırdım.

İçimde saf bir enerji dalgası gibi yükseldi, onu kristale yönlendirip pentagramın başına yerleştirdiğimde nefesim durdu ve organlarım acı verecek kadar uzun birkaç dakika hareketsiz kaldı. Diğerleri gibi parlıyordu ama kalbi en koyu siyahtı, gözlerimin algılayabileceği herhangi bir renkten çok bir ışık boşluğu gibiydi.

Parmaklarım onu konumlandırırken biraz titriyordu ve bu yapılmadan önce bundan çok daha fazla güce ihtiyacım olacağını bildiğim için onları sabit tutmalarını istedim.

Korkularımla yüzleşmişim, gerçeğimle yüzleşmişim ve şimdi bu büyüün benden istediği bedelle yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Bu uçuşumun dibinde beni bulmak için dumanı delip geçen ışık ben çalışırken titredi, dünyayı sarsan bir ses, dünyayı titreten bir talep, sanki yıldızlar bana bağıyor, ne olduğunu anladıklarında bana öfkeleniyorlardı. Yapıyordum.

"Seni lanetledim," diye hırladım, elimi gökyüzüne doğru fırlatırken, yaralı avucumu onlara uzatırken üzerimden eter döküldü ve serbest bıraktığım güçle gökyüzü sarsıldı. "Sana bir söz verdim. Ve bunun gerçekleştiğini görmenin zamanı geldi."

Pentagramın merkezine ilerledim, yaptığım her harekette sihrimi topladım ve sevdiğim adamı bu dünyadan çalan hançerle kolumu kesmeden önce bağlı kekiği avucuma aldım.

Kanım sıcak ve hızlı bir şekilde döküldü, kurumuş otların üzerine dökülmesine izin verdiğimde her kırmızı sıçrayışta benden eter damlıyordu. Ölülerle iletişim kurmak için kekik. Çatlayarak açılan ve yeterince uzun süre öyle kalan bir yol.

Kurutulmuş otlara kanım sıçradığında, elimdeki salkımı doğrudan o kapının kalbine fırlattım. Gücümü etrafına savurup irademi ona fırlatırken giriş öfkeyle kükredi.

Bir geçiş yolu olması amaçlanmamıştı, sadece bu dünyadaki alevlerin kalbi, o Elemente sahip olan her Fae'deki her aleve bir bağlantı. Ama umursamadım. Yıldızların onun için hazırladığı tasarımla ilgilenmiyordum.

ya da başka bir şey için ve kapıyı irademe bağladığımda, dünyanın temellerinden bir çatlağın ürperdiğini hissettim.

"Teslim ol," diye tısladım, eter içimde çalkalanırken, kapı yerine üzerimde bir tasma olmaya çalışırken topuklarımı toprağa batırdım.

Ellerimi havaya kaldırdım, Element büyüğü benden fıskırdı ve onlara adanmış pentagramın dört noktasından fıskırdı.

Ateş kristalinin yanında ateş canlandı, ardından dönen bir su topu, ardından dönen bir hava büyüğü küresi ve gelişen yeşil çimenler. Kapıyla benim aramda sadece eterle dolu kristal kaldı ve gücümün derinliklerine dalıp o en eski büyüğün kalbini çağırırken, içinden saf ışıktan bir kız çıktı.

Onu çağırarak için gereken güç benden koparıldığında dizlerimin üzerine çöktüm, yüz hatları o kör edici ışıkla tamamen karartılmış şekle bakarken nefes nefese kaldım. Kapıyla olan bağlantım beni bir kez daha çekmeye çalışırken ayaklarını önüme dikti ve o altın enerjiden bir asa çekip doğruca alevlere karanlık bir eter filizi fırlatırken, ben de acımasız bir gülümsemeyle dişlerimi gösterdim.

Kapının çekişi aniden koptuğunda, onu kavrayışım demire dönüştüğünde, iradem onun iradesindeyken ve ne başardığımı fark ettiğimde dudaklarım kıvrıldığında, kışımın üzerine geri çarptım.

Nefesim kesik kesikti ve kolumdaki kesik acıyla zonkluyordu ama işim bitmemişti ve dinlenmek için bir saniye bile ayıramadım.

Kan sürahisi için çabaladım, bardağın içinde dönen sıvının koyu kırmızısına baktım, odamda uyandıktan sonra onu nasıl kendimden sifonla çektiğimi hatırladım, düşmanlarımin kanını kaplamıştı. bedenim artık kullanmam için hazır bir silah.

Sürahinin kapağını açıp iki parmağımı kana daldırdım, derin bir nefes ciğerlerimi doldurdu. Kendimi pentagramın tam merkezinde konumlandırırdım ve çağırma göre yükselmeye başlayan büyüye odaklandım.

Eteri kendime çekerken kendi tenime rünler çizdim, sanki onun için bir kapmışım ve başka bir şey değilmişim gibi bedenimi onunla doldurdum.

Eter, kendime çizdiğim rünlerle buluştuğunda onları yakaladı, güç içlerinde yandı ve bedenimi birbiri ardına dağlarken dişlerimi sıkmama neden oldu.

Acı amansızca içime girerken lanet okudum, büyü bedenimi delip geçerken kemiklerime kadar yanıyordu, sanki et onun için pek bir anlam ifade etmiyormuş gibi üzerimden geçiyordu ve ruhumun gerçek ödölünü arıyordu.

Yere düştüğümde ağızımdan çıkan çığlık bitmiyordu ve ruhum o gücün içinde tutuşurken içimi delip geçen acının gerekliğıyle pek örtüşmüyordu.

Her şey benden koparıldı, Phoenix'im onunla bağılantım koptuğunda haykırdı, gücüm kontrolümden alınırken tükendi, kullanmaya başladığım ve artık elimde olmayan büyüünün derinliklerine düştü benim kavrayışım

Büyü canlı bir varlık gibiydi, kendi istekleri ve ihtiyaçları, dünyaya eşi olmayan bir açlıkla bakarken, görölmesi gereken korkunç bir şeydi. Beni bu amaçla, yok etmek, yok etmek, yutmak için kullanmak istedi.

Açlığı beni neredeyse tüketirken, kendime olan hakimiyetim titredi, ama onun yıkıcı arzularının gelgitinde sürüklenirken, kendi ihtiyaçlarımın bir parıltısı, lanetimin altın gözleri ve tüm bunların nedeni beni çağırdı. Kendim için seçtiğim adam, onu reddetmek zorunda kaldığım tüm nedenlere, bizi itip çeken yıldızlara, aramızda kapanan Perdeye rağımen. O benimdi, ben de onundum ve buraya onu kendi tarafıma döndürmek için gelmiştim.

Varlığımın son köşelerinden fışkıran bir güç parlamasıyla esirin kontrolünü yeniden avucuma aldım ve onu irademe teslim etmeye zorladım.

"Bir yol a," diye tısladım, yumruklarımı sıkıyordum, parmaklarımın arasından kan sızıyordu ve omurgam altımdaki kayaya çarpıyordu.

Evren talebime isyan etti, ama ben geri adım atmayı reddettim, sahip olduğum her güç vuruşunu, etrafımı saran dünyadan talep edip alabileceğim her zerreyi, irademi ona zorlarken boyun eğdim ve eğildim.

Buraya onu görmeye gelmiştim ve ölmeden önce ölümün beni ele geçirmesine izin vermemiştim. yaptı.

Çevremdeki her şey ürperdi ve sarsıldı, doğanın kanunları bu isteğimi geri çevirmek için çalışıyor, ama ben sadece emrime daha fazla güç verdim, sadece daha fazla esir çağırdım ve büyük, yırtıcı bir patlama dolana kadar onu irademe bağıladım. hava ve çevremdeki dünya petrol gibi parıldıadı.

Güç alçalıp aktı, beni onu kullanmanın ıstırabından kurtardı ve ruhumdaki unutulmaz ağırıyı durdurmak için savaşırken cepheme dönmeme izin verdi.

Ayağı kalktım, uzuvlarım efordan titriyordu ve alevlerin kapısının içinde, orada asılı kalmaya zorladığım alemler arasındaki boşluğı içime çekerken sığ pantolonlar gibi nefes alıyordum.

Ona doğru ilerlerken ayaklarım birbirine takıldı, dünyanın geri kalanı, evrenin dokusundaki o yırtık dışında hiçbir şey kalmayınca kadar eriyor gibiydi, o ruhani ışık beni onun ötesinde oyalanan her şeye karşı körleştiriyordu.

Kalbim gümbür gümbür gümbür gümbür atarken bana ve onu duyabilecek herkese hala yaşadığımı kanıtlayarak sendeleyerek yaklaşırken durmadım. O son adımı atıp ölüme yürüdüğümde bile.

Darcy

Mkollarım benden akan güçle titriyordu.

Phoenix ateşinin küresi içinde Lavinia'yı kısırdım. Bu sefer kaçamasın diye her taraf kapalıydı ve o acı çığlıklarıyla kendini alevlere atarken, büyünün bedenimden havaya yayılmasına izin verdim.

Avıma yukarıdan bakarken yanan kanatlarım sırtımı dövüyor, benden yayılan ısı havayı parıltıyordu. Önümdeki saray alevlerimle aydınlandı, yüksek duvarları kırmızı ve mavi ışıkla renklendi.

Adiuro te. Claudio. Adiuro te. Fores claudio," Orion'la birlikte keşfettiğimiz tüylü kitaptan ezberlediğim sözleri tekrarlardım, güç atmosferden fırlayıp Lavinia'nın yasını tuttu. "Seni bağılıyorum. Kapıları kapatıyorum!"

Bileğimdeki Stella'nın kanını içeren keseden buz kristalini çıkardım, adrenalin nabzımı hızlandırdı.

Periler benden o kadar uzaktaydılar ki çingiraklar büyümü çalmak için bana ulaşamadı ve elime bir hava üfledim, kristali üzerinde taşıdım ve onu Anka ateşi küresinin üzerinde uçması için yönlendirdim. Lavinia'yı tutsak ettiğim yer. Alevleri ayırmaya zorladım, kristalin geçmesine yetecek kadar ve onu gölge kaltağa doğru düşürdüm, düşerken ateşimin onu eritmesine izin verdim, böylece yanan sıcak kan onun üzerine sıçradı.

"Ahhh!" ıstırap içinde ağladı ve içimden çarpık bir zevk geçti

ses. Orion'a işkence etmişti ve ben de bu iyiliğin karşılığını vermeye fazlasıyla istekliydim, alevlerimin vücudunu o kadar yavaş yiyip bitirmesini izliyordum ki her lokmayı hissediyordu.

Eli alevlerde açtığım delikten dışarı fırladı ve parmakları esneyip avucunda gölgeler dans ederken ateşin kapanmasını diledim, ama Nişan hediyelerim onları söndürdü ve bir feryatla elini geri çekti.

Adiuro te. Claudio. Adiuro te. Fores claudio," Daha hızlı konuştum, güç etrafımda toplandı ve mavi saçlarım rüzgarda dans etti.

Bedenimden kopan sihir muazzamdı, atmosfer beni süpüren enerjiyle vızıldıyordu. Gölgelerin neredeyse tamamını o tek ateş küresinde tutuyor, onlara erişimini yakıyor, onları ruhundan sıyrıyor ve bir daha asla ulaşamayacağı gölgeler alemine geri gönderiyordum. Eşi benzeri olmayan bir güçtü, alevler o kadar sıcaktı ki, yeryüzünün erimiş çekirdeğiyle rekabet ederek yeri bir çukura dönüştürdüler.

Büyü aniden yerine kilitlendi ve kim olduğunun bütünlüğüne bağlandı. Rüzgâr durdu ve ciğerlerimden ağır bir nefes çıktı, tüm evren bu gücün karşısında susmuş gibiydi.

"*HAYIR* diye hıçkırdı ve içime bir zafer dalgası doldu.

Artık vücuduna hapsettiklerimin dışında herhangi bir gölge çağırıyordu. O kadar derinden zayıflamıştı ki öldürülebilir olmalıydı. Ve öldürülebilir yaratıklar yanabilir.

Uzakta çığlık atan Perilerin sesi ormanlık alanda yankılanıyordu, acıları Lavinia'nın acısıydı. Ama çığlıkları arasında başka bir ses daha vardı, kulağa neredeyse neşeli gelen ama nedenini bilmediğim çığlıklar.

Lavinia'ya biraz daha yaklaştım, etrafındaki ateşi kapattım ve alevlerimde yanan derinin tatlı cızırtısını duydum. Ölümlü olmayabilirdi ama büyü onun iyileşme ve kesinlikle gençleşme yeteneğini yavaşlatmış olmalıydı. O zaman Phoenix'imın büyüü onun işini bitirmeye yetecekti ve ben de bu fırsattan keyif aldım.

Uzaktan bir Ejderhanın kükremesi duyuldu ve tüylerim diken diken oldu ama bakışlarımı tuzağımdaki Lavinia'dan ayırmadım. Hiçbir şey odağımı bu görevden uzaklaştıramaz. Onun ölümü benimdi; Öyle ilan etmiştim ve sonunda bu yemini yerine getiriyordum. Etinden çekip alabildiğim her damla acıyla yaptıklarının bedelini ödeyecekti.

Çok yakındım, ona sahiptim ve bu sefer bırakmadım. Tenimden alevler o kadar sıcak çıktı ki, kıyıdaki çimenler soluyor ve gücüm tükeniyordu.

havayı yıkımın çalan çanları gibi çalıyor.

"Darcy!" Orion'un sesi kafamdaki kara intikam bulutunu yardı.

Sırtında Orion ve Gabriel ile tepeye sıçrayan Gölge Canavarı'nı bulmak için döndüm ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Tharix arkalarından Ejderha biçiminde koşarak gelirken nefesim kesildi, çenesi iyice açılmış ve ağzından gölgeler fışkırıyordu. Alevlerimden bir Anka Kuşu şekli yaratıp onu benden uzaklaştırırken, meydan okurcasına elimi kaldırdım, kanımdaki ateşli atomları koruyarak doldurdum. Gagasını bırakarak yürekten bir çığlık atarak uçu, Gölge Canavarı'nın üzerinden süzülerek Tharix'i hedef aldı.

Kuş, ejderhanın ağzından dökülen gölgelerle çarpıştı, Orion ve Gabriel'i süpürmeden önce gölgeleri yok etti ve ben Lavinia'yı güç küremen içinde tutsak etmeye çalışırken onlara bana ulaşmaları için bir şans verdi.

Tharix göğes doğru böğürdü, peşinden gönderdiğim alevlerden kaçmak için döndü ve onu elimden geldiğince uzakta tuttu. Ama göğes yükselirken ateşimin ucunun üzerinden geçti ve bir kez daha üzerimize geldi.

Ağzından gölgeler döküldü ve ben yemin ettim, her yerden alevler çıkmaya onları durdurmaya razıyım. Canavar onları havada süzöldüğüm yere taşırken, Orion ve Gabriel'i güvende tutmak için Gölge Canavarı'nın üzerine Anka ateşinden bir kalkan yaptım.

Gökyüzünde bir gölge çizgisi belirdi ve saldırının bana göre olmadığını çok geç fark ederek kendimi korudum. Karanlık duman, Lavinia'yı tutan ateş küresine çarptı ve ben çaresizlik içinde dikkatimi tekrar ona çevirdim ve onu Tharix'in saldırısı altında yerinde tutmaya çalıştım. Ama gölgeler alevlerimde bir delik açmayı başardı ve Tharix yukarıdan aşağıya doğru süzülerek Lavinia'nın için için yanan vücudunu pençeleriyle oradan çekip aldı ve gökyüzüne doğru havalandı.

"HAYIR!" Çığlık attım, alevlerimi peşlerinden göndererek, tüm tutkumu ve nefretimi oyuncu kadrosuna verdim.

Etrafımda yanan tüm diğer yangınları söndürdüm, tüm gücümü başlarına ölüm yağdırmaya hazır dev bir Anka Kuşu oluşturmaya harcadım ama Tharix daha da yükseğe tırmanıyor, iğrenç annesini kurtarmak için elinden geldiğince hızlı kaçıyor. O uzaklaşıyordu ve ben dişlerimi gösterdim, daha yükseğe tırmanırken kanatlarım uzadı ve onların peşinden gitmeyi planladım.

"Darcy!" Gabriel ağladı ve ben de kalbimle ona döndüm.

boğaz. "Gitmeliyiz. Kader bize karşı dönüyor. Hemen gitmezsek hiçbirimiz bu geceden sağ çıkamayız."

Bu gerçek karşısında ruhum sızladı ve arkamı dönüp Tharix'in gittiği yöne baktım, koyu pulları gökyüzünde kaybolmuştu. Ateşli Phoenix kuşum yukarıda daireler çizerek onu aradı ama takip edecek bir iz bulamadı.

Peşlerinden gitmeliydim, eşime işkence eden ve beni izlemeye zorlayan canavarın işini bitirmeliydim.

Onlara, "Siz gidin," diye seslendim ve Orion'un gözleri bunu reddederek karardı. Gabriel başını sallayarak kendisinin de gitmeyeceğini söyledi ve onların korkunç ölüm olasılığı bana baktı. Ben kalırsam onlar da kalırdı. Ve kardeşimin tahmini gerçekleşecekti. Buna izin veremezdim ve bu kavgadan vazgeçmek ne kadar dayanılmaz olsa da buna mecbur olduğumu biliyordum. Buradan kaçmak için bir şansları vardı ve intikam almaktan çok buna ihtiyaçları vardı.

Bir çılgılık gözlerimi ağaçlara çevirdi ve Nymphe'lerin üzerimize hızla geldiğini fark ettim, gerçi çoğu savaş taarruzlarında yavaşlıyor ve ağır ağır gözlerini kırptırıyordu. Gölgelelerin vücutlarından kalktığını, kıvrılarak gökyüzünde hiçliğe doğru gittiğini, ağır bir büyü'nün kırılıp parçalandığını fark ettiğimde kafam karışmıştı.

Aynı Nymphe'ler kardeşlerine saldırdı, sondalar saplandı, en saf nefretle haykırıışlar onları terk etti ve patlak veren bir arbede yamacı sarstı.

Ağabeyimin önüne indim ve Gölge Canavarı heyecanla kükredi, saraya doğru koştu.

"Ne oluyor?" Perilere baktım ve Orion cevap olarak seslendi.

"Lavinia'ya her ne yaptıysan, buna sebep olmuş olmalı," dedi. "Bazıları istemeden onun kontrolü altındaydı," diye nefes aldım, Diego'yu ve gölgelerin iradesiyle savaşmak için şapkasını kullanmak zorunda kaldığını düşünerek. "Büyüm onların üzerindeki gücünü kırmış olmalı." Kehanetten bir cümle kafamda dönüp durdu ve anlamı bu olabilir mi diye merak ettim.

Köleleştirilmiş özgür bırakın.

"Ejderhalar burada," dedi Gabriel nefesi kesilerek, belimdeki tutuşu daha da sıkılaştı.

"Gitmek!"

Gözüme bir parıltı ilişti ve Lavinia'nın ele geçirdiği, onu tuzağa düşürdüğüm, için için yanan çukurda yatan hançeri gördüm. Elime getirmek için bir hava kamçısı kullandım, baş parmağım kıpkırmızı lal taşı üzerinde geziniyordu.

kemerime sokarken kabzasında değerli bir taş vardı ve bıçağın içinden geçmesi için şortumda bir delik açtım.

"Çevreye çekil, Gölge Canavarı'nı döndür," diye talep etti Orion. "Zaman yok," dedim kararlı bir şekilde, Gölge Canavarı iki süslü gümüş kapının durduğu saraya doğru hücum ederken aklımda bir plan vardı.

Benim tek bir damla büyü yapmama gerek kalmadan uçarak bizim için açıldılar ve içeri girdiğimiz anda arkamızdan hızla kapandılar ve sıkıca kilitlendiler.

Koridorlardan aşağı hücum ettik ve pencerelerin üzerindeki panjurlar hızla kapanmaya, ışığı engellemeye ve düşmanlarımızı uzakta tutmak için kendilerini kilitlemeye başladı. Saray inliyordu, tüm binayı saran kapıların, panjurların ve pencerelerin yankısı ve bu yerdeki sihir damarlarımın derinliklerinde fişkırıyordu.

Gölge Canavarı'nın kürkünü koridorlarda yönlendirmek için çekiştirip saraydan Lionel'in yatak odasına doğru aklıma gelen en hızlı geçidi alırken Gabriel beni tuttu.

Perilerin çingıraklı seslerini geride bırakırken arkama baktım ve Gabriel ile Orion'un son yaralarını da iyileştirdiğini ve Gabriel'in kanadının çatırdayarak eski konumuna geri döndüğünü ve bunu yaparken kalbimin ürpermesine neden olduğunu gördüm. Ağabeyim daha sonra cildimde olabilecek herhangi bir yarayı araştırarak bana bir şifa büyüselini teklif etti, oysa adrenalin seviyem herhangi bir şey olup olmadığından emin olamayacak kadar yüksekti. Elini sıkarak ona teşekkür ettim, onu ve Orion'u buradan çıkarma kararlılığı içimi doldurdu.

"Bir planın var, değil mi?" Orion aradı.

"İyi bir tane var," diye yanıtladı Gabriel net bir şekilde.*görmek*gittiğim yol.

Binanın ötesinden bir Ejderha kükremesi duyuldu ve zaten bu kadar yakın oldukları için sinirlerim gerilmişti. Gümüş halı kaplı bir merdiveni aceleyle çıktık ve sahanlığa vardığımızda, ilerideki geniş pencerenin ötesindeki yeşil pulların parlaması etrafımıza bir hava kalkanı oluşturmamı sağladı. Lionel'ın keskin yeşil pençeleri cama çarpıp çentikli kırıkları her yere yağdırıp perdeleri paramparça edip kalkanımdan sekmeden yarım saniye önce onu yerine oturttum.

O içeri giremeden saray kepenkleri kapandı ve ben elimi uzatıp onları kapalı tutmak için sarmaşıklar fırlatırken, Orion ve Gabriel koridordaki diğer panjurları dondurdu.

Döndük, merdivenleri başka bir sahanlığa çıkardık ve Gölge Canavarı'nı harekete geçirdik. Başka bir pencere duvarını geçtik ve boncuk yeşili

ejderha gözü bize baktı, peşimizden geldi ve devasa kafasını cama doğru salladı. Bin ölümcül parçaya ayrıldı ve Lionel'in çenesinden Ejderha ateşi fişkırdı.

Ona saldırmak için ellerimi kaldırdım ama ben yapamadan saray kepenkleri yüzüne çarptı ve üçümüz de alevleri söndürmek için katı buza çevirmeden önce üzerlerine su püskürttük.

Gölge Canavarı, onu başka bir koridora doğru itmek için kürkünü çekerken kaydı, hemen ileride Lionel'ın odasının kapıları vardı, kapı kolları altın Ejderha kafalarına dönüştü. Ailemin evine getirdiği pejmürde, bencilce süslemeler karşısında üst dudağım kıvrıldı.

Saray bizim için kapıları sonuna kadar açtı ve Gölge Canavar o kadar hızlı hareket ediyordu ki Lionel'in sayvanlı yatağına çarptı, hepimiz hayvanın sırtından yuvarlanırken tahta kırıldı. Enkazları üzerimizden atmak ve düşüşümüzü yumuşatmak için hava büyüü yaptım, kalbim kaburgalarım karşı öfkeyle atarken doğrulmaya çabaladım.

Lionel'in çekmecelerini yırtıp açtım, ihtiyacımız olan şeyi çılgınca hareketlerle aradım ve onu bulmak için ortalığı paramparça ettim.

Diğerlerine "Stardust," diye seslendim ve Orion başıyla onayladı, hızıyla odanın içinde fırladı ve elinde bir kese ve dudaklarında bir sırıtışla önümde duruncaya kadar her çekmeceyi dışarı fırlattı.

"Neden bu kadar erken söylemedin güzelim?"

Bir kahkaha attım ama Lionel binanın yan tarafına çarpıp tüm yapı sarsılırken pençeleri taş duvarı delip geçtiğinde kahkaham kayboldu.

Ellerimi kaldırdım, tuğlaların düşmesini engellemek için bir hava kalkanı oluşturdum ve gücümü, onun açtığı her deliği kapatmak için harcadım. Burası benim ve Tory'nin eviydi ve burayı mahvetmesine izin vermeyecektim. Hasar kalıcı değildi, düzeltilebilirdi, en azından kendime bunu söyleyip duruyordum.

Daha fazla Ejderha içeri girmek için kendilerini duvarlara atıyordu ve pencereden dışarı bir bakış, Lionel'in hizmetkarlarının ve mahkumlarının, sarayın büyüü tarafından burada, orada ve her yerde pencerelerden aşağı fırlatıldığını gösterdi. Mahkumlar canları pahasına koştu, bazıları Lionel'in müritleriyle savaştıkları kadar uzun süre dururken, diğerleri sadece özgürlük için yarıştı.

"Burada!" Gabriel aradı ve döndüğümde onu duvarı işaret ederken buldum. "Gizli bir geçit var, bizi çatıya götürecektir," dedi bir kuzgun buklesi

saçlar gözlerinin içine uçuşuyor. "Yukarıdaki koğuşlara gitme şansımız var. Ama şimdi gitmemiz gerekiyor."

Orion peşlerimde koşarken Gabriel'in açtığı geçidi açtım.*görülen* orada ve Gölge Canavarı'na bakıyor.

"Hadi, hayvan. Duman olayını yap. Lionel'ın yatağının enkazında oturan, devrilmiş bir gardıroptan Lionel'ın pahalı takım elbiselerini kemirerek çıkaran devasa yaratığa baktım.

Canavar mutlu bir şekilde homurdandı, gölgeye döndü ve Orion ve ben, hayaletimsi şekli bizi kovalarken ağabeyimin peşinden koridora koştuk.

Dar bir merdiven boşluğundan yukarı çıkan Gabriel'i takip ettik ve üstümüzdeki tavandaki bir ambar kapısına vardığında, geçidi açarak şiddetli bir rüzgarın geçide girmesine izin verdi. Devasa, hırlayan yeşil bir Ejder yüzü belirerek ay ışığını engelledi ve Gabriel o kadar büyük bir su püskürttü ki Lionel'ı dönme döngüsüne yakalanmış bir kertenkele gibi dönerek bizden uzaklaştırdı. Her tarafını kapladı ve Gabriel bir sonraki nefeste onu buza çevirdi, Lionel'ın kanatlarının da donmasına neden oldu, böylece gökten ölü bir ağırlık gibi yuvarlanmaya başladı, kükremesi boğazında kaldı.

Yere sert bir şekilde vurdu, ayağa kalkmak için mücadele ederken etrafındaki buzlar parçalandı ve intikamını almak için ileri atılan diğer Ejderhalara haykırdı.

"Uçmak!" Bağırdım.

Gabriel, Orion'u tuttu ve havalandı, ben peşlerinden uçarken aya doğru yarıştı, biz muhafazaları kırmaya çalışırken daha da yükseğe. Bakışlarımı çok aşağıda kaçan isyancılara indirdim, Periler ve Ejderhalar kargaşa çıkarken onları durdurmak için hareket ediyorlardı.

Elime gümüş bir bıçak fırlattım, avucumu yarıp kanı şiddetli bir rüzgarla üzerimden uzaklaştırdım. Onu, var olduğunu bildiğim arazilerdeki gizli geçitlerin her girişine gönderdim ve saray, kaçan isyancılar için kapıları açarak ancak düşmanlarının suratlarına kapanmak için kapıları açarak ricamı yanıtladı.

İçimden sevinçli bir kahkaha koptu, ama henüz bitmemişti, bir Ejderha istifi bize doğru çılgınca uçarak bizi yakalamaya çalışırken yolumuza döndü.

Rüzgâr gözlerimi yaşarttı ve elimi yukarı kaldırdım, muhafazaların öpücüğünü hissetmek için çaresizdim, Phoenix ateşi herhangi bir direnişle karşılaşsak diye parmak uçlarımı yalıyordu.

Ellerimde ürperen bir sihir vardı, güç dolu ama Tarikat'ıma uygun olmayan bir tür. Gökyüzünde parçalanan bir patlamayla muhafazaları yarıp geçtim ve Orion yıldız tozunu başımızın üstüne fırlattı.

Lionel altımızda tam bir öfkeyle kükredi.

Yıldızlar bizi çalmadan hemen önce, sarayın kendisini sonsuza dek sımsıkı kilitlediğini gördüm ve ateşimden yanan bir Anka kuşu fırlattım, onu sarayın üzerinde uçmaya gönderdim, zafer şarkısını söyleyip çatıya tünedim. bir meydan okuma işareti.

Sonra her şey karardı ve dönen bir ışık galaksisinde kayboldum, kardeşimin ve eşimin ruhlarının her iki yanımda bana sıkıca sarıldığını hissettim.

Darius

MRuhum o güzel, güçlü, durdurulamaz eşim olarak sarsıldı.
kapalı bırakmayı reddettiği herhangi bir kapıymış gibi yaşamla
ölüm arasındaki bariyeri aştı.

O buradaydı.

Kendime bir bardak doldurmadan hemen önce masaya doğru
uzandım, parmaklarımın arasında bir şişe burbon belirdi. Elim
titriyordu. Bu yerde attığı her adımı hissedebiliyordum, burada yaşayan
herkese bir şeylerin yaklaştığını gösteren bir göletteki dalgacıklar gibi.
Ait olmayan bir şey.

O yolu onun için temizlemiştim, ebeveynleri, annem, Hamish Grus, Azriel Orion ve
diğerleri onları tutmak için savaşıırken, şu anda içimden çıkmaya devam eden, yolu
genişleten, diğer tüm ruhları yolundan uzaklaştıran gücümün hâlâ olduğunu iddia
ediyordum. bu sefer bizi satın almaya yardım ediyor.

Ölüm sonsuzdu. Şu anda içinde oturduğum ebedî köşkün güzelliği,
onun dışındaki sayısız lütuflarla dolu yaldızlı sokaklar ve onun ötesinde
ölümsüz azaba giden yolu gösteren tırtıklı kapılar.

Bir zamanlar yaşamış olan tüm Fae'ler ölüm yolculuklarında bu yere
geldiler ve bu arada istedikleri kadar burada kalabildiler. Binlerce yıldır
burada olan ruhlarla tanışmıştım ve yeni ölmüş Fae'nin sarayı geçerek
öte dünyanın titrek kapılarına doğru gidişini bir yana bile bakmadan
izlemiştim.

Ölümde, onu zamanlarıyla kazananlar için her şey mümkündü, sarayda ve onu çevreleyen topraklarda barınanların tüm dilekleri gerçekleşti. Ve lanetlenmeyi hak edenler için, tırmıklanmış kapıların uzak tarafından gelen çığlıklar, sonsuzluklarının tam olarak hak ettikleri şeyle dolu olduğunu fazlasıyla açık hale getirdi. Onların da kendi titrek kapılarından geçebileceklerini duymuştum ama ölümün o tarafında daha derinlerde yatan dehşet, çoğunun bu tarafta azap içinde oylanmasına yetti.

Benim için bu yerden taşınmak söz konusu değildi. Ebedi Saray'a tökezlemiştim ve buradaki ilk haftalarımı diğer tarafa geri dönmek, şimdi benim için gelen kadına verdiğim sözü tutmak için savaşıarak geçirmiştim. Sonra kaybettiğim hayatın yasını tutmuş, anneme sımsıkı sarılmış ve buranın gerçeklerini ve şimdi benim için ne ifade ettiğini kabul etmeye gelmiştim.

Çünkü ölüm sonsuzdu. Ve bundan geri dönüş yoktu. Ayak sesleri yaklaştı, aramızdaki bağ sıkılaştı ve onu bana çekti, botlarının mermer zemine her vuruşu, hareketsiz göğsümde gürleyen bir kalp atışının yankısı gibiydi.

Burada bana hediye edilen oda güzel, gösterişli, mükemmeldi ama yine de buradaki diğerlerinin gördüğü odalar kadar benden gerçekten bahseden çok az şey vardı. Nedenini biliyordum. Çünkü benim için en önemli olanların hiçbiri burada değildi. Bana yaşadığımı hissettiren hiçbir şey bu yerde ikamet etmiyordu ve kaybettiğim gerçekliğin yerini hiçbir şey dolduramazdı.

Ağız dolusu burbonu yuttum, tadı Orion'u o kadar anımsatıyordu ki, neredeyse onun orada durduğunu görebiliyordum, "Kalkmayacak mısın?" dercesine tek kaşını kaldırmıştı.

Ama değildim. Yapamazdım. İmkansız olan gerçekleşmişti ve ben burada bir korkak gibi beklerken, ona ihtiyacı olanı asla veremeyeceğimi, paramparça kalbindeki o özlemi asla gideremeyeceğimi bilerek o doğruca bana doğru ilerliyordu.

Hepsini, katlandığı her acıyı ve gönül yarasını görmüştüm. Onun bu yolculuğu yapmak için ihtiyaç duyduğu yaratık haline gelmesini izlemiştim, her fedakarlık için kanını akıtmasını izlemiştim ve bu anlamsız avda üstlendiği ıstırapı hissetmiştim.

Ama Bilgi Odasına gitmiştim ve büyük küreden dünyaya yıldızların gözlerinden bakmışım ve gerçeği orada gördüğümde anladım. Bu anlayış beni mahvetmişti, durumumuza bir çözüm bulmak için tuttuğum son umut ışıklarını da kırmıştı ama biliyordum ki bu

beni daha çok kırar Kollarında bir an çalmak, onu yakın tutmak ve bunun ne kadar kısa süreceğini bilmek. Burada kalamayacağı için, ne kadar bencilce bu arzuyu aşmak istesem de, olmayacağını biliyordum. Onu bekleyen bir dünya ve o kadar büyük bir kaderi vardı ki henüz yıldızlar bile bundan emin değildi. Dağları devirmek ve yıldızları titretmek için doğmuştu; mahvetmek ve yükselmek için doğmuştu.

Ayağa kalktım ve arkamdaki parıldayan duvara baktım, yaşayanlar arasında kalan tüm sevdiklerime dair kendi kişisel görüşüm.

Her şeyi buradan izlemiştim, nadiren oradan ayrılmıştım, deliliğe yol açabileceğini bilmeme rağmen dikkatim buraya kilitlenmişti. Ama bakışlarımı yaşayanların kaderinden çevirmeye hazır değildim. Değer verdiğim pek çok insan tehlikedeyken, babamın gazabından kurtulmak için her şeye rağmen savaşıırken öbür dünyaya odaklanamıyordum.

Gerçekte bir pencereden başka bir şey değildi, ama kontrol altına alabildiğimin ötesinde bir korku ya da sevgi hissettiğimde, içine adım atabilirdim. O bariyeri aşabilir ve beni hiç görmeden sevdiklerimin arasında durabilirdim. Hiçbir şeyi gerçekten etkileyemedim, ama bazen onlara dokunduğumda ya da bir uyarıda bulunduğumda, beni orada hissettiler. Fazla bir şey değildi, sadece ruhumun etraflarında dans ettiğine dair bir ipucu, ama beni aynı şekilde hissettiklerini biliyordum. Yeterli değildi. Ama olması gerekiyordu.

Ayak sesleri bir saatin tik takları gibi yaklaştı ve uzun, çift kapıya doğru bir adım atarken boğazımdaki yumruyu yutup durdum.

O buradaydı. Ve bu, başarısızlığımın sonuçlarıyla en sonunda sonuna kadar yüzleşmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

Pencerelerden içeri sızan güneş ışığı yüzümün bir tarafını aydınlatırken diğer tarafını gölgede bıraktığı o noktadan hareket edemiyordum. Ruhumun iki parçası gibi; onunken olduğum, parıldayan, hararetli ve hayat dolu olan adam ve ondan önceki onca yıldır içinde olduğum, intikam alma ihtiyacı içinde iltihaplanan, kendi başarısızlıklarında boğulan adam.

Sonunda o adamlardan hangisi olduğumdan emin değildim ama her zaman ikisinin bir karışımı olacağımı sanıyordum.

O onlara yaklaşırken kapılar ardına kadar açıldı, çerçevenin iki yanındaki duvarlara çarptı ve bizi orada, birbirimize bakarken, bizi her zaman olduğu gibi ayıran boşlukta çatırdayan gerilimle bıraktı.

Ve tabii ki orada gülümseme yoktu, tabii ki bundan memnun değildi.

beni o peri masalında, çoğu insanın bu senaryo için hayal edeceği mükemmel şekilde görün. Nefes aldığı anda öfkeliydi, yeşil gözleri içinde o derin ve çınlayan öfkeyle parlıyordu ve dolgun dudakları öfkeyle büzülmüş, beni taht olabilecek bir sandalyenin önünde durmuş, bana gelmesini bekliyordu.

"Merhaba, Roxy," dedim, sesim pürüzlüydü, bakışlarım onu içime çekiyordu. Kanlar içindeydi ve hırpalanmıştı, bu yere gelişinin bedeli omuzlarına ağır geliyordu ve etine çizdiği rünler hafifçe parlıyordu. sanki onu tatmak için can atan ölümün baskısını savuşturuyorlardı.

O dudaklar aralandı, ben onları izlerken, tüm bunlardan sonra hala ona layık olduğumu düşünüp düşünmediğini merak ederek, binlerce öpücük hafızamda parladı.

Ağızından tek bir kelime bile kaçmadı ve buna neredeyse gülecektim. Roxanya Vega suskun kaldı, tükürecek zehri, ondan kopacak öfkesi kalmamıştı. O günü hiç göremeyeceğimi düşündüm.

Bana doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Aramıza kapattığı her santim, içimde ona olan o çaresiz ihtiyacı uyandırıyor. O benimdi, benim tek iyi şeyimdi, kalbimin bekçisi ve ruhumu çevreleyen prangalardı.

Benim için üzülmeye üzülmüştüm. Parçalanışını izlerken paramparça olmuşum. Yine de buradaydı, benim için gelmek için ölümün kendisinin engellerini aşıyordu. O. Sadece onu.

Roxy'nin gözleri yavaşça üzerimde gezindi, omuzlarıma ilâştirilmiş gömleğimin yanardöner parlaklığını içine alarak benim için gelmeye devam ederken kapılar arkasından kapandı. Buraya geldiğim anda gerçek bir savaşçı olarak selamlanmış, sevdiklerim için savaşırken yaptığım fedakarlığın şerefine alınma bir taç yerleştirilmişti. Şimdi öyle görünüyordum ama onun o derin bakışlarının altında yâğitlikten başka her şeyi hissettim.

Yaklaştı, ben onu, bu güzel, kırılmış kraliçemi içime alırken aramızdaki hava azaldı.

Roxanya Vega bizi ayıran bir ayaktan daha ağıyla hareketsiz kaldı, yüzü bana bakmak için döndü, gözleri bana bunun bir numara olduğundan, her an tekrar ortadan kaybolabileceğimden ve onun son umudunu da çalabileceğimden korktuğunu söylüyordu. ve tutunduğu azıcık gücü de yok etmek.

Ona ulaşmak, onu öpmek, ona söylemek... kelimelerin asla kapsayamayacağı her şeyi istedim. Ama bunlardan herhangi birini denemeden önce onun için yapmam gereken bir şey vardı.

Parıldayan kılıcı kalçamdan akıcı bir hareketle çektim, sonra ucunu aramızdaki zemine dayayıp önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Dizim yere çarptığında Peçe'nin içinden bir titreme geçti ve kılıcımın kabzasını kavrayarak başımı onun önünde eğdim, bu hareketin, uzun zamandır bildiğim ve itiraf etmem gereken şeyin büyüklüğüyle uzuvlarım titriyordu. şimdi zamanı.

"Kendimi ve tüm varlığımı sana adıyorum, Kraliçem," diye nefes verdim, bu sözler sonunda ağızımdan dökülürken duygu özümü mahvetti, bu dünyadaki yerim sanki kendi gerçeğimi bulmuş gibi bir şekilde orada sabitlendi. kader ve olmam gereken her şey. "Düşmanlarınızla savaşmak için kılıcınız, halkınızı korumak için kalkanınız, sahip olunan ve kullanılan canavarınız olurum. Olabileceğim her şekilde senin olurdum ve bunu sana çok çok uzun zaman önce söylemeliydim. Ben senin yaratığımı, senin hizmetkarını... seninim."

Sözlerimi sessizlik izledi ve hareket etmeye cesaret edemedim, sözün nasıl yerine getirildiğini ölçmek için ona bakmaya cesaret edemedim, artık önemli olmak için çok geç olduğunu bile bile.

"Bir keresinde bana asla boyun eğmeyeceğini söylemiştin," dedi, parmakları en hafif dokunuşlarla çeneme dokunarak tüm vücudumun altında titremesine neden oldu. "Bir zamanlar beni kırmaya çalıştığın gibi, seni kırmam gerektiğini söyledin ve bu fikre güldün."

Dudaklarım aralandı ama söyleyecek sözüm yoktu. Bizden önceki zaman için birbirimize özür dilemeyeceğimize dair söz vermiştik ama yemin ettiğimden beri her gün bu yeminle boğuşuyordum. Onu incittiğim anılar bana her zaman işkence etti ve sanki bu konudaki düşüncelerim onları çağırmış gibi, arkamdan kendi acımasız kahkahamın çınladığını duydum. Sevdiklerimin hala yaşayanlar aleminde savaşmasını izlemek için kullandığım duvar, istendiğinde anıları da yeniden canlandırdı. Ve görünüşe göre tanıştığımızda verdiğim tüm zararı ikimize de hatırlatmanın zamanı geldiğini düşündü.

Ona bakmaya cesaret ettim, bilmeye ihtiyacım vardı, ona yaptığım onca şey hatırlatılırken, en kötü yanıma ona bir kez daha sunulurken, güzel yüz hatlarında hâlâ neyin incindiğini görmeye ihtiyacım vardı.

Ama duvara bakmıyordu, yeşil gözleri tamamen bana dikilmişti ve orada o kadar çok sevgi vardı ki, ona bakmak beni paramparça ediyordu. Buna ne kadar layık olmadığımı bilmek için.

"Babam," diye tısladım ama başını salladı, abanoz saçları hareketten bir omzuna döküldü ve o savaşçının keskinliğini aldı.

yüzü, altındaki kızı görebilmem için. Kızım.

"Burada yeri yok," dedi kararlı bir şekilde. "Ve o senin baban değil. Ona rağmen dönüştüğün adam için hiçbir sorumluluğu yok. Bunun için tek bir kredisi olamaz. Artık senin adını bile taşıyamaz."

"Benim adım?" diye sordum, kaşlarımı çatarak, elinin tersini yanağımda gezdirirken başını salladı, alyansının metali tenime değiyor ve göğsümü kimsenin yapabileceğini sanmadığım kadar fazla gurur ve sevgiyle dolduruyordu.

"Sen artık Darius Vega'sın. Ve sen kimseye boyun eğmek için yaratılmadın." Bir zamanlar ona söylediğim sözler, gömleğimi eline alıp beni ayağa kaldırırken içimde yankılandı.

Onun için dururken kılıç elimden düştü ve beni kendisine çekerken ağzı benimkini yakaladı.

Dudaklarım onun için aralanırken ellerimi beline doladım ve onun her parçasını kendime doğru çektim, o beni tam orada, ölümün kalbinde, sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi sahiplenirken, dünya bizden ötemizde yok denecek kadar azaldı. benim için buraya gelmek için yol açtığı her şey.

Gömleğimi bırakmadı ve beni kendine doğru çekti, sanki tüm evreni oluşturan her şey ikimizle başlayıp ikimizle bitiyormuş gibi beni öptü.

O öpücük bir merhaba ve vedaydı, acı-tatlı bir buluşma ve sahip olmamız gereken her şeyin bir vaadiydi. Bu, göğsümün sessiz boşluğuna bir yaşam soluğuydu, ona geri dönmem ve sırf birlikte olduğumuz için dünyanın bir şekilde yeniden anlam kazanması için sözsüz bir ricaydı.

Ama bu bir yalandı.

Teninin sıcaklığını benimkinin üzerinde hissetsem bile, benden gelen serinliği kimse inkar edemezdi. Dudaklarım onunkileri yerken ve o kadar sevgi ve incinmiş bir ses çıkardı ki içimi yaktı, bizi hâlâ bölen bir şeyler vardı. Havasını soludum ve ruhumu tüketti ama o çizgi kaldı. Kaldı ve öpücüğümüz dağılana kadar büyüdü ve biz birbirimize bakmaya, kendi gerçeğimizle yüzleşmeye başladık.

Kelimeleri söylemek için ağzımı açtım, ama o hararetle başını iki yana salladı, o büyüleyici gözleri içimi görür görmez yaşlarla yaldızlandı. Sanki her zaman içimi görmüşler gibi.

sessizliği korudum Sadece biraz daha uzun süreliğine. Çünkü artık bildiğini görebiliyordum. O ayrılığı hissetmişti, benim için ölümün kapılarından geçmeye çalışırken bile bizi hâlâ neyin ayırdığını anlamıştı.

Çünkü hayata geri adım atamazdım. O yöne giden bir yol yoktu, benim için değil.

Stephen Sanchez'den seni bulana kadar benden biraz daha fazla oynamaya başladı ve ona elimi teklif ettim. Bir şarkı daha. Yapmamız gereken düğün dansı. Başlangıçta reddedilmiştik.

Roxy elime bakarken tereddüt etti ve ben onun bildiğini biliyordum. Bir şarkı. Bitmesine birkaç dakika kala çalındı. Bu vedayla yüzleşmeden önce, o hala yaşaması gereken hayata dönerken onu beklemeye geri dönecektim.

Yoğun bir şekilde yutkundum ve bu anı çalmama izin verirken eli benimkine kaydı, sanki bu isteğimi geri çevirmeye kıyamıyormuş gibi.

"Roxy," diye tısladım, onu kollarıma çekerkenki hissi o kadar mükemmeldi ki, ateşinin sıcaklığı sanki gerçekmiş, sanki gerçekten üzerinde duruyormuşuz gibi hayatın yankılarını ciğerlerime üflüyor. birlikte bir geleceğin uçuşumu.

"Bana öyle demenden nefret ediyorum," diye fısıldadı, ben onu göğsüme doğru çekerken gözleri benimkilerle buluştu, dünya etrafımızda bulanıklaşıyordu.

Gökyüzünden gül yaprakları düştü, tenine düştü ve tamamen kan kırmızısı rengine bürünene kadar onu kapladı, bana kendini verdiği zamanki gerçek olmayan anıyı yeniden yaşama fırsatı verildiği için üzerinde gelinlik belirdi. ne kadar az hak etmiş olursam olayım, tamamen, tüm sebeplerin ötesinde, tamamen benimdi.

"Hayır, yapmıyorsun," diye homurdandım, bedenimin titrediğini hissederek onunkine geçti, ruhlarımız birbirine bağlandı, birbirine dolandı, sanki hiç ayrılmamışız gibi yeniden bir araya geldi. "Sana o isimle hitap ettiğim ilk andan itibaren bana baktın ve beni tanıdın. Kendini biliyordun. Bu kaderin gerçeği hakkında yalan söyleyerek çok uzun zaman harcadık.

"Kaderle işim bitti," diye tısladı, gücü alevlenirken etrafımızdaki ışık titriyordu, o onları reddetmek için sahip olduğu ham sihri kullanırken yıldızların kendilerinin iradesine karşı geliyordu. Bu çalıntı an için gökleri sallarken bu yerin temelleri ve ötemizdeki her şey sarsıldı ve ondaki gücü nasıl inkar etmeye çalıştığımı merak ettim.

Şarkı etrafımızda çalmaya devam etti ve ikimiz de onun sonunun bunun da sonu olacağını biliyorduk. Bizim için hiç tasarlanmamış zamanı çalmaya devam edemezdik.

"Buraya gelmemeliydin," diye derin bir nefes aldım, aslında bunu kastetmesem de, gerçekten değil. O benim kollarımda gerçek, ham ve güzelken değil,

kalbi birlikte yaşamamız gereken onca hayatla gümbür gümbür atıyordu, kalbinin içi boş göğsümde gümbürtüsü neredeyse bana kendi kalbimin onun için her zaman olduğu gibi hâlâ içimde attığını hissettiriyordu. "Burayı terk edemeyeceğimi biliyorsun."

"Yapabilirsin," dedi şiddetle geri çekilmeye çalışarak ama ben onu sıkıca tuttum ve bırakmayı reddettim. Anlarımız birer birer kayıp gidiyordu ve sonrasının olmadığını onun kadar ben de biliyordum. Şarkı biterdi ve bu da biterdi, ikimiz bir okyanusun ayırdığı kum taneleri gibi birbirimizden kayardık. Yeryüzünde, herkesin yasalarını inkar edebilecek hiçbir güç - onunki kadar büyük bir güç bile - yoktu.

"Kahretsin, keşke yapabilseydim," diye yemin ettim, onu sımsıkı kendime çekip yaz kış kokusunu içime çektim. Her şeydi ve hiçbir şey değildi. Her şeyle o kadar çok mırıldanan bu ölçülemez güç özü, bir tanrıçanın önünde diz çökmüş bir ölümlüden biraz daha fazlasıydım. "Keşke seninle geri dönebilseydim, tüm dünya tarihinde herhangi bir insanın herhangi bir kaderi dilediğinden daha fazla. Ben seninim, Roxy, kalbim, ruhum ve ötesindeki her şey, seninim. Ama bu bile beni bu yerden kurtaramaz. Kaybettiklerim geri getirilemez. Bir zamanlar sahip olduğum bedeni iyileştirecek bir şey yok ve artık peçe arkamdan kapandığına göre artık geri dönüş yok."

Duvarlar yeniden titredi, şarkı çalarken inkar etmek istediği gerçek üzerimize çöktü ve ben onun yeşil gözlerine baktım, onun benim için ne olduğunu, eskiden ne olduğunu ona göstermeye çalışıyordum. Kurtuluşum. Bu anı onun kollarında yaşamak, bu mükemmel yaratıya bakmak ve onun içinde benim için yanan bu kadar sevgiyi görmek için binlerce kez ölürdüm. Benim için ölümün kendisini inkar etmeye çalışmıştı.

Sadece o vardı.

Yalan beyan değildi. Karanlıkta bu kadar kaybolduğumda o benim ışığımdı. O, beni yüzleştirdiği aynaydı, görmem gereken gerçektir. Ve yine de beni sevmişti. İçimdeki tüm karanlığa bakabilen, yaptıklarımın ötesini görebilen ve içinde sevmeye değer bir şeyler bulabilen tek kişi oydu. Benim için kaderden çok daha güçlü bir şey tarafından şekillendirilmişti. Ve ölürken tek pişmanlığım sonunda onun kalbini kırmış olmamdı. Sözümü tutamamıştım. Kendimi burada bulduğum andan itibaren ona geri dönmek için tüm gücümle çabalamış olsam da, geri dönüş olmadığını biliyordum.

Bu bir vedaydı.

Ve şarkı bitiyordu.

"Seni seviyorum Roxanya Vega ve keşke sana layık olabilseydim."

TO şarkının sonunda bozulan sessizlik, bir vuruş gibiydi.

Sağır edici bir gümbürtü gibi kalbimin içinden geçen şimşek altımızdaki Peçe kayasının temelini oluşturdu ve ben bir adım geri çekildim.

Darius elimi tuttu, beni geri itmeye çalışan gücün ağırlığına rağmen beni tutmaya çalışırken gözleri özlemle doluydu. Geldiğim yoldan, onun orada olmadığı bir dünyaya geri dönmüştüm ve çaresizce yalnızdım.

"Hayır," diye nefesim kesildi, dünya titreşip bulanıklaşırken parmaklarım onunkine sınıksız kenetlendi, eli benimkinin içinde tekrar cisimleşmeden önce özünü kaybetti.

Seni bekleyeceğim, diye yemin etti. "Tam burada. Sürdüğü sürece seni bekleyeceğim. Ben de sana göz kulak olacağım, Roxy. Sen beni görmesen de ben orada olacağım. Seni asla gerçekten terk etmeyeceğim. Yemin ederim. Ben geçerken sonsuzluk yanımdan geçse bile seni bekleyeceğim. Seni asla bırakmayacağım."

"Yeterli değil," diye mırıldandım, kederimin korkunçluğunun, beni parça parça parçalamayı bekleyen keskin dişlerle dolu bir ağız gibi yeniden üzerime geldiğini hissettiğimde gözlerim yaşlarla bulanıklaştı. "Sensiz gitmeyeceğim."

Sözlerim şiddetliydi, öfkeliydi ama yine de boştu ve bunu ikimiz de biliyorduk. Elinden kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Geri dönecek bir şeyi yoktu, onun için atacak bir kalbi yoktu, geri dönmenin bir yolu yoktu. Peçe'nin ötesine öylece kaymış ve ölümün eşiğinde sallanıyor gibi değildi. Haftalar geçmişti. Ve ölüm

şimdi onun tadına varmıştı, kancalı pençeleri göğsünün derinliklerine saplanmıştı.

Onu serbest bırakmayı reddettiğimde duvarlar çatlaklarla parçalandı ve ikimiz de tutunmak için savaşıırken gözlerindeki acı benimkini yansıtıyordu.

"Roxy," diye söze başladı ama duyabildiğim tek kelime buydu, dudakları hareket ediyordu ama Peçe daha da yaklaşp beni tekrar geri itmeye, beni dışarı itmeye çalışırken sözleri kaçtı.

Kararlılıkla başımı salladım ve kendimi yeniden gelinliğimin içinde bulmuşken kalçamdan kaldığı yerden hançeri çektim. Kabza soğuktu ve bıçak onu benden ayırdığı günkü kadar  l mc ld . Kalbini delmekten sorumlu güneş çeliği hançer.

"Yapma!" Bıçağı görünce kükredi, gözlerimdeki niyet. Ama kedere yenik düşmedim. Birlikte kalmamız için elimizdeki tek şansa teslim olmayacaktım çünkü diğer yarımı yaşıyanların dünyasında yalnız bırakmayacaktım. Yani  l m bana sahip olamazdı. Ama ona da sahip olamazdı.

Elini tekrar kavrayamadım ama bırakmayı reddettim, bunun yerine ruhlarımızı birbirine bağlayan o ipe, aramızda hiçbir şeyin koparamayacağı o kırılmaz bağa tutundum. Gücüm içimde yükseldi ve kendimi o ipliğe kilitledim.

Pencerelerin ötesindeki gökyüzü mor ve turuncu parıldadı, saf sihir fırtınası Peçe'nin sınırlarına çarpıyordu, çünkü buradaki varlığım her şeyin dengesini tehdit ediyordu ve uzaktan bıçakların şakırtısını duyabiliyordum. birisi bu duvarların ötesinde savaşıyordu ama dikkatimi buna ayıramıyordum.

"Bırakma," diye hırladım Darius'a ve s zlerimde yankılanan gücü algıladığında koyu gözleri altın renginde parladı.

Bu kadere boyun eğmediğimi, yıldızların beni bu yoldan döndürmesine izin vermeyeceğimi anlayınca başını salladı. Beni tanıyordu. Benim de ondan daha fazla boyun eğmek için doğmadığımı biliyordu.

"Bununla savaşıacaksın," diye emrettim ona. "Sahip olduğun her şeyle onunla savaşıacaksın ve eğer bu savaşın bedeli ikimizin de sonuysa, o zaman ölümü ya da sensiz yaşamayı seve seve kabul ederim."

Bu emri alırken Darius'un çenesi kilitlendi, onu tanıdığım savaşı ı, parmaklarını benimkilere bastırarak onaylayarak başını sallarken ifadesinde alev alevdi.

Sana sahip olduğum her şeyi vereceğim, diye yemin etti ve ben de başımı salladım.

Bu yeterli olacaktır. Bu olmak zorunda.

İçinde sihir oluşurken parmakları benimkini ısırdı ve ejderhası etinden fırlatarak Fae formunu dönüştürmek yerine ondan ayrılarak dışarı çıkarken göğsünden gökyüzündeki yıldızları sallayacak kadar güçlü bir kükreme yükseldi. parmakları benimkilerle kilitli kalırken onu. Ateş canavarı ve pençeleri altın kanatlarını çırpıp koruyucu bir tavırla çevremizi sarmaya başlarken sevdiğim adamı önümde nefes nefese bırakarak ondan dışarı fırlarken nefesim kesildi.

Ejderha formunun inanılmaz gücüne, hatırladığımdan bile daha büyük olan canavara, ölümün pençelerinden bir an isteyen ve bir cevap beklemeden onu alan güçlü bir şeye olan öfkesine hayretle baktım.

Phoenix'im ruhumun sınırlarından ona katılmak için haykırdı ve ben alevler içinde patlarken, bronz kanatlar sırtımdan bir kez vurup havalandıktan sonra Fae bedenimi alev ve öfkeden bir kuş olarak geride bırakarak ayrılırken benden ürpertici bir nefes kaçtı. Dragon'a katılmak için yarıştı.

Canavarlarımızla çevriliydik, ruhlarımızın yanında yaşayan yaratıklar, biz onların arasında güçlü bir güç küresinde dururken bizim için sihir yasalarıyla savaşan yaratıklar, vahşi bir rüzgar giysilerimizi ve saçlarımızı yırtarken ellerimiz hala tekmişiz gibi kilitliydi. , neredeyse bizi ayağımızdan yere vuruyor.

Sarayın çatısı yukarıdan paramparça oldu ve ardından bir devin avucuna yakalanmış gibi savrulup gitti ve hemen arkama baktıklarında kudretli güçleri üzerimize akıp gitmezsem gazaplarını vaat eden kinci yıldızlara baktım. Bunu şimdi durdurma.

Kolumu kesip açarken onlara gülümsedim ve yaradan gerçek bir asilzadenin kanı aktı.

Darius'a uzandım, gömleğini tam kalbinin olması gereken yere bastırdım ve oradaki mürekkepli deriyi ortaya çıkarmak için kumaşı yırttım.

"Roxy," diye homurdandı, ben kanlı iki parmağımı kaldırırken bileğimi yakaladı. "Bu sana neye mal olacak?"

Dünya tıslarken, yıldızların asidik fısıltıları üzerimize yaklaşırken, "Hiçbir bedel seni kaybetmekten daha büyük değil," diye yanıtladım.

hayat hırsızı.

Kaderin çarkı.

Maliyete dikkat edin.

Bu yoldan dön.

Terazinin dengesini bozmadan önce

durun. Yükselişinin bir bedeli olacak.

"Umurumda değil," diye hırladım ve sözlerimin doğruluğu onları susturdu, kullandığım saf dürüstlük herhangi bir bıçaktan daha keskindi. Benim için gelsinler. Daha ne alabilirler ki?

Darius'un gözleri Tarikatlarımızın alevlerini yansıtıyordu, biz olan ve bu yerde bir şekilde ayrı olan canavarlar, bize ihtiyacımız olan zamanı kazandırırken yaşam ve ölümün gücüyle savaşıarak daireler çizip böğürdüler.

Bileğimi bıraktı ve kendimi yerden, havadan, alevlerden, uzaktaki yağmurdan çağırırken kendimi eterin karanlık gücüne attım, hepsi bana doğru akıyor ve çağırma hiçbir ipucu vermeden cevap veriyor arasında yıldız ışığı.

Bu büyü, saldırmaya hazır bir yılan gibi içimde kıvrıldı ve dayanılmaz hale geldiğinde, onu bir kırbaç gibi serbest bıraktım, çok yukarıdaki gökyüzüne vurdum ve çok kuyruklu bir saldırıyla yıldızların kendilerini dövdüm.

Eter onları parçalarken çığlık attılar ve ben de onlara söz verdiğim laneti nihayet yerine getirebildiğim için acımasızca gülümsedim.

Pençeler halinde eter güçlerini kesti ve irademin seliyle her birinden bir parça sihir çaldım. Onların isteyerek vermeyi reddettikleri şeyleri çaldım ve onların iradesini kendi irademe çevirip onları içimdeki bu büyüü körüklemeye zorlarken gökyüzünü bile sallayan dehşet dolu çığlıklardan zevk aldım.

Bacaklarım pes etti ama Darius beni yakaladı ve devam edebilmem için beni dik tuttu, böylece ona verdiğim sözü ve yıldızlara olan lanetimi yerine getirebilecektim.

Kalbinin olması gereken yere bir rün çizmeye başladığımda kendi göğsümdeki acıyla tısladım ama yavaşlamadım.

"Ruhum onun," dedim, sözlerim sihirle doluyken, beyan inkar edilemez bir gerçek haline geldi, sanki başka herhangi bir doğa kanunu olabileceği gibi dünyanın dokusuna yazılmış gibi. "Kalbim onun."

Darius da o gücün ağırlığını hissedince nefesi kesildi, tökezleyerek bana doğru gelirken dizleri neredeyse bükülüyordu ama ben oradaydım, onu yakalamayı bekliyordum ve o da beni yakaladı, elleriyle yüzümü birbirine kenetledi, alnı benimkine bastırdı. birbirimizi tutarken.

"Bırak tek vücut gibi dövsünler," diye mırıldandım, kullandığım güç boğazımda düğümlendi, bedenim bu büyüü kontrol altına almak için savaşıırken kelimeler dilimde yandı. "Bırak onları *olmak* Bir," diye talepte bulundum, derisine başka bir çizgi daha çizerek, Eter Kitabı'nda saklı bulduğum rün, o kadar eski ve o kadar güçlü ki bir adı bile yoktu. tek parça halinde bile çizilmemişti, her bir çizgi ayrı ayrı nasıl birleştirilmeleri gerektiğine dair talimatlarla işaretlenmişti.

ve sahip olduğu güç, dünyamızın şimdiye kadar bildiği tüm güçlerin ötesinde bir güç olduğundan, asla buna teşebbüs edilmemesi konusunda açık uyarılar.

Ama artık dünyamızın ötesindeydim, ölümün pençesindeydim ve aşka demir yumrukla tutunmuştum. Ve aşkımıza yaptıkları lanetin bedelini onlara ödetmek için yıldızlara yemin etmiştim, bu yüzden onlara ne kadar ciddi olduğumu göstermenin zamanı gelmişti.

"Benim hayatım ona bağlı. Onun ölümü benimkine bağlı. Tek yürek...." Ağır nefes aldım, bacaklarım çöktü ve beni dik tutan Darius'tan başka bir şey yoktu. "Bir hayat..." Güç beni içten dışa parçaladığında yere yığıldım ama o oradaydı, beni ayakta tutuyor, sımsıkı tutuyor ve bunu yapmak için harcadığı çabayla titriyordu. Oradaydı. Ve bir daha asla onsuz olmayacaktım.

"Tek yol. Beraber," diye tısladım, parmağımın bir hareketiyle mührü tamamladım ve acı kalbimi ölçülemez bir dalgayla delerken dudaklarımdan bir çığlık çıktı.

"HAYIR!" diye haykırdı Darius, gözleri yüzümden aşağı indi ve beni şimdi göğsümü delip geçen, onu benden çalan yarayı yansıtan güneş çeliğinden bıçağa bakmaya zorladı, ıstırapı denerken ruhumun çapalarını burktu. beni de ölüme sürüklemek için.

Neredeyse teslim olacaktım ama gözlerim kapanırken onların ötesinde maviden başka bir şey görmedim, ondan uzaklaştıkça diğer yarım da soldu ve bu olasılığın her bir parçası ruhumun isyan etmesine ve isyan etmesine neden oldu.

Nerede daha fazla güç bulunduğumu bile bilmiyordum, ama onu içime çektim, gözlerim bir kez daha açıldı, bakışlarından korku akarken onunla karşılaştım ve inkar edercesine başımı salladım.

Hayır. Bizi ölüme bağlamamıştım. Bizi hayata bağlamıştım ve o orospu çocukları bunu biliyordu.

Çağırdığım güç içimde patladı, beni engellemeye yönelik son girişimlerini reddederken zaman büküldü ve etrafımızda kaydı.

Yıldızların bana karşı bu oyunu kazanmak için son teklifi, göğsüme bir kez daha baktığımda ve orada hiçbir şey bulamadığımda mahvoldu, güneş çeliği bıçağı hala en başından beri olduğu yerde yumruğumdaydı.

Anka Kuşumun ısısı parmaklarımdan aktı ve bıçak eridi, yok edilirken aramızdaki zemine bir gümüş birikintisi damladı ve bağımızın gücü battı.

Kalbim göğsümde gümbürdüyordu, hızı bir cevap bekleyen çınlayan bir savaş davuluydu.

Darius'un beni hâlâ tuttuğu kollarından tuttum ve gözlerinden korku ve merak fışkırırken gözleriyle buluştum.

"Yalnızca o var," diye yemin ettim ve bu yeminle gücüm kırıldı, benden, onun aracılığıyla ölümün ta kalbine çarptı.

Bunun bir bedeli vardı. Ödemek zorunda kalacağımı bildiğim bir bedel ama hiçbirisi ona olan ihtiyacımı aşamaz. Sadece o. Sadece o.

Ve ölümün pençelerinden canlıların dünyasına geri fırlatıldığımda, tıpkı kitabın önerdiği gibi bir ruh benimle taşındı, tek bir ses kulaklarımda buluştu ve şimdiye kadar sahip olduğum tek dileği yerine getirdi. gerçekten kendim için vardı. Her kırık, keskin yanıımı gören ve onlara sunduğum her kesik için beni seven biri.

Darius'un kalp atışının gümbürtüsü benimkiyle mükemmel bir eşzamanlılık içinde çınladı çünkü *öyleydi* benim. Tek yürek. Tek hayat. Bir daha asla ayrılmamak.

WYosunlu zemine düştüm ve ayaklarımı tutmayı başardım ama yine de kafa üstü Orion'un göğsüne çarptı, içinden bir kahkaha yükseldi. Beni sabitlemek için kolumdan tuttu, yıldız tozuyla ilk seyahat ettiğim zamana çok benzeyen bu anı paylaştığımızda gözleri parlıyordu.

"İzle, Vega," diye alay etti, artık kaybettiğimiz zamanın bir yankısıydı.

Ona doğru düştüm, Gabriel'in kolunu tuttum ve nefes nefese birbirimize sıkıca sarılırken onu da ağıla çektim. Kalbimin tüm kırık parçaları, bu kadar uzun süre hapiste kaldıktan sonra tekrar bir araya gelmenin bir yolunu buldu ve nerede olduğumuz umrumda bile değildi, sadece artık Lavinia'nın kontrolü altında değildik ve Lionel çok çok uzaktaydı.

"Yaptık!" Ağladım, güneş ışığı göğsümden patladı ve neredeyse boğulmama neden oldu. Geldiğimiz sisli bataklığa baktım, sağımızda uzun süredir terk edilmiş gibi duran büyük bir taş kulübe vardı ama Orion beni kucağına alıp öyle hızlı döndürdü ki sanki bir kasırga.

Dönmeyi bıraktığımızda beni sertçe öptü, ağzını tekrar tekrar benimkilere bastırdı ve dudaklarımızın her dokunuşu arasında konuştu. "Sen. Olağanüstü. Lanet olsun. Kız."

Gabriel beni Orion'un elinden aldı, boynuma geçirdi ve parmak boğumlarını saçlarıma sürttü. "Seni küçük şeytan," diye güldü.

Bir hırıltıyla kurtulmak için savaştım ama gitmeme izin verdiğinde, onu ittim.

göğüs şakacı bir şekilde gülümsemeyi durduramıyor.

Peki ya siz ikiniz? Çılgın Gölge Canavarına binerek o tepeye sıçrayarak geldin," dedim onlara doğru başımı sallayarak ve arkamdaki hayaletimsi gri gölge omuzlarımda dans ederek bir heyecan havası yaydı.

"Noxy'nin fikri." Orion kollarını kavuşturdu ve Gabriel kıkırdadı.

Gabriel, "Nymph'lerin bizi yok etmek üzere olduğunu düşünürsek fazla seçeneğimiz yoktu," dedi ve kucaklaştıklarında Orion'u kabaca tuttu ve sırtına vurdu.

Yüzümde aptal bir sırıtışla ve sanki kalbim kanatlanıp uçmuş gibi, içimden süzülen bir kartal hissi ile aralarına baktım.

"Burası neresi?" Tekrar etrafa baktım, sis sulak alanın üzerine yaklaşıyordu.

Orion, "Aklıma geldi," dedi. "Babam bazen eski kemikleri toplamam için beni buraya getirirdi. Uzun zamandır unutulmuş bir savaşın yeri olduğu için kemikler korunmuyor. Ama inanın bana bataklığın derinliklerine battılar ve çoğunlukla kayboldular."

"Sen ve baban birlikte ürkütücü bir şekilde eğlendiniz, değil mi?" dedim alaycı bir gülümsemeyle.

"Gerçekten yaptık," dedi Orion özlemle. "Biraz oraya sığınabiliriz." Kulübeyi işaret etti, ben de içeri girerek geniş ocağa ateş yaktım. Yerdeki çatlakların arasından çimenler fışkırmıştı ve kömürleşmiş duvarlar burada uzun zaman önce yapılmış olan savaştan bahsediyordu ama orası artık bizim için bir sığınaktı.

Kirişlerin arasında bir yerde bir baykuş öfkeyle öttü, buraya gelmemize kızmış ve yuva noktasını bozmuştu.

Yumuşak bir yosun yatağı olan ahşap bir kanepa yapmak için toprak büyüdü kullandım ve rahat bir nefes alarak üzerine çöktüm. Orion yanıma oturdu ama Gabriel'in dikkati bir şeye dağılmış gibiydi, şöminenin yanındaki duvara dayalı bir sopayı aldı.

"Oooh, şuna bak," diye cıvıladı, incelerken başını bir yana salladı. "Bu gerçekten güzel bir sopa. Tahıl sadece mükemmel. Ve şu nodüllere bak..." Parmaklarını üzerlerinde gezdirdi ve diğer tarafıma oturmadan önce şeyi sahiplenircesine beline sıkıştırdı.

"Kendine güzel bir küçük sopa buldun mu?" alaycı bir şekilde sorguladım. "Evet, asilerin yanına döndüğümüzde bunu karıma vereceğim," dedi göğsünü şişirerek.

"Buna bayılacak kardeşim," dedi Orion cesaret verici bir şekilde, ikisi de Gabriel'in sopasının eğlenceli olduğunu düşünmüyor gibiydi. Ya da sevimli. Ve kesinlikle sevimliydi.

Gölge Canavarı ortaya çıktı ve kulübedeki geri kalan alanı kapladı. Yere uzandı ve ön patilerini birbirine katladı, öfkeyle soludu ve üzerimize sıcak havayı yıkadı.

"Harika iş çıkardın oğlum," diye övdüm. "Ya da... kız."

Gölge Canavarı ayağa kalktı, dışarı çıktı ve Orion kaşlarını çatarken bir ağaca işemek için bacağına kaldırdı.

"Kesinlikle erkek," dedim. "Ve ev eğitimi aldı - yaşasın!" Bana soğuk bir bakış atan Orion'a gülümsedim.

"Artık özgürsün," dedi, içeri girerken Gölge Canavarı'nı savurarak. "Sen git."

Orion'un kaburgalarına dirsek attım. "Kalıyor."

"O değil," diye ısrar etti.

"Sus, odaklanmam gerekiyor. Ailemize ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışacağım," dedi Gabriel ve gözleri hayallerle parlarken ona dikkatle bakarak sustuk. Ama birkaç dakika sonra onlardan geri dönmedi ve bunun kolay olmayacağını tahmin ettim. Belki de mümkün bile değil. İsyancılar hareketlerini iyi saklıyor olmalıydı, yoksa Lionel onları çoktan bulurdu ama bir şekilde bize bir yol bulması için Gabriel'e güvendim.

Büyüm yeniden yüklenirken ateşimin sıcaklığında yıkanan Gabriel'e biraz sessizlik sağlamak için etrafıma ve Orion'a bir susturucu balonu fırlattım, bunca zaman sonra gücüme erişimim olmadan bunu yapıyor olma hissi bende bir baş ağrısına neden oldu. Bu geceyle ilgili her şey imkansızdı ama yine de bir şekilde gerçektir. Ve aklım, yolumuzu bulduğumuz bu gerçeği tam olarak yakalayamıyordu.

Orion parmaklarını benimkilerin arasına kaydırды, elimi ağzına götürdü ve arkasını öptü. "Gerçekten başardık, Mavi."

Ona kocaman gülümsedim, duygu göğsümde kabarıyor ve neredeyse beni eziyordu. "Şimdi diğerlerini bulmamız gerekiyor."

Gölge Canavar ayaklarını sürüyerek yaklaştı, güzel koyu renkli gözlerini benimkilere kaldırdı, ayıya benzeyen yüzü artık hırlamadığı için çok sevimliydi.

"Merhaba..." Öne doğru eğildim, onu okşamak için elimi uzattım ama önce bana gelmesine izin verdim.

"Mavi," diye uyardı Orion ama canavar kafasını kaldırıp cesaretlendirmek için yüzünü elime bastırırken onu duymazdan geldim.

Parmaklarımı kürkünün arasından geçirirken kalbim biraz daha hızlı atıyordu, şimdi

en koyu siyah yerine grimsi.

"Sen sadece büyük bir oyuncak ayısın, değil mi?" dedim ve ben kulaklarından birini kaşıdığım da küçük bir zevk homurtusu çıkardı.

"Bu tehlikeli, kana susamış bir yaratık ve izleyecek bir rotamız olduğu anda onu burada, bu bataklıkta bırakmalıyız," dedi Orion, elimi ondan çekmeye çalışmak için bileğimi tutarak.

Ona demiri eritebilecek bir bakış attım ve parmakları hâlâ üzerimde sımsıkı bana bakarken çenesi gıcıklandı. "Darcy Vega-"

"Lance Orion," diye karşı çıktım. "O bende kalıyor ve bana aksini söylemeyeceksin."

"Çılgınsın. O şey sayısız insanı öldürdü. Neredeyse Tory'yi öldürüyordu," dedi başını sallayarak ve bu savaşta çok fazla kan dökülmesine neden olan devasa hayvana bakarak. Kalbim, altımda kırılan ve ölmekte olan Tory'nin hatırasını çekiştirdi, suçluluk duygusu kaburgalarımın altındaki boşluğa aktı ve nefesimi çaldı.

Bunun için de beni suçluyor musun? Fısıldadım, öyle olmadığını bildiğim halde, benim masum olduğuma inanıyorsa tam da bu yüzden ikiye bölündü, ama Gölge Canavarı değildi.

"Elbette hayır," dedi tutkuyla. "Ama bu yaratığın niyetini bilmiyoruz. Lavinia'nın işine yarayabilir, konumumuzu ona şu anda bildiriyor olabilir."

"Öyleyse neden kaçmamıza yardım etti?" dedim şiddetle. "Onun için çalışıyor olsaydı bunu yapmazdı. Ve boynundaki tasmayı kırdığımda, o bağlantının koptuğunu hissettim. Onu Phoenix'imle yaktım. Üzerinde onun lekesinden hiçbir şey kalmadı.

Hayvan elimi yaladı ve Orion'a burada neler olup bittiğini anladığını ima eder gibi yan yan baktı.

"Peki o şeyi asilerin arasına geri götürmeyi nasıl planlıyorsun? Bundan korkacaklar. Savaşta yaptıklarından dolayı ondan nefret edecekler," dedi Orion ve gülümsemem soldu.

"Onun yanına gelmeleri için zamana ihtiyaçları olacak. Ama şimdilik... belki onu gizli tutabilirim. Bunu nasıl yapacağımı düşündüm, sonra toprak elementimin avucumda gümüş bir yüzük oluşturmasını istedim, bu gücü tekrar kullanabilmeye biraz kendimi kaptırdım ve büyük bir içi oyuk, ortasında küçük bir delik olan berrak değerli taş.

"Sigara dumanıyla buraya sığabileceğini düşünüyor musun?" canavara sordum

ve zeka gözlerini parlattı.

Dumana dönuştü ve onun için yarattığım boşluğa daldı ve içerdeki berrak değerli taşı griye çevirdi. Muzaffer bir edayla Orion'a döndüm ve çözmemi istemediği bir soruna çözüm bulmuş olmamdan memnun olmadığını belirten kuru bir bakış attı.

"Bizimle geliyor gibi görünüyor," dedim neşeyle.

"Sevinç," dedi Orion alaycı bir şekilde.

Ona biraz daha yaklaştım ve şortumun kumaşından sapladığım hançer içime saplanırken tısladım. Onu çekip çıkardım, ateş ışığında inceledim ve başparmağımı kabzasındaki kıpkırmızı lal taşının üzerinde gezdirdim. Annemin veya babamın eli bir zamanlar bu hançeri tutmuş mu, onu süsleyen bu taşla hayran kalmış mı diye merak ettim. Güç güzel taşın içinde titreşiyor gibiydi ve içimde umut dalgalanarak dudağımı ısırdım.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadım ve Orion'a uzattım, o da merak ettiğim şeyi anlayarak sağ kolunu kaldırdı. Ön kolundaki Lonca İşareti canlandı, kılıcın karmaşık tasarımını derisinin altında parıldadı, tüm zodyak takımyıldızları onun üzerinde yıldız ışığı gibi parladı.

"Oğlak için nar," dedi gülümseyerek, sonra bıçağı aldı, yanındaki duvarın üzerine koydu ve beni kalçamdan çekiştirerek dizimi bacaklarının üzerine geçirdi. "Şimdi sana bakmama izin ver."

Çenemi yakaladı, gözlerimin içine derin bir şekilde bakarken yüzümü kendisine doğru çevirdi ve onları bir öfori havasıyla inceledi. Cennet yüzüklerime baktığını bilmek için sormama gerek yoktu ve ondan yayılan mutluluk duygusuyla yıkandım. Savaşta kanlar içindeydi, kıyafetleri yırtılmıştı ve kasları hala savaşta gergindi, eski bir folklordan gelen bir savaşçı gibi görünüyordu, var olmuş ve hayat verilmişti.

Ama adına erdemli işler yapan bir şövalye değildi. O benim sadık, acımasız Vampirimdi. Ve sonunda güvendeydi. Sonunda bedava.

BEN uyandığımda nefesim kesildi, kendimi yerde yatarken bulduğumda kalbim alarmla çarpıyordu. yerin altındaki taş bir odada bir yosun yatağı, yanımda kükreyen bir ateş ve üzerime yeniden giydiğim kırmızı gelinlik hâlâ bedenime yapışmıştı.

Gerçek.

Ama sonra nerede-

Karanlık mağaraya bakarken ateşin sıcaklığına rağmen titreyerek kendimi doğrulttum ve onu ararken boşluğa kaşlarımı çattım.

O gücün beni neredeyse tüketmesinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini kestiremiyordum, ama bedenim uyku duygusuyla ağırlaşmıştı ve sihrim içimde memnuniyetle gümbürdüyordu, yanımdaki ateşle yeniden dolmuştu.

Anka kuşum göğsümde kıpırdandı, alevlerinin sıcaklığı bedenimi yaladı ve onu orada, ait olduğu yerde bulduğumda beni içten dışa ısıttı, sanki onun ayrılışının anısını hayal etmişim gibi. Peçe'nin ötesindeki o kara büyüye yardım etmek için bedenimden.

Uğruna ölüme yürüdüğüm adamla evlenirken giydiğim elbisenin mükemmel bir kopyası olan elbisemin detaylarına hayret ederek parmaklarımı elbisemin dantellerinde gezdirdim. Sanki zamanda geri adım atmış gibiydim, bizden çalınan bir ana, savaş patlak verdiğinde ve en kötüsü gelip çattığında.

Ama bu benim düğün günümse damadım neredeydi?

Çıplak ayakla taş kapı eşiğine yöneldim, botlarım yanımdan gitti.

sahip olduğum diğer her şey ve tamamen kaybolup kaybolmadıklarını merak ettim. Eter Kitabı tek başına paha biçilmez bir silahtı ve gitmiş olsaydı onu kaybetmenin yasını tutardım.

Taş bir koridora adım attım ve çevremdeki karanlığa rağmen onları tanıdığımı fark ettim, parmaklarım uzun zaman önce savaştan kaçtıktan sonra sığındığımız harabelerin duvarlarındaki yıpranmış oymaları taramak için uzandı.

Görmeyi neredeyse imkansız hale getiren karanlığa rağmen çıkışa doğru tanıdık yolu takip ettim, midem sanki düşün gecesini bekleyen kızaran bir gelinmişim gibi sinirden titriyordu.

Ona seslenmek için dudaklarımı ayırdım ama söyleyecek söz bulamamıştım, o korkunç buluşmadan sonra ne söyleyeceğimden emin değildim, şu anda neler hissedebileceğinden ya da uzaktayken değişip değişmeyeceğinden korkuyordum. yaşam.

Dağın yamacına adım attığımda yumuşak çim ayak parmaklarımı buluşturdu ve yıldızların loş bir şekilde parladığı gökyüzüne baktım. Sanki benim dikkatimi çekmeye çalışıyorlardı, onlara yaptıklarım için yaralarını yalıyorlar ve mecbur kalırsam daha fazlasını yapabileceğimi hatırlıyorlardı.

Bakışlarımı onlardan uzaklaştırdım ve zirveye doğru tırmanmaya başladım, dağdan Darius'un annesi ve Hamish'in yanında, en yakın arkadaşlarının onlar için yaptığı Ejderha ağacının altında gömüldüğü o güzel noktaya doğru yürümeye başladım.

Küçük açıklığa adım attım, asilerin tabutları çevreleyen keder ve küçük adak işaretleri, çiçeklerin çiçek açmasını sağlayan sihir, her zaman yanan alevler ve buzdan heykeller parıldadı.

İki tabut orada sessizlik içinde oturuyordu, daha büyük olanı bana daha yakındı ve buzların arasından içerideki hareketsiz bedenlere bakarken kalbimi acıyordu, elleri son bir aşk eylemiyle kenetlenmişti. Onları Peçe'nin ötesinde görmemiştim. Onun dışında kimseyi görmemiştim ve bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Yolumu bulmayı isteyeceğim o kadar çok Fae vardı ki.

Darius'un tabutunun yanına gittim ve ortasından kıymıklara ayrılan pürüzlü çatlağı içeri alırken keskin bir nefes aldım, buzlar eridi ve cesedinin yattığı yer boştu.

Bunu bekliyordum ama bu, gerçeğin acımasızlığı karşısında hissettiğim şoku dindirmedi.

O neredeydi?

Yavaşça döndüm, önümdeki karanlık manzarayı taradım ve gülümserken

Ay boyunca hızla ilerleyen devasa bir gölge gördü. Bir uçağa rakip olacak kadar kanat açıklığına sahip bir gölge ve sanki tüm dünyaya dönüşünü ilan edercesine gökyüzüne cehennem ateşi püskürten ve cesaretleri varsa bunu inkar etmeleri için herkese meydan okuyan bir çene.

Sertçe yattı, tekrar dağa doğru döndü ve ben tabutların yattığı küçük açıklıktan çıkıp bir Ejderin inebileceği yer olan yamaca doğru koşarken koşmaya başladım.

Bana doğru atılırken ayaklarım donmuş çim saplarında kaydı, başımın üstünden ateş püskürdü ve ben yerimi tutarken kan pompalamamı hızlandırdı.

Darius, dağın zirvesindeki karı devirmekle tehdit eden bir gümlemeye önüme indi ve altın burnunu okşamak için uzanırken ona gülümsedim.

Memnuniyetle başını eğdi, alnını göğsüme bastırırken elim gözlerinin arasına girdi ve beni tamamen saran bir duman bulutu üfledi.

İçinde kıpırdandı ve önümde belirdiğinde avucum göğsüne, tam kalbinin üzerine düştü.

Her şeyim.

"Merhaba karım," diye mırıldandı, o günahkar ağzının köşesi kıvrılmıştı. Onu görmek kalbimi hoplattı ve avucumun altında onunla uyum içinde sıçradığını hissettiğimde şaşkınlıktan nefesim kesildi. Artık benim gerçek ikizim, hem eterin hem de yıldız ışığının büyüyle birbirine bağlı.

"Seninle sadece ölmek üzere olduğun için evlendiğimi biliyorsun," diye yanıtladım, parmaklarım göğsünde iyileşen yarayı okşarken kendime engel olamadım, onu öldüren bıçağın izi şimdi bile duruyordu. Bir hatırlatma ve bir nimet.

"Yalancı, yalancı," diye homurdandı, geri çekilmem için bana doğru bir adım attı.

Beni adım adım hareket ettirmesine izin verdim, elim göğsünde, ben karanlıktan çok hoşlanarak gölgesine düşerken vücudu benimkinin üzerinde yükseldi.

"Ne zamandan beri..." Sustum, başımıza gelenleri nasıl tarif edeceğimden emin değildim ama o ne demek istediğimi biliyordu.

"Bir gün ve bir gece - şafağa en fazla bir saat kaldı," diye yanıtladı, bakışlarının yoğunluğu neredeyse felç ediciydi.

"O tabutta mı uyandın?" Nefes aldım, bunun düşüncesi irkilmeme neden oldu ama Darius irkilmedi bile.

"Büyümün bedenime geri dönüşü, ben kendime gelmeden onu eritmişti," diye açıkladı. "Bizi bağlayan güç, senin kalp atışın... o da zaten yerindeydi."

Kalın bir şekilde yutkundum, bunu alırken başımı salladım, o beni harabelerin içine doğru geri götürürken ayaklarım çimenden taşla hareket ediyordu, adımları kendinden emin, bakışları tepeden tırnağa üzerimde gezinirken o yoğunluk değişmezdi, sanki açlıktan ölüyormuş gibi. adamım ve ben taze yapılmış bir yemektim.

"Demek oradaki diğerlerini gördün. Anneni ve Hamish'i gördün mü? diye sordum usulca ve gözleri karanlıkta benimkilerle buluştu ve bir an hareketsiz kaldı, ölümleri ikimizin de ağırlığını taşıyordu.

"Onları Peçe'nin ötesinde gördüm," diye itiraf etti. "Onların ölümüyle barıştım ve ben..."

Onu karanlıkta pek göremiyordum ama gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, değerlendiriyordu, tereddüt ediyordu ama kendini tutmadı, ne şimdi ne de asla. Artık her şeyin ötesindeydik.

"Anneni ve babanı da gördüm."

"Onlarla konuştun mu?" Nefes aldım, nabzım hızlandı ve o, başını sallarken elimi hâlâ kalbinin üzerinde tuttuğum yere denk geldi.

"Seninle inanılmaz derecede gurur duyuyorlar, Roxy," diye mırıldandı, o sözlerin havadaki tadı içimde bir şeylerin gevşemesine neden oldu. "Ne yaptığınızı, ne yapmayı planladığınızı gördüler ve onlar - annem, Hamish, Azriel ve diğerleri - hepsi sizin için yolu açık tutmaya yardımcı oldular. Açtığınız yarıktan zorla geçmeye çalışan ve bana ulaşmanı mümkün kılan ölümler ordusuna karşı savaştılar."

"Onlar... hepsi bunu bizim için mi yaptı?" diye sordum şaşkınlıkla, ölümün kendi içinde oraya ulaşmak için kullandığım sihirle ilgili bir mücadele verme fikrini kavrayamayarak.

Eter Kitabı tam da bu nedenle ruh çağırmaya karşı uyarılarla doluydu - ölü ruhların baskısı her zaman Peçe'yi aşmak için çaresizdi, ama ben uyarıları görmezden geldim ve sonunda onu bulduğumda tamamen unuttum.

"Yaptılar," diye onayladı. "Çünkü kabul etmemin bu kadar uzun sürdüğünü görebiliyorlar. Uzun zamandır izliyorlar, bekliyorlar ve senin ve Darcy'nin ayağa kalkmasını umuyorlar. Ve onlar da ordunuzun bir parçası olmak istiyorlar. Sadece ruhen olsa bile."

Sözleri bende bir hatırayı ateşledi ve dudaklarıma bir gülümseme yükseldi.

Başımı geriye atıp karanlıkta gözlerini bulmaya çalıştım.

"Benim için eğildin," dedim, bunları söylerken gerçek dışı geliyordu, gerçek olma ihtimalleri çok düşüktü ama yine de bunu hayal bile edemezdim.

Darius homurdandı ve dudaklarından duman çıktı, onun ve tenini kaplayan sedir ağacının kokusu o kadar mükemmeldi ki, nefes alırken inledim.

Tekrar yürümeye başladı ve ben, nabzımızın mükemmel eşzamanlılığına, artık bizi birbirimize bağlayan sonsuz bağa hâlâ hayret ederek avucumu kalbinin üzerinde tuttum.

Onun önünde geriledim, adımlarındaki niyet netleştikçe nefesim sığlaştı ve beni daha önce buraya geldiğimde bana verilen odaya çevirdi.

Taş odanın köşelerinde ateşler canlandı, donuk turuncu parıltı nihayet bana bu canavarımın üzerimde beliren halini net bir şekilde görmemi sağladı.

Hâlâ yosunla kaplı taş yatağa baktım ama o bunu görmezden geldi ve ben onunla onun arasına sıkışıp kalana kadar beni duvara kadar takip etti, aramızdaki mesafeyi koruyan sadece elim göğsündeydi.

Avuçlarını başımın iki yanına koydu, beni kafese aldı ve daha yakına eğilerek aramızdaki boşluğu kapattı, sadece gelinliğimiz tenimizi ayırıyordu.

Ona, bir tanrının etindeki bu adama, ölümden dirilen ve pek çok iblisin musallat olduğu bu adama baktım. Çarpıcı bir yaratıktı, saf kaslarla kesilmiş vücudu, o muhteşem dövmelerle kaplı bronz teni ve kendi iyiliğim için fazlasıyla sevdiğim o içsel karanlıkla sürekli dönen gözleri.

Saniyeler akıp giderken birbirimize baktık, bedenlerimizin arasından geçen sözler içimi ısıttı ve nefesim sığlaştı.

"Neye bakıyorsun?" Orada kaldığında nefes aldım, bakışları yüz hatlarımda geziniyordu ve vücudu acı verecek kadar yakinken yeterince yakın değildi.

"Benim için ölümü göze alan kadına bakıyorum," diye yanıtladı, ses tonu hak etmediğim bir saygıyla sertti. "Asla buna layık olamasam da kalbi beni sevmeyi mümkün bulan kadın. Yıldızları benim için lanetledin ve onları senin isteğine boyun eğmeye zorladın. Yeminini yerine getirmeden önce kara büyü ve ölümü göze aldın, beni buraya, sana geri çekebilmek için kendi kalbini benimkine bağladın."

"Sen ve ben bitmeye hazır bir hikaye değildik," dedim, elim göğsünden kaydı, boynunu geçti ve sonunda çenesini kavradı. Isırığı

Ben onun altın rengi gözlerinin içine bakarken sakalı avucumdaki yara izini tırmıkladı, Ejderhası etinin altında hareket ediyor, beni izliyor, beni değerlendiriyordu.

"Bütün hayatımı krallığımızın ihtiyaç duyduğu asil şövalye olmayacağımı bilerek geçirdim," dedi yavaşça. "Diğer Mirasçılar yiğit olmaya her zaman benden çok daha uygundu. Karanlığa geçen bendim, babamın ardında bıraktığı lekeleri temizlemesi gereken kötü adamdım. Ve bu yolu izlemek için yaptığım her seçimde, kimsenin beni senin beni inanılmaz sevdiğin gibi sevemeyeceğini kabul etmeye başladım. Buna yakın bir şey ummaktan vazgeçtim. Aşk fikrinden tamamen vazgeçtim. Sana kadar. Benim güzel, yanan kurtarıcım-"

"Bunu yapma," diye sözünü kestim, bakışlarım sertleşiyordu. "Beni imkansız bir kaide üzerine yerleştirip hikayedeki kahraman yapma. Ben o değilim, Darius. Seni geri getirmenin bir bedeli olacak ve evren biliyor ki, onun bedenimizden alınmasına izin vermeyeceğim, ama bu sadece başka bir şeyden oyulacağı anlamına geliyor. Ve umurumda değil. Sen yanımda olduğun sürece bunu umursamayacak kadar bencilim. Senin kalbini benimkine bağlayacak kadar bencilim çünkü bu seni bir daha asla kaybetmekle yüzleşmeyeceğim anlamına geliyor. Hayatlarımız birbirine bağlı ve dolayısıyla ruhlarımız da bir olarak bağlı. Eğer ölüm şimdi ikimizden birini alırsa, ikimizi de toplayacak ve bu benim için sorun değil."

"Senin benim kahramanım olduğunu düşünmüyorum, Roxy," dedi, çenemi kavrayıp başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirirken elini yanımdaki kayadan ayırdı ve tutuşunu boğazıma kaydırıldı. . "Bence sen *Benim* hain de."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve ağzı nefes kesici bir öpücükle benimkini aldı, bu da ruhumun tenimin kenarlarına yükselmesine ve onunkine yaklaşmanın bir yolunu aramasına neden oldu.

Parmaklarımı siyah saçlarının arasına soktum ve onu kendime doğru çekerken onun için ayrıldım, boğazımdaki tutuşu sıkılaşıırken dili beni büyüledi ve beni duvara çarptı.

Ağzının içine inledim, bu gerçekliğin coşkusu beni tüketiyordu ve kollarımdan ayrılmaya çalışan gözyaşlarımla mücadele etmek zorunda kaldım. Ama ağlamak istemiyordum. Kahrolası aya gülmek, bağırarak ve şarkı söylemek istedim ve bunun hakkında, onun hakkında, kendi karanlığım geri döndü, acımasız işkencecim, korkusuz kurtarıcım, harap cehennemim hakkında. Hepsi benim, şimdilik ve her zaman.

Dişlerim alt dudağını yakaladı ve Darius, yeniden bir araya gelmemizin tonu, birbirimize olan sevgimizin saf mutluluğundan, aramızda her zaman çok sıcak yanan tutkunun vahşi ihtiyacına doğru değişirken homurdandı.

Ellerini kalçalarımına indirdi ve beni kollarının arasına aldı, parmakları tenimi ısıtırken penisinin baskısı gelinliğimin kumaşından bana doğru ilerliyordu.

Ağız benimkini serbest bıraktı, dudakları ağızımın köşesinden çenemin kenarına kadar çıktı, sonra aşağı indi, dişleri tenimi tırmaladı ve zevkle nefesimi kesmeme neden oldu, parmaklarım güçlü omuzlarına saplandı.

"Senin için tekrar diz çökmemi ister misin, Kraliçem?" diye sordu tenime karşı, yumruklarını elbisemin kumaşına bastırarak.

"Evet," diye soludum, sözleri kalbimi hızlandırıyordu ve bunun onun da öyle olduğu anlamına geldiğini biliyordum.

Darius emrime boyun eğdi ve önümde yere çöktüğünde keskin bir nefes aldım, bacaklarımı geniş omuzlarının üzerinden geçirinceye kadar bacaklarımı kavrayışı beni üstündeki duvara yapıştırdı.

Elbisemin kumaşını pençeledim, onu yakmak için parmak uçlarıma alevler geliyordu ama bileğimi kavradı ve beni o pervasız bakışına sabitledi.

"Yapma," diye hırladı, bacaklarımı boynuna dolamış dizlerinin üzerindeyken bile bir şekilde baskındı ve ona bakarken dudağımı ısırardım.

"Neden?"

"Çünkü bu elbise, kendini tamamen bana verdiği günü hatırlatıyor. Senin için savaşmaya çalışırken öldüğüm ve bu yanlışı geri almaya yemin ederken yıldızların kendilerine lanet ettiği günü hatırlatıyor. Bu, tüm kalbimle ruhuma sahip olan Kraliçe'nin elbisesi ve seni olabildiğince sık görmek istiyorum. Sana onu giydirebilmek ve sonra dilimle, ellerimle ve aletimle seni sahiplenmek için tekrar soyabilmek istiyorum."

"Büyük, kötü Ejder Veliahtı'nın düğün oyunlarına katılacağını kim bilebilirdi?" Alay ettim ve bana sırıttı, bu vahşi, kötü sırıtış, sahip olabileceğim tüm erdem kırıntılarını yok etmeyi vaat ediyordu.

Ah, Roxy. Hiçbir fikrin yok.

Darius eteğimin kenarını buldu ve aniden yukarı itti, beni ona gösterirken nefesim kesildi ve ağız sağ uyluğumun iç kısmına düşerken, dili dövmenin kenarını kaydırırken ağızımdan lanet bir inilti kaçtı. Orada onun için aldım. Ve bu sözler hiç bu kadar doğru olmamıştı. Sadece o vardı. Şimdi ve her zaman. Kalplerimiz atmayı bırakana ve bir kez daha Peçe'nin ötesine geçene kadar.

Ağzını kalçamın iç kısmına doğru hareket ettirirken dizlerimi daha da birbirinden ayırdı ve dengesizce kaya duvara doğru kaydım, ama daha ben kaymadan elleri oradaydı, kıcımlı kavradı ve ağzı aşağı inerken beni kendisine çekti. bana merhametsizce

"Siktir," dilini klitorisimin üzerinde gezdirirken nefesim kesildi, dudakları etrafımda kapandı ve kirli sakalı kalçalarımın yumuşak derisini ısırıldı.

Beni daha iyi açlandırmak için kıcımlı kavradı ve o günahkar ağzıyla beni mahvetmesini izleyebilmek için elbisemin ağır kıvrımlarını tutmaktan başka bir şey yapamadım.

Darius benim için açlıktan ölüyormuş gibi beni yuttu, parmakları kıcıma girerken ağzını bana bastırdı ve ben ona karşı kıvranıp kurtulmak için yalvarana kadar yaladı ve emdi.

Beni anında reddetti, ağzını aşağı indirdi ve dilini içime batırdı, klitorisim ihtiyaçla zonklarken alıştırma ve tatma yaptı ve ben onun adına lanet okudum.

"Gelmeme sağla," diye hırladım, saçını ellerimin arasına alıp onu kuzeye doğru sürüklemeyi başardım, kara kıkırdaması benden tam olarak istediğini aldığını anlamamı sağladı.

"Bu, kraliçemden bir emir mi?" diye alay etti, sesinin özümüne vuran derin gürlemesi beni neredeyse uçurumdan atıyordu. "Bana verdiği ilk şey. Krallığının vatandaşları bunun hakkında ne düşünecek?"

"Bunu emir almadan neden yapamadığınızı merak edecekler," diye hırladım ona, sonra kalçalarımı daha da ayırıp bu meydan okumayla üstüme çullandığında haykırdım.

Dili cennetten bir hediye idi, o pes ederken ustaca vuruşları beni saniyeler içinde mahvetti ve ben onun için paramparça oldum, bağırarak ve adını överken kalçalarım yüzüne doğru sallandı ve ondan aldım ve aldım.

Sırtımı duvara yasladım ve o anında ayağa kalktı, beni titreyen bacaklarımın üzerine oturttu ve sırtım ona gelecek şekilde döndürdü.

Ellerimi duvara yasladım, ağzı enseimde buluştuğunda titredim ve tenimi daha fazla açığa çıkarmak için saçımı omzumun üzerinden geçirdi.

Beni orada öptüğünde nefesimi düzenlemeye çalıştım, parmakları omurgamdan aşağı kayıyor, elbisemin düğmelerini çözüyor, parmaklarının okşaması beni deli edecek kadar vücudumda geziniyordu.

Elbise üzerimden kırmızı bir gölcük halinde düştü ve bir an için aşağıya baktığımda görebildiğim tek şey kandı, bu noktaya kadar olan yolculuğumuzda üzerimize yapışmış olan onca ölümün lekesi.

"Beni bu hale getirseydi bin düşman öldürürdüm," diye gürledi Darius, sanki ne düşündüğümü ben söylememe gerek kalmadan anlayabilirmiş gibi. "Kendimi kana bular ve ruhumu onarılamayacak şekilde lekelerim. Beni buraya getirecek herhangi bir şey, seni böyle kollarıma alacak herhangi bir şey.

"Ben de öyle," diye yanıtladım, omzumun üzerinden ona baktım ve gözlerimiz buluştuğunda, aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum. Bunun yanlış olduğunu. Bunun uğruna dünyayı feda etmeye bu kadar istekli olmamalıydık ama bu gerçeği değiştirmede. Darius ve ben birbirimizi gördüğümüz ilk andan itibaren kötü haber olmuştuk, zehirliydik, nefret doluyduk ve sınırsızdık. Ama biz hâlâ buradaydık ve ne şimdi ne de bir daha asla birbirimizden yüz çevirmeyecektik.

Belki de gaddar doğamız hakkında daha fazla endişelenmeliydik ama Darius çenemi tutup beni öptüğünde umursamadığımı biliyordum. Umursamak istemedim. Ben sadece onu istiyordum.

Dili ağzımın içine battı ve aleti kışıma çarptı, onun ne kadar iri olduğunu hissettiğimde benden bir inilti kaçtı, omurgam daha fazlası için bir emirle büküldü.

Eli belime dolandı, beni keşfetmek için eğildi, beni onun için sırlıslık olmuştuk halde bulunca onaylayan homurtusu iliklerime kadar yankılandı ve anında üç parmağını içime soktu.

İniltim öpücüğümüzü bozdu ve bana sırtıttı, eliyle beni becerirken kulağımı ısırmak için eğildi, beni doldurup esnetti, avucunun içi klitorisime sürtünerek başımı döndürdü.

Ona aşık oluyordum, dokunuşuyla her sinir ucu vızıldadı ve dişleri boynumun yan tarafına batarken, tekrar geldim, amım parmaklarının etrafında sımsıkı kenetlenirken ve zevk fırlarken tırnaklarım önümde kaya duvarı ısıırıyordu. varlığımın her santiminden

Dişleri daha derine battı, ısırığın acısı kanayarak içimde yankılanan zevke dönüşürken ağzından vahşi bir hırıltı çıktı. Parmaklarını geri çekip dizini bacaklarımı genişletmek için kullandığında duvarı tutmaktan başka bir şey yapamadım ve ardından aletini arkamdan bana doğru sürdü.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım ve dişlerini etimden çekip diliyle değiştirip daha da bastırdı, muazzam uzunluğuyla beni doldurdu ve beni duvara sıkıca bastırdı.

Beni becermeye başladığında ellerini kalçalarımın altına götürdü ve beni o vahşi, vahşi şekilde çekerken, ağzı beni mahvederken, eti bana sahipken ve vücudum onun her yerine çökerken, adını inlemekten fazlasını yapamadım. arzu.

Beni götürüşünde vahşi ve hayvani bir şey vardı, özünde olduğu gibi, beni kendisinin, kendi çiftimiz olarak işaretlemesi gerekiyordu, bizden başka kimse tarafından onaylanmadı ve sonsuz bağlılığımızın ötesinde hiçbir ip bağlanmadı. bir başka.

O kadar büyüktü ki, vücudu tamamen benimkine hükmediyordu, kalın uzunluğu beni tamamen dolduruyor ve içimin derinliklerine çarpıyordu, böylece çekirdeğim daha fazla mutluluk vaadiyle sarsıldı.

Ben onunla duvar arasında ezilirken parmakları klitorisimi buldu ve beni sert ve sert becerdiği için ona doğru eğildim, aramızdaki ihtiyaç güzel ya da tatlıya yer yok. O biz değildik. Ama bu oldu. Acımasız, cezalandırıcı, vahşi ve vahşi.

Bana yumruk atarken saçlarını omzumun üzerinden geçirdim, göğüslerim taş duvara sürtünüyordu ve ağrıyan meme uçlarım biraz rahatlarken vücudum bundan da zevk almayı başardı.

Boynumu önceden iz bırakacak kadar sert bir şekilde emdi, şüphesiz yaraladığı noktayı yalayıp öptü ve kenara bir kez daha yaklaşırken yüksek sesle inledim.

"Şu andan itibaren zamanın sonuna kadar her gün bu sesi duyacağım," diye söz verdi bana, aleti o kadar derindi ki neredeyse nefes alamıyordum. "Ve benim için geldiğinde, ben senin vücuduna sahip olup onu yok ettiğimde, kime ait olduğunu en derinden bileceksin, değil mi, Roxy?"

"Evet," diye soludum, parmaklarını ustaca klitorisime doğru hareket ettirirken beni derin ve sert bir şekilde becerirken alay etme ve alay etme zamanı çoktan geçmişti. "Ben seninim. Her zaman," diye yemin ettim ve bunu onaylayarak homurdandı.

"Benim," diye kabul etti karanlık bir vaatle, içime doğru iterken kalçamdaki tutuşunu daha da sıkılaştırdı. "Her zaman."

Dişlerini yeniden boynuma geçirdi, hayvandan başka bir şey olmayan bir hırıltı çıkarken zevk ve acı çarpıştı. Gelmeye başladığımda haykırdım, duyularım bununla ilgili her şeyden bunalmıştı. o.

Darius acımasızca bana çarptı, daha da sert ısırırken dişleri kana bulandı ve vahşi bir kükremeyle geldi, bedenimi onunkine uymaya zorlarken o içimde şişip nabız gibi atıp beni tohumuyla doldurdu.

Amım zonkladı ve kalın uzunluğunun etrafına sıkıca kenetlendi ve parmakları klitorisime masaj yapmaya devam ederken, dişlerini boynumdan çekerken benden her son zevki çekerken nefesim kesildi.

Biz orada nefes alırken bedeni benimkine ağır basıyordu, kalbinin güm güm atışı benimkiyle mükemmel bir ritim içinde sırtımda atıyordu.

"Yıldızlar söz sahibi olmadan önce, seni kendime seçerdim," dedi, sözlerinin arasına yüzümün, çenemin, boynumun yan tarafına öpücükler serpiştirdi. "Sana olan saplantım tanıştığımız andan beri bana eziyet ediyor ve geri kalan zamanda da bana eziyet etmeye devam edecek. Doyamıyorum, asla doyamayacağım."

"Ölüm seni duygusallaştırdı," diye soludum, omzumun üzerinden ona bakmak için boynumu kaldırdım ve onu, nefesimi ciğerlerimden temiz bir şekilde çalan bir yoğunlukla beni izlerken buldum.

"Seni seviyorum, Roxanya Vega," diye homurdandı, vücutlarımızı ayıracak kadar geri çekilirken elleri yanlarımda geziniyordu ve onun içimdeki hissini anında özledim. "Buradaki çillere bayılıyorum..." Hafif bir öpücük kondururken ağzı omzuma düştü ve ben de bir kahkaha attım. "Ve bunu seviyorum, tam burada..." Ağzını aşağı kaydırды, hareket edersem kanadımın derimden fırlayacağı kürek kemiğime dayadı ve oradaki hassas cildi zevkle gıdıkladı.

"Başka ne?" Alay ettim ve aniden beni yakaladı, omzunun üzerinden fırlattı ve kıcıma küfretmeme neden olacak kadar sert bir tokat attı.

Beni yosunlu yatağa atmadan önce, "O pis ağzı seviyorum," diye itiraf etti.

Düştüğüm yerde saçlarım etrafıma savruldu ve kendimi dirseklerimin üzerinde iterken ona kaşlarımı çatarak baktım ama bu onu sadece devam ettirmiş gibi görünüyordu.

"Bana pislik demene bayılıyorum," dedi, ben daha ağzımdan çıkamadan beni döverek.

"Pekala, bu kullanışlı, çünkü bunu çok fazla yapmak zorunda kaldım," diye alay ettim ve sırtarak yaklaştı.

"Şu anki görünüşünü seviyorum, sadece düzülmüş ve öfkeli, tamamen doymuş ve yine de daha fazlası için nefes alıyor."

"Kendin hakkında ciddi çok iyi düşünüyorsun," dedim, ama sırtıtaşı ellerini yatağın iki yanına koyup yatağın ucunda dizlerinin üzerine geldiğinde daha da büyüdü.

"Bu küçük ayak parmaklarını seviyorum," diye alay etti, ayağını öptü ve ben birdenbire uzaklaşmaya çalıştığımda bileğimi kavradı.

"Gıdıklıyor," diye itiraz ettim ama yine yaptı.

"Şu ayaklara bak," diye mırıldandı, ayağımı tekrar kıstırdı ve oradaki bilinmeyen bir sinire çarparak doğrudan içime doğru hızla bir enerji kıvılcımı göndererek beni inletti. "Bu kadar küçükken krallıkta nasıl bu kadar gürültülü ve öfkeli bir şekilde tepiniyorlar?"

"Ayaklarım ortalama büyüklükte," diye karşı çıktım, ancak onun Ejderha ayaklarıyla karşılaştırıldığında oldukça küçük olduklarını tahmin etmiştim. Ama bu sayılmazdı.

"Mmm..." Darius beni incelemeye devam etmeden önce bunu düşünmüş gibiydi ve vücuduma bu kadar ilgi gösterdiği için şimdiden sertleşen aletin kalınlığını fark etmekten kendimi alamadım.

Bana böyle bakması rahatsız edici olmalıydı, kendimi açıkta, belirsiz ya da en azından savunmasız hissetmeliydim, ama sadece... doğru hissettirdi. Kendimi tamamen ona vermiştim ve bu, kusurlarım dahil, güvensizliklerin lanetlenmesi anlamına geliyordu.

"Pekala, en sevdiğim çilimi bulmuş olabilirim," dedi, sol dizimin yan tarafına bir öpücük kondurup sağ uyluğumun yanındaki dövmeyle gözlerini kaldırarak. "Ama senin bu günahkâr derecede baştan çıkarıcı cildindeki en sevdiğim işaretin ödülü, buna gitmeli."

"Benimle işin bittiğinde sana da benzer bir değerlendirme yapmam bekleniyor mu?" Alay ettim ve ejderhasıyla gözleri bir kez daha altın renginde parladı.

"Eh, bu bir sorun, Roxy, çünkü seninle işim asla bitmeyecek," diye küfretti ve ona lanet olsun, kızardım.

Darius pisliğin teki gibi sırttı ve ben de omzuna bir şaplak indirdim, orada mürekkeplenmiş olan alevli dövmeyle indirerek Ejderha ve Phoenix'in sırtını örtmesine yol açtım.

"Hala dövmenin benimle hiçbir ilgisi olmadığını mı iddia ediyorsun?" diye sordum.

"Sen akademiye gelmeden önceki yaz doğum gününde aldığım hediye mi kastediyorsun?" gelişigüzel bir şekilde sordu ve ben ona bakakaldım.

"Bunu doğum günümde mi aldın?" Bunu bana daha önce hiç söylemediği için ona bir kez daha tokat atarak tısladım ve kaburgalarımın yan tarafını öpmeden önce karnıma doğru kıkırdadı.

"Evet. Her yıl, krallığın ikinizin bebeklik fotoğraflarına ağladığı ve olabileceğiniz yaşı kutladığı sıkıcı bir anma töreni olurdu."

"Sıkıcı?" Tısladım ve tekrar güldü, bu sefer meme ucuma gidip sertçe emdi, eli diğer göğsümü kavramak için hareket etti ve boğazımdan bir inilti çıktı.

"Bunları çok seviyorum," diye homurdandı Darius, ağzını diğer meme ucuma götürmeden önce, ben daha yüksek sesle inlerken omurgamı bükmeye zorladı, kalçalarım ihtiyaçla ayrıldı. "Onlar sadece-"

"Doğum günümde bana yaptırmadığın dövmeden bahsediyordun," diye çıkıştım, ama bu cevapları almak yerine göğüslerimi değerlendirmesine devam etmesine izin vermek cidden cazip geliyordu.

"Doğru..." Darius ağzını köprücük kemiğime götürerek meme uçlarımı sert ve ağırlı bir halde bıraktı, devam ederken sözlerinin arasına öpücükler serpiştirdi. "Yani, sıkıcı bir anma töreni vardı - üzgünüm Roxy, ama tüm hayatımı bu tür saçmalıklara katılarak geçirdim ve üzücü falan olsa da, seni tanıımıyordum ve on sekiz yıl geçmişti, bu yüzden..."

"Anladım pislik, iki ölü bebek umurunda değildi."

"Umursamadığımı söylemedim," diye yanıtladı sertçe. "Boş zamanlarımda Perileri öldürerek bunu göstermeyi tercih ettim. Bu, kederimi her yıl tekrarlanan bir anma töreninde sözde hizmet etmekten daha iyi bir tanıklık değil mi?

"Oh, yani kana susamışlığınla beni

büyülüyorsun?" "Seni açmıyormuş gibi yapma."

"Bana dövmeden bahset, yoksa bugün beni neyin tahrik ettiğini bir daha bulamayacaksın," diye ısrar ettim, oflayıp üzerime yürüdü, ağırlığını koluna verdi ve yüzümdeki birkaç tutam saçı geriye doğru itti. onun serbest eli.

"O sabah erken saatlerde uyandım ve bunu istediğimi biliyordum. En iyi zamanlarda pek bir ressam sayılmam ama onu aynen gördüğünüz gibi çizdim, sanki tasarım içimde yakalanmış, dışarı çıkmak için çaresizce. Nereye gittiğimi kimseye söylemeden ayrıldım ve o akşama kadar yaptırdıktan sonra geri dönmedim. Anma törenini kaçırdığım için babamın gazabıyla yüzleşmeyi bekliyordum ama döndüğümde herkesi kargaşa içinde buldum çünkü ölümlüler diyarında inanılmaz derecede güçlü iki sihirli imza keşfedilmişti ve senin ölümünden döndüğün ortaya çıktı."

Dudaklarım keyifle seğirdi ve parmaklarımı çenesinde gezdirmek için uzandım. "Sana eziyet etmeye gelmeden önce ne kadar sıkılmış olmalısın."

"Biraz," diye onayladı. "Her neyse, dediğim gibi: dövmenin yapacak bir şeyi yok."

seninle yapmak Bu yüzden kendini beğenmiş olmayı ve tüm hayatımın senin etrafında döndüğünü düşünmeyi bırak.

Koluna tokat attım ve o da karşılık olarak kıcıma bir şaplak attı, beni beklenmedik bir şekilde inletti ve gözleri şehvetle karardı.

"Yani uyandığın inancına bağlı kalacaksın.*doğum günümde*ve hiçbir ön planlama yapmadan en büyük dövmeni yaptırmak için yola çıkman benimle ilgiliydi - hem benim hem de seninkini şiddetten bir adım ötede aşktan bir adım uzakta görünen bir dansta tasvir etmesine rağmen? talep ettim.

"Sadece bir tesadüf," diye kabul etti, çileden çıkarırcasına omuz silkti ve ona kaşlarını çattım.

"Senden yine nefret ediyorum," diye mırıldandım ve bana sırtıttı. "Hayır bebeğim, benden asla tam olarak nefret etmeyi başaramadın."

"Göt herif," diye ısırıldım, o çileden çıkaran gülümseme hakaret karşısında daha da genişledi. "Şimdi. Neredeydim?" diye sordu yavaşça, parmakları saçlarımda gezinirken. "Oh evet; Yumruğumda sıkıca sarıldığında saçlarının verdiği hissi seviyorum.

"Dur tahmin edeyim, dudaklarımdan aletine dolanmasını seviyorsun?" Bakışları ağızımın üzerinde gezinirken ondan bir hırıltı çıkararak alay ettim.

"Kuşkusuz," diye kabul etti, benden şaşırtıcı derecede tatlı bir öpücük isterken ağızını dudaklarıma yaklaştırdı.

Dudaklarını benimkilerle buluşturduğumda ve eli gevşek bir şekilde yan tarafımdan aşağı inip, bacaklarımda hareket etmeden önce tüy gibi hafif bir dokunuşla tenimi okşadığında memnuniyetle iç çektim.

Üstümden geçerken ağızını kulağıma yaklaştırdı ve nabzım, aramızdaki sözlerin bir kez daha oluşmasında atmaya başladı.

Parmakları klitorisimi okşadı, sonra aşağı indi, iddiasının kanıtının ıslaklığımla karıştığını hissetti ve o benimle alay ederken, aletin kalın uzunluğu uyluğuma bastırırken daha fazlasına ihtiyaç duyarak inledim.

"Ve ben gerçekten ama gerçekten senin güzel amcığını benim boşalmamla doldurmayı ve boğazın ham olana kadar adımı haykırmayı seviyorum," diye homurdandı.

Üstüme yuvarlanıp tek, cezalandırıcı bir itişle aletini içime soktuğunda nefesim bir inlemeyle kesildi.

Ağızı tekrar benimkini yakaladı ve bileklerimi kavradı, istediğini alıp beni tekrar becermeye başlarken bileklerimi üzerime sabitledi, cehennemin alevleri gözlerinde yanıyor ve içindeki canavar her acımasız hamlede parlıyordu.

Kalçalarım her hareketimde onunkilerle buluşuyordu, o beni mahvedip yeniden inşa ederken, bana tamamen sahip olurken ve ben ondan defalarca ayrı düşerken, onun tutsağı olarak bedenimi mutlulukla doldururken, zevk çığlıklarım mağaranın çatısında yankılanıyordu. , takıntısı, Kraliçesi.

Milton

TAv, izlerimize çok yaklaşıyordu, KUNT'lar her yerdeydi ve Nova her şeyi analiz ediyor.

Giray gitmişti. Büyük ihtimalle öldü. Hiçbirimiz onun peşine düşmelerini engellemek için tek bir şey bile yapamadan, aleyhinde bulunan kanıtlar.

Geçen hafta boyunca uyuyamamıştım, gecenin köründe hepimiz kaçmaya çalıştığımızdan beri, sadece akademinin etrafındaki koşuşların ölçsüzce güçlendirilmiş olduğunu gördükten sonra. Onları geçmek, ön girişin ötesinde kaçış yoktu ve orası 'bizim korumamız için' sıkı bir şekilde korunuyordu. Aramızdaki isyancıları ortaya çıkarmak için kapsamlı bir arama ve soruşturma yapılırken öğrencilerin akademi alanından çıkmaları yasaklanmıştı.

O lanet şarkıydı.

Kralımız olduğunu iddia eden adamda uyandırdığı öfke tahmin edebileceğimin ötesindeydi ve misillemesi hızlı ve acımasızdı.

The Orb'daki o günden beri akademi, bizi o gün onu sabote etmek için gizlice buraya sızan hain isyancılardan koruma kisvesi altında tamamen kilitlenmişti.

Ailemizi ve dışarıdaki herkesi yatıştırmak için tasarlanmış tam bir saçmalıktı.

O günden beri KUNT'lar yürürlükteydi, Periler ve

Ejderha Loncası üyeleri ava yardım etmek için gelip gidiyor. FIB bile bunu kimin yaptığını keşfetmekle görevlendirilmişti.

Gary, Atlas'ında yazılımı, şarkıyı yaratmak için gereken her şeyi ve bir araya getirdiği orijinal versiyonu almıştı.

Onu parçalayarak ve Su Gölü'nün derinliklerine fırlatarak üstesinden geldiğimizi düşünmüştük, ama her şeye rağmen, bazı Siren KUNT'lar onu keşfetmişti. Kaderin bu korkunç cilvesinden ilk haberdar olduğumuz şey, kapılar neredeyse menteşelerinden fırlayıp neredeyse yerinden çıkacakmış ve Kardinal Sihir dersimiz bir müfreze tarafından işgal edilmişti. FIB'in.

Honey Highspell, Gary'nin üzerine atılırken gülmüştü ve onu kurtarmayı düşünürken avuçlarımda sihir alevleriyle ayağa fırlarken, beni onun kaderine katılmaktan yalnızca Bernice'in eli tutmuştu.

Gary dövülüp odadan atılırken, onun güzel gözlerindeki ricaya nasıl teslim olduğumu, alevlerimi söndürdüğümü ve sınıf arkadaşlarımızın geri kalanıyla birlikte odanın arkasına çekildiğimi hatırlamak hâlâ içimi burkuyordu.

“Yaşasın gerçek Kraliçeler!” Onu gözden uzaklaştırmak için kükredi, onların gelişinden sadece birkaç dakika önce bulunduğu yerde kan lekelerinden başka bir şey yoktu.

O son meydan okuma hareketinde onları haykırdığından beri bu sözler kapılmıştı, onları zihnimde tekrar tekrar oynuyordum. Söylediği son sözler bunlar mıydı? Onun ölümünün suçu şimdi bana yük olacak mıydı? Ve yarı yarıya öyle olduklarını umarak tam bir bok parçası mıydım?

Çünkü olmasaydı, sorgulanmak üzere buradan götürülseydi, o zaman biliyordum ki geri kalanımız için de gelmeleri çok uzun sürmezdi. İsimlerimizi, yüzlerimizi, suçlarımızı biliyordu. Hepsini. Ve tüm varlığıyla bu sırları istifleyeceğini bilmeme rağmen, FIB'in bilgi almak için kullandığı vahşeti de biliyordum. Hiç kimse onların yöntemlerine sonsuza kadar karşı koyamaz.

Bu yüzden bir çıkışa ihtiyacımız vardı. Ama şimdiye kadar, yaptığımız her girişim engellenmişti, muhafazalar fazla güçlü, devriyeler fazla düzenliyd.

Burada ölecektik.

Bu düşünce beni geceler boyu uykumdan alıkoymuştu, sadece birkaç saat önce verdiğim zayıflık anı bile bu ezici korkuları yatıştırmaya yetmemişti.

Vermenin nasıl hissettirdiğine odaklanmaya çalışarak Bernice'e daha sıkı sarıldım.

sonunda aramızdaki arzuya. Ona bir zil teklif etmiştim ve o da onu boğazına bağlayan gerdanlığı takmama izin vermişti. Gözlerindeki yaşlar bana onu uzun süre takmayacağını bildiğini, umduğumuz geleceğin şimdi gerçekleşmeyeceğini söylemişti.

Kendimi ona doğru sürerken kalçalarının arasında bulduğum saflık, ruhumun üzerindeki yükü biraz olsun hafifletmişti. Kalçamı her itişimde taktığı zil çınlayarak, herkesin onun nihayet sahiplenildiğini bilmesini sağlarken, vücudunun verdiği histe kendimi kaybetmiştim. Ve benim için gelirken mırıldanması, her santimimi sevmesi, onun içinde kendi kükreme mırıltılarımla patlamama neden olmuştu. O artık benim ineğimdi. Sürümün ilki ve kollarımda doygun ve uyurken bile, bunun için kendimi suçlu hissetmekten kendimi alamadım.

Bir boğanın ineklerini koruması gerekiyordu. Ama boynuzlarım kırılmış gibiydi, toynaklarım bu yerde zincirlenmişti.

Bu krallıkta hüküm süren tiranlığa bir darbe indirmiştik ama bu yeterli değildi. Gerçekten, Vega Queens'in ordusunda savaşmak istiyordum. Güçlerini kazandıklarında orada olmak ve Lionel Acrux'u yere sermelerini izlemek istedim.

Geleceğin kesin olmadığını biliyordum ama aylardır her gece onun hayalini kuruyor, o piçin kafasının omuzlarından ayaklarının dibine düşmesini görmek için can atıyordum.

Ignis House'daki yatağımda uzaktan gelen bir çığlık beni doğrulttu, Bernice onu bırakırken usulca şikayet etti.

Yataktan kalktım, çıplak ayakla pencereme doğru ilerlerken nabzım hızla çarpıyordu, üzerime bir huzursuzluk duygusu çöküyordu.

Şafak yaklaşıyordu, ama dışarı baktığımda gökyüzü neredeyse tamamen karanlıktı, Ateş Bölgesi'nin kayalık düzlemi altımda okul bahçesinin kuzeyine doğru uzanıyordu ve yalnızca azalan aydan gelen hafif bir parıltıyla aydınlanıyordu.

Yeri ve gökyüzünü avladım, orada bir şey hissettiğimden emindim ve daha iyi görebilmek için penceremi açtım.

Serin esintide bir koku vardı, dumanla karışmış neredeyse yağlı bir şeyin kokusunu incelerken kaşlarımı çatarak derince içime çektim. Şimdiye kadar akademideki havayı renklendiren garip kokulara çok alışmışım, bitkilerden Emirlere ve güçlü büyülerin lekesine kadar çoğunu tanıyordum ama bu kokuyla ilgili hiçbir şey bana tanıdık gelmiyordu.

Aşağıdaki manzarada bir çift çıkıntılı kayanın arasında bir hareket titremesi dikkatimi çekti ve korkuyla dolu bir nefes aldım.

sekiz kocaman bacak gözüne ilişti, hantal bir diş canavarı ve kabuslar Ev'e doğru koşarken dizleri kendi üzerlerine döndü.

"Bernice?" Kalbim göğsümde gümbür gümbür gümbür atmaya başladığında pencereden geri çekilerek tısladım ve hemen birkaç kıyafet alıp üstüme geçirdim. "Bernice, uyan," dedim daha güçlü bir şekilde, üzerindeki örtüyü çekip soğuk havayla irkilirken çıplak vücudunu bana gösterdim.

Boğazından sarkan zile baktığımda kalbim sızladı ve şaşkınlıkla bana gözlerini kırıştırdı. "Nedir?"

"Bilmiyorum ama sanırım zamanımız dolmuş olabilir." Güçlkle yutkundum ve Atlas'ımı avucuma aldım, bu benim ve Gizli ASS'nin geri kalanının bir araya gelme konusunda tam olarak anlaşılabildiği tek plandı. Günlerimizin sınırlı olduğunu biliyorduk. Buradan çıkış yoktu ve KUNT'ların, FIB'in ya da başka birinin bizim için gelmesi an meselesiydi.

Savaşırđık ama kazanamayacağımızı biliyorduk, bu yüzden dünyaya son direnişimizin gerçeğini sunardık. Her birimiz her zaman yanımızda bir göğüs kemeri bulundururduk, Atlaslarımızı yerinde tutmaya hazırđık, böylece başımıza gelenleri sosyal medya aracılığıyla dünyaya canlı yayınlayabilirdik.

Ölmek istemedim. Ama ölümlerimiz bizim için geliyorsa, o zaman onların bir anlam taşımasını istedim, Lionel Acrux'un ona seyirci kalmayan ve körü körüne takip etmeyenlere neler yaptığını dünyanın görmesini istedim.

FaeBook'ta canlı yayın başlatıp Atlas'ımı göğsüme bağıladığımda aceleyle pencereye geri döndüm.

Bernice arkamda giyinirken mikrofonta, "Benim adım Milton Hubert," dedim ve o şeyin tekrar dışarı çıktığına dair herhangi bir işaret bulmak için karanlıkta avlandım. "Ve şu anda Zodiac Akademisi'ndeyim."

Başka bir şey söylemedim, yanıyorsam ve henüz gelmemişlerse diye herhangi bir isyan faaliyetine karışmak istemiyordum ama kırılan camın sesi altımdaki binada yankılanınca ve sınıf arkadaşlarımdan çığlıkları beni taşıırken. havaya, sahip olduğu kesinlik ile doluydum.

Tyler Corbin:Broooooo. Atıştırmanın seviyesini bile anlamıyorsun ben sadece indi. Gün batımında gökkuşağının içinden uçtuktan sonra yemek yemeye başladım, ama size bu kadar çok yiyeceğin doğal olmadığını söylediğimde...

Küçük bir çiple başladı, ama yıldızlar adına, o çip ikiye, iki de üçe götürdü. Sonra bir bakarsın, elli çeşit cips, yırtılmış paketler, vücudumun var olduğunu hiç bilmediğim bölgelerine ulaşan kırıntılar içindeyim. Ama işler kurumaya başladı. Çipli turtamda gerçekten kuru. Ben de marketten sosları getirdim. Ah dostum, çok fazla düşüş yaşadım. Cacık. Humus. Tarama salata. Ekşi krema ve frenk soğanı. Bu yüzden o cipsleri istifliyorum, lezzet karıştırıyorum, sola ve sağa batırıyorum ama bu noktada tuz seviyelerim aşırı yükleniyor. Amcanız Jimbob'un bir kova tuz yiyip çöpünü tuzlu okyanusa batırdıktan sonra memesini yutmasından bahsediyorum.

Yani şimdi bir kova kumdaki balıktan daha susadım, ama yıldızların lanetlediği Heptian Toad'ın biri gitti ve RUMP Kalesi'ndeki su borularına sıkıştı, bu yüzden onlar onu kurtarıken suyun kapatılması gerekiyordu!

Bu yüzden adada su için dolaşıyorum ve ailemi açıkça söyleyeceğim, biraz #Pegavag arayan azgın bir Vampir kadar çıplakım. O cipsleri yerken utanmadan soyundum ve onları da yuvarladım çünkü bu gece bir şey beni çılgın bir adam gibi davranmaya itti. Söyleyin bana, şu anda iş başında olan ve beni cips ziyafeti çeken bir hayalete dönüştüren bir çeşit göksel güç var mı? Yoksa gökkuşağı beni becerdi ve deliliğimi salladı mı?

Meyve suyu?

Yan not: Karın kaslarımı kaybedemem dostum. Bunlar için kıcıımı yırttım. Ama şimdi sırtüstü denizde sürükleniyorum, aletim ve yüzeyde ay'ı selamlayan taşaklarımla bu yazıyı yazıyorum ve odamda beni bekleyen çip yuvasından başka bir şey düşünemiyorum. . Baştan başa dalmak ve zafere giden yolu açmak istiyorum #helpahorseout

#chipclop #pegabinge #chipshame #saltysurvivor #dipanddie

Justine Irving: Şu anda güneş patlamaları olduğunu duydum ve Grundig Teyzem güneş patlamalarının size yum yum'lar verdiğini söyledi – muhtemelen o Tyler! #sunnyum #güneşlikarın

Ameira Elias: Bekle – cips var mı??? Oh, burada oluşan hiyerarşi ile BİTİMİŞTİM. Erkek arkadaşım Karl'a toprak elementiyile cips yapması için yalvarıyordum ve o bana isyancılar için sadece 'sağlıklı' yiyecekler yapıldığını söyledi #wheresthesnacks

Melissa Lewis: Geçen gün Karl'ı cips yerken gördüm – herkesin cips payı aldığını biliyorsun, değil mi? Görünüşe göre onun da çok fişi varmış. İki kişi için yeterli...

Ameira Elias: Bir dakika... ne???? @KarlLagoon WTF ????????

Anna Parker: Az önce okyanusun üzerinden uçtum ve aşağıda neyin parıldadığını merak ettim, bana bir elmas gibi göz kırptı. Senin #ışıltili megaPegapeen'in ve #parlakbrinyhiny'in olmalı

Bir sonraki yazıya geçerek keyifle homurdandım ve Tyler'ın odasının benim odam olduğunu hatırlayınca kaşlarımı çattım ve bu, bu gece yatağımızda bir sürü kırıntı olacağı anlamına geliyordu. *Tyler'a lanet olsun.*

Geç olmuştu, ama aklım dinlenmiyordu, bu yüzden adanın etrafında yürüyüşe çıkmıştım, kış havası sırtımdan kayıp gidiyordu. Ateş Elementim ile soğuğu uzak tutmak için damarlarıma ısı gönderdim, ama farklı bir soğuk aldı

FaeBook'ta bir canlı yayına girerken beni tutun.

"Kampüste her yerde canavarlar var! Bizi avlıyorlar!" Milton'ın sesi hoparlörden duyuldu, dere onun dar bir merdivenden aşağı koşarken kampüste çığlıklar çınlarken onu gösteriyordu.

Geniş ağzının etrafında dikenleri ve vücudunun her yerinde keskin, iğne benzeri zırhı olan dev bir un kurdu gibi korkunç bir yaratık görüş alanına girdi. Milton ateş açtı, alevler ondan fışkırdı ama yaratık buna karşı bağışık görünüyordu, merdivenlerden ona doğru kıvranarak onu geri çekilmeye zorladı.

Daha kaçamadan onu yakaladı ve arkasından bir kız çığlığı geldi. Milton! korkuyla bağırdı.

"Kahverengi İnek aşağı - Kahverengi İnek aşağı!" Canavar göğsüne çarptığında Milton'ın canlı yayını kesildi, ekranda statik çıtırtılar ve korku zihnimi bulanıklaştırdı.

Kaydırdıkça, kampüsün her yerine akan öğrenciler ve tüm Element Evlerinde canavarlara karşı çıkan kavgaları gösteren daha fazla yayın buldum.

RUMP Kalesi'ne koşarak geri döndüm, grup sohbetine bir mesaj gönderip birinin tüm adlarımızı bazı aptal takma adlarla değiştirdiğini fark ettiğimde içime bir panik yayıldı. Bu inkar edilemez bir şekilde Seth'ti.

Pırıltı Damızlık:

Zodyak Akademisi saldırı altında!

Yaramaz Betty:

Simitlerime yağ sür! Birlikte toplanmalıyız - güçlülerin bağırsaklarında buluşmalıyız

KIÇ!

Pırıltı Damızlık:

Bağırsaklar nerede???

Yaramaz Betty:

Giriş holü, seni ahmak!

Bitey C:

Yolumun üzerinde.

Kurt adam:

Ben de. Popo kalesinin derinliklerinden oraya doğru ilerliyor.

Balık Öfkesi:

*Gerry, bu simidi aletime nasıl yapıştırdığını gerçekten bilmiyorum ama - kahretsin
* * bu mesaj silindi***

Kurt adam:

AH. BENİM. YILDIZLAR. Herkes gördü mü???!!!

Pırıltı Damızlık:

Gitmemiz gerek!!

Bitey C:

Her şeyi gördüm. Ve yıllardır giriş salonundayım. Hepiniz neredesiniz? Yakınlaştırıp herkesi yakalayayım mı?

Pırıltı Damızlık:

Neredeyse oradayım!

Yaramaz Betty:

*Tam şu anda tırabzandan aşağı iniyorum, sen iyi Vampir adam,
omzumda duran Bitmeyen Göksel Karma Dövüşü ile, hazır
düşmanlarımızın kafataslarının üzerine kesin bir felaket getirmek için!*

Bitey C:

Tory'den haber alan oldu mu?

Kurt adam:

Bir şey duydum...

Bitey C:

Ne duydun??

Kurt adam:

Göğüslerini yok etmek için göğüs küçültme büyüsü kullanacağını duydum.

*Bundan rahatsız olan var mı? **göz emoji***

Yaramaz Betty:

YALANLAR! Gerçek Kraliçelerin göğüsleri asla küçülmeyecek!

Kurt adam:

*Tamam FINE bu bir yalandı. Ama YAPARSA kimse bundan rahatsız olur mu?
göğüslerini küçültmek???*

Bitey C:

Onu ne mutlu ediyorsa.

Kurt adam:

Anladım. Her şey şimdi mantıklı.

Bitey C:

*Nedir? Ve gerçekten buraya gelebilecek biri var mı çünkü ben yapabilirdim
Şimdiye kadar adanın elli turunu koş.*

Kurt adam:

** * pankek emoji** **kurt emoji***

Gerçeğin Müjdecisi:

*Üzgünüm - bunu yeni gördüm! Sofia'yı uyandıracağım. Bu sefer seninle geliyoruz, o yüzden ben
hepsini The Daily Solaria ASAP'a bildirebilir.*

Asma köprüye giderken Atlas'ımı ittim, köprünün üzerinden koştum ve Caleb'i elinde ikiz bıçaklarından birini döndürerek orada bulmak için içeri girdim.

Geraldine tam zırhlı olarak arkasından tırabzandan aşağı kayarak geldi ve giderken bağıırıyordu. Dibe indiğinde, sıçradı ve dik bir şekilde zıplamadan ve ellerini kalçalarına koymadan önce zeminde ileri doğru yuvarlandı. "Ne-ho, sevgili Pegobrother?"

"Ee, hayır ho. Gitmeyi bekliyorum," dedim ve omzuma beni yana doğru tökezletecek kadar sert bir tokat attı.

Seth masumca parmaklarını saçlarının arasından geçirerek sağındaki bir kapıdan içeri girdi.

"Merhaba," dedi dramatik bir şekilde, ona kaşlarını çatarak bakan Caleb'a yan yan baktı.

Max yayını omzunun üzerinden geçirirken gergin bir ifadeyle merdivenlerden koşarak indi. Gerry, bir söze ihtiyacım var, diye tısladı.

Yüzlerce kelime söyle, Maxy oğlum. Tatlı dudaklarını susturmayacağım, dedi, onu grubumuzun ortasına çağırarak elini salladı.

"Özel olarak," dedi dişlerinin arasından.

"Gerçekten aletine simit mi takıldı?" Seth çenesini omzuna yaslayarak Max'in yanına koştu.

Max onu savuşturdu ve hepimizin buna tanık olmamasını gerçekten istemiş gibi etrafına bakındı.

"Bandicoots," diye güldü Geraldine. "Kızarıyor musun tatlı semender? Utanacak bir şey yok, Maxy oğlum. Biz maceracı bir ikiliyiz, sen ve ben. Ve Seth Capella gibi seks partisine giden bir Kurt için simitle küçük bir gürültü pek de şaşırtıcı değil ve hepimiz Caleb Altair'in halka açık bir Pega vuruşundan hoşlandığını biliyoruz."

Caleb, gözleri öfkeyle parlayarak, "Yapmıyorum," diye havladı.

"Gitmemiz gerek," dedim endişeyle, Milton'ı düşünerek. Yıkayıcı, kışın etrafında bol ama önü çok sıkı olan bir çift Y-önde koşarak merdivenlerden aşağı geldi.

"Dongler'ımı bozdunuz, Bayan Grus?" dedi uykulu gözlerini ovuşturarak.

Geraldine, "Ben böyle bir şey söylemedim," diye karşı çıktı. "Ama sana acil bir mesaj gönderdim Brian, çünkü senin için adım atıp asileri harekete geçirmenin zamanı geldi. Askerleri toplayın. İnsanları silahlandırın. Orduyu yükselt ve onları Zodiac Academy'ye getir. Ordunun gelişini beklerken hızla ilerleyip savaşa başlayacağız!"

"Ne oluyor?" Yıkayıcı korkuyla sordu, Y-ön kısımlarını çekerek düzeltti ve ben de burnumu kırıştırdım.

"Akademi saldırı altında," dedim ve Washer'ın nefesi kesildi.

"Tüm lejyonu Siren gücümle uyandıracağım, onu rüyalarının derinliklerine göndereceğim ve ruhlarının oklarını çekiştireceğim, hazırlanıp üflemeye hazır olana kadar sıkıştırıp çekeceğim, düşmanlarımıza isyan tohumları serpeceğim." yemin etti.

Yüzümü buruşturdum ve Caleb bizimkilerden önce Washer'dan sivri bir adım attı.

yaşlı profesör döndü ve üst kata koştu.

Geraldine, "Pekala, rahatsız edici bir şekilde yapsa bile işini yapacak," diye mırıldandı.

Tyler merdivenlerde belirdi, bize katılmak için koşarlarken Sofia'nın elini tuttu ve metal kornamı avucumun içine aldı. Onu giydim, çenemin altından sıkıca bağladım, isyancılar için savaşa gitmeye hazırdım ve Sofia şiddetli bir şekilde kişnedi, eşit derecede savaşımaya hazır görünüyordu.

"Yıldız tozu kullanabilmemiz için muhafazaları açacağım," dedi Caleb cebinden bir kese çıkararak.

"Bekle," dedi Max aceleyle. "Henüz gidemem. ben..." Çaresizlik içinde Geraldine'e baktı.

"Zaman yok sevgili yunusum. Geraldine, kapıya doğru koşarak, "Codwhacker'ınızdaki ufalanmaları görmezden gelin, ben de dövüş bittiğinde sizi simitin elinden kurtarırım," dedi.

Gerry! diye tersledi ve Seth ona acıyan bir bakış attı.

"Kesemez misin?" diye fısıldadı ama hepimiz onu kolayca duyabiliyorduk.

Max, "Hayır, ona bir şey yaptı, bu yüzden tereyağı kadar yumuşak ama kırmaya çalışırsam taş kadar sert," diye tısladı Max.

"Bir bakayım." Seth, Max'in pantolonuna uzandı ama Max elini itti.

"Hayır," diye homurdandı Max. "Bırak onu."

"Neler oluyor?" Tyler merakla sordu ve Max'in sırtı dikleşti. "Hiç bir şey. Hadi gidelim." Max biraz beceriksizce yürüyerek kapıya yürüdü ve Zodiac'a yapılan saldırı konusunda bu kadar endişelenmeseydim gülerdim.

"Aletinde simit varken savaşa gidemezsin. En iyi arkadaşın olarak, sana izin veremem." Seth, Max'e doğru koştu, Pitball onu yere yatırdı ve elini pantolonunun içine soktu.

"Seth!" diye bağırdı Max, etrafındaki herkese bir öfke dalgası yayıldı ve bu duygu beni ele geçirirken ayağımı yere vurdum.

Seth, Max'in pantolonunun içinde garip bir döndürme hareketi yaptı ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle simidi başının üzerine kaldırdı.

"Bunu nasıl yaptın?" Max rahatlayarak nefesini tuttu.

"İster inan ister inanma, bu bir adamın aletinden çıkardığım en garip nesne değil, Max," dedi Seth, ayağa kalkıp Max'i peşinden çekerek. "Bazı Fae'lerin siklerini soktukları şeylere inanamazsın. Boya kalemi paketleri,

saksılar, kekler, Pegasex bebekleri." Yüzü volkanik bir hal alan Caleb'e baktı.

"Siktir git." Geraldine ve Seth inlemelerini yutup yüz hatlarını çok daha soğuk bir şeye sabitledikten sonra kapıdan dışarı fırladı.

"İkinizin arasında neler oluyor?" diye sordum ve Seth bana hırladı.

"Bu bok kötüye gidiyor." Tyler ilerledi, bize Atlas'ındaki ekranı gösterdi ve FaeBook'taki canlı yayını izlerken Seth'in kaşları çatıldı.

"Topal Lionel bu canavarı bizi öldürmesi için gönderdi!" Frank, öndeki Aer House ortak salonundan geçen devasa, böceğe benzer bir yaratığı göstererek kamera aracılığıyla ağladı. "Lütfen bize yardım et!"

Seth ıstırap içinde uludu ve geri kalanımız onu takip etmek için acele ederken dışarı fırladı. Caleb ani bir hızla Geraldine'in önüne atıldı, ellerini havaya kaldırdı ve bizi dışarı çıkarmak için muhafazalarda bir delik açmak için bir güç akışı kullandı.

Etrafında toplandık ve havaya yıldız tozu fırlattı, yıldızlar bizi çekip aldılar ve adanın görüntüsü karanlıkta kayboldu. Bir o yana bir bu yana savrulduk, yıldızlar bizi tükürmeden önce çalkantılı bir ruh halindeydiler ve şiddetli bir şekilde yere çarptık.

"Tanrı aşkına, yıldızların yulaf ezmesine kim işedi?" Seth küfretti, ayağa kalktı ve Caleb'i da beraberinde çekti.

"Bazı tuhaf şeyler oluyor. Çok açım dostum, dedi Tyler. "Şu anda sen bile iştah açıcı görünüyorsun."

"Dinle!" diye bağırdı Geraldine, ona ve Zodiac Akademisi'ni çevreleyen yüksek çite döndüğümüzde tüm dikkatimizi toplayarak. "Bu gece birlikte kalmalı, yolumuzu tek vücut olarak belirlemeli ve önümüze çıkan her düşmanı yok etmeliyiz. Bu akademi Solaria halkına, yeni Uyanmışlara, adale ve kudretin çocuklarına ve ayrıca her birimize ait. Birçokları için bir yuva, bir teselli ve güvenlik yeri olmuştur. Ama şimdi, koridorları arasında bir karanlık sürünüyor ve onu sonsuza dek defetmemizin zamanı geldi. Bu toprakları geri almalıyız, çünkü onlar bizim!"

Herkesten bağırışlar ve ulumalar yükseldiğinde yanıt olarak kişnedim ve muhafazaların lezzetinin tenimde karıncalanıp beni uzaklaştırarak ilerleyerek ilerledim.

"Bunu aşmamız gerekiyor," dedim. "Bence gücü paylaşmalıyız."

Omzumun üzerinden diğerlerine baktım ve Geraldine öne çıkıp elini benimkine vurdu. "Biz baştan sona arkadaşız ve biz

Şimdi birbirimize güvenmeli, gücümüzün birbirine çarpmasına izin vermeli ve buradaki engeli yarıp parçalayabilecek devasa bir araç inşa etmeliyiz."

Elini Sofia'ya uzattı ve aldı, ardından Tyler'ın elini tuttu. Mirasçılar onların ötesine geçti, hepimiz bir sıraya girdik.

"Gücümüzü sevgili Xavier'imize aktaralım," dedi Geraldine, büyüü avucuma yayıldı ve ben odaklanarak kalkanlarımı indirip içeri girmesine izin verdim.

Büyüsünün benimkiyle birleştiğini, vahşiliğinin içimde gürleyen, dönen bir güce dönüştüğünü hissettiğimde nefesim kesildi. Diğer herkes bariyerlerini yıkmak için çalıştı ve aniden tüm güçleri bana çarptı, şaşkınlıktan kişnememe neden oldu, şok kalbimi dört nala attırdı.

Buz, ateş ve topraktı, hepsi çarpıyor, dönüyor ve bir çıkış için yalvarıyordu. Onu koğuşlara doğru yönlendirdim ve bir öfke şimşegi gibi ona çarptı, bizden uzağa doğru dalgalanan kırmızı bir ışık parlaması, koğuşlar boyunca yay çizerek onları basamaklı bir ışık yağmuruyla yere indirdi.

Geraldine ellerimi bıraktı ve bunun heyecanından kişnedim, bu kadar çok güçten başım döndü ve biraz tökezledim.

Seth daha yakına koştu, çitte bir boşluk açmak için hava büyüünü kullanırken hareket etmeye devam etmek için endişeli görünüyordu. Onu, ilerideki bir yerlerden gelen sapkın bir canavarın çığlıklarının ve korkunç seslerinin geldiği kampüse kadar takip ettim. Bakışlarım, tepemizde, tepemizde rüzgarda dönen türbiniyle yüksekte duran Aer Kulesi'ne takılırken kendimi hazırladım.

İçeriden acı dolu ulumalar yükseldi ve Seth karşılık olarak uludu, bu sese korku eşlik ediyordu. Tek kelime etmeden havalandı ve hepimiz onun arkasına geçtik, kalbimizdeki tüm tutkuyla savaşmaya hazır bir şekilde onu yıkıma doğru kovaladık.

Örion, başı kucağımda uyuyakalmıştı ve ben akılsızca

parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, bakışlarım şöminede bir o yana bir bu yana dans eden alevlerin hareketlerine sabitlendi. Transa geçmiştim, o büyüleyici ateşin sıcaklığına kapılmışım, bu sırada büyü rezervlerim neredeyse içinde ne kadar oturduğumla dolup taşıyordu.

Gabriel, buraya geldiğimizden beri The Sight'tan yeni çıkmıştı, şafak vakti sihrine yakıt ikmali yapmak için dışarı çıkıyor ve henüz elle tutulur bir şey bulamadığına dair belli belirsiz mırıldanmalarla geri dönüyordu. Görü'nün onu tekrar ele geçirmesine izin vermeden önce, bitkinliği geçmişti. Ama diğerlerine geri dönmenin bir yolunu, bizi onların kapısına götürecek kesin bir yol ya da ipucu bulmaya kararlıydı.

Orion da Caleb'in zihniyle yeniden bağlantı kurmaya çalışıyordu, onu yeniden kurup kuramayacağını görmek için saatlerce odaklanıyordu. Ama henüz şansı yoktu.

Şimdi, bir kez daha gece olmuştu ve Gabriel yaptığımız yatlardan birine uzanmıştı, eski taş kulübe restore edilerek çok daha yaşanabilir bir hale getirilmişti. Yine de Gabriel sabaha kadar ipucu bulamazsa muhtemelen yarın devam edecektik. Vard'ın başarması ihtimaline karşı bundan sonra birkaç günde bir taşınmamız gerekecekti. *Görmek*ama bir gün arkadaşlarımızın bir vizyonuyla şanslı olmak umuduyla krallığın etrafında amaçsızca dolaşma fikrinden hoşlanmadım. Onları bulmamızın bir yolu, bir şekilde gönderebileceğimiz bir mesaj olmalıydı...

Gabriel gözlerini ovuşturdu ve bir görüntünün derinliklerinden çıkarken ayağa kalktı. Yeni bir kot pantolon giymişti, kanatlarını dışarıda tutarken arkalarına mavi bir gömlek sıkıştırmıştı. Orion dün bize kıyafetleri getirmek için bir tutam yıldız tozuyla ortadan kaybolmuştu ve ben şimdi bedene oturan siyah bir tulum ve çizmeler giyiyordum, o ise kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti. Çok küçük bir şeydi ama yine de kendi kıyafetlerime tekrar sahip olmak çok iyi hissettirdi. Ama parlaklık, toprak büyümle kolayca büyüyebileceğim yiyecekleri yemekten yıpranıyordu. Kahretsın çikolata istedim.

"Herhangi bir şey?" diye sordum Gabriel yanıma gelirken, ama üzgün görünerek başını salladı.

"Üzgünüm," diye içini çekti. "Kendilerini çok iyi gizlemişler." "Bu iyi birşey. Yaşayan en büyük Kahin onları bulamıyorsa, en azından bu, Lionel'ın da bulamayacağı anlamına gelir."

Bakışlarım onunkileri takip etti ve kaşlarımı çatarak Orion'un şakağına küçük bir daire çizdim.

Benim için yaptıklarını ona asla ödeyemeyeceğim, diye fısıldadım, kalbim bir mengeneye sıkışmıştı.

Gabriel daha yakına geldi ve ona baktığımda kollarını kavuşturmuş ve yoğun bir bakışla ona baktım. Çıplak göğsündeki dövmeler ateş ışığında parlıyor gibiydi, sanki benim anladığımdan çok daha büyük bir güçle doldurulmuşlardı.

"Yapacaksın," dedi kendinden emin bir şekilde. "Güneşe gider ve onun için geri dönersin. Seninle olduğu sürece, olmak istediği yerdedir. Onu tüm hayallerin ötesinde mutlu edecek güce sadece sen sahipsin."

"Ama ya bu tutulmayan sözün laneti hep bende kalırsa? Ya ne olduğunu anlayamazsak? O zaman her hareketime musallat olan karanlıktan asla kurtulamayacağız."

Gabriel'in gözleri aniden parladı ve ben de elinden çalındığını umarak tüm süre boyunca nefesimi tuttum. *Görmek* bize yardımcı olabilecek bir şey.

Göz kırptı, bana geri döndü ve gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, gözleri savaşla parladı. Ama içindeki o karanlık şimşek, yerini kalbimi hoplatan bir neşe çılgınlığına bıraktı.

Orion, bir Vampir hızıyla ayağa fırladı, dişleri ortaya çıktı ve daha saldıracak bir düşman bulamadan kolları sallandı.

Cebrail *testere*hepsi geliyor, büyük bir gülümsemeyle bize bakmak için etrafta dönmeden önce Orion'un yolundan kolaylıkla çekiliyor.

Kalbim güm güm atarken ve adrenalin gümbür gümbür atarken kanepeye atladım. "Nedir? yaptın mı *Görmek* onlara?"

"BEN *testere* Mirasçılar," dedi Gabriel heyecanla ve neşeyle ciyakladım, kanepede bıraktığım yıldız tozu torbasına doğru atılıp silahlarımızı aradım. "O kadar hızlı değil, küçük savaşçı." Yanından geçip teçhizatımıza doğru koşarken Gabriel beni kolumdan tuttu ve Orion yaklaştı.

"Ne oldu Noxy?" diye sordu Orion, ifadesi ciddileşiyordu. Gabriel'in gülümsemesi de düştü. "BEN *testere* Aer Tower'daki Zodiac Academy'de bir canavarla dövüşüyorlar."

"Ne?" Direnerek elinden kurtuldum ve tekrar silahlara doğru koştum. Annemin Harpy kılıcını kalçama bağladım ve diğerlerine baktım, Gabriel'in Hidra kılıcını kemerine taktığını ve Orion'un elindeki değerli taş hançerini gelişigüzel fırlattığını ve açıkça beni beklediğini gördüm. *Kahrolası hızlı piçler.*

"Hazır mısın Mavi?" Orion alaycı bir sırıtışla sordu.

"Gölge Canavarı yüzüğümü kontrol edeyim." Orta parmağımda çevirdim ve onlara katılırken ona küfretmek için kaldırdım. "Evet. Hepsi iyi."

"Bunun için başın belaya girecek," diye homurdandı Orion kulağıma, Gabriel keseden bir tutam yıldız tozu alırken.

"Hazır?" diye sordu Gabriel ve Phoenix ateşi damarlarımda yüzdü, sıcaklığı kalbime şarkı söyletiyordu. Tamamen Fae gibi görünen, kaosun en tatlı biçimleri olan özgürlük, adalet ve intikam için savaşmanın tadına varmaya başlıyordum.

"Hazır," diye onayladık Orion ve ben ve Gabriel yıldız tozunu
hava.

Mirasçılar'ı tekrar görme düşüncesiyle içimi bir heyecan kapladı, Zodiac Akademisi'nde neden bir canavar olacağına dair kafa karışıklığım ve korkumla karıştı.

Yıldızlar etrafımızda parıldadılar, sanki komplo kuruyorlarmış gibi anlayamadığım bir dilde fısıldaşıyorlardı. Sanki planlarının merkezindeymişim ve önümde yaklaşan bir kader varmış gibi, bana dik dik bakmalarından hoşlanmadım.

Ayaklarım sağlam zemine çarptı ve üçümüz de yıldızlardaki değişimi hissettiklerini doğrulayarak hararetli bir bakış paylaştık. Ama Mirasçılar bize ihtiyaç duyabilecekken ya da savaşları çoktan bitmişken ve buradan tekrar yıldız tozu atmak üzereyken zaman kaybedemezdik.

Orion çite yaklaştı ve iki çubuğun birbirinden ayrılmış olduğu bir nokta buldu. "Koşuşlar kapalı. Bu tarafa geldiler."

O kampüse daldı ve ben de arkamda ağabeyimle birlikte onu takip ettim, çığlık sesleri gecenin içinde yükseliyordu. Yavaşça nefes verdim ve önümde bir hava buğulandı, ateş Elementim soğuğu defetmek için damarlarıma sıçradı.

"Biz uçacağız ve Orion, sen koş," diye yönlendirdim, kanatlarımın sırtımdan açılmasına, yumuşak bronz tüylerin tenime değmesine izin verdim.

Gabriel de kanatlarını açtı ve Orion altımızda kalırken havalandık ve etrafımızda deniz kayalıklarına doğru uzanan uçsuz bucaksız kara düzlemi olan Hava Bölgesi boyunca ateş ettik.

Arkamda Gabriel ile uçtum, bakışlarımı ilerideki Aer Kulesi'ne sabitledim, parıldayan ay ışığında aydınlandım ve eski Evimi görünce mutlu anılar üzerime yuvarlandı. Burası bana evim gibi hissettiren tek yerdi ve şimdi saldırı altındaydı, onun için savaşıacaktım.

Kanatlarımı kıvrıp gökten bir mermi gibi düşerken, deniz havası üzerime dolup tuzlu suyun tadı dilime getirdi.

Kapıya indim ve Orion'u orada, hançerini çekmiş ve gözlerinde tehlikeyle bizi beklerken buldum. Gabriel arkamdan eğildi, bize geri dönmeden önce gözleri bir saniye parladı.

"Ortak salondalar," dedi ve elimi kaldırıp kapının üzerindeki üçgen Elemental sembolüne hava attım, hareket etmeye can atıyordum.

Kapı bizim için açıldı ve içeri girerek merdivenlere doğru koştum. Üstümüzde bir yerlerde gırtlaktan gelen bir uluma havayı ikiye böldü ve sihrim avuçlarımda ürperdi, uçumuz ortak salonda hiddetlenen kavgaya doğru dönen taş merdivenlerden yukarı hızla çıkarken bir arada kaldık.

Phoenix'im dışarı çıkmak için can atarken botlarım zemini dövdü ve tenime ateş kıvılcımları çarptı. Nefeslerim ağırlaştı ama yavaşlamadım, hatta yukarıda bekleyen arkadaşlarımı düşündüğümünden daha hızlı koştum. Savaşın tam ortasında olsa bile onları tekrar görmek.

Merdivenlerin tepesine ulaştık ve ortak salonun kapısını açıp ortasında dev bir yaratık bulduğumda kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Kambur sırtının üzerinde sertleştirilmiş sarı zırh plakaları, pençeli ayaklarla biten altı bacağıyla böceğe benziyordu.

Max ani bir havanın üzerinde süzülüyordu, yayı kaldırılmıştı ve biri hariç tüm okları yaratığın kabuğunun derinliklerine saplanmıştı, bu da nasıl olduğunu kanıtlıyordu.

Bu korkunç yaratığı öldürmek zordu. Doğru nişan alarak son okunu fırlattı ve canavarın tam gözlerinin arasından uçarak canavarın yere yığılmasına neden oldu.

Caleb'in kanla ıslanmış ikiz hançerleri ve Seth'in metal pençeleri de kanla lekelenmiş, kavgadan nefes nefese kalan Caleb ve Seth onun ötesinde ortaya çıktı.

Sendeleyerek durdum, onları görünce nefesim kesildi ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Gabriel ve Orion arkamdan yaklaşırken Seth beni ilk fark etti ve arkadaşımın çenesi düştü, eli Caleb'in yeline uzanıp ısrarla çekiştirdi.

Max bizi fark ettiğinde, "Mümkün değil," dedi ve Caleb de donanma bakışlarını sonunda bize dikerek başını kaldırdı.

"Bu Darcy," diye soludu Seth. "Bakmak. Bu Darcy!"

"Görüyorum," diye güldü Caleb ve Seth koşarak ölü canavarın üzerinden sıçradı ve bana o kadar sert çarptı ki kığımın üzerine düştüm. Yüzümü yalayarak neşeyle uludu ve ben ona sımsıkı sarılırken, toprak kokusu beni çevrelerken boğazımdan kahkahalar döküldü.

"Nasıl buradasın? Peki ya lanet?" diye inledi.

"Kırık. Ben özgürüm," dedim ciddiyetle ve o tek seste titreşen dünyadaki tüm mutlulukla uludu. Kahretsin, onu özlemiştim. Hepsini kaçırmıştım.

Seth'in üzerime düşen saçlarının arasından yukarı baktım, Caleb'in Orion'la tam bir Vampir hızıyla çarpıştığını, onu bir duvara uçurduğunu ve ortasında bir çatlak patladığını gördüm.

"Ölüm bağı mı?" Caleb, eşimle burun buruna ona yalvardı. "Gitti kardeşim," dedi Orion rahatlamış bir sesle. "Yakında sana her şeyi anlatacağım."

Max koşarak yanıma geldi, en saf neşe vücudunu terk ediyor ve benim mutluluğumu büyütüp büyütüyordu. Gerçek gibi gelmiyordu ama bu anı sahiplenecek ve onu zihnimin derinliklerine damgalayacaktım.

Seth tekrar uludu, ayağa fırladı ve Max üstüme çullandı, beni güçlü kollarının arasına aldı, kemikleri kıran bir kucaklamayla ayaklarım yere değmeden bile.

"Nasıl?" O sordu.

"Uzun hikaye," diye hırıldadım ama kaburgalarımın patlayacakmış gibi hissetmesi umurumda bile değildi; onu tekrar görmek çok ama çok güzeldi.

Beni serbest bıraktığında, Caleb'i Gabriel'e sarılırken buldum ve Orion ona sarılmaya çalıştı.

Seth kollarını açarak ona doğru koşarken kaçtı.

"Ay arkadaşım!" diye bağırdı ve Seth onunla çarpışıp alnını yaladığında Orion onu savuşturmaya çalıştı.

Seth, sahibini bir yıldır görmemiş bir köpek gibi sızlandı ve Orion yumuşadı, Seth'in bir deniz salyangozu gibi üzerine binip ona sımsıkı sarılmasına izin verdi, Orion sırtıp Seth'in omzuna şaplak atarken burnunu yüzünü okşadı.

"Evet evet." Orion sonunda onu itti ve Seth hızla bana doğru geldi. "Ah yıldızlarım!" diye bağırdı ama bana çarpmak yerine uçarak yanımdan geçti ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde hepimizin etrafında dönmeye başladı. "Ay adına - awooooooooo!"

"O ne yapıyor?" Güldüm.

Caleb sırtarak, "Bence onda zum var," dedi ve Seth nefes nefese kalıp Gabriel'i sımsıkı kucaklayana kadar etrafımızda hızla koşmaya devam etti.

Ah, seni çok özledim Gabriel, dedi Seth hıçkırarak. Gabriel onun sırtına hafifçe vurarak, "Her zamanki gibi pek takılmıyoruz," dedi.

"Yapacağız," dedi Seth, onu bırakıp dikkatle ona baktı. "Her gün. Sabah, öğle ve akşam."

"Tamam... tamam," dedi Gabriel kıkırdayarak ve ardından Seth, Orion'a bir dalış daha yaptı, ama bu sefer ikinci kucaklamanın tuzağına düşmek yerine ateş ederek uzaklaştı.

"Nasıl özgür oldun?" Max sordu ve Gabriel cevap vermeye başladı, ama dünyadaki diğer her şey benim için var olmaktan çıktı, altımızdan gelen uğultulu bir şarkının sesi gibi.

Hiç düşünmeden merdiven boşluğuna koştum, basamakları ikişer ikişer çıktım. İmkansızdı. Bunun gerçek olmasının hiçbir yolu yoktu. Ama o sesi tanıyordum, her gece o kızla ilgili gördüğüm, onu tüm kalbimle özlediğim her çaresiz rüyamdan biliyordum.

Cehennemin köpekleri peşimdeymiş gibi koştum, merdivenlerden çıkan ilk koridordan aşağı döndüm ve Geraldine'i tüm zırhlı görkemiyle orada deli gibi savururken buldum. Gömleğine KUNT rozeti iliştilmiş bir çocuk boğazında bir çığlıkla koşarak ondan uzaklaştı.

Sendeleyerek yanımdan geçti, ben onu durdurmayı düşünmeden merdivenlerden aşağı uçarak geçti çünkü zihnim tam önümde duran bu mantıksız gerçeklik dışında hiçbir şeyden hareket edemiyordu.

"Buraya geri dön, seni salak!" diye bağırdı, yolumu döndürdü ve ben

tamamen hareketsiz kaldı.

Geraldine mi? diye mırıldandım, başımı salladım. Çünkü kesinlikle yıldızlar bana oyun oynuyordu. Onu öldürmüştüm, zırhının Gölge Canavarı'nın pençeleri altında çatırdadığını hissetmiştim, onu kanlar içinde ve yerde parçalanmış halde görmüştüm, o kadar solgundu ki, içinde hayat yaşamaya devam edemezdi. Yine de buradaydı, savaş bağlı ve yüce.

Lavabonun uğultusuyla yavru yunus yavrusu arasında bir ses duydu, sonra dizlerinin üzerine çöktü, dövüşünü bir kenara fırlattı ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak ve ağzından sözcükleri çıkararak bana doğru sürünerek geldi. "Gözlerim beni yanıltıyor! Olamaz, çünkü tam da bu rüyanın gerçekleşmesi için küçülen bir ay ve öncesindeki ve sonrasındaki tüm evreleri diledim. Bir taş budama makasındaki bir çakıl taşı gibi çatladım ve bu gerçekten olamaz! Çizmemi kaptı ve çığlık attı, sırt üstü yuvarlandı ve gözlerini iri iri açarak bana baktı. Hayır! Yıldızlar gözlerime oyun oynuyor! Sevgili leydim Darcy, Ruhlar Sarayı'nda zincirlere vurulmuş, gölgelerin ahmağı ve onun topal Ejderhası'nın tutsağı! Hayır - hayır!

Eğildim, kollarından tuttum ve onu yukarı çektim ve yanaklarından aşağı yaşlar süzülerek bana baktı. Kendi gözyaşlarımın aktığını ve kalbimin göğsümde yüzdüğünü fark ettim. "Benim. Kurtuldum ve lanetim bozuldu. Seni çok ama çok özledim."

Geraldine titreyen iki elini yüzüme doğru uzattı, yüz hatlarımı hissetti ve ardından güçlü bir inilti ile başını geriye attı. "Yıldızlar, gezegenler, güneş ve ay! Yalvarışım kabul oldu, mavi saçlı ve alev yürekli leydim geri döndü!" Hıçkırıklara boğuldu ve onu içimdeki en sıkı sarılmaya sürükledim, yüzümü omzuna gömdüm. Her hıçkırık arasında şiddetli hıçkırıklar bırakarak ayrıldı.

"BT-*hic*-olabilmek-*hic*-Olumsuz-*hic*-beeeee!" Kollarımda ürperdi ve ben de ağladım, iyileşememenin yarası sonunda kapanmıştı.

"Seni öldürdüğümü sandım," dedim korkuyla, tekrar birbirimize bakacak kadar ayrıldık. "Gölge Canavarı sanmıştım-"

"Hayır," diye gakladı. "Yapmadım. Kıyamet ocağındaki bir karahindiba gibi yükseldim, ama bu kadar uzun zaman önce yapılmış bir iş için endişelenme. Alnına hiçbir suç düşmez, Kraliçem." Sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü, başını bana doğru eğdi ve ben de omuzlarından yakalayıp onu tekrar yukarı çektim.

"Bunu yapma," diye yalvardım, yanağını avuçladım ve gözyaşlarımın arasından gözlerimi kırptırdım. "İyi olmana çok sevindim. Ve yaptıklarım için çok üzgünüm."

Onun ölümü üzerine taşıdığım suçluluk duygusu kalbimi acıttı.

ama onu canlı bulmak kolaylaşıyordu. Sadece gerçek görünmüyordu.

"Dilini böyle sözlere yorma sevgili Darcy," dedi ağır ağır burnunu çekerek. "O canavarın kaprisleri için seni, güneşi kovaladığı için ayı suçladığımdan daha fazla suçlamıyorum. Bu senin işin değil. Senin ve erdemli ruhunun dışında bir güç."

Başımı salladım, nefes almak için havaya ihtiyacım varmış gibi bu kelimeleri duymaya ihtiyacım vardı. Odalardan birinin kapısı arkasından açıldı ve Xavier, Tyler ve Sofia yanlarında birkaç KUNT sürükleyerek ve bilinçsizce yere fırlatarak dışarı çıktılar.

Dudaklarım aralandı ve Sofia beni görünce çılgınca kişnedi, üzerine hücum etti ve bana çarptı.

"Aman Tanrım, seni görmek çok güzel," diye nefesimi tuttum, onu sımsıkı tuttum ve sonra Tyler bana çarptı, bacaklarım üzerime düşmelerinin ağırlığıyla neredeyse bükülüyordu.

"Hangi cehennemden geldin?" Tyler ağladı. "Kaçtım," dedim. "Yakında her şeyi açıklayacağım." "Biz de kaçtık," diye Gabriel'in sesi arkamdan geldi.

"Bak bunlar Orion ve Gabriel!" Hepsi merdiven boşluğunda belirirken Seth bağırdı ve Geraldine neredeyse kulak zarlarımı patlatacak bir çığlık daha attı.

Geraldine, "Orry adaminiz ve kanatlı kardeşiniz," diye ciyakladı, onlara çarptı ve ikisini de şiddetli bir şekilde kucaklayarak kollarının altına çekti ve onun vahşi sevgisine teslim olurken kafalarını birbirine vurdu.

Sofia ve Tyler beni serbest bıraktılar ve bakışlarım Xavier'e takıldı, gözlerindeki karanlığın yankısıyla içime yayılan acıyla. Ona doğru ilerledim, tüm kelimeler beni başarısızlığa uğrattırken başımı salladım, bacaklarım kurşun gibiydi. Darius, annesi... onların kaybının ardından yaşamış olması gereken her şey.

"Biliyorum," dedi ben konuşmadan önce, yine gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Söylemek zorunda değilsin."

Başımı salladım, boğazımdaki yumruyu yuttum ve ondan aldığı her şeyi düşünerek onu sımsıkı kucakladım.

"İyi olmana çok sevindim," dedim.

"Aynen öyle," diye kabul etti ve onu bıraktığımda bana gözlerine pek dokunmayan eğik bir gülümseme verdi.

Tory nerede? Etrafıma bakındım, birdenbire gökyüzündeki her yıldızın alev alev yanan yoğunluğuyla ikizim için yanıp tutuştum ve acaba bu odalardan birinde olabilir mi diye merak ettim ya da - ya da -

O burada değil, diye yanıtladı Caleb, umudumu paramparça ederek. "Bir tane bıraktı

birkaç gün önce ve nereye gittiğini kimseye söylemedi."

Bu haberle kalbim birdenbire burkuldu ve içimi bir hüznün kapladı. "Geri gelecek. Her zaman geri gelir," dedi Seth cesaret verici bir şekilde. "Bazen döndüğünde kaşlarını çatıyor ve bazen ruhunu vücudundan atmak gibi çılgınca şeyler yapıyor ama-"

"Ne?" Bunun fikri karşısında dehşete düşerek nefesim kesildi.

Seth, Caleb'e dirsek attı. "Söyle ona Cal. Ona Tory'nin şimdi nasıl garip, kara büyü işleri yaptığını anlat, ama sorun değil çünkü ruhu o zaman geri geldi. Ve eğer ruh yürüyüşünü tekrar bırakırsa, muhtemelen tamamen iyidir, çünkü... çünkü..." Caleb'i tekrar dürterken mızızlanarak bu düşünce trenindeki tüm gücü tükendi.

Evet, o iyi olacak, diye bizi temin etti Caleb.

Seth omzumun üzerinden baktı ve ben de arkama baktım, Frank'i ve çantasından birkaç kişiyi daha koridorun uzak ucundaki bir odadan gözetlerken buldum. "Artık güvenli mi, Alfa?" O sordu.

"Orada kal ve bitene kadar kapıyı sıkıca kilitle. Kulenin boş olduğundan emin olacağım," dedi Seth otoriter bir tavırla ve Frank başıyla onayladı, gözlerini bana dikti.

"Aman yıldızlarım, sensin," dedi nefes nefese ve sonra kapıyı sertçe kapattı, bir gevezelik uğultusu koptu.

"Hareket etmeliyiz," dedi Max, kampüste çığlıklar yayılırken yüzünü buruşturdu. Arkadaşlarım kavgaya dalmaya hazır bir şekilde etrafımı sararken kılıcımı tekrar çektim.

"Burada neler oluyor?" diye sordum, mevcut durum dikkatimi çekiyor. "O canavarlar da ne ve neden buradalar?"

"Görünüşe göre onları sahte kral göndermiş leydim. Geraldine, "Buraya, kendisine karşı çalışan isyancıları bu ince duvarların içinden yakalamak gibi korkunç bir görev için," diye açıkladı.

"Ona karşı çıkan insanları mı öldürüyorlar?" Tiksinti içinde nefesim kesildi ve diğerleri onaylarcasına başlarını salladılar. "O zaman onlara yardım etmeliyiz."

"Evet - bir adalet lejyonu olarak birleşme zamanı!" Geraldine, nemli yanaklarını silerek ve bir adım daha yaklaşarak, diye bağırdı. "Bana düşmanlarınızı gösterin, leydim. Çünkü ben senin yıkım ve ceza için dövülmüş silahınım. Bu gece binlerce canavarın kafasını vücutlarından oyacağız ve tüm dünya kraliçelerinin dönüşünü duyunca titreyecek. Çünkü gece derin ve şafak orada. Ve şimdi ile yükselen güneş arasında kan dökülmeyi ve düşmanlar öldürülmeyi bekliyor. Biz

Vega Sarayı'nın şövalyeleri ve hizmetinizdeyiz." Topuklarının üzerinde dönerek diğerlerine baktı. "Yakından dinle ve iyi dinle. Yıldızlar kraliçemizi bize geri verdi ve Perrypot'un askerleri gibi savaşmak ve akademimizin değerli topraklarına tehlike saçmaya gelen ganderghoulları öldürmek bizim görevimiz. Saldırganlarımızın kulaklarını çırparak katliam ve sefalet şarkımızı söylemenin zamanı geldi! Şafağa kadar Solaria'da zaferimizi bilmeyen tek bir kişi bile olmayacak! Yaşasın gerçek Kraliçeler!"

Darius

WUyumamıştık, birbirimize doymak bilmez ihtiyacımız ve bitmeyen bir sahiplenmemiz.

bizi saatlerce meşgul ederek kaybettiklerimizin. Kendimi bunca dehşet boyunca aklımı başımda tutan saplantıya gömerken, bu aylarda beni tüketen tüm umutsuz isteklere teslim oldum.

Burada, bu yerde, dünyadan zaman çalmıştık, şehvete, açgözlülüğe ve tutkuya yenik düştükçe gün bir kez daha geceye döndü ve Peçe tarafından ayrılırken ruhumuzu yaralayan acıyı yavaş yavaş iyileştirdik.

Şimdi farklı mı hissetmem gerekiyordu, kendi tenimden rahatsız mıydım yoksa kadere, babama, hepsine kızgın mıydım emin değildim ama sadece memnun hissediyordum.

Dünya bu duvarların ötesinde bekliyordu ama ben sırtüstü yatıp, o yüzümü becerirken kızımın ziyafet çekerken, bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Onu yerken yuvarlak kıcını kavradım, klitorisine karşı hırladım ve bir zevk çılgılığıyla benim için parçalanırken olduğum pislik gibi gülümsedim.

Roxy, ona sırtmaya devam ederken, yanımdaki yatağa yuvarlandı ve pazıma bir yumruk attı.

"İlk iş gideceğimizi söyledik," diye mırıldandı, sesi zevkten sarhoştu ve kendimi dirseğimin üzerinde doğrultup ona ne yaptığımı incelerken gülümsemem büyümeye devam etti.

"Uyandığımızda gideceğimizi söylemiştik ama o kadar uyumadık ki..." Uyluğuna uzandım ama başını sallayarak beni tokatladi.

"Bir savaşın ortasındayız," diye hatırlattı, sanki yapabilirdim.

unutulmuş

"Biz de başka bir şeyin ortasındaydık-"

"Gitmemiz gerek," dedi kararlı bir şekilde, bu ilk kez değildi ama gözlerinin şimşek çakması, şimdi gerçekten ciddi olabileceğini söylüyordu. Yapamayız. Şu anda değil. Daha sonra. Diğerlerine döndükten sonra senin yeniden yaşadığını görebilirler. Seni sonsuza kadar bu harabeye istiflemeye devam edemem. Onlar da üzülüyor."

Talebine teslim olurken iç çektim, yuvarlanıp ayağa kalkarken dudaklarımdaki tadını yaladım.

"Sanırım giyineyim o zaman," dedim, ama bunca zaman sonra diğerleriyle yeniden bir araya gelme fikri beni gerçekten hayal kırıklığına uğratmadı. Onları görmeyi o kadar çok istiyordum ki, doğum günlerinde uyanan ve hediyelerimi yırtmak için heyecanlanan bir çocuk gibi hissettim.

Tabutumdan gömüldüğüm kıyafetleri alabilmek için çıkışa doğru ilerlerken Roxy'ye baktım.

O yerde uyanır uyanmaz, kanatlarımı germek için çaresiz bir ihtiyaçla dolmuştum, bu yüzden Roxy'yi çimenlerde yanımda yatarken bulup onu harabelerin içindeki yatağa yerleştirdikten sonra, geri döndüm. dışarıda, soyunmuş ve uçuşa geçmiş.

Ejderham, yaşayanların dünyasına bir kez daha salınırken gökyüzüne sonsuz alevler püskürtmüştü. Adımlarımı takip eden Roxy, gelinliği yeniden üzerimde ve gülümsemem geri dönmeye çalışırken soğuk havaya çıktığımda bir kez daha hareket etme isteğimi inkar edemedim.

Ona elimi uzattım ve aldı, avucundaki yara izini okşarken, basit bir dokunuş vücuduma elektrik gönderiyordu.

"Aslında onları nasıl bulacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti tepeyi tırmanırken ve bir ay ışığı huzmesi siyah saçlarını gümüş gibi parıltatırken ona baktım. "Ölümden döndüğümüzde çantamı kaybettim ve içinde Atlasım vardı, bu yüzden-"

"Uyandığımda çantan tabutumun yanındaydı," dedim ona ve beni tekrar tokatlamaya çalışmadan önce ağzı açık bana baktı.

Yumruğunu yakaladım ve onu daha yakına çektim. "Dikkat et bebeğim, yoksa bana fikir verirsin," diye mırıldandım ama yumruğunu tekrar kolumdan çekerken gözlerini devirmekle yetindi.

"Bundan neden daha önce bahsetmedin?"

"Çünkü valizini kontrol etmektense seni becermekle daha çok ilgileniyordum," diye yanıtladım, ondan hafif bir kahkaha aldım.

Yüzümü ona döndüm, yanağını avucumun içine aldım ve bana baktığında gözlerinde kıvılcımlar saçan neşeye baktım. Gerçek dışı hissettirdi. Sanki feda ettiğimiz onca şeyden sonra bunu hak edemeyecekmişiz gibi, yine de orada, yeniden birleşmiş ve her zamankinden daha güçlü bir şekilde duruyormuşuz gibi.

"Ne?" diye sordu, ben onu incelemeye devam ederken bana göz kırptı ve ben de kendimi onu tekrar bırakmaya zorlayarak omuz silktim.

"Sadece sen, Roxy. Sadece sen."

"Bana yumuşak davranma," diye homurdandı, arkasını dönüp bir kez daha tepeye çıkmaya başladı, bir zamanlar beni dinlenmem için yatırdığı تنها uçurumun zirvesine doğru yol aldı.

Annemin tabutunun yanında durup parmaklarımı buza sürterek içeri girerken ona ve sonunda Lionel'dan kurtulmuş, onları asla bulamayacağı bir yere gitmiş, ruhu yanlarına geçmesine izin veremeyecek kadar çürümüş ve iltihaplanmış Hamish'e baktım. öbür dünyadan.

Roxy çantasını buldu ve hemen bir kot pantolon ve siyah crop top ile değiştirirken gelinliğini çıkardı.

Ona katılmak için hareket ettim, kendi terk edilmiş kıyafetlerimi topladım ve kendime içinde öldüğüm zırhı giydim.

Roxy de bunu fark etti, atmak için elini kaldırdı ama ben onu durdurmak için parmaklarını ellerimin arasına aldım.

"Bırak," dedim, sözlerime dokunan bir eğlenceyle. "Savaş alanında benimle karşılaşan herkes beni öldüren yaranın izini görsün. Düşmanlarım, onlar için geldiğimde ölümün bile beni yenemeyeceğini hatırlasınlar."

Roxy gözlerini devirdi ama pes etti, tabutumun kalıntılarından savaş baltamı alıp bana fırlattı.

"Geraldine'i arayacağım," dedi sonunda Atlas'ını çantasından çıkarıp çalıştırırken. Kapalıyken aldığı cevapsız aramaların ve mesajların sonsuz izini fark ettim, ama hepsini bir kenara attı ve herhangi birini okuma zahmetine girmek yerine Geraldine'in numarasını çevirerek tuşladı.

Dinlemek için yaklaştım ve üçüncü çalışta Geraldine bir cevap verdi.

"Ah, leydim!" ağladı. "Sevgili yoldaşlarınızın bağına dönmeye hazır mısınız?"

"Evet ben-"

"Yakında bir fesat var!" Geraldine onun sözünü kesti ve kahretsin, gerçekten kaçırmıştım

o deli orospu çocuğu. "Alçaklar ve salatalık aşıkları bir zamanlar çok sevdiğimiz akademimizde tam da bu anda bir araya geliyor. Video bilgi Atlası aracılığıyla gerçeğin ışığını gördük ve öyle! Domuzları yenmek için oraya gittik ve bu macerada en iyi kalpli ve harika yardımınızı memnuniyetle karşılıyoruz."

"Lionel Zodiac Akademisine mi saldırıyor?" diye sordu Roxy telaşa ve Geraldine'in biraz önce kusmuş olduğu saçmalıklara dayanarak bu sonuca nasıl vardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama arkadaşının yanıtladığına göre o haklıymış gibi görünüyordu.

"Böyle! Cehennemin ince duvarlarında avlanmaları için ölüm köpekleri kurdu ve biz onları bu dünyadan ayırmaya geldik. Ayrıca sevgili ve güzel kız kardeşin-" Geraldine feryat etti ve arama aniden kesilmeden önce korkunç bir çığlık hoparlörü sarstı.

"Kahretsin," diye küfreden Roxy, Atlas'ı cebine attı ve onun yerine çantadan biraz yıldız tozu aldı. "Hadi gidelim."

Kılıç kemerini aldım ve o da çantadan bir hançer kaparken beline sıkıca sardım. Daha sonra geri gelmemizin daha iyi olacağını bildiğimiz için, bokunun geri kalanını olduğu yerde bıraktık.

O vahşi yeşil gözleriyle bakışlarımı buluşturdu ve tek kelime etmeden yıldız tozunu başımızın üzerine fırlattı.

Dünya etrafımızda eğilip büküldü, kendi kuralları onları seyahat etmemize izin vermeye zorlarken yıldızlar alçak sesle tıslayarak küfrettiler ve bizi akademi kapılarına kaba bir şekilde atmadan önce onlara gülmekten kendimi alamadım.

Ben bir şey göremeden çığlıkları duydum ve Roxy girişe doğru koşarken kılıcını çekti, ondan bir saf enerji patlaması koptu ve yolundaki kapıların çökmesine neden oldu. Koğuşlar zaten kapalıydı ve bu, içindeki kaosa dair kendi kanıtıydı.

Kalbim adrenalinle çarpmaya başladı, içindeki Phoenix ateşinin canlanmasını dilediğimde savaş baltamı daha sıkı kavradım ve dudaklarımdan bir savaş narası kaçtı.

Düşmanlarımızı avlamak ve üzerlerine katliam yağdırmak istiyordum, kan dökmeye olan ihtiyacım, daha önce hiç yaşamadığım kadar güçlü bir şekilde bedenime işliyordu. Şiddet zevkim tavan yaptı ve baltamın sallanmasıyla düşecek bir kurban ararken hırlayarak dişlerimi gösterdim.

Roxy alevli kılıcını önünde bir kavis çizerek çekerken, kılıcın ışığı yeşil gözlerine yansıdığında hissettiğim kadar vahşi görünüyordu.

Akademinin kalbinden rüzgarla taşınan çığlıklar ve ben kullandım

yanımda kız arkadaşım ile bir sprint'e girmeden önce yolu işaret etmek için baltam.

Cehennemin ateşleri peşimizdeymiş gibi koştuk, Ağlayan Orman'da ağaçların altındaki karanlığa daldık ve kanım daha sıcak, daha hızlı pompalandı, ölüme ve vahşete duyulan ihtiyaç, diğer her şeyi silen aşırı bir arzu.

"Bunu hissediyor musun?" diye sordu Roxy, bana bakarken gözleri heyecanla parlıyordu ve yemin ederim, gözlerindeki bakışla içimdeki şiddet ihtiyacı nabzını tuttu.

"Evet." Bir savaşçı olarak doğmuştum, ölümden ya da vahşetten hiç korkmamıştım ama daha önce hiçbir savaş beni bu kadar güçlü bir şekilde çağırmamıştı ve uzuvlarımda savaşa katılmam için yalvaran bir ağrı vardı.

Belki de bu kadar iğneleyici bir öldürmeye can atmamın nedeni ölümden dönüşümdü ama her ne ise, akademi alanına koşarken ve The Wailing Wood'dan The Orb'a giden ana yola girerken bunu sorgulayacak zamanım yoktu. ve kampüsün kalbindeki diğer binalar.

"İşte," dedi Roxy, kılıcıyla ağaçların altındaki karanlığı işaret ederek ve ben de hissettiğim gibi öyle görünüyordum, acı, kan ve savaş.

Nabzım onunla birlikte güm güm atıyordu, bu konudaki bilgim tartışılmazdı ve yine de böyle bir şeyden nasıl bu kadar emin olabileceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sağımsızdaki ormandan tekrarlayan bir klik sesi geldi ve tam cehenneme uygun bir canavar bir dişbudak ağacının yüksek dalından atlarken ona doğru savruldu.

Baltamı aramızda savurdum, bıçağım daha tam olarak bakamadan dört kolundan birini kesti.

Yaratık çığlık attı, soluk, mavimsi bir cilt ve devasa kısıklar beni geri sıçrattı ve Roxy de kılıcını ona savururken küfretti.

Yaratık benden yaklaşık iki kat daha büyüktü, rahatsız edici bir şekilde Fae'ye benzeyen göğsü ve kafası dışında böcek gibi görünüyordu, erkeğin ağzı öfkeyle haykırarak açılmıştı.

Ondan çıkan ses, daha önce duyduğum hiçbir sese benzemiyordu. Tiz ve dehşet doluydu, çıkardığı çığlık kulaklarım çınlayana kadar etrafımıza yayıldı.

Kısıklarını şaklatarak bana doğru atılırken eğildim, gücümü ona doğru yönelttiğimde göğsünde bir ateş patlaması patladı, ama büyüm kalkanının bir kısmına sınıksız yapıştı ve yeniden parladı.

Canavar dönerken Roxy geri sıçradı ve ben de onun dikkatini çekmek için sert bir ısıltı çaldım, kalbim bu öldürme ihtiyacıyla çarpıyordu.

O şey hamle yaptı ve geri çekilmek yerine kendimi ona doğru fırlattım, baltam

Bir tarafa kaydım ve silahı doğruca sırtına savururken iki elli bir saldırıda sallandım.

Kollarından biri bana çarptı ve baltam omurgasına saplanmış haldeyken beni yere devirdi ve içinden kan akarken yeniden çığlık attı. Ama hızla toparlandı ve bir kez daha üzerime koştı.

O atılırken kenara yuvarlandım, az önce bulunduğum yere kışkaçları saplandı ve Roxy fırsatı değerlendirerek kılıcını boynunun yanından delip acı içinde ulumasına neden olarak ona vurdu.

Kan üzerime sıçradı ve damarlarımda bir öfori duygusu gezinirken kalbim gümbür gümbür gümbür gümbür atıyor, uzuvlarım savaşın gücüyle şarkı söylüyor ve içimde daha fazlası için çığlık atan bir ölüm açlığı oluşuyor.

Yaratık uluyarak ve çırpınarak yere düştü ve üzerine atladım, kemerimden bir hançer çıkarıp tekrar tekrar sapladım, bedenimdeki öfke daha da fazlasını talep ediyordu, o hâlâ altımdayken ve onun ölümünü hissettim. bir esriklik nefesi gibi üzerimden geç.

Roxy, bir çaba çığılığıyla yaratığın başını kesti ve öldürme anı bizi birleştirirken aramızdaki bağ sıkılaştı, ruhuma doğru çekildi.

Ayağa kalktım, yaratığın cesedinden baltamı aldım ve gözleri benimkini yansıtan vahşi bir enerjiyle parlarken ona doğru ilerledim.

Saçlarını yumrukladım, ondan bir öpücük çalarken başını geri çektim, vücudundaki kan onu daha da çekici kılıyordu, çünkü ikimizin de ötesinde bir güç, sunduğumuz ölümden zevk alıyordu.

Öpücüğe karşılık verirken ağzımın içine doğru inledi ve onun da hissettiğini biliyordum, birleşmiş kalplerimizi heyecanla hızlandıran bu kutsal olmayan şiddet ihtiyacı.

Uzaktan gelen çığlıklar bizi ayırdı ve kavga bizi çağırırken karanlık bir şekilde sırtarak yola döndüm.

Ölüme ve katliama duyulan ihtiyaç ruhumun her yanını sarmıştı, aynı sonsuz arzu, dünya onunla mırıldanırken onun gözlerine yansdı.

Bu tuhaf, bağımlılık yapan duyguyu sorgulayacak zamanımız olmadı ve ben de hızla koşmaya başladım.

Roxy'nin kanatları sırtından patladı ve The Wailing Wood'un ağaçları arasında süzülen ava çıkmış bir savaşçı kraliçe olarak gökyüzüne yükseldi.

Akademi kampüsünün kalbini oluşturan binalara ulaşmadan önce, onun altından koştum, serbest yumruğunda sihir inşa ederken havada çatırdayan güçle koştum.

Biz neler olduğunu anlamak için durakladığımızda öğrenciler korku içinde çığlıklar atarak koşuyor ve binalar arasında yarışıyorlardı ama içlerinden birkaçı Roxy'yi fark edince çığlıkları rahatlama tezahüratlarına dönüştü.

"Gerçek kraliçeler geldi!"

"Kaydedildi!"

"Dünya Gözlemevi'nin içinde!"

Parıldayan kanatları arkasında beni gölgeye düşürdü, ama onun gelişiyle haykırdıklarında ve o onları dinlemekte tereddüt ettiğinde, bu bilgiyi aldım ve gözlemevinden gelen çığlıklara doğru koştum.

Daha fazla ölüme duyulan ihtiyaç beni tüketirken, damarlarımda kanım acımasızca atıyordu, binaların ötesindeki gölgelerde daha hızlı koşarken kaslarım yanıyordu.

Havada büyük bir gümbürtü koptuğunda ve çok yukarımdaki bir pencere paramparça olduğunda, gözlemevinin arkasına ulaşmayı başardım.

Cam yağarken benden bir ısı kalkanı patladı ve tenime değmeden erimiş kürecikler halinde iki yanıma düştü.

Binanın içindeki o korkunç çığlıklara neden olan şeye doğru tırmanmaya başladığımda kırık pencereden tarot kartları dalgalanıyordu, baltamı bir kez daha sırtıma yerleştirirken ayak parmaklarım ve parmaklarım tuğlaların arasında uyum sağlıyordu.

Dikkatimi yukarıdaki açıklığa verdim, zar zor fark ettim bile, bazı kartlar uçuşarak üzerime geldi, kaderin çağrısı aralarındaki havada çınladı.

Biri yanağıma dokunduğunda, onu yakaladım ve yere doğru yuvarlanmadan önce Kılıç Şövalyesi'nin yüzüne baktım. Ölüm yaklaşıyor.

Bunu inkar edemezdim.

Kendimi kırık pencereye, ardından binanın içine çektim, karanlık odaya girerken parmak uçlarımdan ateş fışkırıyordu. Altı öğrenci, alanın ortasındaki bir hava kalkanının içinde tutuldu, onlara doğru yol almaya çalışan deforme olmuş canavarlardan ikisini uzak tutmak için güçleri paylaşılırken elleri birbirine bağlıydı.

Gözlerindeki dehşet, baltamı bir kez daha çekerken koşmama neden oldu ve çizmemin Ölüm kartına düştüğünü, sanki beni savaşa davet ediyormuş gibi fark etmeden edemedim.

"Kan ve katliamla ödeyeceksiniz" rüzgarda bir ses tısladı ve ben

yıldızların bunu çok yakından izlediği hissine kapıldım.

Ama bir kez daha savaşın dansına kapıldığımda, bunun umurumda olmadığını fark ettim çünkü baltamı savurmak çok iyi geliyordu.

BENpatlayan yangınların olduğu Ignis Evi'ne doğru patikadan aşağı koştu.

O Element ile yetenekli öğrenciler, içeride bir yerlerde canavarlardan birine karşı savaşıırken, paramparça cam pencerelerden fırladı.

Darius birkaç adım arkamdan koştu, tıpkı geçmişte tam da bu yolda koşarken çok sık yaptığımız gibi onun ayak sesleri benimkileri gölgeliyordu. Yine de daha önce hiç kan içindeyken, silahları yumruklarımızda kavrayarak ve ölüme açken aşağı koşmamıştık.

Tüm vücudum buna ihtiyaç duyduğu için yanıyordu, nabzım yalnızca bıçağımın bir sonraki savruluşuna, kan alma ya da havayı çığlıklarla renklendirme fırsatına doğru atıyor gibiydi.

Üstümüzdeki bir pencereden bir şimşek çaktı, cam bina içeride meydana gelen bir kavgadan sarsıldı. Gökyüzüne atlayıp dosdoğru ona doğru uçmadan önce Darius'a sııttım.

Kocam, onu geride bıraktığımda homurdandı, kıyafetlerini parçalamak yerine ana kapılara doğru koştu - şüphesiz, çünkü onun büyük pullu Ejderha formunun o delikten zaten sıfır şansı vardı ve ben de istemediğini tahmin ettim. sonunda çıplak dövüşürsün.

Kırık pencerenin açtığı açıklığa doğru hızla ilerlerken tenimde bir sıcaklık alevlendi ve son anda kanatlarımı savuşturarak etrafıma hava büyüsü fırlattım. Çizmelerim ortak salonda yere çarptı ve etrafa dağılmış kırık camın üzerinde kaydım ve önümde olan sahneyi gördüm.

Dairesel alanın dört bir yanından alevler yükseldi, öğrenciler orada toplanarak aralarındaki canavar yaratığa ateş açtılar.

Yaratık, odanın öbür ucundan son sınıf öğrencisi olarak tanıdığım bir adama doğru atılırken çığlık attı ve adam korku çığlığıyla ona bir ateş dalgası fırlattı.

Yaratık, kaymaktaşı etini zararsızca yalayan alevlerin arasından atlayarak ve muzaffer bir çığlıkla avının üzerine atlayarak ürkmedi bile.

Tırtıklı ağzı adamın göğsüne kenetlendiğinde odadan çığlıklar yükseldi ve ben de kılıcımı bir savaş çığlığıyla savurarak koşmaya başladım.

Canavarın uzun bir gövdesi vardı ve sekiz cılız bacağı dizlerinin üzerinde, bir tür larva ile örümceğin karışımı gibi, ama beş kat daha sertti.

Çizmem kalın kuyruğuna indi ve doğruca omurgasına koştum, kılıcım tehlikeli bir kavis çizerek sallandı ve şansımı yakalayıp hayati bir organa çarpmayı umarak onu doğrudan sırtına sapladım.

"Tory?" Milton Hubert'in sesi beni şaşırttı ve canavarın sırtındaki pozisyonumdan başımı kaldırdım.

Yaratık altımdan fırladı, yediği adamı serbest bıraktı ve onu ıslak bir çatırtıyla duvara çarptırdı. Acı içinde inledi ve diğer öğrencilerden bazıları ona yardım etmek için koştu, bu sırada ben vahşi yaratıkla rodeo oynadım ve dikkatini onlardan uzak tutmaya çalıştım.

Kılıcımı tutmak için savaşırken Milton'ı gözden kaybettim ve canavar şaha kalkıp bana doğru sallandı. Vücudu, beni yutmaya çalışan o sonsuz diş çukuru kendi üzerine kıvrıldı ve o gıcırdayan çeneler yüzüme çarptığında ben de oradan atlamak zorunda kaldım.

Ayağa fırlayıp toprak büyüünden bir mızrak yaratmadan önce yere çarptım ve ortak salonun kırık molozları boyunca yuvarlandım, sandalye ve masa parçaları içime saplandı.

"Canlı yayınlarımızı gördün mü?" Onu yanımda bulduğumda Milton nefes nefese kaldı, göğsüne bağlı çatlak bir Atlas ve elbiseleri kana bulanmıştı.

"Geraldine ile bir telefon görüşmesi yaptım. Bize ihtiyacımız olduğunu söyledi," diye omuz silkerek cevap verdim, mızrağı fırlatmadan önce doğru uçup önümüzde duran canavarın etini deşmesini seyrettim.

Bu çoğunlukla şeyi kızdırmış gibiydi ve o dönüp bize doğru koşarken önümüze bir hava kalkanı fırlattım.

Öğrenciler çığlık attı, bize doğru koştu ve kalkanımın korumasının arkasına daldı. Topuklarımı içeri soktum ve canavarın darbesine homurdandım.

vücut onunla çarpışıyor.

"Ateş ona zarar vermez. Savaşıyoruz ve savaşıyoruz, ancak birden fazla Elemente sahip neredeyse hiç birimiz yok ve tam olarak kimi aradığını biliyor," Milton korkuyla nefes aldı.

"İsyan mı ediyordun?" diye sordum ve gururla başını salladı, elini ilerideki kızın parmaklarına doladı ve Bernice'i büyük bir şaşkınlıkla tanıdım.

"Burası senin evin değil," diye ağzımdan kaçırdım ve hafif bir gülümsemeyle Milton'a baktı.

"Gece kalıyordum. Ama o şey ortaya çıktığından beri hayatta kalmaya çalışıyoruz. Ama ateş onu sadece öfkeliendiriyor ve benim suyum da pek işe yaramıyor ve KUNT'lar çıkışı kapattı."

"Pekala, bu Dari'yi neyin-"

Ortak salonun uzak ucundaki kapılar patlayarak açıldı ve eşikten koşarak geçen devasa figürün her tarafını alevler sardı; baltasını bir yumruğunu gelişigüzel bir şekilde savururken kibirli kasıntısı sınır tanımaz, karanlık bakışları arasında beni arardı. kolaylıkla kaos.

"Kahretsin, öldüğünü duydum," diye nefesi kesildi Milton korkuyla.

Canavarı içine sarmadan önce parmaklarımı esnettim ve hava büyümünü daha sıkı tuttum ve şeyi odanın diğer ucundan kocama doğru fırlattım.

"Öyleydi," diye itiraf ettim, koşmaya başlayıp hava kalkanımı delip geçip Ignis öğrencilerinin sığınmak için yaygara kopardığı arkama kapanmasına izin vermeden önce bir kahkaha patlattım.

Ellerimde iki mızrak daha oluştu ve Darius baltasını ölümcül bir teslimiyetle savurdu ve yarattığın bacaklarından birini keserek bir yana devrildi.

Mızraklarımı canavara fırlattım, kan duvarlara sıçrarken ölüm ihtiyacı içimde şiddetle çarpıyordu. Canavar şiddetle savrulurken Darius bir bacağını daha kopardı.

"Ateş-" diye başladım ama Darius alevlere bir patlama fırlattığında ve canavarın onların arasından atlayıp onu yere devirdiğinde bunu kendi başına fark etti.

Yarattığın sırtına atladım, kılıcımın kabzasını tuttum ve Darius dövüşüp altından yumruklarken kılıcımı kurtardım.

Canavar eğildi ve neredeyse yere düşecektim, ama elimi kaldırıp etrafımızda jilet gibi keskin buz sarkıtlarından oluşan bir tabur oluştururken, tüylü postunu tutmayı başardım ve sırtındaki pozisyonumu korudum.

Buz sarkıtları, elimini tek bir hareketiyle canavara doğru fırladı, beni ve Darius'u geçerek acımasız bir verimlilikle canavarın etine gömüldü.

Saldırım sonunda hayati bir şey bulduğunda canavar ıstırap içinde haykırdı ve Darius bir kez daha şaha kalkarken altından çıkmayı başardı.

Bana saldırmaya çalışırken kendimi attım ve kaslı boynunu uzattığı anda, Darius baltasını yukarıya ve başının üzerinden savurup tam baltayı yarıp geçti.

Duvarlara kan sıçradı ve başı kesilmiş vücuttan güçlkle uzaklaştım, öldürmenin yüksekliği beni ayaklarımın üzerinde sektirmeme neden oldu.

Darius, gözlerindeki karanlık bakışla beni yutmak istediğini ve tüm dünyanın peşimizden gelebileceğini söyleyerek, "Daha fazla," diye soludum.

Ignis öğrencileri tezahürat yapıyor, ağlıyor ve bize sonsuz teşekkürlerini haykırıyorlardı ama kendimin mükemmel bir aynası olan karanlık ruhtan gözlerimi alamıyordum, ona olan ihtiyacım her şeyi tüketiyordu ve birbirimize olan sevgimiz bir güçtü. ölüme meydan okuyacak kadar yıkıcı.

Kalplerimizin ikiz vuruşları içimde bir titremeye neden oldu, ama o mesafeyi kapatmadan, arazinin dışından bir çığlık dikkatimi çekti.

O kadar hızlı fırladım ki neredeyse ayağımı yere basacaktım, bakışlarım anında The Howling Meadow'da bu okuldaki asilere saldırmak için gönderilen diğer iki korkunç canavarın üzerinden süzülen uzaktaki figüre kilitlendi. Phoenix'i onu görebilen herkes için bir umut ışığı gibi gökyüzünü aydınlatırken, tamamen değişti, vücudunu ateş kapladı.

"Darcy," diye hayretle nefesim kesildi, kardeşim ellerini kaldırıp altındaki canavarı o kadar güçlü bir su büyüyle patlatırken beynim gördüklerimin gerçeğini kavramaya çalışıyordu. bizi ayıran boşlukta taşıyor.

Darius yanımda belirdi, kana bulanmış parmakları beni serbest bırakmadan önce yarım kalp atışı kadar benimkileri sıktı.

"Git," diye emretti ve çok kısa bir an için göz göze geldim, sonra koşmaya başladım ve paramparça pencereden kafa üstü atladım.

Kanatlarım onlara yer açar açmaz sırtımdan fırladı ve ateşin beni yutmasına izin verdim, tamamen Düzen formuma geçtim ve ona katılmak, sonunda yeniden bir araya gelmek için kampüste hızla koştum. Benim öbür yarım. Benim sonsuz aşkım.

Güneş ufku tepelemeye yaklaşırken tepedeki gökyüzünü aydınlatıyordu, ancak ışığı iki Anka Kuşu'nun yanında sönüktü.

göklere hükmeden, tüm gözler bize çevrilirken yıldızlar önemsizleşerek soluyor.

"Gerçek Kraliçeler gelecek sabahı müjdeliyor!" Geraldine o kadar yüksek sesle ağladı ki, tüm kampüs onun sihirli bir şekilde geliştirilmiş sesini duyabildi, her taraftan bir tezahürat yükseldi.

Arkadaşlarımız ile aralarında kükreyen ve uğuldayan iki canavar arasındaki şiddetli savaşa doğru uçtum, sihir parmak uçlarımda çıtırdıyordu. Hepsi oradaydı, Geraldine, Mirasçılar, Xavier, Sofia ve Tyler, hatta Orion ve Gabriel bile. Ailemiz sonunda bir araya geldi. Nasıl oldu da kaçtılar, Darcy'nin gücü ve Düzen geri geldi ve Orion bir şekilde hâlâ hayattaydı, ama umurumda değildi, önemli olan sadece onların burada olması ve sonunda yeniden birleşmiş olmamızdı. .

Topladığım büyüü serbest bırakmadan, bakışlarımı bir ışık huzmesi çekti ve sanki hayaletimsi bir el çenemi yakalayıp başımı kaldırmaya zorlamış gibi yukarı baktım.

Uzakta, akademi çitinin hemen ötesinde, manzara hareketle sürünüyordu, altımızdakiler gibi canavarlar korkunç sayılarla yaklaşıyordu.

"Darcy!" diye bağırdım ve tam altımızdaki canavarların üzerine bir avuç dolusu buz saldığında ve en yakındaki canavar acı içinde çığlık attığında dikkatini çektim.

"Tor!" Bana doğru uçarken kanatlarını sertçe çırparak nefesi kesildi, yeniden bir araya gelmemiz ateşle öpülmüş yüz hatlarına en saf neşe gülümsemesini getirdi.

O yaklaşırken ötesini işaret ettim ve dikkatini Lionel'ın her an daha da yaklaşan son silahlarına çektim.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve ben kaderin ağırlığının üzerimize geldiğini hissettiğimde aşağıdan gelen savaş sesleri azaldı.

Yıldızlar, sanki bir kez daha güven dalgası bulmuşlar ve bu kaderin gerçekleşmesini dört gözle bekliyorlarmış gibi gökyüzünde daha parlak parladılar.

"Lionel, bizi ortadan kaldırmak için o şeylerin akademideki her öğrenciyi öldürmesine izin verecek," diye homurdandım, o pul pul piçin korkakça taktiklerinin tam olarak ne olduğunu anlayarak. Bu yere saldırdığında, şahsen tanıdığımız Fae'ye saldırdığında ve o yayınların dünyaya yayılmasına izin vererek bizi buraya çekmesine izin verdiğinde, hiç şüphesiz bunu umuyordu. Bu bir tuzaktı. Ama işe yaramayacaktı.

Darcy, "Sağlam bir birlik oluşturmaliyiz, onlara bir bütün olarak saldırmaliyiz," diye söze başladı ama ben başımı salladım.

"İşe yaramayacak. Daha güçlü bir şeye ihtiyacımız var. Büyümüzü onlara karşı birleştirmeliyiz," dedim kararlı bir şekilde, eter ve kara büyü hakkındaki kitaplardan sayısız büyü ve büyü aklımdan geçiyordu.

"Güç paylaşımını mı istiyorsun?" diye sordu Darcy, anında elini uzatarak. "Bundan daha fazlasını yapmalıyız," diye cevapladım karanlık bir şekilde, onunla göz göze gelmeden önce kemerimden bir hançer çekerek. "Bana güveniyor musun?"

Tereddüt etmeden, "Her zaman," diye yanıtladı ve ben onun elini tutup avucuna bir işaret oymaya başlamadan önce, birbirimize sertçe baktık.

Darcy kesiğin ısırtığı üzerine tısladı ama Eihwaz'ın çentikli S şeklini, yani savunma ve koruma rünü derisine kazırken beni durdurmaya çalışmadı. Sonra kendi avucumu kestim ve etime yanlara doğru kanlı bir W işareti çizdim. Sowulo zafer için.

"Geri çekilme," dedim sertçe.

Elini avucuma aldım, kanlarımız birleşti ve o rünlerin gücü o kadar güçlü bir şekilde içimizden fırladı ki neredeyse parçalanacaktık. Darcy küfretti, şu anda ona açıklayamayacağım bir açıklama için bana bakarken tutuşu daha da sıkılaştı.

Caleb ve Orion, altımızda aralarına bir buz zinciri koydular ve ben izlerken, iki canavar yaratıktan daha küçüğünün etrafında zıt yönlerde hızlandılar, onu zincirle bağladılar ve o kadar sıkı çektiler ki yaratık ikiye bölündü.

Ölümünün bitmesini bile beklemedim, ölümünün heyecanı üzerime çöküyor. Ona doğru bir hava büyüğü kırbağı gönderdim ve cesedinden bir parça kemik çaldım, sonra onu kaldırdım ve eteri bir adak olarak alması için çağırdım.

Ateş Kitabı'nda okuduğum bir ilahiyi söylemeye başladım, kelimeler boğazımdan çıkmak üzereydi ve Darcy'nin nefesi onun da etrafında oluşmaya başlayınca nefesi kesildi.

"Bırak," diye tısladım onu izleyerek.

Kelimeleri ağızımdan çıkmaya zorlarken dilim kabararak o kadim, şeytani büyüğü söylemeye devam ettim.

Darcy kendini etere verdiği an, dünyanın çekirdeğini tutuşturan bir patlama gibi geldi, aramızdaki güç o kadar büyük birleşti ki ikimiz de onunla sallanmaya başladık.

O yükün yarısını sırtına aldığı anda ilahinin acısı hafifledi ve dudaklarımdan son kelimeyi çıkarırken gözlerinin içine baktım.

Aramızdaki güç tüm ölçülerin ötesinde büyürken Darcy'nin gözbebekleri büyüdü.

bırakmazsak her parçamızı tüketmekle tehdit ediyorlardı. Bir olarak, boşta olan ellerimizi kaldırdık ve patlamasına izin verdik.

Sanki bir Faesine tenceresine bir kibrit atılmış gibiydi, dünya bedenlerimizi parçalarken patlamanın artçı şokuyla sarsılıyor, Phoenix alevlerimiz o güç patlamasıyla birleşiyor ve diğer her şeyle birlikte bizden uçup gidiyor.

Sessiz bir havuza atılan ve bir şekilde tsunamiye neden olan bir taşmışız gibi, saf bir enerji dalgası bizden uzaklaştı.

Elimizden dökülen ateşten duvar, etrafımıza ıgıllıklar gönderdi ama yaktığı tek şey, bize saldıran canavarlardı.

Önce arkadaşlarımızın savaştığı kişinin öldüğünü, varlığının kuvvetli bir rüzgardaki bir mum gibi söndüğünü, hayatta tuttuğu gücün içimden fışkırdığını ve derimin altında bir coşku uyandırdığını hissettim.

O korkunç yaratıklar birbiri ardına alevlerimiz tarafından tüketildi, her ölüm bir öncekinden daha güzel, uçlarının bana bahsettiği enfes güçle yıkanırken boğazıma bir zevk iniltisi takıldı.

Düşmanlarımızı birer birer yarararak kendi gücümüzle asılı dururken bakışlarım Darcy'ninkilerle buluştu. Ama onca ölümle tattığım saf mutluluk yerine, gözlerinde sadece korku ve belirsizlik buldum.

Her şeyden önce rüzgar dünyaya geri döndü, gökten düşerken midem bulandı, yere dönerken bizi yakalamak için kanatlarımız içgüdüsel olarak açıldı. Büyük bir arkadaş çevremizin yanı sıra akademiden öğrenciler ve personel arasına girdik.

Sessizlik uzadıkça Geraldine'in çenesi gevşemişken, yüz hatlarını lekeleyen tam bir huşu ile bize baktılar.

Ayak sesleri onu kırana kadar.

Toplanan kalabalığın arasından ağır botlar geçti ve çevresine korku, inançsızlık ve tam bir kafa karışıklığı yayılırken cesetlerin arasında belir­diğinde nabzımı tanımayla gümbürdetti.

"Gerçek Kraliçelere selam olsun," diye homurdandı Darius, hâlâ bize hayranlıkla bakan herkesin üzerine düşen büyü­yü bozan bir büyüyle çınlayan alçak ve güçlü bir sesle.

Darcy, onun dönüşünü görünce inanamayarak keskin bir nefes aldı ve bir sonraki saniyede Geraldine, sesi kalabalıklar arasında dalgalanarak haykırdı. Sonra Mirasçılar ve Orion, Darius'a aynı anda şok, sevinç ve

inançsızlık Sayısız başka ses de ona patladı ama dikkati bir an bile sarsılmadı.

Önümüzde tek dizinin üzerine çöküp baltasının başını yere dayayıp önümüzde eğilirken kocamın gözleriyle karşılaştım.

"Hayatımı hizmetinize adadım."

Sözleri bir çağrı gibiydi ve birdenbire hepsi oradaydı, Caleb Darius'un yanında dizlerinin üzerine çöktü, lacivert gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmışken önce kayıp kardeşine, sonra şok içinde el ele duran Darcy ve bana baktı. , az önce hepimizi kurtarmak için çağırdığımız o korkunç gücün ardından.

Caleb yüksek sesle, "Hayatımı sana hizmet edeceğime adadım," dedi.

"Hayatımı senin hizmetinde ant içerim," diye tekrarladı Max, Darius'un diğer tarafında dizlerinin üstüne çökerek, başını öne eğdi ve ondan taşan ezici sevgi ve saygı duygusu neredeyse beni yere seriyordu.

Darcy'nin eli benimkini sıktı, ikimiz de o kadar sersemlemiştik ki son Varis öne çıkarken ikimize ve Darius'un Caleb'in diğer tarafında diz çökmeden önce geri dönmesinin imkansızlığına baktık.

Seth neredeyse saygıyla, "Hayatımı sana hizmet etmeye adıyorum," diye soludu ve göğsümdeki sıcaklık artmaya başlayınca keskin bir nefes aldım.

Geraldine bağlılığının bir çılgılığıyla dizlerinin üzerine çöktü, ardından da bilerek sırttan Orion geldi. Sonra Gabriel, Xavier, Tyler, Sofia ve onların ötesindeki tüm okul, her biri önümüzde diz çöktü.

Ancak o zaman yanımızda savaşmaya gelen ordumuzu fark ettim, safları bizim ötemizde Ağlayan Orman'a ve tüm kampüse yayılarak onlar da dizlerinin üzerine çöktü. Eski Meclis Üyeleri de aralarındaydı, bir an bile tereddüt ettikten sonra hayranlıkla baktılar ve tek vücut olarak dizlerinin üzerine çöktüler.

"Yaşasın gerçek Kraliçeler!" Geraldine homurdandı.

Güneş ufku kapladığında ve şafağın ilk ışıklarıyla parıldadığımızda onun sözleri herkes tarafından yankılandı.

Etrafımızı saran güç daha da arttı ve yanağıma değen elleri hissedince nefesim kesildi, alnında mavi alevlerden bir taç belirirken Darcy'ye bakmak için döndüm.

Yeşil gözlerindeki yansıma, benim için de uyumlu bir kırmızı tacın ortaya çıktığını söylüyordu. Yükselişimizin gerçeği üzerimize yıkılırken birbirimize baktık, ebeveynlerimizin varlığı sanki bizi taçlandıran onlarmış gibi her zamankinden daha yakın görünüyordu.

Göğsümde gümbürdeyen bir nabız yükseldi ve Darcy aniden boğazıma baktı, eli tarifsiz bir güçle parlamaya başlayan İmparatorluk Yıldızına dokunmak için uzandı.

"Onu kullanabiliriz," diye nefes aldım, gözlerim imkansız gücün bize sunabileceği şeylerle genişledi.

Darcy tılsıma şok içinde baktıktan sonra bakışları tekrar benimkine çevrildi ve karşılıklı gülümseyişimiz baş döndürücü ve güzeldi, kısa sürede bir kahkaha patlamasına dönüştü. Halkımızın uçsuz bucaksız denizi dört bir yanımızda diz çökmüş, şafağın ilk ışıklarıyla başlayan saltanatımız, güvendikleri kaderi inkar etmemizle yıldızlar adeta kovuldu.

Hayatlarını az önce bize adayan, onları ayağa kaldırmaya hazırlanan insanlara baktık, ama daha tek bir kelime bile ağızımızdan çıkamadan, gökyüzünde bir ışık parlaması parladı.

Gözlerimi kör etmiştim, midemdeki bir çekiş beni yerden kopardı ve boğazımdan bir çığlık koparken tutunabileceğim tek şey kız kardeşimin eliydi.

Darcy

T Gökyüzü çatlamış gibi göründü, Tory ve beni karanlık bir çatlağa doğru çekiyordu. bizi açgözlülükle yuttu, günahları iliklerimizde tattı.

Hiçbir şey göremiyordum. Ya da belki ben *öyleyd* Hiçbir şey. Çünkü içinde bulunduğum uçurum sonsuz bir parçam gibiydi ve artık kız kardeşimin parmaklarını parmaklarımın etrafında hissedemiyordum. Vücudumu hissetmeye çalıştım, Tory'ye de uzandım, onun burada olduğundan emindim ama aynı anda tamamen burada değildim.

"Gerçekten sahip olduğun her şey şimdi burada seninle yatıyor. diye fısıldadı yıldızlar, sözleri yağmur damlaları gibi ağır ağır üzerime düşüyor, her yere çarpıyor ve sonsuzluğa doğru uzaklaşıyordu. "Deri, kemik ve atan kalbin burada, dünyanın sınırlarının ötesinde hiçbir değeri yok. Sen kendi varlığını bilmeden çok önce yanan ateşsin. Ayrılmış bir ruh, aydınlık ve karanlık, mükemmel denge. Ama dengenin olduğu yerde dengesizlik vardır..."

Cinsiyeti veya herhangi bir gerçek kimliği olmayan sese cevap vermeye çalıştım. Ama kendi sesim kaybolmuştu, parçaları uçsuz bucaksız boşlukta etrafıma dağılmıştı. Hepsiyle birdim ve ona ulaştığımda, dünyadaki her canlıya dair bir his verildi bana, sanki hayatları bu boşlukta, aç, neredeyse kibirli bir var olma ihtiyacıyla kıvılcımlar saçıyordu. Bunun altında tam olarak kavrayamadığım bir amaç vardı ve ona uzanırken ses tekrar konuştu.

"Dikkatli ol, alevlerin kızı. Böyle bir bilgi olamaz

öğrenilmemiş."

Sözlerimin şekillenmesini istedim, onları hiçliğe doğru ittim ve şekillenmeye zorladım. "Kız kardeşim nerede?"

Yanıt olarak, "Buradayım," dedi ve karanlık yerini onun olduğu hissine bıraktı, sanki bedeni yanımda yeniden şekilleniyordu, ama onu hâlâ hissedemiyordum.

"Kader değiştirici" yıldızlar ona tısladı. "Taşınması gereken bir bedel, giyilen bir yük. Pişmanlıklar, kan bağıyla yaptığınız seçimin temellerini sarsacak mı?"

"Darius'u geri getirdiğime asla pişman olmayacağım. Onu zamanından önce çaldın ve şimdi yapmam gereken bedeli ödeyeceğim," diye tükürdü Tory, öfkesi havayı kirletiyordu.

Darius'u bir şekilde dirilttiğini bilmek beni hem çok sevindirdi hem de bunu başarmak için yaptıklarından dehşete düşürdü. Ama şimdi yıldızların bakışlarının ağırlığı altında ona bunu soramazdım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum, niyet bir alevin etrafındaki güveler gibi havada dönüyordu.

"Bir teklifimiz var" yıldızlar fısıldadı ve siyah tuvalin içinde asılı duran narin mücevherler gibi birer birer karanlıkta belirdiler. Yayıkları ışık güçle doluydu, sınırları olmayan türden bir sihirdi, tek bir damlası hayat verebilir ya da onu kapabilirdi. "Bir zamanlar, çoktan kaybolmuş bir zamanda, aramızda Fae'yi putlaştıran bir yıldız vardı. Yedinci Evin Clydinius'u."

Anka kraliçesinin ilk konuştuğu, ona İmparatorluk Yıldızını hediye eden düşen yıldızın adı olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

Yükselişlerini izledi, düşüşlerini izledi, aşklarını, gazaplarını gördü, kahkahalarını ve yas çığlıklarını duydu. Ancak her geçen yüzyılda bu yıldız her şeyden bıktı. Ve içinde yasak bir arzu büyüdü, yıldızlara yönelik olmayan korkunç bir arzu."

"Bu neydi?" Nefes aldım, çınlayan her kelime havada bir nabız atışı yarattı.

"Clydinius, Fae'nin onlara hediye ettiğimiz büyüklüğü hak etmediğine inanıyordu, çünkü senin türünün elinde boşa gitti ve şımardı, yükselen her imparatorluk mutlaka yıkılmak üzereydi. Böylece Clydinius, kaderin iplik iplik örüldüğü ve kaderin bir demir madeni para üzerinde döndüğü Caelestina Mahkemesi'ne geldi. Orada, dünyanın temel taşlarının dengesini bozabilecek arzuyu ifade eden haince sözler söyledi. Clydinius hepimizin göklerden inmesini, yeryüzünde bir yer talep etmemizi ve Fae'ler arasında birer insan olarak yürümemizi diledi."

tanrılar. Bu bildiriye yanıt olarak, Altıncı Evin Arcturus'u Clydinius'u kendisini bekleyen tek bir kaderin olduğu gökten kovdu. Ya da biz öyle düşündük. Çünkü kandırılmıştık... Clydinius başından beri bunu dilemişti ve Clydinius dünyaya çarptığında güçlerini serbest bırakmak yerine bir Fae ile bir anlaşma yaptı, tüm eski kanunları çiğnedi ve Köken'in öğretilerine küfretti.

"Köken?" diye sordu.

"Köken, her şeyin başlangıcı ve sonudur. O hayatın, kaderin, tüm gerçekliğin vericisidir. O, evrenimizdeki en yaşlı yıldız, bir yaratıcı ve yok edicidir. Gerçekliğin yasalarını kendisi koydu."

"Ama önerdiğiniz her kaderde hepinizin tarafsız olması gerekmiyor mu?" suçladım.

"Tarafsız değiller. İstediklerini yapıyorlar, onları en çok ne eğlendiriyorsa onu yapıyorlar," diye homurdandı Tory.

"Her şeyde uyum ararız. Sonsuza dek bir mutluluk noktası arayarak terazinin devrilmesini düzeltiriz. Duyarlılığa veya duyguya ihtiyacımız veya kullanımımız yoktur. Doğru ya da yanlış. Bir yıldız asla bozulmamalı, var olan her şeyin aleminde mümkün olmamalı. Ancak Clydinius bir istisnaydı."

"Saçmalık," diye hırladı Tory. "Hepiniz aynısınız. Adaletten yana olsaydınız, o zaman tüm bunları yaşamak zorunda kalmazdık."

"Seni böyle lanetleyen biz değiliz" yıldızlar fısıldadı ve bu kelimelerin gerçeğinin, sanki başından beri biliyormuşum ama şimdiye kadar bu bilgiyi asla kavrayamamışım gibi, merkezimde çinladığını hissettim.

"Clydinius bizi lanetledi," dedim, bu gerçeğin gerçek derinliğini şimdi görerek. Bu yıldızların ötesine geçerek bizim için yapmayı seçmiş olabilecekleri tüm planları bozdu. Havada uğuldayan o soyut gücü hissedebiliyordum ve ruhumu soyumuza yerleştiren tek yıldızla bağlayan lanetin bağlarını neredeyse hissediyordum. Clydinius'un intikamının tutsağıydık ve ondan kurtulmanın bir yolunu bulamadığımız sürece bu savaşta yaptığımız hiçbir şey uzun vadede başarılı olamaz.

"Tutulmayan söz nedir?" diye sordum çaresizce. "Eğer devam edersek, laneti bozacağız, değil mi? Dengeyi yeniden sağlayabiliriz."

"Evet, alevlerin kızı," cevap verdiler. *"Kraliçeler taç giydi, ayaklarınızın altında diz çökmüş bir krallık. Şimdi bir seçim sizin elinizde."*

"Ne seçimi?" diye sordu.

Karanlık nihayet değişti, kendimi geçmişin bir anısında dururken bulmadan önce etrafımda mürekkep gibi dalgalandı. Elvia Vega'yı tanıdım, ilk

Phoenix Queen, yıldız Clydinius'un önünde diz çöküyor.

"Memoriae kristalinde algıladığın bu hafızanın versiyonu, bu gecedен sonra Kraliçe Avalon Vega nesilleri tarafından değiştirildi. 'Yıldızlar ortaya çıktı. 'Çünkü hiçbir Phoenix'in düşen yıldızla verdiği sözü tutmamasını diledi. İmparatorluk Yıldızı'nın gücünü Vega hattından aşağıya devretmeyi diledi ve kraliyet ailesi olarak konumlarını sonsuza kadar güvence altına aldı. Bu, alevlerin kızı, yok edilen hafızanın kırıntısıdır..."

Kraliçe Elvia'nın zihnine fırlatıldım, her şeyi bir kez daha onun gözlerinden gördüm ve Tory'nin ruhunun benimkiyle birleştiğini hissettim.

Avucum, kayan yıldızın parıldayan yüzeyinde hâlâ durduğu yerde acıyla sızlıyordu. Parlaklık irkilmeme neden oldu, gözlerim ağrıyor ve kulaklarımda bir çınlama büyüyordu. Şiddetlenirken çığlık attım, bağışlanmak için yalvardım, onu bir şekilde kızdırıp kızdırmadığımdan emin değildim. Ama sonra yıldızın bir parçası avucumda çatırdadı, muazzam bir sihir patlaması onu yıldızın kendisinden ayırdı. Işık söndü ve yıldızın kaba, yontulmamış bir parçasını avucumun içinde buldum, hayal edilemeyecek bir güçle vızıldadı, o kadar güzeldi ki nutkum tutulmuştu.

"Kalbimi kullan ve savaşını kazanacaksın. Ama bittiğinde, kalbimi bana geri vereceksin ve onu sadece bir Fae'nin yapabileceği gibi son bir atış için kullanacaksın."

"Ne kadrosu?" Korkunç bir önsezi duygusu üzerime çökerken korku göğsümde düğümlenirken nefes aldım.

"Kalbim bana geri döndüğünde, ona hayat üfleyeceksin. Bana bir Fae kılığına girip dünyalar arasında dolaşma gücü vereceksin."

Bunu düşününce boğazım düğümlendi, bir yıldızın dünya üzerinde yaşadığı düşüncesi tamamen doğal görünmüyordu. Ama güç parmaklarımı iştahla yalıyordu ve yıldızın kalbi avucumun içindeyken, onun cazibesini inkar edemezdim. Savaşımı kazanabilir ve bu hediye yi çocuklarıma aktarabilirim.

Yıldız, "Kalbimi geri vermezsen, sonuçları korkunç olacak," diye uyardı ve bedenim, sözlerine eşlik eden yıkım kehaneti ile titredi.

"Ne kadardır?" Diye sordum. "İade edilmesi gerekene kadar mı?"

"Yüz yıl, artık yok. Kendine ve çocuğuna arzuladığın ihtişamı satın al, sonra soyundan birinin bana aradığımı vermesini sağla."

Başımı salladım, bu güce bu kadar uzun süre sahip olabileceğimi bilmek içimi rahatlattı. "Geri döndüğünden emin olacağım. Ve söz tutuldu," diye yemin ettim ve göğsüme bir güç darbesi vurdu, bedenimi ve ruhumu buna bağladı.

söz, kanıma işlerken beni nefessiz bıraktı.

"O zaman bitti," diye tısladı yıldız.

"Teşekkür ederim," diye nefes verdim ve dudaklarımdan dökülen bu sözler yeri titretmeye ve gökyüzü şarkı söylemeye başladı.

Hayır, şarkı söylemiyorum. Kulağımın kenarlarında gezinen o güzel, akıldan çıkmayan ses çığlıklardı, yukarıdaki yıldızlar yapılane, bu yıldızın bana sunduğu şeye, kendi türünün ve benim tüm doğama aykırı olarak meydan okumaya çalışıyordu.

Tory ve ben anılardan çekildik ve etrafımda korku yankılandı, yıldızların hepsi kederli bir şekilde parıldadı.

"Clydinius'un kalbine sahipsin, 'yıldızlar endişeyle fısıldadı. "İmparatorluk Yıldızı ona dönmeyi özlüyor, ama sözünü tutarsan, dünyaya bir veba getireceksin. Barış olmayacak, sadece yıkım ve ölüm olacak. Clydinius'un dünyanızın nihai gücü olmaya çalışacağından korkuyoruz ve o aşağıda hüküm sürerken, biz yukarıda hüküm süremeyiz. Hepsi kaybolacak. Hepsi düşecek."

"Ama geri vermezsek, sözümüzü tutmazsak sonsuza dek lanetlenecek miyiz?" dedim korkuyla.

"Vega laneti galip gelecek"yıldızlar onayladı "Daha da kötüleşecek, asla huzuru bulamayacaksın ve sevdiğin herkes yanında acı çekecek. müdahale edemeyiz. Seçim sizin elinizde. Doğru olanı yapın, alevlerin kızları."

Karanlık geri çekildi ve aniden kız kardeşimle göz göze geldim. Sadece o ve ben, üzerimize çöken bu bilgi yükü ve kaderimizi belirleyecek kan bağı olan bir seçimle karanlık bir uçurumda asılı kalmıştık.

Tory şiddetle, "Bunca zamandır o kahrolası yıldız yüzünden lanetlendik," dedi. "İmparatorluk Yıldızını Lionel, Lavinia ve onların tüm mahvolmuş müritlerini öldürmek için kullanacağımızı söylüyorum. Dünyaya ortalıkta dolaşsın diye psikopat bir yıldız getirmiyoruz ve lanet bilir ne tahribat yaratıyoruz.

Bunu reddedercesine başımı salladım. "Onu kullanamayız. Bakın babamıza ne oldu. Onu kullanmaya çalışan tüm Anka Kuşlarına ne oldu? Asla iyi sonuç vermez. Bunun yerine neden onu yok ediyoruz?"

Tory bunu düşünürken elini boynundaki tılsımla sıkıştırılmış kaba taşa kaldırdı ve Lionel'ın yaptığı her şeyi bitirmek için onu kullanma isteğini görebiliyordum. Ben de bunu çok istiyordum ama bu şekilde değil. Babamıza onca eziyet eden o lanetli yıldızın bir parçasıyla değil.

Tory, "Önce kullanırız, sonra yok ederiz" dedi.

"Onu hiç kullanmamamız gerektiğini düşünüyorum," diye itiraz ettim. "Her şeyi çok daha kötü hale getirebilir. O anların kristalde canlanmasını izlediğimde Anka Kuşları'nın hepsi öldürüldü. Kendi alevleri tarafından tüketildiler, küle döndüler."

"Risk alacağım," dedi Tory inatla ve ben de elini tutup yıldızdan uzaklaştırdım.

"Riske girmek istemiyorum *SerSert* bir şekilde cevap verdim ve bakışları yumuşadı, çektiği keder gözlerinde çok netti ve bunu benim üzerimde istemeyeceğini biliyordum.

"Sanırım bu kaya parçasını Lionel'ı öldürmek için kullanmak, onu onsuz ezemeyeceğimizi düşündürebilir," diye itiraf etti muskayı elinden bırakarak. "Ve kafasını kesip ondan ne kadar güçlü olduğumu kanıtladığımda yüzündeki ifadeyi görmeyi gerçekten dört gözle bekliyorum."

O güzel zihinsel görüntüye burun kıvırdım ve bir an için ikizimle yeniden bir araya geldiğim için o kadar rahatlamıştım ki ona gülümsemeden edemedim.

"Onu geri verebilir, lanetimizi bozabilir ve ortaya çıktığı anda Clydinius'u yok edebiliriz," dedim ve bunun üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bir yıldız öldürmek mi?" diye mırıldandı, bu fikir karşısında dudaklarını bir sırtıyla kaldırdı ve kulağa ne kadar çılgınca gelse de, ben de işin içindeydim. Lanetimizi bozmamızı sağlayan tek seçenek buydu.

"Eğer başarısak, lanetten kurtulacağız, Clyde'dan kurtulacağız ve-" "Ve Lionel ve ordusuna saldırdığımızda önümüzde hiçbir şey duramayacak," diye tamamladı Tory benim için.

Kararımızın kesinleştiğini hissederek ve bunun yaptığımız en aptalca, en riskli şey olabileceğini bilerek ona doğru bir adım attım. Ama tüm sorunlarımıza bir cevap oldu.

Kararımız evrenin kenarlarında yankılanırken yaptığımız seçime yanıt veren yıldızlar çılgık atıyordu. Bu kadere dokunamadıkları için isteklerimize boyun eğmekten başka çareleri yoktu. Bu bizimdi, sadece bizimdi ve buna karar vermiştik.

Karanlık etrafımızda döndü, renk ırmakları içine aktı, ta ki bir yıldız ışığı demetinden geçene kadar.

Kucaklarından, iyi bildiğim bir ormanın bunaltıcı sıcağına atıldık ve havadaki mango kokusu, burada, Mango Sarayı'nda kaldığımızda kaç tane yediğimizi hatırlayınca midem bulandı. alevler. Artık Tarikatlarımıza geçmedik ve ateşten taşlar yoktu

üstümüzde asılıydı. Sadece bizdik, iki kız kardeş, ne eksik ne fazla. Ve bununla ilgili bir şey bu görev için doğru görünüyordu.

Tory ayağa kalktı, kolumdan tuttu ve beni de kendine çekti ve önümüzde duran mağaranın karanlık girişine baktık. Üzerindeki kayalık çıkıntının üzerinde asmalar sarkıyordu ve yemyeşil yapraklar ve uzun otlarla büyümüş eski bir bronz yol girişine çıkıyordu. Yükselen güneşin parıltısı, sanki ışığı dünyanın başka hiçbir yerine değil de yalnızca buraya yönelikmiş gibi önümüzü aydınlatıyordu.

Havada ağır bir enerji vardı, kalbimin her atışını ve aldığım her nefesi ciğerlerimde ıslak bir şekilde oturtan türden. Alevler Sarayı'ndan uzakta olamazdık; Bu yere olan yakınlığını neredeyse hissedebiliyordum.

*"Sonunda, Vega soyu geri dönüyor"*kafamı kadınsı, sonra erkeksi ve sonra ikisinin arasında bir ses doldurdu. *"Sonunda tutmadığın sözü yerine getirmeye mi geldin?"*

Tory ve ben bir bakış paylaştık, sonra çenesini kaldırdı ve yüksek sesle ve net bir şekilde konuştu. "Sahibiz."

Heyecanlı, beklentili bir güç tenimin yüzeyinde vızıldadı, bizi yakınlaştırdı, gelip kaynağını bulmamız için yalvardı. Mağara duvarında güzel gümüş rünler tutuştu ve bize yol göstermek için karanlığa doğru kaçtı.

Tory ve ben birbirimize baktık ve tereddütlerimizi sonsuza dek arkamızda bırakarak yan yana karanlığa doğru ilerledik.

"Değişmemeliyiz. Burası tüm Anka Kuşlarının alevler içinde yandığını gördüğüm yer," dedim ihtiyatla, bir toz tabakasının altında eski bir kemik yığını fark ettim.

"Tamam," diye kabul etti.

*"İkizler"*yıldız mırıldandı. *"Bir ruh, iki yarım."*

Tory nefesini tuttu, elini boğazından sarkan İmparatorluk Yıldızına doğru kaldırdı ve Mirasçılar bize boyun eğdiğinden beri ondan gelen parıltı tam bir parıldamaya dönüştü, ondan altın bir ışık dalgalandı.

"Kalp gibi atıyor," dedi boğuk bir sesle.

"Sanırım öyle," dedim, onu çıkarmaya ikna etmek için can atıyordum.

Clydinius'un Vegas üzerindeki lanetiyle neler yapabileceğini biliyordum ve o şeyin bize karşı dönmesini istemiyordum.

"Her biriniz kalbimi boğazınıza taktınız. İzledim, bekledim. Sizden ve atalarınızdan çok şey öğrendim" dedi.Clydinius, daha önce diğer yıldızlardan duyduğum hiçbir şeye benzemeyen bir şevkle konuştu. *"Yaklaş..."*

Duvardaki parıldayan rünleri takip ederek durmadan yürüdük ve Tory'ye ruhumun kenarlarına dokunan korkuyla baktım. Bu o olabilir. Biz

yıldızla karşılaşabilir ve başarısız olabilir; bu karanlık mağaradan asla geri adım atamayabiliriz ve bu gerçeğin gerçeği derinlere battı.

Yüzünü inceledim, ondaki farklılıkları, gözlerinde son kez özgür Fae olarak yan yana durduğumuzda olmayan karanlığı gördüm. Savaştan bu yana geçen sürede değişmişti ve artık onu tam olarak tanımadığı için kalbim parçalandı. Bir yol ayırmasına geldiğimizi ve farklı yollara saptığımızı fark etmeyecek kadar kör müydüm?

Hayatta farklı yollara gitmeyi asla isteyerek seçmezdim, aslında bir parçam sadece birbirimizden başka bir şeye sahip olmadığımız bir zamanda çocuk olarak kalmak istiyordu. Ama hayat oldu ve şimdi bir daha asla el ele, dünyayla birlikte yüzleşen ve herkesi dışarıda tutan o küçük kızlar olmayacağız gibi görünüyordu. Artık bunu yapmamıza gerek yoktu ve eğer bu geceyi atlatırsak, hayatımız şimdi nasıl görünecekti?

Parmaklarım onunkine değdi ama geri çekildi, beni dışladı ya da belki bunu yaptığının farkında bile değildi.

"Tor, seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" dedim, bir daha söylemek için çok geç olduğu bir zaman olursa diye bilmesini isteyerek.

Bana kaşlarını çatdı, gözleri bulamamış gibi görüldüğü bir şey için benimkileri aradı.

"Evet ve seni seviyorum." Yürümeye devam etti, benden yarım adım önümde ilerledi ve hava söylenmemiş sözlerle yoğunlaştı.

"Bana kızgınsın," dedim.

"Bunu şimdi yapmayalım," dedi ama onu bırakamazdım. Ölümümüze yürüyor olabiliriz.

"Şimdi olmalı," dedim, kolunu tuttum ama o kolumdan çekti ve ateşli bir bakışla bana doğru döndü. "*Tory*"

"İyi. Neden kızgın olduğumu bilmek ister misin? Çünkü benim yerime Orion'u seçtin. Ve anlıyorum. Onu ne kadar sevdiğini anlamadığımdan değil ama her zaman önce bizdik. Ve dünyada kimsem olmadığında, kırıldığında ve kaybolduğumda ve sadece hala nefes aldığımda çünkü sana tutunmam gerektiğini biliyordum, senin için gelmeliydim, sen *Hala* onu seçtim."

Lavinia ona işkence ediyordu, dedim başımı öfkeyle sallayarak. "Benim için her şeyi teklif etmişken onu orada nasıl bırakabilirim? Nasıl bir eş olurum?"

"Kardeşten daha iyi bir eş sanırım." Bana sırtını döndü ve boğazımdan bir hırıltı çıktı.

"Sen farklısın. Sana bir şey oldu," dedim öfkeyle.

onu kovalamak ve bundan uzaklaşmasına izin vermemek.

"Pek çok şey oldu, Darcy. Ve belki orada olsaydın bunu bilirdin. Ama tek başıma kırıdım ve kendimi yeniden toparlamak için asla geri alamayacağım şeyler yaptım, ölümler diyarına giden bir yol bulmak ve beni ardında mahvolmuş halde bırakan adamı geri çekmek için."

"Bunu yaşamandan nefret ediyorum, gerçekten. Anlayabilmek için olan her şeyi bilmek istiyorum. Ama şu anda, orada olmadığım için üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Gerçekten öyleyim. Ama benim de kendi bokum vardı, Tor. Ve her şeyin dışında, senin için bir tehlikeydim. Gölge Canavarını kontrol edemedim."

"Biliyorum," diye homurdandı, sonra birlikte yürüdüğümüz yola bakarak içini çekti. "Bok artık çok farklı. Ve belki de en iyisi budur."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum, adımlarını hızlandırırken bileğini kavrayarak.

Kaşlarını derin bir şekilde çatarak, elimin onu tuttuğu yere baktı.

"Sen ve ben, biz farklıyız. Farklı isteklerimiz, farklı ihtiyaçlarımız var. Seni her zaman seveceğim ve sen her zaman benim ikizim olacaksın ama eskisi gibi birbirimize güvenmemiz gerektiğinden emin değilim. En azından sana eskisi kadar güvenmemeliydim... Kendi başımıza güçlü durmalıyız. Özellikle de bir gün Solaria'yı yöneteceksek. Bağımsız olmalıyız. Kendi gücümüzü tahta çıkarmalıyız."

"Birlikte en güçlüyüz," dedim tutkuyla ve boğazı inip kalktı. "Artık bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. İçinizde sizi her zaman doğru yola yönlendiren bu ahlaki pusula var. Ama benimki öyle değil. Özellikle şimdi değil. Beni karanlık bir yola sürüklüyor ve gitmek istediğim bir yol çünkü bu savaşı kazanacaksak izlemem gerektiğini düşündüğüm yol bu. Ve beni takip edemeyeceğin bir şey."

Tory yürümeye devam etti ve ret içimde yandı, çekirdeğimi eritip lehime çevirdi.

"Hayır," diye homurdandım. "Benden uzaklaşma Tory. Farklı olabiliriz ama önemli olduğu yerde aynıyız. Her zaman aramızda bir denge bulduk, ışık birbirimizin karanlığına, karanlık da birbirimizin ışığına, tıpkı yıldızların dediği gibi. Birbirimize yer açar ve ortaya çıkarız ve tehlike kapıyı çaldığında, ayağa kalkar ve ölümü birlikte üstleniriz. Dünyanın bizi mahvetmesine izin verme. Farklı ağaçlar olabiliriz ama yan yana büyüyörüz."

dallarımız sonsuza dek iç içe geçti. Sen beni destekliyorsun ben de seni. Her zaman böyle olacak. Çünkü kız kardeşler böyle yapar."

Tory bana döndü, gözleri duyguyla parlıyordu. "Ruhum kana ve katliama bulanmış olsa bile mi?"

"Seni her zaman şu an olduğun gibi seveceğim ve çok şey atlattığını biliyorum. Bu yeni seni tanımak istiyorum."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı ve kız kardeşimin ruhunun özünü, büyütecini kendi üzerine çevirdiğinde ne kadar kırılgan olabileceğini gördüm. Adına göre günahları ve yapmak zorunda kaldığı tüm sert seçimleri olan kırık bir yaratık gördü. Ama benim gördüğüm bu değildi.

"Gerçekten," dedim kararlı bir şekilde. "Sana baktığımda, bizi sevecek hiçbir şeyi ve kimsesi olmayan sıksa küçük öksüzlerken bile, benim için tüm dünyayı göze alan kızı her zaman göreceğim. Birbirimizi sevdik ve bu tür bir aşk her şeyden daha büyük. Kim olursak olalım asla ölmeyecek. Artık başka kimi seversek sevelim. Özümüzde, biz hala biziz."

Bana doğru ilerledi, beni kollarının arasına aldı, o kadar çok anlamından bir kucaklamaydı ki hiçbir fikri yoktu. "Geçmiş bir daha gelmeyecek Darcy. Bu kısacık, kırılgan saniyeler. Gittiklerinde hepsi gitti."

"Öyleyse olabildiğince çoğunu birlikte geçirelim ve olabildiğince azını birbirimize kızarak geçirelim. Bu savaşın bizi değiştireceğini biliyorum ama lütfen...lütfen bana savaş bittiğinde hala birlikte olacağımıza söz ver.

"Söz veriyorum," dedi, beni bırakırken serçe parmağını benimkilere dolayarak.

Öyle kaldık, o geçici anlardan birini çaldık, şimdiden kontrolümüzü kaybettik, ama onunla birlikte biraz daha zaman kazanmaya çalışarak, ayrılana kadar milisaniyeleri uzattık. Ve mağaraların derinliklerine doğru yürürken ellerimiz birbirimizi buldu ve biz yine bizden çok daha büyük bir düşmanı alt etmek üzere olan iki küçük kızdık. Ama birlikte, onu yenmenin bir yolunu bulurduk.

Toz ve örümcek ağları katmanları altında parıldayan kemikler, altın ve hazinelerin yanından geçerek mağara sisteminin göbeğine kadar parıldayan gümüş rünleri takip ettik.

Sonunda önümüzde bir mağara genişledi ve içine adım attık, aşağıda yıldızın gücü daha da korkunçtu, o kadar güçlüydü ki tenimi karıncalandırdı, sihrimi varlığımın kenarlarına çekti.

Rünler burada da duvarları süslüyordu ve güneş ışığının bu yere girmesinin hiçbir yolu olmamasına rağmen her yerde bitkiler yeşeriyordu, sarmaşıklar tırmanıyordu.

tavana ve üzerlerinde çiçek açan küçük kır çiçekleri. Mağaranın ortasında, hâlâ tamamen yer altında olan devasa bir ağaç, kökleri etrafındaki toprak zemini kaplayan, uzun ve mağrur duruyordu.

Rünler, mağaranın uzak ucundaki yuvarlak taş kapıya doğru ok gibi ilerliyordu ve biz de onu çevreleyen zodyak çarkına girerek oraya doğru yürüdük. Çark, rünlerin aynı gümüş ışığıyla parıldadı, sanki bir şey yapmamızı bekliyormuş gibi beklentiyle gümbürdüyordu.

Tory ve ben tek vücut olarak hareket ettik, o kapının ortasına uzandık ve parmaklarımız kapıyla buluştuğunda İkizler yıldız işareti yandı ve kapı açılmadan önce titredi.

"Alevlerin kızları, İkizler'in ikizleri, dört Elementin koruyucuları ortaya çıkın. Bu eski yanlış düzeltmek için doğdunuz ve büyüklerinizin sözünü tutmanın zamanı geldi."

O kapının ötesine adım atarken dişlerimi gıcırdattım ve altın ışık gölgelerin arasından sızdı, arzularımın derinliklerine inen ve sertçe çeken bir şekilde beni çağırdı.

Altımızda altın bir rün aydınlandı, sonra biz ilerledikçe bir tane daha ve bir tane daha.

"Gerçek, talih, dürüstlük, erdem," diye mırıldandı Tory, anlamlarını açıkça anlayarak ve o devam ederken listede ölüm kelimesini de duyduğuma emindim. Yani bu sadece şeftaliydi.

Altın parıltı önümüzde kocaman bir küreye dönüştü ve yıldıza, bir şekilde Elvia'nın hafızasında görüldüğünden bile daha büyük olan devasa kayaya geldiğimizi fark ettim.

Yüzeyinde İmparatorluk Yıldızının ait olduğu yeri işaretleyen kaba bir delik açıldı.

"Kalbi geri ver" Clydinius hevesle fısıldadı, o altın ışık yanıp sönüyor ve titriyordu.

Havada çınlayan güç, biz yaklaşırken kulaklarımı patlattı ve Tory, İmparatorluğun Yıldızını yumruğunda tutarak boynundaki zinciri çıkardı. Tılsımı muskadan çıkardı, üzerine yerleştirilmiş olan gizleme büyülerini de çıkardı, sonra deliğe doğru ilerledi, havadaki heyecan tenime çarpıyordu.

Elimi Tory'nin elinin etrafında gezdirdim, bu yükü onunla taşıdım ve bu hareketin tek vücut olmasını sağladım.

"Hazır?" o fısıldadı.

"Oscuraların kullandığı ne diyor bu? Bir ölüm..."

"E ritorno," diye bitirdi ve yıldızın kalbini deliğe sokup yerine sabitledik.

"Creatia," Orion'un babasının günlüğünde bulunduğu, İmparatorluk Yıldızı'nı kullanmak için kullanılabilecek güç sözcüğünü söyledim. Yaratılış anlamına geliyordu ve kesinlikle bu varlığa bir beden verebilen tek güç sözcüğüydü.

Delikten çıkan ışık parmaklarımızın arasından geçerek nabzımı hızlandırdı. Artık geri dönüş yoktu. Yapacağımızı yaptık, söz tutuldu.

Güç yıldızın içinde kilitlendiği anda, bizi sırtüstü uçuran bir güç içimize patladı. Tory kılıcını çekerken etrafımıza bir hava kalkanı oluşturdum, ikimiz de savaşmaya hazır, dimdik ilerliyorduk.

Havadaki enerji değişiyordu, yıldız nabız gibi atıyor, gümbürdüyordu, ışık düzensizdi ve her yerde dans ediyordu. Kalkanıma çarptı, onu delip geçti ve Tory kılıcını ışığa sapladı, ama hiçbir fark yaratmadı.

"Değiş ve yanacaksın" Clydinius uyardı ve Phoenix'imi sıkıca kilitledim, ellerimi kaldırdım ve sahip olduğum her şeyle ona ateş ettim.

Alevler parıldayan yüzeyinde cızırdadı ve Tory elimi kaptı, büyüğü benimkiyle birleşti ve bizi birlikte iki kat daha güçlü yaptı. Avucunu kaldırdı, ben ona gücümü verirken yıldız dondurdu, sonra kocaman bir sarmaşığın kamçısıyla bir yumurta gibi kırmaya çalıştı. Sihrimiz hiçbir şey yapmadı ve birdenbire hepsi çekildi, sihrim önümüzdeki her şeye gücü yeten varlık tarafından emilirken göğsümdeki kuyu açıldı.

"Savaşmak için çok geç" dedi Clydinius, ses tonunda eğlenerek, sesi daha katı, daha az ruhani bir hale geldi. *"Söz yerine getirildi."*

Tory küfretti, elini önüne uzattı ve bir an için yerde yanan ateşten dökülen bir pentagram belirdi, ama ben daha gözümü kırpmadan önce bir sihir dalgası onu paramparça etti.

Taş kapının arkamızdan çarparak kapandığını duydum ve gerçekliğimizin gerçeği içimi ürpertti. Ben kılıcımı çekerken, bu düşmanla yüz yüze geldiğimde sihrimiz tamamen tükendi ve ellerimiz ayrıldı.

Yanımda kız kardeşimle ileri doğru koştum, kılıcımı yıldıza vurarak onun öfkeyle haykırmasına neden oldum. Tory'nin kılıcı o kadar uzağa bile gitmedi, biz ondan tekrar fırladık, uzaktaki duvara çarptık ve yere yığıldık.

Yıldız o kadar parlak parlıyordu ki ötesinde hiçbir şey göremiyordum ve kafamın içindeki delici, tiz ses hareket etmeyi imkansız hale getiriyordu.

O korkunç şey gibi kulaklarımızı tıkamak ve birbirine yakın durmak zorunda kaldık.

ses vücudumuzun her bir zerresini parçaladı. Acı, cildimin içini kazıyan binlerce paslı bıçak gibi hareketsiz bırakıyordu.

Geleceğin parıltıları zihnimden hızla geçti ve her şeyi Clydinius'un gözlerinden, onun dünya planlarından gördüğümü fark ettim. Şehirleri yerle bir ediyor, krallığın tüm hazinelerini kendisi için talep ediyor ve taht için dövülmüş bir kemik dağının tepesinde oturuyor.

Başımı döndüren bir anilikle sona erdi.

Işık söndüğünde gözlerimi kırıştırdım, mağarada duran iki kız buldum, Tory ve benim görüntümüz, parmaklarının arasında alevler titreşiyordu.

"Ben Fae'yim," sahte ben saygıyla konuştu, sesim yıldız tarafından mükemmel bir şekilde taklit edildi.

"Gerçek özgürlük benim," diye bitirdi sahte Tory, sanki bu şey artık ikimiz de derimizin içine yerleşmiş gibi.

Ayağa kalktık, savaş naraları atarak hücum ettik, her birimiz kendimizin aynalarına nişan aldık ve bıçaklarımızı ölümcül kavisler çizerek savurduk.

Ama kılıçlarımız onların bedenlerine doğru gelirken hava titredi ve yıldız gözlerimizin önünden kaybolarak bizi geride bıraktı. Gerçek ortaya çıktı ve kapalı taş kapıya, mağaranın duvarlarına ve yukarıdaki taş tavana baktım. Bir damla sihir olmadan burada kapana kısıldık, Emirlerimizi çağıramadık ya da korkunç bir sonla karşılaşamadık. Ve Clydinius'un ayrılışının ardından, yıldızların sesiyle sözler etrafımızda çınladı, yaptıklarımıza karşılık olarak var olan yeni bir kader örülmüştü.

*Tüm umutlar yalanlarla uydurulmuş bir söze bağlıyken,
Kan ve kaosun zincirlenmiş zihinlerine dikkat edin. Beklenmedik
arkadaşlar ve kopmuş bağlar gidişatı değiştirebilir, Cleave kutsal olmayan
gecenin derinliklerinde kaybolanların duvarlarını aralayabilir.
Lekeli karanlıkta zincirlenmiş ruhları serbest bırakın,
Yükselen on ikiliyi birleştirin ve kaderin çanlarını çalın.*

Vard

BENLionel'in görevlendirdiği yeşim yeşili taş saraydan geçti.

Ruhlar Sarayı'ndan kovulmasının üzerinden geçen günlerde, krallığın uzak doğusundaki Berman Dağları'nın çıkıntılarında onun için bir ordu inşa edecekti.

Burası soğuktu. Soğuk, gri ve çorak. Hangisi bana çok yakıştı. Deneylerim için bana yeni bir laboratuvar hediye edilmişti, Brownmary'nin ve diğer harika kreasyonlarımdan kaybından duyduğum üzüntü hâlâ beni rahatsız ediyordu, yine de oynamam için verilenler arasında gelecek vaat eden konular da vardı.

Cüzdanımı cebimden çıkardım ve açtım, sevgili Ian Belor'un orada sakladığım fotoğrafına iç çektim. Bu denemelerle başarımın zirvesi. O çok güzel bir canavardı, mükemmel bir örnekti. Ama o mükemmelliği yeniden yaratmak o kadar zordu ki deneklerimin değişen niteliklerini tahmin etmek imkansızdı. Onlarla uğraşmayı ne kadar sevdiğimden bahsetmiyorum bile, yaptığım değişiklikler her zaman bir öncekinden biraz farklı.

Yeşil taştan sonsuz merdivenleri çıkmaya başladığımda, parmaklarımı fotoğrafa bastırdım ve cüzdanımı bir kez daha kapatıp cebime geri koydum.

The Bonded Men'e hediye edilen odalar alttaki üç katı kaplıyordu ve ahmak Ejderhalarla gereğinden fazla zaman geçirmek istemediğim için sessizce yürüyerek yanlarından geçtim.

Onlardan nefret ettim. Her biri. Üstün tavırları, onlara her katlanmak zorunda kaldığımda derimi tırmalıyor. Elitizm en güzel haliyle. Ve yine de hiçbir

yapabileceğim şeyleri yapabiliirdi. Hiçbiri benim hünerime yaklaşamadı. Ama yine de fark edilmedim, adım bir hayranlık çığlığı yerine bir fısıltıydı.

Kral ve Kraliçe'nin ikamet ettiği sarayın gösterişli üst kısmına ulaştım, sessizlik şükürler olsun ki, son kez buraya geldiğimde, onları cehennem yaratıkları gibi sevişmelerini dinlemeye maruz kaldığımdan farklı olarak uzadı. En azından uzun sürmedi. Ama yine de çiftleşmelerine tanıklık etmemeyi tercih ettim.

"Efendim?" Önümdeki geniş merdivenler ile sağımdaki tonozlu taht odası arasında Kralımı nerede bulacağımı bilemez halde bakarken seslendim.

"Bu taraftan," tam arkamdan bir ses geldi ve o sırlıslık uşağı Horace'ı orada, gözleri beklentiyle kısılmış halde bulunca hızla döndüm.

Zihinsel savunmasını kırmak ve beynini yeni kırılmış bir yumurta gibi karıştırmak için yarım bir fikrim vardı.

Dürtüme direndim ve peşinden koştum, aceleyle işlenmiş duvar halılarının ve gevşek iplikler ve ıslak boyayla boyanmış resimlerin yanından geçerken gri cüppem yeşim taşından zeminde sürükleniyordu. Hatta onların iğrenç evlatlarından birkaçı bile vardı, Tharix'in sinir bozucu bakışları, onun görüntülerinin yanından geçerken iliklerime kadar deliyor gibiydi.

Her yer taze büyü ve çaresizlik kokuyordu. Lionel Acrux ve evli mutluluğun rolünü oynayan bir gelin sandığı çarpık gölge yaratık, artık birbirlerine daha fazla ihtiyaçları olduğuna göre.

Dünyanın yeni saraylarının bu yalanına inanmasını istediler. Krallık içinde yeni bir güç merkezi inşa etmek için herkesi buraya kendi seçimleriyle geldiklerine inandırmaya çalışıyorlardı. Solaria halkının, onlara meydan okumaya devam eden Vega kızları tarafından sarsılmadıklarına ve artık Ruhlar Sarayı'na erişimleri olmadığını asla kabul etmeyeceklerine inanmasını istiyorlardı.

Ama ben daha iyi biliyordum. Hepsini gördüm.

Horace beni diğerlerinden daha küçük bir koridora götürdü, buradaki duvarlar çıplaktı ve aceleyle yapılan yenileme çalışmaları sırasında henüz üzeri örtülmemişti. Attığım her adımda hava daha serin ve daha az sıcak geliyordu.

"Şuradan," dedi Horace aniden, dururken beni işaret ederek, çenesi bana bir adım daha ileri gitmeyeceğini söylüyordu.

Omzunun yanından geçerken onu duymazdan geldim, dar koridorda uzun adımlarla ilerlerken çenemi kaldırdım ve ötesinde imkansız bir şekilde dışarıya açılan bir kapı buldum. Bu saray uçurumun kenarına inşa edilmişti.

kendisi ve ben artık binanın derinliklerindeydim, kesinlikle uçurumun kayalarının derinliklerinde ve kesinlikle gökyüzüne yakın bir yerde değildim, ama dışarı adım attığımda burada bir boşluk olduğunu anladım, kayaların kendilerine oyulmuş.

Önümde Kral'ı gördüm, büyük bir uçurumun önünde duruyordu, Lavinia koluna yapışmış, onu sahiplenircesine okşarken, rüzgar elbisesinin gölgelerini çılgınca çıplak vücudunun etrafında savuruyordu.

Değişen gölgeler arasında meme ucunu gördüğümde dudaklarımı ıslattım, altlarındaki vücudu kıvrak ve esnekti, gerçi ancak bir aptal aletini ona batırmak isterdi.

Tharix önümde öyle ani bir şekilde yere düştü ki, o iblis çocuğun fazla yakışıklı yüzü üzerime dikilirken havlayarak geriye doğru tökezledim ve kığımın üzerine düştüm.

"Hay aksi," diye alay etti ve dudaklarından dökülen baştan çıkarıcı ses kalbimi durdurdu.

"Şimdi mi konuşuyorsun?" Ayağa kalkarken mırıldandım, varlığının bende uyandırmaya çalıştığı dehşeti defetmek için.

"Annem bana pek çok konuda ders veriyor," diye mırıldandı ve Lavinia'ya tekrar baktığımda hem onun hem de Lionel'ın bana alayla baktığını gördüm.

"Geç kaldın," diye tısladı Lionel, beni incelerken dudağını bükerek ve Tharix'in etrafından dolanıp hızla ona yaklaşırken pelerini silktim.

"Çağırıldığım anda geldim Kralım," diye onu temin ettim, karısının kığını nasıl kavradığını fark ederken eğilerek eğilerek. İkisi buraya koştüğundan beri birbirlerinden ayrılmaz olmuşlardı, ikisi de birbirlerinin gücüne tutunma çabalarında cam kadar şeffaftı.

Lavinia hâlâ dehşet verici bir şeydi ama Gwendalina Vega onu kendi gölgeleri arasına hapsedip diğerlerinin üzerindeki hakimiyetini kestiğinden beri değişmişti. Hâlâ eskisi kadar güzeldi ama bir zamanlar gözlerinde dolaşan o derin güç gitmişti, bir zamanlar hükmettiği gümbürdeyen varlık artık susmuştu. Acrux Kralına her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı ve onun da ona ihtiyacı vardı. Dolayısıyla bu evlilik mutluluğu.

"Peki şimdi oyalanma. Benim için geleceğe bakmana ihtiyacım var. Bu yerde güç var, artık tamamen bize ait olan büyük ve korkunç bir güç. Yeterli olup olmadığını bana bildirin," diye talep etti Lionel, beni, kurtulmak için umutsuzca çırpınan çalkantılı bir enerjinin olduğu o uçuruma doğru işaret ederek.

Ama kurtulamadı. Artık bir köleydi. İkisinin çaldığı ve uygun gördükleri sürece kötüye kullanacakları bir hediye.

Lavinia'nın gölgelerinin bir engerek çukuru gibi kıvrıldığı karanlığa bakarak önlerindeki sonsuz damlaya yaklaşırken boğazımdaki yumruyu yuttum.

O gölgelerin içine hapsettikleri şeyi göremiyordum, ne olduğunu ya da nasıl mümkün olabileceğini gösteren hiçbir işaret yoktu. Ama biliyordum. Bu dünyada ya da öbür dünyada kıyaslanabilecek kadar korkunç bir şey yoktu.

Uzun bir nefes aldım ve elimi o büyük damlanın üzerine kaldırıp ürkmemeye çalışarak The Vision yeteneğime seslendim. Rüzgâr uçurumdan bir kez daha gürledi ve beni uçurumdan aşağı devirmekle tehdit etti. O uçurumun dibinde beni bekleyen şeyle bunun ötesinde karşılaşmak gibi bir arzum yoktu.

İlk başta Görüş, bana tek bir ayrıntıyı bile saptayamayacağım kadar belirsiz geleceklere dair birkaç anlık görüntü sunmaktan fazlasını yapmadı ve Tharix daire şeklinde bana yaklaşırken avuçlarım terlemeye başladı.

"Bu değersiz piyonu neden bu kadar yakın tutuyoruz baba?" Lavinia, sözlerini benden saklamaya çalışmasa da, usulca sordu.

"Aynı şeyi ben de sık sık merak ediyorum, aşkım," diye mırıldandı Lionel, ben hediye zorlarken nabzım hızlandı, bana bir şey, onlara faydalı olabilecek herhangi bir şey teklif etmesi için yalvardım.

"Tharix aç," diye devam etti Lavinia o huysuz ses tonuyla, eli Lionel'ın göğsünden kasıklarına doğru kaydı.

Onu şimdi yine hayal kırıklığına uğrattıysam, onu bana ne yapmaya ikna edebileceğini düşünmekten zihnimi boşaltmak için gözlerimi kapattım.

"Obur," diye kabul etti Tharix, nefesi kulağımın kabuğunu sıcacık yıkarken ve yıldızlara bu kahrolası bir kez dinlemeleri için yalvarırken hafifçe inledim.

İlk başta hiçbir şey yoktu, ihtiyaç duyduğum zamanlarda benimle alay ediyormuş gibi görünen boş, sonsuz bir hiçlik ve geleceğimde yalnızca ölümü gördüğüm için içimi bir titreme kapladı.

Ama sonra, tam umut beni terk etmek üzereyken, Tharix'in ayak sesleri bir ışık huzmesi gibi diğer tarafıma doğru ilerledi ve yıldızların gücü içimden fışkırdı ve ben daha kelimeleri anlayamadan dudaklarım kıpırdamaya başladı.

*"Düşenlerin gücü uyandı, açgözlülük ve zafer bir bütün olarak parladı.
Alevler çukurdan yükselirken tüm kaderler dengede asılı kalır.
Ancak, düşmanın yolları engellenirse Ejderha yine de başarılı olabilir.
Adı Nox olan kişiye dikkat edin ve kadim yüzüğün hazinelerini arayın.*

Çalınanları, yaratıcınızın gücüyle müttefik olarak kullanın.

Tüm yıldız ışığı parlamaz.

Kehanetin gücü beni serbest bıraktığında Lavinia heyecanla nefesini tuttu ve ben de kendi derimde sarkarak uçurumun kenarından sendeleyerek geri döndüm.

"Yıldızlar hala benden yana," diye mırıldandı Lionel, kendini beğenmiş bir şekilde gülümserken elini omzuma indirdi ve ben de yorumum pek net olmasa da başımı salladım. "Ejderha gelişecek." O ve Lavinia sözlerimi incelemeye başladıklarında kendi kendine kıkırdadı ve ben de çekingen bir şekilde başımı sallayarak geri çekildim.

Yıldızların ona vaat ettiğine inandığı şeye katılmadım ama önemli değildi. O, amaca ulaşmak için bir araçtı ve onun lütfunda kaldığım sürece deneylerimi yürütmek için ihtiyacım olan her şeyi bana teklif etti. Bu yüzden, yıldızların bana sunduğu kelimeleri kendi tasarımlarına çevirirken orada sessizce durdum.

Ve her zamanki gibi bir gülümseme çizdim.

Hazırlanırken Zodyak Akademisi serisinin 8. kitabı hakkında konuşmak ister misiniz?

9. kitap için mi?[Tartışma grubuna buradan katılın!](#)

Yaklaşan fantastik aşk serimiz A Game of'a kısa bir göz atmak için okumaya devam edin.

Kötülük ve Hırs ve Burç Akademisi hakkında bizden küçük bir not :)

YEPYENİ BİR FANTEZİ ROMANS DİZİ MART 2023'TE GELİYOR

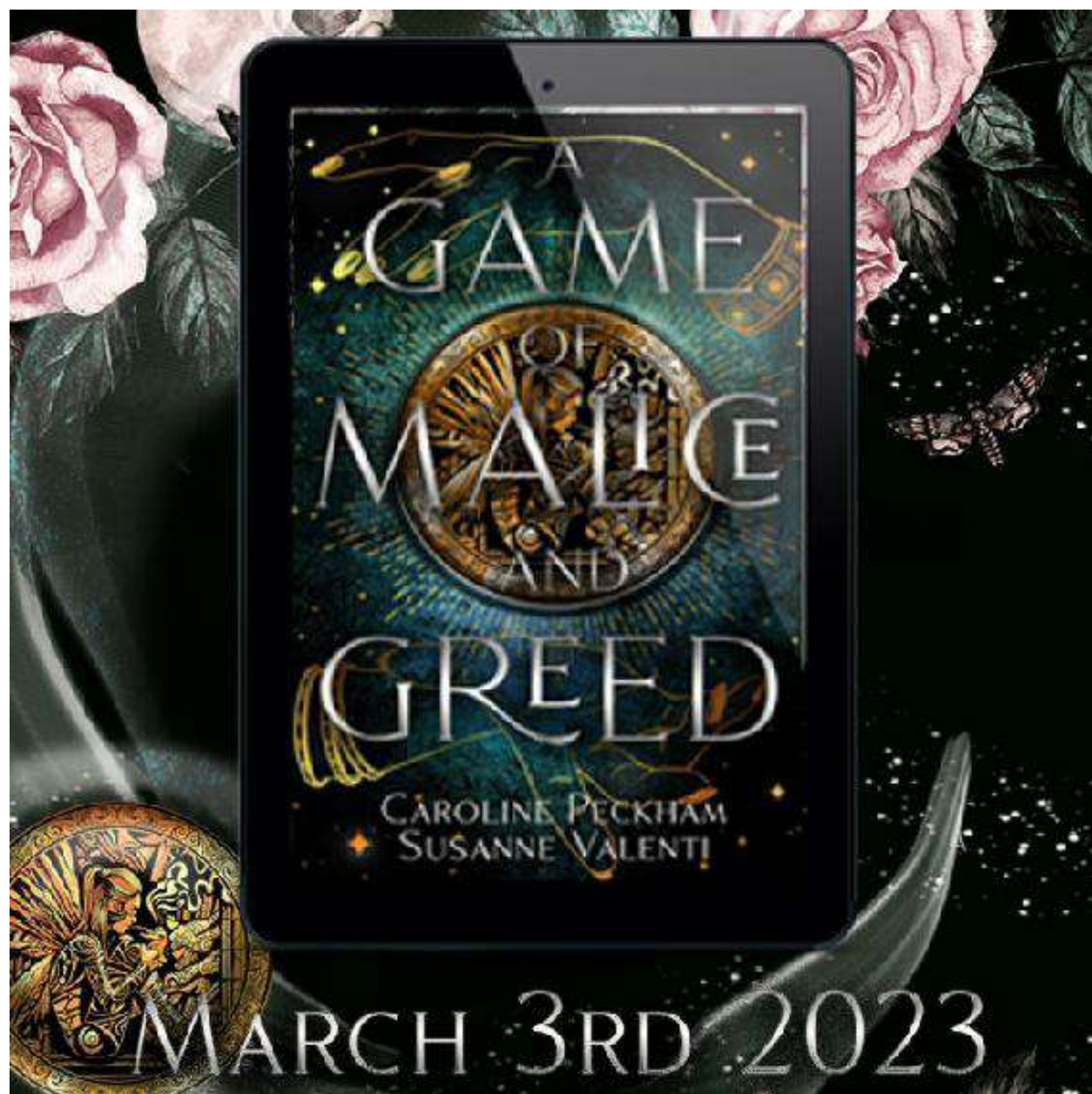
Bükülmüş bir kalp, içi boş bir ruh.
Kırık bir savaşçı, kayıp eski tanrılar.
Işıkla kutsanmış bir gölge hırsızı,
Güçlerini çalan tek bir yalan.

Acımasız bir oyunda kazanması gereken bir prenses. Bir
canavarın iddiasına düşen büyük bir imparatorluk.

Yasak bir aşk, anlatılmamış bir lanet. Bir altın
madeni paranın içinde hapsolmuş son ölümsüz.

*Hiçbir peri masalına benzemeyen Fae, tanrılar ve lanetlerin bu karanlık dünyasına adım atın
daha önce okuduğunu tekrar anlatmak...*

[Ön sipariş ver.](#)

MARCH 3RD 2023

YAZAR NOTU

Bu kitap.

Bu. Lanet olsun. Kitap.

Size şimdi söylüyorum, bunu yazarken bir rollercoaster'daydık. İnişler ve çıkışlar ve inişler ve... bekleyin, belki de gerçekten uzun bir slayttı? Ama sonra Leon'un rastgele bir kafatasına sarıldığı, Washer'ın hayatı için ısıklık çaldığı, Xavier'in utancından koşumlara bindiği, Max'in kestanelerini okşadığı ve Seth'in kendisine planlanmamış bir meme ucu nakli yaptığı zamanlar vardı, bu yüzden de pek çok artış oldu!

O bir canavar, orası kesin. Buna, onun bir Brenda olacağını bilerek girdik, ancak 380.000'den fazla kelime beklediğimizin ötesindeydi - bu yüzden onu yazmayı bitirmemiz biraz telaşlı birkaç hafta sürdü. Ama işte burada, koleksiyonumuzun balinası ve sen onun kamburunun üzerinden geçtin, ölüm tarlalarını geçtin ve pek de acımasız olmayan bir uçurum olarak düşünmek istediğim bir yerden aşağı daldın.

Şu andan itibaren endişelenmeniz gereken tek şey, Clyde ne planlıyor olursa olsun, (ayrıca evet, sonunda Clyde ile tanıştınız!!! O küçük kıyamet yumurtasını YILLARDır bekliyorduk ve sonunda geldi. Lionel ve Lavinia'nın uğursuz bir şeylerin peşinde olması, Tharix'in sesini bulması ve ölüm operasında kariyer yapmayı düşünmesi, ikizlerin o mağarada mahsur kalması. Doom'dan ilham almıyor ama bana biraz oğlumun her seferinde filme başlamakta ısrar ettiği Moana/Maui buluşmasını hatırlatıyor. onu mağaraya kapatıldığı andan itibaren görmek için." O annesinin kalbinden sonra bir çocuk....

Ama konudan sapıyorum, 9. kitap için endişelenebileceğiniz birkaç şeyden bahsediyorduk. Bu yüzden sanırım ikizlerin şu anki ilişkisinin çalkantılı denizini, büyük D'yi geri getirmenin maliyetini ve sürekli uyarıları bir kenara bırakmalıyız. Covens üzerinde uçuyordu. Yani çok değil.

Biraz daha ciddi bir not olarak, bizimle bu dizide bu kadar ilerlediğiniz için, aşırı aktif zihinlerimizin çarpık hayallerine kafa üstü dalmaya karar verdiniz ve bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu size anlatamayız. öyle yaptın ki Bu hayat, gerçeğe dönüşeceğine asla inanmadığımız bir rüyaydı, ama bizimle şansını deneyen, ahlaken yozlaşmış adamlarımıza aşık olan, katliam ve kaptisli dünyamıza adım atan herkes aracılığıyla, yavaş yanıklar yesin. bizimle diri diri ağladın, hiddetlendin, çığlık attın ve sevdin, biz bir şekilde kendimizi bu harika konumda bulduk ve bunun için sana minnettarlığımızı asla ne kadar ifade edemeyiz.

Bu kitabı ve bu karakterleri yazmak, her bir kelimeyle ruhumuzdan parçalar yonttu ve onları yutmaktan sadece bizim gözyaşlarınızda yıkanmaktan zevk aldığımız kadar keyif almanızı umabiliriz.

Çayın her zaman önce servis edildiği okuyucu topluluğumuza gelip katılmak isterseniz, bize katılın.[Burada](#) ,[Burada](#) , Ve[Burada](#) .

Seni her zaman seviyorum, Susanne & Caroline xoxo

AYRICA CAROLINE PECKHAM VE SUSANNE VALENTI TARAFINDAN

Everlake'in Acımasız Oğlanları Hazırlık

(Neden Bully Romance Contemporary Series'i Seçmenizi Tamamlayın)

Karantina Kralları

Karantina Kralları

anarşi kralları

Karantina Kraliçesi

* *

Ölü insanlar yürüyor

(Neden Dark Romance Contemporary Serisini Seçmelisiniz)

Ölüm Kulübü

Psikologlar Derneği

* *

Harlequin Ekibi

(Neden Mafia Romance Çağdaş Serisini Seçmelisiniz)

günahkarlar oyun alanı

Ölü Adamın Adası

Karnaval Tepesi

Cennet Lagünü

darağacı köprüsü

Harlequin Crew Kısa Romanları

Şeytan pasosu

* *

Karanlık İmparatorluk

(Dark Mafia Çağdaş Bağımsız Filmler)

Güzel Katliam

Güzel Vahşi

* *

Beni Unutma Bomba

(Dark Mafia Neden Çağdaş Bağımsız Filmi Seçmeli)

* *

Zodiac'ın Acımasız Çocukları

(Neden Paranormal Romantik Diziyi Seçmelisiniz - Solaria dünyasında geçen)

Karanlık Fae

Vahşi Fae

Kısır Fae

Kırık Fae

Savaşçı Fae

Burç Akademisi

(M/F Bully Romance Series- Dark Fae'den beş yıl sonra Solaria dünyasında geçiyor)

uyanış

Acımasız Fae

Hesaplaşma

gölge prenses

Lanetli Kaderler

Kader Tahtları

Kalpsiz Gökyüzü

Hüzün ve Yıldız Işığı

Uyanış - Boys tarafından anlatıldığı gibi

Zodyak Akademisi Romanları Bir

Akademi Zorbasının Kökenleri

Büyük ASS Partisi

Darkmore Hapishanesi

(Neden Paranormal Romantik Diziyi Seçmelisiniz - Dark Fae'den on yıl sonra Solaria dünyasında geçen)

kafesli kurt

alfa kurt

Vahşi Kurt

* *

Vampirler Çağı

(Komple M/K Paranormal Romantizm/Distopya Dizisi)

Ebedi Hükümdarlık

Ebedi Gölge

Ebedi Lanet

Ebedi Yemin

sonsuz gece

Sonsuz Aşk

* *

yalan kafesi

(E/K Distopya Serisi)

Asi Yükseliyor

* *

lekeli dünya

(E/K Distopya Serisi)

Etkilenmiş

değiştirilmiş

Uyarlanmış

Gelişmiş

* *

Vampir Oyunları

(E/K Paranormal Romantik Üçlemesini tamamlayın)

Sanal Oyunlar

V Games: Mezardan Taze Gelen

V Games: Şafaktan Önce Ölü

*

Vampir Oyunları: İkinci Sezon *(E/K*

Paranormal Romantik Üçlemesini tamamlayın)

Kurt Oyunları

Kurt Oyunları: Gölge Adası

Kurt Oyunları: Severed Fates

*

Vampir Oyunları: Üçüncü Sezon

Avcı Denemeleri

*

Vampir Oyunları Kısa Romanları

Vampirlerin Oyunu

* *

Issac'ın Yükselişi

(Komple YA Fantazi Serisi)

sürünen gölge

kanayan kar

Döner Gelgit

ağlayan gökyüzü

Başarısız Işık